

Giới thiệu Đơn Kiếm Diệt Quần Ma

Truyện Đơn Kiếm Diệt Quần Ma của tác giả Tử Khánh Vân là một trong những tác giả được đông đảo bạn đọc ủng hộ trong thời gian gần đây. Truyện có nội dung hay và hấp dẫn, Kế thừa dòng máu của cha, người đã từng là Truy Hồn Phán của hai giới Hắc Bạch, Tạ Vân Nhạc với đơn kiếm khuấy động giang hồ, truy tìm kẻ thù giết cha mẹ năm xưa. Con người nho nhã, tình thông y đạo, lại hay tương trợ kẻ thế cô, chàng đã làm cho quần ma khiếp vía.

Nhưng cũng cái tên Quái thủ thư sinh với gương mặt lầm lì đó lại làm động lòng biết bao người đẹp: Triệu Liên Châu, Chu Nguyệt Nga, Nghê Uyển Lan, Cố Yên Vân, Phó Uyển, Giang Giao Hồng... Mỗi nàng một thanh bảo kiếm làm tín vật cho tình yêu.

Xem truyện, ranh giới chánh và tà, thiện và ác, ân và oán... dường như được định đoạt bởi tư cách và hành động cá nhân nhiều hơn là nguồn gốc võ công và xuất xứ của môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Theo chí cha tông sư học nghệ - Báo thâm thù kiếm địch bốn phương

Kế thừa dòng máu của cha, người đã từng là Truy Hồn Phán của hai giới Hắc Bạch, Tạ Vân Nhạc với đơn kiếm khuấy động giang hồ, truy tìm kẻ thù giết cha mẹ năm xưa. Con người nho nhã, tình thông y đạo, lại hay tương trợ kẻ thế cô, chàng đã làm quần ma bạt vía.

Nhưng cũng cái tên Quái thủ thư sinh với gương mặt lầm lì đó lại làm động lòng biết bao người đẹp : Triệu Liên Châu, Chu Nguyệt Nga, Nghê Uyển Lan, Cố Yên Vân, Phó Uyển ... Mỗi nàng một thanh bảo kiếm làm tín vật cho tình yêu.

* * *

Giữa đời Vua Càn Long, trong võ lâm xuất hiện một quái kiệt. Không ai biết người ấy xuất thân và lai lịch ở đâu và cũng không biết chàng theo học môn phái nào? Chỉ biết võ công của chàng tinh tuyệt, hành sự lại khác người thường, thật là đi không hình bóng, tới vô tung tích, không ai hay biết chỗ ở của chàng ở đâu. Trong cuộc đại hội quần hùng ở trên đỉnh núi Phù Dung, một mình chàng đã tiêu diệt sạch mấy chục tay cao thủ. Sau vụ chém giết đó, không ai trông thấy mặt chàng nữa. Thật đúng câu phương ngôn: Thân long kiếm thủ bất kiến? (Rồng thân thấy đầu không thấy đuôi).

Mấy trăm năm sau, các nhân sĩ trên giang hồ vẫn còn nhắc nhở tới chuyện đó. Những lúc trà dư tửu hậu, các cụ bô lão hay đem chuyện ấy ra truyền tụng, vẽ hình tả bóng, hình dung như sự thật vừa mới xảy ra vậy. Nhưng chuyện đó là hư là thật quý vị độc giả nên tự phân giải lấy.

Hãy nói, ở huyện Hưng Quốc tỉnh Giang Tây, về phía tây nam năm mươi dặm có một dãy núi, trên có một ngôi chùa lớn. Chùa ấy tên Bảo Hoa Cổ Sát. Ngôi chùa này tuy ở trong loạn sơn hoang lĩnh nhưng nổi tiếng khắp thiên hạ. Tương truyền ngôi chùa này kiến tạo từ thời Ngũ Hồ Loạn Hoa, tới đầu đời nhà Đường Tiên Ông Mã Tổ đắc đạo ở đó. Cửa chùa ở lưng núi, nhưng phía sau chùa ở tận trên đỉnh núi, như vậy đủ thấy ngôi chùa ấy lớn biết bao, lại còn rất huy hoàng nữa.

Gian thứ ba trong chùa là Linh Cốt Điện (nơi an táng tro hài cốt của các vị tăng già). Dưới sàn ở trước điện có hai cây bách cổ trồng hai bên, cao hơn ba mươi trượng, thân cây lớn vừa bốn người ôm. Nghe nói hai cây đó do tay Mã Tổ trồng, tuổi cây đã tới nghìn năm. Những cành lá rặng, cắm vào trong lư hương đốt thơm tho vô cùng.

Lúc ấy vị chủ trì của ngôi cổ sát đó là Minh Lương đại sư. Năm nay tuổi đã ngoài bảy mươi. Minh Lương đại sư hồi thiếu thời là một tú tài, vì thi hội cứ rớt liên mấy khóa, nản chí bỏ học, suốt ngày ngao du sơn thủy đi khắp các danh sơn đại xuyên, khi tới phía Bắc Thiên Sơn tình cờ gặp một vị cao tăng chỉ bảo triết lý liền cắt tóc đi tu. Lão hòa thượng học rộng tài cao, cầm kỳ thi họa đều tinh xảo, và còn giỏi tài khác ắt hẳn. Duy có một điểm rất lạ là không ai biết hòa thượng là người biết võ hay không, đến cả chư tăng trong chùa cũng không ai biết. Tuy tuổi đã ngoài bảy mươi, đại sư quanh năm chỉ mặc có cái áo bào vải màu xám thối, đi đường lúc nào cũng cứ rảo bước như bay, không kém gì những người trung niên ba bốn mươi tuổi thiện võ nghệ.

Một buổi sáng nọ, mặt trời chưa mọc, sương mù vẫn phủ đầy núi, lại thêm mưa phùn ướt át, có một thiếu niên ở trên đỉnh núi Di Lạc đối diện với núi Bảo Hoa, hấp tấp chạy xuống, thân hình như bay, chân không điểm mặt đất, tiến thẳng tới cửa gác Nghênh Vân của chùa Bảo Hoa, đẩy cửa đi vào, xuyên qua hành lang, lên tới đại điện gian thứ ba của Bảo Hoa tự, vào luôn văn phòng của lão hòa thượng.

Thiếu niên nọ diện mạo anh tuấn, mặt ngọc, môi son, vai vạm vỡ lưng ong, riêng có đôi lông mày châu lại, tỏ vẻ lo âu, gấp tăng chúng trong chùa chỉ khẽ gật đầu chào, chân vẫn không ngừng bước. Chư tăng đều lấy làm lạ, nhưng không tiện hỏi tại sao. Lúc ấy Minh Lương đại sư vừa tụng kinh sáng xong, đang tĩnh tọa trong văn phòng, nghe thấy bên ngoài có tiếng chân nhộn nhịp hấp tấp, liền mở mắt ra coi, đã thấy thiếu niên nọ vén màn bước vào, về mặt ủ rũ âu sầu.

Lão hòa thượng trông thấy hiểu ngay có chuyện chẳng lành, cũng chau mày, vẫn giữ ôn hòa, cất tiếng hỏi:

- Vân Nhạc, sao sáng sớm thế này đã sang đây? Trông mặt con khó coi thế kia, có phải bệnh của cha con tái phát phải không?

Thiếu niên cúi chào xong, liền đáp:

- Thừa đại sư, sáng nay vào giờ tí, bệnh cũ của gia phụ lại lên cơn, nhưng lần này khác hẳn mọi lần, cứ ho ra máu luôn luôn. Lúc gia phụ nói là hơi tắc cổ, máu đưa lên sùng sục, chân khí không sao điều hòa được. Vừa rồi gia phụ đã uống linh dược của đại sư ban cho, bây giờ thấy hơi dễ chịu một tí, nhưng gia phụ nói có lẽ lần này không..

Nói tới đây chàng bỗng nghẹn ngào, phải ngừng giây phút mới nói tiếp được:

- Cho nên gia phụ mới sai đệ tử sang mời đại sư qua bên đó một phen.

Lão hòa thượng thở dài một cái, rồi nói:

- Vân Nhạc, việc này sớm muộn thế nào cũng phải phát sinh, con còn lạ gì nữa. Nhưng điều cần nhất bây giờ là con chó có tỏ vẻ lo âu trước mặt cha con, để ông ta khỏi khó chịu. Trong hai ba ngày nữa chắc chưa hề gì đâu. Con hãy trở về trước, bản tạng sẽ sang sau.

Thiếu niên nọ vâng lời, cúi chào xong, liền ra khỏi văn phòng, qua sơn môn, xuyên cánh đồng dưới chân núi, rồi lên núi Di Lạc, khi tới đỉnh, ngừng lại xung quanh, thấy bốn bề không có bóng người, mới hít mạnh một hơi đơn điền chân khí, giờ khinh công thượng thượng ra, nhảy lên phía trên, như vượn nhảy hạc bay vậy, chỉ trong chớp lát đã lên đỉnh chót vót. Thiếu niên nọ thở nhẹ một cái, rồi tiến về phía sau núi.

Hậu sơn không có một cây cỏ nào, chỉ toàn là đá. Những núi thuộc vùng này đa số không có cây cỏ vì nơi đây là mỏ quặng. Chỉ thấy thiếu niên nọ chạy như bay, tới một chòm núi tận cùng, liền ngừng chân lại. Nơi đây một bên là vách núi lõm chòm, một bên là hang sâu. Trước mặt thiếu niên có một tảng đá cao mười mấy trượng, phía trên có hõm một khe khá lớn. Thiếu niên nhún vai một cái nhảy lên cao bảy tám trượng, khi đuổi sức sắp rơi xuống, thấy chân chàng đạp lên nhau, co mình một cái, lại lên được năm sáu trượng cao nữa. Đột nhiên chàng giương hai cánh tay ra, lượn một vòng đã nhẹ nhàng rơi xuống một hõm đá ở trong khe. Tuyệt đỉnh khinh công của chàng vừa biểu diễn gọi là Thế Vân Tung hay là Thất Cảm Thân Pháp, là một thể khinh công rất khó luyện và rất ít người biết tới. Khe núi đó rất thấp, thiếu niên ấy phải cúi đầu mới vào được cái động ở cạnh khe.

Bỗng nghe thấy một giọng yếu ớt hỏi:

- Vân Nhạc, lão sư phụ đã tới chưa?

Thiếu niên đáp:

- Thừa cha, lão sư phụ sắp tới đây ạ.

- Ừ!

Tiếng nói của ông già yếu ớt và sần sỏi khác hẳn mọi ngày, thiếu niên thấy lo âu vô cùng. Trong động chỉ có một ngọn đèn dầu thấp cả ngày đêm vì không có ánh sáng mặt trời chiếu vào, trong động lúc nào cũng tối om như ban đêm. Động này có hai căn thạch thất do nhân công tạo nên. Căn trong bày những lò, bàn, ghế, bát, chén, rổ, rá vân vân, ngoài ra ở góc trong phòng có một đồng sách mấy chục cuốn. Căn ngoài chỉ có hai cái chõng tre bày hai bên. Một ông cụ già nằm trên chõng phía tây, người gầy gò, hơi thở hỗn hển, tóc dài và bù rối, hình như đã lâu chưa gội và chải chuốt. Thiếu niên bước vào vội đến bên cạnh cụ già rồi nói:

- Cha, ngực đã đỡ đau chưa?

Vừa nói chàng vừa phanh áo ông cụ ra, hai tay cứ xoa bóp liên tiếp.

Hình như thấy dễ chịu hơn, ông cụ thở dài một cái, liền nói:

- Vân con, mấy năm liền con vất vả quá, tội nghiệp cho con. Có nhiều việc con còn chưa hay biết. Cha cứ để trong lòng mãi không dám kể cho con hay, sợ phân tâm học võ của con đi. Nhưng bây giờ cha tự biết đầu đã sắp cháy cạn, rồi khỏi thế gian này chỉ là chuyện chớp lát thôi. Nên mối thù huyết hải của cha đều trông mong vào mình con báo trả đấy. Tất cả nhân quả và lai lịch xuất thân của cha, Minh Lương đại sư đều biết rõ hết. Lát nữa lão sư phụ tới sẽ do ông ta nói cho con hay. Cũng may con đã trưởng thành, cha đỡ phải lo ngại, chỉ có một điều ân hận là cha chưa được trông thấy con thành gia lập thất thôi. Thiếu niên nghe người cha nói xong, nước mắt chảy quanh vội nói:

- Sao cha lại nói những lời tiêu cực như thế làm gì? Lão sư phụ nói..

Chưa dứt lời, chàng thấy cửa động có bóng người, một luồng gió nhẹ đưa tới, Minh Lương đại sư đã vào trong động rồi.

Thiếu niên đứng dậy cúi chào, ông cụ cũng cố gượng định ngồi dậy. Lão hòa thượng giờ tay ra cản, mỉm cười nói:

- Vân huynh, cứ việc nằm xuống thì hơn. Bây giờ huynh không nên cử động nhiều. Nói xong lão hòa thượng đưa luôn một viên thuốc, ông cụ cầm lấy uống liền, cười chưa chút tiếng nói:

- Như vậy đệ xin tuân theo.

Nói tới đó, ho một tiếng, ông cụ lại nói:

- Đại sư hà tất phải mất công như vậy, chỉ mất viên thuốc quý báu Trường Xuân Đơn Dược này thôi. Chớ sự thật sáng nay đệ đã tự thăm mạch rồi, thấy lực mạch tán loạn, không có cách gì cứu vãn được, dù có linh đơn diệu dược cũng không thể nào kéo dài được thêm ba ngày thọ. Như vậy thà sớm ngày lia khỏi trần còn hơn là cứ dằng dai thế này mãi. Chỉ vì chưa dứt tâm niệm, cho nên đệ mới cho cháu Vân sang mời đại sư, để nhờ vả đôi chút. Bấy lâu nay cháu Vân được đại sư chỉ điểm cho rất nhiều, nhưng cháu nó vẫn chưa tận lễ đệ tử, đệ muốn bắt đầu từ ngày hôm nay, cháu Vân xin vái làm môn hạ của đại sư, mong đại sư dạy bảo cho cháu nghiêm ngặt chút nữa, năm sau xin truyền thụ cho nó Hiên Viên Chân Kinh của đệ nhất được. Khi nào thành nghề đại sư mới cho nó hạ sơn tìm kiếm kẻ thù, và tại sao có mối thù oán ấy cũng xin đại sư cho hay rõ nguyên nhân. Đây là lời yêu cầu trước khi vĩnh biệt của đệ, xin đại sư vui lòng nhận.

Lão hòa thượng mỉm cười nói:

- Những việc sau này đã có bản tăng xử trí, Văn huynh hãy nên tĩnh dưỡng, không nên nói nhiều mà hao tổn tinh thần, nên ngủ một giấc thì hơn.

Nói xong lão hòa thượng giơ tay ra khẽ điểm yếu huyệt bệnh nhân, ông cụ ngủ thiếp tức thì.

Lão hòa thượng nghĩ một lát, liền nói:

- Văn Nhạc, con lại đây.

Thiếu niên đang đứng cạnh giường cha khóc, nghe đại sư gọi liền tới ngay.

Lão hòa thượng thở dài một tiếng rồi nói:

- Văn Nhạc, con chớ có bi thương quá như vậy. Người đời có ai tránh khỏi phải chết đâu? Cha con được tất nghỉ trên giường như thế này là phúc đức lắm rồi. Người trong giang hồ đã có mấy người được như thế này đâu? Đã đời ba phen rồi, cha con cứ nài bản tăng nhận con làm đồ đệ, bản tăng cực lực từ chối, không phải là bản tăng có ý nghĩ gì khác đâu. Sở dĩ bản tăng không nhận dạy con là vì tất cả tăng lữ trong chùa Bảo Hoa không ai biết lão hòa thượng này biết võ cả. Tội đa chúng chỉ có thể đoán bản tăng hơi biết chút võ nghệ để luyện tập cho khỏe mạnh thôi. Khi con đã báỉ lão hòa thượng đây là sư phụ thì phải thay đổi cách xưng hô, và lại cha con nhiều kẻ thù lắm, vạn nhất sơ hở để chúng biết chuyện, không những đại địch thâm thù của cha con kéo tới đây náo loạn mà còn gây cho chùa Bảo Hoa thêm tai ách, ta cứ chối mãi là thế. Mấy năm nay con đã học hết võ công của cha con rồi, duy có kinh nghiệm còn hơi kém. Lão hòa thượng này thấy nhân phẩm xương cốt căn bản của con đều khá cả, đã hứa trong lòng từ lâu rồi, nhưng chưa tới thời cơ không chịu nhận ngay mà thôi. Từ ngày hôm nay trở đi con đã là môn đồ của lão, đến giờ lão sẽ dạy võ cho con, chớ có lui tới bên chùa, luôn luôn để tránh tai mắt mọi người, nghe chưa?

Lúc này thiếu niên vừa đau đớn vừa hoan hỉ, cung kính quỳ xuống lạy ba lạy, cất tiếng gọi:

- Sư phụ!

Lão hòa thượng mỉm cười bảo thiếu niên đứng dậy.

Ba năm trước, thiếu niên đã nghe cha chàng nói Minh Lương đại sư võ công siêu thần nhập hóa. Hiện giờ trong võ lâm có lẽ không ai địch nổi. Nghe đồn đại sư là môn đồ của Vô Vi Thượng Nhân ở Tráp Vân Nhai trên núi Bắc Thiên Sơn. Hai trăm năm trước đó, Vô Vi Thượng Nhân đã được thiên hạ tôn làm đệ nhất kỳ nhân, sau không ai biết hành tung của Thượng Nhân cả. Cha chàng lại nói, nếu chàng học được một hai mươi phần trăm võ nghệ của Minh Lương đại sư cũng đủ thu dụng cả một đời rồi, nay chàng lại được nhập môn của đại sư, nếu không vì cha bệnh nặng thì có lẽ chàng sung sướng đến nhảy nhót như chim như vượn rồi.

Minh Lương đại sư thấy chàng hơn hờ mừng thầm, một mặt lại sầu não lo âu bệnh tình nguy cấp của cha, liền nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này tội nghiệp thật, ta phải truyền thụ hết võ nghệ cho y, để tạo nên một kỳ tài trong võ lâm. Nhưng sau này y vào giang hồ, sát nghiệp cũng nặng lắm, y sẽ tạo nên họa kiếp vô biên, ta phải dùng quảng đại từ bi của cửa Phật mà cố giải cho y vậy.

Nghĩ đoạn, đại sư nói với thiếu niên rằng:

- Văn Nhạc, con lên sáu đã theo cha tới núi Di Lạc Phong này, có rất nhiều việc con không hay biết tới. Cha con họ Tạ tên là Vân, vốn dĩ là một đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm, tự thành lập một nhà võ riêng, chứ không thuộc một môn phái nào. Cha con lại giấu không cho ai hay sư môn của ông ta thuộc môn phái nào, nên giang hồ nhân sĩ không biết lai lịch của cha con. Chưa đầy ba mươi tuổi cha con đã nổi tiếng oai trấn quan nội quan ngoại và Lạc Trung. Trong võ lâm đặt cho ông ta một biệt hiệu là Truy Hồn Phán (Phán Quan bắt hồn ở dưới âm). Tính cương trực, coi kẻ gian như kẻ thù, cha con gặp bất cứ nhân vật nào trong Hắc Đạo cũng giết liền (Hắc Đạo là tiếng của giới võ dùng để gọi giặc cướp). Không những thế cả các nhân sĩ hay môn hạ của các chính phái trong võ lâm có phạm lỗi lầm gì, mà gặp phải cha con là bị cắt tai xẻo mũi ngay thậm chí còn bị phế hết võ công nữa...

Thù đoạn xử trí kẻ gian hay người có lỗi của cha con quá độc ác và tàn nhẫn. Vì vậy dần dần các phái chính tà đều nổi giận định giết chết cha con để rửa hận cho những kẻ đã bị hại. Nhưng hành tung của cha con phiêu hốt lắm, lại không có chỗ ở nhất định nên bọn thù địch không sao kiếm thấy được.

Cũng có một đôi khi chúng tình cờ gặp cha con ở dọc đường, nhưng vì chúng người ít thế cô, tự biết địch không nổi nên không dám gây hấn. Như vậy trải qua mấy năm cha con vẫn giữ nguyên tánh nết và thái độ ấy. Năm ấy lão hòa thượng ở nhờ chùa Ô Vụ, tại bờ sông Gia Linh, gặp cha con thường tới chùa đó du ngoạn, nên mới quen biết, đi lại với nhau lâu ngày trở thành bạn thân. Tới khi lão tăng hay biết hành vi đi vãng của cha con thường hay khuyến nhủ, nhờ vậy cha con mới đỡ tàn ác hơn trước và chịu ẩn tích một nơi. Năm sau cha con lấy mẹ con, làm nhà ở trong một làng đánh cá tại bờ sông Gia Linh, suốt ngày ở nhà, không lý đến giang hồ thị phi. Tới năm thứ ba thì con ra chào đời. Cha con phong kiếm thúc thủ, ẩn dật trong điền viên để mong được an hưởng thiên nhiên.

Ngờ đâu nhân quả trời định, không ai có thể cưỡng được. Năm con lên ba, cha con ẵm con tới chùa Bảo Hoa thăm lão tăng. Thấy sắc mặt cha con tối sầm, lão tăng thúc giục cha con nên trở về nhà ngay. Mới ở chơi được ba ngày cha con với con phải trở về nhà liền. Ngờ đâu vừa về tới cửa cha con đã thấy xác mẹ con nằm trên giường đằng sau lưng có vết thâm in rõ hình một bàn tay bảy ngón, hiển nhiên có người dùng trộm thủ đánh chết bà ta. Khâm liệm và chôn cất mẹ con xong cha con hũy nhà đi kiếm kẻ thù. Lão hòa thượng đã khuyên can ông ta, nên nhẫn nhục chịu đựng, chờ nuôi con nên người rồi hãy đi kiếm kẻ thù cũng chưa muộn. Tội nghiệp cha con, cõng con trên lưng đi chân trời góc biển để kiếm kẻ thù. Năm này qua năm khác cha con vẫn chưa điều tra ra ai là kẻ đã giết mẹ con. Sau cha con đi qua núi Hoa Sơn, nhặt được cuốn Hiên Viên Kinh ở trong khe núi. Bên trong toàn là chữ Giáp Cốt Văn Tự (Thời thượng cổ người ta khắc chữ vào mai rùa hay trên xương thú, chữ ấy tựa như chữ Triện bây giờ, nhưng rất khó hiểu). Cha con vội vàng đem tới đây, định cho lão xem vì lão tăng tinh thông Giáp Cốt Văn. Ngờ đâu giữa đường tung tích hơi lộ một tí cha con bị kẻ thù theo dõi ngay. Chúng tập hợp mười mấy tên cao thủ đều buộc khăn che mặt, chờ đợi ở bờ hồ Động Đình tại Tam Xương, trong đêm khuya đen tối chúng quay lại tập kích. Cha con dù võ công có cao cường đến đâu cũng không sao địch nổi mười mấy tên cao thủ các phái chính tà, huống hồ lại cõng con ở trên lưng. Hỗn chiến mấy tiếng đồng hồ, cha con bị đánh mấy cái vào ngực, nội thương rất nặng, lại bị kẻ địch điểm trúng ba chỗ trọng huyết. Cũng may cha con sử dụng ngay Kim Cương Thiên Công do lão tăng truyền cho, để bảo vệ lấy các nơi cốt yếu ở trước ngực mới khỏi chỉ mạng tại chỗ.

Nhưng mấy vết thương bị lúc đầu nặng quá, cha con tự biết còn đánh nữa sẽ chết cả hai cha con, mới thí mạng đánh phá vòng vây chạy thoát khỏi chỗ đó. Ngày phục đêm đi, cha con vất vả hết sức mới chạy tới đây được. Lão tăng liền giấu cha con và con vào sau núi Di Lạc, tức cái động này đây, vì dãy núi này trọi không có một cây cỏ nào, bất cứ là ai cũng không thể nào nghi ngờ được cha con và con trốn ở đây. Nhưng nguyên khí của cha con bị tổn thương quá nặng, tuy đã uống Trường Xuân Đơn của lão tăng rồi cũng chỉ kéo dài được mười mấy năm tuổi thọ thôi, chớ cha con không thể nào đối địch với người được. Và mỗi năm cứ đến ngày trước mùa xuân, hạ cha con thể nào cũng thấy vết thương đau nhức. Vì vậy cha con tự biết không thể nào đi kiếm kẻ thù mà trả được, mới nhất tâm nhất ý đem hết võ nghệ độc đáo của ông ta truyền thụ cho con, mong con sau này thừa kế tâm nguyện tìm kiếm cho được kẻ địch để trả mối thù bất cộng đái thiên ấy.

Nói xong, Minh Lương đại sư thở dài một tiếng.

Lúc này Tạ Văn Nhạc nước mắt nhỏ ròng xuống hai má thốn thức không ngớt.

Lão hòa thượng nói:

- Con nên nín ngay đi, chỉ hai tiếng đồng hồ sau cha con sẽ lai tinh. Bây giờ bốn sư rời khỏi đây đến lúc ấy sẽ trở lại.

Nói xong đại sư ra khỏi động, Tạ Văn Nhạc tiến ra tận cửa động, chỉ thấy lão hòa thượng như người đằng không, nhảy xuống sườn núi tới một mỏm đá lại nhảy tiếp như trước, mấy cái nhún nhảy đã mất hình bóng ông ta rồi.

Tạ Văn Nhạc nghĩ thầm:

- Ta chỉ mong học được một nửa võ công của sư phụ cũng đủ dương danh võ lâm và thế sẽ giết hết kẻ thù đã hãm hại cha mẹ ta, cả những người có chút liên can vào hai vụ ám hại ấy ra cũng không buông tha.

Ý niệm của chàng lúc này sẽ gây nên sát nghiệp vô biên ngày sau. Đó là chuyện sau, tạm không nói tới.

Năm ngày hôm sau, Tạ Văn đã trút hơi thở cuối cùng, Tạ Văn Nhạc khóc lóc thảm thiết. Cha con sống với nhau mười mấy năm trời nay bỗng vĩnh biệt làm sao mà chẳng đau đớn như vậy?

Lúc ấy Minh Lương đại sư cũng đứng cạnh đó, hết sức khuyên can Tạ Văn Nhạc mới chịu nín, rồi ở phía sau núi kiếm nơi cát địa chôn cất thi hài của Tạ Văn. Từ đây trở đi bất cứ lúc nào cảm hoài tới thân thể của mình là Tạ Văn Nhạc ra phần mộ của cha khóc lóc tề lễ một hồi.

Một hôm, lão hòa thượng tới phía sau núi Di Lạc vào trong động gọi Văn Nhạc tới trước mặt, thần sắc nghiêm trang nói:

- Văn Nhạc, ngày hôm nay sư phụ bắt đầu dạy con bốn môn Quy Nguyên Cư Bản Thổ Nạp Tọa Công (căn bản luyện nội công), con phải kiên nhẫn luyện tập không ngừng một ngày nào cả, như vậy rất có ích cho con sau này luyện Di Lạc Thần Công. Ngoài ra, bảy mươi hai thức Truy Vân Trích Nguyệt kiếm pháp (đuổi mây hái trăng) và chín mươi bảy thức Phi Long Chương của cha con truyền cho, con phải nên đem ra chuyên luyện tập lại luôn. Cái gì cũng vậy, thu năng sinh xảo có quen tay mới giỏi được, thì võ nghệ cũng thế, con cần phải biết nhất chương nhất kiếm của cha con cũng là tuyệt kỹ của võ lâm đây. Cha con chỉ nhờ có hai môn đó mà khét tiếng võ lâm con có hiểu không?

Nói xong, hòa thượng đem khẩu khuyết thổ nạp truyền thụ cho Văn Nhạc rồi mới rời khỏi nơi đó.

Sau đó cứ sớm tối là Tạ Văn Nhạc ngồi xếp bằng tròn tĩnh tọa, cần mẫn luyện tập công lực thổ nạp, cảm thấy buổi sáng luyện xong thì tinh thần sáng khoái, chiều tối luyện xong là mất hết một mỏi. Mỗi ngày chàng đem kiếm chương ra phúc tập, ngày một tiến bộ dần, kiếm pháp ra khi thâu lại rút về liền, biết là do công lực thổ nạp mà nên, hớn hờ vô cùng. Vì thế có khi một ngày chàng tĩnh tọa đến mười mấy lần cho chóng thành công.

Một tháng sau lão hòa thượng trở lại hang động, thấy Văn Nhạc thần quang nội uẩn, biết đã tiến bộ khá nhiều cũng mừng thầm, liền bắt đầu truyền thụ Di Lạc Thần Công cho chàng, và còn giảng giải đôi ba phen từng miếng từng thức của mười hai cách thức trong thần công đó, đồng thời còn diễn giải cho chàng xem. Tạ Văn Nhạc vốn dĩ thông minh lại có cơ sở võ công chi điểm một cái là hiểu ngay.

Lão Hòa Thượng nói:

- Di Lạc Thần Công này với Huyền Môn Cương Khí cùng là hai thứ kỳ tuyệt khí công của võ lâm, nhưng Huyền Môn Cương Khí hơi táo bạo hơn và cương mạnh hơn dễ phát khó thâu. Di Lạc Thần Công thì không có khuyết điểm ấy, khinh trọng đều do ý niệm của người mà động, luyện tới lúc thật tinh

xảo có thể đánh người bị thương một cách vô hình, tự thân lại cứng như gang thép. Bất cứ thủ pháp nặng tới đâu cũng không thể đánh con bị thương được. Trước khi truyền thụ cho con khẩu huyết thổ nạp với Di Lạc Thần Công này đều là nội công để bảo vệ tánh mạng của mình đấy. Mong con khắc khổ luyện tập, một tháng sau sư phụ trở lại.

Nói xong, đại sư đi liền.

Hàng ngày mới sáng tinh sương, Tạ Văn Nhạc đã bò lên trên đỉnh núi cao chót vót, học tập Di Lạc Thần Công. Lúc đầu chàng còn chưa thấy cái hay cái tuyệt của nội công đó. Nửa tháng sau chỉ thấy một luồng hơi Dương Hòa chạy quanh khắp thân thể, ngũ quan bách khiếu đều khoan thái vô cùng. Chàng thử nhin hơi đánh ra một chưởng, một cành cây to bằng miệng bát gãy ngay tức thì, chàng giật mình nghĩ thầm:

- Thật không ngờ ân sư dạy bảo cho ta mười hai thức Di Lạc Thần Công lại có oai lực lớn đến thế?

Từ đó chàng luyện tập lại càng siêng năng hơn trước, quả nhiên hể ý niệm của chàng muốn là núi đá cũng phải tan vỡ.

Lão hòa thượng theo đúng ngày giờ hứa hẹn tới nơi, bảo Văn Nhạc diễn tập lại mười hai thức Di Lạc Thần Công cho xem. Lão hòa thượng xem xong mỉm cười nói:

- Con sẵn có thông minh lại thêm chịu khó mới tiến tới mức này. Nơi đây sơn dã vắng vẻ, lúc nào cũng có thể luyện tập được.

Nói xong, đại sư lại đem Kim Cương Phục Hồ Chương ba mươi sáu thức và Huyền Thiên Thất Tinh kiếm pháp tám mươi một miếng truyền thụ cả cho Văn Nhạc.

Sau đó, cứ năm ba hôm lão hòa thượng lại tới một lần, cứ truyền thụ luôn cho Văn Nhạc chương, kiếm, ám khí tuyệt kỹ và nội ngoại công.

Tạ Văn Nhạc võ công một ngày tiến nghìn dặm, không phân biệt nắng mưa nóng rét, hàng ngày cứ đến lúc trăng lên là một mình chạy tới mộ cha kỳ lạ khóc lóc, vài hôm vắng:

- Cha cứ yên tâm, con thế nào cũng báo thù được.

Chớp mắt đã trải qua nửa năm, một hôm lão hòa thượng tới, lấy cuốn sách giấy da dê ra, nghiêm nghị nói:

- Cuốn này là cuốn kinh Hiên Viên mà cha con đã nhặt được, trong ấy ghi rõ những huyết đạo của thân người, cứ theo cuốn kinh này luyện tập con có thể lăng không phát huyết (lướt trên không mà phát trúng yếu huyết của địch được) và cũng có thể giải huyết nữa, muốn địch sống chết do mình định đoạt. Trong này lại có Kim Trâm Cứu Huyết những cách chữa bệnh bí truyền. Sách này còn có một cái tên nữa là Hiên Viên Thập Bát Giải. Từ nay, mỗi ngày sư phụ sẽ giảng giải cho con một đoạn, còn nội dung thì con tự tham khảo lấy, thông minh như con chắc không phải là chuyện khó.

Từ đó trở đi, hàng ngày Tạ Văn Nhạc lấy cuốn kinh ấy ra đọc, Giáp Cốt Văn tuy khó nhưng chàng có tâm không quả ngại khó khăn nỗ lực nghiên cứu. Tục ngữ có câu: thiên hạ vô nan sự, quả thật không sai.

Không biết lão hòa thượng kiếm ở đâu ra một người hình nhân bằng da, vẽ rõ các huyết đạo ra bên ngoài. Lão hòa thượng bắt Văn Nhạc lăng không điểm huyết. Lần này thật khó quá, lúc đầu Tạ Văn Nhạc đến nỗi hoa cả mắt, lảo lảo lung tung, lâu lâu mới thuần thạo dần. Ba tháng sau chàng đã có thể hái hoa ngắt lá ném trúng người nào cũng bị thương liền.

Từ đây đại sư bắt chàng buổi sáng tập võ, buổi chiều luyện văn và còn dạy cả y học, thượng thặng kinh công, lăng không bộ, hư thân pháp vân vân.

Một năm sau, Tạ Văn Nhạc đã là thiếu niên mười tám tuổi, càng lớn càng đẹp trai, chỉ phải nổi suốt ngày làm li chẳng nói chẳng rằng. Thấy vậy lão hòa thượng đề mặc chứ không khiển trách và cũng không bắt chàng thay đổi vì chàng sống trong hoang sơn cùng lâm từ hồi còn nhỏ ít tiếp xúc với người ngoài, mới điều luyện thành tánh nét lạnh lùng ấy.

Một hôm lão hòa thượng lại tới sơn động nói với Tạ Văn Nhạc rằng:

- Con đã học hết võ nghệ của thầy rồi, bây giờ con chỉ kém kinh nghiệm và lão luyện thôi. Từ nay con có thể hạ sơn trả thù cho cha mẹ, nhưng mong con biết thiện thể thiện tâm, chớ có chém giết những kẻ vô tội, chọn bạn phải cẩn thận, chớ có cố chấp ý kiến của mình, và còn một điều là con đừng cho mọi người nào hay biết tên họ của sư phụ, đồng thời bắt đắc dĩ lắm con mới được sử dụng Di Lạc Thần Công đối địch.

Lão hòa thượng hành cước khắp thiên hạ, biết hết các nhân vật giang hồ, phái nào võ công kém, giỏi, phái nào chánh, tà lúc này cũng kể hết cho chàng hay. Còn dạy chàng những lệ luật phép tắc của giang hồ, cách đối xử với các giới võ lâm vân vân. Lại đưa cho chàng hai trăm lạng bạc, một thanh kiếm mềm bằng ô kim, rồi dặn chàng ngày hôm sau hạ sơn khỏi phải sang chùa Bảo Hoa từ biệt nữa.

Tạ Văn Nhạc nước mắt ràn rụa không nỡ chia tay. Lão hòa thượng cũng phải cảm động, nghiêng rương rào chân đi thẳng ra cửa động về bên chùa.

Tuy không muốn, nhưng Tạ Văn Nhạc nghĩ tới mối thù của cha mẹ lại mong có cánh bay đi ngay, liền vào trong động thu xếp, tới hôm ấy lại tới mộ cha khóc lóc tề lễ một hồi mới về ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Văn Nhạc sửa soạn hành lý, quần thanh ô kim nhuyển kiếm vào lưng, những sách vở của chàng nửa tháng trước lão hòa thượng đã đem về bên chùa tồn trữ rồi, chỉ bỏ lại bát đĩa nồi niêu, chớ không còn cái gì quan trọng để lại cả. Tuy vậy chàng ở sơn động này đã mười mấy năm trời, nay bỗng ly biệt sao chẳng lưu luyến đôi chút, tần ngần lát lâu đành giậm chân quay người đi thẳng ra ngoài cửa động, hướng về phía chùa Bảo Hoa vài bốn vải, nhún mình một cái phi thân chạy như bay xuống núi rồi một mạch đi thẳng. Từ đây trở đi, trong võ lâm sát nghiệp lan ra chỉ vì thù cha mẹ,

chàng gây ân kết oán với giang hồ.

Hãy nói Tạ Văn Nhạc vai đeo hành trang, xuống tới chân núi Di Lạc quay đầu nhìn lại, nghĩ tới chuyến đi này không biết ngày nào mới trở lại chỗ đã sống mười ba năm qua, trong lòng âu sầu, kẻ thờ dài quay người đi thẳng lên đường. Từ núi Di Lạc đi về phía nam ba mươi dặm tới chợ Long Khẩu. Từ nơi đây tới Cống Châu phải đi một trăm sáu mươi dặm đường thủy lộ.

Tạ Văn Nhạc tới Long Khẩu vừa gặp ngày phiên chợ, dân các làng lân cận đi chợ đông như ngày hội, bốn năm nghìn người chật ních trên phố Ma Thạch. Chàng phải len lỏi mới đi tới một túp quán, gọi qua loa vài món ăn cho đỡ đói, ngồi tựa tường nghĩ ngợi:

- Ta phải quyết định trước cuộc hành trình, có lẽ phải đi đường thủy ra tỉnh. Ngoài tỉnh là phủ Nam Xương, nơi tụ họp đông đảo các văn nhân võ sĩ...

Theo lời dạy bảo của ân sư muốn dò hỏi hành tung của các nhân vật trong giang hồ thì phải hỏi các tiêu cục (nhà chuyên môn nhận báo vệ hành khách và hàng hóa) hay các bang hội. Khi tới đó, với võ nghệ của ta muốn kiếm việc làm trong tiêu cục chắc không đến nỗi khó khăn. Bằng không ta đi về phía tây vào Tứ Xuyên, té lệ ngôi mộ của mẹ ta rồi tìm kiếm manh mối kẻ thù năm xưa cũng được. Nghĩ đoạn chàng gọi tiểu nhị tới hỏi có thuyền nào chở hành khách không? Tên tiểu nhị tùm tùm cười trả lời:

- Thưa tướng công, mấy ngày hôm nay không có thuyền nào chở khách cả, nếu tướng công muốn đi thì chú họ của tiểu nhân có một chiếc thuyền lớn, trưa ngày hôm nay sẽ đi thẳng ra tỉnh. Tiểu nhân xin giới thiệu cho.

Nói xong tên tiểu nhị ra ngoài phố gọi một người nhà quê tới dặn dò mấy câu rồi đưa vào trong túp điểm giới thiệu. Thỏa thuận tiền nong xong, Tạ Văn Nhạc gọi tiểu nhị lại trả tiền com nước, rồi theo người nọ ra ngoài bến đò. Trước khi đi chàng thưởng cho tiểu nhị một lạng bạc, hẳn cả mừng tiễn chàng ra tận cửa điểm.

Trên sông thuyền ghe đậu san sát có tới hai ba trăm chiếc. Tạ Văn Nhạc theo người nhà quê đi qua mấy chục chiếc đậu gần bến rồi mới tới chiếc thuyền lớn của người nọ.

Chủ chiếc thuyền đó họ Trương, là một nhà buôn thật thà chất phát là chú họ của tên tiểu nhị, nghe thấy người nhà quê nói ý muốn của Tạ Văn Nhạc, liền trả lời:

- Tôi hoan nghênh, từ đây tới tỉnh thành tuy hơn ngàn dặm thật, nhưng thuận buồm xuôi gió thì hai mươi ngày thì tới.

Nói đoạn chủ thuyền dẫn Văn Nhạc vào trong khoang, thì ra trong chiếc thuyền lớn ấy có tám khoang nhỏ. Phía trước bốn và phía sau bốn, còn cái khoang lớn nhất ở giữa để làm phòng ăn, một cái ở phía đuôi để cho phu thuyền ngủ, còn ba khoang đều chong chóng chèo đầy những da cừu, thuốc lá và vài thứ thô sản chở đi tỉnh thành bán. Phía đằng mũi, hai cái khoang chủ thuyền và gia quyến ở, còn hai cái bỏ không. Thấy cái khoang thứ tư đằng mũi ra vào rất tiện Văn Nhạc liền chọn lấy cái khoang đó.

Vào trong khoang, Văn Nhạc thấy có cửa sổ rộng rãi khoáng đạt, sạch sẽ vô cùng, trong lòng mừng thầm, lại trở ra cảm tạ chủ thuyền.

Thuyền nhỏ neo khởi hành, Văn Nhạc hay đứng trên mũi thuyền ngắm phong cảnh khoan khoái vô cùng.

Vài ngày sau chàng đã học được các mảnh lối chèo thuyền và những thuật ngữ, thỉnh thoảng cũng ra giúp các phu thuyền một tay. Ngoài ra, chàng cứ đóng kín cửa khoang, luyện tập tọa công, ôn lại Di Lạc và Quy Nguyên hai thần công. Hễ tới một thị trấn nào, thuyền đậu lại bến là chàng lên bờ kiếm nơi thanh vắng ôn lại kiếm, chường một hồi, rồi mới về thuyền, không bao giờ đi chơi với ai ở trên bờ cả.

Lâu ngày các người trên thuyền đều cảm thấy tánh tình của chàng kỳ lạ lắm, nhưng thấy chàng hòa nhã lễ phép nên không ghét bỏ.

Nửa tháng sau, thuyền đã đi được hơn sáu trăm dặm rồi, tuy nước xuôi nhưng ngược gió mỗi ngày chỉ đi được hai ba mươi dặm thôi, có khi gió lớn quá, thuyền cứ đứng yên một chỗ, tất cả phu thuyền phải lên bờ kéo.

Cũng may, Tạ Văn Nhạc không có việc cần nên không vội lắm, cứ thản nhiên chờ đợi. Qua phủ Lư Linh, các thuyền phải liên kết thành bang mới dám đi. Hai mươi mấy chiếc thuyền nối đuôi nhau dài dằng dặc, mỗi khi đậu nghỉ các thuyền quây quần lại, khói bốc lên như một đám cháy nhỏ, tiếng người ồn ào náo động cả một vùng vui vẻ náo nhiệt vô cùng. Cô đơn từ nhỏ, nay thấy thấy lũ trẻ của các thuyền tụ tập lại vui chơi, Văn Nhạc cũng cùng tham dự trò bịt mắt bắt dê vân vân.

Chiếc thuyền lân cận có một tiêu sư tên là Lý Đại Minh, tuổi trạc bốn mươi, mặt tròn trĩnh, thấy ai cũng tươi cười, lúc nào gặp Văn Nhạc cũng chào hỏi ân cần. Vài ba ngày sau, hai người đã quen nhau, thường thường sang thuyền nhau trò chuyện, nhậu nhẹt. Chuyện gì cũng nói tới, riêng về võ nghệ Tạ Văn Nhạc tuyệt nhiên không nói nửa lời.

Tạ Văn Nhạc thấy Lý Đại Minh nhận là tiêu sư, để ý xem thấy thân binh họ Lý vạm vỡ, bắp thịt nở nang, hai tay cứng cáp, hình như ngũ môn ngoại công đã có sáu bảy mươi phần trăm kinh nghiệm. Tuy người thô lỗ, Lý Đại Minh rất thành thật chất phát, nên Văn Nhạc muốn kết giao để mong dò biết tin tức kẻ thù hoặc chuyện dĩ vãng của cha mình.

Lý Đại Minh lần lộn trên giang hồ đã lâu mới dưỡng thành tạp khí hào phóng hiếu khách, thấy Tạ Văn Nhạc khôi ngô tuấn tú, văn vẻ nho nhã nên có thiện cảm ngay. Nhiều lúc chuyện trò tới vô lâm diện cổ, Lý Đại Minh đem chuyện gặp gỡ trong khi bảo tiêu ra khoe khoang. Tạ Văn Nhạc chỉ mỉm cười, ngẫu nhiên chàng cũng có tham bác một vài câu, nhưng chỉ nói những câu tán dương thôi. Chàng tự hiểu dò hỏi chuyện dĩ vãng của cha mình ngay, nhờ đối phương hay biết lại nghi ngờ mình thì hỏng hết kế hoạch đã định.

Võ công của Tạ Văn Nhạc bây giờ có thể nói là đã tới chốn tốt mức, vì chưa hề giao chiến với ai nên vẫn chưa biết mình giỏi tới mức nào. Người thường

luyện nội công tới mức đầy kinh nghiệm là hai huyết thái dương nở nang phồng lên. Nhưng chàng lại khác hẳn, vì Quy Nguyên Tọa Công khiến khí thần đều nội liễm, chỉ có hai mắt thần quang chói lọi, kỳ dư đều như người thường. Vì vậy lão luyện như Lý Đại Minh cũng không biết được chàng là người có võ công tuyệt học.

Một hôm Lý Đại Minh đột nhiên hỏi Tạ Vân Nhạc rằng:

- Lần này đệ ra tỉnh thành đi thăm bà con hay là chuẩn bị đi thi.

Vân Nhạc cả cười một hồi rồi nói:

- Lý huynh, có ai lại cuối năm mùa đông này chuẩn bị đi thi chứ? Chắc huynh định nói đùa đệ phải không?

Lý Đại Minh mặt đỏ bừng, có vẻ ngượng trả lời:

- Hiền đệ chớ hiểu lầm lời hỏi của ngu huynh. Vì xưa nay vẫn có người nửa năm hay một năm trước đã ra ngoài tỉnh thành sửa soạn thi cử rồi, cho tới khi thi xong mới về nhà. Tôi cũng tưởng chú như những người khác mới hỏi như thế.

Nghe thấy Lý Đại Minh nói như vậy, Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Mình mới bước chân vào đời, không hiểu tí gì. Sau này nói chuyện ta phải cẩn thận mới được. Hôm nọ y đã hỏi ta một lần rồi, ta trả lời ra tỉnh đi thăm một vài thắng cảnh ở ngoài đó, y có vẻ không tin, cho nên hôm nay hỏi lại vấn đề ấy.

Nghĩ đoạn chàng cười nói:

- Lý huynh, tiểu đệ nói đùa đấy thôi, xin chớ có trách cứ nhé! Từ nhỏ đệ đã tuân theo giáo huấn, cấm không được làm quan. Lần này tiên phụ đã khuất núi, trước khi tắt thở có trở lại bảo phải ra ngoài tỉnh kiếm việc làm, chớ không có ý gì khác cả.

Lý Đại Minh vỗ đùi đến “bốp” một cái, ha hả cười nói:

- Hiền đệ sao không sớm cho ta hay. Không phải Lý Đại Minh này nói khoác, ta quen biết rất nhiều, giới thiệu việc làm cho chú thật dễ như trở bàn tay... À, tôi nghĩ ra một việc... Ba tháng trước đây, kế toán viên của tề tiêu cục tạ thế, chưa có người thay thế, không biết bây giờ có ai làm chưa? Nếu chưa tôi có thể giới thiệu chú vào làm. Ông chủ tin tôi lắm, tôi đã nói tất phải được.

Tạ Vân Nhạc vội đứng dậy chấp tay cảm tạ nói:

- Được như vậy đệ xin cảm tạ trước.

Lý Đại Minh cười nói:

- Chúng ta là anh em chí thân, hà tất chú phải khách sáo như vậy. Nào để tôi mời chú cạn một chén.

Nói xong, hai người mời rượu lẫn nhau.

Thuyền qua trấn Chương Thu. Tiết trời càng xấu thêm, gió bắc lại thổi mạnh hơn trước, mưa tuyết xuống liên miên phủ khắp mọi nơi, tất cả nhà cửa, cánh đồng, rừng núi ở hai bên bờ đều trắng xóa, bốn bề không trông thấy một bóng người lai vãng, cánh vật càng tiêu điều thêm. Vân Nhạc ra ngoài thường tuyết miệng ngâm nga những bài thơ tả cảnh. Lý Đại Minh trông thấy, nghĩ thầm:

- Nho sinh có khác, cảnh tuyết đẹp thế gì mà y cũng chịu khó ra xem.

Ngày qua tháng lại, tới ngày hai mươi sáu tháng chạp mới đến tỉnh thành. Tạ Vân Nhạc theo Lý Đại Minh lên bờ. Chàng chỉ có một bọc hành lý thôi nên muốn đi đâu cũng dễ dàng. Trấn Thái Tiêu Cục ở Dương Gia Xiềng. Cửa cao nhà rộng, trước cửa có một đôi sư tử đá, khí phái phi thường. Nơi đây là địa điểm phồn thịnh nhất, dân cư trù mật. Dù trời mưa tuyết mà người đi lại vẫn đông đúc như ngày hội.

Tạ Vân Nhạc vào ngủ trọ một khách sạn ở trước cửa tiêu cục. Năm hết tết đến tới nơi, không tiện nói với tổng tiêu đầu vội, định chờ tới ngày khai xuân mới tùy cơ mà thuyết. Nhưng hàng ngày Lý Đại Minh vẫn đến khách sạn rủ Vân Nhạc sang quán Tùng Hạc Viên gần đó nhậu nhẹt trò chuyện, và cũng có đôi khi đưa chàng vào tiêu cục chơi. Vợ Lý Đại Minh cũng hiền thực, coi chàng thiếu niên này như con cháu nhà vậy. Thấy bà ta đối xử tử tế quá, Vân Nhạc rất cảm động, định tâm sẽ kiếm cơ hội để trả ơn.

Trong mấy ngày liền Tạ Vân Nhạc đi dạo khắp nơi danh lam thắng cảnh thành Nam Xương như là: Đền Vương Các, Bách Hoa Châu, Văn Thọ Cung vân vân. Nơi nào chàng cũng lưu luyến đến nửa ngày ngắm cảnh ngâm thơ, để qua khoảng thời gian nhàn rỗi.

Tổng tiêu đầu của Trấn Thái Tiêu Cục là Hạ Hầu Hàm, biệt hiệu Đa Ty Thần Viên (con vượn thần nhiều cánh tay), năm nay tuổi đã ngoài sáu mươi là đệ tử tục gia của phái Võ Đang (đệ tử Võ Đang nào không đi tu làm đạo sĩ là đệ tử tục gia) khinh công nhanh nhẹn nhảy như vượn. Ở hai cánh tay mỗi bên buộc một cái nỏ cấm mười hai mũi tên Phụng Hoàng, chỉ co hai cánh tay là hai mươi bốn mũi tên bắn ra như mưa ngay, lợi hại vô cùng.

Nhưng Hạ Hầu Hàm không gặp phải tay cường địch thì không bao giờ sử dụng tới cái nỏ máy ấy. Sở dĩ ông ra được mệnh danh là Đa Ty là do có hai cái nỏ máy ấy mà nên. Ông ta lại có ba mươi chín thức Thái Cực Thủ và sáu mươi bốn miếng Long Hồ Đoạn Hồn Đao cũng oai trấn giang hồ.

Hạ Hầu lão tiêu đầu có hai người con, một trai và một gái. Trai tên là Hạ Hầu Nhi, mười một tuổi, gái là Hạ Hầu Uyển Trân chín tuổi. Lão tiêu đầu rất cưng hai con, đã cho học võ từ thuở mới biết đi, lúc nhân rồi đích thân dạy hai con những sở trường của mình. Vì kém học lão tiêu đầu muốn kiếm một thầy học có tài đức để dạy văn cho hai con, mong chúng sau này trở nên văn võ toàn tài.

Tạ Vân Nhạc theo Lý Đại Minh tới tiêu cục chơi luôn, đã gặp lão tiêu đầu một vài lần. Thấy Vân Nhạc thiếu niên nho nhã, lão tiêu đầu định muốn chàng làm thầy dạy cho hai con, nhưng không biết chàng có chịu dạy hay không nên lão chưa dám lên tiếng hỏi.

Một hôm lão tiêu đầu thử hỏi:

- Lý tiêu đầu, Tạ tiên sinh tuổi trẻ thế này mà làm kế toán viên, suốt ngày tiếp xúc với những kẻ chợ gian thương luôn dễ bị nhiễm những thói xấu, nên tôi định nhờ ông ấy dạy bảo cho các cháu học hành, chẳng hay ông ta chịu nhận lời hay không?

Lý Đại Minh đáp:

- Tổng tiêu đầu có nhã ý như vậy, chú ấy chắc hẳn sẽ vui lòng nhận lời.

Chàng liền sang bên khách sạn nói cho Vân Nhạc hay. Quả như lời nói của Đại Minh, Vân Nhạc nhận lời ngay. Tổng tiêu đầu cho chọn ngày lành tháng tốt để hai con bái kiến lão sư và thiết tiệc mời Vân Nhạc.

Từ đó Vân Nhạc dọn vào ở trong thư phòng tại phía sau nhà tiêu cục, ngày ngày dạy hai trẻ học thiên gia thi và kinh thư.

Các người làm trong tiêu cục từ trên chí dưới, từ trẻ đến già đều mến Vân Nhạc. Ai cũng nhận thấy là chàng là người hòa nhã khả ái, riêng có đôi mắt sáng quắc là khiến mọi người không dám nhìn vào mặt chàng thôi.

Có khi, Vân Nhạc cũng tới luyện võ trường xem tổng tiêu đầu dạy võ cho hai trẻ. Lão tiêu đầu hỏi chàng xem mình dạy võ ra sao? Vân Nhạc cười và thoái thác là không biết võ.

Hai vợ chồng lão tiêu đầu rất kính trọng chàng, thấy chàng ít quần áo, liền may cho mười mấy bộ một lúc...

Chàng nghĩ:

- Ân tình này ta biết báo đáp bằng cách nào đây?

Hai tháng sau, có một hôm lão tiêu đầu vẻ mặt không vui, ngồi bàn định với các tiêu đầu ở trong khách sảnh, không biết nói những gì Vân Nhạc tai mắt tinh thông lắm, tiếng động của hoa rơi lá rụng ngoài hai ba mươi trượng cũng nghe thấy được. Muốn tránh khỏi người ngoài nghi ngờ chàng vội lánh xa đẳng khác. Chờ cơm tối xong, chàng tới nhà Đại Minh, kéo anh ta ra một nơi vắng hỏi xem ngày hôm nay lão tiêu đầu bàn tán việc gì?

Lý Đại Minh nói:

- Hồi tháng ba năm ngoái, tiêu cục nhận bảo hộ một món ám tiêu đi miền tây tỉnh Hồ Nam (ám tiêu là những vàng bạc châu báu giấu kín trong người). Khi đi qua Linh Lăng Kim Phụng Lĩnh, ba tên giặc ở trên Lĩnh là Phi Thiên Ngô Công Trình Xuyên, Hắc La Hán Ngô Minh và Cửu Vĩ Điều Ngải Hóa mệnh danh là Xương Đông Tam Ác hạ sơn đánh cướp. Chỉ đánh vài hiệp, Ngô Minh đã bị trúng nỏ Phụng Hoàng của lão tiêu đầu chết tại chỗ. Không ngờ Ngô Minh lại là môn hạ của Xuyên Nam Đại Bi Tự, Tiểu Diện Vô Thường Hoàng Nhất Đại Sư. Hoàng Nhất tuy là sư nhưng lại là một tên giặc có tiếng là Ma Tinh ở vùng tây nam, các phái chánh tà đều phải nhường nhịn y phần nào. Thấu Cốt Âm Phong Chưởng của y đánh trúng địch thủ là kẻ địch ấy chết liền, độc hiểm vô cùng. Nghe nói y đã tới đây trả thù cho môn hạ. Như vậy lão tiêu đầu không lo lắng sao được? Hiện ông ấy đang phái người đi mời các tay nạng thủ tới tương trợ.

Nghe xong, Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Lão tiêu đầu từ tế như thế, đệ chắc thế nào cũng phùng hung hóa cát ngay. Đệ xem tên Hoàng Nhất hòa thượng chưa chắc đã lợi hại như đại huynh vừa nói đâu?

Lý Đại Minh chau mày nói:

- Hiền đệ là văn sinh, làm sao biết được các kỳ nhân, dị sĩ, tà ma, ngoại đạo trong giang hồ lợi hại như thế nào? Còn những người biết vài miếng võ quê mùa như tôi không biết bao nhiêu mà kể, thật là hằng hà vô số.

Tạ Vân Nhạc cả cười, từ biệt ra về, trong óc tính toán làm thế nào để ra tay trợ giúp được?

Mấy ngày sau, lúc giữa ngo, có hai tay cao thủ tới tiêu cục là Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên và Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình.

Lôi Tiểu Thiên là đệ tử độc truyền của Tàn Lãnh Dật Tử, một võ sư đã danh trấn giang hồ hồi năm mươi năm xưa, võ học kinh người, ít người địch nổi ba mươi sáu thức Càn Khôn Thủ của Tiểu Thiên. Tánh rất khôi hài, được tiếng là nhân vật bản lãnh trong giang hồ, Tiểu Thiên tuổi mới ngoài bốn mươi, người gầy gò, mặt khôi ngô, hai mắt rất có tinh thần.

Lưỡng Nghi Kiếm Khách là đệ tử thủ truyền của môn phái Hằng Sơn và là người Chưởng môn tương lai của phái ấy, mệnh danh là một trong bốn kiếm thủ nổi tiếng Giang Nam, mặt trông như tú sĩ trung niên, râu ba chòm, phong thái rất đẹp, tuổi trạc năm mươi, trên lưng đeo một thanh bảo kiếm cổ.

Lương Nghi Kiếm Khách là người được lão tiêu đầu mời tới trợ giúp, còn Lôi Tiểu Thiên tự động tới. Lôi Tiểu Thiên phiêu lưu quanh năm ngày tháng, lần này đang ở chơi nhà Lương Nghi Kiếm Khách, liền theo tới để tương trợ.

Thấy hai người tới, lão tiêu đầu cả cười ra nghênh đón và nói:

- Có Lôi lão đệ tới nữa, lão huynh yên trí vô lo rồi.

Lôi Tiểu Thiên mặt lạnh lùng vênh váo nói:

- Khi già đùng có nâng ta quá cao, chỉ sợ té xuống một cái gãy lưng thì liệu cái tiêu cục này có thể nuôi được ta suốt đời không?

Lão tiêu đầu biết y nói bông, vội mời hai người vào nhà.

Tối hôm đó, bày biện thịnh soạn, có mời cả Vân Nhạc ngồi tiếp. Trong khi chén tạc chén thù Lôi Tiểu Thiên cứ nhìn Vân Nhạc luôn luôn, vì thấy chàng quen mặt lắm, hình như đã gặp nhau ở đâu rồi, nghĩ mãi mới đoán ra chàng họ Tạ, có lẽ là con cháu gì của Truy Hồn Phán Tạ Văn trong võ lâm đồn chết đã lâu chẳng? Truy Hồn Phán là bạn thân của sư phụ y Tần Lãnh Dật Tú, hàng năm Tạ lão hiệp cũng tới Tần Lãnh thăm sư phụ y một lần. Lúc ấy Lôi Tiểu Thiên chưa được phép hạ sơn, thường đứng hầu cạnh sư phụ và hồi đó Tạ Văn mới ngoài ba mươi, hình dáng mặt mũi giống hệt Tạ Văn Nhạc bây giờ. Sau khi học mãn khóa võ, Lôi Tiểu Thiên ở trong giang hồ còn gặp Tạ Văn mấy lần và được Tạ Văn giúp cho nhiều việc nên ấn tượng rất sâu sắc, mới dám quả quyết Vân Nhạc là đệ nhị hóa thân của Tạ Văn. Nhưng theo lời đồn của giang hồ thì năm xưa Tạ Văn bị mườ mấy tay cao thủ vây đánh, tuy phá vòng vây chạy thoát, những tay cao thủ nọ vẫn không buông tha, đuổi theo kỳ cùng, sau thấy trong núi Võ Công có hai cái xác, một già một trẻ, thịt đã rữa hết chỉ còn trơ hai bộ xương thôi. Lúc ấy các cao thủ mới chịu thôi, yên trí Truy Hồn Phán đã chết rồi.

Nếu tin đồn đó là thật, thì thiếu niên này không phải là con của Tạ Văn. Lôi Tiểu Thiên mới nghi hoặc mãi không biết thật hư ra sao, nhưng càng nhìn kỹ càng thấy thiếu niên giống hệt Tạ Văn.

Vân Nhạc thấy Lôi Tiểu Thiên cứ nhìn mình luôn và sắc mặt thay đổi khác thường, chàng cũng nhìn lại Tiểu Thiên mỉm cười gật đầu chào, trong lòng cũng hồ nghi, nghĩ thầm:

- Tên Lôi Tiểu Thiên này lạ thật, cứ nhìn mình luôn luôn như thế làm gì? Hay là y đã nhận ra khuyết điểm gì của mình chẳng?

Bụng nghĩ như vậy Vân Nhạc vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh nâng chén lên mời.

Hạ Hầu lão tiêu đầu thấy Lôi Tiểu Thiên cứ ngắm nhìn ông giáo họ Tạ, liền vuốt râu cười nói:

- Lôi lão đệ chớ có coi Tạ tiên sinh ít tuổi, ông ta tài cao học rộng lắm đấy. Tất cả văn kiện của tiêu cục này đều do ông ta viết cả, văn chương cao thâm, chữ viết rất đẹp.

Lôi Tiểu Thiên ha hả cả cười, rồi nói:

- Tôi cũng nhận thấy Tạ tiên sinh thần thái hơn người, ôn văn nho nhã, mới phải ngắm nhìn mấy lần như vậy.

Mấy lời đó giấu giếm những hành động ngờ vực của ông ra rất khéo.

Tiệc xong, Tạ Văn Nhạc cáo mệt về phòng trước.

Lôi Tiểu Thiên nói với Từ Đông Bình và Hạ Hầu Hàm rằng:

- Tiểu đệ thấy Tạ tiên sinh tiềm tàng không lộ liễu, chắc là người hoài bão tuyệt học. Tại sao Hạ Hầu huynh bấy lâu nay mà không hay biết gì? Có lẽ khi già coi trật rồi.

Hạ Hầu Hàm đáp:

- Người ta là văn sĩ, có cái gì khả nghi nào? Nếu quả thật đúng như lời nói của huynh ông ta là người hoài bão tuyệt học thì hà tất phải làm thầy giáo quen ở trong tiêu cục này làm gì? Hay là huynh cho ông ta tới đây để tỵ nạn chẳng? Nếu thật thế thì thiếu gì nơi tỵ nạn, ông ta hà tất phải ẩn núp ở chốn tiêu cục đông người ra vào thế này? Không sợ kẻ thù phát giác hay sao?

Từ Đông Bình cũng lên tiếng nói:

- Đúng như lời nói của chú Tiểu Thiên, tôi cũng nhận thấy người này khả nghi lắm. Cứ xem đôi mắt của y ẩn hiện thần quang thì đủ biết y là người hoài bão võ học rất cao. Nhân quang của Tạ tiên sinh khiến ai trông thấy cũng phải sồn lòng, chỉ có thể thôi, chớ không có điểm gì khác cả. Nếu nói y tuổi chưa đầy hai mươi mà có thể luyện tới mức nội liễm hết tinh hoa anh khí thì khó thể tin được. Nhưng bất cứ điều đó hư thực thế nào, chúng ta không cần để ý tới, chúng ta chỉ biết ông ta là người chính nhân quân tử không phải lo ngại, đề phòng tới y luôn và có thể làm bạn với y là được rồi. Còn quả thật y hoài bão võ công tuyệt học mà giấu giếm chúng ta thì chắc y có một nỗi khổ tâm gì đó không thể lộ liễu ra được cũng nên?

Lôi Tiểu Thiên tit mắt cười nói:

- Lần này tên Hoàng Nhất tới miền tây này tầm thù, tuy nhiên lợi hại thật. Nhưng có một mình y, chưa chắc đã là gì nổi được Lôi Tiểu Thiên này. Chỉ sợ y còn có tay cao thủ khác đi với hay tới đây trước y mới là một điều đáng lo ngại. Từ khi đệ trông thấy Tạ tiên sinh thì bao điều lo âu đã tiêu tan hết. Đệ

chắc ông ta thế nào cũng ra tay giúp ngầm chúng ta. Lão khi già, huynh đã gặp may rồi đấy. Nếu không tin, huynh có dám đánh cuộc với đệ không?

Hạ Hầu Hàm nghe thấy Tiểu Thiên nói như vậy, trong lòng bán tín bán nghi.

Chớ có thấy Lôi Tiểu Thiên tánh hay khôi hài, chuyện gì cũng nói như hư như thực, nhưng y không đem chuyện của Truy Hồn Phán Tạ Văn ra nói cho mọi người hay là y biết, nếu Tạ Văn Nhạc là dòng dõi thật, sở dĩ chàng giấu giếm như vậy là muốn dò thám kẻ thù giết cha chàng năm xưa. Mà nay y nói toạc chuyện bí mật ra tất gây phong ba lớn trong giang hồ và chính y cũng bị phiền não lây. Hoặc là vì thế mà Tạ Văn Nhạc thù hận y thì sao? Y khôn ngoan hơn người mới biết cư xử như vậy.

Từ Đông Bình nói:

- Từ ngày mai trở đi, thấy Tạ tiên sinh chúng ta nên đối đãi như ngày thường, chớ có thái độ khác khiến ông ta sinh nghi thì bất tiện đấy.

Lôi Tiểu Thiên chỉ mỉm cười chớ không nói gì nữa.

Mấy ngày liền, Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên vào trong thư phòng kiểm Tạ Văn Nhạc chuyện trò, hai người thấy rất ý hợp tâm đầu.

Tần Lãnh Dật Tú ở trong võ lâm có tiếng là tài tử nên xây riêng một thư phòng bốn bên tường đều xếp đầy đồ thư, hằng ngày chỉ thích thú đọc sách. Lôi Tiểu Thiên là đệ tử duy nhất của Dật Tú, vì ảnh hưởng sư phụ cũng có đôi chút học vấn, cầm kỳ thi họa đều tinh xảo, thường hay tự phụ lập luận cao siêu, lại thêm tính khôi hài, ăn nói văn nhã và châm biếm nên Tạ Văn Nhạc mến y lắm.

Tạ Văn Nhạc đã nhận xét thấy Lôi Tiểu Thiên văn võ toàn tài lại ôn hòa, dần dần kết thành bạn chí thân. Suốt ngày hai người chỉ trò chuyện tới những thân thoại trong văn lâm chớ không nói nửa câu võ công nào.

Mỗi khi hai đứa trẻ Hạ Hầu vào trong thư phòng bắt gặp Lôi Tiểu Thiên là đòi dạy mấy thế võ độc đáo ngay. Có khi Lôi Tiểu Thiên vui lòng ngẫu nhiên lộ một miếng nửa thế võ, mục đích để thăm dò xem Tạ Văn Nhạc có biết võ không? Nhưng Văn Nhạc tròn tròn đôi mắt ngạc nhiên rồi nói:

- Ngày hôm nay đệ mới được sáng mắt ra. Như vậy đủ thấy trong ngũ hồ tứ hải không thiếu gì chuyện kỳ lạ có khác? Quả thật lần đầu tiên đệ được mục kích tài ba không tiền khoáng hậu này, y như các vị hiệp nghĩa Cầu Diễm Công, Không Không Kiếm Khách trong tiểu thuyết kiếm hiệp vậy!

Lôi Tiểu Thiên thấy chàng giả bộ rỗng giống rỗng, giả bộ hồ y như hồ, hàm súc cao thâm thế này thật ít người sánh bằng.

Một hôm, Lôi Tiểu Thiên lại tới thư phòng chuyện trò tri kỷ với Tạ Văn Nhạc, đang cao hứng đàm luận không biết hữu ý hay vô tình, Lôi Tiểu Thiên bỗng sấn tay áo lên tận cánh tay, chông đầu cười nói. Tạ Văn Nhạc trông thấy từ cổ tay tới khuỷu tay của Tiểu Thiên có một vết sẹo đao thương màu tía hồng, liền kinh hãi hỏi:

- Vết thương nặng thế này huynh bị từ hồi nào thế?

Lôi Tiểu Thiên thờ dài một tiếng:

- Tạ hiền đệ muốn hỏi lai lịch của vết thương này. Lôi mỗ xin tường thuật tức thì. Hai mươi năm trước đây, Lôi mỗ mới bước chân vào giang hồ không bao lâu, đi qua Bá Linh, vì sự bất bình gây hấn với Thiêm Nam Tứ Nghĩa, giao chiến nửa ngày. Sau vì thế cô, Lôi mỗ mới bị con dao tẩm độc chém phải khuỷu tay này, lúc ấy máu chảy lai láng, độc ăn sâu vào trong da thịt, nguy hiểm vô cùng. May được nghị thúc Tạ Văn kịp thời cứu chữa cho, mỗ mới khỏi chết. Tạ nghị thúc giang hồ tôn hiệu cho là Truy Hồn Phán, võ học tuyệt thế, thấy Tứ Nghĩa không theo quy luật giang hồ bốn người đánh một như vậy liền nổi giận đi kiếm Tứ Nghĩa.

Chỉ trong chớp mắt Tạ nghị thúc đã giết chết ba người và đã thương một người. Không ngờ Tứ Nghĩa lại là đệ tử đời thứ ba của phái Cùng Lai, tên đệ tử bị thương chạy về đặt điều gây thị phi. Từ đây phái Cùng Nam thù hận Tạ nghị thúc, thế phải diệt trừ được ông ta mới thôi. Có nhiều lần chúng đón đường đánh trộm nhưng không làm gì được Tạ nghị thúc. Ông ta là ân sư và cũng là bạn tốt của mỗ, dạy bảo điều hay lẽ phải cho mỗ rất nhiều, sau đó mỗ còn được gặp ông ta mấy lần.

Mười mấy năm trước đây, nghe đồn Tạ nghị thúc lưng còng con nhỏ, đi qua Tam Xương bị mười mấy hảo thủ của các phái chánh tà tập kích ngầm, bị thương nặng rồi chết. Như vậy đủ thấy giang hồ ân oán thị phi, rất khó phán đoán minh bạch. Bây giờ ông ta đã là người thiên cổ rồi, mỗi lần tôi thấy vết thương này là nghĩ tới chuyện xưa, trong lòng cảm khái vô cùng.

Nói xong chàng thờ dài than vãn, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn trộm Tạ Văn Nhạc, xem sắc mặt ra sao?

Thấy Lôi Tiểu Thiên kể lại chuyện cha mình, Tạ Văn Nhạc sắc mặt hơi khác, nhưng chỉ giây phút thôi, lại trở lại như thường ngay. Lôi Tiểu Thiên tình khôn biết bao, thấy vậy liền hiểu ngay sự ước đoán của mình là đúng, nhưng còn hai cái thì hải già trẻ ở trên núi Võ Công thì sao? Tuy vậy chàng cũng không nói toạc ngay ra vội, chờ đợi thời cơ tới, sẽ giải đáp được vấn đề đó ngay.

Lúc ấy Tạ Văn Nhạc mới lên tiếng nói:

- Những ân oán chém giết trên giang hồ phức tạp lắm, Tạ mỗ là một thư sinh làm sao hiểu được? Nhưng Lôi huynh là người hiệp nghĩa, và lại là bề cháu của Tạ Văn, thì phải nên trả thù hộ ông ta để mối thù ấy khỏi bị oan trầm đáy bể, hàm hận thâm son. Đệ nói như vậy không biết có hợp lý hay không? Xin Lôi huynh miễn chấp cho.

Lôi Tiểu Thiên thờ dài một tiếng rồi đáp:

- Hiền đệ trách cứ mỗ rất phải. Nhưng tin đồn đại ấy mỗ chưa dám tin là sự thật. Và lại bọn người tập kích trộm Tạ Văn lại giữ kín miệng, không hề nói cho ai hay nửa lời. Như vậy làm sao mà điều tra được tên họ của chúng? Cho tới ngày nay, Lôi mỗ vẫn chưa tin Tạ nghị thức đã chết một cách bí mật như vậy. Chưa biết chừng ông ta còn sống trên trần gian này cũng nên. Mười mấy năm nay Lôi mỗ đi khắp đây đó, mục đích muốn tìm kiếm ra manh mối ấy.

Tạ Văn Nhạc quắc mắt lên, mỉm cười nói:

- Theo lời nói của huynh là người hữu tâm đấy, phải không?

Lôi Tiểu Thiên cả cười rồi đáp:

- Hiền đệ còn chưa thân với mỗ lắm. Sau này thời gian sẽ cho đệ thấy Lôi mỗ là hạng người thế nào ngay.

Tạ Văn Nhạc tỏ vẻ xấu hổ vội nói:

- Không phải là đệ nói là không tin huynh đâu. Cứ như chuyện của lão tiêu đầu Hạ Hầu chẳng hạn, ông ấy có cần mời đâu mà huynh cũng tự động tới giúp, như vậy thì đủ thấy huynh là người hiệp nghĩa như thế nào rồi. Hành vi hiệp nghĩa này đệ cung kính còn chưa kịp, đâu dám..

Chàng chưa dứt lời, Lôi Tiểu Thiên đã vội đỡ lời nói:

- Vừa rồi Lôi mỗ nói hơi nặng lời một chút. Hiền đệ đừng tăng bốc mỗ quá như vậy, càng nói mỗ càng thẹn với lương tâm thêm.

Hai người lại nói sang chuyện khác rồi Lôi Tiểu Thiên cáo từ trở về phòng ngủ.

Tạ Văn Nhạc nghĩ thầm:

- Lời nói của Lôi Tiểu Thiên có thể tin được. Hơn nữa y lại có sự liên can mật thiết với cha mình, sau này ta có thể hỏi y mà tìm ra được khá nhiều manh mối. Còn mình đang gánh nặng huyết hải oán cừu, không nên tiết lộ ra cho y biết vội. Việc này để thông thả hãy nói cũng không sao.

Đêm hôm ấy Văn Nhạc trần trọc mãi không sao ngủ được, rốt cuộc chàng nghĩ ra được một biện pháp là chàng cứ giả bộ thư sinh trà trộn ở những nơi này chỉ khiến các bạn giang hồ kính nhi viễn chi thôi, chứ không có bổ ích gì cho mình cả, thà giờ vài miếng võ ra cho họ trông thấy biết ta là nhân vật cừ khôi, nhưng không cho họ biết lai lịch và cũng không biểu lộ võ công độc đáo của cha mình ra để ai hay. Cũng may võ học của chàng thâm bác lắm, bất cứ ai cũng không thể nào đoán ra được thuộc môn phái nào. Quyết định làm như thế xong, chàng ngủ được liền.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thám ân tình kết nghĩa nhắc lại chuyện xưa - Truy Hồn Phán hóa thân lộ trần gian

Ngày hôm sau, gần giờ Ngọ, Văn Nhạc mới thức dậy. Chàng bật cười nghĩ thầm:

- Mọi ngày chỉ một tiếng động nho nhỏ ta cũng thức dậy. Không hiểu tại sao đêm hôm qua ta lại ngủ say đến thế? Xét như vậy, người học võ tới kỳ tâm phiền ý loạn thật không sai.

Hai đứa trẻ Hạ Hầu tới ba lần thấy thầy giáo ngủ chưa dậy, liền ra ngoài thưa với cha.

Lão tiêu đầu nói:

- Hai con chó có kêu gọi, để ông giáo ngủ. Hôm nay cha thay mặt lão sư cho hai con nghỉ học.

Hai đứa trẻ hớn hờ chạy ra bên ngoài chơi đùa. Nghe nói Tạ Văn Nhạc chưa thức dậy, Lôi Tiểu Thiên đã đoán ra phần nào, nhưng không ai để ý tới thần sắc của chàng.

Rửa mặt xong, Văn Nhạc thấy đã quá giờ học, liền đi ra ngoại ô thường thức cảnh xuân. Chàng một mình thùng thảng đi ra cửa thành Thuận Hóa Môn, đang vừa đi vừa ngắm cảnh, bỗng thấy con đường gạch có một người phi ngựa ra, xông thẳng vào người chàng.

Hai người đều không lưu ý tới, ai cũng yên trí thế nào cũng đụng phải nhau, và tất có một người bị thương. Nhưng Tạ Văn Nhạc lẹ mắt nhanh tay, vội né vai tránh khỏi đầu ngựa và phải, giờ tay nâng cổ con vật. Con ngựa ấy là ngựa Mông Cổ, cao lớn khác thường. Bị chàng nâng lên, giờ cao hai vó trước, vì vậy mắt thẳng bằng, cả người lẫn ngựa đều ngã lún xuống ruộng nước. Vừa ngã xuống ruộng, con ngựa đứng dậy, rung mình lắc đầu, vẩy đuôi để cho bùn nước bắn tứ tung, rồi nhảy lên trên đường cái liền.

Người cỡi ngựa, tay vẫn nắm chặt bõm ngựa, nên cũng lên theo. Tới trên đường cái liền nhảy xuống mặt đất, nổi giận quát mắng:

- Tên tiểu tử kia, mi táo gan thật, dám cản đường Ngải đại gia. Mi muốn chết phải không?

Nhìn kỹ người nọ, Tạ Vân Nhạc thấy y mặc huyền phục, đôi lông mày đứt quãng, mũi tẹt, con ngươi đỏ, mồm to và méo, xấu xí vô cùng, ăn nói lại thô bỉ. Chàng thấy y phi ngựa, đụng phải người, không xin lỗi thì chó, lại còn lớn tiếng quát mắng như vậy, liền nổi giận cười nhạt đáp:

- Bạn kia, ngươi cỡi ngựa phi trên đường cái, nhờ đụng chết người có phải đền mạng không? Ngươi vội vã như vậy định đi đưa đám ma phải không?

Người nọ phồng mồm, tròn mép quát lớn:

- Tiểu tử, mi to gan lớn mật trên ghẹo, mĩa mai Cửu Vi Điều Ngải Hóa đại gia. Có lẽ ngày chết của mi đã tới. Hãy coi ta đưa mi về châu sư tổ. Ta sẽ đánh...

Chữ “đánh” vừa xuất khẩu, người nọ đã xông tới đưa tay phải đánh thẳng vào ngực Vân Nhạc liền.

Thấy người nọ tự xưng là Cửu Vi Điều Ngải Hóa, Vân Nhạc biết y là một trong Xương Đông Tam Ác mà Lý Đại Minh đã nói. Như vậy Hoàng Nhất tặc tăng đã tới nơi rồi.

Thấy Ngải Hóa chưa chi đã xông lại đánh ngay như vậy, Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Nếu không trừng trị tên này, thì sau này y càng mục hạ vô nhân nữa (không coi ai vào đâu).

Nghĩ đoạn, chàng cười nhạt một tiếng, không thèm tránh né, chờ chưởng của Ngải Hóa đánh tới vội giơ tay phải ra, nắm lấy Mạch Môn của đối phương, giật lùi một cái, rồi tung ra đằng xa. Tựa như điều đứt giây, Ngải Hóa bị bắn ra ngoài năm trượng, ngã nằm ngửa ra đất, ôm chặt cánh tay phải, hai mắt cứ tròn trừng nhìn.

Vân Nhạc từ từ bước lên, thông thả nói:

- Ngải đại gia, làm sao thế?

Ngải Hóa bị chàng nắm trúng Mạch Môn, cánh tay tê tái khó chịu, biết là nguy đến nơi, lại còn bị giật tung lên, bắn đằng xa ngã xuống, mình mẩy đau đớn như dân, kinh ngạc vô cùng, nghĩ thầm:

- Mình xui thật, đấu với một thiếu niên vô danh này, chưa đầy một hiệp đã không địch nổi. Tin này đồn đi khắp nơi, Xương Đông Tam Ác này làm sao mà kiếm ăn được nữa?

Lúc này y lại nghe thấy Vân Nhạc hỏi mĩa mai, nhạo báng, nổi giận đứng phắt ngay dậy, lớn tiếng quát mắng:

- Tiểu tử kia, Ngải đại gia phải thí mạng với mi.

Nói đoạn, y rút luôn ra hai cái dùi đục điểm huyết ra, một cái trên một cái dưới, xông lên định điểm vào huyệt U Môn và Khí Hải của đối phương.

Vân Nhạc mỉm cười, nhún chân trái một cái, thân mình chéch sang bên tránh né, tay phải hướng phía trước khua một cái. Ngải Hóa chỉ thấy mắt hoa, hồ khẩu hai tay tê liệt, đành phải buông hai cái dùi đục ra, để cho địch thủ cướp lấy một cách dễ dàng, kinh hãi thất sắc, đang định nhảy về phía sau để tránh. Vân Nhạc dùng tay trái, một miếng đã điểm trúng Trung Phủ huyết của Ngải Hóa ngay. Chỉ nghe thấy tiếng “Ái chà!” Ngải Hóa đã nằm ngửa ra đất. Tạ Vân Nhạc nhìn y mỉm cười nói:

- Ngải đại gia, chớ có bêu xấu trước mặt ta. Cậy có hai miếng võ quèn mà đại gia dám ra giang hồ tác quái rồi? Nói thật cho ngươi hay, bây giờ ngươi trở về có luyện tập mười năm nữa cũng vô ích vì võ công của ngươi đã bị ta phế mất rồi. Trong khoảng ba năm, ngươi không động võ thì không sao, bằng không ngươi tất phải chết liền. Ta xem hai cái dùi đục này để lại cũng không có ích gì, để ta hủy đi hộ ngươi nhé?

Chỉ thấy chàng khẽ uốn một cái, cả hai cái dùi đục đều cong thành hai cái vòng nhỏ, thuận tay chàng vứt xuống ruộng nước liền, lại nói:

- Ngải Hóa, ngươi vội vã tới thành Nam Xương, có phải tên Hoàng Nhất ác tăng đã tới và sai ngươi tới Trần Thái Tiêu Cục hẹn ngày chiến đấu phải không? Nếu thật như vậy, ta chả cần giết ngươi chết vội.

Ngải Hóa bị chàng điểm trúng huyết Trung Phủ, tứ chi một mồi không còn hơi sức, mồ hôi lạnh toát ra, liền nghĩ thầm:

- Mình đang có nhiệm vụ phải làm, hà tất bướng bỉnh làm gì? Nếu lỡ việc của Hoàng Nhất Đại Sư, khi về sẽ bị cực khổ.

Khi y đang nghĩ, thấy Vân Nhạc nói trúng việc làm của mình, mới hay chàng là tay năng thủ của Hạ Hầu Hàm mời tới, và thấy võ nghệ của Vân Nhạc cao siêu quá, y lại nghĩ:

- Hai người của đại sư mời tới giúp, chưa chắc đã giỏi bằng y.

Nghĩ đoạn, y thay đổi hẳn thái độ, ôn tồn nhã nhặn nói:

- Thiếu hiệp, đúng như lời thiếu hiệp vừa nói, Ngải Hóa quả thật thừa lệnh Hoàng Nhất Đại Sư tới Trần Thái Tiêu Cục hẹn Hạ Hầu Hàm chiến đấu. Bị người ta sai khiến, tiểu nhân đã vô chí xúc phạm tôn nhan, xin thiếu hiệp rộng lòng tha thứ giải huyết cho. Từ nay trở đi, Ngải Hóa sẽ cải tà quy chánh, không dám làm một điều tội ác nào. Nói xong hai mắt tỏ vẻ cầu khẩn van lơn.

Vân Nhạc nghe Ngải Hóa nói như vậy, nghĩ thầm:

- Tên này vô liêm sỉ thật, như vậy đủ thấy ngày thường y chuyên môn bắt nạt người hiền lương hà hiếp nhi phụ lão ấu luôn.

Nghĩ đoạn chàng cười rồi đáp:

- Tên họ Ngải kia, người tự xưng là Xương Đông Tam Ác, đủ thấy ngày thường tác quái như thế nào. Thấy người lần đầu tiên phạm vào tay ta, mới điểm trọng huyết người như vậy cũng là rộng rãi với người lắm rồi. Nếu phải người khác, ta đã sớm thủ tiêu đi rồi, mà người còn muốn ta giải huyết cho nữa. Thôi, người hãy xếp cái ý niệm ấy đi. Còn việc hẹn ngày chiến đấu, ta cũng có phần dự. Như vậy người khỏi cần đi nữa, đưa thiếp cho ta được rồi. Người hãy bước về chỗ ở của ác tăng Hoàng Nhất báo cáo là chúng ta sẽ y hẹn tới đấu.

Cửu Vĩ Điều Ngải Hóa thấy chàng không chịu giải huyết cho, tự biết đã hết hy vọng trả thù, liền móc túi lấy tờ giấy đỏ ra, hăm hực nói:

- Ngải là ai? Xin cho hay tên tuổi, quý hồ họ Ngải còn sống sót, sẽ có ngày báo đền.

Tạ Vân Nhạc nổi giận nói:

- Tặc đồ, người là hạng người gì mà dám hỏi tên tuổi ta. Người muốn chết phải không?

Vừa nói chàng vừa giơ tay khua một cái. Ngải Hóa hoảng sợ đến mất hết hồn vía, ôm đầu chạy thẳng, bỏ cả con ngựa Mông Cổ ở lại.

Thấy Ngải Hóa đã đào tẩu, Vân Nhạc không nhịn được cười, nghĩ thầm:

- Tên giặc này thật là đầu xà đuôi chuột, sao y bỏ cả ngựa lại thế này?

Kéo ngựa lại gần, chàng liền nhảy lên yên, quất roi phi nước đại, chạy thẳng về Tiêu Cục. Vừa đi chàng vừa nghĩ:

- Sao tên giặc này xoàng xĩnh đến thế? Thế mà dám tự xưng là Tam Ác được? Vừa rồi y biết sao được ta dùng Hiền Viên Thập Bát Giải hạ y?

Chàng đang phóng nước đại, bỗng nghĩ ra một vấn đề gì, liền gò cương ngựa đứng lại. Thì ra chàng vội vàng nhận cái thiếp nọ, chưa giờ ra xem, và cũng chưa nghĩ cách nói đối với mọi người. Nên chàng mới phải ngừng lại nghĩ cách làm thế nào đem cái thiếp này về nhà không ai biết mình đã hạ tên Ngải Hóa và nhận lấy cái thiếp này?

Chàng mở cái thiếp ra xem, thấy bên trong chỉ viết có mấy chữ: “Sáng sớm mai, lúc mặt trời mọc, xin gặp mặt ở trên đỉnh núi Mai Lãnh Tây Sơn hậu giáo.” Hạ khoan đề: “Xuyên Nam Đại Bi Tự Thủ Trì Hoàng Nhất cùng Lan Thương Song Sát Đại Lực Quý Vương Chu Bách Bái, Thôi Mệnh Lang Quân Cung Khánh kính bái.”

Chàng nghĩ thầm:

- Hay lắm, sáng sớm thế nào cũng có trận hồ đấu, long tranh xem thích mắt lắm đây. Không biết Lan Thương Song Sát là hạng người lợi hại thế nào? Nhưng ta cứ thấy cái tên Đại Lực Quý Vương cũng đủ biết hai chữ của y phải tài ba lắm mới dám mệnh danh như vậy. Cái chết của mẹ mình cũng bị bàn tay độc của địch đánh nặng mà chí mạng, nhưng không biết có phải tên Chu Bách Bái này không? Ta hãy đi nghe họ bàn tán nghị luận xem sao đã? Còn cái thiếp này ta cứ báo Ngải Hóa nhờ ta chuyển hộ, nếu họ có hỏi thêm thì ta tùy cơ ứng biến.

Nghĩ đoạn, chàng bỏ thiếp ấy vào túi, giật mạnh cương ngựa, phi thẳng về Thuận Hóa Môn. Thấy chàng anh tuấn, lại cỡi con thiên lý mã, trông thật đẹp mắt vô cùng, nên mọi người đi đường đều ngắm nhìn và phê bình bàn tán, khen ngợi không ngớt.

Về tới tiêu cục, chàng giao ngựa cho phủ ky của tiêu cục đem vào chuồng.

Tên phủ ky ấy hai mắt tròn tròn xoe, nghĩ thầm:

- Thật không ngờ, trông ông giáo yếu đuối đến nỗi không giết nổi con gà, mà dám cỡi con Truy Phong Thần Câu này thì cũng kỳ lạ quá? Nhờ bị ngựa quật ngã, có phải chết oan không?

Y trong lòng nghĩ vậy, nhưng không dám nói ra, vẫn vui cười dắt ngựa vào chuồng cho ăn cỏ.

Tầng hắng một tiếng, Tạ Vân Nhạc lại đi ông ẹo như nhà nho sĩ, thùng thình bước vào trong khách sảnh, thấy lão tiêu đầu đang cùng Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình, Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên, còn một ông cụ gầy gò bé nhỏ chưa biết tên hiệu là gì, bốn người vui cười trò chuyện.

Họ thấy Vân Nhạc bước vào, lão tiêu đầu mỉm cười đứng dậy nói với chàng rằng:

- Tạ tiên sinh vào đây, lão giới thiệu một vị kỳ nhân cho.

Ông ta vừa nói vừa chỉ ông cụ bé nhỏ, rồi nói tiếp:

- Vị này là Thái Sơn Nhất Kỳ Ải Gia Lam Thôi Tiền, tuy hai vị văn võ bất đồng nhưng cũng nên thân cận với nhau.

Nói xong, lão tiêu đầu kéo Vân Nhạc đến. Chàng chấp tay chào và nói hân hạnh luôn mồm.

Ải Gia Lam đôi mắt bé nhỏ tinh xảo, cứ ngắm nhìn thiếu niên này luôn. Trước khi Vân Nhạc chưa tới, mấy người đã đem chuyện ông giáo ra nói, bảo chàng là người hoài bão tuyệt học, uẩn tàng không lộ liễu. Vì vậy Thôi Tiền mới ngắm nhìn luôn như vậy, nhưng y không thấy Vân Nhạc có vẻ gì khác thường cả, bèn nghĩ thầm:

- Vừa rồi ba người kia nói tới ông giáo này tài giỏi mà giấu giếm như thế nào. Ta đã khoe khoang là chỉ thử một cái là biết ngay tức thì.

Nghĩ đoạn, Thôi Tiền cả cười nói:

- Nghe Hạ Hầu huynh nói, Tạ quân là người lương kim mỹ ngọc, phong thái hơn người, lão cứ muốn được chiêm ngưỡng ngay. Lúc này được mục kích tại đây, mới thấy tiên sinh quả thật là rồng là phượng trong đám người trần. Lão đây là kẻ sơn dã, ăn nói thô lỗ, cũng muốn được như lời nói của Hạ Hầu huynh, chúng ta nên thân cận luôn luôn.

Nói xong, Thôi Tiền ôm quyền vái, ngấm ngầm dùng hai thành sức đẩy mạnh ra.

Tạ Vân Nhạc thấy Thôi Tiền ôm quyền đầu ngón tay lấy gân, biết ngay ý định lập tâm thử sức mình đây, liền nói:

- Tiểu đệ không dám, Thôi lão nghĩa sĩ quá khen!

Dưới chân dùng sức, tiến sang hai bước, chàng di động thân hình như người thường thôi, và lấy cái thiệp ra đưa cho lão tiêu đầu.

Thôi Tiền thấy chàng tránh né chân lực của mình, tựa như vô ý, nhưng không có một tí nào sơ hở, đúng mức và tự nhiên, trong lòng khen thầm:

- Tên này khôn khéo như vậy, thật là ít thấy.

Lôi Tiểu Thiên nhìn Thôi Tiền nháy mắt mấy cái, có ý nói là:

- Dù anh lão luyện tới đâu, lần này cũng bị vấp ngã.

Hạ Hầu lão tiêu đầu cầm lấy thiệp, mở ra xem, sắc mặt thay đổi hẳn, liền nói:

- Quả như lời nói của Lôi lão đệ, Hoàng Nhất ác tăng rủ cả Lan Thương Song Sát tới giúp sức. Bây giờ y hẹn anh em ta sáng mai lúc mặt trời mọc, tới Tây Sơn Mai Lãnh tương kiến, chắc ba tên ấy đều là những tay độc ác hung dữ cả. Việc này cũng hơi khó, chứ không dễ đối phó như lúc đầu chúng ta đã tưởng tượng đâu!

Lôi Tiểu Thiên cười ồ một hồi, rồi nói:

- Khi già sao nhát gan đến thế? Dù Song Sát võ công tuyệt thế đi chăng nữa, Lôi mỗ cũng phải đấu với chúng một phen.

Xưa nay vẫn ít nói, Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình bỗng lên tiếng:

- Cứ nhận xét cho đúng, thì những người có thể đương đầu với Song Sát rất hiếm. Đệ nghe phong thanh từ năm xưa tới giờ, Lan Thương Song Sát chỉ bại qua hai trận thôi. Một là Thái Huyền Chân Nhân trưởng phái của Nga Mi, hai là Truy Hồn Phán Tạ Văn. Ngoài ra bọn chúng chưa hề thua ai cả. Cuộc đấu sáng mai, chúng ta chưa chắc đã thua, nhưng cũng không chắc chắn thắng họ. Lôi huynh chớ có khinh thường bọn chúng.

Nghe thấy Từ Đông Bình nói tới tên cha mình, Tạ Vân Nhạc liền để ý lắng tai nghe.

Ải Gia Lam Thôi Tiền có vẻ bất phục, trợn mắt nói:

- Hừ, lão già này hai mươi năm chưa tới đất Từ Xuyên và Vân Nam bao giờ, chớ không khi nào lại để cho chúng hống hách đến thế được? Ngày mai trời đã cho dịp may, lão đây sẽ thử xem chúng tài ba đến đâu?

Lôi Tiểu Thiên biết Thôi Tiền là người hiếu thắng bướng bỉnh, còn nói nữa sẽ có vạ cãi vã ngay, liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, cười nói:

- Dù sao, sáng mai thế nào chúng ta cũng phải đi, vậy không nên nói chuyện phiếm vô ích. Nay Tạ lão đệ, chúng ta đánh ít ván cờ đi.

Nói xong, chàng kéo Vân Nhạc vội kiếu từ ba người, đi ra khỏi khách sảnh nhưng vẫn còn nghe Từ Đông Bình cười nói:

- Không hiểu tại sao Tạ lão sư lại quen thân với Lôi đệ chống thế? Hay là đúng như lời nói của Lôi lão đệ chăng?

Nghe thấy Từ Đông Bình nói như vậy, Vân Nhạc động lòng đưa mắt nhìn Lôi Tiểu Thiên, thấy Tiểu Thiên làm thinh như không nghe thấy gì cả.

Bỗng Tiểu Thiên nói:

- Tà lão đệ, cái thiếp ấy tại sao lại vừa đưa đúng vào tay chú thế? Là thật nhĩ?

Vân Nhạc chửi thầm:

- Tay này quý quyết lắm, cứ chơi khăm mình luôn.

Nghĩ xong, liền đáp:

- Tiểu đệ đi phổ về, sắp đến tiêu cục, bỗng có một người tự xưng là Ngải Hóa đưa cái thiếp cho đệ, nhờ chuyển giao hộ. Lôi Tiểu Thiên huynh có điều gì không phải thế?

Lôi Tiểu Thiên âm ừ, cười nói:

- À, ra thế đấy? Hình như có vẻ không tin.

Hai người vào trong thư phòng giờ bàn cờ ra đánh. Không ngờ Lôi Tiểu Thiên sơ suất để đến thua lớn, liền gạt quân cờ đi, cả cười một hồi nói:

- Hôm nay nước cờ của hiền đệ như có thần hỗ trợ. Lôi mỗ xin chịu thua, chúng ta để bữa khác chơi lại vậy.

Vân Nhạc chỉ mỉm cười. Lôi Tiểu Thiên bỗng thở dài một tiếng, rồi nói:

- Hiền đệ chớ có giấu mỗ. Cứ xem vừa rồi ở trong khách sảnh, hiền đệ tránh nội gia chân lực của lão Thôi Tiền khéo léo quá, không lộ ra một tí thần tích nào và còn giảm mất chân lực của đối phương một cách vô hình. Thân pháp ấy của hiền đệ gần giống Tiềm Tung Mê Ảnh Tâm Pháp, một thứ nội công thượng thượng. Hiền đệ tạm trú nơi tiêu cục, chắc là có ẩn tình gì đây?

Vân Nhạc mỉm cười, nhìn Tiểu Thiên nói:

- Đệ chịu Lôi Tiểu Thiên huynh là người nhận xét rất tỉ mỉ. Việc của tiểu đệ xin để cho qua nốt ngày mai, sẽ tường thuật cho huynh rõ. Sau này còn mong Lôi Tiểu Thiên huynh giúp đỡ cho rất nhiều.

Lôi Tiểu Thiên cả cười nói:

- Từ khi gặp mặt lần đầu, mỗ đã nghi hiền đệ là người hoài bão tuyệt học rồi. Quả nhiên đúng như lời đoán của mỗ.

Vân Nhạc cười:

- Nào đệ có biết gì đâu mà huynh bảo là tuyệt học. Mấy ngày hôm nay khiến Lôi huynh hao tổn rất nhiều tinh thần và thời giờ để dò xét tiểu đệ. Tự biết tài ba của mình còn kém Lôi huynh xa, đem ra bêu xấu thả giấu cái bèo đi còn hơn. Nhưng tiểu đệ có một mối thâm thù, nó dây dưa đến nhiều kẻ thù lắm, chỉ sợ nổi ồn lên, bứt dây động rừng, để chúng trốn tránh mọi sự thì uống hết công lao của mình đi và tiểu đệ sẽ ân hận suốt đời cũng nên.

Cần Khôn Thù Lôi Tiểu Thiên nghiêm nét mặt nói:

- Đối với các nhân vật của các phái chính đáng trong giang hồ, lão mỗ biết rõ lắm, như vậy chắc có thể giúp ích cho việc báo thù của hiền đệ được phần nào. Nếu hiền đệ có điều gì khó khăn nan giải, cứ việc cho Lôi mỗ hay, dù ít dù nhiều cũng có thể giúp được một vài kẻ mọn. Hiền đệ nên rõ, Lôi mỗ là người thẳng thắn nóng tánh khi nào chịu chờ đợi tới ngày kia được. Hiền đệ cứ việc nói ra. Lôi mỗ quyết không thổ lộ cho ai hay đâu.

Vân Nhạc thấy chàng thành khẩn và nóng tính như vậy, cười một hồi rồi nói:

- Nếu vậy, chúng ta đi sang tiệm Tùng Hạc Viên điểm mấy món ăn, chúng ta vừa nhận xét vừa trò chuyện suốt đêm nay.

Lôi Tiểu Thiên vỗ đùi, cười nói:

- Hay lắm, chúng ta đi ngay. Lôi mỗ tôi xin thiết bữa tiệc này.

Hai người ra khỏi tiêu cục, bước vào Tùng Hạc Viên. Phổ ký thấy là người quen tiêu cục, vội kiếm chỗ thanh vắng mời ngồi. Lôi Tiểu Thiên gọi lấy ba cân rượu Hoa Điều, mười cái bánh nhân mặn, một đĩa bông tiêu đầu cá, một bát canh thịt, mấy món gà vân vân.

Lôi Tiểu Thiên rót rượu mời Vân Nhạc uống, mỉm cười nói:

- Lão đệ, Lôi Tiểu Thiên được kết bạn với chú thật là khoan khoái nhất đời. Chẳng hay chú có dây dưa gì với nghi thức của mỗ là Tà Văn không? Và có thể nói cho mỗ hay không?

Vân Nhạc hai mắt đỏ ngầu, khẳng khái nói:

- Tà Văn Nhạc tức là người kế hậu của Tà Văn đấy.

Lôi Tiểu Thiên nhảy phắt lên, rồi nắm hai vai Vân Nhạc, kinh ngạc hơn hờ nói:

- Trời có mắt thật! Quả như Lôi mỗ ước đoán, với nhất thân tuyệt học như Tạ nghi thức, có khi nào lại bị bọn hèn hãm hại một cách dễ dàng đến thế? Chú em, Tạ nghi thức hiện giờ ở đâu?

Tạ Văn Nhạc lắc đầu thờ dãi, rồi đáp:

- Tiên phụ đã khuất núi từ hai năm trước rồi.

Lôi Tiểu Thiên thờ dãi một tiếng, sắc mặt u sầu nói:

- Trời không để cho nghi thức trảng thọ thêm, thật bất công quá! Lần này hiền đệ vào giang hồ, có phải là thừa di lệnh đi kiếm kẻ thù không?

Vân Nhạc trầm giọng đáp:

- Tiểu đệ đang phiền lòng về việc này, định ở tiêu cục một năm sáu tháng gì đó, để nhận xét các nhân vật của các môn phái, và điều tra ai là kẻ thù của tiên phụ, rồi tới tận nơi hỏi tội từng tên một. Nhưng mấy ngày gần đây nghĩ lại, chính sách ấy có viển vông quá, tốn phí nhiều thời giờ, lại cô đơn một mình, bàng hoàng suốt ngày đêm, không biết làm sao cho phải. Lôi huynh, nên làm như thế nào? Xin huynh chỉ thị cho một mưu kế thật diệu.

Lôi Tiểu Thiên nháy mắt mấy cái, rồi cười nói:

- Hiền đệ ký thân ở tiêu cục, không phải là diệu sách, cần phải phiêu lưu giang hồ, khi nào danh tiếng vang bốn phương, còn e ngại gì không có người kiếm tới nơi. Nếu đệ có nghi kỵ điều gì, thì cứ việc đặt tên khác giấu tên thật của mình đi, không cho ai biết hay nghi ngờ chứ là dòng dõi của Tạ Văn như vậy mới tiện làm việc. Riêng có một điểm này hơi đáng lo là, võ công của nghi thức rất độc đáo, nếu chú ra tay đánh, người ta sẽ biết ngay chú là con hay là môn hạ của chú Văn rồi.

Vân Nhạc bỗng cười nói:

- Tưởng gì, chớ điều đó huynh khỏi lo. Võ công độc đáo của tiên phụ tuy cao siêu thật, nhưng chưa chắc đã tài bằng một nửa phần võ công của sư phụ đệ. Nếu vậy từ nay đệ không sử dụng tới võ công của tiên phụ nữa.

Lôi Tiểu Thiên kinh ngạc tròn mắt nói:

- Sao? Hiền đệ còn theo học một vị cao nhân ư? Theo như lời của chú vừa nói, thì võ công cái thế tuyệt học của chú Văn mà không giỏi bằng nửa phần của sư phụ chú phải không? Như vậy sư phụ tất phải là tiền bối cao nhân, chú có thể cho huynh biết tên họ của sư phụ chú không?

Tạ Văn Nhạc lắc đầu, mỉm cười nói:

- Sư môn nghiêm giới, không cho đệ tiết lộ. Xin Lôi huynh đừng có khiển trách. Biết lời nói của chàng thành thật, Lôi Tiểu Thiên cũng không miễn cưỡng, cả cười nói:

- Dù hiền đệ không nói, cũng khó bề tránh được đôi mắt của mỗ. Bây giờ chúng ta hãy khoan nói chuyện ấy vội. Lôi Tiểu Thiên mỗ đã nghĩ được một kế Nhất Thạch Sở Điều (một viên đá bắn chết mấy con chim) cho hiền đệ rồi. Mỗ biết những kẻ vây đánh trộm Tạ thúc năm xưa có cả các phái chánh tà. Nhưng mỗ chưa biết rõ chúng là những người nào? Nghe nói có: Vô Đang, Côn Lôn, Hoa Sơn ba chánh phái, và phái Cùng Lai, Hoàng Hà, Tam Hoàn Bang, Xương Giang Bải Giáo, còn một số cao thủ không thuộc bang phái nào cũng tham dự cuộc vây đánh đó. Khi hiền đệ đã gây nên thanh thế, có tên tuổi rồi mới nên lòng căm thù, hừ tâm kết nạp với bọn chúng, xúi giục những tên nào háo danh, hiếu chiến hay tự phụ, để chúng gây thù oán với nhau. Thế là chúng sẽ thổ lộ chuyện năm xưa ra, tới lúc ấy chú không phải kiêng nể ai nữa, tuyên bố và đồn ầm lên để cho thiên hạ hay rõ. Như vậy có khi chú khỏi phải ra tay, bọn chúng cũng tự chém giết lẫn nhau rồi. Đây, chú xem kế hoạch ấy của mỗ có được không?

Tạ Văn Nhạc vỗ tay không ngớt khen ngợi và nói rằng:

- Quả nhiên là diệu kế, sao đệ không nghĩ ra được nhỉ? Thôi, chúng ta cứ theo kế đó mà tiến hành... À, còn tiên mẫu bị kẻ thù dùng trọng thủ hãm hại, phía sau lưng có vết bảy ngón thâm tím lại. Lôi Tiểu Thiên huynh là người biết hết nhân vật của các đảng phái, có thể cho đệ biết tên có bảy ngón ấy là ai không?

Nghĩ ngợi lát lâu, Lôi Tiểu Thiên mới trả lời:

- Mỗ chưa nghe thấy người nào có bảy ngón tay cả. Hiền đệ cứ kiếm những tay nào hay dùng trọng thủ đánh người mà dò xét thì thấy chớ có khó khăn gì đâu? Lan Thương Song Sát Đại Lực Quỷ Vương Chu Bích Bái cũng khả nghi lắm. Năm xưa y bị nghi thức trừng trị một trận, rồi ăn núp không lộ mặt nữa, nhưng vẫn hận cha chú vô cùng. Hay là chính y đã giết thân mẫu chú cũng nên?

Vân Nhạc cười nhạt nói:

- Bất cứ chúng có phải là kẻ thù giết cha mẹ đệ hay không, cứ nghe thấy tên hiệu cũng đủ biết chúng không phải là kẻ lương thiện rồi. Sáng mai nhân dịp này chúng ta diệt chúng đi để trừ hại lớn cho dân chúng.

Lôi Tiểu Thiên nghĩ thầm:

- Chú em này nói lớn quá. Ngay như Lôi mỗ đây cũng không dám khinh thường Song Sát, mà thêm cả Thôi Tiên Từ Đồng Bình và Hạ Hầu Hàm vào

nữa, chúng ta bốn người cũng chưa chắc đã hoàn toàn thắng nổi Song Sát. Sao y lại nói diệt trừ Song Sát một cách nhẹ nhàng dễ dàng đến thế? Hay là y hoài bão võ công tuyệt học thật cũng nên?

Nghĩ đoạn, chàng cười nói:

- Hiền đệ, bây giờ đã có hiền đệ ra tay giúp sức thì thắng chúng rất dễ rồi. Sáng mai chú đi riêng một mình, hay là đi cùng với chúng tôi?

Tạ Vân Nhạc cười nói:

- Tiểu đệ đi riêng thì hơn. Lôi huynh chớ có nói cho ai hay đệ cùng đi đấy nhé? Đệ chỉ muốn giúp ngầm thôi, chớ không thích lộ diện đâu.

Lôi Tiểu Thiên cười nói:

- Chú không ra tay, còn ai có thể nói được. Chớ chú đã nhúng tay vào, dù Lôi mỗ không nói ra, chẳng lẽ ba vị kia mù cả hay sao? Thôi chúng ta không nói tới chuyện ấy nữa... Bây giờ chúng ta đã thông cảm với nhau rồi, Lôi mỗ muốn đề nghị một câu này, chẳng hay chú có thuận hay không? Mỗ muốn kết nghĩa kim lan với chú.

Vân Nhạc cả cười một hồi, rồi nói:

- Lôi huynh dù không nhắc tới đệ cũng muốn ngõ lời rồi.

Chàng liền gọi phò kỵ thấp hương nền lên, hai người cắt máu ăn thề, gọi nhau là anh em. Tối hôm ấy hai người uống thật say sưa mới đi về.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng, Hạ Hầu Hàm cùng ba người kia đi ngựa lên Mai Lĩnh.

Chờ bốn người đi rồi, Vân Nhạc một mình lên đường. Ra khỏi thành, ngoài trời vẫn còn tối, để giun kêu vang tai, không có ai đi lại, liền giờ khinh công ra, rảo chạy như bay, xa xa đã trông thấy bốn người ngựa rồi. Sắp tới chân núi Mai Lĩnh, trời đã sáng bạch. Vân Nhạc trông thấy bốn người xuống ngựa đi lên trên núi, liền giờ khinh công Linh Không Hư Độ ra. Thân pháp này quả thật kinh người, chỉ cần giậm chân vào một cành cây, một cái lá, nhún mạnh một cái là bay đi bảy tám trượng rồi, không khác gì đi mây về gió vậy, võ lâm tuyệt học này thật là ít thấy. Núi này tên là Mai Lĩnh, nhưng sự thật không có cây mai nào, chỉ trông có trúc thôi, cành lá xanh rì, gió bay phấp phới, khiến người khoan khoái vô cùng. Vân Nhạc đã lên trên đỉnh núi trước bốn người.

Trên đỉnh núi có một bãi cỏ rộng hai ba mươi trượng, chàng nhìn xung quanh không thấy một cây nào, chỉ thấy phía xa, nơi gần đó có một tảng đá đen, là chỗ ẩn thân rất thuận tiện, liền chạy tới đó, trốn sau tảng đá. Một lát sau, có ba cái bóng người từ phía chân núi chạy lên, nhanh nhẹn vô cùng. Vân Nhạc biết ngay ba người đó là Tiểu Diện Vô Thường Hoàng Nhất và anh em Lan Thương Song Sát.

Hoàng Nhất đại sư thân cao bảy thước, mặc áo tăng bào màu tía, mặt mũi kẻ cũng đoan chính, chỉ phải đôi mắt cứ hay liếc đi liếc lại, tỏ ra là người tâm tánh vô thường, râu dài phất phơ, lưng giắt một thanh thiền trượng bóng loáng. Lan Thương Song Sát đều mặc áo màu huyền, một người xấu xí vô cùng, mặt gầy và dài, trán nổi gân xanh rất nhiều, mắt ba góc, mũi đỏ hừng, mồm to môi dày, sau lưng giắt đôi bút phán quan, bàn tay lớn hơn người thường gần gấp đôi.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Người này chắc là Đại Lực Quỷ Vương Chu Bách Bái.

Mặt của Thôi Mệnh Lang Quân lạnh lùng vô cùng, đôi mày tréo xuôi, hai mắt lộ ánh sáng xanh biếc, mũi móc như mỏ quạ, hai răng nanh thò ra ngoài thật đúng một tên ma đầu độc ác, lưng giắt Tam Chiêm Nhị Lang Nhân (dao có ba đầu nhọn và hai lưỡi).

Hoàng Nhất đại sư lên tới bãi cỏ đưa mắt nhìn xung quanh mỉm cười nói:

- Nơi đây phong thủy tốt lắm, lão Hạ Hầu được mai táng ở đây, thật may mắn cho y quá.

Y chưa nói dứt lời, đã nghe thấy tiếng nói “chưa chắc”, bốn cái bóng người theo sau tiếng nói cười ha hả phi tới.

Tiểu Diện Vô Thường Hoàng Nhất đại sư thấy Hạ Hầu Hàm cùng ba người đi tới, nhận ngay ra là tay nổi tiếng khó chơi nhất giang hồ; Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên, đồ đệ nhất của phái Hoàng Sơn, Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình và một ông già gầy gò, tuy không biết tên tuổi, chắc cũng là tay cao thủ trong võ lâm, bên mình tuy có Song Sát, chưa chắc đã thua họ, nhưng muốn thắng cũng khó khăn lắm. Nghĩ tới đó, Hoàng Nhất hơi biến sắc mặt.

Hạ Hầu Hàm vuốt râu, mỉm cười nói:

- Lão Hạ Hầu Hàm đã y hẹn tới rồi đây. Nhưng không biết đại sư cho mời có việc gì chi giáo thế?

Hoàng Nhất đại sư xéch mặt lên, cười nhạt nói:

- Hạ Hầu thí chủ đã biết lại còn giả vờ hỏi làm gì? Năm ngoái, tiểu đồ Ngô Minh dù có phạm lỗi gì đi chăng nữa, lão cũng không nên hạ độc thủ giết nó như vậy. Lại còn ngày hôm qua, lão tăng có sai Ngải Hóa đem thiệp đi mời, theo đúng lễ nghi cầu kiến, tại sao lão lại phế hết võ công của nó? Như vậy lão không khinh thị người là gì? Còn hỏi làm chi nữa?

Nghe thấy đối phương nói như vậy, Hạ Hầu Hàm ngăn người ra, nghĩ thầm

- Hôm qua chính tay Vân Nhạc đưa cái thiếp cho ta, không thấy nói người nào đưa thiếp tới cả. Bây giờ Hoàng Nhất nói như vậy, có lẽ Tà tiên sinh là người có võ công tuyệt học thật chăng?

Trong khi nghĩ ngợi, ông ta chưa kịp trả lời thì Lôi Tiểu Thiên đã cả cười nói:

- Hoàng Nhất, ăn nói khôn ngoan lắm. Ngô Minh đã lấy danh nghĩa của nhà sư, hoành hành Xương Đông, tiếng dữ ồn lên, lại còn xúc phạm tới Hạ Hầu huynh, dù không xúc phạm tới, mà gặp phải tay mõ cũng khó mà thoát khỏi tính mạng. Ngải Hứa đưa thiếp, ăn nói vô lễ, đã bị bạn thân của mõ xử trí cho, được khỏi chết như thế là may mắn lắm rồi. Nhà sư còn hò hét cái gì nữa?

Hoàng Nhất tức giận đến mặt tái xanh, đang định lên tiếng trả lời, Lan Thương Song

Sát Thôi Mệnh Lang Quân Cung Thọ bỗng cười nhạt nói:

- Việc ngày hôm nay, thị phi phải trái, không phải dùng mấy lời có thể giải quyết được, chỉ có cách giao thủ so tài, xem ai thắng bại ngay, có thể thôi. Ngu huynh đệ đã đi ngàn dặm từ phía đông tới, chỉ mong được kiến thức xem cao nhân của Trung Nguyên tài ba như thế nào. Lúc này nơi đây, cãi vã lời thối làm gì cho nó phí lời đi?

Lôi Tiểu Thiên nổi giận nói:

- Hai người là cái thứ gì? Trong mắt Lôi mõ không có cái hạng nhân vật như các người. Thôi Mệnh Lang Quân Cung Thọ bộ mặt đã xấu sẵn, lúc này đôi sắc mặt lại càng khó coi hơn, hai mắt long lanh như nõ ngọn lửa xanh ra, không nói nửa lời, rút ngay Tam Chiêm Nhị Lang Nhãn ra, nhanh như chớp nhảy lại đâm vào bả vai của Lôi Tiểu Thiên.

Được tiếng là kiếm chương song tuyệt, Lôi Tiểu Thiên lúc thường rất ít dùng tới kiếm, cho nên mới nổi danh là Càn Khôn Thủ là thế. Lúc này chàng thấy Thôi Mệnh Lang Quân rút khí giới ra, e không dùng khí giới đối địch người ta lại cho kẻ ngông cuồng, liền rút kiếm khỏi bao. Chàng biết miếng đầu tay của Cung Thọ là hư chiêu, không thèm tránh né, để ý nhìn thấy Nhị Lang Nhãn của địch sắp đâm tới bả vai, trầm cổ tay xuống, rồi dùng kiếm chém ngược lên vào cổ tay của Cung Thọ. Thế này là kiếm pháp trần sơn của phái Tàn Lãnh, tên là Chuyển Âm Vị Dương (xoay âm thành dương) thoát thai trong tuyệt chiêu Cửu Cung Bát Quái. Ánh sáng kiếm xanh biếc, lợi hại vô cùng.

Thôi Mệnh Lang Quân được tiếng là Song Sát, có phải là tay tầm thường đâu? Y thấy thế đầu đâm hụt, biết ngay đối phương không phải là tay vừa. Ngày hôm nay đã gặp kinh địch rồi, y đưa Nhị Lang Nhãn lên khua mạnh một cái, tránh qua thế kiếm, đánh luôn chương trái xuống, ngũ chi duỗi thẳng, bổ vào ngực bên trái của Lôi Tiểu Thiên, nhanh như chớp nhoáng.

Thét lên một tiếng, Lôi Tiểu Thiên vừa tránh sang bên, vừa múa kiếm dùng thế Ngọc Đái Đoan Yêu (thắt lưng ngọc quán lưng) chặt ngang lưng Cung Thọ một cái. Thế kiếm này tinh tuyệt, chưa đánh tới đã biến thế, vòng quanh một cái như điện cuốn tới.

Thôi Mệnh Lang Quân không ngờ đối phương biến thế nhanh đến thế, vội rút lưng lép bụng lại. Y đã nhanh, kiếm thế còn nhanh hơn, chỉ nghe thấy một tiếng “soạt”, tà áo của Cung Thọ đã bị chém đứt một miếng lớn rồi...

Thấy vậy, Thôi Mệnh Lang Quân giận đến nổi tái cả mặt thét lớn một tiếng đình tại, tấn công ba thế Nhị Lang Nhãn liền, vì ra tay trước đã chiếm được lợi thế, nhằm ba nơi yếu huyệt: Thiên Môn, Chương môn và Khí Hải mà đánh nhanh vào. Chiêu pháp của Nhị Lang Nhãn lạ lắm, Cung Thọ đã tốn không biết bao nhiêu thời giờ mà nghĩ ra, nên rất nhiều cao thủ đã mất mạng dưới khí giới ấy rồi.

Lôi Tiểu Thiên thấy đối phương liên tiếp tấn công ba thế quái dị quá, khó mà chống đỡ, đành phải lui về phía sau ba bước mới thoát khỏi, tức giận vô cùng, liền giờ luôn Cửu Cung Bát Quái hai mươi tám thức tuyệt chiêu kiếm pháp ra, liền hoàn diễn xuất, chân đi theo lối Cửu Cung Bát Quái, miếng nào cũng nhanh và trúng, tấn công vào các nơi hiểm của Cung Thọ.

Hai người đánh được ba mươi hiệp, những người đứng cạnh xem, chỉ thấy nhãn quan kiếm ảnh bao xung quanh hai người như bài sơn đảo hải, và có tiếng sấm ầm bên trong nữa.

Nóng lòng, Lôi Tiểu Thiên chờ thế Nhị Lang Hàng Yêu của Cung Thọ sắp đâm tới sườn bên phải, liền tiến lên mạo hiểm, sử dụng thế trường kiếm Kim Ty Triều Uyển (Sợi dây vàng quán cổ tay) đâm mạnh vào cổ tay đối phương, đồng thời tiến lên một bước, dùng tay trái điểm luôn huyệt Phúc Kết ở bụng của Cung Thọ.

Một kiếm một chương đó độc hiểm vô cùng. Đại Lực Quỷ Vương Chu Bách Bái thấy vậy kinh hãi, la lớn, chắc người em kết nghĩa của y tất bị nguy đến nơi, phi thân vào trong trường đấu, nhưng đã tới chậm một bước. Cung Thọ đã bị Lôi Tiểu Thiên điểm trúng yếu huyệt, bụng đau như cắt, ngã gục xuống đất. Đại Lực Quỷ Vương phi vào nhanh như gió, cúi xuống ôm Cung Thọ xem bị thương ở đâu, chỉ thấy Cung Thọ trán toát mồ hôi, hai mắt nhắm nghiền, về mặt đau đớn khổ sở. Y biết nghĩa đệ của y bị thương khá nặng, nổi giận nhìn Lôi Tiểu Thiên cười gượng nói:

- Các hạ, hạ thủ âm độc như vậy, Chu mõ nếu không phân thấy xé xác các hạ làm muôn mảnh, từ nay cái tên Lan Thương Song Sát sẽ trầm xuống đáy biển vĩnh viễn.

Lôi Tiểu Thiên mỉm cười nói:

- Danh hiệu Lan Thương Song Sát này, Lôi Tiểu Thiên mõ đã bảo chưa hề nghe thấy bao giờ mà? Người còn kêu rú loạn xạ, không sợ người ta chê cười

hay sao?

Hoàng Nhất đại sư thấy Cung Thọ đã bị Lôi Tiểu Thiên hạ, trong lòng sợ hãi, nghĩ thầm:

- Dù ta có thắng được Hạ Hầu Hàm, còn ba tên kia có phải là tay tầm thường đâu? Hôm nay ta chỉ có bị thiệt thòi mà ra về thôi.

Trong khi y đang nghĩ xem có cách gì vẹn toàn hơn không, thì Đại Lực Quỷ Vương bị Lôi Tiểu Thiên nói kháy, tức giận đến nổi trên mặt gân xanh nổi lên, chẳng chịt khắp diện, lại càng xấu xí khó coi thêm, mồm cứ the the cười một cách nham hiểm, đặt Cung Thọ xuống đất, rút luôn đôi phán quan ra, lạnh lùng nói:

- Các hạ, không coi Chu nỗ vào đâu, thì cứ việc ra phân chia cao thấp, xem ai mạnh ai yếu nào?

Lôi Tiểu Thiên vừa trả lời “được” một tiếng, Ái Già Lam Thôi Tiền đã xông ra và nói:

- Lôi lão đệ, chú đã thắng một trận thì phải để lão này gãi bàn tay cho khỏi ngứa chứ?

Thắng một trận trước đã nguy hiểm lắm. Lôi Tiểu Thiên biết Đại Lực Quỷ Vương còn giỏi hơn nghĩa đệ y nhiều, chưa chắc đã thắng nổi, hãy để cho người khác đỡ tay đánh một trận xem sao đã. Nghĩ đoạn, chàng mỉm cười, từ từ lùi ra khỏi đấu trường.

Đại Lực Quỷ Vương Chu Bách Bái thấy Thôi Tiền tay không nhảy vào, liền quát hỏi:

- Lão già là ai? Tại sao không cầm khí giới vào thử cao thấp?

Ái Già Lam Thôi Tiền cười nhạt đáp:

- Lão già đây họ Thôi tên là Tiền đã mười năm không sử dụng khí giới rồi, ta hai bàn tay không đối địch với song bút của bạn cũng không sao?

Đại Lực Quỷ Vương Chu Bách Bái cả cười một hồi nói:

- Ta không tin đôi chưởng của lão lại giỏi hơn hai bàn tay của ta.

Nói đoạn, y dặt luôn đôi bút vào lưng, giờ song chưởng ra chờ đối địch, lại nói tiếp:

- Chúng ta dùng chưởng đối địch với chưởng, nếu trong ba mươi hiệp ta không thắng nổi lão, ta họ Chu đi ngay tức thì.

Ái Già Lam Thôi Tiền trả lời:

- Hay lắm!

Vừa dứt lời, Thôi Tiền đã nhanh như chớp tấn công luôn hai chưởng. Đại Lực Quỷ Vương đã chờ đợi sẵn, thấy địch tấn công liền hai thế, song chưởng cũng đẩy ra rất nhanh, dùng mười thành chân lực, đụng vào song chưởng của đối phương. Thôi Tiền bị đẩy lui ba bốn bước.

Được người ban cho cái tên Thái Sơn Nhất Kỳ Hiệp, Ái Già Lam Thôi Tiền có bộ Sà Hình Xuyên Thức Chưởng, có thể nói độc đáo Đông Nam, nên bình thường rất tự phụ, lúc này bị đối phương mới dùng có thể đầu đã khiến lùi bước rồi, tức giận đến nổi đầu tóc đứng dựng cả lên, lại xông vào lần nữa. Múa song chưởng nhanh như linh xà, Thôi Tiền nhắm các yếu huyệt của đối phương mà đánh tới tấp.

Thấy đã dùng mười thành chân lực mà chỉ đẩy lui được đối phương có ba bốn bước thôi, không hề thương tổn tí nào, lại xông vào đánh nữa. Chu Bách Bái cũng hơi kinh hãi, không dám khinh địch như trước, cẩn thận giờ hết thế Tam Bàn Âm Dương Chưởng ra chống đỡ và phản công.

Thế Tam Bàn Âm Dương Chưởng này của y bao hàm âm dương tương khắc thủ pháp, mỗi lần ra tay là ba miếng liền, nhắm ba bộ phận thượng, trung, hạ của đối phương mà tấn công. Thủ pháp của y quái dị lắm, song chưởng một ra trước, một ra sau, âm dương điên đảo, khiến người ta không thể nào đoán trước được y ra chưởng nào trước cả, thế mới kỳ diệu. Trong chớp mắt, hai người đã đánh mấy chục hiệp rồi, mà vẫn chưa phân thắng bại. Khắp đấu trường, tiếng gió kêu vù vù. Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình đứng ngoài vòng thấy Hoàng Nhất đại sư chăm chú nhìn vào đấu trường, sắc mặt thay đổi luôn luôn, liền tới gần đại sư, mỉm cười nói:

- Cuộc hẹn ước sáng nay do đại sư phát khởi, mà đại sư lại đứng đây áy náy, thì nhảy vào đấu trường ấn chứng với đệ có hơn không?

Thấy Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình khiêu chiến với mình, Hoàng Nhất nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ta lại sợ người, người của phái Hằng Sơn hay sao?

Vừa nghĩ y vừa cười nói:

- Từ thí chủ muốn chỉ giáo, lão tăng này cũng không dám từ chối, nhưng hai chúng ta không thù oán gì cả, chỉ nên điểm tới nơi là dừng chỉ ngay nhé?

Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình nói:

- Từ chỗ ngưỡng mộ tám mươi một miếng Phong Lôi Trượng của đại sư đã lâu, chỉ muốn được biết những thế tuyệt diệu ấy, mới dám táo gan xin lãnh

giáo như vậy, chứ không có ác ý gì cả.

Hoàng Nhất đại sư biết phái Hằng Sơn có rất nhiều cao thủ, không muốn kết thù kết oán, cho nên mới nói những lời khách sáo như vậy, và thấy Từ Đông Bình không có vẻ gì là cừu địch cả, liền cười nói một tiếng “vâng”, thế là hai người một trọng một kiếm giao chiến tức thì.

Lôi Tiểu Thiên khoanh tay đứng ngoài, tủm tỉm cười, đôi mắt nhìn về phía ẩn nấp của Vân Nhạc.

Hãy nói Đại Lực Quỷ Vương Chu Bách Bái thấy đánh mãi chưa thắng, đã nóng lòng rồi, lại thêm lo ngại vết thương của người em kết nghĩa không biết có nặng thêm không, đột nhiên giờ luôn tuyệt chiêu Tam Hoàn Sáo Nguyệt tay phải nắm lấy cổ tay trái Thôi Tiễn, tay trái vội điểm U Môn và Âm Liêm hai huyết của địch. Đại Lực Quỷ Vương thay đổi thế công đó, Thôi Tiễn tưởng là có dịp may để tấn công được, hớn hờ vô cùng.

Sự thật chiêu pháp của hai người đều có sở trường riêng. Thôi Tiễn thì linh hoạt nhanh nhẹn hơn, mà Chu Bách Bái thì cương mãnh, quái dị hơn. Cả hai tranh đấu khá lâu, Thôi Tiễn không sao tấn công vào gần người kẻ địch được là vì xung quanh cận thân của Đại Lực Quỷ Vương tựa như có một bức tường cản trở, cứ đánh đến là tay bị bật trở lại ngay.

Như vậy đủ thấy oai lực của Tam Bàn Âm Dương Chương của Chu Bách Bái lợi hại thế nào? Tam Bàn Âm Dương Chương là một thứ chương pháp trong Tam Bàn Ma Kinh của Bạch Cốt Giáo. Đại Lực Quỷ Vương nguyên xuất thân từ Bạch Cốt Giáo. Cũng may Bạch Cốt Giáo chỉ truyền thụ toàn bộ kinh Tam Bàn cho người Chương môn thôi. Nên Chu Bách Bái không được học hết các thế võ trong cuốn kinh đó, bằng không y còn kiêu ngạo hống hách gấp trăm lần.

Năm nọ, Ải Già Lam vô hình chung phát giác vách đá trong một hang động ở Lạc Nhật Phong trên núi Thái Sơn, có khắc hình đồ chương pháp Linh Sà Xuyên Thức, chỉ tiếc rằng chương pháp ấy không được toàn bộ, phân nửa bị những người tới trước học xong rồi phá hủy đi mất, tuy những thế còn lại không được tinh hoa lắm, trên hình đồ có nói, nếu dùng Huyền Môn Cương Khí đánh Linh Sà Chương thì trong mười trọng, hễ chỗ nào chương lực đánh tới, có thể giết chết kẻ địch tức thì. Hồi trẻ, lúc mới bắt sư, Thôi Tiễn được học Huyền Môn Cương Khí, nhưng sư phụ của ông ta chỉ luyện được hai ba thành công lực thôi, nên khi truyền lại cho ông ta chẳng có là bao. Hiện giờ trong võ lâm, những cao thủ tinh thâm Huyền Môn Cương Khí rất hiếm. Lúc ấy Thôi Tiễn theo hình đồ luyện tập, nhưng không sao nhớ hết và cũng không thể đánh liên tục được, điều đó là vì không có toàn bộ mà nên. Tồn nửa năm công phu, Thôi Tiễn tự sáng chế ra mấy miếng để cho thế võ ấy khỏi mất liên lạc. Chỉ nhờ có nửa thế Linh Sà Chương ấy, Ải Già Lam đã gây nên tên tuổi ngày nay.

Lần nay gặp Đại Lực Quỷ Vương, Thôi Tiễn mới thấy mình còn kém tài, và mới hay những miếng thất của mình còn thiếu sót và thô sơ lắm, nên cứ bị đối phương tấn công vào chỗ sơ hở của mình luôn, nếu không nhanh tay nhanh chân thì bị thương đã lâu rồi. Thấy Chu Bách Bái đổi thế võ, Thôi Tiễn song chương liền đổi đánh ra bắt, định lấy hai cổ tay đối phương. Hai bên ra tay đều nhanh như chớp nhoáng. Chu Bách Bái cả cười một hồi, vội thu thế Tam Hoàn Sáo Nguyệt lại, hữu chương biến sang thế Huyền Điều Hoa Sa, hai chân nhún một cái, người nhảy lên cao, vượt qua đầu xuống phía sau lưng Thôi Tiễn, quát lớn một tiếng nói:

- Thôi lão đã mắc hạm của ta rồi!

Vừa nói y vừa ấn mạnh bàn tay trái vào giữa lưng địch.

Thôi Tiễn đánh hụt, nghe tiếng nói mới tỉnh giấc, tiếng gió đã tập kích tới sau lưng rồi, không còn cách gì có thể tránh được nữa, vội ngã sấp mặt xuống đất, dùng miếng Yên Thanh Thập Bát Cồn thân pháp lăn mấy vòng mới khỏi chương phong của đối phương.

Chu Bách Bái cũng không đuổi đánh, đi tới cạnh Cung Thọ, một tay bồng nghĩa đệ lên, cười nhạt nói:

- Các bạn quý kia, còn nước còn non, sau này chúng ta có ngày gặp nhau.

Nói xong, y nhún vai một cái, đã nhảy vào trong bụi trúc rồi, cũng không chia tay cùng Hoàng Nhất đại sư, lẳng lặng đi thẳng.

Tuy chưa phân thua thắng thế nào, Thôi Tiễn cũng bị coi như là bại rồi, bộ mặt giận đến nỗi trắng nhợt.

Lưỡng Nghi Kiếm Khách Từ Đông Bình cứ thùng thảng đấu với Hoàng Nhất đại sư, thấy Song Sát đã tự bỏ đi rồi, liền nhảy ra ngoài vòng chiến đấu cười nói:

- Đại Lực Quỷ Vương nên nghe lời khuyên cáo của đệ, nhân lúc này thu tay ngay đi. Hơn nữa, Hạ Hầu lão tiêu đầu lúc khởi sự có biết Ngô Minh là môn hạ của đại sư đâu? Bằng không, thế nào ông ta chẳng bảo toàn sĩ diện của đại sư chứ?

Nói xong, nhà kiếm khách nhìn thẳng vào mặt Hoàng Nhất. Biết ngày hôm nay có tiếp tục đánh nữa cũng không thể nào thắng lợi được, và lại một thân một mình thì địch sao nổi bấy nhiêu người, thà chịu nhịn còn hơn, chớ sau này có cơ hội thuận tiện sẽ quay trở lại xé xác Hạ Hầu Hàm làm muôn mảnh mới hả dạ, Hoàng Nhất nghĩ như vậy liền nói với Hạ Hầu Hàm rằng:

- Hạ Hầu thí chủ, trận đấu ngày hôm nay chúng ta vẫn chưa phân ai thắng ai bại cả. Hiện giờ nề lời Từ thí chủ, câu chuyện này hãy tạm bỏ đi. Còn sau này khi tái hội sẽ ra sao, bản tăng không dám cam đoan trước.

Nói xong, Hoàng Nhất quay lại phía Từ Đông Bình chấp tay cười nói:

- Xin cho phép tương kiến một ngày gần đây.

Rủ tay áo một cái, thân hình đã nhảy cao lên trên không, chạy thẳng về phía bụi trúc. Hoàng Nhất đang hạ người xuống mặt đất, bỗng nghe thấy trong

rừng trúc có tiếng kêu thê thảm. Mọi người nghe thấy cũng đều kinh hãi, cùng đi cả về phía có tiếng kêu la đó. Hoảng Nhất cũng theo mọi người vào xem. Lôi Tiểu Thiên dẫn đầu, vào tới chỗ có tiếng kêu la, chỉ thấy trong bụi trúc có một tảng đá đen, cạnh đó hai cái xác của Song Sát nằm ngửa ra mặt đất. Cung Thọ nhắm mắt, chết một cách an nhàn, không có vẻ gì sợ hãi cả, còn Đại Lực Quý Vương thì hai mắt lòi ra, mồm há hốc, bên mép có máu rỉ ra trên ngực bị người ta dùng thủ pháp nặng đâm năm ngón tay vào, năm cái lỗ vẫn còn rỉ máu tươi, chết rất tang thương.

Bổng Thôi Tiễn rú lên một tiếng:

- Cái này là gì thế?

Thì ra trên tảng đá đen, có người dùng cành trúc viết mấy dòng chữ nét sâu như dùng dao đục khắc vào vậy. Mọi người đều chăm chú nhìn vào, chữ viết trên tảng đá đại ý nói là:

“Mấy năm gần đây, hành vi của Lan Thương Song Sát tàn bạo vô cùng, gây nên bao tội ác, không sao đếm xuể, ta xuất núi lần thứ hai này, thay trời hành đạo. Hoảng Nhất hòa thượng nguyên là đệ tử của cửa Phật, không nên nhẹ dạ nghe kẻ gian xúc siểm, gây thù gây oán. Theo ác danh hình nhứt của tên ác tăng này thì ta phải chém giết y tức thì mới phải, nhưng lúc này nơi đây y cũng chưa có hành động nào tàn ác cho lắm, nên ta mới tha cho khỏi chết. Nhưng từ giờ trở đi, y còn tìm kiếm Hạ Hầu Hàm trả thù thì chùa Đại Bi ở Xuyên Nam của y sẽ bị phá tan tành. Hạ khoản đề Truy Hồn Phán Tạ Văn lưu tự.”

Trông thấy lưu tự, Tiểu Diện Vô Thường Hoảng Nhất đại sư sắc mặt biến hẳn, rủ tay áo một cái, chui vào trong bụi trúc chạy thẳng.

Lôi Tiểu Thiên biết việc này do người em kết nghĩa Vân Nhạc tạo nên, trong lòng phục thù hành động đó thật cao minh, thời khắc tính toán thật đúng từng giây từng phút, chờ Hoảng Nhất sắp đi mới giết chết Đại Lực Quý Vương, tiếng kêu la sẽ dụ Hoảng Nhất tới xem, và mượn miệng ác tăng nói ra Truy Hồn Phán chưa chết, sẽ náo động tất cả võ lâm. Người em kết nghĩa của mình quả thật là tuấn kiệt trong nhân quần. Chẳng cũng tự nhận không sao bằng được Vân Nhạc.

Lôi Tiểu Thiên nghĩ đoạn, liền nói với Hạ Hầu Hàm rằng:

- Lão khi già, từ giờ anh có thể an tâm ngủ yên nhé! Đã có Truy Hồn Phán đỡ đầu cho cả tiêu cục của anh cũng có thể mở cửa suốt đêm ngày, không ai dám tới phá bình sự làm ăn của anh nữa.

Hạ Hầu Hàm thờ dài một tiếng nói:

- Nếu ngày hôm nay Lôi lão đệ không mạo hiểm thủ thắng, làm cho chúng khiếp đảm trước, thì Hoảng Nhất mới không dám giờ Âm Phong Thấu Cốt Chương ra nữa. Lôi lão đệ nói rất phải, có Truy Hồn Phán đỡ đầu cho thì mọi việc mới khỏi lo gặp phải sự trở ngại của chúng. Bằng không, muốn bắt Song Sát và Hoảng Nhất từ nay không gây thù oán nữa thật là khó khăn vô cùng. Nhưng mười mấy năm trước, người ta đồn Truy Hồn Phán đã tuyệt mạng trong núi Võ Công rồi. Chẳng lẽ tin đồn ấy thất thiệt chăng?

Lôi Tiểu Thiên cười nói:

- Ai bảo Truy Hồn Phán đã chết nào? Tin đồn năm xưa đệ không tin ngay từ hồi đó rồi. Người phi thường tất phải làm ra việc phi thường chứ? Người này lại ra đời, sau này trong võ lâm còn có nhiều tấn tuồng rất hay cho chúng ta coi đây!

Lương Nghi Kiếm Khách tỏ vẻ lo âu nói:

- Đúng đây, sau này phái Hằng Sơn chúng tôi cũng bị lôi cuốn vào trong vòng thị phi. Năm xưa đuổi đánh Truy Hồn Phán, may phái Hằng Sơn chúng tôi không tham dự, nhưng nơi xảy ra vụ đột kích ấy lại ở ngay trong địa hạt tỉnh Hồ Nam chúng tôi. Truy Hồn Phán là người bướng bỉnh tính đa nghi lắm, nhờ y tới thăm thủ thi phái chúng tôi làm sao mà biện bạch với y được?

Lôi Tiểu Thiên chỉ cười chớ không nói gì. Ái Già Lam từ khi bị thất thế tới giờ, cứ lẳng lặng làm thỉnh, tới lúc này mới lên tiếng:

- Có việc gì đề về tiêu cục hãy nói.

Bốn người xuống chân núi, phi ngựa trở về thành. Tới tiêu cục, việc trước tiên của Lôi Tiểu Thiên là vào trong thư phòng kiểm Vân Nhạc, thấy người em kết nghĩa đang viết câu đối hộ Lý Đại Minh. Trông thấy Lôi Tiểu Thiên vào, Vân Nhạc đặt bút xuống cười nói:

- Đại ca ngày hôm nay vất vả lắm nhỉ?

Lôi Tiểu Thiên nháy mắt mấy cái rồi nói:

- Hiền đệ đừng có giả vờ với đại ca nữa. Việc ngày hôm nay đủ tỏ ra chú là người có mưu trí hơn người thật. Chú làm khéo lắm. Đại ca đã lẫn lộn mấy chục năm ở trên giang hồ cũng phải chịu thua mưu trí của chú. Bái phục chú thật. Sau này chú cứ theo kế hoạch một viên đá bắn chết mấy con chim của tôi, thì các môn phái trong võ lâm sẽ gây nên thù oán, khởi gió huyết mưa hội ngay. Tôi có việc ngày mai định đi Yến Vân Nhạc ngay, chẳng hay chú theo tôi đi hay là vẫn ở lại đây?

Tạ Vân Nhạc lắc đầu đáp:

- Không được, nếu đệ theo huynh đi, người ta sẽ nghi ngờ ngay. Bất như huynh cứ đi trước, nửa tháng sau, đệ sẽ mượn cớ xin phép nghỉ, rồi thừa dịp này đi du ngoạn khắp mọi nơi. Đại ca cứ cho hay nơi gặp mặt, trước tết Đoan Ngọ một ngày, đệ sẽ tới liền.

Lôi Tiểu Thiên gật đầu nói:

- Như vậy cũng được, trước tết Đoan Ngọ một ngày, chúng ta sẽ gặp nhau ở Lư Cầu Kiều nhé? Phải chờ cho tới khi nào trông thấy nhau mới đi khỏi nơi đó.

Hai anh em nói xong, Lôi Tiểu Thiên liền ra khỏi thư phòng. Viết xong câu đối, Tạ Văn Nhạc thấy giờ đã đúng Ngọ, liền ra ngoài khách sảnh, nghe thấy mọi người đang bàn tán xôn xao. Tổng tiêu đầu của tám tiêu cục khác ở trong thành hay tin cũng tới hỏi thăm, đứng chật ních phòng khách. Tạ Văn Nhạc chấp tay chào mọi người.

Ai nấy đang tập trung về việc Truy Hồn Phán lại xuất hiện trên giang hồ, gần một tiếng đồng hồ mọi người mới hí hửng cáo lui.

Lúc này khách sảnh mới trở lại yên lặng, người nhà dọn mâm tiệc thịnh soạn ra. Trong bữa tiệc, Từ Đông Bình bỗng cười hỏi Văn Nhạc:

- Tạ thiên sinh, tôi thiết tưởng người đứng đắn không bao giờ nói dối ai cả. Tôi chắc việc sáng ngày hôm nay, tiên sinh thế nào cũng có tới coi phải không? Điều lạ nhất là tiên sinh núp đâu kín thế?

Văn Nhạc cả cười:

- Tôi biết quý vị trong mấy ngày nay trông thấy rõ Tạ Văn Nhạc này biết võ, còn tại sao tôi không muốn cho ai biết, điều đó tôi có nỗi khổ tâm của tôi. Hơn nữa võ công của tôi kém quá, không dám so sánh với quý vị được thì thà nhận là không biết còn hơn. Việc sáng ngày hôm nay, không những quý vị đấu tranh ra sao đệ cũng trông thấy mà cả lúc Truy Hồn Phán diệt Đại Lục Quý Vương đệ cũng hân hạnh được mục kích nốt. Chỉ tiếc chỗ đệ ẩn núp hơi xa một tí, không sao nghe rõ ông ta tra hỏi Chu Bách Bái những gì thôi.

Tiếp theo đó, Văn Nhạc lại tả hình dáng và quần áo của Tạ Văn như thế nào, tất nhiên những chuyện bịa đặt rồi. Tạ Văn là cha thân sinh ra chàng thì tất nhiên chàng phải tả đúng chứ? Trừ Lôi Tiểu Thiên ra, mọi người dự tiệc đều tin là sự thật cả. Lôi Tiểu Thiên còn giả bộ kinh ngạc vô cùng nữa.

Ái Già Lam Thôi Tiễn tròn đôi mắt ti hí nói:

- Tạ lão đệ là người biết võ như vậy, chẳng hay xuất thân ở môn phái nào thế?

Văn Nhạc lắc đầu nói:

- Tiểu đệ không có môn phái nào cả.

Thôi Tiễn chau mày nói:

- Võ học nào cũng phải có môn phái, lão đệ không nói ra, có lẽ khinh thị lão huynh cũng nên?

Văn Nhạc cười nói:

- Sự thật đệ không có môn phái nào cả. Nếu Thôi Tiễn huynh nói như vậy thì đệ xin nhận là môn hạ của phái Vô Cực vậy.

Thôi Tiễn cười khi nói:

- Vô Cực phái ư? Lão già này đã sáu mươi lăm tuổi rồi, chưa hề nghe thấy ai nói tới môn phái ấy bao giờ. Bất cứ hiền đệ là môn phái nào cũng mặc, cứ biết com xong, đệ phải biểu diễn vài thế cho chúng tôi xem.

Văn Nhạc không chịu, cứ lắc đầu lia lịa nói:

- Tiểu đệ tài hèn sức mọn, giờ ra chỉ làm trò cười thôi. Xin phép quý vị cho giấu giếm cái xấu ấy đi. À, đệ định xin phép Hạ Hầu lão tiêu đầu để lên Bắc Kinh thăm bà con, độ tháng mười một đệ mới về được. Trước khi đi, còn nửa tháng nữa, đệ muốn đem những cái gì sở trường ra truyền thụ cho công tử và tiểu thơ nhà này, chẳng hay lão tiêu đầu có cho phép không ạ?

Hạ Hầu Hàm vừa kinh ngạc vừa mừng nói:

- Việc này lão mong muốn còn không được, khi nào lại dám từ chối.

Hạ Hầu Hàm liền gọi hai con ra cảm ơn Văn Nhạc. Hai đứa trẻ nghe nói ông giáo biết võ, chúng khoái chí cứ nhìn mặt Văn Nhạc. Sau lại nghe thấy trong nửa tháng, ông giáo truyền thụ võ nghệ cho, chúng hớn hở cười tít mắt lại, lôi kéo Văn Nhạc vào trong sân tức thì.

Ngày hôm sau, Từ Đông Bình cáo từ về Hằng Sơn trước, Thôi Tiễn cũng phải đi Sào Hồ ở tỉnh An Huy thăm bạn, còn Lôi Tiểu Thiên thì đơn kiếm độc mã lên Bắc Kinh, mỗi người đi một ngã.

Từ đó trở đi, hàng ngày Văn Nhạc dạy hai đứa nhỏ Bạch Viên Chương và Bát Cửu Linh Long thủ pháp, chưa đầy nửa tháng, đã thuần thuộc được sáu bảy phần rồi. Hai thứ thủ pháp này tuy các cao thủ trong võ lâm đều biết đánh cả, nhưng do Văn Nhạc truyền thụ oai lực lại khác hơn nhiều. Văn Nhạc cũng chỉ điểm cho Lý Đại Minh một ít thủ pháp và một pho Thái Cực Chương.

Lý Đại Minh vẫn than thở nói rằng:

- Chú em, không ngờ chú lại biết cả võ nữa, người lẫn lộn giang hồ bao nhiêu năm rồi mà không thể biết được chú hoài bão tuyệt học như vậy. Tôi tự hổ thẹn quá!

Còn ba ngày nữa là Vân Nhạc lên đường, lão tiêu đầu đặt một mâm rượu khoản đãi, và các tiêu sư trong tiêu cục cũng thiết tiệc để tiễn Tạ lão sư, nên ngày nào cũng chén tạc chén thù, hết châu rượu này đến châu rượu khác. Vân Nhạc cảm động quá, lúc này mới thấy tình cảm của con người đáng quý thật.

Hôm ra đi, lão tiêu đầu tặng chàng ba trăm lạng bạc làm lộ phí. Chàng từ chối không nhận, tiêu đầu liền nói:

- Tạ lão đệ nên biết, hễ ra đường là phải tiêu tiền rồi. Có khi vì một đồng tiền mà bức chết anh hùng. Lúc túng thiếu, chẳng lẽ lão đệ cũng bắt chước các tay hắc đạo đi đạo chích hay sao? Hơn nữa, lão với lão đệ đã trở nên ý hợp tâm đầu, mặc dầu chúng ta bàn chủ, thì chỗ tiền bạc nhỏ mọn này, lão đệ hà tất phải từ chối làm gì?

Thấy lão tiêu đầu thịnh tình quá, Vân Nhạc đành phải nhận lấy. Lão tiêu đầu dắt hai đứa con, Lý Đại Minh và các tiêu sư tiễn Vân Nhạc ra khỏi cổng thành ba mươi dặm, mới gặt lệ trở lại.

Từ biệt mọi người, Tạ Vân Nhạc cỡi con ngựa Truy Phong Thần Mã cướp của Ngải Hóa, phi thẳng về phía tỉnh Triết Giang.

Chiều tối ngày thứ hai chàng đã tới huyện Giang Sơn thuộc tỉnh Triết Giang, nghỉ thăm:

- Ngày hôm nay ta ở trọ tại huyện thành một đêm đã.

Phi ngựa vào trong thành, lúc ấy đã canh hai rồi, người đi lại trên đường phố rất ít. Vì dân cư nơi sơn thành nay quen ngủ sớm dậy sớm rồi, đa số dân chúng đã ngủ kỹ. Tới giữa phố, chàng mới kiếm được một nhà khách sạn tên là Nghênh An khách sạn, tiệm Tứ Xuân Phạn Trang ở ngay đối diện thật tiện cho chàng quá.

Chàng vừa nhảy xuống đã có phở kỵ ra đưa chàng vào phòng rồi. Rửa mặt xong, chàng sang tiệm Tứ Xuân dùng cơm. Chàng lên gác, thấy suốt từ đầu tới cuối đầy hơn hai mươi bàn, đã có mười mấy bàn có khách đang nhậu nhẹt đánh toan (tức xái mùi nghĩa là đồ nhau thua thì phải uống rượu). Vân Nhạc chọn cái bàn bày cạnh cửa sổ, có thể nhìn ra ngoài phố được, ngồi xuống gọi lấy một ấm rượu Hoa Điều, mấy món ăn, từ từ nhậu nhẹt.

Bỗng nghe thấy tiếng chân người lên thang gác nhộn nhịp, bảy tám đại hán về mặt giận dữ chen vai nhau bước lên. Tên đi đầu mặt đỏ, ngồi xuống là đập bàn thúc giục phở kỵ đem thức ăn lên. Tên phở kỵ sợ hãi vội ra cầu thang thét gọi nhà bếp đưa món ăn lên.

Vân Nhạc thấy bọn người này khác thường, liền để ý để xem, chỉ thấy đại hán mặt đỏ lớn tiếng nói:

- Thật không ngờ, phen này thằng Ma Điều Tử Du Tam Hòa này lại bị thất thế, có bức mình không?

Trong bọn có một người khẽ khuyên rằng:

- Du đại ca hà tất vì một con đàn bà mà gây hấn với Kim Hoa Tam Kiệt làm gì? Huống hồ nó lại có Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên một tên có tiếng đánh đá nhất giang hồ đỡ đầu cho, thì chúng ta có hợp sức lực của bảy tám người đây, chưa chắc đã địch nổi tên Lôi Tiểu Thiên ấy năm ba miếng. Theo ý tôi, chúng ta nên bỏ qua việc này thì hơn.

Lại có một người nói:

- Anh Từ Lão Tam, sao anh hèn nhát thế? Cổ nhân đã dạy, hữu thù bất báo phi quân tử. Chớ không sao này chúng ta còn xưng danh ở giang hồ sao được? Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên dù có khó địch thật, cũng chưa chắc lợi hại như anh vừa nói. Cứ cậy nội công của anh Du Tam thì sợ gì Kim Hoa Tam Kiệt chớ? Đã không ra tay thì chúng ta nhân dịp đốt cháy cả ổ chúng nó đi, làm lớn một phen đã sao?

Vân Nhạc nghe thấy họ nói người anh kết nghĩa của mình hiện đang ở

Kim Hoa hớn hờ vô cùng chỉ muốn sớm tối lên đường ngay, để kịp tới Kim Hoa gặp mặt Lôi Tiểu Thiên. Sau chàng lại nghe thấy Ma Điều Tử Du Tam nói:

- Ngô lão đệ không nên nói như vậy. Phải biết tôi Ma Điều Tử Du Tam đây cũng không phải là tay hiền lành đâu. Vẫn biết lúc đầu, lỗi tự chúng ta trước thật. Bảy ngày trước đây, con bé ấy đi qua trước cửa trang chúng tôi, chú em kết nghĩa của tôi là Thần Tiêu Thủ Kim Vân trông thấy nó đẹp quá, có nói bông vài câu. Con nọ liền nổi giận mắng chửi chú ấy một trận. Kim lão đệ không những tức giận, lại còn lại gần nó mó mẩy. Ngờ đâu con bé ấy võ nghệ cao cường lắm, đá ngã Kim Vân còn nhục mạ một hồi. Lúc đi, nó còn vào trong trang lấy mất lá cờ lệnh Kim Yên của tôi lưu tồn đem đi, và bảo cho tráng đinh biết nếu tôi muốn kiếm nó lấy lại lá cờ lệnh thì đến tiêu cục Kim Hoa Tam Anh.

Lúc ấy tôi đi vắng, bằng không khi nào lại để cho con nhãi ấy lấy lá cờ lệnh là tín vật của bang phải đi như thế? Bây giờ Bang chủ hay chuyện để mắt cờ lệnh như vậy, liệu tôi còn sống hay không? Cũng vì vấn đề ấy, không muốn làm to chuyện để bên ngoài hay biết đồn đến tai Bang chủ, Du mỗ mới nhờ Từ Lão Tam đi Kim Hoa, đi lễ cầu kiến, xin anh em Kim Hoa giao con nọ ra. Kim Hoa Tam Kiệt ăn nói còn lễ phép một tí, chỉ có tên Lôi Tiểu Thiên bướng bỉnh ngang ngược, nhất định cự tuyệt, và còn nói rằng:

- Phải bảo Thần Tiêu Thủ Kim Vân tới đây tạ tội, bằng không chúng ta nhất định không trao trả cờ lệnh.

Du mỗ ức lắm, nhưng chưa nghĩ ra được kế hay để đối phó chúng thôi. Hôm qua, có một người trong bang ở Kim Hoa tới, cho hay tên Lôi Tiểu Thiên đã đi lên Bắc Kinh rồi. Cho nên hôm nay Du mỗ lại nhờ Từ Lão Tam đi Kim Hoa, chỉ mong lấy được cờ lệnh về thôi, còn các việc khác không hỏi tới nữa. Các huynh có tưởng con nhỏ nó nói gì không?

Nó nói:

- Lần trước anh đã tới đây rồi, dặn anh cái gì? Bảo gọi tên Kim Vân đến quỳ lạy chuộc tội, tại sao y không tới? Có phải không coi bọn cô nương ra gì không? Muốn lấy lại cờ lệnh không dễ dàng như thế đâu! Nếu tên họ Kim không tới đây thì anh đi lại năm mươi lần cũng vô ích thôi!

Các huynh thử nghĩ xem, nếu cờ lệnh ấy không liên quan tới bốn mệnh và tài sản thì khi nào Du mỗ lại chịu nhìn con nhãi ấy như thế? Đấy các bạn bảo có ức không?

Người họ Ngô tiếp lời:

- Nếu vậy, con nhỏ ấy có khi người quá. Dù có giết lắm cũng chỉ quỳ lạy tạ lỗi giới giang hồ, chúng ta coi như là xong. Thế mà con ấy cứ muốn sinh sự lôi thôi mãi. Kim lão nhị đã đến tận nơi xin lỗi rồi mà nó vẫn không chịu. Theo ý đệ thì... Đại ca tốt nhìn quá. Nếu tự lượng không địch nổi nó, thì đi nói cho Bang chủ hay, nói dối là con nó tự dung tới sinh sự, và còn lấy trộm cờ lệnh đi, như thế có phải là được không?

Ma Diêu Từ lắc đầu thờ dài nói:

- Vấn đề tôi đã nghĩ qua rồi, nhưng bất cứ mất bằng cách gì, hễ để cho người ngoài lấy cờ lệnh đi là có tội rồi. Tội nặng như xúc phạm tới ba điều quy luật lớn nhất của bang vậy. Anh nghĩ xem, mất sĩ diện trước mặt tất cả bằng hữu thì tôi chịu đựng sao được?

Người họ Ngô “ồ” một tiếng, rồi ngẫm nghĩ giây lát cười nói:

- Hay là thế này vậy, mấy ngày hôm nay trong bang có hai tay cao thủ tới, một người là cao thủ của phái Cùng Lai, Táng Môn Kiếm Khách Linh Phi, người thứ hai là Lũng Tây Nhất Bá Thất Âm Thủ Hắc Thiên Tạng. Cả hai người đó đều là nhân vật cừ khôi trong võ lâm. Chúng ta xúi hai ông ấy ra mặt. Vì phái Cùng Lai xích mích với phái Thiếu Lâm đã lâu, mà Kim Hoa Tam Kiệt là môn hạ của Thiếu Lâm. Nên chúng ta chỉ bịa đặt vài lời là khiến hai bên vì hiềm thù của môn phái mà xung động với nhau liền.

Ma Diêu Từ Du Tam Hòa nói:

- Phải lắm, có hai ông ấy ra mặt thì dễ xử rồi, dù Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên có ở Kim Hoa hay không cũng chẳng sao. Ngô lão đệ, kế của chú tuyệt lắm, cứ theo thế mà thi hành vậy.

Lúc ấy các món ăn đã bung lên, bọn Du Tam Hòa vào bàn ngồi ăn, không nói gì nữa.

Nghe nói ngấm huynh Tiểu Thiên đã lên Bắc Kinh rồi, trong lòng băng khuâng giây lát, sau lại nghe thấy bọn chúng nói tới chuyện khiêu khích hai môn phái đánh nhau, Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Chúng làm như vậy càng hay, ta đỡ bận thêm.

Nghĩ xong, chàng đứng dậy, gọi phở kỵ tính tiền, rồi rời khỏi phạm điểm về khách sạn nghỉ ngơi.

Điểm tiểu nhị pha ấm trà đem vào trong phòng, rồi hỏi:

- Tướng công có việc gì sai bảo không ạ?

Vân Nhạc cười nói:

- À, chú hai này, tên Ma Diêu Từ Du Tam Hòa là hạng người thế nào?

Thấy hỏi như vậy, tiểu nhị có vẻ sợ hãi, rồi đáp:

- Tướng công là người qua đường, sao lại biết tên Du đại gia?

Thấy phở kỵ sợ hãi như vậy, Vân Nhạc cười nói:

- Chú đừng sợ, vừa rồi tôi ăn cơm bên phạm điểm thấy y tự xưng như vậy. Chắc y là người có địa vị ở nơi đây nên tôi mới hỏi chú như vậy.

Tiểu nhị mới yên tâm. Thoạt tiên thấy Vân Nhạc hỏi tới, y tưởng chàng muốn kiểm Du Tam Hòa gây oán, sau y nghĩ lại, chàng là một thư sinh yếu ớt như vậy thì đánh nhau gì được? Lúc này mới cười đáp:

- Tiểu nhân tưởng tướng công định kiểm Du đại gia có việc gì. Nếu tướng công chỉ hỏi cho biết thôi thì tiểu nhân nói ra cũng không sao. Du đại gia là một trại chủ thường trú huyện Giang Sơn này của bang Ngũ Yên tỉnh Triết Giang, dưới tay có rất nhiều đồ đệ và bang hữu, chuyên hà hiếp lương dân, bóc lột khách thương qua lại. Ngay như tiểu điểm mỗi tháng phải nộp chúng mười lạng quy phí đấy.

Vân Nhạc chau mày, hai mắt phát ra hai tia sáng oai hùng. Tiểu nhị thấy vậy cũng rùng mình, mà nghĩ thầm:

- Tướng công này đôi mắt sát khí nặng lắm.

Thấy mặt tiểu nhị lộ vẻ kinh hãi, Vân Nhạc mỉm cười hỏi:

- Ngũ Yến Bang, cái tên này tôi chưa hề nghe thấy bao giờ! Nhưng Bang chủ là ai? Chắc là người lợi hại lắm phải không?

Tiểu nhị bật buồn cười, nói:

- Tiểu nhân xin lỗi trước. Sự thật những bang phái trong giang hồ nhiều

lắm, tướng công là nhà văn nho thì biết sao được? Chính tiểu nhân đây cũng không sao biết hết được. Bang chủ của bang Ngũ Yến là Kim Anh Bát Kiếm La Văn Khê, ngày thường vẫn ở Thanh Hồ Sơn Trang, không riêng gì tiểu nhân chưa được gặp, mà ngay như các bang hữu trong bang cũng ít người biết mặt ông ta.

Vân Nhạc lại hỏi:

- Chắc Thanh Hồ là nơi phong cảnh tuyệt đẹp phải không?

Tiểu nhị phì cười đáp:

- Thanh Hồ chỉ là một cái thôn nhỏ, ở về phía nam cách đây độ hai mươi dặm. Thanh Hồ Sơn Trang ở cạnh làng, xây dưới chân một cái núi.

Vân Nhạc cả cười một hồi, rồi nói:

- Tôi lại tưởng Thanh Hồ là một cái hồ như Tây Hồ vậy.

Hai người chuyện trò vài câu, tiểu nhị cáo từ ra khỏi phòng. Tới canh ba, Vân Nhạc thay bộ quần áo đen, mở cửa sổ, chạy bay trên các nóc nhà đi thẳng về phía nam thành. Giờ khinh công tuyệt đỉnh ra, Vân Nhạc đi một lúc đã tới Thanh Hồ Sơn Trang rồi, nhìn chung quanh thấy không có cái chòi canh gác nào cả. Chàng ngạc nhiên vô cùng, lát lâu không thấy động tĩnh gì, mới nhảy qua bờ tường xây bên ngoài, leo lên một cây cổ thụ ở trong vườn, bỗng nghe thấy phía sau núi có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Vân Nhạc giật mình, vội nằm rạp xuống cành cây lớn, không dám thở mạnh. Một lát sau, chàng lại nghe thấy một tên khác nói:

- Lão Hồ trông thấy ma chắc?

Người nọ có vẻ không phục đáp:

- Rõ ràng tôi trông thấy một cái bóng đen leo lên trên cây. Sao lại anh bảo tôi thấy ma?

Người kia lại nói:

- Chắc là chim đi ăn đêm về tổ đấy, anh hà tất phải sợ hãi hão huyền làm gì? Đêm khuya thế này còn có ai tới Thanh Hồ Sơn Trang này vuốt râu cạo chó? Tôi chắc anh đang mê mẩn phải không?

Vân Nhạc nằm trên cành cây nhìn xung quanh, thấy sơn trang địa thế bao la, cây cối um tùm, chỗ sát chân núi là những nhà cửa liên miên mấy chục nóc, trên lầu cao nhất có mười mấy tia ánh sáng đèn chiếu ra. Vân Nhạc biết đằng sau núi, chòi canh ngầm có hai người đang thi thảm cãi vã liên chửi thảm một câu:

- Đồ ngu!

Chàng hái hai, ba trái chất trong tay, nhắm chỗ có thể đứng được ở trên núi, rồi phi thân tới đó, cố ý làm ra tiếng động “sà, sà” để cho hai tên nọ lơ đầu lên. Hai tên canh gác đang định cất tiếng hỏi ai đó, đột nhiên thấy hoa mắt, cả hai cùng bị một trái chất ném trúng yếu huyệt, ngã gục xuống, chết giấc liền.

Thấy hai tên phi đồ đã bị chết giấc rồi, Vân Nhạc liền đi thẳng về phía có nhà lầu, nhanh như con cắt, chỉ mấy cái nhún nhảy đã lên tới đỉnh nhà. Chàng dùng hai chân móc tấm ván ở mái hiên, uốn cong mình xuống, nghe thấy trong cửa sổ có tiếng người nói chuyện:

- Chư chân nhân này, như vậy Truy Hồn Phán Tà Văn chưa chết là sự thật đấy, chứ không tài ba như Lan Thương Song Sát mà chưa đánh hiệp nào đã bị giết chết liền. Nếu là người khác thì giết sao nổi Song Sát dễ dàng như thế? Từ xưa đến nay, bang Ngũ Yến chúng tôi không thù không oán với Tà Văn, và cả tôi La Văn Khê này cũng vậy, nên hay tin đó tôi không lo ngại gì cả. Nhưng còn chân nhân thì phải cẩn thận mới được. Năm xưa chân nhân cùng với Vu Thành Tam Bá ở Ba Động ngầm ngầm hạ độc thủ, kết quả bạn của Truy Hồn Phán bị độc chết, còn y không bị hại, và Tam Bá thì hai chết một bị thương. May chân nhân khôn ngoan tùy cơ chạy thoát, nên Truy Hồn Phán hận chân nhân vô cùng. Bây giờ y ra đời lần thứ hai, chắc còn ác độc hơn trước. Theo ý La mỗ thì chân nhân nên trở về núi Đông Bách trốn tránh thì hơn.

Tiếp theo đó có một người trả lời:

- Hào ý của La Bang chủ Chư mỗ biết lắm, nhưng mỗ ở trong thâm sơn đã tu luyện mười lăm năm liền, tự tin võ công chưa chắc đã kém Truy Hồn Phán. Gặp y dù không địch nổi, mỗ cũng có thể bảo toàn tánh mạng mà rút lui. Truy Hồn Phán ra đời lần thứ hai này chỉ là tin đồn thôi chưa chắc đã là sự thật, vì có ai đã mục kích đâu?

Nói xong, y cười ồ ạt một hồi. Nghe thấy La Văn Khê nói tới tên Truy Hồn Phán, Vân Nhạc động lòng nghi thầm:

- Tin này giang hồ đồn đại chóng thế?

Chàng không nghĩ chuyện đó đã phát sinh từ nửa tháng trước rồi, mà còn cho là nhanh chóng. Nghĩ đoạn, chàng thấm nước miếng vào đầu ngón tay, đâm thủng giấy dán trên cửa sổ, để một mắt ngó vào trong xem, chỉ thấy hai người đang ngồi trên giường gỗ trầm trò chuyện. Căn cứ vào lời nói của họ, chàng đã phân biệt ra ai là La Văn Khê và ai là Chư chân nhân rồi.

La Văn Khê trông rất vạm vỡ, còn Chư chân nhân đầu đội mũ đạo sĩ, mặt gầy và dài, hai mắt hõm vào, mũi như con ó, trên mép hai ria dài gần một thước, lúc nói chuyện lộ vẻ cười gian trá.

Nghe thấy Chư chân nhân năm nọ hợp sức với Vu Thành Tam Bá hãm hại cha mình, Vân Nhạc nghiêng rặng nổi giận, bỗng nghĩ ngay ra một kế như sau:

- Sao ta không sử dụng mẹo lới cù mà diệt trừ Chư chân nhân đi, và mượn Ngũ Yến Bang này đồn đi khắp nơi, làm to chuyện lên, như vậy càng có lợi cho tương lai, khi ta trả thù.

Quyết định xong, chàng cầm trái chát còn lại ném vào trong cửa sổ, đồng thời đạp mạnh hai chân, thân hình bắn ra phía xa, nhảy xuống sau một cây lớn.

Trong lầu ánh sáng đèn tắt liền, hai cái bóng người xuyên qua cửa sổ nhảy ra, vừa xuống tới mặt đất, La Văn Khê đã quát lớn:

- Ai táo gan dám tới Thanh Hồ Sơn Trang quấy nhiễu thế?

Bỗng nghe phía sau La Văn Khê, nơi cách độ xa năm trượng có tiếng chân người nhảy xuống đấy...

Vội quay trở lại, đưa mắt nhìn khắp nơi, La Văn Khê không thấy có điểm gì khả nghi cả, đang nghi ngờ, đột nhiên nghe một tiếng thét thê thảm phát khởi ở phía sau lưng, sợ hãi quá, quay lại chỗ cũ, đã thấy Chư chân nhân nằm gục trên vũng máu rồi. Trên lưng Chư chân nhân có năm lỗ thủng rỉ máu tươi, cũng như cái chết của Song Sát vậy. La Văn Khê thấy vậy sợ hãi run cả chân tay.

Lúc ấy các phi đồ trong trang đều chạy tới, trông thấy thảm trạng ấy, ai nấy đều trở mặt há hốc mồm. La Văn Khê thở dài một cái, rồi sai thủ hạ tẩm liệm cái xác đó. Trong bang có người đề nghị phái người theo dõi hung thủ, đều bị La Văn Khê gạt đi và nói:

- Đây là Truy Hồn Phán đại hiệp làm nên đấy. Ông ta không thù không oán với chúng ta thì đuổi theo làm gì? Bây giờ chúng ta chỉ có báo tin cho môn hạ của Chư đạo trưởng hay. Còn báo thù hay không thì tùy ở nơi họ. Nhưng vụ này xảy ra ở Thanh Hồ Sơn Trang, chúng ta tránh sao khỏi giang hồ chê bai chỉ trích.

La Văn Khê xử sự như vậy đều do lòng ích kỷ mà nên. Vì y sợ Truy Hồn Phán còn ở quanh đó, nhờ có điều gì làm cho mích lòng, thì tới nay Ngũ Yến Bang của y bị tan rã tức thì. Nên y phải nhịn nhục như vậy. Nhưng vì vậy mà các đệ tử núi Đồng Bách bất mãn, hận La Văn Khê thiếu đạo nghĩa giang hồ, kiếm cách hãm hại. Nhưng đó là chuyện sau, ta hãy gác sang một bên.

Thì ra Vân Nhạc thấy La Văn Khê và Chư lão đạo nhân nhảy ra ngoài cửa sổ, liền lượm một viên gạch nhỏ ném qua đầu hai người, rơi về phía xa năm trượng, tựa như tiếng chân người nhảy xuống vậy. Khi La Văn Khê thấy động quay lại xem, thì Vân Nhạc đồng thời nhảy tới phía sau Chư chân nhân. Tuy biết có người tấn công mình, Chư đạo sĩ muốn tránh nhưng không kịp, đã bị Vân Nhạc dùng Kim Cương Thiên Chi Pháp đâm vào giữa lưng rồi. Đau quá, Chư chân nhân thét lên một tiếng, ngã gục xuống chết. Vân Nhạc hành động xong liền biến đi mất liền.

Về tới khách sạn, trời đã canh tư, Vân Nhạc nằm trên giường nghĩ lại câu chuyện vừa làm, khoái chí ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, com nước xong chàng lại lên đường đi thẳng về phía Kim Hoa ngay. Từ Giang Sơn tới Kim Hoa phải hơn ba trăm dặm đường, Vân Nhạc cỡi ngựa thừng thẳng đi theo bọn tiêu xa đã bảo tiêu xong trở về tiêu cục. Tiêu sư họ Triệu cùng mấy người bạn vừa đi vừa nói chuyện phiếm.

Một tiêu sư nói:

- Lão Triệu này, sáng ngày hôm nay, lúc ở Giang Sơn sắp lên đường tôi được hay một tin kinh người. Họ nói Ngũ Độc chân nhân Chư Huyền Thông Quan Chủ Quan Thuần Dương ở núi Đồng Bách đêm hôm qua bị đại hiệp Truy Hồn Phán Tạ Văn giết chết ở trong Thanh Hồ Sơn Trang của bang Ngũ Yến. Buồn cười nhất là không ai phát giác Tạ đại hiệp tới lúc nào và đi lúc nào. Vì việc này mà La Văn Khê sợ chết khiếp đi được. Mấy năm nay Ngũ Yến Bang ngóng cuồng lắm, không hiểu tại sao Tạ đại hiệp lại không diệt cả tên La Văn Khê một thể?

Người tiêu sư họ Triệu trả lời:

- Chính thế? Sáng sớm hôm nay tôi cũng được hay tin này. Truy Hồn Phán đại hiệp hành sự bao giờ cũng có dụng ý riêng của ông ta, chúng tôi nghe thấy tông tiêu đầu nói năm xưa Tạ đại hiệp đã bị kẻ thù hãm hại ở trên Võ Công Sơn rồi. Tại sao bây giờ ông ta lại xuất hiện được nhỉ? Việc này thật kỳ lạ quá. Về tới tiêu cục, chúng ta hỏi lại tông tiêu đầu xem.

Lúc này Vân Nhạc mới hay kẻ mà mình giết hôm qua Đồng Bách Sơn Ngũ Độc chân nhân Chư Huyền Thông, cũng phải ngạc nhiên vô cùng. Vì khi ở

trên núi Di Lạc, chàng nghe cha nói Ngũ Độc chân nhân dâm độc vô cùng, đã dùng âm thủ giết chết không biết bao nhiêu người, và dung túng môn hạ tác quái tác ác. Giang hồ các giới đều phải kiêng nể y. Bây giờ ta diệt y như vậy, thì giang hồ trừ một tai ách lớn, tất nhiên ai cũng khoan khoái, tuy ta ra tay không được chánh đại lắm, nhưng vì nóng lòng báo thù cha, ta cũng không cần quan tâm tới điều ấy làm gì. Chàng lại nghe thấy tiêu sư họ Triệu nói trở về tiêu cục hỏi tổng tiêu đầu xem, chàng nghĩ thầm:

- Tiêu cục của mấy tiêu sư này là Tam Anh Tiêu Cục chắc?

Vừa nghĩ chàng vừa đưa mắt nhìn cờ hiệu thấy thêu chữ Trúc đồ, hai bên có một con sư tử và một con điều hầu, đang phát phới trước gió, trông rất đẹp mắt. Chàng mới hay mình đã đoán sai. Nhìn lên trời xem thiên sắc, chàng thấy gần giờ Mùi rồi, nghĩ thầm:

- Sao ta không thẳng tới phủ Kim Hoa nghỉ ngơi sớm một tí, có hơn là theo chúng đi thùng thẳng không?

Thế là chàng quát ngựa phi nước đại, chạy thẳng về phía Kim Hoa. Trời xế chiều Vân Nhạc đã tới Kim Hoa, lúc ấy phố xá đã đèn đuốc sáng choang, nơi đây thịnh sản dâm bông nổi tiếng nhất Trung Hoa nên dân cư đông đúc, buôn bán sầm uất, vào tới trong thành chàng thấy người đi lại trong phố còn đông hơn, cứ phải chen vai thích cánh, phải xuống đường dắt ngựa đi. Chàng vào trọ khách sạn Quảng Mậu, phố ky dẫn chàng lên phòng hạng nhất. Rửa mặt xong, chàng gọi phố ky lên hỏi:

- Chú hai, Tam Anh Tiêu Cục ở phố nào thế?

Người phố ky ấy cười nói:

- Thưa công tử, Tiêu Cục Tam Anh ở cách đây không xa, ra khỏi cửa điếm, rẽ sang tay phải tới phía trước mặt miếu Không là đến nơi rồi.

Vân Nhạc gạt đầu, lấy giấy đỏ viết một bài thiệp, bỏ vào túi, ra khỏi khách sạn, thùng thẳng đi. Một lát lâu đã tới Tam Anh Tiêu Cục rồi. Mấy người phố ky đang ngồi trước cửa tiêu cục chuyện trò. Vân Nhạc tới hỏi người lớn tuổi rằng:

- Phiên ông vào thông báo cho tổng tiêu đầu hay, có Tạ Vân Nhạc ở Trấn Thái Tiêu Cục tại phủ Nam Xương cầu kiến.

Nói xong, chàng đưa bài thiệp cho người đó đem vào. Một lát sau, có ba người ở trong nhà đi ra, người đi trước cao lớn, mặt tròn, râu ba chòm, hổ mục hải khẩu, thấy Vân Nhạc vội chấp tay chào, cười nói:

- Tạ lão đệ, hôm nọ Lôi Tiểu Thiên cho hay, lão đệ là người văn võ kiêm toàn, ba anh em chúng tôi hâm mộ vô cùng, hôm nay lại hân hạnh được lão đệ hạ cố thật rạng rỡ cho tiêu cục chúng tôi.

Nói xong chàng mời Vân Nhạc vào khách sảnh. Thì ra Tam Anh Tiêu Cục do ba anh em họ Phùng chủ trì, anh cả là Kim Xí Thần Ứng (điều hầu thần cánh vàng) Phùng Bá Hùng, anh hai là Phốc Thiên Điều (con ó chụp trời) Phùng Trọng Kiệt, người em út là Ma Văn Bằng (chim đại bàng cọ sát mây) Phùng Thúc Tuấn. Cả ba đều là môn hạ của phái Thiếu Lâm. Tiêu cục này thành lập được một năm đã nổi tiếng rồi, cho tới nay đã được mười hai, mười ba năm, thuận buồm xuôi gió không bị ai cướp bóc cả.

Phùng Bá Hùng hỏi:

- Khi Tạ đại hiệp diệt trừ Lan Thương Song Sát, có phải lão đệ đã được mục kick không?

Vân Nhạc hai má đỏ bừng, đáp:

- Hôm nọ đệ trốn sau tảng đá xem các người giao chiến, ngờ đâu lại được trông thấy Tạ đại hiệp dùng Kim Cương Chi Pháp giết chết Song Sát. Thoạt đầu đệ chưa biết đại hiệp là ai. Sau thấy ông ta viết chữ để lại mới hay.

Nhìn mặt Vân Nhạc, Phùng Bá Hùng lại hỏi:

- Vừa rồi tôi lại hay tin Truy Hồn Phán đã tới tỉnh Triết Giang này rồi, tối hôm qua ông ta ở Giang Sơn Thanh Hồ Sơn Trang diệt trừ Ngũ Độc chân nhân. Võ công cao cường, hành sự lại lạnh lùng, ông ta quả thực danh bất hư truyền. Lão đệ được trông thấy mặt ông ta cũng có phúc lắm.

Vân Nhạc cười nói:

- Vừa rồi đệ nghe thấy một tiêu sư nói, phen này ông ta lại ra đòi chắc sẽ gây trận mưa máu gió hôi trong võ lâm cũng nên?

Phùng Thúc Tuấn tiếp lời nói:

- Đúng thế thật đấy!

Người nhà bày tiệc xong, ba anh em họ Phùng mời Vân Nhạc ngồi thượng tọa. Chàng khiêm tốn nhất định không chịu ngồi. Lúc ấy có một cô nương người mảnh khảnh, mặt đẹp để ở sau bình phong bước ra.

Phùng Trọng Kiệt vội nói:

- Lan cô nương, cô ra vừa lúc quá, để anh giới thiệu Tạ thiếu hiệp cho. Anh ta là long phượng trong đám người đòi đấy.

Lan cô nương chỉ nhìn Vân Nhạc tủm tỉm cười, coi như là chào rồi vậy. Rồi cô ta ngồi vào bàn. Vân Nhạc cũng tủm tỉm cười đáp lễ lại. Chàng nhìn Lan cô nương cũng cảm thấy cô ta đẹp lắm, nhưng phải nổi tánh đàn ông nặng quá.

Do Tam Anh giới thiệu, chàng mới hay cô ta họ Nghe tên là Uyển Lan, biệt hiệu là La Sát Ngọc Nữ, em vợ của Thúc Tuấn. Chàng nghĩ thầm:

- Cô này biệt hiệu là La Sát Ngọc Nữ, chắc hành vi độc ác lắm

Lan cô nương hỏi Thúc Tuấn rằng:

- Hôm nay tên Ma Điều Tử Du Tam Hòa với tên họ Kim có tới không?

Phùng Thúc Tuấn cả cười nói:

- Lan cô nương này. Đêm hôm qua, Truy Hồn Phán phá rồi Ngũ Yến Bang, chúng đã mất hết hồn vía rồi, còn đâu tâm trí mà tới đòi cờ lệnh?

Lan cô nương bĩu môi:

- Chúng không đến thì thôi. Nếu tới phải bắt chúng đi ba bước, vái một vái mới trả lại cờ lệnh cho chúng.

Phùng Bá Hùng cả cười nói:

- Nếu Lan cô nương bắt chúng làm như vậy, tiểu cục này đến phải đóng cửa mất.

Lan cô nương đáp:

- Ôi chà, với danh tiếng lừng lẫy của ba anh em họ Phùng và Lan cô nương bốn người, lấy làm ngạc nhiên, liền hỏi:

Phùng Bá Hùng quay lại hỏi Vân Nhạc hành lý để ở đâu? Không cần biết Vân Nhạc có bằng lòng hay không đã gọi phở ky sang ngay bên khách sạn lấy hành trang về, và dọn một căn phòng rộng cho chàng ở.

Vân Nhạc thấy cả tiểu cục chỉ có ba anh em họ Phùng và Lan cô nương bốn người, lấy làm ngạc nhiên, liền hỏi.

Phùng Trọng Kiệt cười đáp:

- Hai tháng nay tiểu cục không có bảo tiêu cho ai, các tiêu sư khác đều có gia quyến thuê nhà ở riêng. Lúc nào có việc, cho người gọi họ, họ mới tới.

Thấy Phùng Bá Hùng có vẻ không yên, hình như đang lo âu việc gì. Vân Nhạc liền hỏi:

- Có phải Phùng đại ca lo âu về việc ngày mai Thất Sát Thủ tới đây tầm thù phải không?

Phùng Bá Hùng chưa kịp trả lời, Lan cô nương đã cười nói:

- Phùng đại ca hà tất phải lo lắng làm gì? Đã có Tạ thiếu hiệp ở đây, còn sợ quái gì tên Thất Sát Thủ ấy nữa.

Lời nói đó rõ ràng là tăng bốc nhưng sự thật thì nói khác Vân Nhạc. Lan cô nương là đồ đệ của Yến Sơn thần ni, công lực đã đạt tới mức thượng thặng, từ bé được sư mẫu chịu đựng, gây nên tánh lạnh lùng kiêu ngạo vô cùng, không bao giờ chịu thua ai cả, ra đời không lâu, nhưng ra tay độc ác lắm. Cho nên người ta mới ban cho nàng cái tên La Sát Ngọc Nữ là thế.

Lần này tới Kim Hoa thăm chị và anh rể, nghe Lôi Tiểu Thiên khen ngợi Vân Nhạc quá nổi, trong lòng không phục, nhưng khi gặp mặt, mới thấy Vân Nhạc khôi ngô tuấn tú, nàng đã có thiện cảm. Nhưng trong bữa tiệc, nàng không thấy Vân Nhạc ngó tới, có vẻ tức giận mới thốt ra câu đó.

Ba anh em họ Phùng rất thạo đời, hiểu ý ngay lời nói của Lan cô nương, không tiện can trở, chỉ châu mày bất mãn thầm thôi.

Vân Nhạc là người thông minh, biết ngay dụng ý của Lan cô nương là nói khác mình, nhưng chàng không giận, chỉ mỉm cười, đưa mắt nhìn nàng. Thấy thần quang của Vân Nhạc sắc bén lắm, Lan cô nương không dám nhìn lại.

Vân Nhạc hỏi Tam Anh rằng:

- Tên Thất Sát Thủ là hạng người như thế nào?

Phùng Bá Hùng thờ dài một tiếng rồi nói:

- Xưa nay Phùng môn không gây thù oán với ai cả. Hồi tháng ba, có một hôm ngồi đàm luận nguồn gốc võ học với môn hạ của y, tôi sợ ý một tí, sinh ra tranh luận, bực mình quá tôi liền bảo môn phái của họ không phải là chính tông võ gia, có ai kiêng nể đâu. Môn hạ y cho là tôi cố ý nói nhục môn phái của họ, xúi giục sư phụ chúng tôi đây thù tãi. Thất Sát Thủ Khuất Thân là học trò của một cao tăng tỉnh Thanh Hải, thủ pháo kỳ dị. Y là người đứng giữa chánh tà nhưng có thù với ai thì phải theo dõi kỳ cùng mới thôi. Nên Phùng môn thấy khó xử quá.

Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Tưởng gì, chứ việc đó có thâm thù đâu? Chính tiểu đệ cũng không phải môn đồ của phái võ học chánh tông. Đệ chắc Thất Sát Thủ không chấp nê việc này đâu.

Lan cô nương cười nhạt một tiếng nói:

- Anh không tin tên ấy khó xử thì thử xem ngày mai anh đối phó ra sao để y phải chịu đi khỏi nơi đây?

Thấy Lan cô nương nói vậy, Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Hiện nhiên nàng muốn hiềm khích ta đây. Nhưng ta có làm điều gì thất lỗi với nàng đâu?

Chàng giận thầm, mặt lầm lì trả lời:

- Tà mỗ có nói đánh đuổi Thất Sát Thủ đi bao giờ đâu, mà Lan cô nương lại nói thế? Chỉ có cô đã làm nhục tên họ Kim của bang Ngũ Yển ở Giang Sơn thì thân thù của cô tất phải là giới. Ngày mai đánh đuổi Thất Sát Thủ đi khỏi nơi đây cũng phải nhờ đến tay cô, chứ Tà mỗ thì làm gì được.

Lan cô nương nghĩ thầm:

- Lỗi tự mình nói kháy người ta trước, chứ y là khách ở xa tới, chưa ngồi yên chỗ ta đã xúc phạm tới rồi. Hành vi của ta ở huyện Giang Sơn y đều hay biết cả, hèn chi y không thêm ngó tới mình.

Lan cô nương tự biết là có lỗi, nhưng tánh bướng bỉnh quen rồi, biến sắc mặt, giậm chân một cái, đi thẳng vào nhà trong, không thèm chào hỏi ai cả. Vân Nhạc chỉ cười nhạt.

Thấy hai người xích mích như vậy, Bá Hùng vội xin lỗi. Thúc Tuấn trách thầm cô em vợ vô lễ, cười nói:

- Tính cô em tôi ương ngạnh quen từ hồi nhỏ rồi, Cô ta bạ đâu nói đấy, mang lỗi với người cũng không hay, đã gây nhiều chuyện phiền phức lắm rồi, mà vẫn không biết hối cải. Xin Tà lão đệ tha thứ cho nhé?

Thấy Thúc Tuấn xin lỗi, Vân Nhạc cả cười không nói tới chuyện ấy nữa.

Thấy Vân Nhạc đã tươi cười, Bá Hùng mới yên trí, nghĩ thầm:

- Tánh người thành niên vẫn thế, hễ có điều không bằng lòng là cãi vã ngay. Cả hai người đều mới ra đời, kiêu ngạo vô cùng, sau này sẽ còn nhiều chuyện phiền phức nữa.

Nghĩ đoạn chàng nói với Vân Nhạc rằng:

- Từ nay tới tết Đoan Ngọ còn lâu, Tà hiền đệ hãy ở lại chơi vài ngày, để anh em chúng tôi được lãnh giáo. Dù có ở lại mười ngày cũng không bị lỡ ngày hẹn ước của anh Lôi Tiểu Thiên đâu.

Vân Nhạc cười đáp:

- Phen này đệ lên Bắc Kinh không có việc gì cần cả, chỉ muốn ngao du các thắng cảnh thôi. Quý vị đã có lòng giữ ở lại, đệ đâu dám trái lệnh. Nhưng xin ba vị chớ có quá tin lời nói của nghĩa huynh tôi. Sự thật đệ không có một điểm gì là tuyệt học cả. Nếu quý vị coi trọng quá, không những đệ tự hổ thẹn mà còn có khi làm lỡ hết công việc của quý vị đấy.

Phùng Bá Hùng cả cười nói:

- Lời nói của Càn Khôn Thủ sai lầm thế nào được...

Đột nhiên Trọng Kiệt hét lớn một tiếng, người như mũi tên bay thẳng lên nóc nhà. Khinh công này khá đẹp mắt thật, chàng từ khách sảnh xuyên qua cửa ra ngoài sân, rồi lên trên nóc nhà chỉ hơi nhún nhảy mấy cái là lên liền, không khác gì điều hâu bay lướt lên vậy. Nên chàng mới được người ta tặng cho cái biệt hiệu Phốc Thiên Ưng là thế.

Phùng Trọng Kiệt ở trên mái nhà quát hỏi:

- Bạn kia, có ngừng lại không?

Mọi người nghe thấy giọng nói khàn khàn đáp:

- Cậy có ba anh em họ Phùng thì giữ sao nổi Thiên Nam Tứ Tuyệt Ngô Trí này ở lại? Người sớm sửa soạn hậu sự đi, kéo mai không kịp mà chạy, lại trách ta không cho hay trước.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Giúp bạn gỡ tài thần công - Quân tà sợ mất hồn vía

Hãy nói ở Kim Hoa, Phùng Thị Tam Kiệt thiết tiệc đãi Tạ Vân Nhạc nơi Tam Anh Tiêu Cục. Phùng Trọng Kiệt phát giác có người ẩn núp trên mái nhà, liền phi thân lên trên đó xem, nghe thấy người nọ tự xưng danh hiệu, giật mình kinh hãi.

Phùng Bá Hùng, Phùng Thúc Tuấn và Tạ Vân Nhạc ba người cùng tiếp tục lên cả trên mái nhà. Thấy hình bóng của người nọ, Phùng Bá Hùng liền biến sắc mặt, tiến lên một bước, chấp tay chào, cười nói:

- Tưởng là ai. Không ngờ Thiên Nam Ngô đương gia giá lâm. Chúng mõ thiết nghĩ xưa nay không có điều gì làm phật ý Ngô đương gia cả. Mà hôm nay Ngô đương gia đích thân tới đây, chắc có ai nhờ vả đương gia đến trợ giúp chăng?

Ngô Trí cười gian xảo nói:

- Anh em nguoi có tư cách gì mà dám làm phật ý mõ. Nếu các nguoi táo gan đã trót đại động đến lông chân của mõ thì các nguoi đã xuống dưới âm phủ từ trước kia rồi, làm gì được sống sót tới bây giờ nữa? Phải, hôm nay Ngô mõ tới đây là có người mời giúp sức thật. Điều đó chỉ tại các hạ ăn nói ngông cuồng, coi những người xuất thân từ các phái không phải chính tông, võ lâm không ra gì. Cho nên Thất Sát Thủ Khuất huynh mới cung kính tới mời Ngô mõ lên miền bắc này. Trước hết mõ muốn biết tài nghệ của các nguoi, tự nhận là môn hạ của chính phái gọi tới mức nào! Tới hôm nay Ngô mõ ngẫu nhiên đi qua đây, không muốn sinh sự ngay đâu, vì ngày mai chúng ta sẽ gặp nhau xem ai hơn ai kém rồi. Thôi, xin thứ lỗi mõ không có thì giờ ở lại đây tiếp chuyện nữa.

Nói xong, y chấp tay chào, quay mình định đi.

Bỗng nghe thấy Vân Nhạc quát lớn một tiếng:

- Hãy khoan đã!

Ngô Trí quay mình lại, thấy người vừa quát gọi là một thanh niên thư sinh, đẹp trai vô cùng, liền cười nói:

- Tiểu tử, mi muốn nói gì nữa?

Tạ Vân Nhạc trầm tiếng nói:

- Thiếu gia trông thấy thái độ ngông cuồng của nguoi nó chương mất lắm. Nơi Tam Anh Tiêu Cục đây khi nào để cho nguoi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi được đâu! Nguoi đã tới thì phải ở lại đây!

Ngô Trí cả cười một tiếng rồi nói:

- Thằng nhãi kia, mi tự thị tài giỏi cái gì mà dám giữ Ngô mõ ở lại?

Tạ Vân Nhạc giờ hai bàn tay ra, rồi nói:

- Ta chỉ thị có cái này thôi!

Phùng Thị Tam Anh lo sợ thềm, đều nghĩ:

- Chú em này chưa biết người kia lợi hại như thế nào, mới dám ngông cuồng như vậy chắc?

Ngô Trí cười lớn một hồi, rồi quát lớn:

- Thằng nhãi kia! Diêm Vương đã định mi chết vào hồi canh ba, thì ta muốn giữ mi sống tới canh năm cũng không được? Thoạt tiên, ta định cho nguoi sống tới sáng mai, ngờ đâu mi lại muốn chết ngay bây giờ. Như vậy các nguoi không còn kêu oan và bảo ta ra tay độc ác đâu nhé?

Nói đoạn, y hít hơi, chân bước theo thế Hồng Môn, múa chưởng bỏ vào mặt Vân Nhạc liền. Tiếng gió của song chưởng hung mãnh vô cùng, y vừa tiến tới đánh, về mặt tỏ vẻ khinh thường Vân Nhạc non nớt.

Ngô Trí đã ngông cuồng như vậy, ngờ đâu Vân Nhạc còn ngông cuồng hơn thế nữa. Thấy bàn tay của Ngô Trí bỏ tới, chàng vẫn đứng yên, không chút nhúc nhích, tay phải giơ lên, dùng thế Thôi Sơn Điện Hải (đẩy núi lấp bể) đẩy mạnh ra, chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng. Mọi người đã thấy Ngô Trí bắn lùi năm sáu bước, mái ngói dưới chân y kêu “lạch cạch” vỡ tan nát một mảng lớn. Trái lại Vân Nhạc vẫn đứng yên chỗ cũ, không thấy di chuyển nửa bước. Phùng Thị Tam Anh kinh ngạc đến tròn xoe đôi mắt, mồm há hốc, ngăn nguoi ra như tượng gỗ. Người kinh ngạc hơn hết là Ngô Trí. Thấy Vân Nhạc là một thiếu niên yếu ớt, y ra chưởng lực chỉ dùng năm phần sức thôi, tưởng thế là đủ đánh cho đối phương phải nằm đường thương trên giường nằm bữa nửa tháng là ít. Chớ y có ngờ đâu đối phương lại có chưởng lực hùng mạnh đến thế, nên y mới bị đánh lui năm sáu bước như vậy. Còn đối phương thì vẫn đứng yên như cũ, trông rất an nhàn, đôi mắt long lanh nhìn mình miệng tủm tỉm cười. Ngô Trí xấu hổ vô cùng, quát lớn lên một tiếng:

- Thăng nhãi kia giỏi thật? Hãy tiếp Ngô mỗ thêm một chương nữa xem sao?

Nói xong, y nhún chân nhảy tới, tựa như một luồng gió lốc, hai tay giờ Bạch Hồ

Chương ra, thế võ mà y nổi tiếng khắp giang hồ, dùng mười hai phần công lực, một thế Ngũ Đinh Khai Sơn bổ tới, sức mạnh vô cùng, oai lực kinh người. Tà Vân Nhạc đã định tâm, đêm nay phải làm cho đất Kim Hoa này ai nấy cũng phải chấn động kinh hãi. Trước hết vì sự khích bác của Lan cô nương, sau là vì muốn danh tiếng nổi lên, chàng liền giờ Di Lạc Thần Công ra, tụ thanh một luồng khí để bảo vệ toàn thân. Nên thấy Ngô Trí giờ độc thủ ra đánh, thần sắc vẫn như thường, miệng tủm tỉm cười là thế.

Thấy Ngô Trí dùng đến Bạch Hồ Chương, Phùng Thị Tam Anh đều lùi ra phía xa, sau lại thấy Vân Nhạc buông xuôi hai tay đứng yên, không giờ chương lên nghênh địch. Ma Vân Bằng Phùng Thúc Tuấn vội la lớn:

- Lão đệ nên cẩn thận đề phòng!

Vân Nhạc vẫn mỉm cười như cũ. Song chương của Ngô Trí đẩy tới trước ngực Vân Nhạc chỉ còn năm tấc, thấy một sức lực vô hình đỡ lấy song chương của y và chỉ thấy Vân Nhạc khẽ gạt một cái, khiến chương của y biến mất một cách vô hình. Tiếp theo đó, y lại thấy xung quanh địch có một sức mạnh vô cùng bắn trở lại, sợ quá vội thâu chương lùi về phía sau. Y lùi đã nhanh, Vân Nhạc tiến còn nhanh hơn. Chỉ thấy Vân Nhạc giờ chương tay phải kéo lại hất đi một cái, cả một thân hình to lớn của Ngô Trí đã lộn tung lên cao và bắn sang nóc nhà khác cách nơi đó hơn hai trượng, tiếng ngói vỡ làm ồn cả bốn phương.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng nói:

- Ta tưởng nhân vật của Thiên Nam Tứ Tuyệt tài ba như thế nào, ngờ đâu hữu danh vô thực, chỉ có tầm thường như thế thôi!

Ngô Trí lóp ngóp bò dậy, hai bàn tay vừa đau vừa sưng vù như sắp gãy vậy, nghe thấy

Vân Nhạc nói như thế, tức giận vô cùng, hậm hực nói:

- Thăng nhãi, mi chớ có ngông cuồng. Ngô mỗ sợ y nhất thời mà bị mi hãm hại đó thôi. Ngày mai tương hội, đã chắc đâu ai thắng ai bại nào? Đắc chí vội như thế làm gì?

Nói xong, y loạng choạng đứng dậy, nghiêng răng chịu đau cầm đầu chạy thẳng.

Tà Vân Nhạc và Phùng Thị Tam Anh bốn người nhảy xuống dưới nhà, vào trong khách sảnh. Kim Xí Thần Ứng Phùng Bá Hùng chấp tay chào Vân Nhạc nói:

- Lão đệ, hôm nay thật sáng mắt anh em chúng tôi. Lão ca đây dám táo bạo nói một câu rằng, tài ba như đệ hiện thời, có thể là người hiếm có trong võ lâm ngày nay!

Phùng Thúc Tuấn nghĩ thầm:

- Tà lão đệ bề ngoài như hòn vàng thời ngọc, mà bên trong tinh hoa đến thế! Thật là hiếm có, đáng tiếc Lan cô nương không cầu duyên với y, bằng không hai người thật là đôi nhân duyên thiên tạo địa thiết.

Thấy Phùng Bá Hùng khen ngợi như vậy, Vân Nhạc xấu hổ mặt đỏ bừng, mỉm cười nói:

- Phùng đại ca cứ quá khen như vậy, sự thật đại ca chưa thấy rõ đệ đã thừa cơ dùng tiểu xảo mà thắng. Lời nói của lão tặc họ Ngô không sai đâu. Quả thật y đã sợ y mới bị như vậy. Lúc mới gặp mặt, lão ta khinh thường tiểu đệ, chưa dùng toàn lực, mà đệ thì giờ hết mười phần công lực ra mới đẩy lui được y. Lần thứ hai lão tiến lên, bị ảnh hưởng sự thất bại lần đầu, nên hai chân y bước đi không vững như trước. Hơn nữa dưới chân là mái ngói, không được vững chắc như dưới đất liền, giảm mạnh xuống thì ngói vỡ, mà khẽ giậm lên thì chân không có sức. Khi lão tặc nhảy lên, vì không lấy sức được, nên rất yếu ớt và nông nổi. Lúc ấy đệ vẫn chưa phản công lại, chờ tới khi sức lực của y cùng tận rồi, đệ mới dùng toàn lực ra phản công. Sự thắng lợi ấy là nhờ ở may mắn, chớ có phải tài ba gì đâu? Đúng như lời nói của lão tặc, ngày mai gặp gỡ, chưa biết ai thắng ai bại. Đó, sự thật nó là thế! Nói ra ba vị sẽ thấy không có cái gì là lạ cả.

Phát Thiên Điều Phùng Trọng Kiệt cả cười nói:

- Lời nói ấy tuy có lý thật, nhưng dù sao hiền đệ vẫn khiêm tốn mà viện lẽ ra như thế thôi!

Vân Nhạc đang cười, thì Lan cô nương lại bước ra. Lúc này bức mình, nàng về phòng lên giường ngủ, chờ tới khi người nhà cho hay, các đầy tớ gái vào báo, nàng trở ra tới nơi đã muộn, không được mục kích cuộc đấu tranh vừa rồi.

Lan cô nương liền hỏi Phùng Thúc Tuấn về tình hình vừa xảy ra. Phùng Thúc Tuấn nhất nhất kể hết cho nàng nghe, và còn tán dương Vân Nhạc vô cùng.

Lan cô nương giậm chân xuống đất, hậm hực nói:

- Đáng tiếc tiểu muội biết muộn quá. Bằng không, muội đã cho lão tặc một trận nên thân rồi.

Phùng Thúc Tuấn thấy nàng không thêm dòm ngó tới Vân Nhạc, mà vẫn ra vẻ tự đắc, liền cười nói:

- Lan cô nương, sao độc ác đến thế? Hơi tí là đòi giết người. Sau này có chồng, vợ chồng hơi bất hòa một tí, cô cũng chém ông chồng ra làm bảy, tám khúc hay sao?

Lan cô nương thấy Phùng Thúc Tuấn nói bông, mặt đỏ bừng, hờn giận nói:

- Anh còn nói xấu như thế nữa, em sẽ mách chị cho mà xem!

Nói xong, nàng quay lưng đi vào nhà trong liền. Phùng Thị Tam Anh cả cười. Mọi người nói chuyện phiếm lát lâu, anh em họ Phùng liền đưa Vân Nhạc vào trong vườn hoa, tới một căn nhà nhỏ và đẹp.

Phùng Bá Hùng nói:

- Hiền đệ, thử xem căn nhà nhỏ này có ưng ý không?

Vân Nhạc thấy căn nhà đó chia làm hai gian, gian trong là phòng ngủ, gian ngoài là phòng sách, bày biện rất thanh nhã. Trên giá hoa lại có mấy chậu hoa lan, hoa quế, mùi thơm phảng phất, bốn vách treo đầy tranh sơn thủy hoa điều, trông như cảnh thật, trên giá sách lại có mấy chục cuốn cổ thư, bàn ghế bày trong phòng đều là gỗ quý. Vân Nhạc vừa ý lắm, cảm ơn luôn miệng. Trò chuyện hồi lâu, ba anh em họ Phùng mới cáo từ ra nhà ngoài đi nghỉ.

Đêm hôm ấy, nằm trên giường, Vân Nhạc ngẫm nghĩ, thiết tưởng từ khi rời Di Lạc Phong tới giờ, đã giao đấu với các người trong võ lâm đã bốn lần, mà chàng chưa hề gặp một tay đối thủ nào có thể cầm cự nổi năm ba hiệp. Những tay có tên tuổi như Lan Thương Song Sát, Ngũ Độc chân nhân, Ngô Trí của Thiên Nam Tứ Tuyệt, đều là những nhân vật lừng danh bốn bể, mà sao võ nghệ lại tầm thường đến thế? Xem như vậy, tài ba của mình đã học được có thể tranh cao thấp với các nhân vật trứ danh của các phái võ lâm hiện thời.

Chàng đã nghe từ Minh Lương đại sư, Thiên Nam Tứ Tuyệt là Thanh Điều Hương Chủ của hội Thanh Long hoành hành hai tỉnh Quảng Tây và Quý Châu. Xưa nay bốn tên ấy hành sự ác độc, cướp của còn giết chết khổ chủ, nên mới được người ta gán cho cái danh Tứ Tuyệt là thế. Trong hội Thanh Long, trừ mấy tay thủ lĩnh và mấy tay cao thủ nữa là tới Tứ Tuyệt nên trong võ lâm hề nói tới tên Tứ Tuyệt là ai nấy đều phải hoảng sợ liền. Nhưng tài ba của Ngô Trí tầm thường như vậy, ba tên nọ chắc cũng không giỏi giang gì hơn. Không biết cả bốn có tới Kim Hoa này không? Buổi họp mặt ngày mai, nếu không có cao thủ khác tham dự thì bên ta tất phải thắng lợi.

Chàng lại nghĩ tới Lan cô nương quấy nhiễu một cách vô lý như vậy, thật khiến người ta khó bề chịu đựng được. Yến Sơn thần ni cũng là người trong cửa Phật, tại sao lại dạy một người môn hạ kiêu ngạo cuồng đến thế, thật khó hiểu quá. Sau này ta còn ở lại tiêu cục này ngày nào, phải nên tránh xa nàng một chút, để khỏi hiểu lầm rồi trở nên thù oán thì không tiện tí nào! Nghĩ tới đó, chàng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trời còn chưa sáng tỏ, Tạ Vân Nhạc đã thức tỉnh, ngồi xếp bằng tròn luyện tập một hồi Quy Nguyên Thổ Nạp Tọa Công, rồi mới xuống giường.

Một lát sau, Phùng Thị Tam Anh cùng bước vào, chào nhau xong, bèn mời chàng ra ngoài khách sảnh dùng bữa sáng.

Người Giang Nam buổi sáng hay ăn cháo gạo nếp, hoặc bánh bao tím sẫm. Trên bàn đã bày bốn món ăn chơi, một đĩa dấm bông hấp, một đĩa trứng đen, một đĩa vịt khô, một đĩa xào thịt ốc và hai vi tre bánh bao. Cạnh bàn có để một nồi cơm nấu như cháo. Lúc ấy Lan cô nương cũng ra ăn. Hôm nay nàng mặc áo đoạn màu lục, mặt hơi đánh chút phấn. Trông thấy Vân Nhạc nàng mỉm cười liền. Vân Nhạc cũng cười nói:

- Lan cô nương dậy sớm thế?

Trải qua một đêm, hình như chuyện không vui của hai người đêm qua đã tiêu tán hết.

Trong bữa ăn, Phùng Bá Hùng nói tới mấy tay trẻ tuổi mới nổi lên của võ lâm gần đây như Tiểu Bạch Long Cát Thiên Hào, Thiên Cương Kiếm Đông Phương Ngọc Côn, Hắc Diện Ma Lạt Khương Tôn Diệu, còn một người con gái nữa tên là Lăng Ba Tiên Từ La Dao Mai, đều là những nhân vật thượng thặng. Mấy năm nay họ đã tạo ra mấy vụ lớn làm chấn động chốn giang hồ, tin đồn khắp Giang Nam, Giang Bắc. Bây giờ tính cả Tạ lão đệ vào đó nữa. Nghĩ tới chúng tôi đều là những kẻ già nua, không chịu tiến bước. Thời đại này là thời đại của các chú đấy.

Vân Nhạc chỉ mỉm cười không nói. Lan cô nương phùng phòng tròn mép nói:

- Cái gì là trẻ tuổi mới nổi lên. Sau này nếu em bắt gặp mấy người đó thế nào em cũng đấu thử với họ xem sao?

Phùng Thị Tam Anh nghe thấy nàng nói như vậy, đều châu mày tỏ vẻ khó chịu. Bỗng có tiếng ồn ào ở bên ngoài đưa vào, kèm tiếng cười nói huyền thiên. Hỏi ra mới hay các tiêu sư hay tin đêm qua có giặc tới quấy nhiễu tiêu cục đều đến hỏi thăm.

Một lát sau, có bốn năm người ủa vào. Vân Nhạc thấy người đi trước vạm vỡ khỏe mạnh trạc độ bốn mươi. Trong bọn lại có một người trông rất oai vệ, hai bên thái dương nổi lên hình như rất có căn bản nội công.

Tam Anh vội giới thiệu từng người cho Vân Nhạc biết. Bốn người đó đều là tiêu sư của tiêu cục: Trại Uất Trì Lý Anh, Tả Ty Kim Dao Hồ Thiếu Thanh, Câu Liêm Thương Lão Trọng Nguyên và Bát Quái Thủ Cảnh Lương. Vân Nhạc chấp tay chào từng người một.

Bốn tiêu sư này nghe nói thiếu niên này là người đã đánh Thiên Nam Tứ Tuyệt bị thương, nay gặp mặt thấy chàng yếu ớt nho nhã, đều tỏ vẻ không tin nhưng miệng vẫn phải nói:

- Tạ thiếu hiệp, thật may cho chúng tôi đêm qua đã được ngài ra tay giúp đỡ.

Bát Quái Thủ Cảnh Lương nói với Phùng Bá Hùng rằng:

- Tổng tiêu đầu, Thất Sát Thủ Khuất Thân hẹn đấu ở đâu thế?

Phùng Bá Hùng cười đáp:

- Y hẹn đấu ở tiểu giáo trường ngoài chân thành. Chúng tôi sắp đi đây.

Nói xong, chàng sai người nhà sửa soạn ngựa. Tất cả chín người đều cỡi ngựa ra tiểu giáo trường. Tiểu giáo trường ở phía tây thành. Lúc ấy thiên hạ sống trong yên ổn thái bình. Quan binh Bát Kỳ (Mãn Châu) sống cảnh an nhàn quen rồi bỏ cả lệ xuân thu nhị kỳ thao luyện ở ngoài giáo trường nên nơi đây thành ra hoang phế đã lâu, cỏ tranh mọc cao tới đầu gối, vắng tanh không có một bóng người lai vãng. Mọi người khi tới tiểu giáo trường, đều đến cạnh đài kiểm duyệt, xuống ngựa. Thấy bốn bề tĩnh mịch, Phùng Thúc Tuấn cười nói:

- Có lẽ đêm hôm qua Ngô lão tặc sợ hãi vợ cả gan mặt chặc? Và y lại nghe thấy Truy Hồn Phán Tà lão tiên bối xuất hiện ở Giang Sơn, làm gì chẳng cao chạy xa bay. Tôi đoán tám phần bọn chúng không dám tới rồi. Kim Xí Thần Ứng Phùng Bá Hùng lắc đầu nói:

- Chưa chắc đã đúng như vậy. Thất Sát Thủ Khuất Thân cũng bướng bỉnh lắm, đã dám hẹn chúng ta tới đây đấu, y tất phải có ý thị gì đây? Và lại Tà lão tiên bối không phải là võ lâm chánh tông xuất thân, nay y lại mượn cơ đó xuất sư thi Tà lão tiên bối tất không ra tay can thiệp đâu.

Mọi người đều im lặng không nói gì. Vân Nhạc một mình khoanh tay, ngẩng đầu đứng xem đôi câu đối treo trên giáo trường, chữ viết đã phai mờ xem không rõ, nhưng chàng vẫn ngâm nga tự đắc. Lan cô nương bật mỉm cười, khẽ nói với Phùng Thúc Tuấn rằng:

- Anh hai, anh nhìn xem tên ngốc từ kia?

Phùng Thúc Tuấn tròn mắt lườm nàng, Vân Nhạc nghe thấy vẫn cứ ngâm nga như thường, thần sắc trông rất tự nhiên, nhưng lòng rất ghét thái độ và lời nói của Lan cô nương. Ám ảnh ấy khiến Lan cô nương sau này đau đớn biết bao. Đó là chuyện sau.

Đột nhiên từ phía cửa giáo trường có mười mấy người phi ngựa tới. Khi tất cả đến gần và đã xuống ngựa, Vân Nhạc để ý thấy tất cả là mười hai người, già trẻ lớn bé, cao lùn gầy béo có đủ.

Người đi đầu, gầy gò mặt trắng trẻo, mắt to để râu dê, trạc độ bốn mươi tuổi, lưng đeo đao bồ cùi, chắp tay chào và nói với Phùng Bá Hùng rằng:

- Phùng đại ca, sự thật tiểu đệ Chu Nhân Tiên với đại ca không có thù hằn gì cả. Chỉ vì bức tức đại ca bảo chúng tôi không phải là võ lâm danh môn chính phái xuất thân, nên ngày hôm nay mới hẹn mấy bạn võ lâm cũng không thuộc môn phái chánh tông nào cả, đến đây để thử thách vài hiệp với đại ca, nhưng chúng ta chỉ nên phân thắng bại thôi, như vậy mới khỏi mất hòa khí, hơn nữa cũng muốn đại ca nhận thức tài học tà môn bàng đạo của chúng tôi.

Nói xong, y cười dài một hồi, nghe khó chịu vô cùng.

Kim Xí Thần Ứng Phùng Bá Hùng cười đáp:

- Chu huynh, chỉ vì một câu chuyện nói chơi mà huynh phải làm phiền tới các bạn đến đây để phân giải thị phi thì hơi quá đáng một chút. Bây giờ sự thể đã đi tới giai đoạn này, nói nhiều cũng vô ích, chỉ còn một cách là xin mời quý vị ra giữa giáo trường chỉ bảo cho vài miếng thôi.

Đêm hôm trước Thiên Nam Tứ Tuyệt Ngô Trí tới tiểu cục quấy nhiễu cũng có mặt trong đám người đó, đôi mắt của y cứ nhìn Vân Nhạc chòng chọc có vẻ oán hận vô cùng. Sau khi

Phùng Bá Hùng nói xong, Ngô Trí xông ra quát lớn:

- Tên họ Phùng kia, đêm hôm qua Ngô mỗ sợ ý nhất thời, mới bị chó con cắn trộm. Bây giờ người hãy gọi con chó con kia ra đây để Ngô mỗ cho nó một bài học.

Vừa nói y vừa rút luôn thanh trường kiếm ra.

Từ ra đời tới giờ, Vân Nhạc chưa hề bị ai gọi mình là chó con cả, nên nghe thấy Ngô Trí gọi thế tức giận vô cùng, đang định nhảy ra đánh. Ngờ đâu, Lan cô nương đã nhảy ra trước chàng, quát mắng Ngô Trí:

- Lão tặc, tối hôm qua cô nương không có mặt tại đó, chớ không khi nào ta lại chịu để cho mi sống tới sáng hôm nay. Cô nương phải dạy bảo những quân ác đồ như mi. Bạch Hồ Tinh Quân Ngô Trí giận run người, cười gằn một hồi, rồi nghiêng răng giận dữ nói:

- Họ Ngô đây thành danh đã hai mươi năm rồi, chưa hề thấy con bé nào lại vô lễ như mi. Nếu mi chịu đựng được năm mươi hiệp mà chưa thua thì Ngô mỗ sẽ dứt kiếm đi liền, coi như trên giang hồ mất cái tên của mỗ.

Lan cô nương dùng giọng mũi “hừ” một tiếng mới đáp:

- Sự thật từ xưa tới nay, bốn cô nương chưa hề nghe thấy tên hiệu của người bao giờ.

Nói xong nàng múa kiếm xông lên đâm liền. Ngô Trí cười nhạt một tiếng, tránh sang bên một bước, tay phải cầm kiếm giơ lên chặt xuống một cái, định

chém vào mạch môn cổ tay của nàng. Thế ấy ra tay nhanh như chớp nhoáng và còn chắc chắn nữa. Lan cô nương tùm tùm cười, rút kiếm quay mình, tránh khỏi thế võ của địch, tay phải múa kiếm, xoay thế Mạn Thiên Phong Vũ (mưa gió đầy trời), xung quanh hai trượng đều là làn sóng kiếm của nàng bao phủ, tay trái lại nhằm yếu huyệt của địch điểm tới.

Thấy nàng tấn công lợi hại quá, Ngô Trí đành phải lùi về phía sau liên tiếp, trong lòng cũng phải hoảng sợ, và nghĩ thầm:

- Ta hoành hành trời Nam, ít gặp địch thủ, không ngờ đêm hôm qua bị thằng nhỏ nọ chưa sạch hơi sữa đánh bại. Bây giờ lại gặp con nhai non này. Nếu trận này ta không đắc thắng thì còn mặt mũi nào lẩn lộn trên giang hồ nữa?

Nghĩ đoạn, y thâu chân khí trong đan điền phía dưới bụng một chút giờ thế Bạch Hổ Tam Tuyệt Kiếm ra, chỉ thấy kiếm quang bay quanh, thân hình khi ẩn khi hiện, khắp giáo trường đầy những ánh kiếm sáng ngời.

Tạ Vân Nhạc khoanh tay đứng xem hai người tranh đấu. Lúc này máu hăng của Lan cô nương đã bốc, liền giờ kiếm thuật trần sơn ra, thế kiếm đó gọi là Mâu Ni Giáng Ma, có tất cả hai mươi tám miếng, là một thế võ của Yến Sơn thần ni đã tốn công ba mươi năm mới sáng tạo nên. Thế nào, miếng nào cũng bao hàm oai lực rất nhiều. Lan cô nương tuy mới học được sáu bảy phần công lực nhưng với kinh nghiệm trên chôn giang hồ đã thâu lượm được cũng lợi hại vô cùng.

Kiếm thuật ấy giờ ra ánh sáng vừa lạnh vừa lóe mắt, bên trong còn có tiếng động như sấm như gió. Bạch Hổ Tinh Quân Ngô Trí không những không đánh lại được miếng nào, còn bị kiếm quang của nàng bao vây.

Vân Nhạc biết trận này Lan cô nương thế nào cũng thắng, nên chàng không cần phải để ý tới, quay sang ngắm nhìn bọn người kia, thấy trong bọn có hai người đáng để ý, một người thân hình vạm vỡ, lưng hơi gù, mắt hổ, mũi sư tử, râu dài che lấp cả mõm mép, mặc áo dài đen, bàn tay to hơn người.

Chàng nghĩ thầm:

- Có lẽ người này là Thất Sát Thủ Khuất Thân chăng?

Còn một người nữa gầy gò, mặt dài như mặt ngựa, trắng trẻo không có râu, hai mắt sâu hóm, thân quang ngoại lộ, hai bên thái dương phồng lên rất cao, miệng lúc nào cũng mỉm cười, lưng đeo trường kiếm. Tuy chàng không biết người đó là ai, nhưng thoáng trông cũng nhận ra y là người có căn bản võ công tinh xảo, và tánh nết rất nham hiểm狡 hoạt.

Đêm hôm qua Lan cô nương nghe thấy mọi người nói Vân Nhạc đánh bại kẻ địch một cách dễ dàng, cho nên sáng gặp Ngô Trí chỉ muốn đánh cho được đối phương bị thương mới thôi. Vì tánh thị cường ấy mà Bạch Hổ Tinh Quân càng khốn khổ thêm. Thanh kiếm của nàng tên là Thu Sương (hạt móc mùa thu, hay sương tuyết mùa thu) chém vàng chặt ngọc, thổi lông qua lưới cũng đứt, sắc bén đến nỗi mỗi khi lưới kiếm quện quanh người Ngô Trí, cái áo ngoài bị cắt rách tả tơi.

Ngô Trí tức giận đến nổi râu và lông mày dựng đứng, đôi mắt chuột ba góc tròn tròn xoe, như nổ lửa, đâm liên ba kiếm để cho đối phương lùi lại, nhún mạnh một cái, nhảy lên trên không, móc túi lấy năm chiếc Bạch Hổ Đinh ra, thét lớn một tiếng:

- Tiện tỳ kia hãy nộp mạng cho ta!

Năm chiếc ám khí tựa như bông hoa mai nhằm các yếu huyệt của Lan cô nương ném tới, nhanh như chớp nhoáng.

Ngô Trí ít khi sử dụng tới ám khí này. Nó chỉ dài có ba tấc (độ bảy phân tây) làm bằng đồng sống, trong nòng để ba mươi sáu cái kim nhỏ như lông bò, có tâm thuốc rất độc.

Nếu đối phương khôn ngoan, chỉ dùng khinh công lạng lẹ né tránh thì thoát khỏi, bằng không lấy khí giới gạt đỡ hay đưa tay ra bắt, đinh đồng hể đưng phải cái gì cũng tan vỡ, kim độc sẽ bắn ra như mưa, không sao tránh khỏi. Bị trúng một mũi kim đó là khắp mình mẩy thâm tím lại, chất độc chạy thẳng vào tim, chết tức thì, thật lợi hại vô cùng.

Thấy Ngô Trí bỗng nhảy lên cao, Lan cô nương nghĩ thầm:

- Người muốn chết chăng?

Nghĩ đoạn, nàng cũng nhảy theo, như bóng với hình, giờ thế kiếm Thiên Long Giáng Yêu ra chặt hai chân Ngô Trí. Bỗng thấy năm tia ánh sáng trắng tỏa xuống đầu mình. Lúc ấy nàng đang nhảy lên thì làm sao né tránh được, chỉ còn một ly nữa là đụng phải. Đột nhiên nghe thấy phía xa có tiếng quát lớn:

- Chớ đụng vào ám khí đó!

Tiếp theo đó, có hai luồng gió mạnh đưa tới đẩy Ngô Trí và Lan cô nương mỗi người sang một phía, cách xa nơi đó năm sáu trượng. Lúc ấy kiếm của Lan cô nương đã đụng phải Bạch Hổ Đinh rồi, những kim độc trong đinh bắn ra như mưa rơi cả xuống mặt đất, những cây cỏ nơi đó, vàng úa tức thì, đủ thấy kim ấy độc biết bao! Thì ra người đánh hai luồng gió vừa tới là một vị hòa thượng cao lớn, mặt tròn như trăng, trông rất hiền từ, râu trắng phất phới trước ngực y như một vị Phật Tổ vậy, tiến tới trước mặt Ngô Trí cười nói:

- Ngô thí chủ, năm xưa chúng ta đã hữu duyên gặp gỡ nhau một phen rồi, không ngờ thí chủ đã quên lời thề trước mặt Đồ Long cư sĩ chúng đến thế?

Bạch Hổ Tinh Quân Ngô Trí bị sức gió của hòa thượng đẩy lùi, loạng choạng mấy bước mới đứng vững, định thần nhìn kỹ, hoảng sợ vô cùng, mới hay người gạt mình sang bên là Thiếu Lâm cao tăng, Pháp Hoa đại sư.

Năm xưa Ngô Trí chặn đường đánh cướp một vị văn quan hồi hưu, đang lúc ra tay bóc lột thì Pháp Hoa đại sư và Đồ Long cư sĩ tới. Y định không nổi hai người liền giờ ám khí Bạch Hồ Đình ra, nhưng bị Đồ Long cư sĩ phá tan và còn đánh cho bị thương nặng. Thấy y sử dụng thứ ám khí quá ác độc ấy, Đồ Long cư sĩ liền giờ tay định điểm các tử huyệt của y.

Sợ hãi quá, y van lạy cầu khẩn, lại được Pháp Hoa đại sư nói giúp cho. Đồ Long cư sĩ bằng lòng cho y tuyên thệ vĩnh viễn không được sử dụng đến Bạch Hồ Đình nữa, rồi mới tha cho y đi. Hôm nay vì sợ thất bại y lại đem Bạch Hồ Đình ra sử dụng, ngờ đâu Pháp Hoa đại sư bỗng đứng ở đâu hiện ra, xấu hổ khôn lường, mặt đỏ bừng, yên lặng không nói nửa lời, cứ đứng ngẩn người ra như tượng gỗ.

Kim Hoa Tam Kiệt Phùng Thị huynh đệ, thấy sư bá của bốn môn tới nơi mừng rỡ vô cùng, đang định tiến tới vái chào, nhưng Thất Sát Thủ Khuất Thân đã nhảy tới, lạnh lùng nói với Pháp Hoa đại sư rằng:

- Đại sư là ai? Có phải đại sư muốn đây đưa vào vòng thị phi này phải không?

Pháp Hoa đại sư mỉm cười đáp:

- A di đà Phật, bản tăng Pháp Hoa là người xuất gia, tứ đại giai không, nhất trần bất nhiễm, thì còn thị phi gì mà nói nữa. Vừa rồi bản tăng không muốn trông thấy Bạch Hồ Đình giết hại người, mới ra tay cản trở như vậy. Xin khuyên thí chủ, chớ có vì việc nhỏ mọn kia mà gây thù gây oán. Thế niệm lòng từ bi của Đức Phật, mong hai bên nên hòa đi thì hơn.

Nghe đại sư nói xong, Thất Sát Thủ cất tiếng cười quái dị một hồi, mới nói:

- Cũng được, nể mặt đại sư, Khuất mỗ vui lòng xá đi liền, nhưng phải gọi anh em họ Phùng tới đây vái chào xin lỗi.

Thấy tên họ Khuất nói năng vô lễ thái quá, Phùng Thị huynh đệ biến sắc mặt. Phát Thiên Điều Phùng Trọng Kiệt nhảy vào đấu trường nói với Pháp Hoa đại sư rằng:

- Sư bá! Việc này xin sư bá hãy đừng can thiệp tới, để xem Thất Sát Thủ Khuất Thân có tài ba gì kinh người giờ ra cho chúng tôi được bái phục.

Pháp Hoa đại sư nhú đôi lông mày, không nói nửa lời, lùi ra đấu trường tức thì. Lan cô nương chạy lại tạ ơn, Pháp Hoa đại sư nắm lấy tay nàng, hỏi thăm nọ kia.

Hãy nói Phùng Trọng Kiệt quay đầu nhìn Khuất Thân cười nhạt nói:

- Vụ rắc rối ngày hôm nay do môn hạ của bạn Chu Nhân Tiên gây nên, không ngờ y lại như con ba ba rứt đầu rứt cổ không dám lộ mặt ra đây, thật là hèn mạt quá!

Khuất Thân mặt đỏ bừng, trợn mắt nhìn Phùng Trọng Kiệt, rồi quay lại lớn tiếng gọi:

- Nhân Tiên, con ra đây. Thử xem tài ba của Tam Anh Tam Kiệt ra sao? Con chớ có làm nhục nhã sư môn nghe chưa?

Phùng Trọng Kiệt chỉ trả lời bằng giọng mũi “Hừ” một cái. Nhân Tiên mặt đỏ bừng bước vào đấu trường. Phùng Trọng Kiệt giờ kiếm lên chỉ vào mặt Chu Nhân Tiên nói:

- Chu Nhân Tiên, chúng ta nói lăm vô ích, cứ đem tài ba ra thi thố thì hơn.

Chu Nhân Tiên không trả lời, vội cầm dao bừa cũi lên bỏ liền ba nhát, nhằm đầu Phùng Trọng Kiệt chém xuống. Đồ đệ của phái Thiếu Lâm có khác, Phùng Trọng Kiệt lùi lại một bước tránh, và quay mình một cái đã đâm thanh kiếm vào lưng của Nhân Tiên rồi. Thấy miếng võ của mình đánh hụt và đối phương lại phản công đâm vào lưng mình, Nhân Tiên giật mình nhảy lên, dùng dao phóng đón lấy thanh kiếm của Trọng Kiệt, đồng thời nhún một cái nhảy ra xa hơn trượng để tránh.

Ngờ đâu Phùng Trọng Kiệt ở đằng sau như gió đuổi tới, lại nhằm hạ bộ Nhân Tiên mà đâm. Nhân Tiên vội dùng dao gạt và chực hất thanh kiếm của đối phương. Dốc hết sức bình sinh, y nghĩ đáng lẽ có thể gạt bắt được thanh kiếm của địch đi. Ngờ đâu, không những hất không nổi kiếm của Phùng Trọng Kiệt, mà dao của y trái lại bị đè hất xuống, khiến mồ hôi toát ra như tắm, vội buông tay, nằm xuống đất lăn ra xa để tránh. Phùng Trọng Kiệt cười nhạt một tiếng, thay luôn thế kiếm đâm vào ngực và hai vai của Nhân Tiên, liên tiếp tấn công ba miếng vào nơi hiểm yếu.

Thấy ánh sáng kiếm lóe mắt, Nhân Tiên vội giờ dao lên đỡ, nhưng đã muộn rồi, vai trái đã bị trường kiếm của đối phương đâm toát, một vết thương dài năm tấc, máu tươi chảy ròng ròng xuống lưng. Thấy đã đắc thắng, Phùng Trọng Kiệt không thèm ra tay nữa, lùi lại một bước, thâu kiếm cười nhạt, nói:

- Võ nghệ chỉ có thể mà cũng đòi đặt điều thị phi. Thôi ta tha chết cho, đi ngay.

Chu Nhân Tiên định thần xong, đưa mắt lờm lờm Trọng Kiệt một cái, tay phải ôm vai, sắc mặt tái mét, lùi ra khỏi giáo trường liền.

Thấy môn hạ của mình, đánh chưa được ba bốn miếng, đã thảm bại như vậy, Thất Sát Thủ Khuất Thân nổi giận, gào thét vang lên như sấm, đang định nhảy vào đấu trường, thì người gầy gò mặt trắng đứng cạnh vội can lại nói:

- Khuất huynh hãy khoan, để đệ đánh trận đầu cho.

Vừa dứt lời, tên nọ nhanh như chim cắt, “soẹt” một cái nhảy ngay vào đấu trường, vừa đứng sững trước mặt Trọng Kiệt liền mĩa nói:

- Thấy thân pháp của các hạ phi phàm, tôi là Thần Kiếm Thủ Thi Nguyên Lượng, một tên tiểu tốt vô danh muốn lãnh giáo ngài vài hiệp!

Nghe người nọ nói xong, mọi người bên Tam Anh Tiêu Cục đều kinh hãi, vì ai nấy đều biết Thi Nguyên Lượng là đệ tử đích truyền (chính tông) của phái Điem Thương, sau lại học thêm ở đâu nữa, đã trở thành một tay nội công, ngoại công, chưởng thuật, kiếm thuật đều tinh xảo. Tuổi mới bốn mươi, đã danh chấn võ lâm rồi. Nhưng tánh hiếu sắc lại hay giết người nên vừa nghe thấy tên y là nhiều người phải kinh hoảng rồi. Kim Xí Thần Ứng Phùng Bá Hùng nói với mọi người rằng:

- Tôi chắc chú hai địch không nổi người này, hay là...

Vân Nhạc liền tiếp lời:

- Phùng đại ca cứ yên trí, tiểu đệ cam đoan Phùng nhị ca có kinh hãi nhưng không nguy hiểm.

Nghe thấy chàng nói như vậy, Phùng Bá Hùng hết lo sợ.

Lúc ấy trong đấu trường hai người đã giao tranh rồi. Quả thân thủ của Thi Nguyên Lượng có khác thật, nhảy nhót nhanh nhẹn, thế kiếm kỳ diệu, khắp đấu trường chỉ thấy ánh kiếm lạnh toát. Còn Phùng Trọng Kiệt là đệ tử của phái Thiếu Lâm nên giờ kiếm thuật Đạt Ma Thập Tam Kiếm ra ứng địch, miêng nào thế nào chắc chắn. Chỉ trong chớp lát, hai người đã giao đấu được hơn ba mươi hiệp.

Bỗng thấy Thi Nguyên Lượng ha hả cười và tung người lên cao hơn trượng, giờ thế Bạt Thảo Tầm Xà ra nhanh như chớp nhoáng. Phùng Trọng Kiệt đã ngã người về phía trước, trong chớp mắt không thấy hình bóng của đối phương, biết là nguy tai, vội lấy đà nhảy về phía trước, để tránh thế kiếm hiểm nghèo đó.

Ngờ đâu, Thi Nguyên Lượng cũng nhanh lắm, như bóng theo hình, y dùng thế Độc Xà Tầm Huyết đâm thẳng một kiếm. Ai nấy đều yên trí phía lưng Phùng Trọng Kiệt thế nào cũng trúng kiếm ấy mà bị thương ngay.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng thét lớn, Tạ Vân Nhạc nhảy xổ tới như chim ưng bay xuống vồ thỏ vậy, giờ chưởng chém xuống liền.

Bỗng nghe thấy tiếng thét lớn, Thi Nguyên Lượng ngẩn người giây phút, tay kiếm hơi chậm, chưa đâm trúng đối phương, đã phải xoay kiếm lại để đỡ thế công của Vân Nhạc. Nhờ vậy, Phùng Trọng Kiệt mới thoát nguy. Vân Nhạc thấy địch giờ kiếm lên đỡ, hữu chưởng biến thế kiếm chém ra thế gõ mạnh xuống, miêng thì quát lớn:

- Buông tay ra.

Trường kiếm của Thi Nguyên Lượng bị hữu chưởng của Vân Nhạc gõ bật ra khỏi tay, bắn ra ngoài xa bảy tám trượng, như con thanh xà luồn mình vào trong đám cỏ lau vậy.

Thấy cánh tay tê buốt và đau nhức vô cùng, Thi Nguyên Lượng quay lại nhìn mới hay đối phương là một thiếu niên trạc độ mười tám mười chín tuổi. Y ngẩn người ra nhìn Vân Nhạc hồi lâu, giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Thiếu niên này là môn hạ của ai mà nội công hùng mạnh đến thế ?

Y đang nghĩ, Vân Nhạc đã nói:

- Các hạ có tiếng là Thần Kiếm Thủ, tại sao đỡ không nổi một cái gõ của tôi thế?

Thấy Vân Nhạc mĩa mĩa mình, Thi Nguyên Lượng sắc mặt tái mét, trông lạ lùng, y cười nhạt đáp:

- Ngài không theo lệ luật của giang hồ, mà đánh lén, đá trộm như vậy. Với sự bất ngờ ấy, Thi mỗ có thất thủ, cũng không chịu phục tí nào.

Vân Nhạc trợn mắt nói:

- Tà mỗ xưa nay không thích cái lệ luật với lễ lối gì cả. Hễ thấy cái gì chướng tai gai mắt là Tà mỗ phải ra tay can thiệp luôn. Và lại, người là phi tặc thuộc hạng Hạ Tam Môn (ba môn hèn hạ nhất trong giới trộm cướp) thì làm gì còn tư cách mà nói tới lệ luật của giang hồ. Nếu người không chịu phục thì nhặt kiếm lên đấu lại cũng được mà!

Tức giận đến điên cuồng, Thần Kiếm Thủ cười lớn một hồi, rồi nói:

- Thi mỗ tuy bất tài, mi cũng không thể liệt mỗ vào hạng phi tặc Hạ Tam Môn được. Mi mới bằng tí tuổi đầu mà đã ngông cuồng như vậy, bắt buộc Thi mỗ phải dạy cho mi một bài học để sau này mi khỏi hỗn đến thế này!

Nói xong, y nhảy tới đóng cỏ lau nhặt thanh trường kiếm lên, xong lại phi thân trở về chỗ cũ, hoa kiếm lên nói:

- Xin đem kiếm ra.

Vân Nhạc giờ hai tay lên nói:

- Tà mỗ chỉ dùng đôi bàn tay xương này tiếp các hạ chơi đùa chốc lát. Với tài ba tầm thường như trên của các hạ, thì các hạ chưa đủ tư cách khiến Tà mỗ phải sử dụng tới kiếm.

Bị Vân Nhạc khinh thị mình thái quá, Thần Kiếm Thủ Thi Nguyên Lượng tức giận run cả chân tay, lớn tiếng nói:

- Thi mỗ từ khi bước chân vào giang hồ tới giờ, chưa hề thấy ai lại ngông cuồng như mi. Thôi được, hãy coi kiếm của mỗ.

Thi Nguyên Lượng tự biết song chưởng của mình còn kém kiếm thuật xa, dù bị đối phương nói khích và khinh miệt như vậy cũng không dám bỏ kiếm mà dùng chưởng. Hơn nữa y thấy Vân Nhạc không thèm dùng kiếm đối địch, chắc phải tài ba lỗi lạc mới dám liều lĩnh như thế, nên khi tấn công y cũng cẩn thận từng ly từng tí một, chớ không dám thị tài chút nào cả. Phái Điểm Thương vẫn tự hào là một trong bảy kiếm phái lớn nhất trên chốn võ lâm, nhưng Thi Nguyên Lượng lại còn theo một vị quái kiệt nữa. Y đem những thế võ quái dị vào kiếm thuật của môn phái y nên oai lực lại càng lợi hại hơn trước nhiều.

Lúc này, Thi Nguyên Lượng định sử dụng những thế võ tinh xảo nhất để hạ Vân Nhạc, chứ không như lúc đối địch với Phùng Trọng Kiệt. Thế kiếm của y giờ ra một thế ba đường kiếm, toàn nhằm những yếu huyệt của Vân Nhạc mà tấn công. Y nổi tiếng giang hồ về môn kiếm thuật cũng không sai, khắp đầu trường chỉ thấy ánh kiếm loang loáng.

Nhưng Tà Vân Nhạc vẫn ung dung nhận hạ, ra tay như Hồ Điệp Xuyên Hoa, chuyên len lỏi vào khe hở mà tấn công, chỉ trong giây lát đã được hơn hai mươi hiệp rồi. Đột nhiên nghe thấy Vân Nhạc lớn tiếng cười một hồi rồi nói:

- Tà mỗ đã nhường nhịn các hạ hơn hai mươi hiệp rồi. Cái tên Thần Kiếm của các hạ không ngờ chỉ xoàng xĩnh và tầm thường như thế. Bây giờ đến lúc Tà mỗ phải thất lễ với các hạ đây.

Nói đoạn, chàng thay đổi hẳn thân pháp, giờ thế Hiên Viên Thập Bát Giải ra, vận sức lên đầu ngón tay, giương cổ tay lên đánh liên, bàn tay trái nhắm mũi kiếm của đối phương để chặn lấy. Thấy chàng dùng tay không bắt mũi kiếm, Thi Nguyên Lượng nghĩ thầm:

- Mày muốn tự tử hay sao thế này?

Y chưa nghĩ xong, mũi kiếm của y đã bị Vân Nhạc giật mạnh cái “cách” một tiếng, thanh trường kiếm bằng thép sắc bén của y đã bị gãy đôi. Đồng thời y lại thấy Vân Nhạc dùng ngón tay trở bên tay phải điểm thẳng vào Chưởng Môn Huyệt ở ngực bên trái của y, muốn cản trở hay tránh né cũng không kịp nữa, trước ngực khí huyết đảo lộn, loạng choạng mấy bước, ngã nằm lún ra đất.

Tay cầm nửa thanh kiếm khua vào mặt Thi Nguyên Lượng mấy cái, Vân Nhạc về mặt khinh thị cười nói:

- Thế này cũng đối xứng là Thần Kiếm ư?

Chàng hất ngược tay một cái, nửa thanh kiếm cầm nơi tay đã bắn ra như chớp nhoáng, cắm ngập vào cây xà cái trên đỉnh đài duyệt binh của giáo trường, chỉ nghe thấy “phập” một tiếng, cái xà ngang đường kính dày hơn thước (ba mươi phân tây) mà bị lưỡi kiếm gãy xuyên thủng ngang từ trước đến sau. Tuyệt thế công lực ấy của chàng cũng đủ làm cho mọi người kinh ngạc ngẩn ngơ giây lát.

Lúc đầu Vân Nhạc chỉ giả vờ nghệ thuật ra đối phó để xem kiếm thuật của Thi Nguyên Lượng tài giỏi như thế nào mà người ta ban cho y cái tên Thần Kiếm. Sau thấy tài nghệ của địch tầm thường mà thôi, Vân Nhạc mới giờ Hiên Viên Thập Bát Giải ra, chỉ đánh có hai thế, Thi Nguyên Lượng đã bị thương liên. Thế võ ấy thật là chưa ai thấy và cũng chưa nghe ai nói đến.

Nhưng mọi người có biết đâu Hiên Viên Thập Bát Giải không những là võ công đã tuyệt truyền gần hai trăm năm rồi mà còn là một y thuật cái thế võ song nữa. Cho nên cả Pháp Hoa đại sư là người võ học lẫn đức vọng rất cao trong phái Thiếu Lâm cũng không được lai lịch và gia số của võ công ấy. Lại thấy chàng lộn tay trái lại bắt mũi kiếm, thật từ xưa tới giờ không ai có thể làm nổi như vậy, nên cả đại sư lẫn mọi người đều phải thần phục. Đến như Lan cô nương, người chưa hề chịu phục ai bao giờ, lúc này cũng phải thành tâm kính phục.

Thần Kiếm Thủ Thi Nguyên Lượng cố chịu đau, từ từ đứng dậy, nghiêng răng nói:

- Thi mỗ chỉ tự oán không gặp được sư phụ giỏi và học nghệ thiếu tinh xảo, chịu thua, phục các hạ tự trọng thâm tâm. Thi mỗ táo gan dám thay bốn phái mời ngài bất cứ lúc nào tới núi Điểm Thương thăm chúng tôi. Thi mỗ tuy bất tài, không có đủ tư cách sử dụng trường kiếm. Nhưng người tài giỏi hơn mỗ, trong phái có thể nói lấy đầu ra lượng không hết. Mong ngài đừng có giấu nghề, chỉ giáo cho thì may mắn cho chúng tôi vô cùng. Thi mỗ xin cáo biệt từ đây.

Tà Vân Nhạc xéch ngược đôi lông mày, ha hả cả cười rồi nói:

- Núi Điểm Thương bằng tí xiu ấy, Tà mỗ có coi vào đâu? Ngài dám đại biểu quý phái mời thì Tà mỗ cũng nhận lời ngay nơi đây. Nhưng lúc này mỗ đang có chút việc bận chưa thể đi ngay được, nhờ ngài về trả lời quý phái Chương môn hộ, trong năm năm thế nào mỗ cũng lên núi bái sơn. Thôi, đi ngay đi!

Nói xong, chàng khê đẩy song chưởng một cái, Thi Nguyên Lượng cảm thấy một sức mạnh vô hình đỡ thân hình mình lên và bay tung ra phía xa. Vội dùng trụ công (như lấy tấn vậy) Thiên Cân Trụ (ngấn cân trụ xuống) ra để cho thân pháp hạ trầm xuống, nhưng Thi Nguyên Lượng vẫn bị đưa ra ngoài xa năm sáu trượng. Lúc xuống đất, y sợ hãi quá, không dám quay lại nhìn địch nữa, cầm đầu chạy thẳng.

Thấy Thần Kiếm Thủ bỏ chạy rồi, Vân Nhạc nhìn Thất Sát Thủ Khuất Thân mỉm cười rồi nói:

- Tên họ Khuất kia, bây giờ đến lượt mi. Câu chuyện rắc rối ngày hôm nay do mi mà nên. Tất nhiên mi không thể khoanh tay đứng yên được.

Thấy thiếu niên nọ tài nghệ chấn động tất cả mọi người có mặt trong giáo trường, Khuất Thân tự biết võ công của mình không cao hơn Thần Kiếm Thủ bao nhiêu, nên liệu không thể địch nổi đối phương. Nhưng bây giờ đối phương đã gọi tên mình thách đánh không thể nào đứng yên được, vả lại lời nói của địch mỉa mai quá, chịu sao nổi, y cười gượng vài tiếng, rồi đáp:

- Tài nghệ của ngài quả nhiên khác thường thật, nhưng ngài không nên mục hạ vô nhân như thế. Phải, việc này do Khuất mỗ gây nên thật, nhưng truy nguyên tâm gốc thì ai ai cũng phải công nhận việc này do Phùng Thị Tam Anh quá tự phụ, không coi chúng tôi bằng môn tả phái ra gì mà nên.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Thế ra chỉ vì câu chuyện nhỏ mọn như thế mà ngài đã dám gây nên vụ tranh chấp giữa các môn phái. Liệu ngài có dám bảo đảm chỉ ngày hôm nay là có thể kết liễu xong câu chuyện rắc rối này không? Cứ lấy Tạ mỗ ra mà nói, mỗ cũng không phải xuất thân từ một danh môn chính phái nào cả. Theo lời nói của ngài thì mỗ nên phải hợp phe đảng với bọn hồ ly chuột nhất hay sao? Ngài phải nên biết, bao giờ bạn bè cãi vã gian ác, chẳng vì tranh luận một chuyện nhỏ mọn mà nên. Nếu người hiểu biết đạo lý thì sau khi đó bốp trán tự vấn, tha thứ mọi lẽ phải trái, là sẽ tâm bình khí hòa ngay. Chớ đồ đệ của ngài, là kẻ du dương cuồng đồ ở đầu đường xó chợ, kém hiểu biết, hơi tí là gây thù tác oán, còn có thể nói được. Chớ người đức cao trọng vọng như ngài, tại sao lại cả nghe đến thế? Đào lộn thị phi, dung túng kẻ dưới làm bậy, thật Tạ mỗ không ngờ. Đáng lẽ phải khiển trách ngài thật nặng, nhưng thấy ngài già nua hồ đồ, mới mở rộng lòng hải hà, tha thứ cho ngài. Thôi, nhân lúc còn sớm này, ngài bước khỏi ngay đi!

Thất Sát Thủ Khuất Thân hoành hành lục lâm mấy chục năm, tánh nết đã trở nên kiêu ngạo bướng bỉnh, thì nghe lọt tai sao được những lời mỉa mai nhạo báng ấy, liền nổi giận, hai mắt như phun lửa quát lớn:

- Thăng nhãi kia, mi táo gan thật, dám dạy bảo cả lão phu nữa.

Thấy y không chịu nghe mình khuyên can, và còn nằng chừ mình là thăng nhãi, Vân Nhạc cũng nổi cơn tức giận, sắc mặt bừng bừng sát khí, trầm trọng lạnh lùng nói:

- Bảo ngươi bước ngay đi, ngươi không chịu bước, còn ở lại nói láo nói lếu. Đó là tự ngươi tìm cái chết, không còn oán trách được ai nữa!

Thất Sát Thủ cười gượng rồi đáp:

- Chưa chắc lão phu đã chết được!

Nói xong, y dồn hết sức lực vào song chưởng, định nhảy xổ lại đánh Vân Nhạc, trúng thì thôi, bằng không y bỏ chạy liền. Ngờ đâu sát tính đã chiếu vào bốn mạng của y. Thật là y uống công mưu đồ, song chưởng y đẩy mạnh ra, một sức vô hình bao trùm xung quanh năm trượng vuông, cây cỏ đều rạp xuống đất, oai thế rất kinh người.

Chỉ thấy Tạ Vân Nhạc đơn chưởng khê phẩy một cái, đã phát luôn Di Lạc Thần Công ra. Di Lạc Thần Công quả thật là tuyệt học oai lực vô biên của cửa Phật, lúc phát ra vô hình, vô thanh, vô tướng, tùy theo bản ý của người sử dụng muốn nặng muốn nhẹ cũng được. Thất Sát Thủ đã dùng hết sức bình sinh đẩy song chưởng ra, liền bị Di Lạc Thần Công phản trở lại. Cả thân hình to lớn của Khuất Thân, tựa như chim ưng đen, bỗng bay tung lên, lộn nhào hai vòng, bắn ra xa hơn mười trượng mới rơi xuống mặt đất.

Bọn giặc đều kinh hãi thất sắc, vội chạy ủa tới chỗ lão tặc ngã, thấy Khuất Thân ngũ quan rì máu tươi, hơi thở thoi thóp, hai cổ tay đã gãy gục, vết thương rất trầm trọng, dù có thuốc tiên cứu chữa cũng không sao khỏi được. Bọn đàn em của Thất Sát Thủ lẳng lặng đến cổng y lên và bỏ đi liền.

Lúc ấy chỉ còn lại một mình Bạch Hổ Tinh Quân tại đó, giận dữ nhìn Vân Nhạc một hồi, mới quay người nhún nhảy vài cái, chạy thẳng ra ngoài giáo trường. Một trận phong ba bão táp, chỉ trong chớp mắt gió băng sóng lạnh. Nhìn theo bọn giặc một hồi, Vân Nhạc lắc đầu thở dài mấy tiếng, rồi khoanh tay ngừng đầu nhìn lên trời, đứng ngăn người ra giấy lát.

Lúc ấy mọi người bên Tam Anh Tiêu Cục đều chạy lại xúm quanh chàng. Pháp Hoa đại sư mỉm cười hỏi Vân Nhạc rằng:

- Thiếu hiệp, bản tăng dám hỏi một lời, vừa rồi thiếu hiệp khê phát một chưởng, có phải là Vô Tướng Kim Cương Thiền Chưởng của cửa Phật mà đã thất truyền lâu năm không?

Nhìn Pháp Hoa đại sư một hồi, Vân Nhạc lắc đầu đáp:

- Tuệ nhãn của đại sư không sai. Nhưng chưởng lực của tại hạ vừa phát ra đó, oai lực còn kém Vô Tướng Kim Cương Thiền Chưởng nhiều. Có thể nói là, kém đến nỗi không thể so sánh được. Tại hạ tuệ can tức duyên không có thì làm sao mà học được môn võ công tuyệt truyền mà đại sư vừa nói. Nếu đại sư không hiểm tại hạ ngu dốt, xin đại sư bớt chút thì giờ dạy bảo cho, thì thật may mắn cho tại hạ lắm.

Thấy chàng khiêm tốn như vậy, Pháp Hoa đại sư vội đáp:

- Bản tăng làm gì có công hạnh cao như thế? Với môn tuyệt học bản tăng vừa nói đến, kể cả ba vị trưởng lão của bốn môn cũng chỉ hơi biết chút ít bên ngoài thôi. Lúc này thấy thiếu hiệp ra tay, hơi giống Vô Tướng Kim Cương Thiền Chưởng, lão tăng mới hỏi như vậy.

Vân Nhạc mỉm cười không nói gì nữa, bụng nghĩ thầm:

- Lúc ta còn ở trên núi Bảo Hoa, có nghe thấy ân sư ta đề cập tới Di Lạc Thần Công với Vô Tướng Kim Cương Thiền Chương, nói cả hai đều là môn tuyệt học của cửa Phật. Nhưng oai lực của Di Lạc Thần Công còn mạnh hơn Vô Tướng Kim Cương Thiền Chương nhiều. Vì Di Lạc Thần Công có thể tùy theo ý muốn của mình mà sử dụng, trái lại Vô Tướng Kim Cương Thiền Chương dễ phát ra mà khó lòng thu lại được. Tất nhiên Pháp Hoa đại sư không biết đến điểm đó.

Vụ rắc rối đã tạm yên, mọi người lên ngựa thừng thẳng trở về tiêu cục. Trong khách sảnh Tam Anh Tiêu Cục náo nhiệt vô cùng, tiệc tùng bày la liệt, người ngồi ăn nhậu chật ních, kẻ đánh toan, người cười nói, tiếng ồn ào vọng ra ngoài đường, người qua lại tưởng lầm tiêu cục đang có hữu sự gì đây.

Trong bữa tiệc, Pháp Hoa đại sư ngồi riêng bàn với một mâm cỗ chay. Các tiêu đầu của mấy tiêu cục trong thành cũng tới dự và cả các võ sư có tên tuổi cũng được mời tới. Sở dĩ anh em họ Phùng muốn mời đông người tới dự như vậy là ẩn ý muốn biểu dương tên tuổi

Vân Nhạc cho mọi người hay biết. Đây là một luật lệ bất di bất dịch của các phái võ lâm, nhờ bữa tiệc đó để truyền dương tên tuổi đi khắp mọi nơi. Nếu người đó không có thực học, mà nhờ thiết tiệc lớn như vậy, cũng có khi mua được chút hư danh nhất thời.

Tổng tiêu đầu của Trọng Nghĩa Tiêu Cục tên là Lê Thế Kỳ, ngày hôm qua ở Tô Bắc mới về cũng tới dự tiệc, vừa cười vừa nói:

- Hiện nay, trong võ lâm mới xảy ra hai vụ lớn, đã làm chấn động giang hồ, đó là Tà thiếu hiệp đánh chết Thất Sát Thủ Khuất Thân tại Kim Hoa, và một vụ nữa, là Truy Hồn Phán tái xuất giang hồ. Tiểu đệ hôm qua ở Tô Bắc về, đi qua Cao Buru, nghe người ta đồn rần. Tam Thủ Ngõ Công Phục Lệnh Trạc năm xưa là một tướng giặc trứ danh, lâu nay ẩn dật nơi bờ hồ Cao Buru, vừa bị Truy Hồn Phán giết chết. Cái chết của y cũng giống hệt cái chết của Lan Thương Song Sát mấy tháng trước bị Kim Cương Chi xuyên qua ngực vậy. Điều lạ nhất là cả hai người đều là họ Tạ, một già một trẻ, cùng làm rạng rỡ võ lâm.

Kim Xí Thần Ứng Phùng Bá Hùng giật mình hỏi:

- Lê huynh, chuyện đó xảy ra hồi nào thế? Tôi hôm kia nghe nói Truy Hồn Phán hành tung không nhất định. Hay là ông ta muốn điều tra cho rõ những người đã đánh trộm ông năm xưa để trả thù cũng nên?

Lê Thế Kỳ đáp:

- Chuyện đó xảy ra được bốn hôm nay rồi. Tiểu đệ nóng lòng trở về nhà, nên không lưu ý hỏi rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao? Nhưng với khinh công tuyệt thế của Truy Hồn Phán, thì từ Cao Buru đến Giang Sơn, đi hai ngày tới, không phải là sự khó khăn gì. Thái Cực Môn, danh võ sư Lan Giang Điều Khách Dương Xuân Đình thờ dài một tiếng, rồi nói:

- Từ Cao Buru tới Giang Sơn đi đường tắt ít nhất cũng phải qua năm bảy trăm dặm đường và còn phải vượt núi qua sông, mà ông ta chỉ đi có hai ngày thôi, thật là thần thánh tái thế!

Vân Nhạc nghe thấy mọi người nói cha mình là Truy Hồn Phán ở Cao Buru đã hạ sát Tam Thủ Ngõ Công, bỗng rung mình, hai mắt lộ ánh sáng chói lọi, đưa mắt nhìn Lê Thế Kỳ và nghĩ thầm:

- Lan Thương Song Sát với Ngũ Độc chân nhân do tay ta giết chết, tại sao ở Cao Buru lại xảy ra câu chuyện tương tự như vậy? Hay là có người khác đội tên cha mình, định toại nguyện ác kế mượn dao giết người của họ chăng?

Ngẫm nghĩ giây lát, chàng sức tỉnh ngộ nghĩ rằng:

- Vụ này chắc là người anh kết nghĩa của mình Lôi Tiểu Thiên làm ra cũng nên? Vì việc này chỉ có mình anh ta biết thôi. Có lẽ Tam Thủ Ngõ Công cũng là hung thủ đánh trộm cha mình năm xưa, nên anh ta mới bắt chước thủ pháp của ta diệt trừ tên nọ đi. Thôi, đúng là anh ta làm rồi!

Lúc ấy, Pháp Hoa đại sư lại nói:

- A di đà Phật. Hành vi năm xưa của Tạ đại hiệp Truy Hồn Phán, tuy lập trường công minh chính trực thật, nhưng phải nói ông ta xử trí hơi quá tay một chút. Cho nên mới có sự thất bại ở Xương Đông là thế. Chúng tôi người tu hành chú trọng nhất là luật nhân quả. Nếu Tạ đại hiệp biết hối cải thì đầu đến nỗi. Suốt đời tao ngộ của ông ta là do lúc khởi thủy hành sự không cẩn thận mà nên. Lần thất bại đó có khác gì một bài học để ông ta cảnh tỉnh. Đáng tiếc thay, y lại xuất hiện lần nữa, có lẽ lần này y còn tàn ác hơn trước. Một người tài ba lỗi lạc như thế mà không chịu hối cải, ẩn dật một nơi cho qua lúc tuổi sắp tàn này, lại còn ra đời gây thêm thù oán. Thật đáng tiếc quá!

Vân Nhạc thấy Pháp Hoa tỏ vẻ bất mãn hành vi của cha mình, trong lòng tức giận vô cùng, liền nói:

- Đại sư không biết, trừ được một tên gian ác là đã trồng một cây thiện quả hay sao? Xưa kia, hành vi của Tạ đại hiệp chả là dương thiện là gì? Công cuộc trừ bạo an lương như vậy, thật phù hợp với tôn chỉ hiệp nghĩa của giới võ lâm chúng ta. Như vậy có cái gì không nên không phải đâu?

Pháp Hoa đại sư mỉm cười rồi đáp:

- Lời nói của Tạ thiếu hiệp không sai tí nào; lời nói của bản tăng cũng vậy. Đa tạo sát nghiệp, đa trùng khổ quả, đó là tự gây phiền não cho mình.

Bát Quái Thủ Cảnh Lương trông thấy hai người, một già một trẻ không chịu nhường nhịn nhau, sắp gây nên sự bất hòa, liền tiếp lời nói:

- Tạ thiếu hiệp đã đánh ước năm năm với Thi Nguyên Lượng. Chẳng hay thiếu hiệp định bao giờ đi lên trên ấy thế?

Vân Nhạc mỉm cười rồi đáp:

- Tôi chưa nhất định khi nào khởi hành cả. Nhưng trong năm năm thế nào tôi cũng phải đi lên trên đó một lần.

Lan Giang Điếu Khách Dương Xuân Đình nói:

- Phái Diêm Thương là một trong bảy kiếm phái lớn nhất võ lâm hiện tại. Nói thật ra phái đó cũng đào tạo mấy tay cao thủ, ngày thường họ rất khinh thị các phái võ lâm khác. Nếu Tạ thiếu hiệp rửa hờn cho chúng tôi thì thật là may mắn quá. Nhưng lúc ấy thiếu hiệp cũng nên cần có mấy tay hảo thủ đi cùng thì hơn. Chớ đi một mình, tôi e có điều bất lợi cho thiếu hiệp đấy.

Vân Nhạc cười rồi nói:

- Tôi không nói đến lúc đó không kiếm người giúp sức. Nhưng đó là việc riêng của tôi, tôi không muốn để liên lụy đến bạn hữu.

Lan cô nương ngồi trước mặt Vân Nhạc, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn chàng. Vân Nhạc giả bộ không biết, ngẫu nhiên nhìn lên thì vừa gặp tầm mắt của nàng, chàng vội quay đi liền. Lan cô nương tức giận thầm, cố ý khiêu khích nói:

- Tạ đại ca, lúc này đối địch với Thi Nguyên Lượng, đại ca bảo y chưa xứng đáng để đại ca phải sử dụng tới kiếm. Vậy, ai mới là người xứng đáng đây?

Ma Vân Bằng Phùng Thúc Tuấn nghe nói bực mình vô cùng, tức thầm cô em vợ không biết tí nào. Vân Nhạc lớn tiếng cả cười một hồi rồi nói:

- Tôi không dám nói ai xứng đáng hay không. Chỉ vì mới bước chân vào giang hồ, sự lịch duyệt của tôi còn non nớt, kinh nghiệm còn kém cỏi, không biết cách ăn nói, nhưng vì thấy tên họ Thi không có thực tài mà dám tự xưng là Thần Kiếm mới trêu tức y như vậy. Và thật sự đến bây giờ tôi vẫn chưa kiếm được thanh kiếm nào vừa tay hợp ý.

Lan cô nương liếc mắt, cười khanh khách rồi nói:

- Nếu vậy, theo ý đại ca chẳng hay tiểu muội có phải là người xứng đáng sử dụng kiếm không? Nếu không thì tiểu muội xin biếu đại ca thanh kiếm này, chắc đại ca sử dụng nó thích hợp lắm.

Vân Nhạc ngượng ngùng, mặt đỏ tía tai, không biết nói năng thế nào cho phải, ấp úng mãi không sao trả lời được. Phùng Thúc Tuấn đứng bên cạnh bực tức quá, định lớn tiếng mắng nàng, nhưng thấy có nhiều người không tiện nói ra, mới cố nhịn, gượng cười rồi nói:

- Lan cô nương, chỉ nghe thấy cô nói luôn miệng. Cô nói ít đi một chút có được không?

Lan cô nương ngừng đầu lên nhìn, thấy người anh rể mặt đỏ tía tai, không biết chàng lo ngại quá, hay vì say rượu, nàng liền phùng mồm tròn mép, nũng nịu nói:

- Ủi chà, đến như Tạ đại ca còn chưa nói gì cả, anh lo ngại đến thế kia ư?

Phùng Thúc Tuấn lắc đầu, nhìn Lan cô nương, chớp mắt vài cái, rồi lại đưa mắt nhìn Vân Nhạc, tỏ vẻ bất đắc dĩ lắm. Tạ Vân Nhạc khẽ mỉm cười. Lúc này trong lòng Vân Nhạc đã ghét Lan cô nương hết sức. Nhưng trái lại thì Lan cô nương đã bắt đầu cảm thấy yêu chàng rồi, chỉ vì tánh bướng bỉnh đã làm hại nàng. Đây là nghiệp trái. Bề nghiệp không có bờ bến, nếu không vội giác ngộ sẽ tiếp tục trầm luân mãi. Tiếc thay cả hai đều bướng bỉnh, không ai chịu nhường nhịn ai, rốt cuộc mới tạo nên tình thiên di hảm, hận hải nam điền (mối tình trời để lại, hiềm tiếc bề hận khó bề lấp nổi). Đó là chuyện sau.

Trong bữa tiệc, Pháp Hoa đại sư nói, lần này đại sư xuống miền nam là do Chưởng môn phái xuống hạ viện Thiếu Lâm ở tỉnh Phúc Kiến thanh tra theo thường lệ năm năm một lần kiểm soát. Đi qua Kim Hoa đây, nhớ tới sư đệ là ba anh em họ Phùng đã lâu không gặp mặt, mới tạt vào Tam Anh Tiếu Cúc thăm nom, vừa gặp trận đấu này. Nói tới đây, đại sư vuốt râu cười và nói:

- Tạ thiếu hiệp, vừa rồi bản tăng thấy thân pháp và thể võ của thiếu hiệp, chắc là nguồn gốc võ công của cửa Phật, lệnh sư phụ không phải là vị cao tăng đắc đạo thì cũng là một vị cao nhân ẩn sĩ. Bản tăng tuy là môn hạ của phái Thiếu Lâm thật, nhưng về võ học tự tin còn kém cỏi lắm. Hiện giờ thiếu hiệp tuổi chưa quá đôi mươi, mà công lực cao siêu như vậy. Bản tăng rất ưa học những thế rất kỳ lạ, nên muốn cùng thiếu hiệp đấu chơi vài ba hiệp, để được học hỏi thêm. Chẳng hay thiếu hiệp có tiếp nạp ý kiến của bản tăng không?

Tuy là người kiêu ngạo ương ngạnh nhưng Tạ Vân Nhạc được Minh Lương đại sư huấn đào từ hồi nhỏ, nên rất biết tôn lão lễ nhường. Thấy đại sư nói như vậy, chàng vội từ chối và nói:

- Tài nghệ của vân bối hèn mọn, như đom đóm bay trước ngọn đèn, đâu dám phô trương trước mặt lão tiền bối. Xin miễn cho thì hơn.

Pháp Hoa đại sư chưa kịp lên tiếng, Lan cô nương đã thọc gậy bánh xe ngay:

- Có thể mà Tạ đại ca không nể Pháp Hoa sư bá ư?

Lời nói của Lan cô nương khiến Tạ Vân Nhạc tức giận vô cùng, chàng đưa mắt lườm nàng, và từ từ đứng dậy. Mọi người thấy vậy cũng rời bàn ăn theo sau Vân Nhạc và Pháp Hoa đại sư ra luyện võ trường.

Anh em họ Phùng đi sau chót, khẽ trách mắng Lan cô nương. Nhưng nàng cứ khúc khích cười không ngớt.

Khi tới luyện võ trường, Tạ Vân Nhạc chấp tay chào Pháp Hoa đại sư vừa cười vừa nói:

- Mong đại sư thể tình cho đôi chút!

Nói đoạn, chàng đứng bên phía đông, Pháp Hoa đại sư đứng đằng góc tây, cách nhau độ hơn trượng. Pháp Hoa đại sư gật đầu chào, vừa cười vừa nói:

- Bàn tăng thấy thể võ của thiếu hiệp kỳ lạ là muốn học hỏi chứ không phải là tranh đấu thật sự. Mời thiếu hiệp tấn công trước.

Vân Nhạc nghe nói mỉm cười, nhưng không trả lời, hai tay chấp vào nhau đánh nhẹ ra một thế Liên Đài Bái Phật (tòa sen lễ Phật).

Biết chàng nhường mình một cách lễ phép, Pháp Hoa đại sư mỉm cười nói:

- Như vậy bàn tăng xin thất lễ!

Nói xong, đại sư chạy quanh hai vòng, song chưởng liền đánh ra thế Phong Khởi Vân Dững (gió nổi mây bay vút lên). Miếng này là một trong chín thức của thế võ Đạt Ma Cửu Thức. Một luồng gió mạnh như bức tường đồng đẩy tới trước mặt Vân Nhạc. Đạt Ma Cửu Thức cũng là thế võ bí mật của phái Thiếu Lâm dùng để giữ núi chứ không truyền dạy cho đệ tử bên tục gia. Còn trong chùa, vị sư nào lên tới cấp trưởng lão mới được học hỏi nên lúc bấy giờ chỉ có bốn vị trưởng lão biết môn võ ấy thôi. Môn võ đó phải dùng chân khí đánh ra, oai lực tuyệt luân.

Pháp Hoa đại sư đẩy chưởng đó ra, Vân Nhạc cảm thấy như có một luồng gió mạnh thổi ào vào người. Tuy đã có Di Lạc Thần Công hộ thân mà vẫn thấy áp lực đè nén khó thở nhưng chàng vẫn chưa suy tính dùng thế võ nào phản công lại, chỉ định nhường nhịn ba miếng là thôi không đấu nữa.

Chỉ thấy thân hình của chàng thoáng một cái đã lộn ra phía sau lưng đại sư rồi. Ngờ đâu chàng chưa xuống tới mặt đất, Pháp Hoa đại sư đã quay mình đứng về phía sau, lại đẩy luôn một thế Lôi Trần Cửu Tiêu (tiếng sấm rung động chín tầng trời). Thế này còn mạnh hơn thế trước nhiều.

Chàng chưa xuống tới mặt đất đã thấy đại sư đánh luôn thế thứ hai ra, vội nhún mình một cái, nhảy lên trên cao độ hai trượng.

Pháp Hoa đại sư lại đánh huyệt, vội kinh hãi, vội khen thầm:

- Kinh công Thất Cầm Thân Pháp (hình dáng như bảy loại chim) của thiếu niên này lợi hại thật!

Tới chỗ đứng lúc đầu, Vân Nhạc liền dùng Thiên Cân Trụ (ngàn cân tọa xuống) giáng xuống, tùm tùm cười rồi nói:

- Đại sư, còn một thế nữa!

Tuy là người trong cửa Phật, tu luyện đã lâu năm, Pháp Hoa đại sư nghe thấy chàng nói như vậy, trong lòng cũng phải hơi tức giận nghĩ thầm:

- Đạt Ma Cửu Thức là bí học trấn sơn của bốn môn, nay đã sử dụng hai thức tấn công thiếu niên nọ, mà chưa ăn thua gì. Nếu tin này đồn đi khắp nơi thì danh vọng của Thiếu Lâm ta còn tồn tại làm sao được?

Nghĩ xong, đại sư liền nói:

- Bàn tăng xin thất lễ đây!

Nói đoạn, đại sư nhảy lên trên cao, hai cánh tay giờ lên, người bỏ xuống phía trước, song chưởng cái trên cái dưới đánh ra, hữu chưởng đánh téo một thế Kim Cương Hàng Ma (Phật Kim Cương diệt quỷ ma), nhắm mạnh môn cổ tay trái của Vân Nhạc. Còn tả chưởng năm ngón hơi cong, dùng miếng Lan Hoa Thủ (tay giờ kiêu hoa lan) quét vào huyết Khí Hải của Vân Nhạc.

Hai thế võ của đại sư lợi hại vô cùng, như gió như chớp chỉ còn hai tác nữa là đại sư ném và quét trúng hai tay của Vân Nhạc.

Mọi người đứng cạnh xem đều toát mồ hôi lạnh lo sợ hộ chàng. Nhưng chỉ thấy chàng mỉm cười, chứ không thấy cử động tí nào mà thân hình đã lướt về phía sau năm tấc, song chưởng đánh ra thật nhanh, giờ thế tuyệt học Hiên Viên Thập Bát Giải, lấy sức vào mười ngón tay điểm thật nhanh vào gang tay của đại sư.

Hai bên cùng nhanh như chớp cả, nhưng thế võ của Vân Nhạc nhanh hơn một ly, Pháp Hoa đại sư vội rút hai tay lại, nhưng đã muộn rồi, cảm thấy cánh tay tê liệt hẳn, chân khí trong người tiêu tán hết, chân tay uể oải, không còn một chút hơi sức nào nữa, cả thân hình đổ về phía trước, muốn gượng đứng lại không được. Vân Nhạc giờ hai bàn tay ra khê đỡ, có một sức lực ngầm giữ thân hình đại sư lại, nên Pháp Hoa đại sư không ngã nữa.

Chàng chấp tay vừa cười vừa nói:

- Ba thế đã xong, được lão tiền bối nhường cho, tiểu bối cảm ơn vô cùng.

Mọi người mới thoát trông, tưởng hai người đánh hòa, không ai thắng ai cả. Vừa rồi Vân Nhạc giờ Hiên Viên Chi Pháp ra phản công thì tay áo của Pháp Hoa đại sư che lấp tầm mắt của mọi người nên không ai hay biết gì cả. Đến khi đại sư sắp ngã, Vân Nhạc lại dùng tiềm lực ra đỡ đại sư một cách khéo léo, thì những người này thấy sao được?

Pháp Hoa đại sư thấy công lực của thiếu niên nọ mạnh mẽ như vậy, trong lòng kinh hoàng, vừa cười vừa khẽ nói:

- Tạ thiếu hiệp, không phải bản tăng tán dương hảo, thân thủ và gân cốt của thiếu hiệp đều thuộc hạng thượng thượng, sau này thế nào cũng làm bá chủ võ lâm không sai! Bản tăng chỉ mong thiếu hiệp thể niệm lòng Trời, chớ tạo sát nghiệp nhiều, chỉ nên để tâm trí vào sự tu luyện và tích đức cho bản thân thì tương lai của thiếu hiệp sẽ rạng rỡ khôn lường.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Văn bối xin ghi lòng tạc dạ lời chỉ bảo của lão tiền bối.

Nói xong, chàng quay người lại tiếp chuyện mọi người và bảo rằng may được đại sư nể nang mới khỏi thất bại.

Ăn nhậu cho tới trời tối, ai nấy mới chịu từ giã ra về. Đêm hôm đó, Vân Nhạc nói với ba anh em họ Phùng rằng, nóng lòng muốn lên miền bắc để gặp mặt nghĩa huynh Lôi Tiểu Thiên, định sáng mai từ biệt. Tam Kiệt cố giữ chàng ở lại, nhưng chàng không chịu. Tam Kiệt biết chàng vì ghét Lan cô nương mà vội đi như vậy, đành để cho chàng lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chữa bệnh giải nguy cứu ản hiệp - Tỷ võ mới hay kẻ giết cha

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạ Vân Nhạc tiếp tục lên đường, Lan cô nương cũng ra tống tiễn, có vẻ âu sầu, ủ rũ, lòng quyến luyến chàng vô cùng. Tạ Vân Nhạc làm thinh, giả bộ như không hay biết giờ tay chào và nói câu “tái kiến” xong, liền quất roi ngựa đi thẳng.

Tới Hàng Châu, chàng du ngoạn viếng cảnh Tây Hồ, lục kiêu Thiên Trúc, rồi lại đến sông Tiền Đường xem mặt trời mọc, hể đến nơi nào có cảnh đẹp là ngừng bước thường thức hàng ngày mới về khách sạn nghỉ. Chàng ở Hàng Châu chơi được nửa tháng mới lên đường đi.

Ngô Hưng vào tỉnh Giang Tô, qua Câu Dung, Trấn Giang rồi tới Dương Châu. Nơi đây tức Giang Đô, buôn bán sầm uất, đa số khách buôn muối bán gỗ, rất nhiều phú hào xây dựng nhà cửa ở đô thị này. Cứ đến chiều tối phố xá đèn đuốc sáng choang, tiếng đàn địch ca xướng, nhậu nhẹt đánh xoan, ầm ĩ khắp phố phường. Khách làng chơi qua lại đông như kiến, xa xa chỉ trông thấy đầu người nhấp nhô. Vân Nhạc cũng thùng thảng đi dạo qua các phố xá, thấy rực rỡ những màu sắc huy hoàng, làm hoa cả mắt, chàng nghĩ:

- Cổ nhân vẫn thường nói: Trong túi có mười vạn quan tiền, hãy cỡi ngựa lên Dương Châu du lịch. Nơi đây cái gì cũng có, quý hồ có tiền là tha hồ hưởng lạc mua vui.

Mới tới Dương Châu lần đầu tiên, Vân Nhạc cứ theo đám đông người đi bừa, qua tới phố thứ hai, thấy du khách càng đông đảo hơn, phải chen vai thích cánh mới đi được. Tánh chàng ưa tĩnh mạch thấy đông người như vậy, mất hết hứng thú ngoạn cảnh, chàng liền rào cẳng trở về khách sạn.

Khách sạn chàng trọ tên là Trường Hưng, kiêm cả tửu lầu, ngoài mấy chục căn phòng để cho khách trọ ra, lại còn có một đại sảnh rất rộng, dùng làm tửu điểm, mấy chục bàn ăn lúc nào cũng có khách ngồi đầy, từ sáng tới tối, người vào ăn không lúc nào ngớt. Kiểm một bàn cạnh cửa sổ Vân Nhạc gọi ba món ăn và lấy một hũ rượu độc thực độc ảm, cho tới canh ba, mới lên phòng ngủ. Có chút hơi men, chênh choáng chàng lười không cời áo, cứ thế nằm lăn ra giường định ngủ. Nhưng trần trọc mãi không sao nhắm mắt được, chàng nghĩ thầm:

- Từ khi hạ sơn tới giờ, thấm thoát đã mấy tháng rồi, đã đi nhiều chỗ, nhưng cho tới nay kẻ thù là ai? Vẫn không biết. Nếu cứ nhắm mắt đi bừa thế này, không phải là thượng kế. Ta phải kiếm một người bàn tán tìm kế hoạch mới được.

Nghĩ tới đây chàng lại nhớ tới nghĩa huynh Lôi Tiểu Thiên. Càng nghĩ bao nhiêu, trong lòng chàng càng phiền não bấy nhiêu. Lý Đại Minh, Hạ Hầu Hàm, Kim Hoa Tam Kiệt và Lan cô nương hình ảnh các người đó đều lần lượt hiện lên trước mắt chàng, đầu óc chàng càng thấy bối rối thêm, bực mình ngồi dậy, hai chân xếp bằng tròn, đem võ công Quy Nguyên Thổ Nạp Tọa Công ra luyện tập cho tới khi quên hết cả bản thân và những vật xung quanh, đầu óc thật sáng suốt chàng mới thôi.

Tọa công chấm dứt, Vân Nhạc mới cời áo lên giường để ngủ, bỗng nghe thấy từ căn phòng phía trước vắng có tiếng người rên rỉ và tiếng trẻ khóc nức nở đưa ra, nghe kỹ mới biết có người đang đau nặng, chàng lập tức đứng dậy, mặc áo đi sang phòng đó, giờ tay định gõ cửa, chàng lại buông tay xuống, vì nghĩ nếu làm như vậy thì đường đột quá, chàng liền ra ngoài để hỏi phố kỵ xem sao. Tên phố kỵ đang ngồi ôm chân, miệng ngâm nga hát, thấy Vân Nhạc tới, vội đứng dậy, vừa cười vừa hỏi trước:

- Tướng công, trời còn sớm thế này mà định đi ngay hay sao?

Vân Nhạc xua tay lắc đầu, rồi khẽ hỏi:

- Người ở trọ, căn phòng phía trước phòng tôi có phải đang bị lâm trọng bệnh không?

Phố kỵ đáp:

- Vâng, căn phòng ấy, mười ngày trước đây, có một ông già ăn mặc như một kẻ ăn xin, với một thằng bé tới mười trợ. Ông già bị thương rất nặng, vào trong phòng là lăn ra giường, nóng lạnh kéo đến liên miên.

Ông ta lấy trong người ra một gói thuốc pha uống, ngờ đâu không hợp, bệnh càng nặng thêm lên, mê man bất tỉnh. Thằng bé lo sợ quá, chạy luôn ra ngoài phố, không biết nó là một người da vàng khè ở đâu về. Người đó thăm bệnh cho ông già, tỏ vẻ lo âu, rồi đi mời luôn danh y của thị trấn này là Hoàng Bá Đường tới. Thầy lang này có tiếng là Bán Tiên (nửa người nửa tiên) hề chữa ai là người ấy khỏi liền, đã cứu sống rất nhiều bệnh nhân. Sau khi thăm mạch xong, Hoàng Bá Đường lắc đầu nói rằng:

- Bệnh của ông cụ quá nặng, không còn thuốc gì chữa khỏi được, chỉ có thể sống được mười bữa nửa tháng là cùng.

Nói xong, ông ta không kê đơn và cũng không cho thuốc, cáo từ đi liền.

Ông chủ cháu nghe nói ông già sắp chết, nếu ông tắt thở tại bốn khách sạn thì thật tối kỵ mới yêu cầu người da vàng đem ông đi nơi khác. Người nọ van lơn ông chủ cháu mãi, và bảo ông già bệnh tuy nặng thật, nhưng chưa đến nỗi chết ngay. Hãy cho phép ông già được ở lại, chờ người đó đi lấy một thứ thuốc về cho uống là khỏi ngay tức thì. Người ấy đưa ông chủ cháu năm mươi lạng bạc, và vội vã đi liền. Nhưng ông ta đi đã được năm sáu ngày rồi, vẫn chưa thấy trở lại. Cháu xem, ông già nọ khó lòng sống thêm được.

Vân Nhạc chau mày nghĩ ngợi giây lát, liền nói:

- Chú làm ơn đưa tôi vào thăm ông già ấy xem sao?

Tên phó ky hai mắt tròn tròn xoe, tỏ vẻ nghi ngờ, vừa cười vừa hỏi:

- Thế ra tướng công cũng biết thăm bệnh cho đơn đấy à? Vâng, mời tướng công đi theo cháu.

Nói xong, y dẫn đường đi trước, vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Vị tướng công này có bệnh thần kinh chắc? Dù cậu ta có tài chữa bệnh đi chăng nữa, cũng không sao giỏi hơn Hoàng Bán Tiên được?

Hồi đầu chúng tôi có nói đến Minh Lương đại sư là cao tăng học rộng tài cao, y đạo thần thông, mới chữa cho Truy Hồn Phán khỏi chết, và được sống thêm được mười một năm nữa. Từ khi đại sư nhận Vân Nhạc làm môn đồ, người đã đem hết y học ra truyền dạy cho đồ đệ duy nhất đó, đến lúc đại sư dạy Vân Nhạc tới Hiên Viên Chân Kinh, trong pho kinh ấy có dạy cách chữa bệnh dùng kim vàng châm chích. Cho nên Vân Nhạc tuy chưa hề chữa cho một người nào, nhưng chàng rất giỏi về y lý.

Hai người đi tới cửa phòng của bệnh nhân, phó ky gõ cửa và gọi:

- Cậu em ơi, làm ơn mở hộ cửa, có người tới thăm bệnh đây!

Cửa phòng kêu kety một tiếng mở một bên cánh, một đứa bé ló đầu ra ngo. Thằng bé ấy ngũ quan đoan chính, thần thanh mục tú, hai mắt sưng húp hình như vừa khóc nhiều thì phải, nó đưa mắt nhìn hai người, rồi hỏi Vân Nhạc rằng:

- Vị đại thúc này biết chữa bệnh đấy à? Thôi được, thăm mạch qua loa cũng không sao! Mời đại thúc vào trong phòng.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này ăn nói như người lớn vậy?

Vừa nghĩ vừa bước chân vào trong phòng, thấy ông già nằm ngửa trên giường, đang thở hổn hển, cạnh giường thấp một cây nến nhỏ, ánh sáng lờ mờ, càng thêm vẻ bi đát. Thấy có người lạ vào, ông già cố giọng nói:

- Người bạn trẻ tuổi có lòng vào đây thăm nom, tôi cảm ơn vô cùng. Nhưng bệnh của lão đây, những thứ thuốc thường dùng, không thể chữa khỏi được đâu. Chỉ sợ mất công của ông bạn mà không ăn thua gì thôi!

Về mặt của ông già vẫn tỏ ra cứng cỏi lắm.

Vân Nhạc ngồi cạnh giường, ôn tồn an ủi rằng:

- Xin cụ chớ có lo ngại, bệnh của cụ tuy nặng thật, nhưng chưa đến nỗi nguy hiểm lắm, và cũng không đến nỗi tuyệt vọng như cụ vẫn nghĩ đâu. Cháu tự tin có thể chữa khỏi bệnh cho cụ được.

Thằng nhỏ nọ vội hỏi:

- Có thật không? Nếu chú chữa khỏi bệnh cho sư phụ cháu, cháu Chu Lâm nay xin quỳ lạy chú ba lạy trước.

Nói xong, y quỳ xuống lạy liền. Vân Nhạc vội gượng tay ra ngăn cản, vừa cười vừa nói:

- Cậu em đừng lạy tôi vội. Nhưng cậu cứ yên trí sư phụ thể nào cũng khỏi bệnh.

Chàng cầm cây nến lên soi mặt ông cụ, xem lưỡi, thăm mạch một lúc, rồi đứng dậy vừa cười vừa nói:

- Mạch tuy hơi tán loạn, nhưng vẫn còn mạnh, có thể chữa được, bệnh này do phong tà mà nên, theo ý cháu xét đoán thì cụ giao tranh với người ta, đã hao tổn sức lực nhiều, sau lại phải bồn tẩu, không có thì giờ nghỉ ngơi điều dưỡng, cho nên chân khí tiết tán không thể tụ lại được nữa, rồi nội nhiệt lan tràn khắp tạng phủ, lại thêm nhiễm khí lạnh ban đêm nên âm hàn xâm nhập, bó chặt lấy các thớ thịt, nên mới khi nóng khi lạnh như vậy. Đồng thời cụ lại uống lầm thuốc đã thương, bế tích nhiệt nội thương vào trong các kinh mạch, cũng may bây giờ chữa chạy ngay chưa phải là muộn, chứ để vài ngày nữa, khi bệnh đã chuyển thành thương hàn, nếu có linh đơn cũng đành bó tay mà chịu, chớ không sao chữa khỏi được.

Ông già tròn mắt nói:

- Bạn trẻ nói rất đúng. Chẳng hay bạn có cách chữa không?

Thấy ông già ốm nặng như vậy, mà vẫn không che giấu chí khí cường ngạo nên Vân Nhạc bất giác sinh lòng khâm phục, chàng liền đáp:

- Quý hồ cụ chịu đựng được đau đớn, cháu có cách chữa khỏi được.

Ông già mỉm cười nói lớn thêm một chút:

- Bạn cứ ra tay chữa đi, lão bắt từ đây tự tin có thể chịu đựng nổi đôi chút đau đớn. Vân Nhạc chỉ cười, không nói nửa lời, móc túi lấy một cái hộp bằng gang rất nhỏ ra mở nắp hộp lấy chín cái kim vàng để bên trong, kim nào cũng nhỏ như sợi tóc, dài chừng bốn tấc. Chàng bảo ông già nằm phục xuống, châm chín mũi kim vàng vào chín chỗ yếu huyệt, tuy cách một từng áo, mà chàng không châm sai một huyệt nào cả. Thủ pháp của chàng cao siêu vô cùng, chỉ thấy hai ngón tay kẹp mũi kim, thẳng như quân bút, châm một cái là nhập gần tới gốc, chớ không như các thầy lang châm cứu phải cầm chặt mũi kim từ từ châm vào. Chín mũi kim châm vào các huyệt rồi, ông già đau đớn quá phải rên rĩ vài tiếng, rồi lên tiếng nói:

- Bạn tuổi trẻ, bây giờ lão cảm thấy khắp mình mẩy vừa buồn vừa tê, buồn thì lão còn chịu nổi, chớ tê thì thật khó chịu quá!

Vân Nhạc cả cười rồi nói:

- Nếu dễ chịu thì khỏi làm sao được bệnh nặng cơ chớ? Xin cụ cố gắng chịu đựng thêm chút nữa, chờ tới khi cháu rút những mũi kim này ra, cụ còn phải nhịn hơi để giữ chân khí, đừng cho nó chạy khắp mọi nơi, bằng để chân khí tiết tán ra ngoài thì phiền lắm đấy!

Ông già trả lời rằng:

- Điều này lão biết lắm. Nhưng bạn tuổi trẻ này, bạn học môn tuyệt kỹ này ở đâu thế? Về môn kim châm trị bệnh này có nhiều võ lâm cao thủ và y gia biết cách sử dụng mà thôi, ngay như chính lão đây cũng chỉ hơi biết đôi chút, nhưng muốn đạt tới mức tinh thông như bạn, thật là khó và hiếm thấy. Theo chỗ lão nhận xét, về võ công chắc chú em cũng tương đương với y học phải không?

Thấy ông già đổi giọng gọi mình là chú em, Vân Nhạc tủm tỉm cười đáp:

- Về môn võ học cháu chỉ biết qua loa thôi, chưa thể nói là tinh xảo được. Cháu chỉ nghe người ta nói, cụ là kỳ nhân trong võ lâm, sau này cháu rất mong sẽ được cụ chỉ điểm thêm cho.

Ông già cười khi một tiếng rồi nói:

- Chú em muốn lão chỉ điểm cho ư? Chú em không nói lão cũng nghĩ cách đền ơn rồi. Chú cứ yên trí chữa cho lão đi, thế nào lão cũng tặng chú một thứ gì tương xứng.

Vân Nhạc cố nhin cười, giả bộ nghiêm nét mặt nói:

- Thưa cụ, cháu chữa bệnh cho người có một điều khác các lang y là tam bát trị, không biết cụ đã hay chưa?

Ông già đang nằm phục vị, trán tựa lên gối, nghe thấy Vân Nhạc nói như vậy, vội ngừng đầu lên hỏi:

- Chú này nói kỳ lạ quá, lão làm sao biết được điều lệ của chú? Vậy điều tam bát trị ra sao? Chú làm ơn nói cho lão hay?

Vân Nhạc không nhin được phải cất tiếng cười to một hồi, chàng nghĩ thầm:

- Điều tam bát trị của ta, đặt ra là để thoát thác, thì người ngoài biết làm sao được? Sở dĩ Vân Nhạc phải đặt điều như vậy là cốt để bệnh nhân trò chuyện với mình. Vì môn chữa bệnh bằng kim châm này, nếu bệnh càng nặng bao nhiêu càng phải để kim cắm trong yếu huyệt lâu bấy nhiêu. Trong thời gian ấy, bệnh nhân cảm thấy khó chịu, nếu không gọi chuyện để nói thì chịu đựng sao nổi, có khi người đuối sức chịu không được, chớ không phải Minh Lương đại sư đã dạy chàng như vậy.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Điều lệ tam bát trị của cháu là, một không chữa cho những kẻ táng tận lương tâm, hung ác vô cùng.

Lão già dùng giọng mũi hừ một tiếng mới nói:

- Điều này phải lắm. Nhưng theo y đạo thì không làm như thế được, chẳng lẽ thấy người sắp chết mà không ra tay cứu chữa hay sao?

Vân Nhạc đáp:

- Cháu có treo bảng hành y đâu mà y đạo bó buộc được cháu?

Ông già lớn tiếng nói:

- Trả lời khéo lắm, có lý. Còn điều thứ hai thì sao?

Thấy ông già đã nói to tiếng được rồi, biết chân khí của ông ta đã thuận, phong tà đã bị kim vàng đẩy về giữa tạng phủ, trong lòng hớn hở vô cùng, chàng liền tươi cười đáp:

- Điều lệ tam bát trị thứ hai của cháu là, không chữa cho những kẻ bề ngoài trông rất hiền lành tử tế, mà trong lòng thì gian trá hiểm độc.

Ông già nói:

- Phải lắm, còn điều thứ ba thì sao?

Vân Nhạc cả cười một hồi rồi nói:

- Điều thứ ba là không có lợi cho cháu, cũng không chữa.

Ông già lại lớn tiếng nói:

- Hà, hà, cậu nhỏ này đã biết trong người lão có cái gì có lợi cho cậu chắc? Thôi được, lần sau lão phải học khôn trước mới được.

Lúc ấy thằng bé tên là Chu Lâm đứng cạnh, vẻ mặt đang lo âu cũng không nhịn được cười. Vì đã mấy ngày đêm rồi, hôm nay nó mới thấy sư phụ nó lớn tiếng cười nói như vậy.

Vân Nhạc thấy thời gian đã tới lúc phải rút kim ra rồi, liền vừa cười vừa hỏi ông già rằng:

- Lúc này cụ đã thấy trung khí hít lên được chưa?

Lúc vừa rồi mãi lo nói chuyện, ông già không để ý tới tại sao mình lại nói to tiếng như thế được, tới lúc này thấy Vân Nhạc hỏi, mới hít thử, quả nhiên trung khí đã có thể hít lên như thường rồi, nhưng còn hơi khó khăn một tí thôi, như vậy cũng hơn lúc chưa chữa nhiều lắm, cả mừng liền nói:

- Chú em tài thật!

Ông già nói xong cứ cười ha hả không ngớt.

Vân Nhạc bỗng nghiêm nét mặt nói:

- Thừa cụ cháu rút kim ra bây giờ đây, cụ nín hơi bế huyệt đi.

Nói đoạn, chàng dùng hai ngón tay rút từng cây mũi kim ra độ một tấc, và xoay tròn vài cái. Mỗi lần rút kim ra và xoay đi, thì ông già rên khê vài tiếng, chàng biết ông ta cảm giác buồn và tê hơn trước nhiều, ngừng một lát, chàng mới rút hẳn những mũi kim đó ra, giờ ngón tay ra điểm ba nơi huyệt trọng yếu, rồi nói:

- Bây giờ cụ không phải tự bế huyệt nữa.

Dặn xong, chàng móc túi lấy một lọ bằng ngọc nhỏ ra, lấy một viên thuốc Trường Xuân Đơn màu hồng, thơm tho vô cùng, đưa cho ông già uống. Uống xong viên thuốc ấy, ông già cảm thấy miệng ngọt ngào, trong bụng thư thái khôn tả.

Vân Nhạc lại bảo ông già cởi hết quần áo ra, dùng chỉ pháp Hiền Viên nắn bóp các trọng huyệt ở khắp châu thân.

Ông già thấy chỉ pháp của chàng kỳ lạ quá, vừa chạm tới là di chuyển ngay, nhưng bỗng có một sức mạnh và hơi nóng chạy khắp các bắp thịt và gân cốt, sau lại có một luồng hơi ấm áp, giúp huyết mạch và chuyển đi khắp thân thể, rồi đổ dồn vào cả nơi đôn điền tụ hợp lại.

Sắc mặt của ông già đỏ dần, một lát sau, ông già trợn to mắt lên, vừa mặc quần áo xong, đã la lớn nói:

- Giỏi thật, chú em này, chỉ một môn xoa bóp huyệt của chú, lão cũng phải học đến mười năm mới biết được. Thế mà chú còn đòi lão dạy võ cho? Như vậy có phải chú định đùa lão không?

Vân Nhạc thấy ông già lúc thì gọi mình là bạn trẻ, lúc thì gọi mình là chú em, lúc thì gọi là cậu nhỏ, biết ngay ông ta là một quái kiệt du hí phong trần, nên không để bụng trách cứ, liền nói:

- Bây giờ nội thương của cụ đã khỏi hẳn rồi, riêng có phong tà chưa hết, để cháu khai một cái đơn, cụ sai phở ky đi ra tiệm bốc thuốc chỉ uống một vài thang là khỏi hẳn.

Nói xong, chàng bảo Chu Lâm ra hỏi chủ tiệm lấy giấy và bút mực, để mình khai đơn. Chàng khai đơn Khương Hoạt Xung Hòa Thang, và thêm bớt chút ít phần lượng. Thấy vậy, ông già khen ngợi luôn miệng rằng:

- Chỉ những chữ đẹp như rồng bay phượng múa, bút lực mạnh cả ngàn cân thế này cũng hiếm có lắm rồi.

Vân Nhạc tủm tỉm cười và đưa đơn thuốc cho Chu Lâm. Cậu bé hơn hờ chạy thẳng ra ngoài đi kiếm phở ky bảo đi bốc thuốc liền.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, trong khi Vân Nhạc ở trong phòng chữa bệnh cho ông già, thì bên ngoài các khách thương đang ồn ào sửa soạn hành trang để lên đường, các phở ky bận tít tít lên.

Chu Lâm kiếm được tên phở ky hôm giới thiệu Vân Nhạc đêm hôm qua, liền nhờ đi bốc thuốc hộ. Tên phở ky đó đang bận pha trà cho khách, thấy cậu bé nhờ như vậy, liền lớn tiếng trách rằng:

- Cậu không thấy tôi bận hay sao? Làm gì có thời giờ đi bốc thuốc hộ cậu chứ? Và lại sư phụ cậu đằng nào cũng không thể qua khỏi được còn tốn tiền làm gì? Thà để số tiền ấy...

Nói tới đây, y biết lỡ lời, liền đổi giọng hỏi:

- Sao? Ông cụ đi với cậu, nhờ tướng công nọ chữa cho, đã khỏi rồi hay sao. Chu Lâm gật đầu. Tên phở ky bỏ cả tiếp khách, cướp lấy đơn thuốc, ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào phòng ông già, thấy ông cụ đang ngồi trò chuyện với Vân Nhạc, tên phở ky kinh ngạc đến há hốc mồm.

Ông già thấy tên đó kinh hãi quá nổi, liền vừa cười vừa nói:

- Thấy lão vẫn chưa chết, cậu lấy làm ngạc nhiên lắm phải không?

Phở ky mặt đỏ tía tai, vội đáp:

- Ông hay nói bông thật.

Vân Nhạc không muốn tên phở ky bị ông già mắng, liền móc túi lấy ra mười lạng bạc sai tên nọ đem đi bốc thuốc, còn dư thì cho cả y.

Tên phở ky cảm tạ luôn miệng, và liền thoáng nói:

- Tướng công quả thật là một vị thần tiên. Trong thiên hạ này mà lại có người tài giỏi hơn Hoàng Bán Tiên thì kỳ lạ! Kỳ lạ!

Y vừa nói vừa chạy thẳng ra, nhanh như gió.

Lúc ấy Vân Nhạc liền hỏi ông già rằng:

- Cháu đoán cụ nếu không phải là kỳ nhân trong võ lâm thì cũng là phong trần quá kiệt.

Ông già cười ha hả cười một hồi rồi đáp:

- Bảo tôi là võ lâm kỳ nhân thì tôi không dám nhận, còn chú bảo tôi là phong trần quá kiệt hoặc giả có phần đúng hơn. Lão họ Thương tên là Tỷ, ở trong võ lâm người ta tặng cho cái biệt hiệu nho nhỏ là Cửu Chỉ Thần Long. Chẳng hay chú em có nghe người ta nói tới tên lão bao giờ không?

Vân Nhạc kinh ngạc la lớn nói:

- Thế ra lão tiền bối là Cửu Chỉ trong Cái Bang Tam Lão đấy à?

Nói đoạn, chàng đưa mắt nhìn hai bàn tay của Thương Tỷ, nghĩ thầm:

- Vừa rồi lúc ta thăm mạch, chẳng trông thấy hai tay ông ta có đủ mười ngón hay sao. Mà tại sao người ta lại đặt biệt hiệu cho ông ta là Cửu Chỉ thế? Hay là vừa rồi đôi mắt của ta hoa, chưa trông rõ cũng nên?

Thương Tỷ thấy chàng ngờ ngác, liền hiểu ngay và nói:

- Chú cứ gọi lão là lão tiền bối làm gì? Nghe nó chướng tai quá!

Nói xong, ông ta giơ thẳng hai tay, nói tiếp:

- Đây, chú em đã trông rõ chưa?

Lúc này Vân Nhạc mới nhìn rõ, bàn tay trái của Thương Tỷ ngón giữa có lấp một ngón tay bằng đồng màu da, trông rất tinh xảo, thoáng trông không ai dám bảo ngón tay đó là giả. Vân Nhạc gật đầu, và hỏi Thương Tỷ tại sao lại cụt một ngón tay như vậy?

Thương Tỳ giờ tay chỉ thẳng nhỏ Chu Lân đứng cạnh đó, và kể cho chàng nghe một câu chuyện dĩ vãng.

Thì ra, cha của Chu Lân, là Xuyên Vân Thủ Chu Luân Thiên, năm xưa là một đại hiệp nổi danh khắp miền Yến Vân, tới lúc tuổi già trở về bờ hồ Đông Bình ở huyện Đông Bình tỉnh Sơn Đông ẩn dật, lập gia đình, sống cuộc đời an nhàn hạnh phúc. Chỉ vì những năm trước lúc hành đạo ở giang hồ, có kết thù kết oán với Phụ Thành Tứ Bá tỉnh Hà Bắc là Thanh Diện Sư Vụ Lượng, Diêm Thanh Lệnh Trần Thọ Bình, Thảo Thượng Phi Dương Mộ Hào, Thiên Thủ Quái Viên Hồ Lũng... Và Thanh Diện Sư Vụ Lượng bị Chu Luân Thiên chặt đứt năm ngón tay trái, Tứ Bá địch không nổi Chu Luân Thiên, liền cao chạy xa bay. Ngờ đâu Tứ Bá lại tới trú ẩn dưới môn hạ của Trường Bạch Sơn Ma Tôn Giả, luyện

được võ công tuyệt kỹ, liền hạ sơn gia nhập Hồng Kỳ Bang hoành hành ba tỉnh Tô Châu, Giang Tây và Triết Giang, đề mưu trả mối thù xưa. Thương Tỳ đi qua Tây Linh Giáp phủ Nghi Xương, ngẫu nhiên nghe thấy thủ hạ của Hồng Kỳ Bang nói tới việc này. Ông ta là bạn thân của Chu Luân Thiên, hay tin đó vội thẳng tới Đông Bình báo cho bạn hay. Ngờ đâu Thương Tỳ tới chậm một bước, Chu Lân Thiên đã bị kẻ thù là Phụ Thành Tứ Bá dẫn các đồng đảng trong Hồng Kỳ Bang tới giết chết rồi. Nhưng bọn Tứ Bá vẫn chưa chịu dừng tay, còn định tiêu diệt cả nhà Chu Luân Thiên nữa, Thương Tỳ thấy vậy tức giận vô cùng, liền mạo hiểm ra tay, một thân một mình địch với mười bảy tay hảo thủ của Hồng Kỳ Bang, đã thương năm tên tại trận, cứu được Chu Lân ra khỏi miệng hầm. Phụ Thành Tứ Bá triệu tập thêm thủ hạ đuổi đánh.

Thương Tỳ phải bày mưu đặt kế mới thoát khỏi vòng vây của chúng, Thương Tỳ chạy ba ngày ba đêm, không có một giọt nước vào miệng, bị thương khắp mình mẩy, mỗi một vết thương, đêm tới lại bị hơi lạnh xâm nhập nội tạng, vừa tới Giang Đô bệnh trở nặng, đành phải vào nằm trong khách điểm này, không dám để lộ hành tung cho bang Hồng Kỳ hay biết, định sai Chu Lân cầm phù hiệu của bang tới Dương Châu gọi tên Bang đầu của Cái Bang nơi đó là Truy Phong Trích Vy Tiền Ninh đi tỉnh Hồ Bắc xin thuốc của Long Bình Y Án Cửu Từ Minh để cứu chữa. Vẫn biết bệnh thì nặng mà nơi xin thuốc lại ở thật xa, viễn thủy không cứu nổi cận hỏa, nhưng cũng đành cứ bảo y cố đi xem. Thật may mắn cho lão vô cùng, bỗng nhiên lại gặp chủ em nơi đây, chứ không lão đành phải phơi xác nơi đất khách này, chớ không sai!

Vân Nhạc nghe Thương Tỳ kể xong, động lòng thương, liền kéo Chu Lân lại gần vuốt ve một hồi nghĩ thầm:

- Cảnh ngộ của thằng bé này cũng giống như ta năm xưa vậy!

Chàng liền nói:

- Thương lão tiền bối có người đồ đệ này có thể yên tâm được, cháu chắc sau này cậu em thế nào cũng trả được thù đó.

Thương Tỳ trợn mắt nói:

- Chú này kỳ thật, lại gọi tôi là lão tiền bối và tự nhận là cháu rồi. Nếu chú nể mặt tôi thì từ giờ chú gọi tôi là lão ca ca thôi. Nếu luận về nghề nghiệp thì hiện thời chưa chắc chú đã kém lão là bao. À, lão thật lú lẫn quá, vẫn chưa hỏi tên họ của chú là gì? Và là môn hạ ai?

Vân Nhạc thở dài một tiếng, liền nói:

- Ân sư của tiểu đệ là một vị cao tăng, nhất định không cho đệ được thổ lộ cho một ai hay biết, cho nên đệ không thể thưa cùng lão huynh hay được. Còn thân thể của tiểu đệ cũng tương tự như cậu em đây, nhưng kẻ thù là ai, tới giờ đệ vẫn chưa hay biết. Cho nên đệ lên miền bắc, một là để gặp một vị nghĩa huynh đã hẹn ước từ hồi nọ. Hai là vừa đi vừa điều tra xem kẻ thù năm xưa là những ai.

Cửu Chỉ Thần Long trợn tròn hai mắt, cả cười một hồi rồi nói:

- Nói chuyện đến nửa ngày, mà chú em không thổ lộ một chút nào cho lão huynh hay? Tánh nết của chú có nhiều điểm hơi giống lão huynh. Dù chú không chữa bệnh cho lão, lão cũng muốn kết bạn với chú. Nếu chú không chịu cho lão huynh hay sự phụ của chú là ai, kẻ thù là ai, lão huynh cũng không miễn cưỡng chú làm gì. Nhưng còn tôn táng đại danh của chú và nghĩa huynh của chú, có thể cho lão huynh biết chớ?

Vân Nhạc cả cười, vội đáp:

- Tiểu đệ họ Tạ tên Vân Nhạc, nghĩa huynh của đệ là Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên. Cửu Chỉ Thần Long Thương Tỳ lại trợn mắt la lớn:

- Sao hả? Chú lại giao kết với tên quỷ quái rồi đấy à? Hừ, như vậy sau này hai chú thế nào cũng diễn nhiều tấn tuồng cho thiên hạ kinh ngạc chớ không sai! Nếu vậy, lão đây cũng xin nhập bọn, chẳng hay chú có bằng lòng không? Vân Nhạc lăm lăm từ chối rằng:

- Chúng đệ đâu dám với cao đến thế?

Cửu Chỉ Thần Long Thương Tỳ nghiêm nét mặt nói:

- Thôi, chú đừng có giờ cái trò đàn bà ra nữa. Chúng ta làm gì cũng phải thẳng thắn nhanh chóng. Cứ thế này, lão là đại ca, chú là tam đệ. Chú xem thằng bé Chu Lân đây có thể dạy bảo được không?

Vân Nhạc thấy Thương Tỳ nói tự quyết, không cần chàng có bằng lòng không, đã nhận ngay là đại ca rồi, chàng nghĩ thầm, mình mới ra đời, cô lập không người trợ giúp, nên cũng không từ chối, liền cả cười và nói:

- Đại ca đã nhận nó là môn đồ, tất nhiên nó phải khá giả chớ!

Nói tới đó, chàng gãi đầu vài cái, lại nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta đã nhận là anh em rồi, như vậy các môn hạ của quý bang gặp đệ chắc cũng khó xưng hô đấy nhỉ?

Chu Lâm vội kỳ xuồng vái lạy, gọi chàng là tam sư thúc ngay. Vân Nhạc vội đỡ cậu bé dậy, liền nói:

- Tánh sư phụ cháu xưa nay không ưa lệ tục phiền phức như thế này, sao cháu lại quỳ lạy chú như vậy làm gì?

Thương Tỷ vừa cười vừa nói:

- Tam đệ tuổi trẻ như vậy đã làm trưởng bối của bốn môn. Người ta cầu mong được như vậy rất khó, mà chú lại cứ dửng dưng lại được. Bây giờ chú định lên miền bắc, đề đại ca gửi thẳng Chu Lâm tới nhà bạn chí thân là Ngô Giang Ngư Tú Đình Nhất Bình, nhờ ông dạy bảo nó ba năm võ nghệ trước, rồi ta đi miền bắc gặp chú sau.

Nói xong, Thương Tỷ móc túi lấy ra một thẻ đồng đen nhánh, trên khắc ba con vật: Long, Hồ và Sư Tử, ra đưa cho Vân Nhạc và trình trọng bảo rằng:

- Thẻ này là phù lệnh rất quyền oai của bốn môn Cái Bang, đến như Bang chủ hiện nhiệm (đang đảm nhiệm Bang chủ kỳ này) cũng phải kính cẩn nghe lệnh. Chú đi tới đâu muốn cho đại huynh hay, chú cứ việc kiếm anh em của bốn bang dặn bảo vài câu là đại huynh sẽ kiếm tới liền. Nếu có việc gì khẩn cấp cần người giúp đỡ, chú cứ cầm cái thẻ này tới liên lạc với các thủ lĩnh chi bộ của bốn bang là có người chờ lệnh chú sai bảo ngay.

Đỡ lấy thẻ đồng bỏ vào túi, Vân Nhạc nói:

- Dù có việc hay không, cứ tới ngày mừng bốn tháng năm, đại ca tới Lư Cầu Kiều gặp chúng em. Lúc ấy nhị ca sẽ có mặt tại đó.

Cửu Chỉ Thần Long vừa cười vừa nói:

- Điều này chú chỉ nói qua là ta lãnh hội liền. Chúng ta nhất ngôn như sơn, chưa biết chừng vừa ra khỏi biên giới tỉnh Sơn Đông đã gặp mặt nhau rồi.

Lúc ấy phổ ky đã bung một bát thuốc vừa nóng vừa đen nhánh đưa lên, Thương Tỷ đỡ bát thuốc, một hơi uống cạn. Vân Nhạc dặn phổ ky sắc thêm thang nữa. Tên phổ ky vâng dạ luôn miệng rồi lui ra ngoài liền.

Vân Nhạc mời hai thầy trò Thương Tỷ ra ngoài thực đường dùng cơm, vì Cửu Chỉ Thần Long mới khỏi bệnh, nên Vân Nhạc không gọi rượu, chỉ bảo làm mấy món ăn để dùng cơm thôi. Thương Tỷ không ăn quen, có vẻ khó nuốt trôi. Hai người ở khách sạn đó vui vầy ba ngày, đến sáng ngày thứ tư, Thương Tỷ cùng Chu Lâm cỡi ngựa xuôi xuồng miền nam. Vân Nhạc thì đi lên Cao Bưu. Cao Bưu cách Giang Đô chừng hơn dặm đường, chiều tối hôm đó Vân Nhạc đã đến nơi rồi, liền vào trọ khách sạn Liên Vân.

Liên Vân khách sạn, khách ở trọ đông đúc lắm, nhưng họ ra vào có vẻ chừng mắt đôi chút, vì những khách đó đều là nhân vật trong võ lâm vai đeo khí giới, chuôi khí giới buộc tua ngũ sắc, trông rất chói mắt.

Bọn người ấy trông thấy Vân Nhạc thì tò vò về khinh thị. Phổ ky dẫn chàng vào căn phòng trên ở bên phía đông, cạnh cái sân lớn, pha trà bung nước lên cho chàng rửa mặt xong đầu đầy, đứng buông xuôi tay vừa cười vừa hỏi:

- Chẳng hay tướng công có dặn bảo thêm điều gì không?

Vân Nhạc liền hỏi:

- Khách sạn này sao có nhiều nhân vật giang hồ ở trọ thế? Những ngày thường có như thế không?

Phổ ky vừa cười vừa đáp:

- Tướng công là nhà nho, vả lại khách qua đường, tất nhiên không sao hiểu được những việc của nhân vật trong võ lâm. Tướng công muốn rõ nguyên nhân tại sao họ lại tới trọ đông đúc như vậy, cháu xin kể rõ để tướng công hay. Cách huyện Cao Bưu này bốn mươi dặm, có Chu gia trang, Trang Chủ là đại hiệp lừng danh khắp hai tỉnh Hoài Nam, Hoài Bắc, tên ông ta là Truy Tinh Trích Nguyệt Chu Duy Thành thì phải. Nghe nói ông ta tài ba lắm, năm nay đã sáu mươi tuổi, ba ngày nữa là sẽ tới ngày chúc thọ. Chu đại hiệp đã phát thiệp Lục Lâm, định trong bữa tiệc tuyên bố phong kiếm quý ân, hơn nữa ông ta có một cô tiểu thư tên là Nguyệt Nga, tài sắc vô song, võ nghệ hình như còn giỏi hơn cha. Nàng có hai thanh bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng, muốn nhân ngày chúc thọ của cha, cử hành đại hội tỷ võ. Nếu ai tài giỏi hơn cô ta, không những được tặng bảo kiếm Cự Khuyết và còn được làm chồng cô ta nữa. Vì tin mừng ấy vang khắp xa gần, nên các anh hùng hào kiệt bốn phương đều tấp nập tới dự, nhờ vậy bốn điểm mới được đông khách giang hồ võ lâm như vậy.

Nói xong, y cứ tí mắt lên cả cười.

Lúc này Vân Nhạc mới rõ tại sao nơi đây lại có nhiều người võ lâm ra vào như vậy, chỉ cười nhạt thôi, chớ không động lòng chút nào, rồi nói:

- Cảm ơn chú phổ ky nhé!

Bỗng nghe thấy trong sân có tiếng gọi lớn:

- Phổ ky!

Điểm tiêu nhị vãng dạ luôn, chạy thẳng vào bên trong.

Vân Nhạc nghỉ ngơi giây lát rồi một mình ra khỏi khách sạn đi xem thị trấn nơi đây ra sao. Huyện Cao Bưu náo nhiệt kém Giang Đô, nhưng nơi đây cũng là một chỗ nghỉ chân của những người qua đường lên miền bắc, nên không đến nỗi vắng vẻ cho lắm. Chàng vào một phạn điểm dùng cơm, xong đâu đấy mới trở về khách sạn nghỉ ngơi. Đi được vài bước, thấy một tên ăn xin già đứng tựa bên đường, ngửa tay xin tiền khách qua lại, sức nghĩ ra một kế, móc túi lấy chút bạc lẻ, nhét vào tay lão ăn xin, khẽ nói:

- Cụ già, tôi muốn gặp Bang đầu của quý bang để hỏi han chút việc, chẳng hay hiện giờ ông ta ở đâu?

Lão ăn xin đang định cảm ơn, nghe chàng hỏi như vậy, sắc mặt lạnh lùng, trợn mắt nhìn chàng một hồi, không nói năng gì. Thấy vậy, Vân Nhạc vội móc túi lấy thẻ đồng của Cửu Chi Thần Long tặng cho, đem ra cho lão ăn xin cho. Lão nọ trông thấy thẻ đồng, sợ hãi vô cùng, cung kính khẽ nói:

- Thưa tướng công, nơi đây người đi lại đông đúc, mời tướng công theo tiểu nhân lại đằng này.

Nói xong lão ăn xin quay mình đi vào một ngõ hẻm. Vân Nhạc theo sát lão ăn xin, trong ngõ hẻm đen tối như mực, những điều này không làm khó được chàng, vì người tập võ nào cũng luyện dạ nhãn, quanh co bảy tám đường hẻm khúc khuỷu khó đi, tới trước miếu Tam Quan. Lão ăn xin dặn chàng chờ đợi giây lát, rồi đi thẳng vào bên trong.

Miếu Tam Quan này không có hương đèn đã lâu, bên trong âm thầm đen tối, chỉ có ánh sao lờ mờ, chàng trông thấy bên trong đồ nát, mới hay miếu này hoang phế đã lâu, không có người cư trú, thấy thế bọn ăn xin mới dọn đến ở, trở nên trụ sở của Bang đầu Cái Bang huyện Cao Bưu.

Một lát sau, trong miếu có hai người bước ra, một là lão ăn xin dẫn đường còn người kia trông cũng là một tên ăn xin trạc độ năm mươi, người gầy gò và cao lêu nghêu. Trông thấy Vân Nhạc, tên ăn xin gầy cao chấp tay vái chào rồi hỏi:

- Tướng công cầm lệnh Thần Long Sư Hồ của bốn môn tới đây, chẳng hay có việc chi sai khiến chúng tôi?

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Ngài có phải là Bang đầu địa phương này không? Xin cho biết cách xưng hô ra sao?

Lão ăn xin gầy cao đáp:

- Tiểu nhân không dám, tiểu nhân là Bạch Văn Lượng. Đứng nơi đây nói chuyện không tiện, xin mời tướng công vào bên trong thì hơn.

Nói xong, y dẫn đường đi trước, Vân Nhạc theo bước vào, xuyên qua cánh cửa bên khảnh thân, vào tới căn phòng bên phải, trong đó bày biện rất giản dị, chỉ có một giường, một bàn và hai ba chiếc ghế, bếp núc cũng ở cả trong ấy, nhưng rất sạch sẽ. Mời Vân Nhạc ngồi xong, Bạch Văn Lượng liền hỏi:

- Chẳng hay tướng công đại danh là gì? Thần Long Sư Hồ lệnh kia có thể cho tiểu nhân coi được không?

Lúc này Vân Nhạc mới trông thấy rõ mặt Bạch Văn Lượng, thấy râu vàng và quần mặc đầy mắt, chỉ vừa có nơi trán và mắt mũi là nhẵn nhụi thôi hai mắt long lánh có thần, hai bên thái dương phồng lên, thấy y hỏi, chàng vội rút lệnh Thần Long Sư Hồ ra vừa cười vừa nói:

- Tên tôi là Tạ Vân Nhạc.

Bạch Văn Lượng kinh ngạc nói:

- Thế ra ngài là Tạ thiếu hiệp danh tiếng chấn động Kim Hoa đấy? Chúng tôi thất kính quá, thiếu hiệp thứ lỗi cho.

Vừa nói y vừa hai tay cung kính đỡ lấy thần lệnh, để đứng trên mặt bàn, Bạch Văn Lượng và tên ăn xin già cùng kỳ xuống vái đại lễ, rồi dâng trà Vân Nhạc, và nói:

- Thần Long Sư Hồ lệnh này có tất cả bảy cái, phải có việc lớn, chớ ngày thường ít khi trông thấy. Bốn bang tổng đường chỉ có ba cái thôi còn bốn cái nữa bốn bang tam đại trưởng lão mang theo bên người. Thần lệnh lại chia làm hai thứ, ba cái của tổng đường làm bằng đồng Điện, còn bốn cái của tam đại trưởng lão thì chế bằng đồng tía. Thần lệnh của thiếu hiệp cầm đây là thứ bằng đồng tía. Lệnh này trưng ra là đại diện địa vị của trưởng lão và cũng đại biểu oai quyền chí cao vô thượng, không những thế có thể phát hiệu, thi lệnh cho các môn hạ của bốn bang, thiếu hiệp muốn sai bảo điều gì, dù ra sống vào chết cũng phải thuận tòng, và còn có thể thay mặt trưởng lão trừng trị ra lệnh giết những môn hạ phạm lỗi nữa. Xin hỏi thiếu hiệp, thần lệnh này có phải trưởng lão của bốn bang tặng không? Câu này đáng lẽ tiểu nhân không có quyền hỏi tới, nhưng trả lời hay không là tùy ở thiếu hiệp.

Tạ Vân Nhạc liền kể rõ đầu đuôi chuyện chữa bệnh cho Thương Ty và được tặng thần lệnh này cho hai người nghe.

Bạch Văn Lượng kinh hãi, vội đứng dậy tiến tới trước mặt chàng, khuat một chân quỳ xuống, rồi nói:

- Tạ thiếu hiệp đã kết nghĩa anh em với Cửu Chi trưởng lão, tức là bề trên của bốn môn, xin hỏi thiếu hiệp có dặn bảo điều gì, dù phải ra sống vào chết tiểu nhân cũng không dám chối từ.

Vân Nhạc vội đỡ Bạch Văn Lượng dậy, nghiêm nét mặt nói:

- Bạch bang đầu, thần lệnh này do sự trao đổi giữa tôi với Thương Trưởng Lão, chớ tôi có phải là lệ thuộc chấp sự trong quý bang đâu? Ngài làm như

thế này, tôi không biết nói năng gì nữa.

Bạch Văn Lượng về mặt thành khăn, buông xuôi hai tay đứng yên đáp:

- Tà thiếu hiệp khiêm tốn như vậy, tiểu nhân phải cung kính tuân theo vậy.

Ngừng giây phút y lại nói tiếp:

- Hiện giờ Hồng Kỳ Bang ngông cuồng quá độ, chúng đã gây thù, gây hấn với Cửu Chi trưởng lão, tề bang không thể nào khoanh tay ngồi yên được, Bạch Văn Lượng xin tập hợp tất cả anh em trong tỉnh Tô Bắc, đề mưu đại kế đối phó với bọn chúng. Tới lúc ấy thử xem Phụ Thành Tứ Bá tài ba đến thế nào?

Vân Nhạc gật đầu nói:

- Nghe nói Hồng Kỳ Bang mới nổi tiếng bốn năm năm nay, nhưng thế lực của chúng đã lan tràn khắp ba tỉnh. Chúng tiến nhanh như vậy, trong bang của chúng tất phải có người tài ba mới làm nổi. Tôi mới bước chân vào giang hồ, chưa biết Hồng Kỳ Bang vô pháp vô thiên tới mức độ nào, và cũng chưa hề nghe thấy ai nói tới. Nay Bạch bang đầu định tiêu diệt chúng, theo ý tôi thì nên từ từ là hơn. Và lại Cửu Chi trưởng lão chắc thế nào cũng có kế hoạch đối phó với chúng rồi.

Nói xong, chàng lại hỏi đến chuyện phong kiếm quy ấn của Chu Duy Thành. Nghĩ ngợi giây phút Bạch Văn Lượng mới đáp:

- Việc này không liên can gì với chúng tôi, nếu thiếu hiệp không hỏi tới chúng tôi đã quên khuấy đi mất. Nguyên Chu Duy Thành là môn hạ của phái Thái Cực, võ học tinh xảo. Sau tuổi trung niên y liền an cư chuyên nghiệp, dạy bảo đồ đệ của y, nhưng thỉnh thoảng y cũng đi lại đất Tô Bắc, chủ trì chính nghĩa của võ lâm, nên y đã được các phái võ lâm ban cho y cái danh hiệu là Lưỡng Hoài Đại Hiệp. Nay y phong kiếm quy ấn là một sự bất đắc dĩ...

Việc đó do ba năm trước đây Hồng Kỳ Bang khản khoản mời y gia nhập bang, nhưng y cự tuyệt không chịu, vì vậy nên mới nảy sinh ác cảm giữa y và Hồng Kỳ Bang. Cho nên Bang Hồng Kỳ luôn luôn tới quấy rầy Chu gia trang, nhưng y cũng rất khéo đối phó, nên mọi sự đều yên. Đầu năm nay, Hồng Kỳ Bang lại phái người tới Chu gia trang cầu hôn. Chúng nói là nghe thấy Chu tiểu thư chưa có hứa hôn với ai, và trong bang chúng có tên Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh, đảm nhận chức Đường chủ ở ngoại tam đường, và là đệ tử của phái Không Động, chưa có gia thất, và tuổi hãy còn trẻ, đẹp trai... Người tới cầu hôn ca tụng Thân Nhất Minh là người trên đời hiếm có. Nhưng Chu Duy Thành không ưa Bang Hồng Kỳ đã lâu, nhân cơ hội này liền cự tuyệt tức thì. Tuy vậy Hồng Kỳ Bang vẫn chưa chịu thôi, đòi ba phen phái người tới cầu hôn nữa, và vẫn bị cự tuyệt như những lần trước. Sau cùng, Hồng Kỳ Bang nổi giận, tuyên bố nếu Chu Duy Thành không gả Chu tiểu thư cho Thân Nhất Minh chúng sẽ diệt Chu gia trang thành đất bằng, rồi phái bọn người đến ở xung quanh Chu gia trang đề do thám... Cho nên bất đắc dĩ, Chu Duy Thành đành phải cho Hồng Kỳ Bang, là tới ngày chúc thọ sáu mươi tuổi, y sẽ cho phát thiếp Lục Lâm, mời tất cả anh hùng hảo kiệt bốn phương tới dự, rồi trước mặt công chúng tuyên bố phong kiếm quy ấn, và sẽ thành lập một lời đài Uyên Ương, để thí võ cầu hôn. Bất cứ là ai, hễ mà thắng được liền mười trận, và chưa có gia thất là ông ta sẽ gả Chu tiểu thư cho.

Nếu Hồng Kỳ Bang thắng, tất nhiên ông ta sẽ không còn lý do gì để phản đối, mà để cho Thân Nhất Minh được toại nguyện. Sở dĩ Chu Duy Thành đặt điều kiện này là cốt ý muốn để các nhân sĩ trong võ lâm đứng chủ trì chính nghĩa cho, còn nếu bên Chu gia trang đánh bại bọn Hồng Kỳ Bang, thì ít ra ông ta cũng sẽ được yên ổn trong một thời gian khá lâu, khỏi bị bọn chúng tới quấy nhiễu nữa. Còn về bên Hồng Kỳ Bang cũng biết rõ mưu kế của Chu Duy Thành là thế, nhưng chúng lại tự phụ là trong bang chúng có rất nhiều cao thủ tài nghệ tinh xảo, và tỉnh Tô Châu này lại là phạm vi hoạt động của chúng, nên chúng cũng muốn nhân dịp này, tiêu diệt tất cả nhân vật hiệp nghĩa của các phái võ lâm khác, dù cho không được như ý muốn, nhưng ít ra chúng cũng đã tiêu diệt được một phần nào. Vì vậy chúng rất đồng ý với Chu Duy Thành trong việc lập Uyên Ương Đài là thế đó. Hiện giờ hai bên đều đang sửa soạn ngấm ngầm, đề đối phó cùng nhau. Mấy ngày hôm nay, Hồng Kỳ Bang đã đòi các tay hảo thủ ở hai tỉnh lân cận tới, và còn cho đặt rất nhiều vọng canh bí mật rải rác ở khắp tỉnh Tô Châu này nhưng chưa tới ngày hội kỳ, chắc chúng cũng chưa ra tay hành động đâu.

Nghe thấy Bạch Văn Lượng kể rõ chuyện đó, Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Còn hơn một tháng trời nữa mới tới Tết Đoan Ngọ, ta còn dư thì giờ để lên miền Bắc phó hên với nghĩa huynh. Vậy ta có thể ở lại đây vài ba bữa để giúp Chu Duy Thành một tay chờ tới khi hoàn thành công việc ta liền rút lui ngay.

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

- Hồng Kỳ Bang làm như vậy thật là vô pháp vô thiên quá, Tà mỗ đã không hay biết vụ này thì thôi, chớ đã biết thì có khi nào lại ngồi yên không can thiệp, nhưng thế nào cũng nhờ Bạch bang đầu giúp cho một tay mới được. Chẳng hay trong huyện lỵ Cao Bưu này, quý bang phái có tất cả bao nhiêu anh em võ thuật xuất chúng?

Bạch Văn Lượng vội đáp:

- Thiếu hiệp đã ra lệnh sai bảo Bạch Văn Lượng giúp đỡ, Bạch Văn Lượng này đâu dám từ chối. Tuy bang thuộc hạ chỉ có hơn hai mươi người võ công gọi là tạm được nhưng tính cả Lưỡng Hoài này thì tất nhiên có nhiều tài năng, nếu thiếu hiệp cần cứ dùng Thần Long Lệnh truyền Bạch Văn Lượng cho gọi chỉ trong một ngày thôi, tất cả anh em hảo thủ sẽ tới Cao Bưu này liền.

Vân Nhạc định lấy Thần Long Lệnh giao cho Bạch Văn Lượng, Bạch bang đầu xua tay lắc đầu lia lịa nói:

- Khỏi cần trình Thần Long Lệnh này ra, thiếu hiệp cứ truyền một lời là được rồi.

Vân Nhạc không ngờ Thần Long Lệnh này lại có hiệu lực mạnh đến thế. Chàng có biết đâu, người cầm thẻ Thần Long Lệnh này tức là Trưởng Lão Cái Bang, một lời nói như là một lệnh ban hành ra vậy. Đó là Cửu Chi Thần Long Thương Ty tạ ơn chàng chữa cho khỏi chết, và lại nghe thấy chàng mang

mối thù cha, mà chỉ có một thân một mình, mới tặng cho chàng cái thẻ Thần Long Lệnh này, để cần đến thì sử dụng.

Lúc ấy Vân Nhạc bằng lòng để cho Bạch Văn Lượng điều động và khiển dụng anh em bang ăn xin ở hai tỉnh Hoài Nam và Hoài Bắc này. Bạch Văn Lượng gọi lão ăn xin lại gần, dặn bảo một hồi. Lão ăn xin tuân lệnh đi liền.

Vân Nhạc liền cùng Bạch Văn Lượng thảo kế hoạch đối phó để làm thế nào mà tiêu diệt bớt những vọng canh bí mật của Hồng Kỳ Bang.

Chàng lại nói:

- Nếu Cửu Chỉ trưởng lão của quý bang đến đây, phiền Bạch bang đầu trình hộ với Trưởng Lão hành tung của Tạ mỗ.

Bạch Văn Lượng vâng dạ nhận lời. Vân Nhạc bèn cáo từ trở về lữ điếm, Bạch Văn Lượng tiến ra tới ngoài đường cái lớn rồi mới từ biệt quay trở lại.

Về tới khách sạn, trời đã canh ba, Vân Nhạc đang thung thủng đi về phía phòng mình, thấy trong cửa nguyệt động có ba người lão đảo xông ra, hơi rượu nồng nặc, tiến về phía chàng. Chàng chưa kịp đề phòng, đã bị ngay một tên trong bọn người say kia đụng phải. Người va phải chàng là một đại hán mặt rỗ, nhưng sau khi va phải chàng tên mặt rỗ hai tay ôm ngực kêu la đau đớn một hồi, và định thần nhìn kỹ, y mới hay đối phương là một thư sinh trắng trẻo yếu đuối, đang mỉm cười nhìn mình. Y ngờ ngác không hiểu tại sao tên thư sinh kia bị va mạnh đến thế, mà không sao cả?

Y liền cất tiếng chửi rằng:

- Tên học trò kiết kia, mi đi đường không đeo mắt hay sao mà va phải ngực Hà đại gia đau đớn thế này? Có mau ngoan ngoãn xin lỗi Hà đại gia này ngay không?

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, rồi nói:

- Ngài ăn nói sao mà vô lý đến thế? Ai đi đường mà chẳng đeo mắt nào? Nếu tôi không tránh nhanh, có lẽ xảy ra án mạng rồi cũng nên! Uống rượu say không đi nghỉ, lại còn lang thang thế này, sao không leo lên giường mà nằm thẳng căng như cái xác chết có hơn không?

Đại hán mặt rỗ cả giận quát lớn:

- Hà đại gia chưa cho mi một bài học đã phúc đức cho mi lắm rồi! Sao mi lại ăn nói hỗn hào, vậy tên học trò kia mau nằm xuống để ta sửa trị.

Nói xong, y nhắm ngực Vân Nhạc đâm luôn một quyền. Nhanh như chớp, Vân Nhạc dùng ba ngón tay nắm luôn mạch môn huyết của đối phương đưa đi kéo lại một cái. Tên đại hán mặt rỗ đã bị bắn ra xa bảy tám bước, ngã sấp xuống đất.

Mặc kệ y sống chết ra sao chàng không cần biết, Vân Nhạc băng qua cửa nguyệt động, đi thẳng về phòng mình.

Hai tên cùng đi với đại hán mặt rỗ thấy bạn hán bị bắn ngã nằm sóng soài ra đấy, không sao gượng dậy được, liền chạy lại đỡ. Chúng thấy cánh tay phải của tên đại hán mặt rỗ sưng vù lên như trái cà, chúng kinh hãi vô cùng.

Ba tên ấy nguyên đều là côn đồ ở Cao Buru, ngày thường chuyên hành ác lảnh thiện, đêm nay chúng biết đã gặp phải tay sừng sỏ rồi. Hai tên sau chúng nghĩ giá có tiến lên đánh cũng chỉ uống mạng mà thôi, và còn sợ Vân Nhạc túm lấy chúng đánh nữa, nên cứ lờ đi và khoanh tay đứng yên mà nhìn. Đến khi chúng thấy Vân Nhạc đã đi qua rồi, mới dám lại đỡ tên mặt rỗ dậy, rồi cả ba cầm đầu chuồn thẳng.

Trận đấu ấy tuy xảy ra và kết thúc một cách rất chóng, nhưng tiếng động cũng đã khiến các lữ khách trọ ở những phòng bên đều ló đầu ra xem mọi người thấy vậy cả cười không ngớt. Và cũng có đến bốn năm người đã để ý tới Vân Nhạc rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Nhạc mở cửa phòng để lấy nước rửa mặt, thì thấy hai người đứng trước cửa căn phòng thứ ba ở phía trước phòng chàng đang trò chuyện. Họ thấy chàng mở cửa bước ra, đều gật đầu chào chàng, miệng túm tím cười. Vân Nhạc ngạc nhiên vì chàng không quen biết hai người đó bao giờ sao họ lại gật đầu chào chàng như vậy? Nhưng theo phép lịch sự chàng cũng gật đầu đáp lễ và cũng túm tím cười theo. Đang định quay vào phòng bỗng chàng thấy hai người nọ đi thẳng sang bên phòng mình, liền ngừng lại để chờ xem.

Hai người nọ, một người cao lớn vạm vỡ, trạc độ bốn mươi tuổi, mặt đỏ tía, hai mắt rất sắc, mồm rộng không có ria gì cả, mình mặc áo vải màu lam, lưng đeo Nhạn Linh Cửu Xỉ Đao (đao lông đuôi nhạn có chín răng cưa), còn người kia trạc độ năm mươi, râu ria hoa râm, người tám thước, mi tâm phụng nhãn, mặc áo dài màu huyền, lưng đeo Phật Thủ Quái. Người mặt đỏ tía vừa cười vừa nói:

- Cầm Nã Thủ (thế võ tước tay, để bắt tay người) của ngài giờ ra đêm hôm qua thật là tinh xảo, khiến chúng tôi khâm phục vô cùng.

Vân Nhạc vội đáp:

- Đầu dấm, đầu dấm! Tài nghệ của tiểu bối không đáng để làm trò cười cho quý vị tiền bối. Mời hai vị tiền bối vào trong phòng xoi chén nước.

Ba người cùng vào trong phòng, vừa ngồi xuống ghế, người râu hoa râm đã tự giới thiệu rằng:

- Lão hủ (người xưa già lão tự xưng là già nua) Phi Vân Thủ Ngô Phụng Buru, còn vị này là Bát Quái Kim Đao Trịnh Kim Ngô, chẳng hay quý tánh đại danh ngài là gì?

Vân Nhạc trầm ngâm giây phút mới đáp:

- Hân hạnh cho hậu sinh được tiếp hai vị. Hậu sanh họ Ngôn, tên là Nhạc.

Tại sao chàng lại thay đổi họ mà nói dối hai người kia như vậy? Sở dĩ vì khi ở Kim Hoa, chàng đơn chương đánh chết Thất Sát Thủ, tiếng tăm lừng lẫy khắp Giang Nam, Giang Bắc. Lần này chàng muốn ra tay giúp ngầm Chu Duy Thành, nên không muốn để lộ tên họ thật ra, và dụng tâm chàng chỉ muốn cho Hồng Kỳ Bang một bài học thôi, chớ không định gây thù gây hận làm gì. Hôn nữa, chàng chưa hiểu rõ lai lịch của họ Ngô, Trịnh hai người ra sao? Nên hãy tạm giấu tên họ thật nhất thời, nếu sau này hai người quả là lương thiện thì lúc ấy cho họ biết tên họ thật cũng chưa muộn.

Trịnh, Ngô hai người nghe nói đều nhìn nhau và nghĩ thầm:

- Sao tên họ của thiếu niên này chưa nghe thấy ai nói tới nhỉ?

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu vừa cười vừa nói:

- Thế ra ngài là Ngôn thiếu hiệp, chúng tôi thất kính quá. Dám hỏi Ngôn thiếu hiệp đảm nhiệm chấp sự nào trong Hồng Kỳ Bang thế?

Thấy người họ Ngô hỏi mình như vậy, Vân Nhạc ngần người ra giây phút, sắc mặt thay đổi hẳn, chàng nghĩ thầm:

- Không hiểu họ trông thấy mình có gì giống người của Hồng Kỳ Bang mà lại nhận lầm ra như thế? Chàng bỗng sực nghĩ ra, à... Phải rồi họ nói như vậy cốt ý để tỏ rõ cho ta biết họ không phải là người của Hồng Kỳ Bang.

Nghĩ tới đó, nét mặt của chàng dịu hẳn, chàng mỉm cười rồi đáp:

- Tiểu bối không phải là thủ hạ của Hồng Kỳ Bang đâu, vì có việc cần, nên hai tháng trước đây tiểu bối mới bắt đầu từ tỉnh Giang Tây lên miền bắc nhân tiện đi qua đây mới được hay chuyện Chu đại hiệp phong kiếm quy ẩn và lập lời đài để cầu hôn nên tiểu bối mới được hay biết. Có phải hai vị tiền bối muốn hỏi thăm người quen nào trong Hồng Kỳ Bang đó không?

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu nhìn Bát Quái Kim Đao Trịnh Kim Ngô cả cười một hồi mới nói:

- Đây, đệ nói có sai đâu. Thoảng trông một cái đệ đã biết ngay là Ngôn thiếu hiệp không phải là hạng người ấy mà! Chú em bây giờ đã tin lời nói của lão huynh rồi chứ?

Bát Quái Kim Đao Trịnh Kim Ngô mặt đỏ bừng, tự biết đã đoán nhầm thế rồi. Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu với Bát Quái Kim Đao đều là võ lâm cao thủ, ở ngoài quan ải có thể nói không ai không biết tới hai nhân vật đó. Hai người thiết lập một mục trường, để chăn nuôi ngựa ở Bắc Bộ Sát Ha Nhĩ, trong mười mấy năm nay đã nuôi được hơn năm vạn con ngựa, có thể nói hai người là thủ phủ ở vùng đó. Thật là danh thành lợi tụ, hai người quen biết Chu Duy Thành từ lâu, lần này nhận được thư khẩn cấp của đại hiệp mời tới bên giao công việc trông nom điều khiển mục trường cho những bộ hạ đặc lực, rồi vội vàng xuôi xuống miền nam này. Gặp mặt Chu Duy Thành, bàn định với nhau xong, hai người liền dọn tới trọ tại Liên Vân khách sạn. Nhờ ở điểm hai người đều lạ mặt ở đây, nên công việc và mục đích điều tra những âm mưu, cùng sự bố trí của Hồng Kỳ Bang tiến hành dễ dàng, không sợ ai để ý đến và không bị ngăn trở.

Tới ở Liên Vân khách sạn đã sáu bảy ngày rồi, hai người đã điều tra được tình hình đại cương của địch, nhưng muốn đi sâu vào bên trong sự tổ chức của địch thì hai người tự cảm thấy thế cô sức yếu, không đủ tài năng nên không dám mạo hiểm mà làm như vậy, nay nhận thấy việc điều tra đã xong, nhiệm vụ đã hoàn tất một phần nào, hai người định chiều tối là trở về Chu gia trang. Bát Quái Kim Đao Trịnh Kim Ngô lại nói:

- Nếu Ngôn thiếu hiệp muốn tới Chu gia trang thì ngày hôm nay đi cùng chúng tôi có phải tiện lợi không? Và lại chúng tôi còn muốn nhờ vả thiếu hiệp nhiều chuyện sau này nữa, rất mong thiếu hiệp vui lòng nhận lời.

Ngẫm nghĩ giây lát, Vân Nhạc bèn nhận lời rồi nói:

- Tiểu bối định tới ngày chúc thọ mới đi, nhưng bây giờ hai vị đã có thịnh tình cho tiểu bối được đi cùng thế này, tôi thật cảm ơn vô cùng. Còn về võ học của hậu sanh đây, rất là non nớt những mong sẽ được học hỏi ở hai vị thêm, xin hai vị đừng có lượng ước tài nghệ của hậu sinh quá cao mà sẽ hòng hết công việc của quý vị đây, và sẽ tránh được mọi ân hận!

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu vừa cười vừa nói:

- Ngôn thiếu hiệp khiêm tốn quá, đã nhận lời đi cùng nhau, vậy hãy cho chúng tôi cáo biệt để tạm về phòng sửa soạn hành trang trước. Sau đó chúng ta cả ba sẽ cùng nhau dùng cơm đã, rồi hãy lên đường.

Nói xong, hai người đứng dậy cáo từ. Vân Nhạc tiến ra tới cửa phòng đưa mắt nhìn theo, bỗng thấy ở căn phòng phía trước, cũng ngay cạnh phòng hai người đó, có một thiếu nữ áo đỏ lên ra. Thoạt trông thấy thiếu nữ áo đỏ đó, mắt chàng sáng hẳn lên, ngần người ra nhìn không chớp mắt bụng nghĩ thầm:

- Trên thế gian này, sao lại có người đẹp tuyệt đến thế?

Thiếu nữ áo đỏ, mặt trái xoan, răng trắng như ngọc, đôi mắt bồ câu lông lánh, mũi dọc dừa, đôi môi thắm đỏ hình trái tim, da mịn trắng như tuyết, thân hình đều đặn, mặc võ trang màu đỏ, lưng thắt giải nhiều trắng, vai đeo một thanh bảo kiếm màu xanh, chân mang đôi hài đen, dáng đi nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, tay trái cầm một cây roi ngựa bằng gân bò, cuốn lại dày độ bảy thước. thiếu nữ bỗng vụt một roi lên không, chiếc roi thẳng như cây bút, đầu roi hơi rung động không khác gì một con linh xà vậy. Vân Nhạc thấy vậy cũng phải khen thầm nội công của nàng tinh xảo hơn người, thật trong võ lâm hiếm có.

Hình như biết Vân Nhạc nhìn mình, thiếu nữ tựa như hữu ý và cũng như vô ý, quay lại khẽ nhếch môi cười, tiếng nghe thánh thót vô cùng, rồi như chim nhạn lướt bay, thoáng một cái nàng đã ra khỏi sân lớn rồi.

Từ lọt lòng mẹ đến nay Vân Nhạc đã sống hai mươi năm trời nhưng chàng chưa hề thấy một người con gái nào lại đẹp đến thế? Hình như nụ cười của nàng đã cướp mất hồn vía của Vân Nhạc. Chẳng thế mà ngay sau khi nàng đi khỏi, chàng vẫn ngẩn người ra như kẻ mất hồn, lát lâu chàng mới hoàn hồn.

Bóng hồng đã khuất, mà mùi thơm như lan như sạ vẫn phảng phất trong gió, khiến ai ngửi thấy cũng cảm thấy sáng khoái vô cùng.

Đứng suy nghĩ vẩn vơ một hồi, chàng mới trở vào trong phòng về mặt vẫn còn băng khuâng ngây ngất như kẻ chưa hoàn hồn.

Một lát sau, Trịnh, Ngô hai người đã mang hành lý ra, vừa cười vừa nói:

- Ngón thiếu hiệp, tiền phòng chúng tôi đã thanh toán xong, chúng ta ra ngoài dùng bữa đi.

Tạ Vân Nhạc cảm ơn hai người, và sau khi ăn uống xong, cả ba cùng ra khỏi khách điểm lên ngựa đi thẳng. Chu gia trang ở về phía đông nam, cách huyện lỵ Cao Bưu độ năm mươi dặm, phía sau núi, có suối nước chảy qua, phong cảnh thật là đẹp đẽ. Trong trang có tất cả năm trăm nhà, dân cư đa số sống về nghề nông và kiếm củi, sống cuộc đời tương đối sung túc dễ chịu.

Căn nhà của Chu Duy Thành ở vào giữa trang, lớn rộng vô cùng, bốn bên đều có suối nước chảy quanh. Cây cối um tùm, thanh nhã tuyệt trần. Ngày thường nơi đây có thể ví là đảo nguyên của trần gian cũng không ngoa chút nào. Hằng ngày có tráng đinh tuần tiểu luôn luôn, canh gác cẩn mật vô cùng.

Trên luyện võ trường đã dựng sẵn một Uyên Ương lõi đài, son son xung quanh, đôi câu đối treo hai bên viết bằng kim nhũ và trên cao có một tấm hoành phi, viết ba chữ vàng: “Uyên Ương Đài”.

Hai bên cạnh lõi đài dựng hai khán đài bằng tre, trên bàn bày bàn ghế hẳn hoi. Ngày mai sẽ là ngày kỳ hội, các tráng đinh và người làm đang bận xếp đặt bày biện, đi lại nhộn nhịp vô cùng.

Trong trang đã có hơn năm mươi người võ lâm tới ở, để chờ ngày mai trợ giúp Trang Chủ, đều là nhân vật tam sơn ngũ nhạc, bạn chí giao của Chu Duy Thành cả. Những nhân vật đó chia làm hai nhóm, lần lượt chia nhau đi ra ngoài phố điều tra xem bang chúng Bang Hồng Kỳ có lập vọng canh nào của đối phương cứ việc ra tay phá hủy liền. Phần là khách lạ, phần mới sơ giao, Chu Duy Thành không tiện nhờ vả Vân Nhạc phụ trách những công việc nói trên.

Nhờ vậy, Vân Nhạc rất nhàn rỗi, liền du lam khắp gia trang để xem xét địa hình, khi đã nhập tâm địa hình của Chu gia trang rồi, chàng vội vàng đi ra ngoài phố, tìm kiếm Bang đầu của Cái Bang huyện Cao Bưu. Bạch Văn Lượng cho chàng hay đã tập hợp được hơn sáu mươi người ăn xin, phân chia bố trí ở xung quanh Chu gia trang, và đã ngầm ngấm phá hủy bảy nơi vọng canh ngấm của Hồng Kỳ Bang, may mắn thay bên Cái Bang không có người nào bị thương. Vân Nhạc liền dặn bảo họ những kế hoạch hành sự, xong đầu đuôi, trở về Chu gia trang ngay. Lúc giờ thân, mặt trời sắp lặn, có một người mặc quần áo đen ở trên cây nhảy xuống, nơi đó là bên cạnh Bích Trầm Các ở phía sau gia trang, và cũng là chỗ ở của gia quyến Chu đại hiệp. Người áo đen nhìn trước sau không thấy ai, liền chui vào trong bụi cây, nhặt một viên đá bằng hạt gạo, ném vào trong Các, không thấy động tĩnh gì cả. Người nọ mừng, nhún vai một cái, như con chim ưng đen bay lên trên lầu Các, ghéech khẽ cửa sổ nhìn vào trong khuê phòng của Chu tiểu thư, thấy vắng bóng người, móc túi lấy dao ra định cạy cửa sổ để lên vào. Bỗng nghe thấy gần đó có tiếng cười nhạt, tuy rất nhỏ, nhưng đã làm văng tai y. Hoảng sợ vô cùng, y đoán tiếng cười ấy là do một người nội công tuyệt thế phát ra, vội rút khí giới ra bảo vệ toàn thân, ngờ ngác nhìn xung quanh, không thấy một hình tích gì cả, càng hoảng sợ thêm.

Y lại thấy vai phải tê liệt, con dao tự nhiên rơi xuống ván lầu kêu loảng xoảng một tiếng vội dùng tay trái nhặt dao lên, nhảy ngay xuống dưới đất, dùng dao đỡ mặt, lại nhìn xung quanh, không thấy một bóng người nào cả. Y mới định thần, thử múa tay phải xem sao, thấy vẫn cử động như thường, liền nghĩ thầm:

- Có lẽ tại mình quá ư khản trương, nghi tâm sinh ám quỷ mà nên chăng? Cùng lúc này vai phải bỗng tê liệt và tiếng cười nhạt cũng do thần kinh khủng hoảng mà nên đây?

Nghĩ tới đó, y thất thanh cười khi, lại nghĩ:

- Ta đã thừa lệnh tới đây, không khi nào lại trở về với bàn tay không được. Như thế không những bị cấp trên khiển trách hành hình, và còn bị người ta khinh thường cho là khác. Ta đây Tam Thủ Không Không Từ Diệc có tiếng ăn trộm như thần, nổi danh bấy lâu nay, chẳng lẽ lại mất tiếng đêm nay ở nơi đây hay sao?

Nghĩ xong, y lại cương quyết tiếp tục nhảy lên trên lầu các.

Ngờ đâu, y mới nhảy rời khỏi mặt đất chừng năm thước, yếu huyết bên đùi trái như bị kiến cắn một cái, đau buốt tận tim gan. Tam Thủ Không Không kêu hự một tiếng, chân khí tán tác, thân hình bỗng tựa như chiếc điều đứt dây, rơi thẳng xuống mặt đất, kêu đến bộp một tiếng, bụi cát bắn tung lên, không còn thì giờ xem xét tại sao nữa, lăn ngay vào trong bụi nằm im thín thút, không dám thở mạnh và cử động.

Bên ngoài bụi cây lại có tiếng cười nhạt và tiếng nói “xuẩn tặc” theo luồng gió thổi vào tai Từ Diệc, tiếng nhỏ như muỗi kêu, nhưng khi lọt vào tai Tam Thủ Không Không lại y như sấm sét vang lừng. Lúc này y đã nhận thấy rõ, không còn phải là thần kinh làm ngụy nữa, đúng là có cao nhân núp trong bóng tối trừng trị ngầm. Từ Diệc càng nghĩ càng mất hết hồn vía, vội kiếm đường nhắm những chỗ cây cỏ thưa thớt, bò lỏm ngòm định chạy thẳng ra ngoài Chu gia trang.

Y bỏ được một lúc, sắp tới chân tường, nằm phục xuống lắng tai nghe có tiếng động gì không, rồi mới dám bò ra khỏi bụi cỏ.

Như trông thấy rần rít vậy, Tam Thủ Không Không Từ Diệc sợ hãi la lên một tiếng “ủa!” Thì ra trước mắt y có một đôi chân người ngăn cản, y run cầm cập ngừng đầu lên, thấy người nọ mặc áo dài màu xám nhạt lưng ong vai vượn, hai tay trắng như ngọc ngà, mặt nhợt nhạt không có sắc màu, trông như xác chết, hai mắt sáng quắc, không có lông mày. Người ấy lăm lăm nhìn thẳng vào mặt y, hoảng sợ quá y toát mồ hôi lạnh ra ướt như tắm vậy.

Bất buộc Từ Diệc phải đánh liều, nhếch mép cười nịnh, trông vẻ mặt rất khả ố, giọng run cầm cập nói:

- Xin ngài xá tội cho kẻ vô tri này được trở về nhà, thật phúc đức quá!

Người đó không nói năng gì, chỉ trợn mắt nhìn y. Y thấy đôi mắt sắc như dao cạo, Tam Thủ Không Không Từ Diệc cảm thấy một luồng hơi lạnh từ trong xương sống của y phát ra, y rùng mình hắt hơi một cái.

Từ Diệc nói:

- Ngài không dạy bảo điều gì, xin tha cho tiểu nhân rút lui vậy!

Vừa nói dứt lời, y nhún mình nhảy lên cao ba thước, sắp bám được vào đầu bờ tường rào, bỗng nghe thấy người nọ khẽ quát:

- Mi không chạy đi đâu được.

Chân phải của y lại bị người nọ nắm chặt và kéo mạnh xuống một cái, rồi y lại bị tung mạnh ra bảy tám trượng, rơi xuống mặt đất. Lần này Tam Thủ Không Không đứng là gặp phải sao quả tạ, còn đau khổ hơn lần trước, tất cả xương cốt như bị rời ra khỏi khớp, người nhũn như bún nằm sóng soài trên mặt đất, không còn hơi sức nào. Y không hiểu người nọ dùng thủ pháp ác độc gì, khiến y cảm thấy như có lũ kiến bò khắp mình mẩy, đau buồn không sao chịu nổi, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, còn khổ hơn là chết, chịu đựng không được, kêu la như bò rống. Người nọ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, tùm tùm cười, quay mình ra phía sau, và lột cái mặt nạ bằng da xuống, (mặt nạ làm bằng da người chết, đeo lên không ai biết là mặt giả) để lộ ra bộ mặt đẹp đẽ anh tuấn, rồi từ từ đi khỏi.

Đọc tới đây, chắc quý vị độc giả đều ngạc nhiên tự hỏi, tại sao trời chưa tới hẳn, mà có phi tặc xuất hiện trong Chu gia trang? Quý vị nên biết Tam Thủ Không Không Từ Diệc biệt hiệu là Thần Thủ (kẻ trộm tài như thần) nổi tiếng đã lâu năm, khôn ngoan đa mưu hơn người, nên y tính ban đêm lên vào Chu gia trang, thế nào cũng bị những người gác trong các vọng canh ngầm nhìn thấy, chẳng thả nhân lúc trời mới chập choạng nhá nhem, các người phụ trách những vọng canh chưa ra gác, lên ngay vào trong trang, nếu có gia đình, thì giả bộ là khách của chủ nhân, ai còn dám hỏi han chi nữa. Mưu kế của y thật khôn khéo tuyệt vời, nhưng nhân toán bất như thiên toán, khi y chưa tới đây, có ngờ đâu lại phải chịu đựng cực hình như thế này?

Tự Anh Sảnh trong gia trang, đèn đuốc sáng choạng, tựa như ban ngày. Lương Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành đang đứng trong đại sảnh, cùng các bạn hữu trò chuyện vui cười. Tạ Vân Nhạc, Phi Vân Thủ Ngộ Phụng Bưu, Bát Quái Kim Dao Trình Kim Ngộ và bạn thân của Ngộ Phụng Bưu sáng ngày hôm nay mới tới tên là Kim Diệu Ngộ Không Hầu Lý Băng, bốn người đứng ở góc phải khách sảnh thì thầm chuyện riêng.

Lúc ấy, một tên tráng đinh hốt hoảng chạy vào báo cáo cùng Chu Duy Thành rằng:

- Thưa Trang Chủ, người gác vọng canh thứ tư bỗng phát hiện ở bên Bích Trâm Các có một người bị thương. Người đó tự xưng là Tam Thủ Không Không Từ Diệc. Xin Trang Chủ định đoạt.

Châu mảy suy nghĩ một lúc, Chu Duy Thành sai cho đem tên đó tới đây. Một lát sau, hai tên tráng đinh đã khiêng Từ Diệc vào đại sảnh để nằm xuống đất. Chỉ thấy Tam Thủ Không Không sắc mặt tái mét toát đầy mồ hôi lạnh, quần áo cũng ướt sũng mồ hôi, mà mình mẩy vẫn cứ run run van lơn rằng:

- Chu đại hiệp, xin đại hiệp ra tay làm phúc như làm giàu, giải huyết cho tiểu nhân, tiểu nhân xin cam đoan sẽ khai hết sự thật để đại hiệp hay.

Nghe thấy kẻ gian nói như vậy, Chu Duy Thành bán tín bán nghi, nghĩ thầm:

- Không biết có phải Từ Diệc tới đây định báo tin bí mật cho ta hay, và không may gặp phải cao thủ nào đó núp trong bóng tối, điểm trúng yếu huyệt của y cũng nên.

Vừa nghĩ vừa đi tới gần, Chu Duy Thành thò tay giải cho Từ Diệc.

Không ngờ, không giải được cho y thì chớ, đại hiệp lại khiến Từ Diệc càng đau đớn thêm, kêu la ầm ĩ, Chu Duy Thành xấu hổ vô cùng, đành chịu thúc thủ. Trong đám tân khách có một ông già gầy gò đi tới, lật sấp Từ Diệc giơ ngón tay điểm vào đốt xương sống thứ ba của y một cái, và tát mạnh một chưởng. Chỉ thấy Từ Diệc la lớn “ôi chao ôi” một tiếng, thổ ra một cục đờm, loạng choạng đứng dậy, như kẻ làm lụng vô cùng mỏi mệt.

Ông già gầy gò lắc đầu thờ dài rồi nói:

- Thủ pháp điểm huyết của người này cao minh thật, chỉ điểm hơi nặng một tí là toi mạng nạn nhân liền. Thủ pháp điểm huyết tinh xảo đến như thế, thật là trong võ lâm hiếm thấy, có thể gọi là “nhất tuyệt” được. Với môn điểm huyết này, lão đã nghiên cứu mấy chục năm rồi, nhưng cũng chưa có thể điểm được như người này. Sự thật lão chỉ có thể giải được thôi, chớ điểm huyết như thế này thì lão cũng xin hàng.

Chu Duy Thành nhìn ông già gầy gò cả cười rồi nói:

- Chu mỗ biết huynh bình sinh ít khen ngợi người khác, không ngờ hôm nay lần đầu tiên Chu mỗ được nghe thấy Vân Long Tam Hiệp Đào Chúc Tam lại

thốt ra những lời đẹp đẽ khiêm tốn như thế!

Nghe thấy Chu đại hiệp nói, Văn Nhạc mới hay ông già nọ là Quan Ngoại Nhất Tuyệt, liền đưa mắt nhìn Văn Long Tam Hiệp Đào Chúc Tam mấy lần. Chẳng sức nhớ khi ở Trần Thái Tiêu Cục, Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên có nói Văn Long Tam Hiệp Đào Chúc Tam nội ngoại công đều tinh thông, khinh công lại xuất kỳ, nhất là môn võ Đại Lực Kim Cương Chương lại càng trứ danh. Khi ông ta giờ môn võ độc đáo này ra, trong mười trọng vuông, chương phong bao trùm, kẻ địch không sao sống sót nổi. Nên ông ta được giang hồ tặng cho là Nhất Tuyệt.

Lúc ấy, Chu Duy Thành trầm giọng nói:

- Từ nghĩa sĩ tới tề trang có âm mưu gì, xin mau cho hay. Chu mỗ quyết không bạc đãi đâu.

Tam Thủ Không Không Từ Diệc cười gượng một tiếng, rồi nói:

- Bây giờ lại có thêm on đức giải huyết cho, tiểu nhân không sao giấu giếm sự thật được.

Thế là y kể hết câu chuyện tại sao lại lên tới đây làm gì cho mọi người hay, ai nấy đều kinh ngạc vô cùng. Thì ra Hồng Kỳ Bang chủ Bát Ty Kim Cương Vũ Văn Lôi là môn hạ đệ nhất của Tây Tạng Ma Tăng Sát Đa Hoa Đà, nên đã học được chín mươi phần trăm võ công tuyệt nghệ của Ma Tăng, người lại gian xảo đa cơ mưu, năm nay mới ngoài bốn mươi tuổi thôi. Từ khi y sáng lập Hồng Kỳ Bang tới giờ, nhờ có sự tổ chức chặt chẽ, đối xử với bên ngoài khéo léo vô cùng, nên chưa đầy ba năm, thế lực đã khuếch trương tới ba tỉnh: Tô Châu, An Huy và Hồ Bắc, hùng tâm càng phát cao vạn trượng, nên y còn muốn thế lực bao trùm cả chín tỉnh ở hai bên bờ sông Dương Tử mới mãn túc. Vì vậy, hai năm trước đây, y đã dùng chính sách tầm ăn đầu lân át các bang phái to nhỏ của chín tỉnh đó.

Ngờ đâu trở lực quá mạnh, bắt buộc y phải đổi chính sách mềm dẻo để đối phó, và thu hút các kỳ nhân dị sĩ, lục lâm hào kiệt, hoặc bỏ số vàng lớn ra mua chuộc các hảo thủ võ nghệ nghiệp, để gây thêm thanh thế cho bang mình. Tuy nhiên cũng có nhiều người không chịu gia nhập, đề khỏi bị bó buộc. Đối phó với những người phản đối ấy, Hồng Kỳ Bang sử dụng các thủ đoạn dè hèn hãm hại, rồi chúng lại cứu giúp để phải hàm ơn chúng, hay là vừa khuyên vừa dọa nạt, chúng làm cho những người đó phải vào tròng mới thôi. Lần này chúng mời Lưỡng Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành nhập bang, nhưng Chu Duy Thành cự lực cự tuyệt. Việc này, Hồng Kỳ Bang chủ Bát Ty Kim Cương Vũ Văn Lôi không quan tâm, vì tỉnh Tô Châu này đã thuộc phạm vi thế lực của bang rồi, có thêm đại hiệp không có lợi gì hơn cho bang, mà không có cũng không có hại gì cho bang cả.

Duy có Phó Bang chủ Liệt Hòa Tinh Tàn Lộc cả giận, bảo Chu Duy Thành cự tuyệt gia nhập như vậy là không biết điều. Nhưng sự thật Tàn Lộc đã để ý dòm ngó tới hai thành bảo kiếm Thanh Hồng và Cự Khuyết của Chu Duy Thành đã lâu. Y mong cướp được một thanh cũng đủ như hổ thêm cánh rồi. Cho nên mấy lần Hồng Kỳ Bang phái người tới quấy nhiễu Chu gia trang là đều do Tàn Lộc chủ trương. Thế lực hùng mạnh của Hồng Kỳ Bang như thế muốn hà hiếp Chu Duy Thành thật không khó chút nào. Nhưng Tàn Lộc không muốn ý thế như vậy, mà sự thật nếu y muốn cũng không làm gì được. Vì sợ đem nhiều người tới Chu gia trang phá phách sợ triều đình nhà Thanh hiểu lầm chúng làm phản. Lúc bấy giờ một chút cơ nghiệp đã tồn công gây dựng bấy lâu năm của Hồng Kỳ Bang sẽ tan rã ngay. Bang chủ Vũ Văn Lôi biết sự tai hại đó, mới không cho bang chúng huy động đánh một cách trắng trợn, và cũng không dám vì việc này mà bất hòa với đàn em. Y biết con gái Chu Duy Thành nhan sắc và võ công cũng hơn người, mới sai Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh ra mặt cầu hôn. Vì vậy mới tạm tạo nên việc phong kiến, lập lời đãi của Chu Duy Thành.

Thấy sự thế đã đi tới mức đó, Vũ Văn Lôi không chịu lép vế, cố ý làm ra vẻ tán đồng vụ thí võ này, sự thật thì y ngầm ngầm định thi hành độc kế “vơ đũa cả nắm”. Cho nên chờ tới trước kỳ hội một ngày, y sai Tam Thủ Không Không Từ Diệc lên vào khuê phòng của Chu Nguyệt Nga, chờ tới đêm khuya, đốt hương mê hồn. Khi Chu Nguyệt Nga đã mê man rồi, Từ Diệc liền đốt pháo thăng thiên báo hiệu. Lúc ấy bọn có thù cũ với đại hiệp được lệnh mai phục gần Chu gia trang liền xông ra hò reo, giả bộ tấn công, để lôi cuốn các anh hùng hảo hán ra cả ngoài cửa trang. Nhân lúc trong trang vắng bóng người, không ai chú ý tới. Từ Diệc lấy trộm luôn hai thanh bảo kiếm. Khi đã thành công, Tam Thủ Không Không lên ra ngoài trang, ra hiệu cho bọn người giả bộ tấn công rút lui.

Thế là lời đãi Uyên Ương sẽ tan rã, chờ tới khi Chu Duy Thành chỉ nhận việc đó do Hồng Kỳ Bang tạo nên thì Vũ Văn Lôi sẽ thoái thác là không hay biết gì cả. Trái lại y bịa đặt bọn người nọ tảo gan dám ở trong phạm vi thế lực của Hồng Kỳ Bang cướp phá như vậy là khinh thị Hồng Kỳ Bang quá nổi, y sẽ cam đoan với Chu Duy Thành trong vòng ba tháng là cùng, Hồng Kỳ Bang thế nào cũng bắt được bọn giặc cướp đồ đó, và lấy lại song bảo kiếm cho.

Lúc ấy y lại gây nên một cuộc chiến đấu rất thảm khốc ở ngay Chu gia trang, và sẽ do Ngọc Diện Nhị Lang cứu Chu Nguyệt Nga thoát nạn. Thế là cô nam quả nữ ở cùng một nơi, hơn nữa Thân Nhất Minh là ân nhân và cũng đẹp trai thì Chu Nguyệt Nga đâu dám cự tuyệt, thì cuộc hôn nhân ấy sẽ tuân tự phi tiên mà thành tựu ngay. Như vậy kể ấy có phải là tuyệt diệu không? Ngờ đâu Tam Thủ Không Không Từ Diệc lại gặp phải cao nhân, mưu mô sắp thành, nên mới thất thế như vậy.

Lưỡng Hoài Đại Hiệp và quần hùng nghe xong, đều tán phục Vũ Văn Lôi có trí âm mưu hơn người. Ban ngày như thế mà cũng dám phái người tới Chu gia trang này.

Chu Duy Thành lại tiếp hỏi:

- Từ nghĩa sĩ không may gặp phải người bạn đó, mới thành ra bàn tay trắng như vậy, thật đáng tiếc! Chẳng hay nghĩa sĩ có thể tả hình dáng người bạn đó cho Chu mỗ hay không?

Tam Thủ Không Không Từ Diệc cười gượng vài tiếng, rồi kể hết đầu đuôi câu chuyện cho tất cả mọi người nghe.

Chu Duy Thành ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn mặt mọi người, rồi vừa cười vừa nói:

- Chẳng hay người bạn nghĩa hạc vân thiên (tinh nghĩa cao tới trời mây) ấy là ai thế? Có vị nào biết lai lịch của người đó không?

Quần hùng nhìn nhau đều tỏ vẻ không biết người đó là ai. Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu bỗng liếc mắt nhìn Vân Nhạc một cái, nghĩ thầm:

- Chưa chắc là y. Ừ phải đấy, nghe Từ Diệc vừa nói, thì người ấy võ công cao thâm khôn lường. Ngón thiếu hiệp ít tuổi như vậy, tất không thể là nào có công lực cao thâm khôn lường. Nhưng, người đó lại là ai nhỉ?

Lúc này Vân Nhạc đã thay áo dài đen rồi, thấy Ngô Phụng Bưu nhìn mình về ngơ vực, liền vừa cười vừa nói:

- Ngô trưởng chủ ạ, theo như lời nói của Từ Diệc thì người ấy không phải là kỳ nhân, cũng là quái kiệt. Tiểu đệ rất mong được làm quen với người ấy.

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu nói:

- Chính lão cũng muốn được gặp người đó, nhưng những kỳ nhân dị sĩ ấy, hành sự rất lạ lùng, như rồng thần thấy đầu mà không thấy đuôi vậy, và ít khi y cho người ta trông thấy mặt thật. Dù chúng ta có gặp mặt, cũng chưa chắc đã biết là y.

Vân Nhạc nghe xong, chỉ gật đầu và cười thôi, chớ không nói gì cả.

Chu Duy Thành liền bảo tráng đinh nhốt Từ Diệc vào trong thạch thất, chờ kỳ hội qua rồi mới thả ra, rồi lại truyền lệnh các người canh phòng chòi canh ngầm đêm nay phải cẩn thận hơn, phi bất đắc dĩ chớ có ra tay đánh người bị thương. Đêm hôm ấy, bình tĩnh như thường. Hồng Kỳ Bang chắc Tam Thủ Không Không Từ Diệc đã thất thủ bị cầm dữ rồi, và biết kế hoạch dự định của chúng đã hỏng hết. Ba tay cao thủ trong phái định vào Chu gia trang cứu Từ Diệc ra, nhưng chưa vào tới Chu gia trang đã bị người đeo mặt nạ da người điểm huyết mê man, rồi còn đem trả cho Chí Bang Cao Bưu của Hồng Kỳ Bang. Người đó là ai? Quả thật không ai biết cả.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu gia trang đặc biệt náo nhiệt, những người đó phó hội lũ lượt kéo tới đông đúc vô cùng. Khiến những người phụ trách tiếp tân trong trang bận rộn khôn tả. Sắp tới giờ Tỵ, hai bên khán đài ở hai phía đông, tây đều ngồi chật ních. Những người ngồi trên đông khán đài đều là bạn tới giúp sức của Chu phủ. Còn bên tây khán đài những người ngồi trên đó đều là tam sơn ngũ nhạc các bang phái giang hồ hào kiệt. Hồng Kỳ Bang do Phó Bang chủ Tàn Lộc thống lãnh mười mấy tay cao thủ của bang tới phó hội, tất nhiên trong đó có cả Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh. Còn thiếu nửa khắc là tới chính Ngọ, người dự hội lại càng đông đúc thêm, tiếng nói ồn ào vô cùng. Chu đại hiệp dự định tới chính Ngọ mới bắt đầu khai hội.

Trên đông khán đài, hai cha con Lưỡng Hoài Đại Hiệp ngồi chính giữa, ghế chủ. Hai bên là Vân Long Tam Hiệp Đào Chúc Tam, đôi mắt hau háu nhìn sang tây khán đài. Trên bàn trước mặt y bày song cổ kiếm, bao kiếm đã bóng son, cán kiếm gắn những hạt trân châu màu hồng, và đôi tua bằng tơ màu vàng, thoảng trông một cái biết ngay là bảo vật danh quý của bạn hữu võ lâm yêu thích. Ai nấy cũng mong đoạt được song kiếm ấy mà dùng, nhưng thần vật lợi khí phải người có đức sử dụng, chớ kẻ vô đức hạnh thì chỉ uống công mư đồ thôi.

Vân Nhạc ngồi bàn thứ hai ở hàng đầu, cùng bàn với Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu vân vân. Từ hôm qua tới Chu phủ đến giờ, chàng mới gặp mặt Chu Nguyệt Nga một lần. Chàng nhận thấy tiểu thư điểm đạm ung dung, tuy không phải sắc nước khuynh thành, tuyệt thế giai nhân, nhưng mặt mũi đoan trang, rất ưa nhìn, liền nghĩ thầm:

- Không biết tánh nết cô ta ra sao?

Bởi vì chàng mới gặp Lan cô nương, thấy nàng đáo để lẳng lơ, đã chán ghét thậm tệ sẵn, nên chàng cứ yên trí người con gái nào luyện tập võ công cũng sẽ hư thân mất nết như vậy. Vì có thành kiến ấy, chàng cứ tưởng lầm con gái nào cũng như con gái nào. Hơn nữa cũng bởi chàng mồ côi mẹ từ thuở nhỏ, mất hết tình mẫu tử, nên chàng không biết một tí gì về tâm lý đàn bà, và cũng không biết cách chịu đựng phái yếu ra sao.

Mới gặp Vân Nhạc, Chu Nguyệt Nga trông thấy chàng anh tuấn vô cùng, khí phách hiên ngang hơn người, đã sinh lòng yêu mến rồi. Nàng nghĩ:

- Nếu gặp chàng trước mấy tháng, ta không phải thiết Uyên Ương Lôi Đài này làm quái gì! Xin phép cha cho mình thành hôn với chàng tức thì. Nhưng, bây giờ đã muộn rồi. Biết làm sao đây? Dù chàng có tài giỏi đến đâu, cũng không sao mà thắng nổi mười trận liên. Phải biết những tên ma đầu tới dự hội đều võ nghệ cao siêu, xưng hùng xưng bá một phương cả, chớ có phải những tay tầm thường đâu?

Nghĩ tới đây, nàng thở dài than vãn, chỉ có cách đành lòng phó thác số mạng cho trời xanh vậy.

Vân Nhạc đưa mắt nhìn sang bên tây khán đài, hai mắt bỗng sáng lên, suýt buột miệng. Thì ra chàng vừa trông thấy nàng áo đỏ trợ cùng khách sạn đang được người chiêu đãi dẫn vào trong trường, tay vẫn cầm cây roi ngựa đen nhánh.

Vừa vào tới trong trường, nàng ngừng bước đưa mắt nhìn khắp mọi nơi một lượt, roi ngựa để thông xuống mặt đất, tựa như một con trường xà đang cựa quậy vậy. Nhìn mọi người xong, nàng vênh vào đi tới đông khán đài. Nàng vừa tới nơi, đã làm chấn động cả đấu trường, ai nấy đều rí tai thì thầm, gió tay chỉ trỏ, nhất là quần tà ngồi trên tây khán đài, đều lìm dim đôi mắt dăm đặng nhìn theo bóng hồng di chuyển. Mỹ sắc ở trước mặt, ai mà chẳng ngây ngất tâm thần. Thấy nàng đi tới bên mình, Vân Nhạc trống ngực đập mạnh, gót hồng càng bước tới gần, tim chàng càng đập mạnh thêm, thấy nàng đi tới cạnh Chu Duy Thành nói khẽ vài câu. Lưỡng Hoài Đại Hiệp hớn hờ mời nàng ngồi cạnh con gái yêu quý của mình, và giới thiệu nàng với Tam Hiệp Vân Long Đào Chúc Tam ba người ngồi cùng bàn.

Vân Nhạc dù là người chín chắn, và quân tử đến đâu chăng nữa, nhưng thật sắc cũng vẫn là bản tánh của con người, cho nên chàng cũng không sao giữ vững nổi tâm thần, cứ liếc mắt nhìn trộm nàng nọ luôn luôn...

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu trông thấy vừa cười vừa nói:

- Ngón thiếu hiệp xem Hồng Y cô nương có đẹp không?

Vân Nhạc thấy Ngô Phụng Bưu hỏi như vậy, biết hành động thâm lên của mình đã lọt vào mắt người nên mặt đỏ bừng lên, không nhớ rõ Ngô Phụng Bưu vừa hỏi gì, vội vàng buột miệng đáp rằng:

- Vâng, nhân phẩm của nàng khá lắm, nhân phẩm khá lắm! Chẳng hay Ngô trưởng chủ có biết lai lịch của nàng không?

Ngô Phụng Bưu vừa cười vừa lắc đầu, trả lời là không biết.

Lúc ấy vừa đúng chính Ngọ, ba tiếng thanh la vang động, ngoài cửa đấu trường tiếng pháo nổ đinh tai. Lường Hoài Đại Hiệp với con gái Chu Nguyệt Nga cùng đứng dậy, về mặt tươi cười, từ từ bước lên trên Uyên Ương Lôi Đài. Chu Nguyệt Nga mặc kinh trang (quần áo võ) màu thụy lục, tay ôm song kiếm đứng cạnh cha. Tiếng pháo vừa dứt, tiếng người ồn ào cũng lặng yên theo, toàn đấu trường im lặng như tờ.

Ngày hôm nay Chu đại hiệp mặc áo dài đoạn hoa, chân mang giày chữ phúc, bộ râu hoa râm phát phối trước ngực, lưng thẳng ngực ưỡn, không có vẻ gì là già nua yếu đuối cả. Đại hiệp mỉm cười chấp tay vái chào cả đông tây khán đài, cất giọng như tiếng chuông, nói:

- Ngày hôm nay là ngày sanh nhật năm thứ sáu mươi của tiểu đệ, được quý vị yêu mến tới dự đông đảo, thật là hân hạnh vô cùng, xin quý vị đừng nề hà rượu nhạt thức ăn đạm bạc, mà vui lòng nâng chén cầm đũa luôn cho.

Nói xong, đại hiệp ngừng lời giây phút. Hai bên khán đài tiếng vỗ tay kêu vang như pháo nổ, đại hiệp tiếp tục nói:

- Nhân ngày sanh nhật của tiểu đệ, có thiết lập thêm lôi đài Uyên Ương này để kén hiền tể cho tiểu nữ. Vì trước kia tiểu nữ lựa kén hơi khác, nên bấy lâu nay vẫn chưa thành tựu, mà hiện thời tiểu đệ tuổi đã sáu mươi, đời sống không còn bao năm, việc giang hồ đã không lý tới từ lâu, riêng có việc tâm nguyện này vẫn chưa hoàn thành, mới thiết lập lôi đài, mục đích như đã thưa cùng quý vị ở trên. Quý vị tới dự tiệc hôm nay, ai ai cũng có quyền lên đài dự đấu, nhưng phải người dưới ba mươi tuổi, và chưa có gia thất. Nếu ai thắng liền mười trận mới là hợp cách? Còn những chi tiết phụ tiểu đệ đã yết rõ trên tấm vải treo ngoài cửa trường rồi, ở đây không cần nhắc tới nữa... Tiểu đệ rất mong quý vị thượng đài đấu võ nên lấy tôn chỉ dĩ võ hội bạn làm đầu, khi đã phân thắng bại là nên ngừng tay ngay, như vậy mới không sai nguyên ý của tiểu đệ thiết lập lôi đài này. Lôi đài này thiết lập ba hôm thôi, sau đó, tiểu đệ sẽ làm lễ phong kiếm ngay. Lúc ấy xin quý vị ở nán lại chứng giám cho. Lời nói của tiểu đệ tới đây là chấm dứt, xin cảm tạ quý vị vô cùng.

Dưới lôi đài lại có tiếng vỗ tay vang dội mãi mãi không ngớt, thế rồi, hai cha con Chu Duy Thành thung thủng bước xuống dưới lôi đài và đi sang bên đông khán đài. Trên lôi đài có hai thanh niên của bốn trang tay cầm hoa thương và đoản đao ra đấu, giao tranh rất kịch liệt, tuy không tài ba gì lắm, nhưng thế nào thức ấy đều đúng quy củ cả. Dưới đài mấy chục tráng đinh bụng dọn mấy chục mâm rượu đem lên trên các mặt bàn ở hai bên đông, tây khán đài, thức ăn thịnh soạn, sơn hào hải vị đầy đủ mọi thứ. Mỗi bàn lại bày sẵn hai mươi cân rượu Trúc Diệp Thanh lâu năm. Quần hào ở nơi xa tới, ai nấy đều đói bụng, nên tráng đinh vừa dọn thức ăn ra, đã như hùm như hổ, ăn lấy ăn để, chén tạc chén thù, chứ không để tâm nhìn lên đài đấu. Nên giờ Tý đã tới mà vẫn chưa thấy ai lên đài thách đấu cả.

Sau ba bốn cặp thanh niên của bốn trang đấu chơi xong, quần hùng trên hai khán đài đều no say cả, bỗng có người thét lớn rằng:

- Tại sao trên lôi đài chỉ những tay hoa quyền tú thối (cái đâm cái đá như thêu như dệt chỉ múa cho đẹp mắt thôi) ra đấu làm bản cả mất thế này? Mỗ không biết ai đào ra những tên tầm thường này? Thật là các người muốn chờ mỗ lên xách từng tên một quăng xuống sao?

Quần tà bên tây khán đài đều cả cười với vẻ mỉa mai. Ngũ Bộ Truy Phong Tiêu La Đức Phúc ở trên đông khán đài, nhin không được, nhún nhảy lên trên lôi đài, hướng về phía tây khán đài, giậm dứ quát hỏi:

- Bạn hữu nào, nuốt no nốc say, vừa thốt ra tiếng lộn kêu, có giỏi thì lên đây chịu đòn!

La Đức Phúc vừa dứt lời, bên tây khán đài đã phát ra một tiếng cười thật dài, rồi một bóng người chạy ra và phi lên trên lôi đài. Người đó mặt đỏ râu hồng, ngũ nhạc triều thiên (mắt mũi mồm tai và lưỡng quyền đều ngừng lên trời) xầu xí vô cùng, cười giọng khá ô rồ nói:

- Thăng nhãi kia, sao mi ăn nói hỗn láo đến thế? Nhưng mỗ Xương Giang Nhất Xú Tất Tiểu Nham đây không dạy bảo những quân vô danh tiểu tốt. Tên mi là gì? Mau nói ra cho mỗ hay.

Nghe thấy đối phương nói xong, Ngũ Bộ Truy Phong Tiêu La Đức Phúc mới hay tên đó là độc hành đại đạo Xương Giang Nhất Xú, nội ngoại công đều giỏi, lại thêm thủ đoạn độc ác vô cùng, liền giật mình kinh hoàng. Tuy vậy La Đức Phúc cũng không phải là tay tầm thường, là đệ tử của phái Ngũ Đài Sơn, tuổi chưa đầy ba mươi, nổi danh đã lâu, tánh rất kiêu ngạo, nghe thấy tên họ gọi mình là thăng nhãi, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Đại gia họ La tên là Đức Phúc, tuy là người vô danh tiếng thật, nhưng không khi nào đại gia lại để cho bọn đạo phi hoành hành như thế được.

Tất Tiểu Nham ha hả cười một hồi rồi đáp:

- Thế ra mi là Ngũ Bộ Truy Phong Tiêu đấy. Với tài nghệ thấp kém như mi mà cũng dám đấu với mỗ hay sao?

Nói xong, y cong ngón tay lại như cái móc, thâu vào và phóng ra một cái, nhắm U Môn và Nhũ Trung hai yếu huyệt của La Đức Phúc mà đánh tới. Xương Giang Nhất Xú Tất Tiểu Nham là môn hạ của Huyền Âm Hồng Quân tại Nam Thiên Mẩu Lãnh, đã luyện được năm bảy thành hóa hầu môn Huyền Âm Chưởng. La Đức Phúc thấy đối phương mới đầu đã giở độc thủ, tức giận vô cùng, chờ Huyền Âm Chưởng vừa đánh tới, chân phải nhún mạnh một cái, thân hình nhanh như chớp nhoáng, đã nhảy tới sau lưng Xương Giang Nhất Xú, giờ tay đánh ba chưởng, sử dụng Khai Ban Chưởng của phái Ngũ Đài, nhắm lưng địch đầy tới.

Thấy thân pháp của La Đức Phúc nhanh kỳ lạ, Tất Tiểu Nham khen thầm rằng:

- Võ công của tên tiểu tử này cũng khá đấy.

Tuy vậy, y vẫn giả bộ làm như không biết La Đức Phúc đã tập kích phía sau lưng, chờ chưởng của đối phương sắp đẩy tới, liền quay nhanh sang trái, trăm hữu chưởng xuống, dùng nội gia chưởng pháp nhằm cổ tay phải La Đức Phúc chặt xuống. Thế võ ấy ai cũng yên trí La Đức Phúc sẽ bị thương tức thì. Nhưng La Đức Phúc có phải là tay tầm thường đâu, sau khi đánh hụt ba chưởng, và cổ tay phải của mình sắp bị đối phương chặt trúng, vội trăm cổ tay phải xuống hai tấc, giờ tả chưởng lên vỗ vào huyệt Phúc Kết của Xương Giang Nhất Xú.

Đồng thời y lại dùng thân pháp Thiết Bản Kiều nhảy ra bên ngoài tám thước. Tuy may mắn tránh khỏi thế võ của Tất Tiểu Nham, nhưng La Đức Phúc cũng hoảng hồn toát mồ hôi một lạnh một phen.

Biết tay trái của đối phương vỗ vào huyệt Phúc Kết trên bụng mình là thế hư thực, nhưng y vẫn lùi nhanh hai bước, ha hả cả cười, rồi nói:

- Thằng nhãi kia, mi lén lút khá nhanh đấy!

Nói xong, y lại giờ Huyền Âm Chưởng ra, hai bàn tay dùng mười thành công lực, xông lên đánh liền. La Đức Phúc thấy thế võ của đối phương khá mạnh, không dám dùng chưởng phong tỏa, vội chạy vòng quanh để tránh. Nhưng Xương Giang Nhất Xú đã định tâm giết La Đức Phúc, liên miên giờ Huyền Âm Chưởng ra đánh, hết chưởng này tiếp luôn chưởng khác, thân pháp lại nhanh nhẹn và tinh xảo vô cùng. Bị chưởng lực của đối phương tấn công như vũ bão, La Đức Phúc chỉ có cách vừa chạy vừa tránh vừa lùi tới mép đài. Xương Giang Nhất Xú đã giờ ngay thế Hồ Quá Cửu Sơn (hồ nhảy qua chín ngọn núi) nhảy lên cao giờ song chưởng đánh thẳng xuống. La Đức Phúc trúng phải song chưởng này tắt chết ngay tại chỗ. Quần hùng phía đông khán đài đều kinh hãi la lớn. Bỗng thấy Xương Giang Nhất Xú thâu hai chưởng lại, vừa xuống tới đài, vội lùi hai bước, trong tay hình như đang nắm một cành cây nho nhỏ vậy, vẻ mặt nhăn nhó... Thấy Tất Tiểu Nham bỗng thâu thế không tấn công mình, La Đức Phúc vội nhảy xuống dưới đài.

Xương Giang Nhất Xú đứng trên lời đài, cất tiếng chửi:

- Tên chuột nhắt nào đã dùng âm tiễn ném ngấm ta thế này? Phải biết một mẩu dưa tre này không làm gì nổi lão gia đâu? Có gan thì bò lên đây đấu với ta vài hiệp?

Y vừa nói tới chữ “hiệp” thì một đoạn đầu tre ở đâu bay tới, hai cái răng cửa của Tất Tiểu Nham đã rơi xuống đài, máu phun ra, y vội dùng tay bịt mồm, đôi mắt lộ hung quang, nhìn hai bên khán đài.

Thấy Tất Tiểu Nham bị ám khí ném trúng hai lần, Ngô Phụng Bưu cũng phải hoảng sợ nghĩ thầm:

- Ai mà tài giỏi đến thế? Bè dưa làm tên thay ám khí thế này?

Sở dĩ y sợ hãi là vì hai khán đài cách xa lời đài những mười hai mươi ba trượng, mà thường thường người ta dùng ám khí nhẹ như vậy ném đối phương xa lắm chỉ ném tới ba trượng là cùng, dù người có nội công thật cao siêu cũng chỉ ném tới sáu bảy trượng là cùng, chứ xa quá có ném trúng cũng không hại được kẻ địch.

Y lại nghĩ:

- Bây giờ người này ném xa như vậy mà còn đánh gãy hai cái răng của tên nọ được, đủ thấy người đó nội công cao đến thế nào?

Y thấy trước mặt Vân Nhạc thiếu hẳn hai chiếc dưa tre giật mình kinh ngạc phi thường, nghĩ thầm:

- Ta không thể coi thường người này được. Nhưng không biết y là bạn hay là địch? Nhưng vừa rồi chàng ra tay trừng trị Nhất Xú, đã thấy y không phải là người của bên địch. Không ngờ ít tuổi như thế mà lại có võ học kinh người như vậy? Thật là hiếm có!

Nghĩ đoạn, Ngô Phụng Bưu không nói ra cho mọi người hay.

Lúc ấy, lại có một thiếu niên áo đen ở tây khán đài nhảy lên trên lời đài, lưng đeo đơn kiếm, đôi mắt lóng lánh nhìn quanh, chấp tay chào Xương Giang Nhất Xú vừa cười vừa nói:

- Tất lão đương gia đã thắng một trận rồi, xin hãy lui xuống. Còn tên chuột nhắt dùng ám khí ném người, chờ lát nữa sẽ điều tra ra là ai ngay. Tới lúc ấy Tất lão đương gia ra tay trừng trị cũng chưa muộn. Còn hậu sinh đây là phái Tây Không Động Tam Đoạt Mệnh Linh Phi, lên đài nhằm mục đích cầu hôn và đoạt bảo kiếm. Không biết lão đương gia có vui lòng giúp cho hậu sinh được toại nguyện không?

Xương Giang Nhất Xú Tất Tiểu Nham đang phân vân không biết nên nhảy xuống hay vẫn ở lại thách đấu? Bỗng thấy Linh Phi lên và khiêm tốn nói như vậy, thì còn gì bằng nữa,

Tất Tiểu Nham tay vẫn ôm mồm đáp:

- Mồ lên đây chỉ phùng trường du hí thôi, chớ có mong cầu hôn và đoạt kiếm đâu. Bây giờ chú đã có lời nói như vậy thì miễn xin nhường liền.

Nói xong, y nhảy xuống đất, dùng Tam Sao Thủy thân pháp, chỉ nhún nhảy ba cái, đã xuyên vào tây khán đài trong đám đông người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Ân hiệp ra tay, cha con Duy Thành thoát nạn - Má đào phô sắc, chị em thực nữ tranh xuân

Lên tới trên lôi đài, Tam Đoạt Mệnh Linh Phi nói rõ mục đích của mình là muốn cầu hôn và đoạt kiếm, dĩ võ hội hữu muốn được tư cách liên thắng mười trận, mời quý hữu cũng có chí hướng như đệ lên trên lôi đài thi thố tài hạ cao thấp. Nhưng trong khi y nói, dáng điệu và giọng nói tỏ ra kiêu hãnh vô cùng. Quần hào trên đông khán đài, đa số là tới giúp sức Chu Duy Thành chứ không có mục đích cầu hôn và đoạt kiếm. Dù có người mong muốn như thế chẳng nữa, cũng chỉ có một số ít mà thôi. Và cũng có một số vì điều kiện trên ba mươi tuổi và không có vợ con mà đành bó tay đứng xem. Cũng có một số nữa nghĩ thầm:

- Điều kiện phải thắng liên mười trận thật khó. Tuy nói dĩ võ hội bạn, chỉ đánh tới mức thắng bại là thôi nhưng khi giao tranh, thì mấy ai giữ được như thế? Đánh tới lúc hăng tiết lên, mình không giết người, người cũng giết mình. Một trong hai người không chết thì cũng bị tàn phế. Như vậy, hà tất ta lại mua cái khổ vào thân làm gì? Cứ ung dung ngồi chờ đợi, khi nào Lưỡng Hoài Đại Hiệp bị nguy cấp, lúc ấy ta ra giúp sức, có phải hơn không? Vì những điểm trên, bên đông khán đài không có người ra tranh đấu là thế.

Còn những người bên tây khán đài thì khác hẳn. Tất cả nhân vật trong hắc đạo (nghề giặc cướp) đều tụ tập trên đó. Họ tuy cùng một nghề như nhau, nhưng tới khi tranh giành quyền lợi thì không ai chịu nhường nhịn ai cả. Người nào tới đó cũng hoài bão được vợ đẹp và bảo kiếm. Nên người nào người nấy chỉ muốn được lên lôi đài trước.

Vài phút sau, một tên đại hán mặc kinh trang nhảy lên trên lôi đài nhưng đấu với Linh Phi chưa được hai hiệp đã bị thương và rút lui liền. Tiếp theo đó lại có một người khác lên báo thù cho đại hán vừa thua trận. Hai người đang hăng hái đấu tranh, chưa phân ai thắng ai bại.

Bên đông khán đài, Vân Nhạc vì thiếu đôi dưa tre, sợ người khác hay biết, trong lòng áy náy vô cùng.

Vừa may một thằng nhỏ bụng com và rượu lên, chàng vội gọi lại và nói:

- Đôi dưa của tôi rơi xuống đất dơ bẩn rồi, chú em làm ơn lấy đôi khác cho tôi.

Thằng nhỏ nọ vừa cười vừa nói:

- Đại gia cứ sai bảo là cháu lấy liền ngay.

Nói xong y vội đi liền.

Các người cùng bàn, trừ một mình Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu ra, không ai hay biết một tí gì. Và lại trong khi ăn uống, đánh rớt dưa xuống đất là một sự rất thường.

Đột nhiên Vân Nhạc sực nghĩ ra một chuyện gì, bèn rí tai Ngô Phụng Bưu:

- Ngô trường chủ, mời trường chủ ra chỗ vắng người, tại hạ có lời muốn thưa riêng.

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu nghe nói tỏ vẻ nghi ngờ giây phút, liền vừa cười vừa nói:

- Vâng, mời thiếu hiệp đi theo tôi.

Hai người cùng đứng dậy, đi ra phía sau khán đài, tới chỗ chân tường liền dừng lại. Vân Nhạc tủm tỉm cười rồi nói:

- Sự thật thì tại hạ không có việc gì quan trọng cả, nhưng bỗng sực nghĩ ra một ý kiến, không thể nào làm thành được.

Ngô Phụng Bưu vội nói:

- Chắc thiếu hiệp có ý kiến quan trọng lắm? Lão hán xin rửa tai nghe.

Vân Nhạc vẫn tươi cười rồi khẽ nói:

- Hôm nay chúng ta chớ có cho một người nào bên đông khán đài lên đá lôi đài. Vừa rồi tại hạ đếm nhầm số người trên tây khán đài nhiều gấp đôi người bên đông khán đài. Mục đích chúng tới đây là muốn cướp hai thanh bảo kiếm, còn việc cầu hôn chỉ là phụ thôi. Tại hạ xét thần sắc và cử chỉ của chúng, nhận thấy đa số là bang chúng của bang Hồng Kỳ và người của chúng dòi tới. Còn một số người nọ không phải là chiến hữu của chúng. Cả hai phe thế lực ngang nhau, kèm giữ lẫn nhau.

Phe Hồng Kỳ Bang quyết chí phải chiếm được cả kiếm lẫn người, nên chúng thận trọng lắm, không cho người ra đấu bừa bãi đâu. Nhưng chúng ta đừng cho Hồng Kỳ Bang biết rõ thực lực của ta, bắt đắc dĩ lắm, chúng ta mới nên phái một hai tay cao thủ ra cứu vãn nguy cơ...

Duy có một điều lo ngại là, những người bên tây khán đài đêm nay đều ở tận mắt các nhà dân trong gia trang này. Thế nào cũng có những nhân vật hắc đạo không đếm xỉa tới đạo nghĩa giang hồ mà lén lút vào ăn trộm bảo kiếm. Thật là khó mà phòng bị được. Theo ngu ý thì chúng ta nên đổi bảo kiếm giả vào, và để trong xó tối, dụ chúng vào trông. Còn phe Hồng Kỳ Bang chắc không chịu yên đâu. Thế nào đêm nay chúng cũng cho người tới cứu Tam Thủ Không Không Từ Diệc. Tại hạ nghĩ như vậy có đúng không Ngô trường chủ?

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu, cảm thấy người thiếu niên đứng trước mặt đây, không những võ học đã giỏi tới mức tột bậc, và đầu óc lại sáng suốt, liền gật đầu lia lịa đáp:

- Thiếu hiệp quan sát tinh vi như vậy thật là hiếm có. Việc này để lão nói lại cho Chu Trang Chủ nghe.

Nói tới đó, Ngô Phụng Bưu cười một hồi rồi nói tiếp:

- Vừa rồi thiếu hiệp bẻ dưa làm tên, trừng trị tên đạo tặc, thủ pháp thực tài ba quá. Vân Nhạc mặt hơi hồng, biết Phụng Bưu đã hay chuyện, chỉ cười chứ không trả lời.

Ngô Phụng Bưu liền vội vàng trở lại khán đài, tiến đến bàn của Chu Duy Thành, còn Vân Nhạc cũng trở về chỗ ngồi.

Lúc ấy trên lôi đài, Tam Tài Đoạt Mệnh Linh Phi đã thắng liền ba trận rồi, càng kiêu ngạo hơn lúc đầu nhiều, vênh váo đi lại trên đài, coi thường hết tất cả mọi người. Vân Nhạc thấy vậy cau mày lắc đầu.

Trên tây khán đài bỗng có một bóng người nhảy lên trên cao, lộn một vòng sang tới lôi đài hạ xuống, tựa như một cái lá rơi, không một chút tiếng động, thân pháp thật là tuyệt diệu. Thượng thắng khinh công Ô Long Phiền Vân đó rất hiếm thấy trong võ lâm. Thân hình của người đó xuống một cái, tất cả đông, tây khán đài đều vỗ tay kêu như đọt tràng pháo lớn vậy. Người đó gầy gò và cao, trên mép để bộ râu dê, đôi mắt như mắt báo lộ hung quang, lông lánh chớp nhoáng, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hồn Nguyên Chương Pháp của ông bạn họ Linh cao siêu lắm. Hôm nay mỗ Phi Thiên Hiết Từ Vân Hạo may mắn được gặp cao thủ của Không Động Tây Phái.

Thấy người nọ tự báo danh hiệu, Linh Phi mất hết vẻ kiêu ngạo, như bị rắn độc cắn phải, kinh hãi lui về phía sau hai bước, vội hỏi:

- Vân lão sư thượng đài, chẳng lẽ cũng vì...

- Bậy nào...

Phi Thiên Hiết Từ Vân Hạo quát lớn một tiếng rồi mới nói:

- Vân mỗ tuổi đã tứ tuần có dư, đầu còn đã tâm như vậy. Lúc này chủ nhân đã nói rõ rồi lên đài dự đấu, mục đích trước tiên là lấy võ để kết bạn, chỉ đánh tới mức thắng bại là dừng tay ngay. Tại sao bạn họ Linh lại dùng thủ pháp nặng đánh hai em kết nghĩa của mỗ ngã xuống đài, suýt tàn phế. Cho nên Vân mỗ mới lên đài để đo lường xem tài nghệ của bạn kinh người ra sao?

Thì ra, bảy tám năm gần đây, trong võ lâm ở Quan Trung (bên trong Vạn Lý Trường Thành) có một nhân vật xuất chúng, thủ đoạn độc ác khôn tả. Người yếu bóng vía nghe thấy tên y cũng đủ run rẩy. Người hung ác ấy tức là Phi Thiên Hiết Từ Vân Hạo, hành tung bí mật, quỷ quyết vô cùng (nghe người đồn) võ công cao siêu đến kinh người, hành sự lại độc ác vô cùng, chuyên môn đi ăn cướp của bọn giặc cướp, lần nào ra tay hành động cũng không để cho nạn nhân sống được.

Hành tung của y phiêu hốt, không ở nhất định ở một nơi nào cả, nên người ta mới khó bề đoán biết.

Vì vậy trong võ lâm mới ví y như là quỷ quái và đặt cho y cái tên là Quan Trung Nhất Quái. Linh Phi biết Vân Hạo là một nhân vật rất khó đối phó, nhưng vì oai vọng của sư môn, dù có thất bại sư phụ thế nào chẳng xuất đầu trả thù cho. Hơn nữa người ta đồn võ công của Vân Hạo cao siêu lắm, nhưng đó chỉ là lời đồn thôi, chứ chàng đã trông thấy bao giờ đâu? Chắc gì địch không nổi y, Linh Phi nghĩ vậy tức thì bèn cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Vân lão sư, tôi Linh Phi nể lão sư là người đồng đạo với nhau, mới tôn kính như vậy, chứ không phải tôi sợ hãi gì đâu. Nhưng thái độ của lão sư quá khinh người như vậy, dù tài nghệ của tôi thô sơ đi chăng nữa, tôi cũng phải thử thách với lão sư vài hiệp.

Vân Hạo ha hả cười một hồi, bộ mặt vênh váo tỏ vẻ khinh thị nói:

- Bạn họ Linh kia, bạn có gan trước mặt Vân mỗ thốt lời ngông cuồng như vậy, kẻ cũng có cốt khí đấy, nhưng bạn không tự lượng xem, có tài ba gì mà dám đấu thử với mỗ vài hiệp chứ?

Tam Tài Đoạt Mệnh Linh Phi cười nhạt rồi nói:

- Có đủ tài đấu với lão sư hay không, chờ tới khi giao chiến mới biết được. Nếu tôi có thất bại, chỉ tự oán trách chứ đâu phải sư phụ kém tài, học không được tinh xảo. Vân lão sư hà tất phải ngông cuồng như thế vội. Mời lão sư ra tay đi! Vân Hạo cười ha hả giơ bàn tay lên đón đánh liền. Linh Phi trông thấy Vân Hạo chân đạp Hồng Môn và đánh lại ngay, như vậy thật ngông cuồng quá, trong lòng tức giận lắm, vội giở Cầm Nã Thủ (thể võ chỉ nắm bắt thôi) tuyệt học của Không Động ra. Vân Hạo võ học cao thật, thay đổi vị trí rất nhanh, tới sau lưng đối phương và tấn công liền, tha hồ Linh Phi có hết sức tránh né, cũng không sao thoát khỏi. Vân Hạo cứ như bóng theo hình, lúc nào cũng ở phía sau lưng địch. Dù có tuyệt kỹ võ công, không sao gặp được mặt đối thủ để tấn công, nên chỉ có cách chịu đòn thôi.

Phi Thiên Hiết Tử Vân Hạo hình như cố tâm làm cho y xấu hổ với mọi người khiến y phải chạy vòng quanh, như con khi làm trò, gân xanh lộ trên mặt. Dưới lời đãi, quần hùng không sao nhịn được, cười ồ như tiếng sấm động.

Biết Linh Phi sắp đại bại tới nơi, Vân Nhạc không muốn xem nữa, thỉnh thoảng đưa mắt sang bên cô áo đỏ, thấy cô nọ hai tay chống má, đang chăm chú nhìn lên trên lời đãi, vẻ mặt tươi tỉnh, hình như thích thú lắm.

Vân Nhạc thở dài một cái nghĩ thầm:

- Thật là mộng tưởng! Dù nàng có lòng mến ta nhưng đại thù của ta chưa báo đền, thì tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện tình nhi nữ này?

Chàng không dám nghĩ tới chuyện tình nữa, vội đưa mắt nhìn sang phía tây khán đài, chú ý tới cử chỉ của bọn Hồng Kỳ Bang, thấy Liệt Hóa Tinh Tàn Lộc, cứ rí tai dận dỏ các thủ hạ luôn luôn, lại giờ tay chỉ lên lời đãi, và cũng chỉ cả bên Lưỡng Hoài Đại Hiệp. Chàng liền động lòng nghĩ, trong lòng tính toán rằng:

- Hôm nay, Hồng Kỳ Bang lại muốn giở trò như đêm hôm qua chăng? Đêm hôm qua chúng bị tan rã ở ngoài cửa trang, anh em Cái Bang ra tay khôn khéo, thật là thần bất tri quỷ bất giác có khác, không sợ hờ một chút nào. Hồng Kỳ Bang thất bại như vậy, không khác gì người cầm ngậm bò hòn, lại cứ tưởng làm các vọng canh ngầm của Chu gia trang hành động, nên chúng càng tức giận Chu Duy Thành, coi đại hiệp như cái gai trước mắt, phải trừ diệt cho được chúng mới yên lòng. Ta đã ra tay đúng vào việc này, dù sao cũng phải trượng nghĩa đến tận cùng.

Xét ra Bạch Vân Lưỡng Bang đầu của Cái Bang ở huyện Cao Bưu này cũng là một tay lão luyện, một tay phụ tá đắc lực đấy? Nhưng không biết ngày thứ ba, ta sai y làm việc nọ, liệu có xong xuôi không?

Suy nghĩ tới đó, chàng nhìn lên trên lời đãi, đã thấy Linh Phi bị Vân Hạo dùng chương bỏ một cái, ngã xuống đài mềm thỏ máu tươi. Bên tây khán đài lập tức có người chạy ra công Linh Phi vào.

Vân Hạo cũng nhảy xuống đài, xuyên vào trong tây khán đài, lập tức có tiếng chửi rủa ầm ỹ, làm ồn cả khán đài. Sau lại có hai người nhảy lên lời đãi ra tay tranh đấu.

Lúc ấy, Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu hớn hờ vội vã trở lại, vừa cười vừa nói:

- Ngón thiếu hiệp, tôi đã theo lời ngài hành sự rồi. Chu Duy Thành còn khen ngài nghĩ chu đáo lắm, tài thật!

Nói xong, y giờ ngón tay cái lên thay lời khen, và nói tiếp:

- Lão điều tra hộ thiếu hiệp một việc này. Cô bé áo đỏ kia ấy, ối chà! Cô ta thật là tuyệt sắc, bộ mặt xinh quá. Cả lão què mùa già nua này cũng phải động lòng, huống hồ... người niên thiếu phải không?

Vừa nói y vừa nhìn mặt Vân Nhạc. Các người ngồi cùng bàn thấy vậy đều cười ồ lên. Vân Nhạc đỏ mặt tía tai, trợn mắt nhìn Ngô Phụng Bưu và nói:

- Ngô trường chủ, khéo nói bông đùa!

Ngô Phụng Bưu cũng cười một hồi, nghiêm nét mặt nói:

- Cô ta là cô gái con một của Triệu Khang Cửu mà năm xưa người ta vẫn tôn là Trung Nguyên Nhất Kiếm đấy! Ông ta võ học tuyệt luân, người con gái quý này võ công cũng khá lắm, cứ xem lúc vào cửa, múa roi nội công mạnh như vậy, đủ thấy nàng không phải là một tay võ nghệ tầm thường. Duy Thành huynh có gửi thiệp mời Trung Nguyên Nhất Kiếm tới đây dự buổi đại hội và ăn thọ này, nhưng vì ông ta đau không tới được, mới sai cô con gái làm đại diện. Triệu cô nương võ học khá, mặt đẹp, can trường, đảm đang, ai trông thấy mà chẳng yêu, mà chẳng nhớ thương..

Nói tới đây, ngừng giây phút, lại vừa cười vừa nói:

- Ngón thiếu hiệp đừng hiểu lầm lão tự thị là người lớn tuổi, cứ nói bông đùa đi. Cổ nhân đã dạy: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, những thiếu niên như bạn mới là đối tượng của nàng. Nếu bạn xấu hổ không dám lên tiếng, thì lão đại diện hỏi hộ cho nhé?

Vân Nhạc không ngờ Phi Vân Thủ lại biết rõ lòng mình như vậy, xấu hổ vô cùng, đứng ngồi không yên, hai má đỏ bừng và nóng hổi liền cười gượng và nói:

- Nếu được lão tiên bối giúp cho thì gì bằng nữa.

Nói xong, chàng vội vàng đi vào sân trong, vừa đi vừa nghe tiếng cười nhạo báng của mọi người.

Chu gia trang chỉ có luyện võ trường thiết tiệc và có lời đãi đấu võ là ồn ào náo nhiệt thôi. Còn các nơi khác tĩnh mịch như đêm khuya thanh vắng vậy. Từ vườn hoa, ao sen, hành lang thư phòng, phòng khách cho tới nhà bếp cũng có vọng canh ngầm. Đâu đâu cũng có vài ba tráng đinh tay cầm khí giới bóng loáng, tuần tiểu khắp đó đây. Tam Thủ Không Không Từ Diệc bị nhốt ở phía tây vườn hoa, trong một thạch thất cạnh núi đá Thái Hồ. Tất cả tráng đinh canh gác quanh đó, không ai bực đãi y cả, bữa ăn nào cũng có rượu, thịt. Từ Diệc uể oải nằm trên tấm phản, hai tay ôm đầu, ngẩn người ra nhìn những đám mây bay lơ lửng ở ngoài cửa sổ sắt, trong óc nghĩ thầm:

- Sao ta xui thế này? Thiết nghĩ ta Tam Thủ Không Không năm xưa với cái thân tự do này, hễ đi kiếm ăn một lần, trở về có thể sống một cách đàng

hoàng hai ba năm. Thật là trời cao bể rộng, tha hồ ta bay bổng tiêu điều, khoan khoái biết bao, sung sướng biết bao? Nay bỗng tự dưng nghe lời cảm dỗ của bạn, tham được năm nghìn lạng bạc để thí cái thân này, sao ta ngu xuẩn đến thế? Trời ơi! Hôm qua ta gặp phải cái người quái lạ đó, sao mà tài ba đến thế? Thật, trong đời tamáy chục năm rồi, chưa hề thấy ai võ công cao siêu đến như vậy?

Quả thật, ta Từ Diệc bị đại bại như vậy, mà vẫn phải chịu phục người!

Người mất tự do bao giờ cũng hay hồi nhớ chuyện xưa. Tới lúc bị giam cầm y mới hay tự do là quý. Từng tấn tuồng một, hiện cả ra trước mắt Từ Diệc. Y đã làm rất nhiều tội ác và cũng có lúc hành thiện, cướp phú tế bản, diệt cường trừ ác, nhưng đó chỉ là một chút thêu dệt trong đời sống của kẻ ác thôi, nó tựa như bông hoa vừa nở lại tàn ngay. Y cứ tự vấn rằng:

- Có lúc nên hành ác mà nguy thiện không?

Chỉ xem sắc mặt y biến hóa thay đổi luôn luôn, tựa đang sám hối và cũng tự như bị thương, nhưng người ngoài biết sao được? Bên ngoài cửa sổ, lúc nào cũng có người canh gác tuần tiễu, thấy Từ Diệc ngẩn người ra nằm ngửa trên tấm phản, chỉ mỉm cười đi thẳng.

Trong vườn hoa đang yên lặng như tờ, bỗng trên nóc thạch thất có tiếng chân người đi rất nhẹ nhàng, như tiếng lá rơi vậy. Nhưng với tai người luyện võ thì nghe thấy tiếng động ấy lớn lắm. Từ Diệc đang mơ màng, bỗng giật mình kinh tỉnh, thấy ngoài cửa sổ then sắt có một cái đầu người ló vào.

Người đó khẽ dặn bảo Từ Diệc rằng:

- Từ huynh, tôi thừa lệnh Phó Bang chủ tới đây cứu huynh ra khỏi tù ngục đây.

Nhìn kỹ mặt, Từ Diệc mới hay người đó là bạn tri kỷ Thiết Ty Nhân Hùng Cổ Tô, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, rồi lại chau mày lắc đầu đáp:

- Không được đâu, người trong trang này không ai bạc đãi tôi cả. Họ hứa sau khi hội kỳ, thế nào cũng thả tôi ra. Bây giờ tôi mạo hiểm đào tẩu thì thoát sao được các tay hảo thủ của họ. Chưa chừng còn hy sinh cả tính mạng là khác! Hơn nữa, đệ đã bị người điểm huyết rồi, công lực hình như đã bị phế hết, chân tay như không có hơi sức. Cổ huynh chớ có vì đệ mà mạo hiểm làm gì? Huynh mau mau rời khỏi nơi đây đi. Mối thù bị tù này, tôi thế nào cũng phải trả. Quân tử báo thù, mười năm sau vẫn chưa muộn mà? Núi xanh vẫn còn nước biếc không thay, ta sợ gì không có dịp may để trả thù cơ chứ?

Cổ Tô nghĩ ngợi giây phút, lại nói:

- Đêm hôm qua, bồn bang có phải mấy tay cao thủ tới đây cứu huynh, cho tôi sáng nay, vẫn chưa thấy họ trở về, chắc bị bắt rồi cũng nên? Chẳng hay Từ huynh có biết chuyện đó không?

Tam Thủ Không Không Từ Diệc kinh ngạc vội nói:

- Tiểu đệ từ khi bị giam giữ trong thạch thất này, không hay biết một tí gì tin tức bên ngoài cả. Nếu vậy, đệ khuyên Cổ huynh mau rời khỏi nơi đây thì hơn.

Cổ Tô nhìn xung quanh một vòng, lại nói:

- Bên ngoài vườn hoa có mấy đồng đạo tiếp ứng, đệ tự tiện quay trở về một mình sao được? Từ huynh chớ có bị chúng dọa nạt mà mất hết can đảm như thế. Chu gia trang này có phải là đầm rồng hang hổ đâu mà sợ? Sự thực, trong mắt Cổ mỗ, trang này chỉ như chuồng chó, ổ gà, chứ có nghĩa lý gì đâu. Thôi mau lên, để Cổ mỗ cõng Từ huynh nhé?

Nói xong, y dùng hai tay bẻ hai song sắt ở cửa sổ, chỉ nghe thấy “kẹt” một tiếng, cái song sắt to bằng ngón tay cái bị bẻ gãy làm đôi, đủ thấy công lực của y mạnh biết bao? Y định bẻ thêm hai thanh nữa bỗng nghe thấy một tiếng quát lớn:

- Ai đó?

Cổ Tô quay trở lại, dùng đao che đỡ bộ mặt, trông thấy cách đó ba thước có hai người đứng nhìn y, cả hai đều mặc quần áo màu đen, bốn mặt long lanh hung tợn. Một người lên tiếng hỏi:

- Ngươi là ai? Sao dám tự tiện vào trong trang này? Phi gian tức đạo, có mau thúc thủ chịu trói không? Bằng không, chờ lúc chúng tôi ra tay, thì hối bắt kịp đấy!

Cổ Tô cả cười một hồi, rồi đáp:

- Ta Thiết Ty Nhân Hùng Cổ Tô đã tới đây là phải ra tay cứu bạn. Dù nơi đây là Từ Cẩm Thành của nhà vua, Cổ mỗ cũng dám xông pha hướng hồ Chu gia trang nhỏ xíu này? Nói thực cho hai người biết, chỉ trong nay mai, Chu gia trang này sẽ bị tan vỡ. Các người đã thành con cá trên thớt còn tự phụ cái gì?

Người nọ nghe thấy nói như vậy, chỉ mỉm cười, chứ không tức giận và nói:

- Họ Cổ kia, người bây giờ mới phải là cá trên mặt thớt. Người không tin, thử xem có thể đào tẩu được không?

Cổ Tô thấy người nọ nói như vậy, giật mình kinh hãi, lùi lại một bước, gượng cười khinh nói:

- Tiểu cầu vô tri kia, ngươi dám thốt lời ngông cuồng với Cổ Tổ như vậy, phải cho hai người biết lợi hại Cửu Liên Hoàn đao pháp mới xong.

Hai người đều là đồ đệ của Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam, một tên là Trần Văn Hàn, còn người nữa tên là Hồ Thiên Sinh. Cả hai đều mới ra đời, không biết sợ hãi gì hết, nhưng võ nghệ cũng khá cao, nghe thấy kẻ địch xưng danh, mới hay là Thiết Tỷ Nhân Hùng, một tên đại đạo hoành hành ở Yên Vân. Hai người thì có tuyệt học và oai vọng của sư môn, không hề sợ hãi chút nào. Trần Văn Hàn cả cười một hồi rồi nói:

- Họ Cổ kia, ngươi hoành hành ở Yên Vân, tội ác kẻ khôn xiết. Thiếu gia nhà ngươi kiếm người đã lâu, nay ngươi tự đứng dẫn thân tới đây, để cho chúng ta thay trời hành đạo.

Nói xong, y bỗng giơ Nhận Linh Đao lên dùng thế Phụng Hoàng Tam Đầu (chìm phụng hoàng gập đầu ba cái) xông thẳng tới, chém liên ba nhát vào mặt Cổ Tổ.

Cổ Tổ không chút sợ hãi, trái lại còn cười khinh một hồi, quay trái tay múa đao lên đỡ, chỉ nghe thấy “keng” một tiếng. Trần Văn Hàn phải lùi lại ba bước, con dao Nhận Linh suýt rơi xuống đất, hổ khẩu nóng rát, mới hay Thiết Tỷ Nhân Hùng sức mạnh vô cùng, biết không thể dùng sức mạnh thắng được, liền biến đao pháp, giơ một pho đao pháp tuyệt diệu ra. Pho đao pháp này sở trường về nhanh nhẹn kỹ xảo, đao quang như tuyết, thân hình như vượn, cứ chém quanh người Thiết Tỷ Nhân Hùng.

Thấy thiếu niên nọ giờ đao pháp đó ra, Cổ Tổ biết ngay đao pháp này là Tam Độc Môn đao pháp của Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam. Và y biết Đào Chúc Tam đã nhúng tay vào việc nào là phải giết cho được kẻ địch mới thôi. Tuy vậy, lúc này đã coi hồ rồi, Cổ Tổ đành nghĩ rằng đương đầu tới kỳ cùng, bèn nghĩ thầm:

- Đẳng nào ta cũng tới đây rồi, còn sợ hãi làm gì? Bây giờ ta cứ giết thẳng nhãi này trước, lát nữa lão tặc ra tay có mất mạng cũng không thiệt thòi.

Lúc này, Trần Văn Hàn đã giờ Tam Độc Môn đao pháp ra rồi, đao nào cũng ba nhát chém tới. Thoạt tiên, Cổ Tổ còn chống đỡ vất vả, nhưng sắp đánh tới năm mươi hiệp, Trần Văn Hàn đuối sức, đao pháp càng đánh càng chậm, Hồ Thiên Sinh đứng cạnh thấy vậy, biết mình không ra tay trợ chiến là sư đệ phải thất bại, liền xông vào tham chiến. Tuy hai sư huynh đệ đấu một mình Cổ Tổ, nhưng đao pháp của đôi phụng hoàng hùng mạnh và lợi hại hơn, chỉ đánh hai ba chục hiệp là cả hai bị địch đánh chạy quanh như đèn kéo quân vậy.

Bỗng có tiếng người quát lớn:

- Hai anh em mau tránh sang bên, còn tự thị võ nghệ cao cường làm gì nữa!

Trần Văn Hàn vội thu đao nhảy ra xa hai thước, vừa thờ hồn hể vừa đưa mắt nhìn, thấy người vừa quát lớn giống như quái nhân mà Tam Thủ Không Không Tử Diệt đã mô tả. Mặt người ấy nhợt nhạt như người chết đuối, mặc áo dài lụa đen với giọng lạnh lùng nói:

- Cổ Tổ có mau buông đao xuống chịu trời không? Chu gia trang này người cũng dám tới ư?

Thiết Tỷ Nhân Hùng Cổ Tổ nghe thấy tiếng quát tháo cũng kinh hãi thu đao lùi lại ba bước, sau thấy người nọ mặt mũi quái dị, ăn nói ngông cuồng tức giận vô cùng, liền quát lớn:

- Ta, Thiết Tỷ Nhân Hùng Cổ Tổ này, phiêu lưu giang hồ mấy chục năm, chưa ai dám vô lễ như vậy? Nếu ngươi thắng nổi Cửu Liên Hoàn đao pháp của tổ, thì không cần ngươi lên tiếng, tổ cũng tự động vứt đao chịu trời.

Quái nhân nọ ngừng mặt lên trời cười nhạt, rồi nói:

- Người còn dám ngông cuồng ư? Thôi được, nếu ngươi chạy thoát khỏi bàn tay ta, thì ta tha cho ngươi khỏi chết. Căn cứ hành vi ác độc của ngươi thì ngươi chết cũng chưa đủ đền tội. Nào, ngươi cứ việc tiến lên đánh đi! Cổ gắng lên!

Nói xong, y lại cười khinh một hồi. Ai nghe thấy tiếng cười đó cũng phải hãi sợ. Nghe thấy tiếng cười, Tử Diệt biết là quái nhân đã tới, vội ló đầu ra cửa sổ, la lớn:

- Cổ huynh mau chạy đi!

Ngờ đâu y vừa lên tiếng, đã thấy Cổ Tổ múa đao xông vào đánh rồi, liền nghĩ thầm:

- Thôi, phen này Cổ Tổ tất phải mất mạng rồi!

Y liền ngồi xuống, không xem nữa.

Cổ Tổ vừa múa đao tấn công, bỗng thấy mắt hoa một cái, quái nhân đã biến mất, bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng cười nhạt. Cổ Tổ giật mình kinh hãi, không dám quay lại nhìn, vội nhún mình nhảy về phía trước xa hơn hai trượng, mới dám quay mình lại xem.

Ngờ đâu, y lại nghe thấy đằng sau lưng có tiếng cười nhạt, và trông thấy Hồ Thiên Sinh với Trần Văn Hàn cũng đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Tới lúc này, y mất hết hồn vía, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, sợ quá đánh liều nghĩ rằng múa đao, vừa quay mình vừa chém về phía sau, nhưng tới khi quay ra phía sau, y không thấy một hình bóng nào cả. Đang ngờ ngạc sợ hãi, y lại nghe thấy phía sau lưng có tiếng cười nhạt, như bóng theo hình vậy, tha hồ y quay nhanh thế nào, quái nhân nọ vẫn cứ theo sát lưng và cười nhạt.

Quay đi quay lại mấy vòng, Cổ Tổ đã cảm thấy hai đầu gối rụng rời. Kinh địch như thế này, quả thật Cổ Tổ từ khi ra đời tới giờ, chưa hề trải qua tình thế

này bao giờ. Lúc này, y mới nhận thấy công lực của quái nhân cao siêu đến mức không thấy ai tài giỏi như vậy. Y tự nghĩ dùng lực và đấu trí cũng không sao thắng nổi đối phương, chỉ còn cách đào tẩu là thượng kế hơn cả. Không kịp nghĩ kỹ nữa, y nhún mình nhảy ra ngoài tường, định chạy ra khỏi gia trang này. Tuy y biết không có hy vọng tẩu thoát nhưng y cũng không cam tâm bó tay chịu bắt. Thân hình của Cổ Tô tự như mũi tên nằm ngang bắn thẳng ra ngoài, y thấy chỉ còn hai thước nữa là vượt qua đầu tường rồi, bỗng cảm thấy dưới hông tê liệt, hơi sức tiêu tan, cả người rơi nhanh xuống dưới chân tường. Thế là y bị người ta điểm trúng yếu huyệt lúc nào không hay, càng nghĩ càng xấu hổ vô cùng.

Trần Văn Hàn và Hồ Thiên Sinh đứng cạnh đó trông thấy như vậy đều biến sắc mặt, vì chúng mục kích quái nhân sử dụng thủ pháp kỳ lạ quá, chỉ thấy một cái bóng, lúc thì đông, khi thì tây, tựa như ma trơi, không sao trông thấy rõ hình dạng của người đó nhún nhảy ra sao. Cả những gia đình và các tay hảo thủ khác, phụ trách canh ngấm cũng đều lộ đầu lên xem. Đến khi chúng thấy quái nhân theo sau Cổ Tô nhảy ra, và tiếp theo đó Cổ Tô ngã xuống, rồi quái nhân vượt qua tường đi mất, mới chạy cả lại.

Trần Văn Hàn và Hồ Thiên Sinh liền nhảy lên trên đầu tường nhìn xem, đều kinh ngạc thất sắc, vì thấy bên ngoài có bảy tám tên côn đồ nằm ngổn ngang dưới đất, còn hình dạng của quái nhân không trông thấy đâu cả. Trần Văn Hàn liền huýt còi miệng gọi gia đình tuần tiểu tới, đem mấy tên phi đồ và Cổ Tô bắt nhốt vào trong thạch thất, mới đi ra đồng khản đãi báo cáo sự thể vừa xảy ra cho Chu đại hiệp cùng sư phụ hay.

Vân Nhạc rời khỏi sân trong, lại trở về mâm tiệc, ngồi trò chuyện với Ngô Phụng Bưu, rất là vui vẻ...

Lúc ấy trên loi đài đã có mấy người lên xuống rồi. Lần nào cũng vậy, người thất bại ngã xuống đều bị thương nặng cả. Đủ thấy bảo kiếm và mỹ nhân hấp dẫn người ta mạnh quá.

Lưỡng Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành với Tam Hiện Vân Long Đào Chúc Tam và Triệu Liên Châu cùng Chu cô nương chuyện trò vui cười, nhưng thỉnh thoảng đưa mắt nhìn lên loi đài, để ý tới tình thế trên loi đài. Bỗng thấy Trần Văn Hàn hấp tấp chạy ra, khê báo cáo những việc vừa xảy ra trong vườn hoa. Chu Duy Thành và ba người kia nghe xong, đều tỏ vẻ kinh ngạc. Vân Long Tam Hiện liền dặn bảo Trần Văn Hàn vài lời. Văn Hàn dạ luôn mồm rồi đi vào nhà trong liền. Vân Long Tam Hiện trong lòng nghi ngờ, liền nói với Chu Duy Thành rằng:

- Người ấy là ai nhỉ? Tại sao lão nghĩ không ra? Nghe chàng Hàn nói thì người đó thân pháp kỳ lạ, xưa nay chưa hề thấy bao giờ. Có một điều lạ nhất là người đó võ công cao siêu như thế, tại sao cứ lén lút giấu giếm như vậy? Có lẽ biệt hiệu Vân Long Tam Hiện của lão đến phải tặng cho y mới xong.

Đột nhiên Triệu Liên Châu cười một hồi, tiếng thánh thót dễ thương, cười xong liền nói:

- Cháu muốn gặp mặt người đó. Hừ, nhất định là người ấy rồi.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam giật mình vội hỏi:

- Sao, Triệu cô nương biết người đó là ai đấy à? Có thể nói cho lão hay biết không?

Triệu Liên Châu khê cười một tiếng, đôi mắt long lánh liếc nhìn Vân Nhạc, rồi nói:

- Hiện giờ cháu chưa dám xác định hẳn, chỉ có thể biết là người đó khả nghi thôi. Người đó ở gần chúng ta, điều tra ra không khó đâu.

Chu Duy Thành theo tầm mắt của Triệu Liên Châu nhìn sang bên Vân Nhạc bỗng hơi kinh ngạc liền nghĩ:

- Vừa rồi Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu cũng bảo Ngôn thiếu hiệp là một dị nhân rất kín đáo, mình còn chưa tin. Nhưng dù y có tài ba lỗi lạc đến đâu, cũng không sao bằng được quái nhân mà Từ Diệc và Trần Văn Hàn đã nói vì võ công của quái nhân cao siêu đến nỗi thiên hạ không ai sánh bằng.

Tuy vậy, đại hiệp vẫn ngấm ngấm chú ý đến Vân Nhạc luôn luôn.

Tạ Vân Nhạc tai mắt tinh thông, thấy Trần Văn Hàn chạy đi chạy lại, Triệu Liên Châu và Chu Duy Thành hai người lại cứ đưa mắt nhìn mình, trong lòng cười ngầm và nghĩ thầm:

- Dù các người có nghi ngờ đến thân ta, cũng khó mà phản mình nổi.

Chàng tự nhận đó là kiệt tác của mình, lại càng khoái chí vô cùng.

Tại sao Triệu Liên Châu lại nghĩ chàng như vậy? Vì từ khi nàng trông thấy Vân Nhạc ngồi bàn bên kia rồi, cứ lưu ý tới luôn, thấy chàng đi một lúc, lại hấp tấp trở về chỗ ngồi. Diện mạo tuấn tú của chàng không kém gì Phan An, Tống Ngọc. Hơn nữa chàng lại nho nhã điềm đạm, nên vừa mới gặp mặt, nàng đã đem lòng mến yêu rồi. Tới khi Trần Văn Hàn ra báo cáo sự thể, nàng đã hiểu ngay, và nghĩ thầm:

- Sao lại có sự ngẫu nhiên như thế? Nghe nói thân hình của quái nhân giống hệt chàng! Nhưng chàng làm gì có được tài ba đến thế? Chưa chắc hẳn là chàng?

Mỗi nghĩ ngờ cứ lẩn quẩn trong đầu óc, sau cùng nàng quyết chí phải cố sao tìm cho ra manh mối mới nghe.

Đột nhiên có tiếng nói như thanh la vỡ phát ra từ bên tây khán đài. Tiếp theo đó, có một bóng người nhảy ra bãi cỏ trước loi đài. Người đó thân hình vạm vỡ, mặt mũi xấu xí, trạc độ ba mươi tuổi, đứng chững chạc nói:

- Chu đại hiệp, tôi Tiền Tinh Hoàn muốn hỏi một điều hơi sỗ sàng một chút?

Y vừa nói vừa chỉ thẳng vào Triệu Liên Châu, vừa cười vừa nói tiếp:

- Có phải chính cô nương cũng định nhờ lời dài này mà kén chồng không? Phải chăng chúng tôi thẳng liền mười trận là được quyền tự do kén chọn một trong hai cô này đó không?

Y vừa nói dứt lời, Chu Duy Thành ngạc nhiên, Triệu cô nương tức giận vô cùng, đôi lông mày xéch ngược.

Thì ra, từ khi Triệu Liên Châu tới dự tiệc đến giờ, bên tây khán đài ai nấy đều mê tít cả mắt, đăm đăm nhìn nàng. Ngồi cạnh Chu cô nương, nàng đẹp quá, nhan sắc lấn át cả con gái chủ nhân, và thỉnh thoảng lại đưa mắt liếc sang bên tây khán đài. Tưởng nàng đoái hoài tới mình, quần tà tên nào tên ấy đều mê mẩn tâm thần. Tên Tiền Tinh Hoàn vừa nhảy ra mới đây, biệt hiệu là Xuyên Hoa Yến Tử (con chim én xuyên qua bông hoa) và cũng là con ma hiệu sắc nữa. Ngày thường, y đã giầy vò không biết bao nhiêu phụ nữ lương thiện rồi, võ công cũng

khá, mới dám hoành hành như vậy. Y thấy Triệu cô nương đẹp như Tây Tử, chỉ muốn nuốt ngay nàng vào bụng, trong lòng ngứa ngáy vô cùng, cứ thì thầm với các đồng đảng phê bình nàng. Sau thấy đồng đảng xúi giục, y không do dự chút nào, nhảy thẳng ra bãi cỏ, và dục tình thúc đẩy, mới dám thốt ra những lời vô lễ như trên.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam tức giận vô cùng, cau mày khế nói:

- Tên này khá ồ thật! Từ xưa tới nay, y hái hoa giết người, tạo rất nhiều tội ác. Hôm nay ta không ra tay trừng trị, thì danh vọng và hiệp nghĩa đạo nơi đây không còn tồn tại nữa!

Đào Chúc Tam vừa dứt lời, Triệu Liên Châu đã nhảy ra, tay phải múa cây roi ngựa, thẳng như gậy sắt, nhắm U Môn huyết của Tiền Tinh Hoàn đâm liên. Xuyên Hoa Yến Tử Tiền Tinh Hoàn thấy nàng ra tay nhanh như chớp nhoáng, và có tiếng gió đưa tới, trong lòng hơi kinh hãi, mồm vẫn cười và nói:

- Cô nương ra tay độc ác thế?

Y vừa nói vừa nhanh nhẹn né mình tránh, và giơ tay ra bắt đuôi roi. Triệu Liên Châu biết ý của địch, roi chưa đánh hết đà, đã xoay luôn sang thế khác, bỗng nhiên thâu roi lại, rồi lại đánh thẳng ra một cái, tựa như con thanh xà, nhắm Khí Hải huyết của Tiền Tinh Hoàn đánh tới. Lần này nàng ra tay cực kỳ nhanh nhẹn. Tiền Tinh Hoàn thấy vậy không dám làm bộ làm tịch như trước nữa, vội nhảy trego sang bên ba thước để tránh, rồi vận chưởng như gió đánh vào hai vai Triệu cô nương, mồm vẫn nói bông rằng:

- Cô nương, ai bảo cô nương đẹp như vậy làm gì? Tôi, Tiền Tinh Hoàn không nỡ tâm đánh cô nương bị thương đâu!

Triệu Liên Châu cả giận, quát lớn:

- Quân giặc kia táo gan thật!

Nàng lùi lại hai bước để tránh song chưởng của đối phương, tiếp theo đó giơ roi lên quát luôn ba cái, đánh thẳng vào ngực đối phương. Nàng chỉ muốn giết chết ngay Tiền Tinh Hoàn lòng mới được hả. Nhưng võ công của Tiền Tinh Hoàn cũng không tầm thường, y dùng thế Kim Lý Đào Xuyên Ba tránh khỏi ba roi của nàng nọ. (Kim Lý Đào Xuyên ba là cá chép vàng lộn ngược xuyên qua sóng). Y chưa đứng yên, nàng lại tấn công liền năm thế.

Tiền Tinh Hoàn hoảng sợ vội trốn sang bên cạnh để tránh, suýt trúng phải đuôi roi. Thoạt tiên, y yên trí phen này thế nào cũng được giương danh trước mặt quần hùng, ngờ đâu, mới đầu có vài thế đã bị đối phương đánh đến tới tấp mặt mũi. Nhục nhả như vậy, y chịu sao nổi, liền sầm nét mặt, lớn tiếng quát tháo:

- Cô nương ngông cuồng như vậy, có phải muốn Tiền mỗ hạ tuyệt tình đấy không?

Triệu Liên Châu mặt biến sắc như thiết bì, không nói nửa lời, lại múa roi đánh xuống như mưa, chỉ trong giây phút, đã tấn công liền mười mấy miếng rồi. Thật là con gái của Trung Nguyên Nhất Kiếm có khác, thế roi của nàng cũng độc ác vô cùng. Roi của nàng có lúc như kiếm, có lúc như phán quan bút điểm huyết, có lúc lại như dây quần lầy đối phương, biến hóa không ngờ khiến Tiền Tinh Hoàn không biết đâu mà chống đỡ.

Lúc này, Tiền Tinh Hoàn đã mất hết kiên nhẫn, định thần giây phút, giơ thẳng, mười ngón tay, đem chưởng pháp Linh Viên Thập Bát Biến (con vượn linh động biến hóa mười tám thế) đã nổi danh bấy lâu ra đối phó. Thủ pháp này của y cũng rất kinh người, mười ngón tay lấy sức có tiếng gió đi theo, cứ xông vào tấn công quanh người Triệu cô nương, và nhờ có khinh công tinh xảo, y ra vào trong bóng roi ngựa như là bướm bướm xuyên hoa vậy.

Một lát sau, Tiền Tinh Hoàn đã tiến được thêm một bước. Cái roi ngựa của Triệu cô nương từ cán tới đuôi dài độ sáu thước chỉ tiện lợi tấn công xa thôi, nếu kẻ địch tới gần mình quá là không sao sử dụng roi này được nữa. Vì vậy Tiền Tinh Hoàn càng tiến vào gần bao nhiêu, nàng càng thấy bó tay bấy nhiêu, rồi dần dần tỏ ra lực bất tòng tâm.

Triệu cô nương có vẻ nao núng, nhưng không sao ngừng tay được để rút thanh kiếm ở phía sau lưng ra, vừa đánh vừa thầm tự trách lúc đầu quá ư khinh thường đối phương, nên mới ra nông nỗi này.

Tiền Tinh Hoàn lúc này thấy tiên pháp của Triệu cô nương không được nhanh nhẹn như trước nữa, liền cười ha hả, và mồm nói bậy bạ chế nhạo.

Lúc đầu, Vân Nhạc ngồi tại chỗ chỉ mỉm cười, đến bây giờ thấy Triệu cô nương có vẻ nao núng, liền thung thảng bẻ gãy chiếc đũa, cầm một khúc dài độ nửa tấc, sửa soạn cứu giúp Triệu cô nương. Phi Vân Thủ trông thấy, chỉ nhìn Vân Nhạc mỉm cười gật đầu. Vân Nhạc mặt đỏ bừng hai ngón tay cầm khúc đũa khế búng một cái.

Lúc ấy, Triệu cô nương đã lâm nguy, suýt bị đối phương điểm trúng yếu huyệt, cấp bách quá, đành phải ngửa người ra, nhún mạnh một cái, tránh ra ngoài xa ba thước. Trong lúc tránh né, nàng vẫn không quên phản công, xoay tay khua roi, điểm vào Thất Nhân huyệt (ở đầu gối) của địch.

Tiền Tinh Hoàn vẫn còn bèm mép nói:

- Ôi chà, sao cô độc ác thế?

Tuy vậy, y vẫn phải lùi lại mấy bước để tránh, đồng thời giơ tay ra định bắt hai chân của Triệu cô nương. Y thấy sắp bắt được chân nàng rồi tỏ vẻ kiêu ngạo, miệng cười hi hi đắc chí. Ngờ đâu, y mới cười được tiếng hi hi đâu, đột nhiên nghe bên lưng có vật gì đâm mạnh vào, đau thấu xương cốt, chỉ kêu được một tiếng “ô chà” liền ngã lăn ra đất.

Thấy Tiền Tinh Hoàn ngã, Triệu Liên Châu tưởng lầm mình đã điểm trúng yếu huyệt của đối phương, liền tiến lên tát một cái bạt tai thật mạnh.

Nhưng nàng thấy Tiền Tinh Hoàn nằm yên không cựa quậy chút nào lấy làm ngạc nhiên vô cùng, vội lật ngửa người kẻ địch lên, thấy tên nọ đã tắt thở, bèn nghĩ thầm:

- Rõ ràng cây roi của ta chỉ điểm vào yếu huyệt ở đầu gối của y thôi. Như vậy y chỉ bị chân mềm nhũn, ngã lăn xuống đất là cùng, chớ làm sao lại chết được thế này?

Nghĩ tới đây, nàng mới hay có người ra tay giúp mình, liền đưa mắt phượng nhìn xung quanh, bỗng thấy bên cạnh Tiền Tinh Hoàn có một khúc đu đưa tre, vội nhặt lên từ từ đi tới trước mặt Vân Long Tam Hiện dáng khúc đu đưa ấy lên, rồi cứ khúc khích cười mãi.

Quần tà bên tây khấn dài đều biết Tiền Tinh Hoàn đã phạm tội kỵ của luật lệ võ lâm, nên không ai xuất đầu can thiệp hộ tên dám tặc ấy. Vì vậy bốn bề yên lặng như tờ... Trong khi Triệu cô nương đấu với Tiền Tinh Hoàn, hai đầu thủ đang đại chiến trên lối dài đều ngừng tay đứng xem. Lúc này thấy bên dưới cuộc giao tranh đã kết thúc, hai võ sĩ lại tiếp tục đấu như vũ bão.

Lưỡng Hoài Đại Hiệp liền bảo gia đình khiêng xác Tiền Tinh Hoàn ra ngoài bãi cỏ hoang. Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam để khúc đu đưa tre vào gang bàn tay, lắc đi lắc lại mấy cái, khẽ lắc đầu kinh ngạc khen rằng:

- Võ công của người này thật là trác tuyệt, khúc đu đưa tre chưa tới nửa tấc thế này, chỉ dùng sức ngón tay đưa đi, mà giết được địch, thì đã thấy tài ba của y đã tới mức hái lá ném người được, và nhằm nơi yếu huyệt cũng đúng quá. Thật là kỳ thuật xuất thần nhập hóa. Theo sự ước đoán của lão, thì quái nhân xuất hiện ở trong vườn với người ném đu đưa này cùng là một, chứ không sai đâu?

Triệu Liên Châu tủm tỉm cười, đưa mắt liếc sang bên Vân Nhạc, đứng dậy nói:

- Xin hai vị lão tiên bối cho phép cháu cáo lui chốc lát.

Nói xong, nàng quay mình đi vào phía sau, vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Nếu đúng là chàng, thì hay biết chừng nào!

Người phụ trách tiếp đãi đứng cạnh cửa vào căn phòng, thấy nàng vào biết nàng là bạn chớ không phải là địch, liền khẩu lệnh cho các người canh gác hay.

Triệu Liên Châu đến gần người đó hỏi:

- Phòng khách ở lối bên nào? Ông làm ơn cho người dẫn đường tới đó.

Người nọ vâng dạ, liền sai tráng đinh dẫn nàng đi tới phòng ngủ của khách.

Đi tới phòng ngủ của khách, Triệu Liên Châu nghĩ thầm:

- Mình là phận con gái, đột ngột vào phòng ngủ của một người đàn ông không quen biết, nhờ người khác trông thấy, còn ra cái thể thống gì?

Nghĩ tới đó, nàng ngần ngại không dám tiến bước nữa. Giây lát giậm chân một cái, nàng liền hỏi tráng đinh phòng ngủ của Ngôn thiếu hiệp đâu? Tên tráng đinh ấy chỉ căn phòng thứ hai ở trên lầu cho nàng hay.

Cảm ơn tráng đinh nọ xong, Triệu Liên Châu lên thẳng trên lầu vào căn phòng thứ hai, thấy cửa phòng khép hờ, đẩy mạnh một cái, cửa mở tung ra, thấy bên trong không có một bóng người nào. Nàng đi thẳng tới cạnh giường của Vân Nhạc, cởi gói bọc quần áo ra, thấy cái áo dài lụa đen mà vừa rồi Trần Văn Hân đã nói, quái nhân cũng mặc áo dài đen như thế này. Nàng thò tay vào trong nắn nắn, thấy bên trong có cái gì lồi lên vội rút tay lại, bỗng có một cái mặt nạ rơi xuống đất, mỏng như tờ giấy vội nhặt lên xem, thì ra là một cái mặt nạ làm bằng da người ngủ quan đầy đủ. Nàng đắc chí cười khi, khẽ cầm mặt nạ đó lên nghịch, ra trước tấm gương đồng đeo thử lên xem, tựa như đứa trẻ vui vẻ nhảy nhót hồi lâu. Sau nàng lại ngồi cạnh giường nghĩ ngợi giây phút, rồi lại để mặt nạ và áo dài vào trong bọc áo gói lại như cũ.

Nàng muốn tỏ ra cho chủ nhân hay biết là đã có người tới đây, liền móc túi lấy một cái khăn lụa, và một hạt trân châu ra, dùng khăn lụa bọc hạt trân châu ấy lại, để lên trên cái áo đen rồi mới bọc khăn gói lại và để lại chỗ cũ... Tuy không lấy trộm gì của người, nàng cũng cảm thấy hổ thẹn, hai má đỏ bừng, nhưng miệng vẫn tủm tỉm cười, rồi lẳng lặng rời khỏi căn phòng đó, xuống lầu trở về bàn tiệc. Lúc ấy mặt trời đã lặn, trên lối dài những người tỷ thí kẻ được kẻ thua đã phân rõ, Lưỡng Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành vội nhảy lên trên Uyên Ương lối dài, chấp tay vái chào xung quanh một vòng, lớn tiếng

nói:

- Ngày hôm nay, tỷ thí tới đây tạm ngừng, tề trang đã sửa soạn sẵn cơm nước, xin mời quý vị bạn hữu xơi chén rượu nhạt. Đến giờ Thìn ngày mai, bốn đài mới tiếp tục tỷ thí, mong quý vị giáng lâm sớm một chút.

Nói xong, đại hiệp lại chấp tay chào, ba tiếng thanh la vang động, cả hai bên đông, tây khán đài đều lớn tiếng hoan hô vang dội. Chu Dục Thành mỉm cười từ từ đi xuống lôi đài.

Tiếp theo đó, tráng đinh dọn thức ăn và rượu lên. Cơm nước nhậu nhẹt xong, quần tà bên tây khán đài mới lần lượt rời khỏi Chu gia trang, lúc ấy đã gần canh hai rồi.

Tạ Văn Nhạc trở về phòng ngủ, thấy tình hình hơi khác, như có người lạ đã vào đây, vì chàng thấy tám vãi trải giường hơi nhăn, chứng tỏ có người ngồi lên trên đó, vội mở bọc áo ra xem, thấy trong đó có thêm cái khăn lụa rất thơm.

Chàng từ từ mở cái khăn ra, thấy lấp lánh một hạt trân châu lớn bằng hạt đậu quả, là bảo vật rất quý giá trong đời. Cái khăn ấy phảng phất mùi thơm như hoa lan, xạ hương xông lên tận mũi, góc khăn lụa thêu một chữ Triệu và một bông hoa sen, xinh đẹp vô cùng. Chàng cầm khăn lên ngửi lại, biết vật này của Triệu cô nương để lại, nghĩ thầm:

- Con bé này thông minh khôn ngoan thật! Tại sao nàng lại biết ngay ta là quái nhân thế? Ta dùng khúc đu đưa tre cứu giúp, chắc nàng đã biết rồi. Ô, nàng để khăn tay và trân châu lại đây, rõ ràng bày tỏ tình yêu với ta. Nhưng ta nhận làm sao được? Thù nhà chưa trả, ta gặp chuyện tình nhi nữ thì sau này hành động và cử chỉ của ta thế nào cũng bị vướng tay vướngแข้ง, hay là ta kiểm nàng, cho hay bây giờ ta chưa có thể tiếp nhận lòng yêu của nàng được. Không nên, ta làm như thế nàng sẽ đau lòng! Không nên làm như thế, nhưng bây giờ ta biết làm sao cho phải đây?

Đầu óc chàng bối rối khôn tả, không sao cời nổi thất gút ấy, chàng chỉ đành thở dài than vãn thôi! Bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng chân hóp tấp đi lại, chàng vội cất cái khăn và hạt ngọc vào trong lòng.

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu đã đẩy cửa vào, vừa cười vừa nói:

- Ngôn thiếu hiệp, bữa nọ ở khách sạn Cao Bưu, chúng tôi chỉ mới biết thiếu hiệp là người giỏi võ thôi, chớ có ngờ đâu thiếu hiệp lại kín đáo đến thế? Xin thứ lỗi Ngô mỗ không biết thiếu hiệp là người cái thế tuyệt học.

Nói xong, Ngô Phụng Bưu cúi mình vái chào. Văn Nhạc vội giơ tay đỡ một cái, Ngô Phụng Bưu cảm thấy một sức mạnh vô cùng kéo mình lên, không sao cúi xuống được.

Văn Nhạc vừa cười vừa nói:

- Ngô trường chủ, chúng ta là bạn tri kỷ với nhau, hà tất phải đa lễ như vậy, tiểu đệ không phải là người mà quý vị tưởng tượng đâu.

Ngô Phụng Bưu lại cười rồi nói:

- Ngôn thiếu hiệp khiêm tốn quá. Người hoài bão tuyệt học và khiêm tốn như thiếu hiệp, thật là hiếm có trong võ lâm. Ngô mỗ phụng mệnh của Chu trang chủ và Văn Long Tam Hiện Đào huynh tới đây mời thiếu hiệp giá lâm đàm đạo. Mời thiếu hiệp bớt chút thì giờ đi ngay cho.

Văn Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Không ngờ Ngô trường chủ cũng văn vẻ nho nhã đến thế này. Tiểu đệ xin đi ngay.

Đang bước chân ra cửa phòng, chàng lại nghe thấy cầu thang có tiếng chân nhộn nhịp chạy lên, ra tới ngoài cửa liền thấy Bát Quái Kim Đào Trịnh Kim Ngô dẫn Lương Hoài Đại Hiệp Chu Dục Thành, Văn Long Tam Hiện Đào Chúc Tam, Chu cô nương và Triệu Liên Châu bốn người cùng lên. Riêng có Triệu Liên Châu bên lên, miệng mỉm cười, đôi mắt long lánh liếc nhìn Văn Nhạc. Mắt Văn Nhạc cũng vừa nhìn nàng, rung mình một cái, chàng thấy trống ngực đập mạnh, xấu hổ quá cứ cúi đầu không dám ngừng lên nữa. Chu Dục Thành tiến lên một bước, vừa cười vừa nói:

- Ngôn thiếu hiệp, xin thứ lỗi Chu mỗ, mấy ngày hôm nay mù quáng, có những điều gì bất kính, mong thiếu hiệp bỏ qua đi cho. Bọn phi đồ tới tề trang quấy nhiễu luôn luôn, được thiếu hiệp ra tay hòa giải cho, đại ơn đại đức này không biết lấy gì để cảm ơn mới phải. Cho nên mới nhờ Ngô huynh lên mời trước. Chu mỗ lên bái kiến bề thế này, cũng xin tha thứ cho.

Nói xong, đại hiệp cúi rạp mình xuống vái chào. Văn Nhạc cũng đáp đại lễ như vậy, và miệng nói:

- Không dám, không dám!

Lúc ấy, Đào Chúc Tam lại gần nắm tay Văn Nhạc, hai mắt ngăm nhìn chàng, cả cười một hồi nói:

- Thật là anh hùng xuất tự thiếu niên. Lệnh sư phụ là ai? Có thể cho chúng tôi hay biết được không?

Tạ Văn Nhạc vội đáp:

- Lão tiên bối quá khen đấy thôi, gia sư là một hành cước tăng (sư đi đây đó, chớ không tu ở trong chùa) hành tung bất định, cả hậu sinh đây cũng không biết xưng hô ra sao, cho nên không thể thưa cùng lão tiên bối được. Sự thật, hậu sinh chỉ luyện tập thủ pháp ám khí và chút ít võ tiểu xảo thôi, chớ có tài

ba gì đau? Còn Hồng Kỳ Bang tới quấy nhiễu quý trang, có một vị cao nhân khác tương trợ ngầm đấy. Hậu sinh ra tay vừa lúc người đó tới giúp, nên quý vị mới hiểu lầm. Vì vậy hậu sinh không dám nhận lời cảm tạ của hai vị lão tiền bối.

Đào Chúc Tam kinh ngạc hỏi:

- Người đó là ai thế? Chắc thiếu hiệp đã trông thấy mặt người trợ giúp ngầm ấy?

Vân Nhạc mặt đỏ bừng, lắc đầu đáp:

- Hậu sinh cũng không thấy rõ, thân pháp của người ấy thần kỳ lắm, chỉ thoáng một cái là biến mất liền. Võ học của người ấy có thể nói là đã tới chốn tột mức rồi.

Đào Chúc Tam cả cười nói:

- Lão biết thiếu hiệp đặt lời để tự bào chữa. Sự thật thì làm gì có người nào còn có thân pháp thần kỳ như thiếu hiệp nữa! Tuy lão chưa được mục kích, nhưng nghe tiểu đồ nói cũng đủ rõ rồi. Bởi kém thiên tư, tiểu đồ võ công chỉ tầm thường như vậy thôi, nhưng đối với sư trưởng, y rất thành kính, nên lão cho lời nói của y không sai, có thể tin được lắm.

Vân Nhạc thấy mọi người không tin lời nói của mình, bất đắc dĩ chỉ khẽ cười, rồi nói:

- Lão tiền bối đã không tin thì hậu sinh có nói nữa cũng vô ích. Nói tóm lại, trong hai ba ngày nữa, thế nào cũng có những việc quan trọng sẽ xảy ra. Đến lúc ấy, hai vị lão tiền bối mới hay lời nói của hậu sinh là thật.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam tròn to hai mắt ngắm nhìn, thấy thiếu niên đứng trước mặt mình, thần cốt rất thanh kỳ, càng trông càng thấy khả ái. Nếu đồ đệ Trần Văn Hàn không nói thiếu niên này là người thần kỳ thì lúc này Vân Long Tam Hiện nhận y làm đồ đệ, và truyền hết võ nghệ cho ngay.

Đào Chúc Tam lại nói:

- Tin hay không, tới lúc ấy mới biết được. Còn bọn khi con kia không tới quấy nhiễu nữa thì thôi, chớ chúng còn tới, hà hà, cho chúng ném mùi lợi hại của lão Vân Long Tam Hiện đây. Thôi thiếu hiệp, chúng ta ra ngoài khách sảnh đi.

Nói xong, Đào Chúc Tam dắt tay Vân Nhạc cùng mọi người đi xuống lầu... Vân Nhạc vừa đi vừa nói:

- Hai ngày hôm nay, Hồng Kỳ Bang thất bại khá đau, nhưng tối hôm nay chúng ta còn phải phòng bị chúng mới được.

Chu Duy Thành gật đầu đáp:

- Tệ trang đã phòng bị chu đáo rồi. Toàn bộ hơn trăm vọng canh cả ngầm lẫn minh. Tối hôm nay có thể khỏi lo. Mà Hồng Kỳ Bang có tới cũng chỉ muốn do thám hư thực của tệ trang và cứu người ăn trộm kiếm thôi. Chớ chưa đến giờ chót, chúng vẫn chưa dám xuất động toàn bộ đâu.

Vân Nhạc chỉ gật đầu thôi, chớ không nói gì. Chàng nghe thấy phía sau lưng có tiếng thì thầm của hai cô nương, thỉnh thoảng lại cả cười một hồi...

Không nhịn được, chàng quay đầu lại nhìn, xem tại sao hai nàng lại cười như vậy, chỉ thấy bốn mắt lông lánh nhìn vào người mình và còn giơ tay chỉ trỏ nữa. Hai người đẹp thấy chàng quay đầu lại ngó, càng cười lớn hơn trước. Chàng không hiểu hai nàng cười mình cái gì, ngo ngắc giây lát.

Thấy vậy, Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam hiểu ngay hai nàng đã có lòng yêu thiếu niên này, cũng đưa hai mắt nhìn Vân Nhạc cả cười một hồi. Thấy vậy, chàng càng xấu hổ vô cùng.

Trong đại sảnh, tiếng cười hùng tráng xen với tiếng cười thánh thót vọng ra bên ngoài. Đó là Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam và Triệu Liên Châu hai người trong lòng vui mừng quá mà không sao nhịn được cười. Thỉnh thoảng cũng có cả tiếng cười của Lương Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành và Phi Văn Thủ nữa. Mấy tháng rồi, Tạ Vân Nhạc cứ rầu rĩ trong lòng, tới nay mới cảm thấy yêu đời, vì sắc đẹp và lời nói của hai mỹ nhân mà nên.

Lúc ấy, ánh sáng trắng chiếu rọi vào trong khách sảnh, bóng cây liễu dập dềnh trên gạch đá hoa, Vân Nhạc thấy cạnh mình có bàn cờ vây, lẳng lặng đi tới, bốc mấy quân cờ bằng sứ màu trắng lên tay, rồi lại bỏ xuống bát, tiếng kêu lạch cạch. Chàng ngừng đầu nhìn

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam vừa cười vừa nói:

- Hậu sinh thích chơi cờ vây này lắm. Chẳng hay lão tiền bối có hứng thú không?

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam hân hoan đáp:

- Thế ra thiếu hiệp cũng thị hiếu cờ vây đấy à? Lão mê chơi cờ này đã gần sáu mươi năm rồi. Nhưng hề chiến tất thua, mà càng thua càng thích chiến, không bao giờ nản chí cả. Chẳng hay thiếu hiệp nhường lão chín quân hay nhượng mười hai quân thế?

Vân Nhạc cả cười rồi nói:

- Lão tiền bối hay nói bông thật. Hậu sinh là người mới học chơi, thì đâu dám nhượng một quân nào?

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam vênh váo nói:

- Thôi được, chúng ta không ai nhường ai vậy. Nhưng thiếu hiệp đánh lão thua nhiều quá, là lão sẽ giở mặt liền đây!

Vân Nhạc chỉ cười, chớ không đáp lời, liền ngồi xuống ghế, mặt hướng về bên cửa sổ. Còn Đào Chúc Tam ngồi đối diện chàng, tay trái vuốt râu, tay phải đặt quân cờ. Vân Nhạc đặt quân cờ nhanh vô cùng, như có thần linh phù trợ vậy, bố cục lại chiếm ưu thế hơn, nơi chính giữa lại còn đặt mấy quân kỳ binh.

Đào Chúc Tam phồng mồm và châu mày nghĩ ngợi. Còn hai nàng nọ đứng cạnh lăm nhăm phê bình thế cờ ai cao ai thấp, và còn giơ tay chỉ trỏ luôn luôn.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam bực mình quá, la lớn rằng:

- Hai con bé này tệ thật, cứ đứng cạnh bép xép, làm lão nhức đầu nóng lòng quá, có phải muốn lão thua cờ không? Nếu hai cháu không nghe lời, bác nổi con tức giận, thì xem có ai giúp hai chúng mày không nào?

Triệu Liên Châu nũng nịu đáp:

- Bác thua cờ lại đổ lỗi chúng cháu. Có ai cần bác giúp cho đâu?

Đào Chúc Tam vuốt râu khà khà cười rồi nói:

- Con bé này còn nói cứng phải không? Lúc kén chồng, xem cháu có phải cần tới bác giúp cho không nào?

Nói xong, lão hiệp đưa mắt lườm Vân Nhạc.

Triệu Liên Châu hờn giận nói:

- Lão là bề trên, lại cứ...

Nàng giận quá, giậm chân xuống đất, nhưng nàng không nổi rời khỏi nơi đó. Chu cô nương cứ bật mồm cười, không nói nửa lời. Chu đại hiệp với Phi Vân Thủ đang ngồi trên ghế thái sư chuyện trò, thấy vậy đều nhìn nhau mỉm cười.

Lúc ấy trong khách sảnh chứa đầy hòa khí, từ xưa tới nay chưa hề có như vậy bao giờ. Ai nấy vui vẻ quá, quên cả cường địch đang rình xung quanh.

Thấy thế cờ đã tới chón đại bại, Đào Chúc Tam vẫn còn chưa chịu thua, muốn gắng gở hòa, vuốt râu ngẫm nghĩ, cầm quân cờ trù trừ không chịu đặt xuống. Bỗng thấy Vân Nhạc thò tay vào bát đựng quân cờ lấy năm quân cờ trắng, mồm khẽ đếm:

- Một, hai, ba, bốn, năm.

Đào Chúc Tam không hiểu chàng làm trò gì, ngạc nhiên tròn mắt nhìn chỉ thấy Vân Nhạc mỉm cười, khẽ ném năm quân cờ ấy ra ngoài cửa sổ, thủ pháp rất quái dị. Mấy quân cờ ấy lần lượt bay cong cong ra, như cầu vồng vậy. Mới trông ai cũng tưởng những quân cờ ấy đi rất chậm, nhưng sự thật thì nhanh vô cùng.

Ngoài cửa sổ bỗng có mấy tiếng kêu “Hự, hự!” và hình như có vật gì khá nặng rơi xuống đất vậy, Phi Vân Thủ và các người nghe tiếng giật mình, đều nhảy qua cửa sổ, ra bên ngoài xem.

Sau khi ném xong năm quân cờ ra ngoài rồi, Vân Nhạc vẫn ung dung đặt quân cờ xuống bàn cờ, chớ không nhìn ra ngoài, thái độ điềm đạm vô cùng.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam đã kinh ngạc thủ pháp ném ám khí của chàng thần kỳ quá, lại còn khen thầm chàng là một thiếu niên quả thật phi phàm. Từ khi thấy Vân Nhạc ném mấy quân cờ ra bên ngoài, Triệu Liên Châu cứ kinh ngạc, ngơ ngác nhìn chàng, không để ý tới tiếng động ở ngoài vườn.

Nàng thấy hai người vẫn ung dung tiếp tục đánh cờ, liền mím môi giơ tay ra xóa những quân cờ, không cho đánh nữa và hờn giận nói:

- Hai người, một già, một trẻ, không ai ra ngoài kia xem sao, mà còn trí óc gì ngồi đánh cờ nữa?

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam đẩy bàn cờ ra, ha hả cả cười rồi nói:

- Con bé cứ hay phá đám thôi! Ván cờ này của bác sắp thắng đến nơi, mà cháu làm loạn xạ thế này. Cháu thiên tâm thật. Nếu bác có phép cái lão hoàn đồng, như hồi trai tráng, chắc cô cũng bệnh lão phải không?

Triệu Liên Châu tức quá, chỉ tròn mắt lườm Vân Long Tam Hiện, chớ không nói nên lời được. Chu cô nương cứ bật mồm khúc khích cười.

Một lát sau, Lưỡng Hoài Đại Hiệp cùng mọi người xách năm tên giặc vào.

Phi Vân Thủ vừa cười vừa nói:

- Lão đã hỏi rồi, năm tên ấy đều là phi đồ của Hồng Kỳ Bang cả, xin hỏi thiếu hiệp định xử trí chúng ra sao?

Tạ Vân Nhạc nói:

- Mọi việc đều do Trang Chủ chỉ huy chứ hậu sinh đâu dám vượt quyền như vậy?

Chu Duy Thành biết chàng có ý khiêm nhường, liền gọi tráng đinh đem năm tên giặc vào trong thạch thất, nhốt chung với Từ Diệc và Cổ Tô, rồi vừa cười vừa nói:

- Thủ pháp của Ngôn thiếu hiệp thật thần kỳ quá, lão chưa hề thấy qua và cũng chưa hề nghe nói bao giờ.

Nói xong, đại hiệp ngừng giây phút, lại nói tiếp:

- Mấy người chúng tôi ở trong võ lâm, cũng tạm gọi là có chút danh vọng. Nhà võ chú trọng nhất là tài mắt phải thật linh. Năm tên phi đồ lớn như vậy, núp ẩn trên cành cây, mà chúng tôi không hay biết tí gì. Thật là hổ thẹn vô cùng.

Vân Nhạc kinh hoàng, đang định trả lời để bào chữa cho mình, thì Vân Long Tam Hiện cả cười và nói:

- Chu lão đệ, chúng ta mấy tên lão bất tử này, đáng lẽ phải quy ẩn từ sớm kia mới phải. Bây giờ là thời đại của người tuổi trẻ, như là chúng ta nghe đồn gần đây có mấy tay ưu tú hậu khởi chẳng hạn, võ công của họ đều lợi hại vô cùng. Mấy hôm trước, chúng ta lại nghe thấy có thiếu niên họ Tạ, chưa đầy mười miếng đã giết chết Thất Sát Thủ Khuất Thân rồi. Tiếng tăm của y lừng lẫy đại giang nam bắc. Hiện giờ lại thêm Ngôn thiếu hiệp đây cũng thế. Chúng ta còn biết nói sao nữa. Nếu lão đệ hổ thẹn thì mỗi phải đâm đầu xuống hồ Cao Bưu mất.

Thấy Vân Long Tam Hiện nói như vậy, ai nấy đều cười. Đào Chúc Tam nghiêm nét mặt

nói với Vân Nhạc rằng:

- Thật đấy, cứ như thủ pháp ném ám khí của Ngôn thiếu hiệp vừa rồi, lão đã ngót chín mươi tuổi rồi, mà chưa hề trông thấy ai sử dụng thủ pháp ấy bao giờ. Bây giờ lão muốn được kiến thức đôi chút xin thiếu hiệp ném mười quân cờ một lúc, để lão thử tránh xem, có được hay không?

Vân Nhạc vội gơ hai tay lên xoa lia lia, và từ chối rằng:

- Lão tiền bối chứ có buộc hậu sinh phải bêu xấu trước mặt mọi người. Thủ pháp của hậu sinh chỉ có thể ném những vật chết hay đứng yên một chỗ thôi, chứ đối phó với người hay vật gì linh động là hết trúng ngay.

Vân Long Tam Hiện nhún mình nhảy ra ngoài xa năm trượng, về mặt đứng đắn nói:

- Ngôn thiếu hiệp chứ có từ chối. Chúng ta lấy tánh cách nghiên cứu đấu thủ chơi, chứ có phải ném nhau thật đâu mà ngại. Thiếu hiệp cứ việc ra tay đi. Dù lão có bị thương cũng không sao đâu. Trái lại, thiếu hiệp không ném thật sự, có chút lễ nhượng là lão gờ mặt liền đấy.

Thấy ông già đó kiêu ngạo và làm phách quá, không còn nể nang gì nào, Vân Nhạc liền bốc mười quân cờ, vừa cười vừa nói:

- Xin lão tiền bối thứ lỗi tiểu bối vô lễ.

Nói xong, chàng đã ném một quân cờ ra, cũng ném lối cầu vòng, nhằm vai trái Đào Chúc Tam phi tới.

Đào Chúc Tam thấy quân cờ của Vân Nhạc lúc mới phát ra khỏi tay chàng rất chậm chạp, rồi càng bay càng nhanh. Còn độ một trượng tới đích, quân cờ ấy nhanh như chớp và quay tít như chong chóng, kéo theo tiếng gió veo veo. Đào Chúc Tam kinh hãi biến sắc mặt, vội gơ tay phải hất mạnh một cái, quân cờ bị chưởng phong cản trở, treo sừng bên năm tấc, nhưng vẫn bay nhanh tới. Vân Long Tam Hiện sợ quá, đành phải nhảy ra bên trái né tránh quân cờ đi sát vai bay về phía sau. Trong lúc ấy Vân Nhạc lại ném luôn năm quân, hai quân đi trước, ba quân đi sau, tựa như bông hoa mai vậy, nhưng có điều lạ nhất là, hai quân trước thì bay cong cong chia làm tả hữu đi tới, còn ba quân sau, quân giữa bay thẳng, hai quân kia, một quân trên và một quân dưới bay vòng tới.

Cả năm quân, tốc độ khác. Khi bay tới giữa đường, những quân cờ ấy biết tự động biến đổi tốc độ, khiến Đào Chúc Tam không sao đoán ra được. Năm quân cờ ấy tự như bao trùm khắp người, nên Đào Chúc Tam không còn cách gì để tránh né nữa.

Năm quân cờ sắp bay tới nơi rồi, Đào Chúc Tam còn chưa nghĩ ra được phương pháp tránh né, sợ hãi đến cuồng cuồng, bỗng gơ hai chưởng ra, sử dụng Phích Không Chưởng (chưởng pháp bỏ vào không trung) chưởng phong (gió do bàn tay cử động) chấn động cả khách sảnh... Nhưng lão hiệp dùng hai chưởng bỏ còn khá, vừa bỏ mạnh một cái, năm quân cờ ấy không bị chưởng phong đẩy lùi mà còn bay tới nhanh chóng hơn trước nhiều, và quân nào quân ấy đều bắn tóe tới.

Vân Long Tam Hiện kinh hãi vô cùng, vội gơ hai cánh tay lên phát mạnh hai tay áo một cái, phi thân lên trên cao, lộn ba vòng, thay đổi ba dáng điệu. Nhờ có thần pháp kỳ lạ này, Đào Chúc Tam mới được giang hồ đặt cho cái tên Vân Long Tam Hiện là thế.

Đào Chúc Tam giờ khinh công tuyệt kỹ ra, tưởng đã tránh khỏi năm quân cờ của đối phương là yên trí rồi. Ngờ đâu bốn quân cờ của Vân Nhạc ném sau cùng lại tới, Đào Chúc Tam vẫn còn trên không, phải hết sức xoay mình một cái. Bốn quân cờ bay sát qua người, chỉ sai một ly là không tránh khỏi. Xuống tới đất, lão hiệp kiểm soát khắp mình mấy xem có dấu vết quân cờ nào bắn trúng không?

Thấy tả áo bên trái có một lỗ thủng, Vân Long Tam Hiện mặt tái mét, nghĩ thầm:

- Không thể trách y được. Ai bảo mình cứ bắt y ra tay? May y giữ lòng trung hậu, chớ không, thân mình đã bị thùng mấy lỗ rồi.

Nghĩ đoạn, Đào Chúc Tam cả cười một hồi rồi nói:

- Thủ pháp của Ngôn thiếu hiệp tài tình quá, lão xin bái phục.

Sau khi ra tay, Vân Nhạc ăn năn vô cùng, nghe thấy Đào Chúc Tam nói như vậy, vội vái lạy, rồi nói:

- Thân pháp Vân Long Tam Hiện của lão tiền bối, quả thật danh bất hư truyền. Nhưng lão tiền bối muốn nhường để hậu sinh được nổi danh, mới có ý thất thủ như vậy. Nếu lúc ấy lão tiền bối thừa cơ tấn công thì hậu sinh lâm nguy ngay.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam thấy Vân Nhạc nói khéo như vậy, cảm động vô cùng, cả cười rồi nói:

- Thiếu hiệp còn giữ thể diện cho lão làm gì? Người sành nghề ai mà không thấy rõ. Nói thật để thiếu hiệp biết, từ xưa tới nay, lão chưa phục ai cả, bây giờ lão xin phục thiếu hiệp đây. Nhưng có một điều lão chưa rõ, là Đại Lực Kim Cương Chưởng Lực của lão có thể đánh hư bất cứ cái gì ở trong vòng chu vi mười trượng, và chưởng phong có thể đẩy lùi những cái gì dù nhỏ bằng mũi kim. Vì trong khách sảnh này có nhiều đồ quý báu, lão không tiện giờ mười thành sức lực ra, nhưng vừa rồi lão đã lấy tới sáu bảy thành chưởng lực rồi, mà không sao đẩy lùi được mấy quân cờ của thiếu hiệp, thế là tại sao.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Lão tiền bối cứ qua khen ngợi như vậy, khiến hậu sinh toát cả mồ hôi lạnh. Sự thật, thủ pháp của hậu sinh nói trắng ra không có một chút giá trị nào cả. Vì lúc ra tay ném, hậu sinh đã dùng xảo lực, vì những quân cờ ấy nó quay tít như con thò lò bay ra, mặc đối phương chưởng lực mạnh đến thế nào, khi va chạm phải, những quân cờ ấy chỉ bị trượt sang bên một tí thôi, chớ không cản trở được, và còn bay nhanh hơn là khác. Đây nguyên lý của nó chỉ có thế thôi. Nếu lúc ném ra, hậu sinh không khiến những quân cờ ấy quay tít, thì chỉ dùng phải một sức lực gì hơi mạnh một tí là bay trở lại, hay rơi xuống đất liền.

Lời nói của chàng rất hợp lý, nên ai nấy đều gật đầu tin là phải. Nhưng sự thật, Vân Nhạc còn giấu một nửa không nói ra là, trong thủ pháp chàng đã sử dụng thế Mãn Thiên Hoa Vũ (đầy trời mưa hoa) trong Hiên Viên Thập Bát Giải và Liên Châu Truy Hồn Thủ Pháp nữa. Hai môn võ ấy đều là thiên cổ tuyệt học thì mấy người đó biết sao được. Sự thật chàng không cần dùng quân cờ đánh ra, cứ Hư Không Nhận Huyệt (cách xa dùng chỉ phong điểm huyệt) cũng có thể làm thùng tà áo của đối phương được.

Sở dĩ Minh Lương đại sư dạy chàng Di Lạc Thần Công trước và truyền cho Hiên Viên Thập Bát Giải sau cùng vì lẽ ấy. Minh Lương đại sư sức học ngang với người trời, biết Hiên Viên Thập Bát Giải tuyệt quá và độc quá, hễ điểm huyệt một cái, là đối phương không mất hết võ công thì cũng chết ngay tại chỗ chớ không sao tránh khỏi được...

Cho nên Phích Không Chưởng của Đào Chúc Tam dù giờ hết mười thành công lực cũng không sao phản kháng nổi môn võ thiên cổ tuyệt học ấy. Trừ phi đối phương giờ Huyền Môn Cương Khí của đạo gia (các đạo sĩ) hay Thiên Công của cửa Phật mới kháng cự nổi. Còn các tuyệt học khác của võ lâm không có một môn nào chống chọi được với môn Hiên Viên Thập Bát Giải này.

Thấy võ học của Vân Nhạc tuyệt diệu quá, ai nấy đều khen ngợi luôn mồm, nhất là Chu, Triệu hai cô nương lại càng yêu mến chàng vô cùng. Cả hai cùng si mê, bốn con mắt phượng đều tròn tròn xoe, ngáy ngất nhìn mặt chàng, và mồm tùm tùm cười.

Lương Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành thấy con gái mình say mê như vậy, thật từ nhỏ tới giờ chưa hề thấy bao giờ, liền thở dài và thương nàng mất mẹ từ hồi còn thơ, mình lại quyết chí không tục huyền, để nuôi con trưởng thành.

Đại hiệp nghĩ thầm:

- Con ta xưa nay bề ngoài rất cương trực, nội tâm rất ôn hòa, ít khi để ý tới một thanh niên nào. Vì hôn nhân đại sự của nó, ta đã giới thiệu khá nhiều thanh niên anh tuấn để nó kén chọn. Các thanh niên ấy tuy đã cực lực tiếp cận nó, nhưng nó không ưng một người nào cả. Không hiểu tại sao lần này Hồng Kỳ Bang tới cầu thân, nó bỗng thay đổi tánh, cái gì cũng nghe lời ta, không oán hận chút nào, nhưng nó trầm tĩnh và ít nói hơn trước. Không hiểu tại sao, tối nay nó lại khác hẳn, vui vẻ tươi cười, chắc nó để tâm yêu trộm thiếu hiệp cũng nên. Tất nhiên người anh tuấn và võ học tuyệt thế như thế, ta có người rẻ như chàng, thật là mất ý vô cùng.

Nhưng hiện giờ lại có Triệu Liên Châu ở đây. Nói về tài sắc cái gì cũng hơn con mình, nàng cũng mê thiếu hiệp, thì ta ngờ lời làm sao được. Nhờ thiếu hiệp chỉ ra có mình Triệu cô nương mà cự tuyệt thì ta xấu hổ biết bao?

Và còn điều đáng lo ngại nữa là không biết Ngôn thiếu hiệp đã có vợ chưa, cũng chưa rõ. Mà Hồng Kỳ Bang lại nhất định phải cưới cho được con gái mình, tình cảnh này mới thật khó xử! Chỉ bằng ta hãy chờ nguy cơ qua đi, rồi ta tùy cơ ứng biến sau. Và lại hai gái lấy một chồng cũng được chớ sao?

Vấn đề ấy cứ lẩn quẩn trong đầu Chu đại hiệp mãi.

Lúc ấy, Triệu Liên Châu tới trước mặt Vân Nhạc, vẻ mặt hớn hờ, đòi chàng dạy cho thủ pháp ném ám khí.

Vân Nhạc không ngờ nàng lại bạo dạn đến thế. Trái lại chàng xấu hổ đến nổi đỏ cả hai má, nhưng không tiện cự tuyệt, liền vừa cười vừa nói:

- Nếu Triệu cô nương muốn học ném ám khí đó, Ngôn mỡ đầu dám từ chối. Nhưng học môn thủ pháp này, lâu ngày mới thành công được. Vậy chờ công việc ở đây giải quyết xong, mỡ sẽ đem động tác cơ bản ra thưa cùng cô nương.

Chu Nguyệt Nga cũng bắt chước tiến lên bên lên nói:

- Thừa thiếu hiệp, tiểu muội cũng muốn học thủ pháp ấy, chẳng hay có được không?

Vân Nhạc hơi ngạc nhiên, vội đáp:

- Được, sao lại không được? Ai học cũng thể thôi!

Mọi người đều cả cười. Vân Nhạc cảm thấy lời nói của mình hơi sỗ sàng một chút, mặt đỏ bừng lên, vội vừa cười vừa nói với Triệu Liên Châu rằng:

- Vừa rồi tiên pháp của Triệu cô nương thực tuyệt, lần đầu tiên mới được trông thấy có người múa roi giỏi đến thế?

Triệu Liên Châu khúc khích cười rồi nói:

- Ôi chà, tiểu muội quên chưa cảm ơn thiếu hiệp cứu mạng đấy!

Nói xong, nàng vái lạy liền.

Vân Nhạc vội đáp:

- Triệu cô nương đa lễ quá, tôi đâu dám nhận.

Vừa nói chàng vừa giơ tay ra định đỡ nàng dậy, Triệu Liên Châu vội rút tay lại, đưa mắt lườm chàng với vẻ mặt vui cười.

Vân Nhạc ngượng quá, cũng lấy cười che đậy, và nói:

- Tiên pháp của Triệu cô nương tuy thần diệu vô cùng thật, nhưng chỉ tiện đánh xa chứ không tiện đánh gần. Tôi có một mảnh lõi có thể bổ cứu khuyết điểm ấy.

Triệu Liên Châu vội hỏi:

- Thật không? Mau dạy tiểu muội đi?

Lúc này tay của Vân Nhạc vừa giơ ra đỡ chưa rút lại, nhân dịp này liền nói:

- Nếu vậy, Triệu cô nương đưa roi ngựa cho tôi. Chúng ta ra ngoài kia, cô nương dùng kiếm đấu, tôi sẽ dạy cho.

Triệu Liên Châu liền đưa roi ngựa cho chàng. Cây roi này làm bằng gân con giao (một thứ rắn có bốn chân, người ta thường nói thứ giao này có thể hóa long) đao kiếm thường không sao chặt đứt nổi, nên Triệu cô nương quý roi ấy như tánh mạng của mình, không bao giờ rời khỏi tay.

Mọi người đi theo hai người ra ngoài sân. Lúc ấy, ánh sáng trắng chiếu rọi sáng như ban ngày, Triệu Liên Châu và Vân Nhạc đứng đối diện, cách nhau độ bảy thước. Nàng cầm thanh kiếm che ngực, Vân Nhạc nói:

- Mời cô nương tiến đánh đi. Cứ việc đánh như thật, đừng có nể nang gì cả.

Triệu Liên Châu mỉm cười, nghĩ thầm:

- Môn kiếm pháp Thu Phong Lạc Diệp của cha ta là môn kiếm tuyệt học, nổi danh khắp Trung Nguyên, chưa hề gặp địch thủ, ta đã học hết môn kiếm ấy rồi. Dù võ học của chàng có giỏi tới đâu, chưa chắc đã thắng nổi ta.

Nghĩ tới đây, nàng khẽ nói:

- Vâng, tiểu muội thất lễ ra thế trước.

Nói xong, nàng múa kiếm như chớp nhoáng đâm tới, theo sau có tiếng gió veo veo, quả thật khác thường. Tạ Vân Nhạc không lùi cũng không tránh, tay phải quất một cái, chiếc roi như linh xà xông ra, đuôi roi điểm vào mũi kiếm. Triệu Liên Châu cảm thấy một sức lực ngầm đè mũi kiếm xuống, sợ hãi quá, vội biến thế kiếm, đâm thẳng vào hông trái của chàng. Không thấy tay Vân Nhạc cử động, mà cây roi tự biết quay vòng lại, như chữ Z, theo thế kiếm mà điểm tới.

Lúc này, Triệu Liên Châu mới biết võ học của người yêu cao siêu khôn lường, liền giờ hết pho Thu Phong Lạc Diệp Át Tự Kiếm ra, cứ xông xáo nhảy vào. Nhưng dù thế nào, đầu roi của chàng vẫn cứ theo sát mũi kiếm của nàng. Hễ nàng sơ ý để đầu roi điểm trúng mũi kiếm là cảm thấy cổ tay tê tái, bảo kiếm suýt rời khỏi tay. Vì vậy, dù kiếm pháp của nàng có lợi hại đến thế nào, chiếc roi ngựa vẫn cản trở không cho nàng xông lại gần.

Giao chiến tới ba mươi miếng, Triệu Liên Châu đã dần dần nhận thấy rõ pho tiên pháp của Vân Nhạc huyền diệu vô cùng. Như là thủ pháp của chàng, nàng không hiểu chàng làm thế nào mà chiếc roi lại biết tự quay trở lại hình chữ Z. Tới lúc này, nàng mới biết nội công của chàng đã tới mức độ thượng thừa. Có thể chàng mới điều khiển được chiếc roi biết tự động quay đi quay lại như thế. Cũng may nàng theo cha học võ từ hồi nhỏ, nên đã hấp thụ hết tinh túy của môn kiếm đó, lại thêm đầu óc rất thông minh, đầu tới hiệp thứ năm mươi, đã lĩnh hội được chân lý của tiên pháp mà Vân Nhạc đang sử dụng.

rồi. Trên bộ mặt xinh của nàng, bỗng lộ ra nụ cười hồn nhiên, khiến ai trông thấy cũng si mê.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam thở dài một cái, rồi nói với Lưỡng Hoài Đại Hiệp và Phi Vân Thủ:

- Ngôn thiếu hiệp như rồng rắn nằm phục trong hang, và tài nhất là anh khí không hiển lộ ra ngoài. Sau này, y sẽ trở nên thủ lĩnh của võ lâm chó không sai? Từ nay, mỗ Đào Chúc Tam đây không dám coi thường thiên hạ nữa.

Lưỡng Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành gật đầu lia lia đáp:

- Tài xuất ư học khí ư đường (phải học mới có tài, phải luyện tập luôn mới có khí phách). Do đó, đủ thấy sự phụ của Ngôn thiếu hiệp không phải là người thường.

Chu cô nương đứng cạnh, nghe thấy cha nói như vậy, giả bộ làm như không nghe thấy vậy, cứ lẳng lặng để ý từng thế tiên pháp của Vân Nhạc, dần dần cũng thấu hiểu được chút ít.

Lúc này, bỗng nghe tiếng Vân Nhạc lớn tiếng nói:

- Triệu cô nương nên lưu tâm nhớ kỹ, thế dưới đây là một tuyệt thế để thắng địch đấy!

Nói xong, cổ tay phải của chàng hơi rung động, chiếc roi tựa như con rắn trường xà điểm thẳng vào vai trái của Triệu Liên Châu. Nàng vội nhảy sang bên trái, gươm kiếm lên chém vào giữa chiếc roi. Lúc thanh kiếm sắp chém tới chiếc roi, bỗng thấy Vân Nhạc ha hả cười, thân hình né sang bên trái, tay phải quay một vòng rồi giơ ra, roi ngựa đánh vào thân kiếm, liên tục động cuốn tròn, tựa như mãng xà cuốn chặt lưng người bảy tám vòng vậy. Đột nhiên Vân Nhạc khẽ quát một tiếng.

- Buông tay!

Tay phải của chàng kéo mạnh một cái, Triệu Liên Châu bị lôi ngã về phía sau ba bốn bước, và thấy hổ khẩu đau nhức như bị toạc da, bắt buộc phải buông tay ra, thế là thanh kiếm bị chiếc roi giật bắn đi ra ngoài xa mười mấy trượng, rơi xuống mặt đất cắm ngập cán.

Vân Nhạc vội cười và nói:

- Ngôn mỗ nhất thời ngừng tay không kịp, mới thất lễ cô nương như vậy.

Triệu Liên Châu lườm chàng một cái, rồi cúi đầu cười khúc khích. Vân Nhạc nhảy tới phía xa, nhặt thanh kiếm lên, lại nhảy trở lại, xa cách mười trượng như vậy, chàng nhảy tới nhảy lui, nhanh như chớp nhoáng, thân hình đẹp đẽ vô cùng. Chàng xem qua thanh kiếm có sứt mẻ gì không rồi mới trao trả kiếm lẫn roi cho Triệu Liên Châu vừa cười vừa nói:

- Cũng may, cả hai đều không sứt mẻ tí nào, xin hoàn lại toàn vẹn.

Triệu Liên Châu tủm tỉm cười nhận lấy, lại cảm ơn chàng đã chỉ bảo cho.

Vân Nhạc cùng mọi người trở về khách sảnh. Riêng có hai cô nương vẫn còn ở lại ngoài sân, người cầm roi, kẻ sử dụng kiếm, luyện tập thế mới mà Vân Nhạc vừa dạy bảo cho.

Đào Chúc Tam hỏi:

- Việc nơi đây xong xuôi, chẳng hay thiếu hiệp định đi đâu?

Vân Nhạc đáp:

- Hậu sinh định lên Bắc Kinh để phò ước một người bạn, cần phải tới kịp trước tết Đoan Ngọ.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam khần khoản nói:

- Thiếu hiệp muốn lên Bắc Kinh, thật là tiện lắm. Và tề xá ở cách Bắc Kinh không xa, chỉ hai ba ngày đường là tới. Đến lúc ấy thế nào cũng mời thiếu hiệp quá bộ tới tề xá đoàn tụ ít bữa. Tề xá ở Tần Hoàng Đảo, tới đó thiếu hiệp cứ hỏi thăm dân chúng là kiếm tới nơi ngay. Vì lão có một việc nhờ thiếu hiệp giúp cho, không biết...

Vân Nhạc vội tiếp lời, vừa cười vừa nói:

- Lão tiên bối ra lệnh, hậu sinh đâu dám không tuân theo. Chờ công việc trong Kinh xong xuôi, hậu sinh xin tới quý phủ yết kiến lão tiên bối ngay.

Chàng biết Đào Chúc Tam định nhờ vào mình, không tránh khỏi việc ân oán trong võ lâm. Lúc này mình đang đi khắp chân trời góc biển đi tìm kiếm kẻ thù ở ngay quan ngoại cũng chưa biết chừng. Như vậy, ta ra đây nhắm ông ta có phải nhất cử lưỡng đắc không?

Nghĩ tới đây, chàng liền nhận lời ngay.

Lưỡng Hoài Đại Hiệp thấy Đào Chúc Tam có việc định nhờ vả Ngôn thiếu hiệp và mời mọc một cách khần khoản, chắc việc ấy phải quan trọng lắm, chớ

không phải mời ra chơi sướng đâu, liền nghĩ thầm:

- Vân Long Tam Hiện danh trấn quan nội, quan ngoại, mà ai lại dám vượt râu cọp như thế? Mọi khi trong võ lâm có chuyện xích mích xảy ra, dù to dù nhỏ, chỉ một lời nói của Đào Chúc Tam là hòa giải ngay. Lần này không biết có việc đại sự gì mà khiến lão ta phải băng khuâng đến thế?

Nghĩ tới đó, đại hiệp trợn mắt nhìn Đào Chúc Tam.

Vân Long Tam Hiện thấy Chu Duy Thành có vẻ hồ nghi việc gì, liền cả cười và nói:

- Việc bí mật này trước sau thế nào cũng vỡ lở, nhưng bây giờ mỗ chưa có thể tuyên bố ra được.

Thấy Đào Chúc Tam không muốn nói, Chu Duy Thành cũng không hỏi nữa, liền quay bàn định kế hoạch đối phó Hồng Kỳ Bang với Ngô Phụng Bưu, Trịnh Kim Ngô và Vân Nhạc cùng mọi người. Còn Đào Chúc Tam thì nhắm mắt ngẫm nghĩ, hình như có việc gì quan trọng lắm mà cần phải giải quyết ngay vậy. Đột nhiên Chu cô nương mỉm cười hấp tấp chạy vào, khẽ nói với Chu Duy Thành vài lời. Chỉ thấy Chu đại hiệp vừa cười vừa mắng rằng:

- Con bé này quấy nhiễu quá!

Nói xong, đại hiệp quay lại vừa cười vừa nói với Vân Nhạc rằng:

- Tiểu nữ và Triệu cô nương muốn mời thiếu hiệp ra ngoài sân chỉ điểm cho mấy thế tiên pháp chưa hiểu mà vừa rồi thiếu hiệp truyền cho ấy.

Vân Nhạc nhận lời, vội đi ra ngoài sân liền.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam mở to đôi mắt, nhìn Chu Duy Thành vừa cười vừa nói:

- Chu lão đệ, chú có thấy thái độ của hai con bé có chút khác thường không? Việc này phiền phức lắm đấy. Mỗ e còn khó xử hơn việc đối phó bọn Hồng Kỳ Bang cũng nên.

Chu Duy Thành đã biết Đào Chúc Tam nói việc gì rồi, tự mình có phải không biết việc ấy là phiền phức đâu. Như việc nhân duyên này, cứ để cho chúng gần gũi nhau luôn rồi lâu ngày sẽ có tình cảm ngay. Đến lúc ấy, việc khó tới đâu cũng dễ giải quyết. Bây giờ, mình là cha mẹ dây dưa vào, có khi hỏng việc cũng nên. Đại hiệp đang băng khuâng về việc ấy, bỗng thấy Đào Chúc Tam hỏi tới liền lộ vẻ cười gượng và nói:

- Tiểu đệ đã biết từ sớm kia rồi. Nhưng con gái của đệ xấu xí kém tài như thế thì xứng đôi với Ngôn thiếu hiệp sao được. Hôn nữa lại có Triệu cô nương như hạt châu sáng ở bên cạnh thì con bé nhà tôi lại càng lép vế thêm. Mà con bé si tâm mộng tưởng hão mãi! Nhưng tiểu đệ cảm thấy nó mồ côi mẹ từ thuở nhỏ, hoàn cảnh rất tội nghiệp. Mấy năm gần đây, nó lại chịu đựng nhiều kích thích, suốt ngày u sầu, ủ rũ. Tối hôm nay, từ khi nó gặp Ngôn thiếu hiệp đến giờ, thái độ thay đổi hẳn. Tiểu đệ không tiện cản trở, thà cứ để yên, rồi nó sẽ biết mà rút lui.

Phi Vân thủ Ngô Phụng Bưu lắc đầu, nói tiếp:

- Lời nói của Chu huynh, mới nghe thì có lý lắm, nhưng sự thật nó sẽ khác hẳn. Khi nam nữ yêu nhau, không bao giờ chịu để người thứ ba dự vào hay cướp mất tình yêu mình... Nếu không thận trọng, lỡ xảy ra án mạng cũng có. Chu huynh chớ có cho việc này là thường, mà để mặc cho tự nhiên phát triển. Theo ý kiến của tiểu đệ thì hai gái thờ một chồng là chuyện rất thường, cứ bắt phân cả lẽ là xong ngay. Đằng nào cũng vậy, Chu huynh không có con trai, thì những trẻ của lệnh ái sinh dưỡng cho theo họ nhà mẹ, còn trẻ của Triệu cô nương thì theo họ cha. Như vậy, có phải là lưỡng toàn không?

Chu Duy Thành hớn hờ nói:

- Biện pháp này hay đấy!

Vân Long Tam Hiện cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Hai chú cứ cha hát con khen hay mãi làm gì? Việc thiên hạ có bao giờ kết quả dễ như mình tưởng tượng đâu? Hai chú đã chắc lão già họ Triệu bằng lòng để cho hai con bé cùng là vợ cả không? Hôn nữa, lại còn bản thân Ngôn thiếu hiệp. Các chú đã biết người ta có vợ hay không chưa? Hay là người ta đã có người yêu rồi chẳng hạn. Tất cả những vấn đề ấy, có phải dễ giải quyết đâu?

Lời nói của Vân Long Tam Hiện không khác gì chậu nước lã dội lên đầu Chu Duy Thành... Nên Chu đại hiệp ngăn người ra, trợn tròn xoe hai mắt nhìn Đào Chúc Tam. Đào Chúc Tam ha hả cả cười một hồi rồi nói:

- Tuy vậy, dù sao chúng ta cũng phải nghĩ cách cứu vãn tình thế này. Lão già họ Triệu hiện đang đau ốm nằm liệt trên giường, không biết có lành mạnh được hay không? Tánh lão ta tuy rất ương ngạnh thật, nhưng cũng chịu nghe lời của mỗ. Với nhân phẩm của Ngôn thiếu hiệp, thế nào lão ta chẳng ưng ý? Nếu lệnh ái tự động rút lui lại khác hẳn. Lão biết tánh nết của chú, nếu con gái chú có mệnh hệ nào, chú tất phải lý tới. Nhưng nói thế thôi! Chú cứ yên trí, việc này lão cam đoan giúp hộ chú.

Chu Duy Thành mừng quá, cảm ơn luôn mồm, vì đại hiệp biết tánh nết của Đào Chúc Tam, xưa nay rất trọng lời hứa, đã nhận lời ai là phải giúp cho tới kỳ cùng, giúp cho kỳ được mới thôi.

Bỗng thấy Tạ Vân Nhạc tay cầm tờ giấy, cùng Chu, Triệu hai cô nương bước vào, vừa cười vừa nói:

- Ngô trường chủ, Trịnh đại hiệp, chẳng hay hai vị có hứng thú đi với hậu sinh tới Liễu Thu Loan một phen không?

Biết có việc gì quan trọng xảy ra, Chu Duy Thành liền hỏi:

- Ngón thiếu hiệp, trên giấy nói những gì thế?

Vân Nhạc sợ tiết lộ thân phận của mình, không muốn đưa mảnh giấy ấy cho Chu Duy Thành xem, từ từ xé nát và cười nói:

- Bạn của hậu sinh tự xưng phát giác, Hồng Kỳ Bang đã ước hẹn quần tã canh tư đêm nay họp bàn kế hoạch ở Liễu Thu Loan. Sợ bọn chúng có âm mưu khác, mà một mình anh ta thế cô, mới viết giấy này gọi hậu sinh đi, để dò thăm thật hư.

Bát Quái Kim Đào Trịnh Kim Ngộ cả cười rồi nói:

- Máy ngày hôm nay, Trịnh mỗ đang cuống chân cuống cẳng đây. Thiếu hiệp, Ngộ huynh, chúng ta đi ngay đi.

Thế là Vân Nhạc, Trịnh Kim Ngộ, Ngộ Phụng Bưu, ba người quay trở vào phòng ngủ thay quần áo và lấy khí giới đem theo. Vân Nhạc bỏ mặt nạ da người vào trong túi.

Ba người ra khỏi Chu gia trang, giờ khinh công ra, ba cái hình bóng đi như bay giấy lát đã lẫn khuất trong bóng tối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình yêu tha thiết - Thiếu hiệp truyền nghề nhị cô nương

Liễu Thu Loan ở phía tây bắc, cách Chu gia trang mười lăm dặm, phong cảnh u lệ, chỉ có hai ba chục gia đình ở đó, dân cư đa số làm nghề nông. Cả hai ba chục nóc nhà đều cất nằm cạnh theo dòng suối. Hai bên bờ suối có hơn nghìn cây liễu, lá liễu theo gió bay phát phới, nước suối trong xanh biếc. Chiều tối mặt trời sắp lặn là nông phu vác bừa ở ruộng về, mục đồng cười trâu huyết sáo từ từ đi lẫn vào trong bụi liễu, các nóc nhà khói lên nghi ngút, sương khói pha lẫn thật là cảnh đẹp như tranh vẽ, một đào nguyên lạc lối ngoài đời.

Trong Liễu Thu Loan này có một gia đình sa sút. Chủ gia đình ấy là Mao Nhân. Ngày xưa ông tổ y làm quan trên kinh tạo rất nhiều ruộng nương nhà cửa ở Liễu Thu Loan này. Nhưng ba đời sau, đến đời của Mao Nhân cửa nhà sa sút dần. Mao Nhân ghét học hành, chỉ ưa luyện võ làm bạn với bọn võ lại, cứ rượu chè, dĩ điểm luôn luôn. Người cha thấy Mao Nhân như vậy tức quá mà chết. Từ đấy không ai quản thúc, Mao Nhân bán hết nhà cửa ruộng nương, chỉ còn lại căn nhà tổ lớn rộng mà bên trong trống không. Tối lúc son cùng thủy tận này, bọn võ lại liền giới thiệu y gia nhập Hồng Kỳ Bang làm một tên chấp sự ở phân đường huyện Cao Bưu này. Nhờ có thế lực của bang, y càng hà hiếp lương dân. Những người trong làng xưa khinh thị y, bây giờ y kiếm cho được những người đồ trả thù, khiến nơi đào nguyên thế ngoại này trở nên địa ngục trần gian. Dân cư dám giận mà không ai dám oán trách.

Lần này Hồng Kỳ Bang kết thù oán với Chu Duy Thành, Mao Nhân cho bang mượn căn nhà lớn của mình để làm chủ đàn lâm thời của Hồng Kỳ Bang, thế là bè lũ ngu ru, xà thần tới tụ tập đầy Liễu Thu Loan.

Trước ba hôm ngày khai lời đài Uyên Ương, Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc lãnh bốn năm mươi tên thủ hạ tới trú trọ ở Liễu Thu Loan để trừ tính độc kế và quyết định nhờ Tam Thủ Không Không Tứ Diệc đi ăn trộm kiếm và bắt cóc người đồng thời còn sai thêm bốn tên thủ hạ tiếp ứng. Còn Tàn Lộc chỉ núp ở gần Chu gia trang. Vụ này hồi trước đã nói tới rồi.

Không ngờ Từ Diệc đi rồi không có tin tức gì nữa, và tuyệt nhiên không thấy y có phát tín hiệu ra, và cả bốn người đi tiếp ứng đều không thấy trở về. Tàn Lộc biết mấy người đó đã bị bắt rồi, vội vàng chạy về Liễu Thu Loan. Đêm hôm ấy, y lại sai một bọn người mạo hiểm đi cứu bọn Từ Diệc cho khỏi lộ cơ mưu. Ngờ đâu, bọn người đi chuyển sau cũng bị Vân Nhạc điểm huyết nốt và còn trao trả lại cho phân đường Cao Bưu nữa.

Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc cả giận, la hét như sấm động, nhưng chưa tới lúc quyết liệt, y không tiện ra mặt vội, thế là vô kế khả thi. Ngày hôm sau, y lại sai mấy tay hảo thủ lên vào Chu gia trang, tùy cơ ứng biến, không ngờ giữa đường bị bọn Cái Bang đánh ngấm, bị thương già nửa số, tan rã chạy về...

Lúc này Liệt Hỏa Tinh mới biết trong trang có rất nhiều cao thủ, đánh ngấm như vậy không ăn thua gì, phải đối phó trắng trợn mới xong. Ngay hôm đầu, y thấy bên đông khán đài ngồi yên, không ai lên lời đài cả, chắc họ định chờ đợi bên tây khán đài đánh giết lẫn nhau, để Chu gia trang ngồi hưởng mỗi lợi ngư ông. Liệt Hỏa Tinh tuy tánh nóng nảy như lửa thật, nhưng mưu kế rất giỏi, võ công lại khá giỏi. Không thể, khi nào Bang chủ Vũ Văn Lợi lại coi y như là cánh tay phải được.

Thấy đông khán đài không phái người lên lời đài, Tàn Lộc nghĩ:

- Có khi nào Hồng Kỳ Bang chúng ta lại lọt vào cạm bẫy của các người được?

Y liền ra lệnh, nghiêm cấm các bộ hạ, hễ không có lệnh của y không ai được ra tay cả.

Sau y lại thấy Tất Tiểu Nham và Tiền Tinh Hoàn hình như bị ám khí ném trúng, kinh hãi vô cùng. Y còn chưa hay bọn Cổ Tô đã bị giam cầm. Chứ không y còn hoảng sợ hơn nữa. Nhưng trong thâm tâm y hình như đã có triệu chứng không may rồi, nên y đứng ngồi không yên.

Tiếp theo đó, y nghĩ ra một kế liên cho thủ hạ hẹn ngầm quân tả đạo ở trên tây khán đài mà không phải người trong bang, canh tư đêm nay, tới Liễu Thu Loan thương thuyết đại sách, để đối phó Chu gia trang. Ngờ đâu, tin này lại lọt tới tai Cái Bang và Cái Bang cấp tốc viết giấy báo tin cho Vân Nhạc hay.

Hãy nói trong khách sảnh nhà tên họ Mao ở Liễu Thu Loan, đèn đuốc đốt sáng như ban ngày, tụ họp gần tám mươi người, ai nấy đều ngồi yên.

Liệt Hỏa Tinh Tần Lộc nói:

- Quý vị lão tiền bối, lần này lão già Chu Duy Thành tuyên bố phong kiếm và thiết lập Uyển Ương lôi đài để đối phó với tệ bang đấy. Chắc việc này quý vị cũng nghe thấy người ta nói tới rồi. Nhưng dù sao bốn bang cũng phải lấy được kiếm lần người, nên mới mời quý vị tới đây.

Nói xong y dùng tay chỉ Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh, rồi nói tiếp:

- Chú em này là thủ tịch Đường Chủ ngoại tam đường của tệ bang, tên là Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh thừa lệnh tệ Bang chủ được chỉ định làm chủ của thanh bảo kiếm lần Chu cô nương. Ngày mai, chú ấy có thượng đài thách đấu, xin quý vị nể mặt tệ bang mà nhường nhịn cho. Công việc thành tựu tệ bang rất trọng tạ, quyết không nuốt lời hứa đâu. Chẳng hay ý kiến của quý vị ra sao?

Trên mái nhà bỗng có một tiếng cười khinh. Những người ngồi trong khách sảnh đa số nghe thấy tiếng cười đó. Liệt Hỏa Tinh Tần Lộc biến sắc mặt, giờ hai bàn tay nhắm các ngón nên đánh một vòng, trong khách sảnh đen tối tức thì, rồi nhún mình xuyên qua cửa sổ nhảy lên nóc nhà. Khi lên tới trên mái nhà, Tần Lộc Không thấy hình bóng người nào cả, thờ nhẹ một cái nghĩ thầm:

- Rõ ràng ta nghe thấy có tiếng cười khinh trên đây. Tại sao bây giờ lại không có bóng người nào thế này? Nếu có người tới đây thật thì thân pháp của người đó nhanh thật.

Lúc ấy Nhất Chi Thần Ma Lư Nguyên Đồng, người của phái Hoa Sơn, Bạch Mã Sơn Tiểu Tang Môn Đình Tế Linh và Quan Ngoại Hưng Yên lần nhị trại chủ Hồ Diện Thái Bảo Ngưu Phi ba người đều lên cả nóc nhà.

Tiểu Táng Môn Đình Tế Linh hỏi:

- Tần Phó Bang chủ, có thấy gì không?

Liệt Hỏa Tinh Tần Lộc do dự giây phút, rồi lắc đầu, Nhất Chi Thần Ma Lư Nguyên Đồng cười nhạt nói:

- Những lũ quân chuột nhất ấy, Tần huynh quan tâm tới chúng làm gì? Chắc chúng đã chạy xa rồi. Chớ không chúng sẽ được ném mùi lợi hại Lục Âm Chi của Lư mỗ.

Y vừa nói xong, bỗng nghe thấy góc mái nhà bên phía tây có tiếng cười nhạt rất rõ rệt... Nhất Chi Thần Ma lợi hại thật, tiếng cười nọ vừa dứt, thân hình y đã nhảy xổ tới nơi đó, mồm quát lớn rằng:

- Lũ chuột nhất kia, có mau hiện ra không?

Ngờ đâu, người ẩn nấp nơi đó đột nhiên giơ song chưởng đánh vào người Lư Nguyên Đồng một cái thật nhanh, rồi vừa cười nhạt vừa quát lớn:

- Đi xuống!

Nhất Chi Ma Lư Nguyên Đồng không ngờ đối phương lại đánh nhanh như thế, chưởng phong đầy tới mảnh liệt vô cùng. Lúc ấy Lư Nguyên Đồng đang lơ lửng trên không, không tiện giơ tay ra đỡ, vội hạ người xuống, hai chân nhún một cái lại lên cao và téo sang bên hai thước. Thừa dịp đó, người nọ vội nhảy qua hai nóc nhà. Khi Lư Nguyên Đồng vừa đứng xuống mái nhà thì người đó đã đi xa rồi.

Nhất Chi Thần Ma Lư Nguyên Đồng là hảo thủ về nội công số một của phái Hoa Sơn, ngày thường kiêu ngạo vô cùng, có bao giờ bị mất sĩ diện như thế này đâu, liền nghiêng răng nín hơi đuổi theo người nọ. Nhưng y có kiếm ra tông tích của địch đâu. Còn Liệt Hỏa Tinh Tần Lộc cũng phát hiện ra tông tích của địch ở hai nơi.

Thế là lũ tà ma đều chia ra mấy ngã để đón bắt kẻ địch. Ba kẻ địch cứ chạy trên nóc nhà, khiến quân tả đuổi theo mỗi một và còn bị ba người nọ vừa đùa vừa cười chế nhạo, lũ tà ma tức giận quá cứ kêu la om sòm.

Lúc ấy bên ngoài gia trang lại có hai cái bóng bé nhỏ lén lút tới, bị phát hiện, chúng lại chia ra mấy ngã đón bắt. Hai người hình dáng bé nhỏ kia đều lấy the đen bịt mặt, và cùng một thứ khí giới, mềm mại như trường xà vậy.

Dưới bóng trăng, hai người đó múa lợi khí, như linh xà bay múa vậy. Một lát sau, hai người đó đã dùng khí giới mềm ấy quấn chân và giật ngã bốn tên cao thủ của Hồng Kỳ Bang. Tuy vậy lũ tà ma tụ tập ở Liễu Thu Loan đêm hôm đó đều là cao thủ có tên tuổi trong giang hồ. Mặc dù quân tả đã có mấy người bị đánh ngã, chúng vẫn quay thành vòng tròn vây đánh hai người bé nhỏ nọ, và thỉnh thoảng la lớn:

- Hai đứa này là hai con nhãi đấy, chúng ta phải bắt sống chúng để đêm nay khoái lạc chơi.

Hai thiếu nữ bịt mặt hò hét lia lịa và múa khí giới càng nhanh hơn trước xung quanh tiếng gió kêu vù vù, làm cho quần tà phải lui ra bảy tám trượng để tránh.

Thấy hai kẻ địch dừng mảnh vô cùng, quần tà không dám đến gần, chỉ nhằm chỗ trống xông vào đánh lén. Chúng lại khôn ngoan vô cùng, biết hai khí giới của hai thiếu nữ lợi hại về mặt quần chặt hay khóa khí giới mình, nên xông vào đánh vài miếng, chúng lại lui ra ngay, chứ không dám đụng chạm vào khí giới của hai thiếu nữ đó.

Chúng dùng chính sách tiêu hoa nội lực của đối thủ. Thế là hai thiếu nữ càng đánh càng mỏi mệt, gặp hiểm nguy luôn luôn. Quần tà thấy kẻ địch nao núng, liền lên tiếng nói những lời tục tĩu chế diễu hai nàng kia. Trong khi quần tà sắp đắc thắng, bỗng có một người mặc quần áo đen mặt nhợt nhạt như mặt người chết, trông rất rùng rợn, ở trên cao nhảy xuống, giờ chuông lên gạt một cái, đã có bảy tám người ngã lăn ra đất. Quần tà đều ngăn người ra, kinh hãi vô cùng. Thấy người nọ hiện thân, hai thiếu nữ mừng rỡ vô cùng, la lớn một tiếng:

- Ngón...

Hai người mới nói được một tiếng đã bị người nọ mỗi tay kẹp lấy một, nhảy lên cao, chỉ mấy cái lên xuống đã mất hình bóng của ba người rồi.

Hai thiếu nữ là Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga. Hai nàng thấy Vân Nhạc, Ngô Phụng Bưu và Trịnh Kim Ngô ba người đi rồi, biết xin đi theo, thế nào Chu Duy Thành và Đào Chúc Tam cũng ngăn cản. Nên Triệu Liên Châu kéo vạt áo Chu Nguyệt Nga một cái, nháy mắt ra hiệu. Hai nàng bước ra khỏi khách sảnh, bàn định theo bọn Vân Nhạc đi Liễu Thu Loan. Chu Nguyệt Nga cũng kiếm một chiếc roi ngựa, cùng Triệu Liên Châu lên ra ngoài gia trang.

Các vọng canh ở suốt dọc đường thấy đại tiểu thư của Trang Chủ đâu dám ngăn cản, phải cho nàng đi, rồi phi báo cho Trang Chủ hay. Khinh công của hai nàng đều tinh thông vô cùng, đi sau Vân Nhạc độ vài phút, hai nàng tới Liễu Thu Loan, không bị cản trở gì cả, cứ ung dung đi thẳng vào. Thấy đôi phuơng không cho người canh gác, Triệu Liên Châu trong lòng kinh ngạc, liền khẽ nói với Chu Nguyệt Nga rằng:

- Em Nguyệt Nga này, tại sao nơi chủ đàn như thế này mà chúng không cho người canh gác thế? Chị thấy khả nghi lắm.

Bỗng thấy Chu Nguyệt Nga giờ tay lên chỉ, khẽ nói:

- Chị xem kia!

Triệu Liên Châu nhìn về phía Nguyệt Nga chỉ thấy dưới gốc cây liễu có hai cái xác của giặc, dưới ánh sáng lờ mờ, lại thêm có bóng cây che lấp không dễ ý nhìn kỹ thì không sao phát giác ra thì thể của hai tên nọ. Triệu Liên Châu liền lại gần xem, mới hay hai tên giặc ấy bị người ta điểm huyệt, trợn tròn hai mắt, không nhìn được, phì cười và nói:

- Hai tên này nhất định là bị chàng điểm huyệt đây.

Nói tới chữ chàng, nàng xấu hổ hai má nóng bừng, lại nói tiếp:

- Em Nguyệt Nga, chúng ta đi thôi. Như vậy chúng ta khỏi lo có giặc cản trở hay phục kích nữa.

Nói xong hai nàng liền đi như bay. Lúc ấy, quần tà đã phát giác Vân Nhạc ba người xâm nhập, đều xông cả ra bên ngoài để tìm kiếm vây bắt. Có một bọn vừa gặp hai nàng đi tới, liền thối còi báo hiệu. Thế là quần tà bốn mặt tám hướng bỏ vây tới, Vân Nhạc đang ở xa đùa giỡn bọn Tàn Lộc, khi quay lại phía này để trợ giúp Trịnh Kim Ngô, Ngô Phụng Bưu hai người, thoáng thấy hai nàng lâm nguy, giật mình kinh hãi, mắng ngầm hai nàng sao lại quá táo bạo như vậy, mới bị lâm nguy như thế. Nghĩ đoạn chàng liền phi thân tới cứu.

Hai nàng bị Vân Nhạc cấp dưới hông, đều ngậy ngất bởi hơi người của chàng trong mình đưa ra. Tuy hai trái tim của hai thiếu nữ đập rất mạnh, nhưng hai nàng không hề cự quấy chút nào lại còn buông thõng người dính chặt vào ngực chàng, tựa như được người yêu cấp, và nhân cơ hội này hưởng chút ấm áp cũng sung sướng vậy.

Vân Nhạc cũng không khác gì hai nàng. Chàng tuy cấp hai nàng thật, nhưng ngực cả hai dính sát hai hông và ngực mình, áo của hai nàng rất mỏng, nên chàng trông thấy rõ cả da thịt mịn màng, và có mùi thơm xông lên, trước ngực lại có hai trái bóng nảy lên nảy xuống. Cảnh mê hồn ấy, khiến chàng thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn trộm luôn.

Nhảy qua một cái suối rộng chừng bảy tám trượng. Vân Nhạc đặt hai nàng ngồi xuống dưới gốc cây liễu lớn và nói:

- Hai cô nương táo gan thật. Nếu thất thế tại nơi đó, thì khi trở về Chu gia trang, tôi biết ăn nói làm sao?

Triệu Liên Châu nũng nịu nói:

- Cô nương muốn tới nơi đó, thiếu hiệp cảm đoán sao được!

Vân Nhạc tức cười nghĩ thầm:

- Cô bé này bướng bỉnh thật! Hay là thiếu nữ nào cũng thích cứng đầu cứng cổ như thế chăng?

Chàng nghĩ tới đó, bỗng thấy hình bóng của Lan cô nương hiện ra trước mắt, thờ nhẹ một tiếng, nhưng vẫn vừa cười vừa nói:

- Tôi không cảm đoán được, thì còn ai cảm đoán được hai cô nương nữa?

Thấy chàng cũng biết nói bông đùa, Triệu Liên Châu không nhịn được phì cười một hồi,

Chu Nguyệt Nga tiếp lời:

- Ai cũng không có quyền cảm đoán chị em tôi cả. Thiếu hiệp muốn có quyền ấy, hiện giờ chưa đủ tư cách.

Vân Nhạc không hiểu ý nghĩa câu nói đó, liền hỏi:

- Tư cách, phải thế nào mới đủ tư cách chứ?

Hai nàng cười một hồi, suýt nữa tức thở.

Vân Nhạc lúc này mới vỡ lẽ, hai má đỏ bừng, liền lảng sang chuyện khác. Chàng nghĩ hiện giờ Ngô Phụng Bưu và Trịnh Kim Ngô không biết ra sao, mà hai nàng lại buồn bình không chịu nghe lời, bỗng sinh ra một kế, liền trầm giọng nói:

- Hai vị cô nương xin chờ ở đây, tôi phải đi tiếp ứng Ngô, Trịnh hai lão tiên bối. Quý hồ hai vị nghe lời tôi, không chạy đi đâu cả, trở về nhà tôi sẽ truyền cho một ít kỳ môn thần pháp. Hai vị nghĩ sao?

Hai nàng thấy chàng nói như vậy đồng thanh la lớn:

- Có thật không? Thiếu hiệp không được thất tín nhé?

Vân Nhạc vội đáp:

- Hai vị cứ yên trí, quân tử nhất ngôn, chớ tôi có nói đùa đâu!

Triệu Liên Châu khẽ cười khi một tiếng, giơ tay dấm vào vai Vân Nhạc, cất tiếng mắng đùa rằng:

- Không biết xấu hổ, tự nhận làm quân tử!

Vân Nhạc vừa cười vừa nhún mình nhảy lên cao, tựa như con chim ưng đen, thoáng một cái biến mất dạng liền.

Triệu Liên Châu trông ngực đập mạnh, nghĩ thầm:

- Lời nói của chàng sâu xa lắm. Không biết chàng thấy hạt trần châu của ta để trong bọc áo, có hiểu được dụng ý của ta không? Có biết ta thiết tha yêu chàng không.

Chu cô nương cũng không khác gì Triệu cô nương, nhìn theo hình bóng chàng, ngẩn người ra nghĩ thầm:

- Võ công của chàng cao thâm biết bao! Hà, ước gì ta tài giỏi bằng nửa chàng, cùng ngao du giang hồ, ăn ở với nhau suốt đời, như vậy đẹp để biết bao! Lạy trời đừng khiến con phải thất vọng.

Hai cô nương cùng hoài bão một nguyện vọng, rầu rĩ thờ dài. Cùng nhau cười khi, rồi ngồi trên bờ ruộng đợi người yêu quay trở lại.

Vân Nhạc giờ khinh công tuyệt kỹ ra, lên vào trong làng, trông thấy Ngô Phụng Bưu cùng Trịnh Kim Ngô đang bị bao vây ở trên. Chàng nhanh nhẹn chạy tới gốc cây cổ thụ ở cạnh đó. Vừa phi thân tới, chàng phát giác trên cây có phi đồ đang canh gác.

Tên phi đồ đứng trên cành cây trông thấy chàng chạy tới giật mình kinh hãi, đang định lên tiếng, ngờ đâu chàng còn nhanh hơn, cách tên nọ ba thước, đột nhiên giơ tay ra, dùng thế Hiên Viên Thập Bát Giải điểm huyệt tức thì. Tên giặc nọ mắt trợn mồm há hốc ngay, thân hình gật gù sắp ngã xuống. Chàng vội tiến lên, đỡ lấy và đặt y tựa vào trạc cành cây. Vân Nhạc núp trên cành cây, muốn xem võ công của Ngô Trịnh hai người ra sao, nên không vội nhảy xuống giúp, nghe thấy Tần Lộc quát lớn:

- Không ngờ hai vị Ngô, Trịnh đương gia, danh trấn giang hồ, đêm khuya thế này cũng giáng lâm đến đây, định bắt chước những quân trộm cắp giờ trò mất dạy, thật là tức cười thay. Nếu hai vị quang minh chính đại tới thăm, cứ việc dặn bảo người canh gác một tiếng là Tần mỗ dẫn anh em xếp hàng ra nghênh đón liền, như thế có phải hay hơn không? Lương Hoài Đại Hiệp phong kiếm thiết lập lời đài, lấy đầu võ để giao kết bạn hữu làm tôn chỉ, ai cũng có quyền tham gia đá lời đài, đoạt kiếm. Chắc hai vị tới Liễu Thu Loan quấy nhiễu thế này, không phải là bản ý của Chu đại hiệp cũng nên? Nhưng vì dụng ý gì mà đêm nay tới đây, hai vị cứ nói đi. Trời sáng tỏ Tần mỗ sẽ tiễn hai vị về Chu gia trang với lễ độ hân hoan. Bằng không, nơi Liễu Thu Loan này, chỉ cho phép hai vị tới, chớ không cho phép hai vị rút lui đâu!

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu cả cười rồi nói:

- Họ Tần kia, chớ dọa nạt như vậy. Liễu Thu Loan này có phải là tư sản của họ Tần người đâu? Lão thích thì tới, muốn lui thì lui, chớ bọn ma quỷ yêu quái các người giữ nỗi sao? Còn dụng ý của chúng ta tới đây làm gì? Không cần nói rõ, các người cũng biết rồi. Bọn Cổ Tô bang chúng của quý bang hiện đang được Chu gia trang khoản đãi một cách sung sướng dễ chịu, chúng ta mới tới đây báo cho người biết để người khỏi lo. Chờ tới khi cuộc tỷ thí lời đài kết liễu, chúng ta sẽ kiêng bọn chúng đem trả liền.

Nghe thấy Ngô Phụng Bưu nói, Tần Lộc mới hay những người của mình phái đi đã bị bắt hết, tức giận và hổ thẹn vô cùng, liền cười cuồng loạn một hồi, rồi quát lớn:

- Hai bạn tới đây tự chui vào tròng, thì Tần mỗ cũng kiêng hai bạn đem trả về Chu gia trang.

Thấy Tần Lộc hai mắt hầu như đỏ lửa, Ngô Phụng Bưu biết mình với Trịnh Kim Ngô đang lâm vào nguy cảnh, liền đưa mắt nhìn những tên giặc bao vây xung quanh, mới hay chúng đều là cao thủ, mình với Trịnh Kim Ngô võ công có cao tới đâu cũng khó lòng địch nổi nhiều tay tài ba như thế? Ngón thiếu hiệp đi đâu? Tại sao tới giờ này còn chưa thấy hiện thân thế này?

Ngô Phụng Bưu càng nghĩ càng hãi sợ ngấm thêm, đưa mắt nhìn bạn đồng hành, thấy Trịnh Kim Ngô đang trợn mắt nhìn xung quanh và tay đã cầm sẵn Bát Quái Kim Bối Đại Nhĩ Dao để phòng thân rồi.

Tần Lộc đang định ra tay đánh, bỗng bên cạnh một người nhảy ra nói:

- Tần Phó Bang chủ hãy cho phép Hồ Xương đây tiếp trận này trước.

Hồ Xương nói xong, liền nhảy tới trước mặt Ngô Phụng Bưu, chấp tay chào và nói:

- Hay tin Sát Bắc Mục Trường Ngô đương gia thân thủ bất phàm đã lâu. Đêm nay Tiêu Diêu Tử Hồ Xương đây được gặp danh thủ, xin ra tay đánh đi?

Ngô Phụng Bưu ngắm nhìn Hồ Xương, thấy y trạc độ bốn mươi tuổi, hai thái dương phồng lên, đủ biết người này nội công khá cao.

Tiêu Diêu Tử Hồ Xương trong bảy tám năm nay mới nổi danh ở giữa hai tỉnh Triết Giang và Hán Khẩu, võ công cũng khá cao. Nhưng Ngô, Trịnh hai người ít khi vào trong quan ải nên không biết tới y.

Lúc ấy Ngô Phụng Bưu cười lớn và nói:

- Hồ đương gia là chủ, ra tay trước mới phải.

Hồ Xương quát lớn một tiếng “Hay”, liền múa song chưởng nhắm ngực Ngô Phụng Bưu đánh luôn, chưởng thế mãnh liệt vô cùng.

Ngô Phụng Bưu nghĩ đêm nay phải tốc chiến, giải quyết thật chóng thì hơn, hữu chưởng giơ lên đỡ chưởng của địch, tả chưởng dùng thế Nhị Long Tranh Châu (hai con rồng tranh cướp hạt châu) nhằm Hồ Xương móc luôn, nhanh như chớp nhoáng, quả không hổ thẹn mang danh Phi Vân Thủ.

Hồ Xương thấy đối phương ra tay nhanh chóng như vậy, không kịp thay đổi thế bị Ngô Phụng Bưu gạt mạnh một cái suýt ngã, đồng thời lại thấy trước mặt có chưởng phong đưa tới, vội nhảy ra bên ngoài hai thước, rồi quay người múa song chưởng nhảy xô vào đánh Ngô Phụng Bưu.

Khi nào Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu chịu để cho đối phương đánh trúng, hai tay lấy sức sẵn, chờ thân hình của địch tới gần cả cười vài tiếng vờn vai nhảy lên cao năm thước, song chưởng nhắm lưng Hồ Xương đánh mạnh một cái “bùng”. Thế là Hồ Xương ngã nằm sấp, không cựa quậy được nữa. Thế của Ngô Phụng Bưu vừa hạ địch là tuyệt kỹ Phi Vân Chưởng đó, quả thật là danh bất hư truyền.

Nhất Chi Thần Ma Lur Nguyên Đồng vội nhảy tới cạnh Hồ Xương lật ngửa người lên, thấy bạn mình tai, mũi mồm đều rỉ máu tươi, hơi thở thoi thóp, dù có chữa khỏi cũng thành phế nhân, liền móc túi lấy một viên thuốc nhét luôn vào mồm Hồ Xương, rồi nhảy tới trước mặt Ngô Phụng Bưu, cười giọng nham hiểm một tiếng rồi nói:

- Môn võ Phi Vân Thủ độc thật. Tối hôm nay nếu để cho mi thoát khỏi bàn tay Nhất Chi Thần Ma, ta thế không làm người nữa!

Tạ Văn Nhạc đứng núp trên cây, nghĩ thầm

- Cứ đánh như thế này, biết bao giờ mới kết liễu được? Huống hồ hai vị cô nương còn đang chờ ta. Lúc này, xem sắc trời đã sắp tới canh năm rồi, chi trong chốc lát là trời sáng tỏ. Thà giúp hai vị rút lui thì hơn.

Nghĩ đoạn chàng thấy Nhất Chi Thần Ma ra tay như gió, đang nhắm khắp mình Ngô Phụng Bưu điểm tới. Chàng nhận ra ngay Nhất Chi Thần Ma dùng một thế lưỡng dụng vừa đánh vừa điểm huyết, tự sáng lập ra một cách. Lục Âm Chi Pháp của y chuyên môn phá khí công Kim Chung Chảo và Thiết Bỏ Sam. Hễ kẻ địch bị y điểm phải, máu trong người đặc lại chết liền, thật lợi hại vô cùng. Văn Nhạc không còn tâm trí thương thức tài nghệ của địch nữa, liền giải huyết cho tên giặc ở trên cây, rồi túm ngực lên, nhắm Nhất Chi Thần Ma ném luôn.

Nhất Chi Thần Ma đang giơ chưởng tấn công địch, bỗng thấy trên đầu có luồng gió lạnh đánh tới, sợ hãi vô cùng, vội thu thế lùi lại phía sau ba bước, đưa mắt nhìn kỹ, mới nhận thấy một bóng người nhảy xuống thân mình, không kịp nghĩ ngợi vội giơ song chưởng liền hoàn đánh ngay. Chỉ thấy người nọ kêu lên “hự” một tiếng, rồi từ từ rơi xuống nằm lán ra đất chết liền.

Lúc này, Nhất Chi Thần Ma nhìn rõ mặt kẻ địch mới hay là phân trại chủ của Hồng Kỳ Bang, tên là Độc Xà Kế Minh, sợ hãi đến mặt tái mét, ngẩn người ra tức thì.

Ngay lúc đó, trên cành cây ở ngoài đầu trường, bỗng có tiếng kêu như long ngâm (rồng ngâm) tiếp theo đó có một người nhảy xuống. Ai trông thấy bộ mặt nhợt nhạt không có sắc máu như người chết đều phải rùng mình sợ hãi. Hai mắt như hai tia sáng đèn của người đó, liếc nhìn một lượt, ai nấy đều kinh khủng, ngực như bị đè nén không sao thở được.

Ngô Phụng Bưu và Trịnh Kim Ngô hớn hờ vô cùng, vì biết Ngôn thiếu hiệp tới nơi, là cả hai có thể thoát chết.

Lúc này Nhất Chi Thần Ma đã định thần, mới hay quái nhân kia đã ném Kê Minh xuống để mượn dao giết người, và tự trách lúc nãy sao không nghĩ ra, lại còn tự trách ngẫm đã lỡ tay giết phải người của Hồng Kỳ Bang có lỗi với bạn quá! Nghĩ tới đó, y can đảm tức thì, liền quát lớn:

- Quái vật ở đâu tới, dám điên cuồng trước mặt mỗ Nhất Chi Thần Ma như vậy? Có đền mạng cho Kê trại chủ không?

Vừa nói y vừa giương mười ngón tay ra, nhanh như chớp nhoáng, nhảy lại điểm huyết người quái dị đó luôn. Nhưng quái nhân không tránh né, vẫn đứng yên như thường.

Mọi người thấy hai tay của Nhất Chi Thần Ma sắp điểm tới người của kẻ địch rồi, nhưng bỗng nghe thấy Nhất Chi Thần Ma kêu đến “hự” một tiếng, hai tay định điểm huyết quái nhân, ngờ đâu lại bị quái nhân nắm được cổ tay. Mọi người lại thấy Nhất Chi Thần Ma trợn mắt, há hốc mồm, trên trán mồ hôi nhỏ giọt.

Không ai trông thấy quái nhân ra tay thế nào mà đã kiềm chế được Nhất Chi Thần Ma rồi. Võ học thần kỳ ấy, khiến ai nấy đều chấn động, ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu tại sao cả. Vì Nhất Chi Thần Ma là một người tên tuổi trong quần tã, chưa đầy một hiệp đã thất thủ rồi, như vậy ai mà chả kinh hoàng, cả Liệt Hóa Tinh Tàn Lộc cũng phải biến sắc mặt. Bỗng thấy quái nhân nọ ha hả cười nhạt nói:

- Có phải ngươi là Nhất Chi Thần Ma không? Nghe nói Lục Âm Chi Pháp của ngươi lợi hại lắm. Tại sao tôi nay mất hết oai phong thế?

Nhất Chi Thần Ma đau đớn đến nỗi tim run mất động, nghe thấy quái nhân hỏi như vậy, lại càng tức giận thêm. Vì ngày thường y kiêu ngạo với mọi người quen rồi, có ai dám trái ý y nửa lời đâu. Không ngờ tới hôm nay lại thất thủ bởi một tay không có tên tuổi gì cả, thì làm sao y chẳng bức tức? Nhưng bị người ta kiềm chế, đau đớn đến nỗi y không nói ra lời được, dù y có nói được đi chăng nữa, cũng chỉ vô ích. Đột nhiên y thấy yếu huyết ở cổ tay bị thất chặt, càng đau đớn hơn nữa, trong mình tựa như có hàng nghìn vạn con rắn bò đi bò lại, ngứa ngáy khó chịu vô cùng, chỉ muốn chết còn hơn, nhưng làm sao mà chết? Nhất Chi Thần Ma cứ rên rĩ như bò rống, mặt không còn hạt máu.

Quái nhân nọ ha hả cười và nói:

- Thật là không thể tưởng tượng được, Nhất Chi Thần Ma ngày thường hung hăng như thế, mà bây giờ oai vệ đi đâu hết cả, thấy ngươi mới phạm pháp một lần, ta cũng thương hại mà tha thứ cho! Thôi đi đi.

Nói xong, chàng buông hai tay ra, Nhất Chi Thần Ma như bắn ra xa ba bốn trượng, các khớp xương kêu “rắc rắc” liên tiếp. Đó là hiện tượng tàn mác hết nội công, Nhất Chi Thần Ma cũng tự biết thế là hết đời, từ giờ trở đi sẽ là phế nhân, và cũng không có hy vọng trả thù nữa.

Y chỉ trích thủ đoạn của quái nhân quá độc ác, mà y không phải nghĩ tới mọi khi mình đã xử trí người khác tàn nhẫn như thế nào, và người khác lại nghĩ ra sao? Bao nhiêu oán độc, y đều dồn vào đôi mắt, lườm quái nhân một cách hậm hực, rồi khệnh khạng đi lên.

Quái nhân nọ nhìn Ngô, Trịnh hai người vừa cười vừa nói:

- Chúng ta đi thôi.

Nói xong chàng cùng Ngô, Trịnh hai người vênh vác ra đi, coi như xung quanh không có ai cả.

Liệt Hóa Tinh Tàn Lộc khi nào chịu để cho họ đi như thế, bỗng vươn mình nhảy theo, giờ song chưởng nhắm sau lưng quái nhân đánh xuống và quát lớn:

- Quái vật ta thí mạng với mi!

Quái nhân nọ không thèm quay lại, chỉ quát lớn một tiếng:

- Ngươi muốn chết phải không?

Quát xong, chàng né sang bên, thế là Tàn Lộc đánh hụt vượt qua phía trước, chàng giơ tay phải khê đưa một cái “Bốc” một tiếng, Tàn Lộc đã đâm vào gốc cây, mắt nổ đom đóm, đầu nhừ như nút vậy.

Quái nhân chỉ vào mặt y rồi nói:

- Tàn Lộc, ta cảnh cáo ngươi. Còn ngày mai và cả ngày kia nữa, ngươi phải căn dặn bọn thuộc hạ, không được giờ trò quỷ quái, và cũng không được sinh sự nữa. Bằng không, Nhất Chi Thần Ma là gương mẫu của các ngươi đấy.

Nói xong chàng thùng thảng đi lên.

Sự thật Tàn Lộc thấy xấu hổ quá, định đuổi theo đánh cho tới cả hai cùng chết thì thôi, nên mới bị thất thế như vậy. Chờ quái nhân rời khỏi, y mới từ từ bò dậy, đầu óc dần tỉnh táo, liền nghĩ thầm:

- Chu gia trang có người đỡ đầu, nhóm mình có hao tổn hết tâm trí cũng phí công thôi. Xét như vậy, chúng ta phải mời Bang chủ Vũ Văn Lôi thân chinh tới cứu vãn mới được.

Nghĩ đoạn, y liền cho thủ hạ liên tiếp báo tin hiệu các cấp.

Hãy nói Tạ Văn Nhạc cùng Ngô Trịnh hai người thùng thảng đi ra khỏi làng, tới chỗ bờ suối. Văn Nhạc cười nói:

- Ngô trường chủ và Trịnh đại hiệp có biết hai cô bé búống bình khó bảo cũng theo đến nơi đây không?

Trịnh Kim Ngô giật mình hỏi:

- Hai cô ấy đâu? Sao táo gan đến thế?

Văn Nhạc vừa cười vừa chỉ sang bên bờ suối bên kia và nói:

- Hai cô ấy chẳng ở bờ suối bên kia là gì?

Ngô Trịnh hai người nhìn theo tay Văn Nhạc quả nhiên thấy hai cô nương đang ngồi trên bờ ruộng trò chuyện vui cười. Phi Vân Thủ thở nhẹ một cái, rồi nói:

- Hai con bé này thật là...

Nói xong, Ngô trường chủ lại nhìn Văn Nhạc nói:

- Ngón thiếu hiệp, nếu tối nay thiếu hiệp không kịp thời ra tay cứu giúp, thì hai thân già này đã bỏ mạng ở Liễu Thu Loan rồi.

Văn Nhạc ha hả cười và nói:

- Nếu không phải trời sắp sáng tỏ, thì tại hạ đâu dám quấy nhiễu như vậy. Thủ pháp của Ngô trường chủ cao minh thật. Tại hạ còn muốn được xem thủ pháp của Trịnh đại hiệp nữa.

Trịnh Kim Ngô cả cười rồi nói:

- Cũng may tôi chưa bêu xấu làm bẩn mắt thiếu hiệp.

Nghe thấy tiếng cười của ba người, Triệu Chu hai cô nương vội đứng dậy. Bỗng Văn Nhạc nhảy sang bờ suối bên kia. Hai nàng như bay chạy tới trước mặt Văn Nhạc, trợn mắt nhìn chàng. Chu cô nương bỗng giơ tay lột mặt nạ của chàng ra, nũng nịu nói:

- Đeo cái mặt quỷ này làm quái gì? Làm người ta trông thấy chết khiếp đi được.

Văn Nhạc cướp lại cái mặt nạ, khẽ mắng một câu:

- Quấy nhiễu thật!

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu đứng cạnh đó nói bóng rắng:

- Con nhãi này, không sợ bác trông thấy mà ghê tởm hay sao?

Hai má của Chu cô nương đỏ bừng tức thì, nàng quay mặt đi và hờn giận nói:

- Ai cần các người trông thấy nào?

Ngô Trịnh ha hả cả cười. Triệu Liên Châu cũng ha hả cười, nhưng trong lòng hết sức ghen tức.

Lúc ấy mặt trời đã mọc. Văn Nhạc nhìn trời rồi nói:

- Chúng ta đi về đi. Chắc Chu Trang Chủ suốt đêm ngóng chờ chúng ta đấy.

Năm người vào trong trang, thấy Chu Duy Thành và Đào Chúc Tam vẫn chờ đợi thật. Thấy mặt Chu Nguyệt Nga, Chu đại hiệp sầm nét mặt lại, Chu cô nương sợ quá, hai mắt đỏ ngầu muốn khóc, trông thật tội nghiệp. Thấy vậy, Chu đại hiệp không nhẫn tâm khiển trách nữa, liền dịu ngay.

Văn Long Tam Hiện Đào Chúc Tam cả cười rồi nói:

- Hai con bé búống bình đi khỏi một cái, là Trang Chủ đã có tin phi báo cho hay ngay. Chu lão đệ còn định đi tiếp ứng, nhưng lão nói đã có Ngón thiếu hiệp ở đó, cam đoan hữu kinh vô hiểm. Như vậy, thả để cho hai con bé không biết trời cao đất rộng là gì chịu đựng chút ít đau khổ cũng hay. Hơn nữa, nữ sinh ngoại hưởng, hai con bé này thấy người yêu đi rồi nhớ làm sứt mẻ mặt mày xinh đẹp thì sao? Như vậy chúng lo ngại đi theo là phải. Bây giờ nó còn ở nhà thì lão đệ còn quản thúc được, sau này nó đi lấy chồng, thì lão đệ nói làm sao được nữa?

Lời nói của Văn Long Tam Hiện vừa khôi hài vừa châm biếm, khiến Ngô Trịnh hai người ôm bụng cười không ngớt. Văn Nhạc mặt đỏ, xấu hổ vô cùng, giây lát mới lên tiếng:

- Lão tiên bối cứ chế diễu hậu bối như vậy làm gì!

Triệu Liên Châu tuy cũng xấu hổ đỏ mặt, nhưng trong lòng khoan khoái nghĩ thầm:

- Đôi mắt của lão tiền bối này như là mắt thần vậy. Tại sao ông ta lại biết ta và em Nguyệt Nga cùng yêu Ngôn thiếu hiệp thế? Nghe lời nói của ông ta thì hình như có ý làm môi giới cho hai ta lấy chàng. Như thế cũng được, hai gái lấy một chồng, ngày xưa Nga Hoàng, Nữ Anh cũng lấy vua Thuấn đã thành giai thoại thiên cổ. Nếu được như vậy thì còn gì bằng nữa?

Càng nghĩ nàng càng mừng thầm, đưa mắt nhìn trộm Chu Nguyệt Nga, ngờ đâu Chu cô nương cũng nghĩ ngợi như vậy và bốn mắt nhìn nhau cùng khúc khích phì cười. Chu cô nương vừa rồi suýt khóc, giờ bỗng phì cười mới ngượng nghịu xấu hổ vô cùng, vội lấy khăn tay ra che mặt.

Chu Duy Thành vừa cười vừa nói:

- Đào lão huynh chỉ ưa nói bông, không sợ bọn trẻ bảo lão huynh già mà không đứng đắn hay sao?

Ngô Phụng Bưu cao hứng nói, bợt mép bắn tứ tung, múa chân múa tay kể lại những chuyện đã đi Liễu Thu Loan đã qua cho hai lão hiệp nghe, khen ngợi Vân Nhạc như một vị thiên thần vậy.

Hai nàng nghe ngẩn người ra, bốn mắt lâu lâu nhìn Vân Nhạc không chớp.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam vừa cười vừa nói:

- Bọn phi đồ ấy tại sao lại nghĩ ra được kế hoạch ngu dại đến thế? Nếu quả thật chúng phải người ra, liền thắng năm trận, lão thể nào cũng nhảy lên đánh nó ngã xuống lồi đài tức thì.

Chu Duy Thành cả cười và nói:

- Đào huynh nói sai rồi, người ta đã lên lồi đài mục đích là cầu thân, vậy lão huynh lấy lý do gì mà lên đài đánh người ta chứ? Chẳng lẽ lão huynh cũng muốn chín mươi tuổi mà còn làm tân lang hay sao?

Đào Chúc Tam nghiêm nét mặt nói:

- Làm tân lang thì đã sao? Nhưng khi nào Ngôn thiếu hiệp chịu để cho lão lên đài chứ?

Mọi người thấy Vân Long Tam Hiện nói vậy đều cười ồ. Chu cô nương đưa mắt lườm Đào Chúc Tam một cái rồi cúi đầu cười tình. Chu đại hiệp chỉ có lắc đầu và cười theo thôi. Bỗng thấy một trang đình hốt hoảng chạy vào bẩm rằng:

- Vừa rồi, người gác trên vọng canh phát hiện Liễu Thu Loan có pháo bông bắn lên trời, không biết sao mới bảo tiểu nhân vào bẩm cáo cho Trang Chủ rõ.

Chu đại hiệp xua tay cho tráng đinh rút lui, tiếp tục vừa cười vừa nói:

- Họ đốt cây pháo bông là vì tự biết địch không nổi chúng ta, mới gọi cứu binh tới tiếp viện cũng nên. Nhưng chúng ta nước tới thì đắp đê, mà giặc đến thì đem quân ra đánh, sử dụng chính sách “bất biến ứng vạn biến”.

Lúc ấy Đào Chúc Tam lại lim dim hai mắt, hình như đang nghĩ ngợi gì đó.

Triệu Liên Châu bỗng nhìn Vân Nhạc nhếch mép cười một cách nhu mì và mê hồn, hai má lộ hai đồng tiền, đẹp đẽ vô cùng, hình như bao hàm không biết bao nhiêu như tình mật ý.

Thấy nụ cười của nàng, Vân Nhạc cũng phải ngây ngất tâm hồn. Triệu Liên Châu vừa cười vừa khẽ nói:

- Ngôn thiếu hiệp có phải vừa rồi đã nhận lời dạy chị em tôi một chút kỳ môn thân pháp đấy không? Bây giờ thiếu hiệp có thể dạy được chưa?

Chu Nguyệt Nga cũng vừa cười vừa nói:

- Ngôn thiếu hiệp chớ có nuốt lời đấy nhé!

Vân Long Tam Hiện đột nhiên mở to đôi mắt vừa cười vừa nói:

- Hai con bé này ngu thật, mở mồm ra là gọi thiếu hiệp như thế, có phải xa lạ với nhau quá không? Hai cháu phải gọi là Ngôn đại ca, bằng muốn thân hơn chút nữa thì gọi là anh Ngôn có được không?

Lão hiệp chưa nói dứt lời, hai nàng đã chạy lại làm nũng nịu rồi.

Vân Long Tam Hiện ha hả cười nói:

- Thiếu hiệp có mau dạy chúng cái gì kỳ môn thân pháp ngay không? Bằng không, bộ xương già này bị chúng xé tan ngay bây giờ.

Chu Duy Thành vừa cười vừa quát mắng:

- Nguyệt, con không được vô lễ với bác Chúc Tam như thế!

Hai cô nương đầu bù tóc rối, đỏ mặt tía tai đứng dậy. Lúc ấy Vân Nhạc bẽn lễn nói:

- Không biết hai vị cô nương muốn học môn võ gì thế?

Triệu Liên Châu vừa chải tóc vừa cười, rồi nói:

- Tôi chỉ muốn học thân pháp thần kỳ của Ngôn huynh sử dụng ở trong vườn và cầm nã thủ gì đối phó Nhất Chỉ Thần Ma mà Ngô lão tiền bối vừa nói ấy. Còn em Nguyệt Nga muốn học môn gì thì Ngôn huynh hỏi cô ta xem?

Chu Nguyệt Nga vừa cười vừa nói:

- Em cũng học những môn võ như chị Liên Châu muốn học.

Vân Nhạc cười thầm nghĩ:

- Sao hai cô bé này tham lam đến thế. Những thủ pháp và thân pháp ta vừa sử dụng đều là võ học tuyệt kỳ hãn hữu trừ sư tổ Vô Vi Thượng Nhân và ân sư Minh Lương đại sư ra, trong võ lâm này ít có người hiểu biết được lai lịch của môn võ ấy.

Thì ra chàng ở trong vườn sử dụng thân pháp huyền diệu đùa giỡn Tam Thủ Không Tử Diệc và Thiết Tỷ Nhân Hùng Cổ Tô là Huyền Thiên Thất Tinh Bộ. Môn võ này là sư tổ của Vân Nhạc, Vô Vi Thượng Nhân ở Bắc Thiên Sơn tốn hết tâm huyết bình sinh mới nghiên cứu ra, cùng với Huyền Thiên Thất Tinh Kiếm Pháp hợp thành một môn Ngoại Hợp Cửu Cung Bát Quái, nội uẩn Thái Ất Ngũ Hành hóa thành Huyền Thiên Thất Tinh Bắc Đẩu, quả thật là một huyền cơ thần quý cũng không sao đo lường được.

Còn thủ pháp đối phó Nhất Chỉ Thần Ma của chàng là Âm Dương Chính Phản Tam Thập Lục Thủ, một thế rất lợi hại trong môn Hiên Viên Thập Bát Giải. Môn Hiên Viên Thập Bát Giải này rất khó học, vì nó thâm phát và khinh trọng đều do ý muốn của mình điều khiển. Người thường mà học môn võ này, vì khinh trọng không thể tùy theo ý muốn của mình sai khiến, nên ra tay rất bá đạo, dễ đánh trúng địch, không chết cũng bị tàn phế, không có cách gì cứu giải cả. Cho nên người tâm bất chánh mà học được môn võ này, không khác gì mảnh hổ mọc thêm cánh. Vì vậy Vân Nhạc nghe thấy hai nàng muốn học hai môn võ tuyệt học ấy, trong lòng lưỡng lự vô cùng. Tất nhiên hai nàng không phải là người tâm địa bất lương, nhưng tâm pháp của sư môn không thể dạy bừa như thế được. Chàng bỗng nghĩ ra một kế, liền cười và nói:

- Tất nhiên rồi, tôi đã nhận lời dạy hai vị một chút kỹ môn tâm pháp, tôi không thể nào nuốt lời được. Nếu hai cô nương muốn học hai thứ võ ấy, tôi cũng không dám giấu giếm không chịu dạy. Nhưng hai môn ấy phải khổ luyện năm năm mới mong thành công được, và còn phải không được ra khỏi cửa một bước. Theo ý tôi, bây giờ hãy dạy hai cô nương thủ pháp và bộ pháp cơ bản trước, như vậy cũng có thể chế địch và thực dụng được. Chẳng hay hai vị có bằng lòng thế không?

Hai nàng tưởng là phải luyện tập năm năm mới thành công thật, đều thè lưỡi rút đầu lại. Triệu Liên Châu vội nói:

- Thôi được, thiếu hiệp hãy mau dạy chúng tôi đi. Nhưng đừng có quên sau này thế nào cũng phải dạy nốt hai môn tuyệt học ấy. Bằng không, tôi với em Nguyệt Nga không dễ yên cho thiếu hiệp đâu.

Tạ Vân Nhạc mỉm cười rồi nói:

- Pháp Bát Truyền Lục Nhĩ (phép thuật không dạy bảo đến sáu cái tai). Hai cô nương theo tôi vào trong vườn luyện tập.

Chu Duy Thành trông thấy hình bóng của ba người mất hút rồi, mới vuốt râu mỉm cười. Ngô Phụng Bưu vươn vai ngáp dài một cái, rồi vừa cười vừa nói:

- Suốt đêm không ngủ, từ bây giờ tới lúc khai lễ đài còn hơn một tiếng nữa, tiểu đệ hãy trở về phòng nghỉ ngơi giây lát đã.

Thế là bốn người cùng đứng dậy đi vào nhà trong.

Nửa tiếng sau, bên ngoài gia trang, các vọng canh ngằm cứ bắn tín hiệu luân luân, pháo cây bông bay đầy trời. Họ báo hiệu như vậy là cho Trang Chủ hay các tân khách đã bắt đầu tới dần.

Trong phòng ngủ của tân khách bên Chu gia trang thấy dấu hiệu ấy, mọi người đều vội sửa soạn ra cả bên ngoài, ai phụ trách công việc người ấy, trong phòng ngủ chỉ còn lại ba người Ngô Phụng Bưu, Trịnh Kim Ngô và Tạ Vân Nhạc thôi. Vân Nhạc dẫn hai nàng vào trong vườn, liền biểu diễn một pho Cửu Cung Chính Phản Âm Dương bộ pháp, vết chân in sâu vào mặt đất, tiến thoái ngang dọc rất là phức tạp. Pho bộ pháp này tuy không thần diệu kỳ ảo bằng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ thật, nhưng sử dụng nó để đối phó các cao thủ, cũng có thể bảo vệ được bình yên vô sự rồi.

Dạy xong pho Cửu Cung Chính Phản Âm Dương Bộ cho hai nàng xong, Vân Nhạc lại dạy thêm pho Bát Cửu Linh Lung Thủ Pháp nữa. Nhưng pho Linh Lung Thủ Pháp của chàng khác hẳn các môn phái khác, là vì pho này chàng đã bỏ hết những miếng rơm rã đi, và còn có thêm Cầm Nã Thủ, Phi Long Chương và Phát Huyệt Chỉ vào nữa, tuy chỉ có bảy mươi hai thức thôi, nhưng nó đã bao la vạn tượng, biến hóa vô cùng rồi.

Giảng giải hai lần, chàng lại bắt hai nàng luyện tập vài ba lần nữa mới cáo từ về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Vân Nhạc bốn ba tuổi cả đêm, về tới phòng ngủ, chỉ thấy yên tĩnh lạnh lùng, đầu óc trống rỗng...

Ngồi nghỉ ngơi giây lát chàng nghĩ:

- Nửa năm nay, ta bốn ba khắp ba tỉnh chỉ giúp việc cho người hai bàn tay đầy nợ máu. Trái lại mối thù của cha mẹ ta, biết tới ngày nào mới báo được đây? Và lại trời đất bao la thế này làm sao mà biết được nơi ẩn nấp của kẻ thù.

Nghĩ đoạn, chàng thở vắn than dài một tiếng, trong lòng buồn bã vô cùng một lát sau mới định thần. Chàng mở cửa phòng khẽ vỗ tay gọi thằng nhỏ tới, sai nó đi lấy hai tờ giấy tuyên chỉ và bút nghiên. Ngắm nghĩ giây lát chàng viết luôn hai bài từ mô tả hết tâm sự của mình.

Trong khi Vân Nhạc vỗ tay gọi thằng nhỏ, Ngô Phụng Bưu và Trịnh Kim Ngõ giật mình thức tỉnh, cùng tới phòng Vân Nhạc, thấy chàng đang viết hai bài từ đó, văn hay chữ tốt. Cả hai lão hiệp đều vỗ tay khen ngợi và nói:

- Không ngờ Ngôn thiếu hiệp văn võ đều giỏi tuyệt, thật là hiếm có.

Vân Nhạc vút bút xuống, cả cười và nói:

- Xin hai vị chớ chê cười. Tiểu đệ mới học người bôi vẽ vài chữ, nét cong chữ xấu, coi sao được.

Có tiếng chân người đi tới, thì ra cả hai nàng đã đẩy cửa vào. Triệu Liên Châu thấy trên bàn có tờ giấy, vội chạy lại cướp lấy, vừa cười nũng nịu nói:

- Bài thơ này cho tôi nhé!

Chu Nguyệt Nga cũng mong có được bài thơ như thế, hai mắt nhìn Vân Nhạc tỏ vẻ cầu mong, hai má đỏ bừng, muốn nói lại thôi. Vân Nhạc biết ý muốn của nàng cũng mong có được một bài thơ như nàng kia, liền vừa cười vừa nói:

- Bài từ ấy có phải là vật hy hãn gì đâu? Chờ hết hội kỳ, tôi sẽ viết thêm vài bài biếu cô nương. À thủ pháp của hai cô nương đã thuần thuộc chưa?

Chu Nguyệt Nga khúc khích cười nói:

- Chúng tôi học thuộc rồi, nhưng chị Liên Châu bảo thiếu hiệp không chịu dạy hết môn.

Vân Nhạc ngạc nhiên, Triệu Liên Châu tiếp lời nói:

- Không phải hay sao? Thiếu hiệp đã dạy chúng tôi thủ pháp, bộ pháp và tiên pháp rồi, nhưng còn kiếm pháp đã dạy cho đâu?

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu ha hả cười và nói:

- Ngôn thiếu hiệp, hai con bé này thật là lòng tham vô đáy có khác. Tôi xem thiếu hiệp phải đem hết bản lĩnh ra dạy thì chúng mới chịu để yên cho.

Vân Nhạc biết Triệu Liên Châu làm nũng, nhưng làm nũng một cách khả ái, ý muốn mượn dịp dạy võ để gần gũi mình cũng nên. Sự thật thì mình đã yêu nàng rồi...

Thế rồi chàng ngượng ngịu cười nói:

- Thôi, thôi, thôi, nếu tôi sớm biết hai cô nương hay mê nheo thế này, tôi không khi nào chịu dạy mấy môn võ như thế! Bây giờ đã trót hứa thì đành vậy, chớ biết làm sao? Hai vị muốn học thêm kiếm pháp để tới nay hãy hay. Dù sao tôi không để hai cô thất vọng thì thôi.

Hai cô nương quá nhiều nhìn nhau bật mồm cười, hình như đắc chí lắm. Đột nhiên nghe thấy tiếng chuông của tất cả Chu gia trang vang dội, Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu la lớn:

- Nguy tai, chắc có nhân vật nào lợi hại mà không chịu theo luật giang hồ xông vào trong trang cũng nên đấy. Thiếu hiệp, chúng ta mau ra đó xem sao đi!

Năm người liền ra khỏi phòng ngủ, không đi xuống bằng cầu thang, đều vượt mái ngói đi sang đông khán đài cho gần.

Vân Nhạc vừa vươn mình nhảy cái thứ hai, thoáng thấy mấy cái bóng lờ mờ lướt qua, nhanh vô cùng, không sao nhận rõ là những ai cả. Chàng biết ngay có người xâm nhập sau vườn rồi, nhưng mấy cái bóng ấy từ bốn phương tám hướng tới, chứ không phải đi cùng một ngã. Chàng dùng giọng mũi "hừ" một tiếng, lấy mặt nạ da người ra đeo liền.

Bốn người kia thấy Vân Nhạc ngừng lại, đều ngừng chân theo và lại thấy Vân Nhạc đeo thêm mặt nạ chắc chàng đã phát giác ra tung tích của địch rồi, Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu khẽ hỏi:

- Thiếu hiệp đã thấy kẻ địch phải không?

Vân Nhạc khẽ gật đầu rồi đáp:

- Tiểu đệ vẫn chưa dám xác định hẳn. Bốn vị hãy ra đông khán đài trước, tiểu đệ sẽ đến sau.

Triệu Liên Châu bều mỗi nói:

- Không, tôi với em Nguyệt Nga cũng đi theo.

Lúc này, Vân Nhạc còn tâm trí đầu bông đùa với các nàng nữa, ngẫm nghĩ giây phút liền nói:

- Thôi được!

Nói xong, chàng như chim bay phi thân vào trong vườn, hai nàng cũng giờ khinh công ra đuổi theo. Còn Ngô, Trịnh hai người vội vàng đi ra đồng khản đải. Vân Nhạc thân hình nhanh nhẹn vô cùng. Hai nàng đuổi theo tới sau vườn đã không thấy hình bóng chàng đâu rồi. Hai chị em ngăn người ra nhìn nhau.

Thì ra lúc ấy những vọng canh ngấm ở sau vườn hầu như đã bị phi tặc phá tan hết, những gia đình phụ trách canh gác vọng canh ấy nằm ngổn ngang ở trong bụi cây.

Triệu Liên Châu vội la lớn:

- Em Nguyệt Nga, chúng ta phải đi mau kẻo không kịp đấy!

Hai nàng giờ khinh công ra, phi thân tới gần thạch thất, nơi giam cầm Từ Diệc, xa xa đã trông thấy cửa thạch thất mở toang rồi. Bọn Cổ Tô đều bị đặt ngồi ở trước cửa, chỉ có mỗi mình Từ Diệc là vẫn ngồi dựa vào chỗ chân tường, hai mắt tròn tròn xoe, ngơ ngác như kẻ mất trí.

Xét tình hình đó, hai nàng đoán chắc bọn phi tặc ở ngoài tới định cứu bọn Từ Diệc và Cổ Tô, nhưng không ngờ mấy tên này đã bị Vân Nhạc dùng độc môn thủ pháp điểm vào trọng huyệt hết, người khác không sao giải cứu được. Sau bọn chúng lại bị người của bốn trang phát hiện cho nên không kịp cứu đi, đành phải bỏ tạm đó mà bốn tẩu trước.

Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga xông lên một bước xem, không thấy một hình bóng kẻ địch nào cả, nhưng trên mặt đất lại có thêm bốn người nằm, mắt tròn mồm há hốc, không sao cử động được là Trần Văn Hào, Hồ Thiên Sinh và hai tay cao thủ ở ngoài vừa vào tới. Hai nàng biết bốn người bên mình bị phi tặc bên ngoài tới điểm trúng yếu huyệt mà nên.

Triệu Liên Châu quát mắt nhìn Từ Diệc hỏi:

- Người đâu cả?

Chỉ thấy Từ Diệc tỏ vẻ sợ hãi, không sao trả lời được. Hai nàng đang nghi ngờ bỗng nghe thấy phía sau lưng có người nói:

- Cô nương, người ở đây này.

Tiếng nói rất khẽ, nhưng câu nào cũng như gai châm vào trong nhĩ tai vậy, đủ thấy nội công của kẻ địch tinh thâm biết bao?

Nghe thấy tiếng nói đó, hai nàng cảnh giác, vội quay lại, thấy nơi đó cách xa mình độ hai trượng, có ba người đang đứng ngang hàng. Người bên trái cao lớn vạm vỡ, tóc rối bù xõa xuống tận vai, râu xồm che lấp nửa khuôn mặt, chỉ là hai con mắt đỏ như lửa, tinh quang lập lòe trông rất kinh hãi, mình mặc áo bào màu lam rộng và lớn. Còn hai người kia đều ăn mặc y phục đạo sĩ, mặt gầy gò, râu ba chòm, lưng đeo trường kiếm. Trong hai người đó chỉ khác nhau là một người trên má còn có vết sẹo dài.

Triệu Liên Châu trông thấy, sắc mặt liền biến đổi ngay, vì nàng biết kẻ địch đứng giữa là một quái nhân biệt hiệu là Tang Tu Quái Tử ở núi Đẳng Cách Lý, đứng đầu Thập Tam Tà trên giang hồ, võ công rất quái dị. Trong võ lâm hề nhắc đến tên y là ai nấy đều kinh hãi. Xưa nay Tang Tu Quái Tử chỉ xuất hiện ở biên cương thôi, thỉnh thoảng mới bước chân vào Lũng, Xuyên, Diên ba tỉnh, chứ y không tới Giang Nam bao giờ. Lần này bỗng thấy y hiện thân ở Chu gia trang chắc là do Hồng Kỳ Bang mời tới giúp sức cũng nên?

Còn hai người tu sĩ mặc áo đạo bào có lẽ là Âm Dương Song Kiếm Nhất Thanh và Nhất Phi, là sư đệ của Chương môn phái Hoa Sơn. Lúc nào hai anh em cũng đi cùng với nhau, giao chiến cũng vào cả đôi, kiếm pháp kỳ tuyệt và còn luyện môn Lục Âm Chỉ Pháp, giỏi hơn cả sư đệ chúng là Nhất Chỉ Thần Ma nữa. Nhưng Âm Dương Kiếm Pháp của chúng còn lợi hại hơn Lục Âm Chỉ Pháp nhiều. Nhất Phi trên má có vết sẹo và cái sẹo ấy cũng là nhân hiệu của y. Cho nên Triệu Liên Châu mới trông thấy đã nhận ra ngay.

Trước tình cảnh này, sao Triệu Liên Châu không sợ hãi chớ? Chu Nguyệt Nga chưa bước chân vào giang hồ bao giờ, không những không sợ mà còn quát tiếng hỏi:

- Các người là ai? Sao dám táo gan vào bốn trang quấy nhiễu và đánh người bị trọng thương như thế?

Tang Tu Quái Nhân tròn hai mắt đỏ như lửa, khe khẽ cười giọng quái dị và đáp:

- Con bé kia, chắc mi là con gái của Chu Duy Thành? Mi không biết tới danh hiệu của lão phu còn may, chớ lão mà nói, mi tất chết tức thì. Thôi mi hãy cho lão hay, tên nào đem qua đã giết chết Nhất Chỉ Thần Ma quái nhân, và y hiện ở đâu? Thì lão phu sẽ tha thứ cho hai mi một lần khỏi chết.

Chu Nguyệt Nga tức giận đến xạm cả mặt, hậm hực nói:

- Người muốn kiếm người đó phải không? Được nếu người thắng nổi cây tiên trong tay bốn cô nương thì cô nương sẽ nói cho người hay.

Nói xong, nàng vút cây tiên đến “soẹt” một tiếng. Cây trường tiên thẳng như thanh kiếm và có gió theo sau, nhằm vai Tang Tu Quái Nhân điểm tới.

Tang Tu Quái Tú khề khề cả cười rồi và nói:

- Con nhãi này, mi muốn chết phải không?

Nói đoạn y giờ bàn tay to như cái quạt lá xòe ra, nhanh như chớp nhoáng định bắt cây trường tiên. Ngờ đâu cây tiên ấy lạnh lẽo như con linh xà ở trong bàn tay Tang Tu Quái Tú tuột ra, mới lui độ một tấc lại nhằm vai bên kia của địch điểm tới.

Tang Tu Quái Tú ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ:

- Tiên pháp này là tiên pháp thần kỳ gì thế? Sao cây tiên ấy lại biết tự động thay đổi thế đánh như vậy? Như vậy, hai con nhãi này không phải là tay thường đâu. Nghĩ đoạn, y né mình tránh khỏi thế đó, lại giờ tay ra bắt lần nữa...

Tay phải của Chu Nguyệt Nga rút lại, quát một cái, chỉ thấy đầy trời hình bóng của cây tiên ấy phủ đầu Quái Tú đánh xuống. Một tay võ nghệ quái dị và danh lừng khắp giang hồ như Tang Tu Quái Tú cũng không sao biết được ngọn cây tiên ấy ở đâu điểm tới.

Thoạt tiên Tang Tu Quái Tú không thèm đối địch với những tên hậu bối, yên trí chỉ một thế là hạ được nàng nọ ngay, có ngờ đâu lại khó đối phó đến thế? Cả Âm Dương Song Kiếm thấy vậy cũng phải kinh hãi vô cùng. Cứ lấy kinh nghiệm bấy lâu năm tung hoành giang hồ mà chúng cũng chưa hề thấy qua tiên pháp biến hóa thần diệu như thế bao giờ, thì chúng làm sao biết được lai lịch của tiên pháp ấy chứ?

Tang Tu Quái Tú giờ hết thủ pháp và thân pháp quái dị ra, cứ tiến lên dần, hai bàn tay nhanh như chớp nhoáng nhằm bóng hình cây tiên bắt cho được. Nhưng lạ thật, chiếc roi ngựa tựa như rắn sống vậy, khó bắt vô cùng, có đôi ba lần đã nắm được lại bị nó tuột khỏi tay mất. Tang Tu Quái Tú tức giận đến nổi quát tháo lia lịa và ở trước mặt anh em Âm Dương Song Kiếm lại càng ngượng nữa. Y liền thay đổi chiêu pháp nhanh nhẹn tiến lên.

Chu Nguyệt Nga cảm thấy một luồng hơi lạnh buốt thấu xương cốt, khiến ngũ quan không sao thay đổi hơi được. Quái Tú càng đánh càng tiến vào gần đòn Chu Nguyệt Nga loạng choạng lùi về phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tuần tú siêu quần hai gái cùng thờ một chồng - Thần oai cái thế nửa lời thuyết phục quần hùng

Hãy nói Tang Tu Quái Tú thấy đánh mãi không hạ được Chu Nguyệt Nga, liền biến chiêu thế, giờ chiêu độc đáo Thấu Cốt Hàn Phong Chiêu oai trấn hoàn vũ ra. Chu Nguyệt Nga chỉ cảm thấy gió lạnh buốt thấu xương cốt, khiến ngũ quan suýt không thờ được, cây roi ngựa trong tay không sao giờ lên được. Nàng hoảng sợ vô cùng, sức nghĩ ra một thế, hất mạnh một cái, chiếc roi ấy ném thẳng vào hai mắt Tang Tu Quái Tú...

Thấy cây huyền tiên nhanh như chớp nhoáng bay tới, Tang Tu Quái Tú chiêu thế hăm chậm lại, và xòe bàn tay ra bắt luôn chiếc roi của đối phương, ném sang một bên, lại tiếp tục tấn công như vũ bão, đẩy nàng lùi dần.

Những tay hảo thủ thường trong võ lâm đấu với Tang Tu Quái Tú mà chống đỡ được mười hiệp rất hiếm. Căn cứ vào đó mà luận thì y đối phó với Chu Nguyệt Nga cũng không quá mười hiệp là thắng ngay. Nhưng y có ngờ đâu trong một đêm cuối trời, Chu Nguyệt Nga đã được Vân Nhạc chỉ điểm cho, có thể nói là công lực tăng lên thập bội, tuy là chỉ có một chút thân pháp thủ pháp tinh xảo, nhưng có phải là tâm pháp bình thường đâu.

Chu Nguyệt Nga bị cướp mất roi ngựa, thừa dịp đối thủ hơi chậm tay một chút, liền giờ Cửu Cung Chính Phản Âm Dương Bộ Pháp, vừa mới học được đem ra phản công... Thủ pháp cũng biến theo Cửu Bát Linh Lung bảy mươi hai thức. Thế là, trái lại Tang Tu Quái Tú càng đánh càng hãi sợ, và mọi khi Thấu Cốt Hàn Phong Chiêu của y đánh ra, trong mười trượng, các võ lâm cao thủ thường không ai có thể thoát khỏi chiêu phong của y.

Nhưng bây giờ y đối phó Chu Nguyệt Nga, tuy chỉ dùng có năm phần chiêu lực, mà không hiểu tại sao nàng lại tránh được như thế, rõ ràng chiêu lực đánh tới, chỉ còn thiếu nửa tấc là trúng, mà lại bị trượt... Sao lại có chuyện lạ lùng đến thế? Chỉ thoáng một cái, nàng đã thay đổi vị trí rồi? Mà sự thật không thấy nàng cử động gì cả, nhưng lúc thì nàng ở bên trái, lúc thì bên phải, nháy mắt một cái, nàng đã đến sau lưng mình như vậy biết đâu mà xuất chiêu đánh trúng. Lại còn một chuyện khiến người ta kinh dị hơn nữa là thủ pháp của con bé này hơi giống Bát Cửu Linh Lung Thủ Pháp mà võ lâm ít sử dụng tới. Ngoài ra, còn một điểm rất kỳ lạ là con bé này cứ thay đổi Phi Long Chiêu, Điểm Huyệt Chỉ và Cầm Nã Thủ luôn luôn, và nó còn xen thêm một thủ pháp không biết tên là gì vào nữa!

Y càng nghĩ càng bối rối, cứ theo thân pháp phức tạp kỳ lạ của Chu Nguyệt Nga mà chạy, đến nỗi tối tăm cả mặt mũi. Có vài lần, tay nàng khê đụng vào vai, y cảm thấy tê tái tức thì.

Lúc đầu, Triệu Liên Châu lo ngại cho Chu Nguyệt Nga, sau thấy nàng thay đổi thủ pháp, càng đánh càng vững, mới cảm ơn thầm Vân Nhạc vô cùng. Nàng đứng cạnh xem, cũng sáng tạo và giác ngộ ra nhiều bộ pháp, thủ pháp ảo diệu, và liếc mắt trông thấy Âm Dương Song Kiếm mồm há hốc bốn mắt

ma cứ nhấp nháy luôn luôn, sắc mặt âm trầm đáng sợ. Nàng biết ngay Âm Dương Song Kiếm đã có vẻ lo sợ rồi, liền tiến lên hai bước khẽ cười và nói:

- Hoa Sơn Âm Dương Song Kiếm, nổi danh khắp thiên hạ, cô nương muốn được kiến thức xem tài ba của hai anh em người ra sao?

Nhất Phi Đạo Nhân mặt lạnh lùng nói:

- Cô nương muốn được kiến thức, xin cứ giờ kiếm ra?

Nói xong, y đưa tay ra sau lưng lấy thanh bảo kiếm ra, múa một vòng chỉ thấy hàng vạn hào quang như muôn con kim xà bay phát phối khắp vùng, quả nhiên danh bất hư truyền

Triệu Liên Châu lui lại ba bước vừa cười vừa nói:

- Xưa nay nghe nói Âm Dương Song Kiếm bao giờ cũng hai người liên hợp ra đối địch, chớ tôi chưa hề nghe thấy một người ra đánh như thế này bao giờ, có phải hai vị đạo trưởng không thêm chi giáo chăng?

Những lời vừa mềm vừa châm biếm của nàng, khiến Nhất Thanh Đạo Nhân tức giận đến nỗi hai mắt nổ lửa, vội rút kiếm xông lên chỉ mặt Triệu Liên Châu lớn tiếng mắng chửi:

- Con nhãi kia, mi có bao nhiêu tài ba mà dám ở trước mặt Âm Dương Song Kiếm ngông cuồng như vậy?

Nói xong y gọi Nhất Phi Đạo Nhân nói tiếp:

- Nhất Phi, chúng ta hãy bắt con nhãi này đã, rồi sẽ liệu sau.

Triệu Liên Châu cười và nói:

- Chưa chắc!

Nàng rút luôn thanh kiếm ra, lại nói tiếp:

- Mời hai vị cứ việc ra tay đi. Có muốn bốn cô nương nhường cho ba thế không?

Âm Dương Song Kiếm lại càng tức giận thêm, hai người cầm kiếm chia làm hai bên xông lên vây đánh, tựa như hai chiếc quạt cầu vòng xanh, chia làm tả hữu nhắm hông Triệu cô nương tấn công, quả thật lợi hại vô cùng.

Triệu cô nương khẽ cười một tiếng, chân bước bộ pháp Cửu Cung, chỉ thoáng một cái đã vượt ra khỏi vòng vây của Âm Dương Song Kiếm rồi, xoay tay giờ thế Long Dược U Uyên (rồng nhảy ở vực sâu) từ dưới lên trên, gạt mạnh một cái, “coong, coong” hai tiếng. Song kiếm của Âm Dương Song Kiếm suýt bật ra khỏi tay. Hai anh em nọ nhảy sang một bước. Triệu Liên Châu cũng phải ngạc nhiên, không ngờ mới sử dụng Bát Cửu Linh Lung Thủ Pháp một thế kiếm mà đã oai lực đến thế rồi.

Thấy đắc thế, nàng tấn công liên tiếp ba thế liền, chỉ thấy ánh sáng bạc đầy cả trên không, muôn điểm sao vàng cứ nhắm anh em Âm Dương Song Kiếm mà đâm mạnh tới.

Trái lại Âm Dương Song Kiếm càng đấu càng hải sợ, đều nghĩ thầm:

- Với oai vọng Song Kiếm Hợp bích của anh em ta, có thể nói là ít có người địch nổi. Tại sao, ngày hôm nay gặp con bé này lại không có công hiệu gì thế? Thân pháp và kiếm pháp của nó kỳ lạ quá. Nó mới đánh có một thế mà hai anh em mình đã suýt bị thua rồi?

Hai anh em nọ càng nghĩ càng tức giận thêm, một tiếng ám hiệu, song kiếm xoay thế nhất chính nhất phản, một trước một sau, phối hợp không còn một khe hở nào, tựa như hình một cái quạt, mũi kiếm cứ nhắm trước sau tả hữu nàng Triệu Liên Châu mà tấn công.

Cửu Cung Chính Phản Âm Dương Bộ cứ chạy quanh hai mũi kiếm của đối phương, mặc Âm Dương Song Kiếm kiếm pháp lợi hại đến đâu chỉ đâm tới vai nàng lại bị trượt ra ngoài ngay. Đồng thời thanh kiếm trong tay nàng cũng không rời rảnh tí nào, và thế kiếm nào cũng nhắm trọng huyệt trước ngực và hai vai của Nhất Thanh và Nhất Phi mà đâm tới.

Trần Văn Hàn, Hồ Thiên Sinh và hai tay cao thủ được Chu gia trang mời tới giúp sức đã có người giải huyệt cho và đứng cạnh đó xem chiến đấu rồi.

Bên kia Tang Tu Quái Tú với Chu Nguyệt Nga đã giao chiến mấy chục hiệp rồi. Tang Tu Quái Tú bình sanh chưa hề gặp phải trường hợp khó chịu như thế này bao giờ, vì mình là một nhân vật có tên tuổi lâu năm mà tồn bao thời giờ, đầu mũi đến cả tà áo của địch cũng không đụng nổi, còn hòng gì đến chiến thắng nữa... Nên càng đánh y càng tức giận thêm, lông mày dựng đứng cả lên, và môn Thấu Cốt Hàn Phong Chương đã sử dụng đến mười hai phần chân lực rồi, cát bụi bay tới tấp cả trời đất, hoa cỏ rụng tứ tung, hò hét vang cả bốn phương, vẫn không sao chiến thắng nổi con nhỏ nọ.

Chu Nguyệt Nga cũng vậy, có Cửu Cung Chính Phản Âm Dương Bộ Pháp ra vào trong vòng chương lực của đối phương như không. Bộ pháp này oai của nó là mê ly biến hóa, khiến đối phương không sao biết rõ được thân hình của mình ở đâu, tựa như một làn khói vậy, chớp mắt một cái đã tiêu tan mất tích rồi.

Chỉ vì mới học, Chu Nguyệt Nga khó mà cầm cự lâu được. Lúc ấy, nàng đã bắt đầu bị chương lực của Tang Tu Quái Tú dồn ép dần, trên trán đã chảy

mồ hôi, đủ thấy hậu lực của nàng không có để mà kể tiếp.

Về phía bên kia, Triệu Liên Châu cũng thế, nhưng dù sao công lực của nàng còn tinh thâm hơn Chu Nguyệt Nga nhiều, nên còn có thể cầm cự được chốc lát nữa. Lúc ấy ở bên phía tây, trên một cây cổ thụ, bỗng có tiếng thét thật lớn, thật dài du dương rú lên. Trong khi ấy có một cái bóng đen nhanh như điện chớp phi tới. Nghe tiếng rú đó, Tang Tu Quái Tú và anh em Âm Dương Song Kiếm đều giật mình kinh hoàng. Vì chúng biết người tới đó nội công tuyệt đỉnh, chứ không sao có giọng du dương và kéo dài đến thế được, vội thâu thế lại nhảy ra ngoài vòng, chỉ thấy người mới tới nọ mặt áo màu đen, mặt như mặt người chết, khác hẳn màu da dưới cổ, nhưng không sao thấy rõ là đeo mặt nạ được. Chúng chỉ cảm thấy người nọ âm trầm đáng sợ, hai mắt long lánh có thần. Triệu, Chu hai cô nương trông thấy người nọ, tươi cười hớn hờ tức thì, cùng lui tới cạnh bọn Trần Văn Hàn khoan tay đứng bốn mắt cứ nhìn Vân Nhạc không chớp.

Đây nói về lúc Chu Nguyệt Nga giao chiến với Tang Tu Quái Tú, Vân Nhạc đã tới nơi rồi, nghĩ thầm:

- Ta hãy xem võ học của Chu cô nương ra sao đã?

Chàng thấy nàng dùng tiên pháp, thủ pháp và bộ pháp của mình dạy cho ứng địch, tuy hãy còn ngượng nghịu đôi chút, nhưng cũng có thể gọi là đã biết vận dụng rồi. Cho nên nàng mới khiến Tang Tu Quái Tú một tên danh trấn võ lâm tức giận la ó om sòm... Thấy vậy, chàng cũng mừng thầm, thoáng trông thấy bọn Trần Văn Hàn bị người diễm huyết, đang nằm ngổn ngang dưới đất, liền vượt qua mấy cây cổ thụ, dùng linh không giải huyết pháp (cách giải huyết đứng xa dùng sức gió ngón tay cứu giải) giải huyết cho bốn người đó. Nên bọn Trần Văn Hàn tỉnh dậy cũng không biết là ai đã giải cứu cho bọn mình, rồi cứ hồ đồ đứng dậy. Tam Thủ Không Không nằm gần thấy vậy cũng phải kinh hãi vô cùng. Triệu Liên Châu đầu với anh em Âm Dương Song Kiếm, Vân Nhạc cứ đứng trên cây xem. Chàng cũng phải khen ngợi hai vị cô nương, mới học mà đã biết sử dụng ngay, càng xem càng khoái chí, tựa như một giáo sư đứng thưởng thức kiệt tác của học trò mình vậy.

Sau chàng thấy hai cô nương đã bắt đầu đuối sức, bị đối phương phản công, liền nhảy xuống cứu. Âm Dương Song Kiếm, Nhất Phi và Nhất Thanh hai người vừa trông thấy Vân Nhạc. Nhất Phi liền nói:

- Các hạ có phải là người đêm hôm qua đã giết sư đệ chúng tôi Nhất Chi Thần Ma Lư Nguyên Đồng đấy không? Xưa nay sư đệ của chúng tôi có thù hằn gì với các hạ đâu, mà các hạ ra tay tuyệt độc đến thế? Phế hết võ công của sư đệ chúng tôi như vậy là sao?

Vân Nhạc dùng giọng mũi “hừ” một tiếng, cười nhạt nói:

- Lệnh sư đệ ở bên ngoài tác quái tác ác nhiều quá, nên tôi phải thay trời hành đạo, có điều gì không nên không phải nào? Để cho y còn sống như vậy, tôi nề nang nhiều lắm rồi. Tại sao hai vị còn muốn trả thù họ y nữa?

Âm Dương Song Kiếm đã nghe thấy Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc nói, quái nhân này võ học quái dị lắm, nên trong lúc nói năng, hai anh em đã đưa mắt ra hiệu ngầm, cùng nhảy lên tấn công trước. Cao thủ đấu với nhau, ai ra tay chậm là bị bại ngay.

Trong khi Vân Nhạc chưa nói dứt lời, hai anh em nọ đã phi thân tấn công liền ba thế. Âm Dương Song Kiếm vội giờ Điện Đào Ngũ Hành Kiếm Pháp ra, chỉ thấy Nhất Thanh, Nhất Phi hai người, một người một sau, nhất chính nhất phản, thân hình cứ chạy quanh, song kiếm vòng lại như cánh quạt nhằm các trọng huyết của Vân Nhạc mà tấn công.

Điều ảo diệu của Điện Đào Ngũ Hành Kiếm Pháp là hay ở chỗ hai người song kiếm hợp bích oai lực vô cùng, chính phản nghịch hướng, khiến địch không biết đâu mà ra thế để hòa giải, và cũng không sao thoát ra vòng vây của kiếm. Vì thế kiếm của chúng đã phát ra là liên miên tấn công, có khi thế thứ hai còn đến trước thế kiếm thứ nhất, thần kỳ khôn lường. Hai anh em chúng nhờ kiếm pháp này đã hạ không biết bao nhiêu cao thủ tên tuổi trong võ lâm. Còn một điều kỳ lạ nữa là, tiềm lực của song kiếm phát ra khác nhau nếu đối phương thấy kiếm của anh mạnh, kiếm của em yếu, rồi cứ nhằm kiếm yếu mà phản công, như vậy là bị mắc hóm anh em chúng ngay. Vì miếng kiếm đầu của người em yếu để dụ đối phương ra tay, chỉ trong thoáng một cái tiềm lực của miếng thứ hai lợi hại và mạnh vô cùng, như vậy đối phương làm sao mà đương cự nổi. Hơn nữa trong khi song kiếm múa tới lúc thật nhanh thân kiếm bỗng phát ra một thứ tiếng khiến đối phương phải mất hết hồn vía, và tâm thần không sao tập trung vào đó nữa.

Vân Nhạc thấy Âm Dương Song Kiếm không theo luật giang hồ, chưa chi đã xông tới tấn công liền... Chàng cười nhạt một tiếng, chân bước Huyền Thiên Thất Tinh Bộ, thoáng một cái đã nhảy ra khỏi vòng vây của song kiếm, miệng quát lớn một tiếng:

- Âm Dương Song Kiếm nổi tiếng võ lâm giỏi thật, không thèm lên tiếng cho hay trước đã phi kiếm tấn công rồi. Đây có phải là luật lệ của phái Hoa Sơn như thế không?

Nhất Thanh, Nhất Phi hai người không thấy chàng cử động gì cả đã thoát ra khỏi vòng vây rồi, đều kinh hãi vô cùng, nay lại nghe thấy chàng nói như vậy, cả hai mặt đỏ bừng.

Nhất Phi Đạo Nhân nói:

- Vô Lượng Thọ Phật, bản đạo đây muốn kiến thức võ công tuyệt học của các hạ, mới ra tay nhanh như vậy. Nếu các hạ không bằng lòng như thế thì mời các hạ ra tay trước đi?

Vân Nhạc khẽ cười một tiếng rồi nói:

- Tôi không sử dụng khí giới đã lâu năm rồi, thì bây giờ tôi cũng tay không đối phó với song kiếm của hai vị vậy?

Chàng vừa nói xong, không những Âm Dương Song Kiếm giật mình kinh hãi mà cả Tang Tu Quái Tú danh liệt thủ lĩnh của Thập Tam Tà, đứng cạnh cũng phải ngạc nhiên kinh dị? Tại sao Vân Nhạc lại ngông cuồng đến thế? Tất nhiên chàng phải có cái gì chắc chắn thắng mới dám như vậy.

Vì chàng mới bước chân vào giang hồ, còn chưa hiểu võ lâm cao thủ ai hay ai dở cho nên mỗi khi ra tay chỉ dùng năm phần công lực thôi, để đối phương khỏi biết lai lịch của mình, mà không có trở ngại đến việc phục thù của mình.

Từ khi chàng tới Chu gia trang, thấy các hảo thủ võ lâm mỗi người có một tài ba độc đáo riêng, nếu mình dùng võ học bình thường ra đối phó thể nào cũng phải thua, và đằng nào cũng vậy, chưa có một người nào biết tới lai lịch của Di Lạc Thần Công và Hiên Viên Thập Bát Giải, chàng đại ý không giờ hai môn võ ấy ra để dương danh với thiên hạ, hơn nữa võ học như thuyền đi trên dòng nước ngược, không tiến là phải lùi nên chàng định khi đối địch, xem đối phương công lực ra sao rồi đem hai môn tuyệt học này ra mà tùy cơ sử dụng, trước là để luyện tập, sau là nhân lúc sử dụng lãnh hội thêm những thể ảo diệu... Vừa rồi chàng trông thấy Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga vận dụng võ nghệ của mình dạy cho, đối phó với mấy tên ma đầu có tên tuổi mà cũng địch nổi. Như vậy thấy những môn võ mình đã học được, quả thật là võ lâm hiếm thấy.

Âm Dương Song Kiếm biến sắc mặt, cả hai cùng múa kiếm tiến lên. Vân Nhạc hừ một tiếng, chân bước Huyền Thiên Thất Tinh Bộ, thân pháp như là hành vân lưu thủy, cứ ra vào trong làn sóng kiếm của đối phương, hai tay để yên không cử động gì cả, mồm tùm tùm cười, rất là ung dung.

Âm Dương Song Kiếm hợp sức tấn công luôn mười mấy hiệp, kiếm pháp huyền ảo tuyệt luân, nhưng thân pháp của Vân Nhạc kỳ lạ quá, thoáng một cái đã di hình đổi vị rồi. Cứ thấy chàng mất tích bên này, lại hiện hình bên kia, bỗng nhiên anh em Âm Dương Song Kiếm lại trông thấy mấy chục hình bóng của Vân Nhạc, không biết thân hình nào là thật, thân hình nào là giả, khiến anh em chúng không biết tấn công nơi nào cho phải... Nhất Thanh và Nhất Phi nhìn nhau thất sắc, song kiếm thu hẹp phạm vi lại để bảo thủ, chớ không dám tấn công nữa.

Lúc ấy, Vân Nhạc cả cười một tiếng, hai tay giương lên một cái, chỉ nghe thấy hai tiếng la rống thê thảm. Thân hình của Âm Dương Song Kiếm đột nhiên bay lùi năm sáu trượng. Cả hai anh em cùng tay trái ôm lấy tay phải, hai bộ mặt nhợt nhạt đỏ mồm hôi lạnh hiển nhiên là bị thương khá nặng. Và lúc ấy trong tay Vân Nhạc bỗng có hai thanh bảo kiếm, dưới ánh sáng mặt trời, phát ra ánh sáng chói lọi.

Sự thật, không phải hai anh em Âm Dương Song Kiếm tự động nhảy lùi ra ngoài vòng, mà chúng đã bị Vân Nhạc dùng thế Nhứt Nguyệt Nhập Hoài (mặt trời mặt trăng vào trong lòng) một tuyệt thế trong môn Hiên Viên Thập Bát Giải bắt lấy hai cổ tay của hai anh em nọ, rồi hất mạnh một cái, thủ pháp nhanh như chớp nhoáng, đến cả Tang Tu Quái Tú giới võ như thế cũng không trông thấy rõ, thì nhưng người khác làm sao trông thấy rõ được? Thủ pháp của chàng rất xảo diệu, ngón tay giữa điểm trúng Kinh Cừ huyết của Âm Dương Song Kiếm, công lực toàn thân của địch tê liệt ngay. Nhất Thanh và Nhất Phi cảm thấy cánh tay phải tê tái, hai chân không sao bước được, vì lẽ cử động một cái là các khớp xương như bị cái gì làm tê tê buồn buồn, chạy thẳng vào xương sống, cả hai đứng đấy mà thở hồng hộc.

Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga hai người có bao giờ trông thấy ai lại có công lực thần kỳ như vậy đâu? Trước kia, hai nàng chỉ nghe thôi, chớ bây giờ đã chính mắt trông thấy, nên bốn mắt cứ tròn tròn, nước mắt chạy quanh, trong lòng vừa vui mừng vừa hâm mộ.

Vân Nhạc gọi Trần Văn Hàn tới, khẽ dặn y đi ra ngoài đồng khán đài bảo Chu Duy Thành chớ có rời khỏi nơi đó, còn trong này đã có chàng và hai cô nương cũng đủ đối phó rồi.

Trần Văn Hàn vâng lời rồi cùng Hồ Thiên Sinh với hai người kia đi liền. Vân Nhạc không thèm nhìn Nhất Thanh và Nhất Phi, chỉ ngắm nghía song kiếm, cười nhạt nói:

- Âm Dương Song Kiếm quái gì, mà dám tới đây phá bình?

Nói xong, chàng lấy hai ngón tay bẻ một cái, chỉ nghe thấy “cách cách” hai tiếng, song kiếm đó gãy làm bốn khúc, vút xuống dưới đất, lại ngừng đầu nhìn Tang Tu Quái Tú, vừa cười vừa nói:

- Lão quái vật, mi đứng đầu Thập Tam Tà, ở trong võ lâm cũng là người có chút tên tuổi, tại sao lại bầu bạn với bọn tiểu quỷ? Như vậy mi cũng không hơn gì bẻ lũ chuột lắt!

Nói tới đó, chàng sầm nét mặt lại, nói tiếp:

- Mới sáng tinh sương, mi đã đột nhập gia đình người ta, ra tay đánh người bị thương, chẳng hay mi định mưu đồ gì? Có mau nói cho ta nghe không?

Xưa nay vẫn kiêu ngạo tự phụ quen rồi, Tang Tu Quái Tú đã nghe Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc nói, quái nhân này công lực phi thường, trong lòng đã tức tối vô cùng, liền nghĩ thầm chắc Tàn Lộc bị răn cản một lần là giảm dây cũng tương là răn độc liền, thật đại ngôn quá. Nên y không tin, cùng Âm Dương Song Kiếm ba người theo đường tắt tới đây, những vọng canh suốt dọc đường bị chúng phá hết.

Bây giờ ý thấy Vân Nhạc ra tay, chỉ một thể thôi, Âm Dương Song Kiếm đã bị hạ tức thì rồi. Lúc này y mới biết lời nói của Tàn Lộc không ngoa tí nào, sợ hãi đến hai mắt cũng biến sắc. Y thấy quái nhân kia, tuổi trẻ như vậy, khi nào chịu chưa đánh hiệp nào đã phải bỏ chạy. Nếu chạy như vậy tiếng đồn khắp nơi, có phải bị người trong giang hồ cười cho không? Bây giờ y nghe Vân Nhạc mỉa mai, cũng không nổi giận tí nào, chỉ hai mắt lộ hung quang, mồm mỉm cười và nói:

- Các hạ trẻ tuổi như vậy, mà đã có công lực đến thế, khiến ai ai cũng phải chịu phục. Xin hỏi các hạ, lệnh sư là ai, không biết có phải là bạn cố cựu của lão phu không?

Vân Nhạc cười ha hả một hồi rồi nói:

- Sư trưởng của ra có khi nào làm bạn với những quái vật như mi. Nói thực cho mi hay, chớ có thấy sang quàng làm bạn như thể làm gì? Mi là cái thứ gì? Có phải lúc nãy mi định kiếm ta không? Bây giờ ta đã đứng trước mặt mi đây. Có dám ra tay hay không tùy ở mi?

Dù là cục đất, Tang Tu Quái Tú cũng không thể chịu đựng được lời Vân Nhạc khinh bỉ quá đỗi như vậy, liền dựng đứng râu tóc quát lớn nói:

- Thằng nhãi kia, mi không biết trời cao đất rộng gì cả. Cậy có chút nội công như vậy, mi dám nói lão nói lếu trước mặt lão phu thế này? Có mau rút lui ngay không? Biết điều thì ta còn tha thứ cho!

Vân Nhạc ha hả cười nói:

- Lão tặc, ngươi có giữ sĩ diện không? Bình sinh ta không sợ ai dọa nạt bao giờ đâu? Nghe nói Thấu Cốt Hàn Phong Chương của ngươi đã tới mức tạm gọi là khá. Bây giờ ngươi muốn biết ta với ngươi ai hơn ai kém, thì chúng ta phải chơi thử vài hiệp mới rõ hư thực được.

Sự thể đã đi tới thế cời trên mình hổ, Tang Tu Quái Tú không thể nào không ra tay được nữa, liền biến sắc mặt, quát lớn:

- Thằng nhãi này không kiêng nể tí nào!

Nói xong, y dồn hết hơi sức vào song chương, với mười hai phần công lực, giờ Thấu Cốt Hàn Phong Chương ra, như là bài sơn đảo hải tiến đến trước mặt Vân Nhạc, bổ mạnh một cái. Môn Thấu Cốt Hàn Phong Chương này là lão quái dùng chất lân ở xương cốt của xác người mới chết, để luyện gan bàn tay. Đánh trúng vào thân người, hơi lạnh và độc của xác chết nhiễm thấu tới xương tủy, không tới bảy ngày xương cốt mềm dần, rồi hóa ra máu mà chết như vậy đủ thấy chương lực đó âm độc biết bao, nên giang hồ võ lâm ai nghe thấy cũng phải biến sắc.

Vân Nhạc khi đang học võ đã được nghe Minh Lương đại sư nói tới Tang Tu Quái Tú (ông già quái dị râu xanh) tàn nhẫn vô cùng, đã định tâm diệt trừ từ lâu, nay chàng lại nghe thấy Triệu Liên Châu nói y đứng đầu Thập Tam Tà trên giang hồ, trong lòng lại quyết định không cho y chạy thoát nữa. Lúc ấy chàng thấy Tang Tu Quái Tú đẩy chương lực ra hùng mạnh vô cùng, biết ngay y định giở một thế hạ mình tức thì liền mỉm cười, giờ liền Di Lạc Thần Công ra, hóa thành một sức lực vô hình bao vây lấy toàn thân, hai bàn tay giờ liền dùng thế Lục Hợp Tu Di một trong mười hai thế của môn Di Lạc Thần Công, đẩy mạnh tay đối phương một cái.

Chỉ nghe thấy Tang Tu Quái Tú kêu “hự” một tiếng, cả thân hình to lớn bị Di Lạc Thần Công đẩy sang bên ra ngoài năm sáu trượng, song chương gãy gục, chỉ còn da bọc ngoài lơ lửng, máu tươi nhỏ giọt khắp đất. Đau quá, Tang Tu Quái Tú cứ run cầm cập, hậm hực nhìn Vân Nhạc rồi cấp tốc bỏ chạy về phía sau liền.

Vân Nhạc quát lớn một tiếng:

- Ngươi muốn chạy đi đâu?

Vừa nói, chàng vừa phi thân đuổi theo Tang Tu Quái Tú, như bóng với hình vậy, giờ tay trái lên, nhắm huyệt Ngọc Trâm trên sọ Quái Tú khẽ vỗ một cái. Tang Tu Quái Tú tối tăm mặt mũi lại, ngã xuống đất liền.

Vân Nhạc vỗ tay mấy cái nhìn Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga vẫy tay. Hai nàng hớn hờ chạy lại. Vân Nhạc dặn hai nàng bảo gia đình khiêng Tang Tu Quái Tú và Âm Dương Song Kiếm ra tận dưới lối dải, và còn dặn dò hai nàng nên hành sự như thế nào, còn mình không tiện lộ mặt, phải trở về phòng ngủ thay áo đã.

Triệu, Chu hai cô nương vừa cười vừa nhận lời, Triệu Liên Châu lại oán trách rằng:

- Thiếu hiệp vừa rồi đi đâu thế? Nếu thiếu hiệp không cấp thời tới kịp, có lẽ chị em chúng tôi đã phơi xác ở trong vườn này rồi. Có phải thiếu hiệp muốn chị em chúng tôi bị người ta đánh không?

Vân Nhạc dịu giọng an ủi rằng:

- Nếu tôi không ẵm núp ở trên cây này, thì làm sao có điểm phúc xem thân thủ tuyệt diệu của hai vị chứ?

Tiếp theo đó, chàng kể cho hai nàng nghe, tại sao lại tới chậm như vậy.

Thì ra, Vân Nhạc chạy như bay tới sau vườn, liền trông thấy hai cái bóng người phi thân lên Bích Trâm Các, đoán chắc chúng định lên đó lấy trộm bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng... Nhưng song bảo kiếm ấy đêm hôm qua đã đem chôn giấu dưới thềm đá ở Bích Trâm Các. Nơi ấy tuy không phải chỗ kín đáo, ngoài mấy người dự vụ chôn giấu ra, không ai có thể ngờ được bảo kiếm lại giấu ở nơi đó. Vừa nghĩ, chàng vừa đuổi theo hai tên giặc đó. Tới trước thềm đá Bích Trâm Các, hai tên giặc đưa mắt nhìn xung quanh, rồi một tên khẽ nói rằng:

- Lão nhị, chúng ta mau hạ thủ đi. Chắc những vọng canh ở trong vườn này đã bị Tang Tu Quái Tú và Âm Dương Song Kiếm ba vị lão tiên bói phá hết rồi, còn do dự gì nữa? Nếu chúng ta còn chậm trễ nữa thì không còn kịp nữa đâu.

Người được gọi là lão nhị chân chò trong giây phút, mới rút đơn đao ra, nạy viên đá ở trên thềm... Còn tên đang nói tay cầm khí giới đưa mắt nhìn bốn phương. Vân Nhạc giật mình nghĩ thầm, bọn trộm đã biết bảo kiếm chôn ở dưới thềm đá. Như vậy, bốn trang thế nào cũng có gian tế nằm vùng tư thông đối phương. Chàng đang nghĩ đã thấy tên trộm đẩy một viên đá lên, liền bẻ một cành cây ném luôn...

Tên được gọi là lão nhị bỗng nhảy lên một cái, đơn đao trong tay rơi ngay xuống đất, kêu “coong” một tiếng.

Tên kia quát khẽ:

- Lão nhị, anh làm sao thế?

- Không hiểu tại sao, bỗng dưng tay tôi tê tái, toàn thân nhảy bắn lên.

Tên kia nói nói với về ngờ ngác:

- Có lẽ anh lo sợ chắc? Anh em chúng ta đã trải qua bao phong ba bão táp rồi, còn sợ gì nữa? Chu gia trang lại không phải là long đàm hổ huyệt. Hơn nữa Tang Tu tiên bối mấy vị đang ở nơi đây. Thôi mau nạy đi thôi.

Vân Nhạc bật cười thâm nghĩ:

- Thiên hạ sao lại có những kẻ ngu ngốc đến thế!

Chàng khẽ phi thân tới sau lưng tên trộm đang nói, dùng tay bóp vai hắn một cái. Tên nọ tựa như bị rần rần, nhảy sang bên trái hai thước, quay lại kinh hãi la lớn “Cái...” Y mới nói được chữ “Cái” thì đã tối mắt lại, ngã lăn ra đất rồi.

Trong lúc đồng bọn nhảy lên né tránh, lão nhị đã cảnh giác rồi, thoáng thấy người vừa tới, đúng là quái nhân đêm hôm qua tới Liễu Thu Loan quấy nhiễu, thì sợ hãi đến mất ba hồn bảy vía. Vì hắn tự biết tài ba không bằng người ta, nên hắn bỏ mặc đồng bọn sống chết không cần biết tới, nhắm hướng Liễu Thu Loan ù té chạy. Hắn chạy đã nhanh, Vân Nhạc còn nhanh hơn. Còn cách mười mấy bước, chàng dùng Hiên Viên Thập Bát Giải búng ngón tay ra, một sức gió mạnh bắn vào yếu huyệt của địch, tức thì lão nhị cảm thấy nội phủ đau buốt, ngã gục xuống đồng cát.

Vân Nhạc nhảy xổ tới, vỗ vai lão nhị giải huyệt, vừa cười vừa nói:

- Huynh đài này, ta biết huynh chỉ thừa lệnh hành sự, chứ không phải tự mình tới đây. Bây giờ quý hồ huynh cho ta hay, ai là người cho huynh biết nơi giấu song kiếm? Huynh nói ra, ta sẽ tha cho.

Hai tên trộm biết, nếu mình không nói, sẽ chịu đau khổ, lão nhị liền lên tiếng nói:

- Chúng tôi chỉ thừa lệnh của Phó Bang chủ Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc sai tới đây lấy trộm bảo kiếm mà thôi. Còn ai báo tin cho họ biết, chúng tôi nghe nói là do Linh Phi Thử Cung Thiên Hựu dò xét ra. Người ấy lùn, gầy gò, hai mắt vàng. Chúng tôi chỉ biết tới đó mà thôi, xin huynh hãy tha cho.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Ta đã nói thì tất giữ lời. Nhưng phải mời hai huynh ở lại hai ngày đã.

Nói xong, chàng điểm huyệt mê và cầm đề hai tên trộm ngất đi, nằm lì dưới đất. Rồi chàng đào hai thanh bảo kiếm lên, đem giấu nơi bí mật khác, rồi đi tuần tiễu tất cả các vườn đồng thời giải huyệt cho tất cả những người canh gác. Khi tới thạch thất, nơi giam cầm bọn Tử Diệc, chàng trông thấy bọn Trần Văn Hân bốn người nằm lì dưới đất, lại thấy Chu Nguyệt Nga đang giao đấu với Tang Tu Quái Tử, liền nhảy lên cây cổ thụ, dùng Linh Không Giải Huyệt Chi Pháp, cách xa giải huyệt cho bọn Trần Văn Hân, rồi núp trên cành cây xem hai nàng thắng bại ra sao.

Nghe thấy chàng kể rõ đầu đuôi câu chuyện, hai nàng mới biết mình đã trách oan chàng.

Vân Nhạc lại khẽ nói:

- Chu cô nương hãy trở về đông khán đài trước, bẩm cho Đào lão tiên bối biết rõ, và thử để ý xem tên Linh Phi Thử Cung Thiên Hựu có còn ở đông khán đài không? Nếu y có ở đó, cứ việc cho người bắt trời lại. Còn Triệu cô nương chờ giây lát, rồi sai gia đình áp giải Tang Tu Quái Tử ba người ra để dưới lôi đài, xem bọn chúng có biết rút lui không? Cần nhất cô nương phải dặn mọi người không được tiết lộ hành tung của tôi. Bây giờ tôi phải trở về phòng thay áo đã, lát nữa chúng ta lại gặp nhau.

Vừa nói dứt lời, chàng đã phi thân đi liền, thoáng một cái đã đi xa bảy tám trượng, chớp mắt đã mất dạng.

Chu Nguyệt Nga vội vàng đi ra đông khán đài. Lúc ấy còn thiếu một khách nữa thì lôi đài bắt đầu, trên đông, tây khán đài người ngồi chật ních, tiếng nói ồn ào. Những người ngồi hàng đầu đông khán đài là Chu Duy Thành, Đào Chúc Tam, Hầu Lữ Bang, Ngô Phụng Bru, Trịnh Kim Ngô... Chu Nguyệt Nga tiến tới cạnh Đào Chúc Tam rỉ tai nói vài câu. Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam bỗng chau mày, trầm giọng nói:

- Thế ra chính là thằng nhãi ấy đấy?

Nói đoạn, lão hiệp hai tay ấn mạnh xuống bàn một cái, thân hình nhảy lên cao hơn bốn thước, rồi lại giở thân pháp Vân Long Tam Hiện ra, phi thân qua đầu mọi người.

Linh Phi Thử (con chuột bay tinh khôn) Cung Thiên Hựu cũng là đệ tử đời thứ ba của phái Hoa Sơn, nhờ có thân hình nhỏ bé và lanh lợi nên chuyên môn đi ăn trộm. Mấy năm trước, y gia nhập Hồng Kỳ Bang. Lần này tới đây do thám, mạo nhận là môn hạ phái Nga Mi, đổi tên là Cung Hựu, yêu cầu Chu đại hiệp cho tới dự, để được chiêm ngưỡng các danh gia, chứ không có mục đích hay mưu mô gì cả. Mấy ngày hôm nay, y cứ quanh quẩn ở cạnh Chu Duy Thành, chuyên tâm dò thám hành tung của mọi người trong gia trang. Đêm hôm qua, lúc Chu Duy Thành chôn kiếm, hắn ẩn núp trong bóng tối nên thấy rõ, tới đầu canh ba, liền tới Liễu Thu Loan báo cho Tàn Lộc hay.

Từ khi Cung Thiên Hựu bước chân vào Chu gia trang, Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam đã nhận thấy y là người gian tà giáo hoạt rồi, nên vẫn để ý luôn. Nay lão hiệp nghe Chu Nguyệt Nga nói hình dáng tên gian tế như thế nào thì đã biết là ai rồi.

Linh Phi Thử Cung Thiên Hựu như tử thần theo dõi có khác, theo người ta làm xong nhiệm vụ dò thám thì phải cao bay xa chạy ngay mới phải... Nhưng y tự nhận công việc làm của mình thần bất tri, quỷ bất giác, và người trong Chu gia trang nhất định không nghi ngờ mình đâu. Vì vậy khi đã lòi đài còn hai ngày nữa mới kết thúc, y vẫn lẩn quẩn trong đám tân khách, bình tĩnh như núi Thái Sơn, may mà dò thám thêm được việc gì cơ mật trọng đại, có phải lập thêm công lớn nữa không?

Hôm nay, Cung Thiên Hựu ngồi cách Chu Duy Thành độ bốn năm bàn, có lẽ vì chuyên làm những việc trái lương tâm, y cứ thấp thỏm không yên, đôi mắt chuột cứ liếc nhìn Chu Duy Thành luôn, thấy Chu Nguyệt Nga hấp tấp tới rí tai Đào Chúc Tam, trong lòng hình như đã cảm thấy có chuyện không may sẽ tới. Y vội vàng đứng dậy bỏ đi, không ngờ Vân Long Tam Hiện ở trên không bay tới, mồm chỉ nói được một chữ “lão...” thì đã bị năm ngón tay của Đào Chúc Tam tóm lấy cổ, như xách con gà con vậy.

Đào Chúc Tam xách Linh Phi Thử đến trước bàn Chu Duy Thành, ném mạnh xuống đất. Bên kia tây khán đài, bọn Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc trông thấy Linh Phi Thử bị Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam tóm cổ rồi vứt xuống đất, đều hay chuyện lấy trộm bảo kiếm đã bị bại lộ rồi. Tàn Lộc biến sắc mặt, cười nhạt vài tiếng, đó là bên ngoài cứng cỏi, bên trong sợ sệt.

Một lát sau, Triệu Liên Châu tùm tùm cười thùng thảng đi tới, ba tên gia đình khiêng ba cái thân hình mềm nhũn theo sau. Đó là Tang Tu Quái Tú và anh em Âm Dương Song Kiếm. Ba tên gia đình đặt ba người nằm cạnh Linh Phi Thử, thế là bốn người nằm sống sượng ở dưới đất, mắt đều trợn ngược, mồm há hốc, nước dãi chảy hai bên mép trông thật là ghê sợ.

Quần hùng phía tây khán đài đều giật mình kinh hãi, bốn bề yên lặng tức thì. Lúc ấy Chu Duy Thành sắc mặt trầm hẳn, vội đi ra bãi cỏ, chỗ giữa đông và tây khán đài, chấp tay vái một cái rồi nói:

- Lần này Chu nỗ thiết lập Uyên Ương Lôi Đài, mục đích lấy võ hội hợp đồng đạo giang hồ, và nhân thể kén chồng cho tiểu nữ nữa. Không ngờ mấy ngày hôm nay, Hồng Kỳ Bang lại không tuân theo quy củ giang hồ, sai người tới tạt trang quấy nhiễu luôn luôn, những hành vi ám muội như thế thì để phòng sao nổi. Ngày hôm nay, nhân có các vị võ lâm đồng đạo ở đây, xin mời mọi người chứng kiến cho, thử xem Hồng Kỳ Bang còn gì để nói nữa không?

Nói xong, Chu đại hiệp sai gia đình khiêng tất cả những người bị giam trong thạch thất ra, và đưa mắt nhìn bang chúng Hồng Kỳ Bang ở tây khán đài xem có phản ứng gì.

Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc tự biết mình đuối tình lý rồi, lát nữa gia đình áp giải bọn Tam Thủ Không Từ Diệc ra, thì mình còn sĩ diện nào nữa, mà bây giờ mình lại trông thấy Tang Tu Quái Tú, Âm Dương Song Kiếm những tay cao thủ như thế mà còn bị hạ như vậy, thì mình địch sao nổi bên họ. Càng nghĩ, Tàn Lộc càng sợ hãi, một hơi lạnh từ trên gáy buốt tới tận xương sống, hai má nóng hun lửa.

Một lát sau, từ hồ thẹn sinh ra phần nộ, Tàn Lộc liền quát lớn một tiếng, nhảy qua khỏi tây khán đài, chỉ mặt Chu Duy Thành quát mắng:

- Phải, những việc đó đều do Hồng Kỳ Bang chúng ta sai người làm đấy! Nhưng lão quý người cũng giáo huấn lắm! Bọn Hồng Kỳ Bang Thân đường chủ đã mấy lần nhờ người tới đây cầu hòa, lễ phép hẳn hoi, có điều gì làm nhục người đâu. Nhưng vẫn bị người cự tuyệt, người không bằng lòng cũng không sao, trái lại người còn tệ hơn là thiết lập lôi đài kén rể. Như vậy rõ ràng là muốn làm nhục Hồng Kỳ Bang chúng ta quá nổi. Người còn ra điều kiện quá khe khắt là ai đã lòi đài phải thắng liền mười trận mới hợp cách. Như thế thì dù ai cũng không có thể chắc chắn thắng nhiều trận như vậy được. Có phải người có làm ra khó dễ không? Con người vô tình vô nghĩa như người, lại không công bằng nữa, thì oán trách sao được Hồng Kỳ Bang chúng ta?

Chu Duy Thành chậm rãi đáp:

- Ta thấy Tàn Phó Bang chủ bảo ta là người vô tình vô nghĩa và không công bằng. Chẳng hay ta vô tình vô nghĩa ở điều nào điểm nào? Và không công bằng ở đâu? Xin Tàn Phó Bang chủ cho hay lý do, để Chu nỗ rửa tai lắng nghe!

Bị Chu Duy Thành hỏi lại, Tàn Lộc ngẩn người, không biết nói sao cho phải. Chu Duy Thành thấy vậy, liền cười nhạt, cả giận nói:

- Nếu Tàn Phó Bang chủ không nói được lý do thì hôm nay đừng hòng rời khỏi Chu gia trang này.

Lúc ấy gia đình khiêng mười mấy tên Hồng Kỳ Bang bị bắt ra tựa như những trái dưa hấu lăn long lóc vậy, nằm xếp hàng cả dưới đất. Chỉ có Tam Thủ Không Không Từ Diệc là thùng thảng bước tới.

Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc càng xấu hổ vô cùng, liền đổi sắc mặt giận dữ nói:

- Nơi Chu gia trang nhỏ bé này, thì giữ sao nổi ta?

Chu Duy Thành cười nhạt nói:

- Người không tin thì thử ra xem?

Trên tây khán đài bỗng có một bóng người lên ra. Người đó cao và khỏe mạnh, mặt ngọc môi son, lưng đeo trường kiếm, mình mặc võ trang lĩnh trắng, khí khái phi thường, chỉ phải có đôi mắt trông có vẻ thâm tà. Trong thấy Chu Duy Thành, y cung kính chấp tay vái chào và nói:

- Chuyện này tệ bang có làm lỗi thật, nhưng việc đã chót làm, hối hận cũng không kịp. Quý hồ quý trang không có tổn thất gì, thì xin lão Trang Chủ đừng hỏi tới việc này nữa, tiểu nhân Thân Nhất Minh nguyện đem hết tài học, chiếu theo đúng luật lệ của quý trang mà đã lòi đài. Nếu không thắng liền mười trận, Thân Nhất Minh tôi xin dẫn bang chúng Hồng Kỳ Bang rời khỏi đây ngay, vĩnh viễn không xâm phạm quý trang một bước. Chẳng hay lão Trang Chủ nghĩ sao?

Chu Duy Thành không ngờ Thân Nhất Minh dám nói trắng ra như vậy, ngẫm nghĩ giây phút rồi khẳng khái đáp:

- Nếu Thân đường chủ đã nhận lỗi, Chu mỗ cũng vui lòng miễn chấp. Nếu Thân đường chủ không có việc gì, thì xin về trước đi. Còn việc lên lời đòi thì khỏi nhắc tới nữa, vì Thân đường chủ có lên đầu thì cũng không thắng nổi đầu. Còn người của quý bang, mỗ cần phải giữ lại vài ngày, chờ quý Bang chủ Vũ Văn Lôi tới giải quyết, mỗ mới phóng thích họ.

Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh xấu hổ vô cùng, thành ra tiến thoái lưỡng nan. Tàn Lộc nổi giận nói:

- Thân lão đệ hà tất phải tốn hơi sức nói với lão quý ấy làm gì? Thử xem y có thể giữ nổi chúng ta ở lại hay không?

Chu Duy Thành cả cười vài tiếng, đưa mắt liếc Tàn Lộc với vẻ khinh bỉ rồi chỉ vào Tang Tu Quái Khách cùng Âm Dương Song Kiếm đang nằm dưới đất nói:

- Người có tự tin giỏi hơn ba người này không?

Tàn Lộc theo ngón tay của lão hiệp, đưa mắt nhìn bọn Tang Tu Quái Tú ba người, trong lòng thầm sợ hãi, sắc mặt cũng thay đổi như Thân Nhất Minh, lúc đỏ lúc tái mét vậy.

Bỗng nhiên một tên gia đình ở ngoài chạy vào phi báo Hồng Kỳ Bang Vũ Văn bang chủ đã tới. Không ngờ Vũ Văn Lôi tới nhanh đến thế. Chu Duy Thành cũng phải ngạc nhiên, liền nghĩ thầm:

- Trước sau cũng phải giải quyết cho xong, chỉ bằng kết liễu luôn lúc này có hơn không?

Các bộ hạ của Hồng Kỳ Bang nghe nói Bang chủ tới, ai nấy đều hớn hờ vui mừng. Quần tà cũng thì thầm bàn tán không ngớt. Giấy lát sau người phụ trách nghi lễ dẫn Vũ Văn Lôi bước vào, theo sau y là mười mấy tên cao thủ trong bang. Vũ Văn Lôi quả thật khí khái oai vệ, mặt vuông tai lớn, mũi sù từ miệng hùm, đôi mắt long lánh, trông rất oai nghi, dưới cằm có chút râu ngắn, mặc áo dài màu đen, trên vai phủ áo quàng màu hồng tía, lớn bước đi thẳng vào.

Chu Duy Thành tiến lên nghênh đón, chấp tay vái chào, vừa cười vừa nói:

- Chu mỗ không biết Vũ Văn bang chủ giá lâm, chưa ra xa nghênh đón mong Bang chủ tha thứ cho.

Bát Tý Kim Cương Vũ Văn Lôi đưa mắt thấy bọn Tang Tu Quái Tú đang nằm ở dưới đất, liền biến sắc mặt, bỗng nghe thấy Chu Duy Thành nói như vậy vội hớn hờ đáp:

- Tôi Vũ Văn Lôi nghe nói Chu đại hiệp ăn thọ hoa giáp, đáng lẽ phải đến đây chúc thọ ngay, nhưng vì trong bang còn nhiều việc cần tôi phải xử lý mới xong, nên chậm chạp đến giờ phút này mới tới được, xin đại hiệp tha thứ cho tội bất cung của tôi.

Chu Duy Thành vội nói:

- Không dám, không dám. Chu mỗ được Bang chủ thân hành tới như thế này đã nhận thấy hân hạnh lắm rồi.

Vũ Văn Lôi đang cười bỗng quay mặt chau mày, nhìn Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc và Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh, rồi chỉ dưới đất hỏi:

- Tại sao lại có chuyện này, Thân đường chủ?

Sợ đến mặt không còn sắc máu, Thân Nhất Minh ngẩn người ra không sao trả lời được.

Chu Duy Thành trong lòng cười thầm, đồng dục nói:

- Vũ Văn bang chủ hỏi thử Từ Diệc thì biết rõ hết câu chuyện ngay.

Nói xong, Đại Hiệp chỉ vào Tam Thủ Không Không Từ Diệc.

Vũ Văn Lôi chạy nhanh như gió, tới trước mặt Từ Diệc, bóp cổ tay phải thật mạnh, lớn tiếng quát hỏi:

- Nói mau?

Tội nghiệp cho Từ Diệc, bị Vân Nhạc điểm trọng huyệt, tuy đã được Vân Long Tam Hiện giải cho, nhưng cả người đã mất hết hơi sức, và đau đến toát mồ hôi lạnh ra rồi, thì khi nào y còn chịu nổi cái bóp ra hết thần lực Vũ Văn Lôi nữa, vừa nhăn nhó vừa kể hết sự thể đã qua.

Vũ Văn Lôi giận dữ nhìn Tàn Lộc, lại thờ dài một cái, rồi nói:

- Chu đại hiệp, mấy ngày hôm nay, các đàn em của tệt bang đã xúc phạm và thất lễ mọi điều, xin thứ lỗi Vũ Văn Lôi tôi không hay biết gì cả. Tôi sẽ lấy quy luật của tệt bang ra nghiêm trị chúng, còn...

Nói tới đây, y liếc nhìn bọn Tang Chu Quái Tú và Âm Dương Song Kiếm ba người một cái và nói tiếp:

- Còn ba người này, xin đại hiệp nể mặt Vũ Văn Lôì này, để cho được đem về hòa giải đôi bên. Phái Hoa Sơn rất hẹp lượng nhớ mỗi thù lâu lắm, chớ không khoan hồng đại lượng như tệt bang đầu. Và nhân đây tôi cũng xin đại hiệp nên đề phòng các môn hạ của phái Hoa Sơn tới đây tầm thù báo phục.

Chu Duy Thành ha hả cả cười đáp:

- Vũ Văn bang chủ thật là người nhanh khẩu có khác? Chu mỗ khâm phục vô cùng!

Nói tới đây, đại hiệp đưa mắt nhìn Tang Chu Quái Tú, Âm Dương Song Kiếm ba người và các môn hạ của Hồng Kỳ Bang một cái, rồi trầm giọng nói tiếp:

- Những người này xin để Bang chủ tùy tiện xử trí. Chu Mỗ quyết không truy cứu, còn bọn Tang Tu Quái Tú và anh em Song Kiếm phái Hoa Sơn quả đúng như lời đoán trước của Bang chủ, tới lúc ấy đã có Chu mỗ tôi tiếp đón.

Vũ Văn Lôì cả cười nói:

- Chu Đại Hiệp nói như vậy, tôi Vũ Văn Lôì thật là người trên cây không lo mà người dưới lại lo hộ có khác?

Nói xong, y cúi mình xuống định giải huyết cho bọn Tang Tu Quái Tú nhưng y giải sao nổi tuyệt kỹ độc đao Hiên Viên Thập Bát Giải của Vân Nhạc... Dùng hết phương pháp, Vũ Văn Lôì không sao giải được, ngăn người ra một hồi, nghĩ thầm:

- Thủ pháp điểm huyết này, ta Vũ Văn Lôì nghiên cứu đã mấy chục năm rồi. Các thứ thần kỳ điểm huyết thủ pháp của thiên hạ vô lâm ta đều thông hiểu và biết giải cả. Tại sao lần này ta lại giải không trúng yếu huyết mà họ đã điểm thế? Hay là mấy người này bị trúng ám khí âm độc của chúng chẳng?

Nghĩ đoạn, y vẫn chưa chịu phục, lại ra tay giải thủ huyết đạo cho Âm Dương Song Kiếm, không những không thấy công hiệu tí nào, trái lại Âm Dương Song Kiếm đau quá không chịu nổi, trợn mắt đầy vẻ căm hờn và thối thệt trên mặt cơ cả lại, mồm cứ kêu “Ặc Ặc”. Khiến một tên Bang chủ Hồng Kỳ Bang danh trấn vô lâm lâu năm đành phải thúc thủ vô kế khả thi, hai má đỏ bừng, giận dữ ngừng đầu nhìn Chu Duy Thành, tỏ vẻ hoài nghi vô cùng?

Chu Duy Thành mỉm cười và nói:

- Vũ Văn bang chủ, những người này đều bị một quái kiệt ẩn danh điểm đấy. Nhưng lúc xảy ra Chu mỗ không có mặt tại đó. Nghe nói quái kiệt ấy võ công quái dị lắm. Tiếc thay Chu mỗ vô duyên không được mục kích chớ không Chu mỗ có thể giới thiệu quái kiệt với Bang chủ ngay.

Vũ Văn Lôì biến sắc mặt hỏi:

- Người đó có phải là Truy Hồn Phán Tạ Văn mới tái xuất giang hồ Tạ lão tiền bối đó không?

Chu Duy Thành lắc đầu, mỉm cười đáp:

- Tạ lão tiền bối là một anh tài thiên sinh, vì báo mối thù năm xưa đang hận và vội xử lý việc riêng của mình, thì còn thì giờ đâu mà tới tệt trang dây dưa những chuyện nhỏ mọn này làm quái gì? Huống hồ lão tiền bối đối với những quân tiểu xú gian tà, bao giờ để cho sống sót đâu. Căn cứ những điểm đó thì chúng ta có thể chứng minh, không phải là Tạ lão tiền bối ra tay. Nghe Tam Thủ Không Không của quý bang nói, người đó hãy còn trẻ lắm!

Vũ Văn Lôì xưa nay làm gì cũng vậy, hỉ nộ không lộ ra ngoài mặt, bây giờ nghe thấy Chu Duy Thành chửi thầm các môn hạ của mình là tiểu gian tà, trong lòng tức giận vô cùng, nghiêng răng thầm nghĩ:

- Sau này ta không khiến mi chết không có chỗ chôn, ta sẽ không làm người!

Vừa nghĩ, y vừa thay đổi nét mặt tươi cười nói:

- Chu đại hiệp xin chớ có quá khen người đó như vậy và nhất là tôi không tin lão hiệp chưa gặp y bao giờ.

Chu Duy Thành đang định cãi lại, Tân Lộc đứng cạnh đó đã nhin không nổi quát tháo ầm ĩ nói:

- Bang chủ chớ có tin lời lão tặc. Đêm hôm qua quái nhân ấy cùng Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu, Bát Quái Kim Dao Trịnh Kim Ngô và hai cô nương ngồi kia đi tới Liễu Thu Loan quấy nhiễu. Thế mà lão tặc còn bảo không quen biết tên quái nhân đó!

Vũ Văn Lôì cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Chu đại hiệp, tôi là người không thích sinh sự lời thôi, tốt hơn hết đại hiệp nên cho tôi biết rõ người ấy là ai?

Y vừa dứt lời, bỗng trên đỉnh đông khán đài có một tràng tiếng cười kêu như pháo nổ nổi lên, một cái bóng người phi xuống trước mặt Vũ Văn Lôì, thân pháp nhanh nhẹn vô cùng, tựa như một luồng điện chớp nhoáng vậy.

Vũ Văn Lôì giật mình, lùi lại mấy bước, định thần nhìn sắc mặt người nọ thấy kỳ lạ lắm, và thấy người đó làm lì đứng lên như pho tượng đá ở trước mặt mình.

Bát Ty Kim Cương Vũ Văn Lôì võ nghệ cao cường đã lừng tiếng giang hồ lâu năm, trông thấy quái nhân đó cũng phải rùng mình, lát lâu tròn tròn đôi

lông mày lên, cười nhạt và nói:

- Các hạ là ai? Có phải thù hạ của tề bang bị các hạ đã thương đấy không?

Thiếu niên quái dị nọ vẫn lầm lì như thế, hai mắt nhìn thẳng mặt Vũ Văn Lôi cười nhạt nói:

- Phải, những người đó đều do tay ta đánh đấy. Đối phó với những quân chuột nhắt vô sỉ ấy, ta xử sự như vậy đã là khách khí lắm rồi. Còn tên họ của ta là gì, mi chưa xứng được hỏi tới.

Tuổi chưa đầy tứ tuần, Bát Tý Kim Cương Vũ Văn Lôi một tay sáng lập Hồng Kỳ Bang, thống lĩnh ba tỉnh, bang chúng hơn vạn người, bình nhật làm phách quen rồi. Lần này, y tới Cao Bưu vì thấy Liệt Hỏa Tinh Tàn Lộc thất bại liên tiếp, chỉ sợ tức giận quá mà phạm lỗi lầm lớn của giang hồ võ lâm, trong lòng không yên nên phải thân hành đem theo bang chúng tới Dương Châu tọa trấn. Nếu Tàn Lộc thắng lợi, y khỏi phải ra mặt. Nhưng ngờ đâu Tàn Lộc hao binh tổn tướng, y đành phải ra mặt để tiêu diệt tàn cục, cho khỏi mất sĩ diện. Cho nên vừa nhận được tin cầu cứu cấp bách của Tàn Lộc báo hiệu, y vội vàng cùng mười mấy tên cao thủ tới Liễu Thu Loan liền. Tới nơi y hỏi bang chúng mới hay Tàn Lộc đã tới Chu gia trang rồi và thấy tên canh gác báo cáo những việc đã xảy ra trong mấy ngày qua.

Y sợ hãi vô cùng, nghĩ thầm:

- Không ngờ bên địch lại có cao thủ đến thế! Hơn nữa, Thân Nhất Minh cứ án binh bất động như thế, không sao biết được thực hư của bên y, và y có tất cả bao nhiêu cao thủ trợ giúp ta cũng không hay rõ. Võ học của ta cao siêu như thế này, chưa chắc đã phải sợ chúng, nhưng nếu ta đã đầu tay đôi với bọn chúng nhờ thất bại có phải tiêu tan hết sự nghiệp của Hồng Kỳ Bang không? Dù ta có thắng chúng bị mang tiếng là đến tận cửa nhà của chúng mà hạ hiệp. Trước mặt các võ lâm đồng đạo ta phải giữ cho trọn vẹn thanh thế và oai phong của Hồng Kỳ Bang ta.

Tính đi nghỉ lại, Vũ Văn Lôi đã quyết định hãy tạm rút lui bang chúng về trước, chờ có dịp may khác hãy trở lại căn quét Chu gia trang sau. Ngờ đâu, y vừa tới Chu gia trang đã trông thấy Tang Tu Quái Tử và các người khác đã bị đối phương đã thương rồi, càng quá quyết ngày hôm nay nhất định không ra tay chiến đấu...

Nhưng lúc này, y thấy tên thiếu niên quái dị ngông cuồng quá, không sao nhịn nổi nữa, quên cả sự quyết định lúc chưa tới nơi, ngừng mặt lên trời cả cười một hồi. Tiếng cười của y làm đình tai mọi người.

Cười một tràng dài, y mới nói:

- Mi có biết ta là ai không?

Quái thiếu niên âm trầm đáp:

- Mặc ngươi là ai, ta không biết tới. Dù ngươi tài giỏi đến đâu cũng chỉ là một tên tướng giặc thôi!

Vũ Văn Lôi cả giận nói:

- Ta là tướng giặc thì mi là cái gì? Mà mi dám táo gan vô lễ trước mặt Vũ Văn Lôi này?

Quái thiếu niên tròn trĩnh đôi mắt đáp:

- Vũ Văn Lôi, xin thứ lỗi tôi quả thật không biết tới. Có lẽ tại tôi mới ra đời cũng nên?

Nói xong chàng quay mặt về bên tây khán đài hỏi:

- Quý vị, Vũ Văn Lôi là cái gì thế? Quý vị có biết không?

Quần tà ngồi trên tây khán đài đều lớn tiếng cả cười.

Trước mặt bao nhiêu võ lâm đồng đạo, khi nào Vũ Văn Lôi lại chịu nổi người khác nhạo báng như vậy, nét mặt lạnh lùng, hai hàng lông mày cau lại, đang định lên tiếng mắng chửi... Ngờ đâu, Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh chịu không nổi quái thiếu niên vô lễ với Bang chủ như vậy, nhưng trong lòng lại sợ hãi công lực của đối phương quá cao siêu, liền móc túi lấy ngần năm chiếc phi tiêu bằng bạc ra, nhắm bụng và chân quái thiếu niên ném liền. Nhờ có tiếng cười của các người bên tây khán đài, nên không ai nghe thấy tiếng gió của mấy chiếc phi tiêu ấy. Đây thật là dịp may nghìn năm một thuở.

Nhưng kỹ xảo quái của những quân tiểu xú thì giấu sao nổi quái thiếu niên được? Chỉ nháy mắt một cái, thiếu niên nọ đã giơ tay cách xa phát Ngọc Diện Nhị Lang một cái. Thân Nhất Minh bỗng thấy thứ thịt trên mặt co rút lại, hai mắt lồi ra như mắt cá vàng, khắp mình mẩy run bầy bầy, hình như chịu không nổi đau đớn, phải ôm bụng ngồi xổm xuống. Còn năm cái phi tiêu bạc của y ném ra, trúng ngay vào người quái thiếu niên. Chỉ nghe keng keng mấy tiếng, năm chiếc ám khí đó đều rơi xuống cả dưới đất.

Vũ Văn Lôi châu mày, nghĩ ngợi thủ pháp kỳ dị của quái thiếu niên là môn phái nào? Nhưng y không sao biết được.

Những anh hùng ngồi trên đông khán đài, chỉ có một số ít là biết quái thiếu niên ấy mà thôi. Sau thấy chàng ra tay đánh Thân Nhất Minh dùng thủ pháp kỳ dị quá, ai nấy kinh hãi vô cùng.

Quái thiếu niên ra tay hạ Ngọc Diện Nhị Lang rồi, bộ mặt vẫn lạnh lùng như trước đưa mắt nhìn vào Vũ Văn Lôi, không nói nửa lời. Dáng điệu khinh

miệt ấy, dù ai cũng không sao chịu đựng nổi.

Hiện giờ, khiến Vũ Văn Lô, một tay gian hùng oai trấn ba tỉnh và đứng đầu một bang phái có hơn ba vạn thủ hạ, đứng cứng đờ ra đó, chiến không phải, không chiến cũng không xong. Y nghĩ, nói thật ra thì bên mình không nên không phải trước. Ai bảo Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh ra tay đánh trộm người ta làm gì? Nếu mình là đối phương, cũng phải trừng trị Thân Nhất Minh như vậy.

Tới lúc này, Chu Duy Thành mới lên tiếng, cúi đầu vái chào quái thiếu niên một vái, rồi vừa cười vừa nói:

- Chúng tôi được vị đại hiệp này trọng nghĩa giúp đỡ. Chu mỗ ghi nhớ ơn này trong đáy lòng, nhưng gia đình của Chu mỗ ở nơi đây, tích oán quá nhiều chi e hậu quả...

Quái thiếu niên gơ tay lên cản trở, không để cho Chu Duy Thành nói nữa rồi trầm giọng nói:

- Bọn chúng định đi, tôi không sao cản trở nổi. Còn tên Vũ Văn Lô vừa rồi bắt buộc đại hiệp phải đem tôi ra nộp phải không? Thì bây giờ tôi đã ra trước mặt y rồi, xem y có chuyện gì muốn nói với tôi không? Chu đại hiệp vừa nói gia đình của ngài ở nơi đây, chẳng lẽ đại hiệp lại sợ chúng báo thù chẳng? Nếu vậy, một lời nói của tôi là bảo chúng phải đi khỏi nơi đây ngay, và hạn trong ngày hôm nay, chúng phải rút tất cả phân đàn, phân trại ra khỏi toàn tỉnh Tô Châu này, không được xâm phạm hay vượt biên giới nữa bước.

Bát Ty Kim Cương Vũ Văn Lô giận quá cười điên rồ một hồi mới đáp:

- Ngài ngông cuồng như vậy, chắc thị là có võ nghệ tuyệt kỹ chứ gì? Ngài nên biết trong giang hồ to tát biết bao này, người giỏi lại có người khác giỏi hơn, trời cao cũng có trời khác cao hơn. Ngay như tôi Vũ Văn Lô đây đã không phục tài của ngài rồi. Hồng Kỳ Bang của chúng tôi tuy là một bang hội nhỏ thật, nhưng không khi nào chịu nghe lời nói của ngài mà chịu rời khỏi tỉnh Tô Châu này dễ dàng như ngài tưởng đâu!

Quái thiếu niên vẫn lạnh lùng nói:

- Nếu vậy, ngươi muốn Chu đại hiệp đem ta ra nộp để làm gì? Nói thật cho ngươi biết, giờ phút này ngươi không phục, cũng phải chịu phục. Bằng không ngươi cứ giờ tài ra ba thử thách, xem ai hơn ai kém nào?

Vũ Văn Lô ha hả cười rồi đáp:

- Xưa nay, tôi Vũ Văn Lô không giao chiến với những tên vô danh tiểu tốt bao giờ.

Quái thiếu niên nổi giận nói:

- Cái gì? Ngươi dám coi thường ta phải không?

Nói đoạn, chàng gờ đơn chường lên hất qua mặt Vũ Văn Lô một cái. Hồng Kỳ Bang chủ vội lùi lại năm thước để tránh, sắc mặt sợ tái mét. Nhưng y đâu có ngờ, thế ấy của quái thiếu niên lại là thế hư.

Quái thiếu niên đánh một cái vôi đầu tay lại ngay, buông xuôi hai tay vẫn đứng nguyên chỗ cũ mỉm cười nói:

- Đừng sợ, ngày hôm nay ta không đã thương ngươi đâu, nhưng có người khác đã thế phải chém giết được ngươi mới thôi. Nếu ta ra tay giết họ, người đó sẽ ân hận suốt đời. Thôi, ngươi cứ ngoan ngoãn nghe lời ta rút ra khỏi Tô Châu tức thì. Bằng không, ngươi sẽ hối bất cập đấy!

Mười mấy tên cao thủ đứng phía sau Vũ Văn Lô đều tức giận vô cùng, ai nấy chỉ đợi chờ Bang chủ ra lệnh là xông lên vây quanh quái thiếu niên tấn công liền. Nhưng không ai ngờ Vũ Văn Lô chỉ thờ dài một tiếng, rồi nói:

- Những việc đã xảy ra trong mấy ngày hôm nay, đều do người bên chúng tôi tạo nên. Bao nhiêu lỗi lầm đó tôi đều nhận cả. Như vậy, chúng tôi còn mặt mũi nào mà thử thách võ công với ngài. Còn một điều tôi cảm thấy ân hận là chưa được biết quý danh hiệu. Sau này gặp gỡ lại tôi biết chào hỏi ra sao?

Nói xong y quay lại vẩy tay một cái, mười mấy người đứng phía sau đều nhảy vô chờ lệnh... Vũ Văn Lô liền bảo các người ấy khiêng những người đang nằm ở dưới đất đi, rồi quay trở lại nhìn thiếu niên nọ và Chu Duy Thành hai người chấp tay vái chào nói:

- Tái kiến!

Chu Duy Thành tiến lên hai bước, vừa cười vừa nói:

- Vũ Văn bang chủ, xin thứ lỗi Chu mỗ không tiến nữa.

Quái thiếu niên cười nhạt một tiếng, bộ mặt vẫn lì lì nói:

- Vũ Văn Lô, nếu ngươi không tuân lời rút khỏi tỉnh Tô Châu. Lúc tái kiến, tức là hạn chết của ngươi đã tới đấy.

Vũ Văn Lô sầm nét mặt lại, không nói năng gì, quay người rào bước đi liền. Nhìn theo hình bóng của Vũ Văn Lô, quái thiếu niên cứ cười nhạt không dứt. Lát lâu sau, chàng mới quay mình dương hai cánh tay lên, nhún mình một cái nhảy bảy tám trượng, chân phải vừa đụng nóc đình tây khán đài, lại nhảy một cái nữa, ra xa mười mấy trượng, tới ngoài hàng rào mới hạ thân xuống...

Tuyệt thế khinh công ấy của chàng khiến mọi người đang có mặt ở đông, tây khán đài đều hoảng sợ và yên lặng như tờ. Ai nấy tựa như phỗng đá đứng sừng tại chỗ.

Giây phút sau, Chu Duy Thành mỉm cười nói với quần hùng ngồi trên tây khán đài rằng:

- Lôi đài Uyên Ương này vẫn tiếp tục, quý vị nhận thấy điều kiện quá khe khắt muốn đề nghị thay đổi, xin cứ việc lên đài phát biểu ý kiến.

Nói xong đại hiệp trở về phía đông khán đài.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam nhìn các người xung quanh bàn mỉm cười và nói:

- Võ học của quái thiếu niên này quả thật xuất quỷ nhập hóa, oai phong hơn người, có thể không chiến mà khuất nổi địch binh, đó là phương pháp dụng binh tối cao và thượng sách nhất. Như vậy ai cũng phải chịu phục!

Mấy lời nói của Đào Chúc Tam ám thị cho mọi người đừng có tỏ lộ Ngôn thiếu hiệp tức là quái thiếu niên nọ, nhưng không ai nghe hiểu cả. Sự thật mà nói, quần hùng trên đông khán đài có một ít nhận thấy Tạ Vân Nhạc là người tài giỏi nhưng không chịu lộ cho người ta biết thôi, chớ không có một người nào nghĩ tới quái thiếu niên tức là chàng.

Quần hùng và quần tà bên tây khán đài cứ bàn tán xôn xao, tiếng nói ồn ào như họp chợ, bỗng có một người bước ra, đi tới trước mặt Chu Duy Thành chấp tay vái rồi nói:

- Tại hạ Cầm Mao Hồ Vương Minh, đại biểu các võ lâm đồng đạo bên tây khán đài, xin đề nghị một ý kiến nho nhỏ, mong đại hiệp chấp thuận cho.

Chu Duy Thành vội đứng dậy mỉm cười đáp:

- Chẳng hay Vương nghĩa sĩ có ý kiến gì, xin cứ việc nói?

Wương Minh liền nói:

- Tại hạ và tất cả các anh em đều nhận thấy phải thắng liền mười trận như đại hiệp đã định, thật khó quá. Chẳng hay đại hiệp có vui lòng thay đổi điều kiện ấy ra làm thắng liền ba trận thôi. Còn điều kiện hạn chế tuổi tác cũng xin miễn cho, nghĩa là bất cứ bao nhiêu tuổi cũng được ra đấu, quý hồ trong nhà chưa có vợ là hợp cách. Nếu Chu đại hiệp không đồng ý thì chúng tôi còn một biện pháp nữa là, xin mời lệnh ái đứng ra làm đài chủ, nếu ai thắng nổi đài chủ, sẽ là đồng sàng khoái tể của Chu đại hiệp. Chẳng hay đại hiệp nghĩ sao?

Chu Duy Thành ha hả cười nói:

- Hai điều kiện đầu nghĩa sĩ vừa đề nghị, Chu mỗ rất đồng ý còn vấn đề yêu cầu tiểu nữ ra phụ trách đài chủ thì khó lòng thi hành được... Vì tiểu nữ chỉ có một mình, và lại nó là con người, chớ có phải là rồng, hồ đầu mà địch nổi bấy nhiêu người tới cầu hôn được? Vương nghĩa sĩ cho lời nói của mỗ có phải không?

Cầm Mao Hồ Vương Minh đang định trả lời thì Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu đã tiếp lời nói rằng:

- Theo ý tôi thì cả hai ý kiến của Vương nghĩa sĩ đề nghị đều không hoàn hảo. Không gì bằng mời Đào lão tiên bối ra làm đài chủ, hễ thắng nổi Đào lão tiên bối là được làm chủ của thanh bảo kiếm lần người. Phương pháp này giản tiện nhất, chẳng hay Vương nghĩa sĩ nghĩ sao?

Wương Minh nghĩ ngợi giây phút, liền lắc đầu rồi đáp:

- Vấn đề này tại hạ không thể tán thành ngay được, phải trở về tây khán đài bàn với tất cả quý vị võ lâm đồng đạo đã, rồi mới có thể trả lời được.

Nói xong, chàng trở về tây khán đài bàn với quần hùng ngay.

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu biết rõ ý nghĩ của Chu Duy Thành, lúc trước định tâm lập lôi đài để kiếm rể hiền thật đấy, nhưng từ khi thấy Ngôn thiếu hiệp thì Chu đại hiệp thay đổi ý kiến ngay. Nhất là đại hiệp thấy Chu Nguyệt Nga say mê Ngôn thiếu hiệp lại càng mong muốn được Ngôn thiếu hiệp làm chàng rể mình. Đại hiệp cũng biết Ngôn thiếu hiệp lên đài đấu thế nào cũng đại thắng rồi. Nhưng không biết thiếu hiệp có chịu dự cuộc đấu không? Và không ai có quyền miễn cưỡng chàng lên đấu được. Lúc này bỗng thấy Vương Minh xin thay đổi điều kiện. Ngô Phụng Bưu sức nghĩ ra một kế, liền đề nghị mời Đào Chúc Tam ra làm đài chủ. Vì Ngô đại hiệp hiểu rõ tâm lý của quần tà lâm, hễ Đào Chúc Tam ra làm đài chủ, tất nhiên có nhiều người tự thấy tài mọn sức kém hơn Vân Long Tam Hiện là phải rút lui không dám ra đấu nữa.

Vân Long Tam Hiện nhìn Ngô Phụng Bưu nháy mắt mấy cái rồi nói:

- Ý kiến của lão đệ tuyệt lắm!

Lúc ấy, bên tây khán đài lại có ba người nhảy ra, một người trong bọn đó vừa cười vừa nói với Chu Duy Thành rằng:

- Tại hạ thương lượng kết quả đều hiểu rõ đại hiệp lập Uyên Ương đài này mục đích để đối phó Hồng Kỳ Bang mà nên. Lần này chúng tôi tới đây, mục đích chính là muốn chiêm ngưỡng thủ pháp của các danh gia chớ không có trông mong gì cả. Bây giờ Hồng Kỳ Bang đã rút lui, theo chỗ chúng tôi phỏng đoán, chắc có người đã hợp lý tưởng của đại hiệp rồi, như vậy chúng tôi còn lên đài phá bình làm gì nữa? Thà xin phép đại hiệp, cho chúng tôi được cáo lui, sớm về tới nhà thì hơn. Nhưng ngày đại hỷ của lệnh ái, chúng tôi táo gan xin đại hiệp cho uống chén rượu nhạt, để chúng tôi cũng được hỉ hả.

Lưỡng Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành vuốt râu cả cười đáp:

- Quý vị không nói, tới lúc ấy mới thể nào cũng mời. Chỉ sợ quý vị không tới đông đủ cho thôi!

Ba người nọ hớn hờ chấp tay vái chào, rồi quay mình đi ra ngoài cửa. Các người trên tây khán đài đều đứng dậy. Chu Duy Thành vội tiến ra ngoài cửa để tống tiễn.

Thế là một trận phong ba đã qua, Chu Duy Thành tiễn khách ra về xong, liền rỉ tai nói với Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam và Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu vài câu. Hai người đó liền rời khỏi mâm cỗ đi ngay.

Hãy nói, Tạ Vân Nhạc ở trong khách xá, một mình đang nằm trên giường, nghĩ vợ nghĩ vãn, bỗng nghe thấy tiếng chân, biết có người đi tới, nhưng cứ nằm yên trước, giả là không hay biết gì. Giây lát, Đào Chúc Tam và Ngô Phụng Bưu đẩy cửa phòng bước vào. Thấy hình dáng giả bộ của chàng, Đào Chúc Tam ha hả cười và nói:

- Lão đệ đừng có giả bộ nữa, vừa rồi thủ pháp của lão đệ lợi hại quá, khiến tên Vũ Văn Lôi, xưa nay không sợ hãi ai bao giờ, cũng phải lẳng lặng cúi đầu đi liền. Anh em chúng tôi thật phục tài lão đệ vô cùng.

Tạ Vân Nhạc ngồi phắt dậy, nhãn mặt làm điệu một cái. Đào Chúc Tam và Ngô Phụng Bưu đều cả cười.

Vân Nhạc nói:

- Hai vị lão tiền bối nhìn hậu sinh cười gì thế?

Vân Long Tam Hiện vừa cười vừa nói:

- Lão đây muốn thiếu hiệp thưởng cho một chén rượu mừng.

Vân Nhạc la lớn hỏi:

- Có gì thế? Rượu mừng gì vậy?

Vân Long Tam Hiện không nói đùa nữa, nghiêm nét mặt nói:

- Với Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga hai vị cô nương, chẳng hay quan cảm của lão đệ ra sao?

Vân Nhạc mặt đỏ bừng, ấp úng đáp:

- Hai vị ấy, một là hoa xuân, một là trăng thu, đều ngang nhau, không ai hơn ai kém cả.

Vân Long Tam Hiện ôm quyền cả cười nói:

- Nếu vậy, lão xin làm mai, để hai chị em lấy một chồng, chẳng hay lão đệ nghĩ sao?

Vân Nhạc xua tay lia lịa đáp:

- Không được, lệnh tôn ông của Triệu cô nương còn chưa nhận lời, huống hồ tại hạ đang có việc lớn phải làm, trong một thời gian khá lâu mới xong như vậy có phải lỡ mất tuổi xuân của cô nương ấy không? Tại hạ biết phụ lòng mỹ ý của lão tiền bối thật không nên không phải lắm. Nhưng biết làm sao được? Xin lão tiền bối thứ lỗi cho!

Vân Long Tam Hiện vừa cười vừa nói:

- Lão đệ không nề mặt mũi cũng không sao. Nhưng lão đệ không sợ hai cô nương đau lòng ư? Còn phương diện xin phép Triệu lão, mới xin đám đang cho... Việc của lão đệ sắp phải làm, là một công việc lớn lao, mỗ đâu dám cản, nhưng thế nào lão đệ cũng phải đính hôn trước, rồi hãy vào Bắc Kinh sau. Nhà của Triệu cô nương ở phố Vương Phủ tỉnh Xương Châu rất gần Bắc Kinh. Khi nào lão đệ làm xong công việc ở Bắc Kinh rồi đi Xương Châu ngay. Lão phu và Triệu cô nương đợi chờ ở đó. Lão đệ nghĩ sao?

Vân Nhạc cười, rồi nói:

- Lão tiền bối nói như là câu chuyện tại hạ đã nhận lời là xong xuôi rồi đấy?

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu nói:

- Nếu vậy thiếu hiệp đã nhận lời rồi.

Vân Nhạc vội đáp:

- Trên thế gian này, người làm mai tự hành quyết tự quyết như hai lão tiền bối thế này thì cuộc hôn nhân nào không thành tựu chứ?

Nói tới đây, chàng nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Nhưng, tiểu đệ còn phải lang bạt giang hồ, chân trời góc biển tìm kẻ thù, không muốn bị lụy bởi mối tình nhi nữ, chỉ muốn chiếc thân đuổi tìm thù địch. Nếu hai vị ấy bằng lòng chờ đợi thì tiểu đệ nhận lời ngay.

Vân Long Tam Hiện và Phi Vân Thủ đồng thanh kinh ngạc hỏi:

- Gì thế? Thiếu hiệp cũng có kẻ thù hay sao? Người đó là ai thế?

Vân Nhạc chỉ cười chớ không chịu nói. Hai người thấy chàng làm thinh, cũng không tiện hỏi tới cùng.

Vân Long Tam Hiện nói:

- Việc này lão đệ khỏi cần lo ngại. Hai cô nương ở trong khuê các quen rồi, bây giờ cứ việc bảo hai nàng chờ đợi thiếu hiệp là xong.

Việc đó coi như là xong xuôi, ba người tiếp tục nói chuyện trời nam đất bắc một hồi, khi nói tới Giang Đô phồn hoa như gấm vóc, Vân Nhạc cũng phải than tiếc và nói:

- Tại hạ đã ở Giang Đô vài ngày, tới khi đi khỏi, mới hay nơi đó thắng cảnh như là nhị thập tứ kiều phong quang và trắng liễu trên Tây Hồ đều không được thưởng thức qua, thật là đáng tiếc!

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu nói:

- Khó gì điều đó, Giang Đô cách nơi đây hơn trăm dặm thôi, một ngày đường có thể đi tới ngay. Ngày mai chúng ta lại đi Giang Đô du thưởng một hai ngày cho thật thỏa thích.

Vân Nhạc lắc đầu cười và nói:

- Tiểu đệ nóng lòng lên đường, một ngày chưa kiếm thấy kẻ thù, ăn ngủ cũng không yên. Chuyện du sơn ngoạn thủy, phải lúc trong lòng vui vẻ đi chơi mới thích thú. Chớ bây giờ đệ còn tâm trí nào mà đi thưởng thức thắng cảnh nữa. Thôi, xin khất đến một ngày khác. Tiếp theo đó, chàng lại nói nơi chôn giấu hai thanh bảo kiếm cho mọi người hay.

Trò chuyện thêm một lát, Vân Long Tam Hiện và Phi Vân Thủ mới cáo từ về phòng. Vân Nhạc nằm nghĩ ngợi chuyện đã qua, thấy từng màn từng lớp hiện ra cả trước mắt. Chàng cảm thấy hành tung nửa năm nay tựa như lá hải phiêu lưu trên mặt nước. Gặp đâu coi nơi đó như là nhà của mình. Đó là chuyện thường có của những người giang hồ, không có gì là lạ cả, nhưng chàng cảm thấy đi lại như thế rất khổ sở, mà người khác lại coi là thích thú. Chàng chỉ muốn có sự ấm áp yên tĩnh, mà trong giang hồ đâu đâu cũng phong hiểm tà ác, khiến chàng chán ghét vô cùng. Nhưng vì mối thâm thù của cha mẹ, chẳng lẽ phận làm con lại không báo thù rửa hận cho người trên hay sao?

Từ khi chàng gặp hai nàng Triệu, Chu đến giờ, một trái tim đã ký thác trên thân hai nàng rồi. Chàng cảm thấy hai nàng khác Lan cô nương nhiều, thông minh, hiền thực và không mất tánh ngây thơ, được vợ như vậy còn gì bằng nữa. Trước khi tiên phụ khuất núi, trong lòng vẫn ân hận không được trông thấy mình lấy vợ sanh con. Nghĩ tới đây, chàng muốn sáng ngày mai giết chết kẻ thù tức thì, rồi đem vợ đẹp, con khôn, kiếm nơi thanh tú để quí ẩn, không lý tới thế sự nữa. Nhưng trên thế gian làm gì có chuyện dễ dãi đến thế. Chàng chỉ thờ dài thôi! Mấy ngày bận rộn khiến chàng mệt mỏi vô cùng. Chàng không muốn dùng Quy Nguyên Thổ Nạp Tọa Công để khôi phục nguyên khí, chỉ muốn ngủ một giấc thôi, liền kéo chăn lên đắp, nhắm mắt ngủ liền.

Khi tỉnh dậy, mặt trời đã xế tây, giấc ngủ đó chàng ngủ đứng bốn tiếng nữa hết sạch lo âu lao碌 trong mấy ngày vừa qua, vội xuống giường rửa mặt chải đầu, thay áo xong, cầm gương lên soi, tự nhận thấy không giống một người trong võ lâm tí nào.

Đột nhiên, chàng nghe tiếng cười như chim oanh từ xa tới, biết hai nàng đã tới, vội ra cửa nghênh đón...

Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga thung thủng bước tới thấy trước mặt sáng lờ, thì ra Vân Nhạc đã khoanh tay đứng ở trước mặt rồi. Hai nàng bỗng tự dưng xấu hổ, nhận thấy Vân Nhạc đẹp trai anh tuấn hơn trước nhiều... Vì hôm nay Vân Nhạc mặc áo nho sinh màu thiên thanh sắc mặt như ngà, hai mắt long lánh có thần, mũi dọc dừa, răng trắng môi hồng, tay phải cầm chiếc quạt giấy, càng tỏ vẻ thanh tú thêm. Hai nàng đều nghĩ:

- Đúng một chàng công tử chớ có giống nhân vật võ lâm đâu?

Chu Nguyệt Nga vừa cười vừa nói:

- Gia phụ mời Ngôn công tử xuống dưới nội thất tọa đàm.

Nói tới ba chữ Ngôn công tử, nàng đặc biệt kéo thật dài và lớn tiếng hơn. Triệu Liên Châu không nhịn được cười, phải bịt miệng khúc khích, hai mắt cứ chớp nhoáng luôn.

Thấy hai nàng bông đùa như vậy, Vân Nhạc cũng cảm thấy thích thú khẽ cười một tiếng rồi đáp:

- Ba chữ Ngôn công tử, quả thật là một danh từ mới mẻ quá, khiến tôi nghe cũng cảm giác khoái tai, nhưng sau này hai vị lại thay đổi danh từ khác xưng hô, tôi chịu không nổi đâu.

Hai nàng là người thông minh vô cùng, có khi nào không hiểu ý nghĩa lời nói đó, đều giả bộ hồn giận lờm chàng một cái. Thấy thế Vân Nhạc lại càng khoái chí nữa, nghĩ thầm:

- Có thể cả hai nàng mới hết nói bóng nói vía nữa.

Triệu Liên Châu mím môi, giận dữ nói:

- Em Nguyệt Nga, chúng ta đi thôi! Người bẻm mồm bẻm mép nhất định không phải là người tốt bụng đâu!

Giậm chân mấy cái, hai người uốn éo quay đi, như một luồng gió biến mất dạng tức thì. Vân Nhạc cười thầm, theo sau hai nàng đi xuống nhà dưới.

Vào tới nội trạch, chàng thấy Chu Duy Thành, Đào Chúc Tam, Ngô Phụng Bưu, Trịnh Kim Ngô, Hầu Lữ Băng năm người đang vui vẻ và chuyện trò cười nói rung động cả mái nhà...

Mọi người trông thấy hai nàng và Vân Nhạc bước vào, vội đứng dậy tiếp đón... Trên bàn thờ đôi nến chúc thọ cháy sáng rực cả căn phòng lớn rộng, đôi bảo kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng chia dựng cạnh hai cây nến...

Đào Chúc Tam ha hả cười nói:

- Ngày hôm nay Ngôn lão đệ ăn mặc trông vẻ phi phàm quá, quả là đồng sàng khoái tể của Chu phủ có khác?

Vân Nhạc mặt nóng như hun, vội nói:

- Lão tiên bối thích nói quá.

Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu cười và nói:

- Ngôn thiếu hiệp, lão đã làm tròn nhiệm vụ nguyệt lão rồi, thiếu hiệp mau tới bái kiến nhạc phụ đi. Vừa rồi, Triệu cô nương đã bái nhạc phụ thiếu hiệp làm cha nuôi rồi đấy!

Vân Nhạc hai má đỏ như lửa hồng, cung kính vái lạy Chu Duy Thành ba vái. Chu đại hiệp ha hả cười, vội đỡ chàng dậy và nói:

- Miễn lễ hiền tể!

Vân Nhạc cúi chuôi dây ngọc ở cổ ra, trên đầu dây có một con cá chép bằng ngọc phi thúy xanh biếc, trông như cá thật vậy. Dây này của mẹ chàng tặng cho lúc chàng mới đầy tháng...

Chàng đeo dây đó ở trong người đã hai mươi năm rồi. Hôm nay chàng lấy ra làm đồ sinh lễ, đưa vào tay nhạc phụ. Chu Duy Thành cũng lấy thanh bảo kiếm Cự Khuyết đưa cho chàng... Vân Nhạc cầm thanh bảo kiếm ngẫm nghĩ giây phút, lại trao trả đại hiệp.

Chu Duy Thành ngạc nhiên, Vân Nhạc vội giải thích rằng:

- Trong người tiểu tể không có hai thứ bảo vật, nên định lấy thanh kiếm đưa Triệu cô nương làm đồ sinh lễ vậy.

Chu Duy Thành mới vỡ lẽ, hớn hờ đưa hai bảo vật cho hai nàng giữ... Cả hai cô nương xấu hổ vô cùng, chỉ cúi gằm mặt xuống, hai má như thoa son, bẽn lẽn khôn tả.

Lúc ấy, Chu Duy Thành mừng rỡ khôn xiết, vừa cười vừa nói:

- Hiền tể, nguyệt lão bên nhà trai đã mời Ngô, Trịnh nhị huynh phụ trách rồi còn bên nhà gái là Đào, Hầu nhị huynh. Hiền tể nên cảm tạ mấy vị ấy đi.

Vân Nhạc tuân lệnh, tạ ơn từng người một. Kim Diện Ngô Không Hầu Lữ Băng nắm tay chàng cả cười nói:

- Ngôn thiếu hiệp quả thật là tuyệt thế kỳ tài, tôi Hầu Lữ Băng này may mắn biết bao mới được quen biết thế này. Có thể nói là một sự khoan khoái nhất trong cả một đời người của tôi.

Vân Nhạc khiêm tốn đáp:

- Hầu đại hiệp quá khen tại hạ như vậy, tại hạ thật không xứng chút nào.

Nói xong, chàng đi tới trước mặt Chu Duy Thành nói tiếp:

- Tiểu tể còn một việc này muốn bẩm rõ nhạc phụ hay. Nhưng việc đó liên can đến tiểu tể rất lớn, mong nhạc phụ cùng quý vị lão tiên bối hết sức giữ bí mật cho, mới dám tường thuật hết thấy nguyên ủy.

Hầu Lữ Băng cả cười đáp:

- Chúng tôi đều là người trong võ lâm, một lời nói nặng như chín cái đỉnh. Thiếu hiệp cứ việc nói ra, chúng tôi quyết không thối lộ cho ai hay biết đâu!

Vân Nhạc liền cất tiếng nói:

- Tiểu tể thật ra là họ Tạ, chứ không phải họ Ngõn đâu ạ. Người tên là Tạ Vân Nhạc ở Kim Hoa giết Thát Sát Thủ Khuất Thân là tiểu tể đấy.

Mọi người tới lúc này mới hay chàng với Tạ Vân Nhạc, một người mà hai, và hai người đó cùng là một, chỉ có tên họ mà thôi.

Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam nói:

- Thế tại sao lão đệ lại thay đổi tên như vậy?

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Từ vụ Kim Hoa đến giờ, tiểu đệ sợ danh tiếng lớn lao quá, khiến người ta chú ý tới, lại sợ ở đây gây nên nhiều sự phiền phức, sẽ có sự trở ngại phục thù sau này, cho nên mới thay đổi tên họ là Ngõn Nhạc như vậy. Lúc đầu, hậu sinh đi cùng Ngô trường chủ tới đây, vốn định ra tay giúp ngầm thôi, chờ tới khi công thành là thân thoái ngay, không ngờ vì...

Vừa nói chàng vừa nhìn Triệu Liên Châu và nói tiếp:

- Triệu cô nương xét ra ngay, may chỉ có nhạc phụ và mấy vị lão tiền bối biết thôi. Chớ không, biết hậu quả ra sao?

Vân Long Tam Hiện vừa cười vừa nói:

- Đến bây giờ, hai tên tiểu đồ cũng biết thiếu hiệp là quái thiếu niên đó, nhưng nói trái lại, nếu không phải là Triệu cô nương phát giác thì thiếu hiệp làm sao lấy hai vị hiền thê này, lão đệ bảo có phải thế không?

Nói xong lão hiệp cả cười với giọng quái dị.

Mọi người cũng cười theo. Vân Nhạc mặt đỏ tía tai, và hai nàng cũng e lệ xấu hổ vô cùng.

Chu Duy Thành liền đứng dậy nói:

- Nhà ngoài còn mười mấy mâm cỗ chúc thọ đợi chờ chúng ta, nếu sợ cản trở đến sự phục thù sau này của hiền tể, thì chúng ta không nên tuyên bố cuộc hôn nhân cho mọi người hay vội. Thôi chúng ta ra ăn tiệc đi.

Mọi người đều theo Chu đại hiệp đi ra.

Thấy Vân Nhạc nói có mối thù lớn chưa trả, nhưng chàng không nói rõ kẻ thù là ai, Chu Duy Thành cũng biết chàng rể của mình có điều bí ẩn khó bề tỏ lộ, nên cũng không truy vấn làm chi.

Tối hôm ấy, Vân Nhạc dọn xuống nội trạch ngủ. Triệu, Chu hai cô nương đòi chàng dạy cho võ công... Lúc này lòng chàng khác hẳn, đối với hai người vợ chưa cưới, không sao khước từ được... Chàng liền dạy hai nàng Quy Nguyên Thổ Nạp Tọa Công, lại dạy thêm Kim Cương Phục Hồ Chương Pháp, và Mãn Thiên Hoa Vũ Tỏa Kim Tiền nữa. Môn võ nào, chàng cũng giảng giải kỹ càng và dặn hai nàng phải tập luôn luôn, không được trễ nải một ngày nào, rồi nói:

- Trước kia, tôi dạy Cửu Cung Chính Phán Âm Dương Bộ Pháp và Bát Cửu Linh Lung Thủ Pháp đều là những môn võ bí truyền của võ lâm, nhân lúc này rồi rảnh, mong hai cô nương chớ có gián đoạn, khi luyện thành, sẽ đối phó được những cao thủ hạng nhất võ lâm, và cũng dư sức bảo vệ lấy mình.

Ngày thứ ba, Vân Nhạc một thân một mình cười ngửa đi lên phía bắc Yên Vân.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ngàn dặm cách trở lữ quán gặp Phương Sóc - Trượng nghĩa cứu viện đỉnh đồi hạ Thanh Phong

Khí hậu của Bắc Quốc ẩm áp chặm hơn Giang Nam nhiều, cuối tháng Tư ở Giang Nam đâu đâu hoa nở cũng như gấm, trái cây chín đầy cành. Hai bên đường cái quan dương liễu mới mọc mầm, dưới đồng áng lúa mì đang vàng ối.

Lúc ấy, trên đường cái quan có một người một ngựa đang phi nước đại, tiếng lục lạc đeo dưới cổ ngựa kêu inh ỏi, ai nghe thấy cũng biết ngay người nọ đang có việc cần vội đi. Cả người lẫn ngựa bị bụi cát vàng phủ lên như người ngựa bằng đất vàng vậy. Người đó là Tạ Vân Nhạc, rời khỏi Chu gia trang

đọc đường không ngừng chân ở nơi nào cả. Chỉ đi có ba ngày hai đêm, chàng đã tới biên giới Liên Thành tỉnh Sơn Đông rồi. Chàng lại đi chéo qua Đại Danh và Hân Đơn tới thẳng Thạch gia trang. Thấy còn hơn hai dặm nữa tới Thạch gia trang, Vân Nhạc ngừng lên nhìn sắc trời, thấy đã quá Ngọ liền nghĩ thầm:

- Chắc tối nay ta có thể tới nơi Thạch gia trang đấy, ta sẽ nghỉ ngơi nơi đó.

Nghĩ đoạn chàng lấy túi nước ra uống, lại quát ngựa phi nước đại. Con ngựa bị quát đau, hí lên một tiếng bốn vó quất đá, nhanh như đằng vân giá vũ.

Vân Nhạc trước định đi từ Liêu Thành qua Huyện Đức và Xương Châu rồi tới kinh thành. Sau chàng nghĩ lại đằng nào cũng phải tới kinh thành gặp mặt Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên trước rồi mới đi đường Hân Đơn, trong lòng nghĩ thầm:

- Không biết Cừu Chỉ Thần Long Thương Tỳ có theo sau liền kịp tới kinh thành không? Khi đi qua Cao Bưu, ta đã dặn lại Lê Văn Lượng hãy thay đại ca là đem hình tung của ta nói cho anh ta hay.

Sắp tới giờ Mùi, chàng đã đi gần tới ranh Cao Ấp, xa xa đã trông thấy tường thành, càng đi càng thấy sắp tới nơi, chỉ còn hai ba mươi dặm là cùng. Chàng quát hai roi cho ngựa phi nước đại, chạy thẳng tới Cao Ấp.

Thấy phía đằng xa có cát bụi tung lên và còn nghe tiếng vó ngựa nữa, chỉ thoáng một cái Vân Nhạc nhanh mắt trông thấy năm người ngựa phóng tới. Hai người đi trước mỗi người ôm cái vật gì vàng ói... Khi đến cách xa hơn hai mươi trượng, chàng mới hay hai người đó tay đều cắp một người, mà hình như một trong hai người bị cắp là phụ nữ đang nức nở khóc...

Chàng đoán ngay bọn người này không phải là người tử tế, dám ban ngày ban mặt bắt người cướp của như vậy. Chàng giật cương kềm ngựa lại, đứng chờ bọn người kia tới. Khi năm người nọ tới gần, chàng quát roi ngựa hai cái, tiếng kêu “bách, bách” khiến hai con ngựa đi trước kinh hoàng nhảy chồm lên. Ba người sau đang phóng nhanh không ngờ hai người đi trước bị cản trở, kềm ngựa lại không kịp đâm bổ vào nhau. May hai người trước giỏi kỹ thuật không bị ngã xuống chân ngựa nhưng cũng bị đâm loạng choạng suýt ngã, kêu la om sòm. Năm người đó cầm cự một hồi mới định thần được, liền trông thấy phía trước có một người cản trở. Người đó bị cát bụi bám đầy mặt, chỉ trông thấy hai con mắt lóng lánh thôi nhưng họ nhìn lại thân hình cũng bị bụi bám không kém gì họ. Một người trong bọn đó liền quát lớn hỏi:

- Thằng nhãi kia, mi muốn chết hay sao dám táo gan đứng giữa đường cản trở chúng ta Lâm Thành Ngũ Bá, có mau tránh ra để cho các lão gia đi không?

Ngờ đâu, Vân Nhạc cứ làm thinh như không nghe thấy tên nọ nói gì, vẫn cứ đứng sừng ra đó. Tuy vậy, con đường còn rộng lớn lắm, năm ba người đứng cản cũng có thể qua được huống hồ bây giờ chỉ có một mình Vân Nhạc thôi. Nhưng chắc tên nọ bị kinh hoàng vì ngựa chồm lên suýt ngã rồi hoa mắt mới nói như vậy.

Tạ Vân Nhạc hi hi cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

- Mặc kệ các ngươi là Lâm Thành Ngũ Bá hay là cái gì ta không cần biết, ta chỉ thấy các ngươi ban ngày ban mặt cướp bóc lương dân thế này đủ thấy các ngươi không phục vương pháp gì cả. Bây giờ các ngươi muốn ta đứng sang bên để đường cho đi cũng được nhưng hãy để lại hai người kia cho ta thì tha hồ các ngươi muốn đi đâu thì đi.

Tên nọ liền cả cười một hồi rồi quát lớn:

- Tên này có lẽ là người ở nơi xa tới chắc? Mi không biết bọn chúng ta là những người không sợ vương pháp bao giờ hay sao? Bây giờ mi gặp phải chúng ta lại còn trêu ngươi như vậy, có lẽ mi đã chán đời chắc? Thôi được, mi mau nộp mạng ra đây!

Nói xong, y phi ngựa tới múa thanh đao nhắm đầu Vân Nhạc chém xuống. Vân Nhạc mỉm cười chờ thanh đao sáng như tuyết sắp chém tới bỗng vươn mình một cái, tay trái khua một cái, chỉ nghe thấy kêu ối chà một tiếng. Cô tay cầm đao của tên nọ đã bị chàng nắm được rồi, thanh đao liền rơi xuống mặt đất. Chàng khẽ kéo một cái đã bắt được tên nọ sang bên ngựa của mình, tay phải giật người con gái ở dưới hông của đôi phu nhân ra.

Tên nọ vốn đang bắt cóc người, bây giờ trái lại y lại bị Vân Nhạc bắt cóc lại. Thật là báo ứng quá. Vân Nhạc ghét tên nọ ăn nói hỗn láo, tay trái bóp mạnh một cái, tên nọ đau quá cứ la lớn cầu cứu.

Vân Nhạc ha hả cười nói:

- Cái gì là Lâm Thành Ngũ Bá, thì ra chỉ là những quân giả áo túi com, không chịu nổi một cái đánh. Tên kia có ngoan ngoãn buông ông già xuống không? Bằng không...

Chàng vừa nói vừa chỉ tên đang kẹp người dưới hông đứng bên kia và nói tiếp:

- Mi cũng không mong được sống sót trở về nhà!

Bốn tên nọ thấy chàng dừng mãnh quá đều hoảng sợ buông tha ông già tức thì... Một người trong bọn đó nói:

- Chúng tôi đã tha ông già rồi, xin tráng sĩ tha đại ca chúng tôi ra.

Vân Nhạc ha hả cười, buông thông tay một cái, tên giặc nọ tựa như cái điều đứt dây roi ngay xuống đất. Chàng lại quát lớn rằng:

- Thấy các người lần thứ nhất phạm vào tay ta, hãy tha cho khỏi chết. Nếu các người không chịu hối cải, còn để cho ta bắt gặp một lần nữa tất không được yên thân như lần này đâu. Mau để lại hai con ngựa này cho ta rồi các người bước khỏi đây tức thì.

Lâm Thành Ngũ Bá khí thiện sự ác, chỉ trong giây phút oai phong đã hết sạch, đều văng lìa lìa để lại hai con ngựa rồi cỡi chung ba con ngựa còn lại, cưỡi đầu đi thẳng.

Vân Nhạc nhảy xuống ngựa, chạy lại đỡ ông già và người con gái dậy hỏi rõ nguyên nhân. Ông già nức nở khóc và kể lể rằng:

- Lão hán họ Trương tên là Thiên Bảo, người tỉnh Hà Nam, Lỗ Sơn. Mấy năm nay trời hanh đất hạn, đồng áng mất mùa, nhà nghèo không có gì để sinh kế, nay bỗng hay tin người em mất tích đã lâu hiện đang mở tiệm bánh ở Cao Ấp, liền dắt con bé cháu Tiểu Hà đi tìm kiếm để nương nhờ... Không ngờ chú nó toàn gia đã chết hết vì bệnh dịch từ hồi năm năm trước đây rồi. Lão với con cháu đi xa như vậy đã tiêu hết tiền lộ phí và ăn dọc đường. Đang khóc lóc trên cánh đồng ngoài thành Cao Ấp, ngờ đâu lại gặp phải Lâm Thành Ngũ Bá. Chúng thấy con Tiểu Hà có chút nhan sắc liền đòi mua làm thê thiếp. Lão cưỡng lại phản đối là bị chúng bắt cóc liền. May mắn gặp được ân công ra tay cứu giúp chớ không hai ông cháu lão tất bị bọn phi tặc hạ nhục nhả mất.

Vân Nhạc nghe ông già kể chuyện xong, mắt nhìn vào thiếu nữ nọ, tuy nàng đầu bù tóc rối mặt mày nhợt nhạt, hai mắt sưng húp mà vẫn không mai miệt nổi sắc đẹp và hình dáng yếu điệu của nàng. Chàng liền móc túi lấy một thoi vàng nặng chừng vài lạng và một ít bạc vụn ra đưa vào tay ông già và nói:

- Cụ và cô nương lên ngựa mau trở về quê quán tỉnh Hà Nam ngay đi. Thoi vàng này cũng đủ để cụ buôn bán tiểu kinh doanh đấy, còn chỗ bạc vụn thì cụ dùng để làm tiền lộ phí.

Trương Thiên Bảo cảm ơn lia lịa rồi cùng Tiểu Hà lên ngựa đi liền. Vân Nhạc thùng thảng đi theo sau. Khi tới chân thành Cao Ấp, chàng thấy ông cháu Trương Thiên Bảo quay ra đường đi Tân Hoàng để đi thẳng về Lỗ Sơn Tây, trong lòng mới được yên tâm liền vung roi đánh ngựa phi nước đại chạy một mạch thẳng tới Thạch gia trang.

Thạch gia trang là một thành phố đứng giữa đường đi Bắc Kinh và Thái Nguyên, buôn bán sầm uất, dân cư đông đúc. Vân Nhạc phi ngựa như bay tới, khi mặt trời sắp lặn đã tới tỉnh lý, chàng thấy trên đường phố ngựa xe như nước, áo quần như nêm, người người chen vai thích cánh ồn ào vô cùng. Vì khắp người bụi bặm chàng không có tâm trí thưởng thức, vội vàng đi kiếm khách sạn để vào nghỉ ngơi tắm rửa trước. Chàng thấy phía trước mặt có một khách sạn tên là Nghênh Tân, tấm ván nhân hiệu bay phất phới trước gió, tới gần mới hay khách sạn này có bán cả thức ăn và cơm rượu, trong lòng nghĩ thầm:

- Tiệm này có cả cao lầu thật tiện cho ta vô cùng.

Chàng vừa mới xuống ngựa đã có một tên phò ky chạy tới đỡ lấy cương ngựa, cúi đầu chào vừa cười vừa nói:

- Mời khách quan vào nghỉ ngơi, phòng của bốn khách sạn rộng rãi và sạch sẽ lắm!

Tên phò ky dẫn Vân Nhạc vào một căn phòng bày biện lịch sự và đẹp đẽ, ngoài cửa sổ lại là cái vườn hoa nhỏ.

Tắm rửa xong, Vân Nhạc kêu phò ky đưa sang bên cao lầu dùng cơm... Lúc này chàng ăn mặc như một công tử phú gia. Tên phò ky cung kính đi trước, dẫn chàng vào trong đại sảnh. Đại sảnh khách ngồi ăn đã gần đầy, thấy Vân Nhạc tới ai nấy đều đưa mắt nhìn. Chàng mỉm cười bước vào chỗ bàn trống ngồi xuống gọi lấy ba món ăn và hai cân Phần Tửu (rượu đế tỉnh Sơn Tây, mạnh như Mai Quế Lộ nổi tiếng khắp thiên hạ) rồi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy một bàn nọ cách chỗ chàng không xa có mấy người đang ngồi ăn đều quay lại nhìn mình... Chàng thấy hai người ngồi cạnh bàn ở phía trái tuổi rất trẻ, một người da mặt hơi đen nhưng ngũ quan tuấn tú, hai mắt long lánh có thần... Còn một người kia trắng trẻo đẹp trai, cả hai trên lưng đều đeo một thanh bảo kiếm, cùng trạc độ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Chàng đoán chắc hai người đó đều là võ lâm cao thủ.

Còn một bàn khác có một ông già béo lùn, râu tóc đều bạc cả, đầu sới bóng láng, hai tay đặc biệt to lớn hơn người thường và bàn tay đỏ như son, hai mắt long lánh như hai đèn pha chiếu khắp nơi. Lúc này ông ta cũng nhìn về phía Vân Nhạc vừa cười một tiếng. Vân Nhạc vội nhìn sang bàn khác để tránh tầm mắt của ông già đó.

Chàng lại thấy một cái bàn nữa có một thiếu nữ mặc võ trang màu huyền, lưng đeo bảo kiếm, sắc mặt tuyệt mỹ nhưng đôi lông mày châu lại hình như đang lo âu việc gì, hai mắt rất đẹp nhưng đầy ai oán. Nàng nọ thấy Vân Nhạc nhìn mình, xấu hổ vô cùng, cúi gầm mặt xuống.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Những người này đều là nhân vật trong võ lâm, có lẽ cũng như mình vậy suốt ngày lăn lóc trên giang hồ, nhưng chỉ có nàng kia hình như đang có tâm sự gì rất lớn vậy cho nên mới ai oán như thế.

Nghĩ tới đó chàng lại liếc mắt nhìn thêm nàng nọ vài cái.

Hai người thanh niên, một ông già và một thiếu nữ nọ đều là nhân vật quan trọng trong cuốn tiểu thuyết này, họ thấy Vân Nhạc bước vào vì dung nhan hoa lệ, phong thái hơn người mà mấy người đó cứ để ý đến chàng luôn... Nhưng không ai biết chàng là người hoài bão tuyệt kỹ võ công. Ông già nọ còn nghĩ:

- Nếu tên thiếu niên này bỏ văn sang học võ, có lẽ sẽ trở nên một danh tài đấy.

Một lát sao, thức ăn và rượu đã bày đều trước mặt, Vân Nhạc liền cúi đầu ăn nhậu không để ý tới xung quanh nữa. Vì đi đường mệt nhọc và đói quá cũng nên, chỉ trong giây lát chàng đã uống hết hai cân Phần Tửu.

Hơi rượu bốc lên dần, mặt chàng đỏ như đánh son, chàng có vẻ say sưa, ăn xong ba chén com đang định đứng dậy trở về phòng nghỉ ngơi bỗng thấy một tên phủ ky cầm tờ giấy hấp tấp chạy tới cạnh thiếu nữ áo huyền và đưa luôn tấm giấy đó cho nàng. Đọc xong tờ giấy ấy, thiếu nữ biến sắc mặt khẽ hỏi phủ ky rằng:

- Người đưa thư này đâu?

Tên phủ ky đáp:

- Thưa cô nương, sau khi đưa tờ giấy này nhờ cháu chuyển đạt, người đó quay mình đi liền.

Thiếu nữ gật đầu một cái. Thấy khách không dặn bảo gì, phủ ky nọ bèn quay ra ngay. Đôi lông mày phượng của huyền y thiếu nữ lại càng chau khít lại. Văn Nhạc thấy vậy có lẽ động lòng thương. Bỗng nghe ông già béo lùn cả cười một hồi và nói:

- Chắc bọn chuột nhắt gì đó muốn bắt nạt một con bé tội nghiệp chứ gì? Việc gì phải lo âu như thế, đã có lão đây, thế nào chẳng ra tay giúp cho?

Giọng nói kêu như tiếng chuông khiến cử tọa ai nấy đều kinh hoàng, tất cả thực khách đều nhìn về phía ông già. Coi như xung quanh không có một ai, ông già nọ lẩm bầm tự nói và ăn nhậu liên tiếp, ngòm ngoàm trông thật khó coi.

Văn Nhạc biết ông già nói như vậy là có nguyên nhân chứ không phải nói suông, nói chơi liền quay lại chỗ ngồi cũ để đợi chờ xem sao.

Quả nhiên chỉ thấy huyền y thiếu nữ đi tới cạnh ông già lùn, cúi chào và khẽ nói:

- Nạn nữ biết lão tiền bối không phải là người thường. Tội nghiệp cho nạn nữ nghìn dặm bốn ba, chỉ mong chạy thoát miệng hùm không chịu buông tha. Nay xin lão tiền bối trượng nghĩa ra tay cứu giúp cho.

Ông già lùn lúc này nghiêm nét mặt, xua tay nói:

- Giang cô nương hãy ngồi xuống đây, lão biết cô nương theo tông Thanh Phong Bang là một sự bất đắc dĩ và lão cũng biết cô nương tuy xuất thân ở bần lâm hôi hám mà không bị nhiễm tí nào. Trí của cô nương quả thực đáng khen nhưng từ khi cô nương rời khỏi Thanh Phong Bang tới đây, suốt dọc đường không bị người ngăn trở là do lão ra tay tương trợ đấy cô có biết không? Dù sao lão đã giúp thì thế nào cũng giúp tới cùng, nhưng người tới đây kiếm cô lần này là một tay rất cừ khôi trong bang đó, chưa chắc đã xua đuổi được như những tên theo cô trước kia. Tuy vậy, tên đó cũng chưa chắc hạ nổi lão.

Tiếng nói của hai người rất nhỏ nhưng Văn Nhạc đều nghe hết cả, chàng nghĩ thầm:

- Nhị ca Lôi Tiểu Thiên đã nói qua, tiền phụ năm xưa đã giết rất nhiều thủ hạ của Thanh Phong Bang vì vậy mà kết oán thù. Bọn thù địch bao vây đánh lên cha ta ở đất Nam Xương đa số là người của Thanh Phong Bang phải ra. Như vậy, vì mối thù riêng ta cũng nên ra tay giúp cô ấy.

Vừa nghĩ tới đó, chàng đã thấy hai thanh niên ngồi cạnh bàn góc trái tiến tới trước mặt ông già béo lùn cúi đầu chào và nói:

- Lão tiền bối là Tung Sơn Ải Phương Sóc Kinh sư bá chăng?

Ông già béo lùn giương hai đôi lông mày lên vừa cười vừa nói:

- Hai thằng nhãi con này sao lại biết được danh hiệu của lão thế?

Người thiếu niên mặt đen vội đáp:

- Hậu bối Khương Tôn Diệu và Đông Dương Ngọc Côn thực may mắn được gặp và bái kiến sư bá nơi đây.

Ải Phương Sóc đôi mắt sáng như điện, nhảy phắt lên mừng rỡ nói:

- Có phải hai cháu là người gần đây giang hồ đồn đại mầm non của phái Nga Mi không? Đôi mắt của lão đầu sói Tuệ Không kẻ cũng sành đấy, truyền thụ được cho hai người căn cốt đều thanh tú như hai cháu thật là mãn nguyện vô cùng.

Nói tới đó, ông ta cả cười một hồi lại nói tiếp:

- Lão đây đang phân vân vì chưa kiếm được người trợ giúp, thì may mắn được gặp hai cháu. Giang cô nương bị Thanh Phong Bang dồn vào con đường cùng đang hết lối đi, các cháu phải ra tay giúp đỡ cô ta một phen.

Thấy ông già béo lùn tự xưng là Ải Phương Sóc Kinh sư, liền suy nghĩ lúc cha chàng còn sống có nói cho hay Kinh sư là anh em kết nghĩa và khi chàng chưa ra đời Kinh sư đã quy ẩn vô tung vô tích rồi. Nhưng Tạ Văn có biết đâu, chính năm mình bị kẻ thù đánh lên, Kinh sư lại xuất hiện giang hồ điều tra tên họ các kẻ thù của mình và Kinh sư đã điều tra ra một số nghi hung. Vì không sao xác định thực hư lại sợ bút dây động rừng bị bọn nguyên hung lên trốn, Kinh sư mới chần chờ không dám ra tay hạ thủ vội. Đồng thời lão hiệp cũng không tin Tạ Văn sau khi bị đánh lên chết một cách âm thầm như vậy. Lão hiệp họ Kinh đã đi khắp bắc bảy tỉnh, nam chín tỉnh mà vẫn không sao thám thính nổi tin đích xác sống chết của Tạ Văn. Lần này cũng vì việc của Tạ Văn, Kinh sư đã lên Lữ Lương Sơn do thám ngầm chủ đàn của Thanh Phong Bang, tình cờ lại gặp việc Giang cô nương bốn tẩu để mong thoát khỏi nan vuốt của tà bang đó nên suốt dọc đường lão hiệp cứ theo sau Giang cô nương và ra tay hóa giải những ách nạn

hộ.

Vân Nhạc nghe thấy hai thiếu niên nọ tự xưng danh là Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn bỗng sực nhớ lúc ở Kim Hoa, Phùng Bá Hùng có nhắc nhở tới những tay anh tú hậu khởi của giang hồ, chẳng có tên của hai thanh niên này là gì? Nghĩ tới đó, chàng đưa mắt ngắm nhìn hai thanh niên kia mấy lần.

Hắc Diện Ma Lặc Khương Tôn Diệu và Thiên Cương Kiếm Đông Phương Ngọc Côn đều cảm giác Vân Nhạc đang chú ý mình. Khương Tôn Diệu châu mày và nói với Đông Phương Ngọc Côn rằng:

- Sư đệ, tại sao thiếu niên kia cứ nhìn anh em mình luôn luôn như thế? Hay là y...

Đông Phương Ngọc Côn vừa cười vừa nói:

- Thiếu niên này thấy anh em mình là người trong võ lâm cứ chỉ khác thường mà y hiểu kỳ chú ý tới thôi. Huống hồ hai mắt của y là người chính chứ có phải là tà đầu mà sư huynh phải đại kinh tiểu quái như vậy? Và dù cho y có là kẻ tà chẳng nữa, chúng ta cũng không có quyền ngăn cấm y nhìn như thế.

- Phải đấy!

Ái Phương Sóc Kinh Phương vỗ mạnh một cái xuống bàn, la lớn nói tiếp:

- Thằng nhãi, chỉ mi được phép nhìn người mà mi lại cấm người nhìn hay sao? Như vậy không công bằng tí nào.

Hắc Diện Ma Lặc Khương Tôn Diệu sắc mặt đỏ bừng hóa tía, ngượng quá không nói nên nửa lời.

Ái Phương Sóc Kinh Phương nói xong hai mắt nhắm tịt hí ngắm nhìn Vân Nhạc, thấy chàng càng trông càng khả ái, đột nhiên ha hả cười một hồi, hai tay vỗ mạnh một cái, mồm lắm bậm nói:

- Sao lại giống y thế? Không sai một ly tí nào? Lạ thực, lạ thực....!

Vân Nhạc thấy vậy cũng động lòng, liền đi tới trước bàn Ái Phương Sóc mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối có phải lão tiền bối là Ái Phương Sóc Kinh Phương đó không?

Hai mắt đang ngắm nhìn, bỗng thấy Vân Nhạc đi tới hỏi liền mở to song nhãn, Kinh Phương hoài nghi hỏi lại:

- Nhãi con, mi là ai? Tại sao lại biết danh hiệu của lão gia đây?

Tạ Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Kinh lão tiền bối có cho phép cháu mời vào bên trong để thưa cùng vài lời không?

Ái Phương Sóc Kinh Phương tròn mắt đáp:

- Không bao giờ đại trượng phu ǎn nói lại phải giấu giếm như vậy. Nói ở đây đã sao nào? Hà tất mi phải thâm lén đến như thế?

Vân Nhạc xấu hổ vô cùng nhưng chàng có nghe thấy cha chàng nói người bác kết nghĩa này tính tình rất khôi hài chứ không có ác ý gì cả. Nếu ai không biết tính ông ta là chịu đựng không nổi. Chàng liền lắc đầu mỉm cười nói:

- Quả thực cháu có nông nổi không sao thố lộ cho người thứ ba biết được nên mới táo gan mời lão tiền bối vào trong kia thưa chuyện là thế đấy!

Ái Phương Sóc chớp mắt vài cái, hình như bất đắc dĩ lắm, giây phút sau mới đáp:

- Thôi được, lão chỉ nể nhãi con lần này thôi, sau này mi không được đòi hỏi như thế nữa nghe chưa?

Nói xong lão hiệp lại nhìn Khương Tôn Diệu nói tiếp:

- Mấy đứa nhãi con chờ lão ở đây, không được lên trốn đi đâu cả. Lão sẽ trở lại ngay nghe không?

Thế là Vân Nhạc dẫn Kinh Phương đi về phòng ngủ. Vì phòng ngủ của chàng ở riêng biệt một nơi nên chàng không sợ ai nghe trộm cả. Hai người vừa bước chân vào trong phòng, Ái Phương Sóc liền ngồi lên trên giường và lên tiếng hỏi ngay rằng:

- Nhãi con làm lão gia phải đi bấy nhiêu đường đất. Bây giờ mi có thể đem thuốc cao da chó trong hồ lô của mi ra cho lão xem được chứ?

Vân Nhạc cười thầm và nghĩ rằng:

- Vịt thế bá này khôi hài thực.

Rồi chàng nghiêm chỉnh nói:

- Kính thế bá, bác còn nhớ Truy Hồn Phán Tạ Văn không?

Chàng chưa nói dứt lời, Kinh Phuong đã nhảy phắt dậy nắm lấy hai tay Vân Nhạc, nước mắt ứa ra, giọng nghẹn ngào hỏi:

- Thế ra cháu là... Thảo nào mới trông thấy mặt cháu, lão đã cảm thấy hơi quen rồi. Quả thực trời xanh có mắt...

Lão hiệp mừng quá hóa khóc.

Vân Nhạc cảm động vô cùng, liền quỳ ngay xuống đất vái thế bá. Lúc này Ái Phuong Sóc thấu hết về khôi hài lại, ôm chặt lấy Vân Nhạc, nước nở khóc.

Vân Nhạc vừa khóc vừa nói:

- Cha cháu đã mất vì bệnh từ ba năm trước đây rồi.

Ái Phuong Sóc nước mắt ràn rụa, nghẹn ngào nói:

- Tội nghiệp, cách biệt có hai mươi năm mà bá đệ của lão đã trở nên người thiên cổ rồi. Hiền đệ hãy kể rõ những sự đã trải qua cho người thế bá không nên thân này nghe xem.

Vân Nhạc liền kể lại chuyện từ khi mẹ chàng bị hãm hại, cha chàng đi xa muôn dặm tìm kẻ thù, qua Tam Xương thì bị kẻ thù tập kích, chạy tới phía nam tỉnh Giang Tây thì nhờ được một vị cao tăng vô danh cứu chữa và cho nương nhờ tại đó, tới ba năm trước thì chết. Còn chàng thì bá vị cao tăng đó làm sư phụ và hành tung của chàng trong nửa năm nay như thế nào. Chàng tóm tắt kể lại cho Kinh Phuong nghe và sở dĩ chàng phải ẩn danh là muốn tiện cho việc trả thù.

Kinh Phuong nghe xong câu chuyện, ha hả cười và nói:

- Hay lắm, hiền đệ có chí khí như vậy, thế bá thế nào cũng giúp đỡ cho. Còn những người có hiềm nghi giết cha cháu ở trong Thanh Phong Bang là những ai thì bây giờ chưa tới lúc tuyên bố cho cháu hay vì bác sợ đứt dây động rừng thì hỏng hết đại sự. Và lại chuyện này dài lắm, một chốc lát không sao nói hết được, để ngày khác bác sẽ kể hết cho cháu hay. Ngày còn dài, cháu biết chậm ít lâu cũng không sao. Thôi, phía trước mấy thằng nhãi con đang đợi chờ chúng ta, phải ra mau để chúng khỏi nghi ngờ.

Trở về nơi bàn ăn, Kinh Phuong chỉ tay vào Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Cậu này là con của cô nhân ta, họ Ngón tên Nhạc. Các mi đều là thanh niên cả, gần gũi nhau càng thân mật bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Nghe lời Kinh Phuong, mấy thanh niên tự giới thiệu tên họ cho nhau hay và vui vẻ trò chuyện cùng huyền y thiếu nữ là Giang Dao Hồng.

Chờ các thiếu niên tự giới thiệu tên họ cho nhau hay xong, Kinh Phuong mới lên tiếng hỏi:

- Giang cô nương, chẳng hay bọn chuột nhắt hẹn cháu họp mặt ở đâu?

Giang Dao Hồng vội đáp:

- Chúng hẹn cháu canh ba đêm nay.

Nàng lấy tờ giấy của kẻ thù ra đưa cho Ái Phuong Sóc, mọi người xúm lại xem, chỉ thấy trên giấy viết:

- Tự dụ cho phản bang Huyền Y Long Nữ Giang Dao Hồng hay, canh ba đêm nay phải mau tới phân đàn ở Cương Thượng báo cáo đã tới, nếu trái lệnh sẽ chết.

Dưới ký Hạ Thanh Phong Bang Bạch Hồ - Hương chủ Từ Từ Minh dụ.

Giang Dao Hồng vẻ mặt lo âu nói:

- Từ Từ Minh là một trong Tứ Ác của Thanh Phong Bang, võ học tuyệt luân. Nay y đã tới, chắc cả khung đàn Thập Bát La Hán trại chủ cũng theo tới. Như vậy chúng họp với các tay cao thủ của Cương Thượng phân đàn, có ít nhất là bốn năm chục tên. Bên chúng ta chỉ có vài người thế này, tiểu muội e ngại bên mình thế cô sức yếu đây!

Ái Phuong Sóc cau đôi lông mày trắng mà nói:

- Cô nương nói đúng lắm nhưng chẳng lẽ bây giờ lão đây phải gõ mõ đi mời người trợ giúp hay sao?

Kinh Phuong nói xong câu đó, ai nấy đều cả cười. Vân Nhạc sực nhớ chiếc thẻ Thần Long Sư Hồ Lệnh của Thương Ty tặng cho, lúc này có thể đem ra dùng được, liền nói:

- Thừa bác, bác định bảo vệ Giang cô nương chạy thoát khỏi miệng hùm hay là muốn đi Cương Thượng đấu với chúng một phen.

Ái Phương Sóc ha hả cả cười đáp:

- Hiền đệ, nếu không đấu với chúng thì cháu có cách gì? Hiện giờ thù hạ của Thanh Phong Bang đã bao vây xung quanh khách sạn này rồi. Nếu chúng không nể mặt lão một chút, đã xông vào bắt Giang cô nương từ lâu rồi.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Bác muốn kiếm người ra tay giúp không khó. Cháu xin phép đi ra ngoài một lát có ngay.

Kính Phương châu mày và nói:

- Cháu mới tới đây, lạ người lạ đất. Đi đâu mà kiếm được người ra tay giúp đỡ chứ?

Lão hiệp sỹ võ công của Vân Nhạc non nớt, ra bên ngoài bị bang Thanh Phong hăm hại thì nguy tai. Ngờ đâu Vân Nhạc không sợ hãi chút nào, mỉm cười nói:

- Xin bác cứ yên tâm, cháu chỉ đi một lát là trở lại ngay.

Nói đoạn, chàng đi ra khỏi Nghênh Tân khách sạn. Lúc ấy trời đã tối, trên không rất nhiều sao nhưng không có trăng, chỉ có cửa khách sạn treo bốn cái đèn lồng chiếu ra ánh sáng hơi hồng, xa xa trông thấy giữa chỗ khu náo nhiệt ánh sáng đèn như con rồng lửa vậy... Vân Nhạc ra tới cửa của khách sạn trừ trừ giấy lát mới đi ra đường phố, chưa đi được mười bước bỗng có một người vừa gầy vừa cao tiến tới cản lối đi. Chàng biết ngay người đó là thù hạ của Thanh Phong Bang phụ trách canh gác ngầm ở đây. Chàng thấy chúng dám công nhiên ra cản trở như vậy, trong lòng tức giận nghĩ thầm:

- Trên đường phố đông đảo người đi lại thế này mà chúng dám hoành hành như vậy, đủ thấy xưa nay Thanh Phong Bang không còn coi vương pháp ra gì nữa!

Nghĩ đoạn, chàng khề quát:

- Ngài định cản trở lối đi của tôi để làm gì?

Người gầy cao nọ lầm lì cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Mi đừng có giả bộ không hay biết gì nữa. Chó con, sao mi dám làm bạn với con phản tặc Giang Dao Hồng và lão cầu kia?

Vân Nhạc dùng giọng mũi hừ một tiếng rồi nói:

- Ta làm bạn với họ đấy, người làm gì được ta nào?

Người gầy cao cười nhạt và nói:

- Nếu mi làm bạn của chúng thật thì hãy theo ta đi ra đằng này.

Nói xong y nhanh tay định bắt cổ tay của Vân Nhạc.

Vân Nhạc cứ để cho địch nắm nhưng tên nọ không ngờ lại nắm phải một khúc gang thép chứ không phải là tay người, giật mình kinh hãi định rút tay lại đã bị Vân Nhạc xoay người dùng hai ngón tay kẹp mạnh một cái rồi...

Thấy tên kia như bị điện giật, há hốc mồm không nói được nửa lời. Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Theo ý ta thì ngài nên theo ta ra đằng kia thì nên hơn.

Chàng vừa nói vừa lôi tên nọ đi. Vừa đi chàng vừa giả bộ vui vẻ trò chuyện với tên nọ mặt thiết như hai người bạn thân xa cách lâu ngày mới gặp nhau vậy. Trên đường phố đó, đâu đâu cũng có người của Thanh Phong Bang canh gác chặt. Chúng thấy người gầy cao nọ có vẻ quen thân với Vân Nhạc đều ngơ ngác nghĩ ngờ nhìn theo hai người đi thôi.

Đi tới một cái hẻm nhỏ, Vân Nhạc vỗ vai mấy cái vừa cười vừa nói:

- Phiên ngài đợi tôi ở đây chốc lát nhé?

Nói xong chàng vội vàng đi ra, chỉ tội nghiệp tên nọ bị chàng điểm huyết cú đứng tịt vào tường như một tảng đá, trở mắt nhìn chàng đi ra mà không làm gì được. Ra tới ngoài đường phố, Vân Nhạc thấy một người ăn xin trẻ tuổi, đầu tóc rối bù và bẩn thỉu đi tới, vừa đi vừa giơ tay ra xin tiền những người qua lại... Vân Nhạc từ từ bước tới, nhét luôn cái thẻ Thần Long Sư Hồ Lệnh vào tay tên ăn xin... Vừa trông thấy cái thẻ bằng đồng ấy, tên ăn xin biến sắc mặt ngơ ngác nhìn Vân Nhạc.

Chàng mỉm cười và lấy lại cái thẻ đồng bỏ luôn vào túi rồi nói:

- Tôi có việc cần, anh mau báo tin cho Bang đầu hay, triệu tập tất cả các tay cao thủ trong bang, canh ba đêm nay lên trên Cương Thượng phân đàn của Thanh Phong Bang để trợ giúp tôi vì tôi đang gây hấn với bang đó, nhưng chưa thấy tôi hiện thân chứ có ra tay đánh vội.

Tên ăn xin nọ kỳ một chân, cung kính chào và đáp:

- Hậu bối xin tuân lệnh.

Vân Nhạc hấp tấp quay trở lại, vào trong hẻm kéo tên gầy cao kia ra, đi tới chỗ cũ mới giải huyệt cho và cười nhạt rồi nói:

- Vói tài nghệ hèn mọn đến thế mà mi dám ở trước mặt ta hoành hành hay sao? Mi mau rút lui hết những chòi canh gác xung quanh khách sạn này đi và bảo cho Từ Từ Minh hay canh ba đêm nay ta với Giang cô nương sẽ tới hỏi thăm.

Nói xong, chàng liền đi vào khách sạn tức thì.

Ái Phương Sóc với Giang Dao Hồng các người đang ngồi đó đợi chờ, ai nấy đều tỏ vẻ lo âu. Vừa thoáng thấy chàng bước vào, Kinh Phương đã tít mắt cười và hỏi:

- Hiền đệ, việc kiếm người trợ giúp ra sao?

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Cháu đã xếp đặt xong rồi. Thưa bác, bác định khởi trình vào giờ nào thế?

Kinh Phương ha hả cả cười và nói:

- Bây giờ còn chưa tới canh ba, vội cái gì? Lão còn chưa uống đủ rượu mà.

Vân Nhạc nhìn bọn Đông Phương Ngọc Côn cười, dụng ý chỉ vị thế bá này ham uống rượu quá. Đông Phương Ngọc Côn cũng đáp lại bằng cái cười, rồi hỏi:

- Chú em họ Ngôn hẹn ai tới giúp thế?

Vân Nhạc nháy mắt mấy cái, vừa cười vừa nói:

- Pháp thuật không ai truyền thụ sáu tai (nghĩa là phép thuật của thầy phù thủy không bao giờ dạy cho ba người), tới lúc đó huynh sẽ hay!

Giang cô nương trong lòng cảm động quá nổi, cứ thoi thóp không yên. Nàng nghĩ:

- Vì việc của mình mà liên lụy tới người khác phải nguy hiểm tới tính mạng.

Nàng cứ trở mắt nhìn Vân Nhạc đến gần người ra. Thấy Giang cô nương hai má đỏ hồng, lông mày chau lại, đôi mắt long lánh nhìn mình. Vân Nhạc biết nàng đang lo âu việc tối hôm nay, liền cười nói:

- Giang cô nương khỏi lo âu làm gì! Tối hôm nay thế nào cũng phùng hung hóa cát ngay!

Nói xong, chàng vẫn thấy nàng nhìn mình, hai mắt bao hàm biết bao lòng yêu đương, mồm thì tùm tùm cười. Chàng giật mình, liền cảm thấy dáng điệu của Giang cô nương rõ ràng tỏ vẻ yêu mình, cũng xấu hổ đỏ mặt tía tai, ngượng ngịu quay sang nói với Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu rằng:

- Giang cô nương mấy ngày hôm nay bị kích thích nhiều quá. Hai anh xem cô ta lo âu quá nổi thế kia?

Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu đều bật mồm nhin cười, sợ Vân Nhạc không chịu đựng được không dám nói toạc câu chuyện đó ra, chỉ gật đầu lia lịa thôi.

Ái Phương Sóc cứ rót rượu uống lấy uống để, một ấm rượu bằng thiếc đựng hơn hai mươi cân rượu chỉ trong thoáng chốc đã uống cạn không còn một giọt nào mới vỗ tay vài cái và nói:

- Nhãi con chó có tự dối mình mà còn dối người nữa. Phải biết rằng cái đích của sự yêu đương là chữ hận, cháu phải nên cẩn thận lắm mới được.

Giang cô nương nghe thấy lão hiệp nói, biết ngay cử chỉ của mình vừa rồi đã bị lão hiệp thấy rõ, xấu hổ quá chỉ mong dưới đất có hố chui ngay xuống để mọi người thôi không chê cười mình. Còn Vân Nhạc chỉ cúi đầu không nói năng gì cả. Hai sư huynh đệ Đông Phương Ngọc Côn chỉ cười thầm.

Ái Phương Sóc nhếch mép cười và nói:

- Thôi, bây giờ đi được rồi!

Lão hiệp để một thoi bạc xuống mặt bàn rồi đứng dậy đi liền. Các người theo sau ra khỏi khách sạn. Lúc ấy trời đã canh hai, người qua đường thưa thớt dần, mới đi cách khách sạn không bao xa, Vân Nhạc lạnh mắt đã trông thấy người gầy cao dẫn năm tên thủ phạm đứng ở giữa đường ngăn trở, còn cách xa mọi người chừng sáu bảy trượng... Chàng tức giận vô cùng liền tiến lên, chỉ một cái nháy mắt thôi đã đến trước mặt tên gầy kia rồi. Chàng cười nhạt vài tiếng rồi nói:

- Có lẽ chưa đi tới sông Hoàng Hà tìm của ngài vẫn chưa chịu ngừng đập phải không? Vừa rồi tôi đã dặn bảo những gì? Còn nhớ hay không?

Người cao gầy không thèm trả lời, hai tay giờ ra quát lớn một tiếng rồi nói:

- Vừa rồi mỗi nhất thời sơ suất mới bị các hạ ra tay trước chứ gì? Các hạ không ngừng đến thế? Mỗi thừa lệnh Từ đường chủ ở đây chờ để dẫn quý vị tới đó.

Bỗng nghe thấy Vân Nhạc dùng tiếng mũi hừ một cái, tay trái nhanh như chớp nhoáng chớp lấy cổ tay tên nọ kéo trở lại và giờ tay phải lên tát luôn một cái thật kêu, rồi giờ chân lên đá một cái thật mạnh. Tên gầy cao chỉ kêu ối chà lên một tiếng, cả thân hình to lớn như thể đã bay trở lại đụng ngay vào năm tên tặc phi. Vì không đề phòng và thế bắn của tên nọ lại mạnh, năm tên kia tránh không kịp. Chỉ nghe thấy bộp một tiếng, đã có hai tên trong bọn bị ngã lăn ra đất rồi.

Vân Nhạc lại nhìn ba tên kia cười nhạt và nói:

- Chúng bây có mau cụp đuôi chạy ngay không? Bằng không, thiếu gia lại theo đúng như tên kia cho chúng bây một cái đá tức thì.

Ba tên phi đồ nọ sợ đến mất hồn vía, vội ôm ba tên đang nằm dưới đất lên rồi quay đầu ụt té chạy.

Chàng mới ra tay đã khiến bọn Ái Phương Sóc ngẩn người ra ngạc nhiên vô cùng. Vì mấy thế võ chàng vừa đánh bọn phi đồ nhanh quá, không ai thấy rõ, thoáng một cái đã thấy bọn kia cầm đầu chạy rồi...

Đồng Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu đều là môn hạ của cao nhân và bây giờ lại là nhân vật phong vân trong giang hồ, xưa nay vẫn kiêu ngạo tự phụ vô cùng, nhưng lúc này trông thấy võ công của Vân Nhạc cũng phải phục sát đất. Giang Dao Hồng tròn to đôi mắt, vẻ mặt ngờ ngác ngạc nhiên vô cùng... Còn Ái Phương Sóc hớn hờ nhất, nhếch mép cười ha hả. Lúc đầu lão hiệp tưởng Vân Nhạc chỉ là một thư sinh thôi, bây giờ mới trông thấy con của người em kết nghĩa mình võ học phi phàm, dư sức hành đạo giang hồ nên khoái chí vô cùng. Tất cả năm người vội vàng đi lên Cương Thượng, Cương Thượng cách Thạch gia trang phía đông mười lăm dặm đường nhưng chỉ là một thị trấn nhỏ có độ bốn trăm gia đình thôi. Còn xung quanh thị trấn đều là những đồi đất vàng nho nhỏ, rất là hoang vu nhưng lại là chỗ thích hợp để chiến đấu...

Ái Phương Sóc muốn thử khinh công của thế đệ nhất có giỏi hay không? Vừa bắt đầu đi lão hiệp đã gỡ ngay khinh công thượng thừa tâm pháp, thoáng một cái đã đi được bảy tám dặm rồi... Còn Vân Nhạc thân không thấy cử động gì cả, hai chân như hành vân lưu thủy đuôi theo đi ngang với lão hiệp rồi và trông vẻ mặt chàng hình như chưa ra hết sức vậy...

Ái Phương Sóc kinh hãi thán, quay lại nhìn anh em Đồng Phương Ngọc Côn và Giang Dao Hồng ba người thì bọn họ đã tụt hậu hai ba trượng rồi. Riêng Giang Dao Hồng mất nhiều hơi sức quá, thở hào hển.

Ái Phương Sóc đành phải đi chậm lại để chờ đợi Giang Dao Hồng, Đồng Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu hai người nắm tay Vân Nhạc nói:

- Chú em họ Ngôn, thân pháp khinh công của chú thật là tuyệt, anh em chúng tôi phục quá.

Vân Nhạc khiêm tốn và chỉ cười thôi.

Trong đêm khuya, năm cái bóng người đi qua, nhanh như gió thổi vậy. Năm người thấy trấn Cương Thượng càng ngày càng gần, bỗng trong đồi đất bên cạnh

đường có hai cái bóng đen xông ra và lên tiếng nói:

- Mấy vị đi tới kia, có Cái Bang trưởng lão trong đó không?

Vân Nhạc nghe nói biết thủ hạ Cái Bang (bang ăn xin) đã nghe lời mình dặn bảo tới rồi, liền phi thân đến trước mặt hai người nọ... Hai người bên Cái Bang thấy mặt Vân Nhạc vội khụy gối quỳ một chân chào và nói:

- Thạch gia trang Bang đầu Ba Kim Hòa dẫn môn hạ Dư Long nghênh đón trưởng lão.

Vân Nhạc vội đỡ hai người dậy, vừa cười vừa nói:

- Ba Bang đầu miễn lễ. Tối hôm nay thủ hạ của Bang đầu có bao nhiêu người tới nơi thế?

Ba Kim Hòa buông xuôi hai tay đáp:

- Tất cả hai mươi lăm người. Xin trưởng lão cho hay nên bố trí ra sao?

Vân Nhạc nói:

- Các người chỉ cần mai phục ở chung quanh thôi. Khi nào thấy chúng ta đuổi sức mới nên hiện thân. Vì thế lực của Thanh Phong Bang rất lớn, ta không nên mang lại tai họa cho bốn bang.

Ba Kim Hòa vâng dạ tuân lời. Vân Nhạc quay lại nói với người ăn xin chàng đã sai bảo hồi chiều rằng:

- Chú em họ Dư, chú làm việc đắc lực. Ta đại diện trưởng lão của bốn môn gia thưởng cho chú.

Dư Long vội nói:

- Đa tạ ân điển của trưởng lão.

Vân Nhạc lại nói:

- Các người mau bố trí đi.

Hai người đó liền quỳ một chân chào rồi lẩn vào trong bóng tối mất dạng.

Âi Phương Sóc lúc ấy tròn to đôi mắt, kinh ngạc nói:

- Khiếp thật. Thật không ngờ cháu làm trưởng lão Cái Bang từ hồi nào thế?

Vân Nhạc khẽ cười một tiếng đáp:

- Cháu chỉ làm trưởng lão giả hiệu thôi.

Âi Phương Sóc biết bên trong có ẩn ý gì đây, chỉ cau mày không nói, chân không điểm đất như bay liền. Mọi người đã trông thấy trần Cung Thượng rồi, những đèn dóm ở các nhà ló ra lấp lờ như sao trên trời. Bỗng nghe thấy tiếng còi báo hiệu, bảy tám cái bóng đen ở trong xô tối xông ra, một người trong bọn đó nói tiếng ô ô vừa cười vừa nói:

- Thế ra Kinh lão tiền bối đã giảng lầm. Từ Từ Minh không được hay trước mới ra nghênh đón chậm như thế này, xin lão tiền bối thứ lỗi cho.

Âi Phương Sóc ha ha cười đáp:

- Từ đường chủ oai danh khắp bốn bể, Kinh mỗ đã ngưỡng mộ đã lâu, không ngờ người không thân mà đường lối lại thân hơn nên chúng ta mới được gặp gỡ trên con đường hẹp ở trần Cung Thượng này.

Từ Từ Minh trầm giọng nói:

- Kinh lão tiền bối khéo ăn nói quá.

Lúc ấy Thanh Phong Bang thấp sáng sáu bó đuốc, ngọn lửa lờ lờ đi trước gió, khói đen bay tỏa khắp đại lộ toàn những cát vàng. Từ Từ Minh trông thấy Giang Dao Hồng biến sắc mặt ngay, quát lớn rằng:

- Giang Dao Hồng, bốn bang đối đãi với cô hậu bị như thế mà cô dám phản bội một cách trắng trợn như vậy. Suốt dọc đường, cô đã giết chết anh em của bốn bang rất nhiều người. Ngày hôm nay, bốn đường chủ thừa lệnh Bang chủ tróc nã cô, vậy cô còn nói gì nữa không?

Giang Dao Hồng trông thấy Từ Từ Minh liền tròn đôi mắt, nghiêng răng mím môi, bàn tay toát mồ hôi, giận dữ nói:

- Lão thất phu, cô nương chỉ muốn nuốt sống người, lột da người mới hả dạ... Nếu người không xúi giục Bang chủ mấy lần bắt ta thuận tòng làm thiếp thì làm gì có chuyện này xảy ra?

Từ Từ Minh thấy Giang Dao Hồng lộ mặt nạ của mình ở trước mặt mọi người, không tức giận mà lại cười nhưng tiếng cười của y nghe rất rùng rợn... Chỉ thấy y phẩy tay một cái, đã có năm sáu mươi người ở bốn bề xông ra vây chặt lấy Giang Dao Hồng.

Từ Từ Minh sầm nét mặt lại nói:

- Tiện tỳ kia, mi có thấy không, đó là những anh em thừa lệnh Bang chủ bắt mi về núi. Mi nên ngoan ngoãn theo mọi người đi, đừng có liên lụy tới tánh mạng của các anh em đó, bốn đường chủ sẽ bảo đảm mi không bị suy suyễn một sợi tóc.

Thấy xung quanh đều là cao thủ, Giang Dao Hồng liền thất sắc sợ hãi.

Âi Phương Sóc hình như không trông thấy gì cả, Hắc Diện Lạc Ma Khương Tôn Diệu chỉ cười nhạt, Tạ Vân Nhạc và Đông Phương Ngọc Côn nhìn nhau tỏ vẻ khinh niệt. Hắc Diện Lạc Ma Khương Tôn Diệu nhún mình nhảy tới trước mặt Từ Từ Minh cười nhạt và nói:

- Từ Từ Minh, người chó có tự thị nhiều người nhưng trong mắt thiếu gia đều là quân bất lực cả. Người hà tất phải đem theo chúng đến để lấy đa số làm gì. Giang cô nương có quyền tự do riêng, nàng có bán thân cho Thanh Phong Bang đâu mà các người dám tự tiện hà hiếp như thế?

Từ Từ Minh liền cả cười và đáp:

- Ngài là ai? Dám táo gan ở trước mặt ta ngông cuồng như vậy?

Khương Tôn Diệu ngạo mạn nói:

- Thiếu gia là Hắc Diện Lặc Ma Khương Tôn Diệu đây, đã nghe rõ chưa?

Từ Từ Minh hơi lộ vẻ kinh hãi, nghĩ thầm:

- Phong thanh hiện giờ trên giang hồ có hai tên tiểu sát tinh, có lẽ là chúng cũng nên?

Vừa nghĩ y vừa đưa mắt nhìn Khương Tôn Diệu mấy cái, cười gằn mấy tiếng rồi nói:

- Tưởng là ai, chớ là các ngươi thì bốn đường chủ cũng muốn nhận thức xem ngươi võ học kinh người như thế nào?

Y vừa nói xong, phía sau có một người nhảy ra lớn tiếng nói:

- Trận đầu này xin Từ đường chủ để cho tôi Tống Khắc Văn tiếp cho.

Tống Khắc Văn tròn to đôi mắt nhìn Khương Tôn Diệu, cười nhạt nói:

- Họ Khương kia, tối hôm nay trong những đôi đất vàng này sẽ là chỗ táng thân của ngươi đấy.

Khương Tôn Diệu cười nhạt một tiếng, giờ chường lên đánh mạnh vào hai vai của Tống Khắc Văn. Không ngờ đối phương ra tay nhanh đến thế, Tống Khắc Văn giật mình kinh hãi, vội dùng thế Phiên Vân Lược Nguyệt (lộn mây bắt trăng) định bắt lấy hai cổ tay của Khương Tôn Diệu. Mím cười một cái, Khương Tôn Diệu vội thu hai tay lại, nhún mình nhảy qua đầu tới phía sau lưng địch, giờ tay phải đánh mạnh vào giữa lưng một cái. Thân pháp đó thật là tuyệt mỹ, trong võ lâm hiếm thấy. Vân Nhạc thấy vậy cũng phải khen ngợi thâm và nghĩ:

- Y là môn hạ của danh gia có khác. Y được nổi danh ở trong võ lâm cũng không phải hủ họa.

Tống Khắc Văn thấy Khương Tôn Diệu phi thân tới phía sau định quay trở lại chống đỡ nhưng đã muộn rồi, lưng y bị bàn tay của đối phương ấn mạnh một cái, hai mắt nổ đom đóm, hộc máu tươi ra liền. Y vội nhảy về phía trước để tránh nhưng chưa kịp phi thân lên đã bị địch thủ dùng chân đạp vào mông rồi. Đau quá, y chịu không nổi đi loạng choạng mấy bước, ngã nằm sấp xuống đất.

Từ Từ Minh trông thấy kinh hãi vô cùng vì Tống Khắc Văn là một hảo thủ trong mười tám La Hán của bốn đường, nội ngoại công đều có sáu bảy thành hóa hầu... Không ngờ chưa đánh được hai hiệp đã bị thua rồi, như vậy công việc này khó mà giải quyết một cách dễ dãi được. Vừa nghĩ, vừa ra lệnh cho thủ hạ khiêng Tống Khắc Văn ra một bên. Lúc ấy phía sau y lại có một người nữa bước ra nói:

- Từ đường chủ để tôi Độc Trảo Thần Không Uyên hạ tiểu súc sinh này cho.

Từ Từ Minh đáp:

- Không trại chủ nên cẩn thận đôi chút.

Không Uyên gật đầu, hai tay rút đôi Ngũ Độc Kê Trảo Liềm (đao liềm hình móng gà và có chất độc) ở phía sau lưng ra, quát lớn một tiếng:

- Tiểu cẩu, có mau lấy kiếm ra không? Tôi nay ta cho mi nếm mùi Ngũ Độc Đoạn Hồn này để mi biết thân.

Hắc Ma Lặc Khương Tôn Diệu tròn đôi lông mày lên, đang định rút kiếm ra thì Đông Phương Ngọc Côn đã nhảy tới vừa cười vừa nói:

- Sư huynh để cho tiểu đệ ứng phó với tên giặc này cho.

Khương Tôn Diệu mím cười, nhảy lùi về phía sau năm thước. Đông Phương Ngọc Côn rút kiếm ra, quát mắt nhìn Không Uyên và nói:

- Mi ra tay đi, ta không thêm nói với mi nữa lời.

Ngũ Độc Thần Không Uyên hét lớn một tiếng, múa Kê Trảo Liềm đánh tới. Đông Phương Ngọc Côn chỉ khẽ giờ kiếm lên tấn công... Nhưng đôi Kê Trảo Liềm của địch có tài nghệ độc đáo riêng. Mũi của đôi liềm đó chất độc rất mạnh, thấy huyết là phong hầu liền. Không Uyên thấy kiếm của đối phương đâm tới, liền múa song liềm lên đỡ, thế nào cũng ác độc vô cùng, nhanh nhẹn như gió, chạy vòng quanh đầu trường. Hai lưỡi liềm đó đen như mực nên khắp nơi chỉ trông thấy bàn tay ma và bóng đen thôi.

Đông Phương Ngọc Côn đứng trong vòng tròn độ hai thước vuông không cử động, tay múa Thiên Cương kiếm để chống đỡ. Thế kiếm đó là tuyệt học của phái Nga Mi, oai lực phi phàm, chỉ thấy muôn đạo thanh quang chói lọi, sức gió kêu vù vù, ra tay một cái là đánh ba miếng liền... Có mấy lần song liềm của Không Uyên đụng phải thân kiếm, bị bắn ra ngoài tức thì và thân hình của Không Uyên cũng bị chệch choạng suýt ngã.

Không Uyên là một tay cao thủ trong bang Thanh Phong, tài ba hơn Tống Khắc Văn rất nhiều cho nên mới cảm cự được một thời gian khá lâu.

Đông Phương Ngọc Côn không muốn chiến đấu lâu, rú lên một tiếng, tay phải đâm vội ba thế nhắm Thừa Lương, Kỳ Môn và Khí Hải ba yếu huyệt của địch mà tấn công.

Thấy trường kiếm của đối phương phóng ra muôn điểm ánh sáng bạc làm lóa cả hai mắt, gió lạnh buốt xương, Không Uyên kinh hãi vô cùng, giờ song liềm lên phong tỏa vội nhảy lùi phía sau.

Đồng Phương Ngọc Côn thấy vậy ha hả cười, nhân lúc địch đang hoa mắt vurun mình bỏ chạy nhưng tay y cũng bị mũi kiếm chém phải mắt một tảng thịt lớn máu tươi phun ra như suối. Y la lớn một tiếng nằm gục xuống đất... Nhưng lúc y ngã vẫn không quên trả miếng, phóng tay phải một cái, chiếc Kê Trảo Liêm nhắm địch phi tới. Thấy khí giới của địch phi tới, Đồng Phương Ngọc Côn vội dùng trường kiếm gạt...

Giang Dao Hồng ở phía sau la rằng:

- Không nên gạt, mau lui về phía sau.

Nàng vừa nói dứt lời nhưng khi Đồng Phương Ngọc Côn nghe rõ thì đã muộn rồi, trường kiếm của chàng đã đụng phải Kê Trảo Liêm, chỉ nghe thấy “coong” một tiếng, trong Kê Trảo Liêm bắn ra độc sa như hoa rụng trum vào người Đồng Phương Ngọc Côn.

Thấy Đồng Phương thiếu hiệp sắp mất mạng đến nơi, bỗng nghe thấy Ái Phương Sóc quát lớn một tiếng, song chưởng đẩy mạnh ra, sức gió dồn những độc sa bay về phía Từ Từ Minh. Thấy độc sa bay về phía mình, Từ Từ Minh không hề sợ hãi gì cả, nhún mình nhảy lùi về phía sau, múa chưởng đánh tan những chất độc đó. Những độc sa ấy rất độc, hễ rơi vào người nào là toàn thân đen tím liền.

Đồng Phương Ngọc Côn suýt bị thiệt mạng, tức giận vô cùng, múa kiếm đâm vào đầu Độc Trảo Liêm Không Uyên, máu tươi phun ra như vòi rồng.

Từ Từ Minh vừa định thần xong lại tiến lên tức thì. Còn mười sáu La Hán đi theo sau y thì xông lại bao vây bọn Ái Phương Sóc năm người.

Từ Từ Minh cười khinh rồi nói:

- Kính đại hiệp, con tiện tỳ kia phản bội bốn bang lại còn bỏ chạy như vậy đã là không phải rồi. Dọc đường nó lại giết chết hai đại đệ tử của bốn bang nữa, thù này oán này bao giờ mới giải thoát... Nếu đại hiệp nghe lời Từ mỗ kính khuyên, trao tiện tỳ cho chúng tôi thì câu chuyện tối nay sẽ xóa hết. Bằng không, hi hi... Chưa chắc đại hiệp cùng mọi người đi ra khỏi Cương Thượng này một bước.

Ái Phương Sóc hai mắt ti hí, miệng ha hả cười rồi nói:

- Từ đường chủ, việc của thiên hạ thì người thiên hạ phải ra tay đó là một sự rất thông thường. Nay Thanh Phong Bang vì một thiếu nữ mà phải xuất động bao nhiêu tay cao thủ như thế này, Kính mỗ cũng phải xấu hổ thay... Nói thật để người hay, việc này Kính mỗ nhất định nhúng tay vào lý đây. Lão nghe phong thanh người, Từ Từ Minh luyện thành công phu Hắc Sa Chưởng độc đáo vô cùng. Bây giờ người không chịu phục thì cứ việc giờ môn độc đáo ấy ra đi?

Chỉ nghe thấy một tiếng cười rất dài, Từ Từ Minh đã dồn sức vào song chưởng nhảy xổ tới đẩy ra một luồng gió mạnh vô cùng nhắm ngực Ái Phương Sóc mà áp đảo tới nhanh như điện chớp.

Ái Phương Sóc cũng cười như địch, vén tay áo lên, song chưởng giờ ra môn Ngũ Hành Chưởng tuyệt kỹ. Động tác của hai bên đều nhanh cả, khi hai chưởng của lực của hai bên va chạm nhau, chỉ nghe thấy búng một tiếng, cả hai người cùng bị sức lực đẩy lui lại hai bước. Thấy chưởng lực của Từ Từ Minh hùng mạnh như vậy, Ái Phương Sóc cũng phải kinh hãi thán, bèn phẩy tay áo một cái, thân hình quay sang phải giờ hữu chưởng lên nhằm dưới hông địch đánh tới.

Từ Từ Minh cười khi khi mấy tiếng quái dị, tả chưởng dùng thế Đôn Phụng Triều Dương (chim đôn phụng chiếu mặt trời) gạt chưởng của đối phương... Ngờ đâu nhân khe hở đó, Ái Phương Sóc phóng luôn tả chưởng đánh. Từ Từ Minh không ngờ Ái Phương Sóc lại có tuyệt thế ấy, vội ngồi thụp xuống, tả chưởng đón đỡ kinh khí Ngũ Hành Chưởng của đối phương. Thế võ này đã phân rõ ai hơn ai kém ngay, cả một thân hình to béo của Từ Từ Minh bị bắn ra ngoài ra xa hơn trượng.

Thấy thế đó đã thắng địch, Ái Phương Sóc liền tiếp đánh luôn hai ba thế nữa. Kinh khí Ngũ Hành Chưởng của lão hiệp càng đánh càng mạnh. Trong tiếng cười ha hả, thân hình của Ái Phương Sóc bỗng dài hơn lúc thường, lông mày và tóc bạc đều dựng ngược lên. Từ Từ Minh bị chưởng lực của đối phương đẩy và dồn đến quay tit, tức giận vô cùng, la lối om sòm. Dưới ánh sáng của mấy ngọn đuốc chỉ thấy hai người tựa như mãnh hổ, kẻ tiến người lùi làm cát bụi bay mù mịt lên.

Ái Phương Sóc không tiếc tiêu hao chân lực của mình, dùng tới mười thành chân lực, đánh đến bảy tám mươi hiệp. Lúc này, Từ Từ Minh đầu trán đã ướt đầm mồ hôi, tuy chưa thấy có vẻ gì là bại cả nhưng đã đuối sức dần rồi...

Mười sáu La Hán thấy vậy, biết Từ đường chủ đại bại tới nơi liền rú lên một tiếng, ai nấy đều múa khí giới xông vào và bốn năm mươi tên phi đồ ở vòng ngoài cũng từ từ tiến tới, chỉ cách đấu trường hai ba trượng thôi. Mười sáu La Hán phát động một cái, Khương Tôn Diệu và Đồng Phương Ngọc Côn đều đồng thời quát tháo, tay múa trường kiếm, xông lên đón đánh mười sáu tên đó... Nhờ có thủ hạ tham gia chiến đấu, Từ Từ Minh cảm thấy nhẹ áp lực ngay, lại khỏe mạnh như trước, giờ hết chưởng lực từ từ phản công lại. Lúc này, tình thế xoay chuyển hẳn vì mười bảy người địch với ba thì bọn Ái Phương Sóc võ công cái thế đến đâu cũng khó mà thắng nổi.

Giang Dao Hồng thấy vậy nghĩ thầm:

- Vì việc mình, người ta phải mạo hiểm thế kia mà mình lại thúc thủ đứng cạnh xem, với tình lý mình đều không phải cả.

Nghĩ đoạn, nàng liền rút kiếm ra định xông vào tham chiến nhưng Vân Nhạc vội cản lại, lắc đầu vừa cười vừa nói:

- Cô nương tham chiến có khác gì đâm đầu vào miệng hùm không? Và kế hoạch của tôi cũng trở thành ảo ảnh mất. Cô nương cứ yên trí đứng đây, chớ có nóng lòng làm gì. Bên phi tặc không thắng nổi chúng ta đâu.

Nghe thấy chàng nói như vậy, Giang Dao Hồng mới ngưng tay nhưng trong lòng không yên chút nào. Hai mắt lộ vẻ cảm ơn nhìn chàng từ từ cười.

Đáng lẽ Vân Nhạc ra tay từ lúc đầu nhưng thấy Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn hai người xông ra trước rồi. Hôn nữa chàng lại sợ Giang cô nương đứng một mình ở đó, thế nào cũng bị bọn giặc bắt mất như vậy có phải là công dã tràng xe cát không? Nên chàng mới đứng tạm ở đó, trong óc nghĩ ngợi mưu kế đối phó bọn phi tặc...

Chàng nghĩ:

- Cảm tạ trước hết phải cảm vương! Sao ta không bắt lấy tên đầu sỏ của chúng trước, có phải hơn không?

Nghĩ đoạn, chàng định ra tay bắt Từ Từ Minh trước, liền ngắm nghía xem tình thế trong đấu trường ra sao?

Chàng thấy Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn hai người múa hai thanh trường kiếm, tựa như hai con thần long phi vũ trong đám đông người vậy... Còn Ái Phương Sóc hữu chưởng đối phó Từ Từ Minh, tả chưởng thì dùng kinh khí Ngũ Hành đẩy lui bốn tên phi đồ đang xông vào. Mỗi lần lão hiệp đẩy mạnh một cái là bốn tên nọ phải ngời xồm cả xuống để tránh nhưng chúng không sợ chết, cứ chưởng lực của lão hiệp lướt qua là chúng lại tiến lên phía sau lão hiệp tấn công để giúp tên đường chủ. Vì vậy Ái Phương Sóc không làm gì được chúng.

Vân Nhạc khẽ hỏi Giang Dao Hồng rằng:

- Giang cô nương, tôi sắp tham chiến đây, cô phải cẩn thận đề phòng bọn phi đồ bắt trộm đấy nhé?

Nói xong, chàng rít một tiếng thật dài như tiếng rồng kêu vậy. Không ai thấy rõ động tác của chàng ra sao, đã thấy chàng nhảy vào đấu trường rồi... Ngay như Giang cô nương cũng vậy, chỉ thấy mất hoa thời, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Từ Từ Minh đang phóng song chưởng ra đánh, bỗng thấy hai cổ tay tê liệt, thần trí khản trương vô cùng, hai mắt tối sầm lại và trước mặt đột nhiên có thêm một thiếu niên đẹp trai mà chính tay mình đã bị ba ngón tay của tên đó kẹp chặt, rồi một luồng hơi ngẹn ở giữa ngực, chỉ thấy khó thở và mạch máu chạy ngược khó chịu vô cùng.

Lúc ấy, Vân Nhạc quát lớn một tiếng rồi nói:

- Tất cả hãy ngừng ngay lại!

Lúc bấy giờ Ái Phương Sóc một mình đối địch với Từ Từ Minh đang kém thế dần, bỗng thấy Vân Nhạc nhanh như chớp nhoáng đã hiện thân ở trước Từ Từ Minh và đã nắm chặt tay địch rồi. Lão hiệp cả mừng, nhảy lùi về phía sau năm thước, trong lòng hết sức cảm khoái và nói thầm:

- Thằng bé này thật là rồng trong loài người. Tà hiền đệ có con gỏi như vậy, chết cũng cam tâm rồi.

Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu song kiếm chém ngã ba bốn người, thoáng trông thấy Vân Nhạc đã bắt được Từ Từ Minh rồi trong lòng cảm phục vô cùng, nghe thấy thiếu hiệp nói liền nhảy lui tới cạnh nàng Giang Dao Hồng ngay.

Bọn giặc đều chấn động, đứng ngẩn người ra. Vân Nhạc cười nhạt và nói với Từ Từ Minh:

- Bây giờ mi còn nói gì nữa không?

Hắc Sa Chưởng Từ Từ Minh bị Vân Nhạc bóp đau đến biến sắc mặt vừa kinh hãi vừa nghĩ thầm:

- Sao thiếu niên này tuổi trẻ như thế mà có công lực tuyệt thế như vậy? Y dám cả gan xông phá Hắc Sa Chưởng của mình phát ra mà nắm được mạch môn ở cổ tay mình rồi.

Tuy vậy, y vẫn còn nói cứng rằng:

- Bồn đường chủ sơ suất nhất thời mới bị người đánh trộm thì còn biết nói gì bây giờ nữa? Bồn đường chủ chết không đáng tiếc gì cả nhưng các người làm sao mà tẩu thoát được thiên la địa võng này? Bồn đường chủ thật lo âu hộ các người.

Vân Nhạc ồ một tiếng, rồi vừa cười vừa nói:

- Thế ra mi thị người nhiều, lấy số đông mà uy hiếp ta phải không?

Nói tới đó, chàng quay lại hướng về phía bóng tối la rằng:

- Chú Dư Long đâu? Các chú giữ cẩn thận phương vị của mình. Bây giờ thử hiện thân tất cả cho chúng xem.

Chàng vừa nói dứt lời, bốn bên đã có tiếng hô như hổ rú rồi đột nhiên có hơn hai mươi cái bóng đen hiện ra ở khắp xung quanh trên các ngọn đồi, bao vây Bang Thanh Phong lại. Thấy vậy, Từ Từ Minh rùng mình sợ hãi. Chỉ thấy Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Từ Từ Minh, mi phải biết cò mỏ trai có ngờ đâu có ông lão vọng châu chực sẵn. Mi tổn biết bao công phu mà rốt cuộc vẫn thất bại.

Nói tới đó, chàng bóp chặt thêm một cái. Từ Từ Minh bỗng cảm thấy khắp mình mẩy như kiến cắn, đau và buồn tận trái tim, khó chịu vô cùng. Cổ họng

thốt ra tiếng rống thê thảm, hai hàng lệ không sao cầm được, lăn chã nhỏ xuống má.

Vân Nhạc cười nhạt và nói:

- Lão tặc chỉ nghe theo hai điều kiện của ta là ta tha thứ cho khỏi chết. Bằng không, ta sẽ cho mi nếm mùi Túp Âm Thất Nhật Đoạn Hồn (là một môn điểm huyết khiến người bị điểm không ăn không ngủ bảy ngày mà chết).

Với giọng run bầy bầy, Từ Từ Minh vội nói:

- Các hạ cứ nói đi, bao nhiêu điều kiện Từ mỗ cũng xin tuân theo.

Vân Nhạc liền đồng đặc nói:

- Thứ nhất, từ nay trở đi các ngươi không được quấy nhiễu Giang cô nương. Nếu cô nương ấy có suy suyễn hay có chuyện gì là các ngươi phải chịu trách nhiệm. Thứ hai, từ ngày mai trở đi, mi phải giải tán phân đà ở Cương Thượng này đi. Thanh Phong Bang chỉ được hoạt động ở hai tỉnh lỵ Sơn Tây thôi, nghe chưa?

Từ Từ Minh đã bị người kềm chế hai tay rồi, không vâng lời thì cũng phải tuân theo rồi nên y gật đầu không nói nên lời. Vân Nhạc buông tay phải ra nhưng lại lẹ tay điểm luôn Chương môn huyết của địch, vừa cười vừa nói:

- Ta biết mi là người rất giỏi hoạt nên bắt buộc ta phải làm như vậy. Nay mi bị ta điểm huyết như thế này thì trong vòng nửa năm mi không được vận dụng chân lực. Nếu không nghe ta, hễ lấy hơi sức một cái là huyết tụ ở bên trong nó sẽ công vào trái tim thì đừng trách ta không cho mi hay trước vì thủ pháp điểm huyết của ta, người khác không biết giải.

Nói tới đây, chàng nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Ta cũng biết mi thua như thế vẫn chưa chịu phục đâu. Bây giờ ta biểu diễn một thế cho mi xem, mi bảo thủ hạ phải cẩn thận trong lúc ta ra tay.

Sau khi bị địch điểm trọng huyết của mình, Từ Từ Minh thử vận hơi xem liền cảm thấy máu nóng chảy ngược lại, tay chân tê tái vô cùng, mới hay thủ pháp của địch quả thật lợi hại vô cùng, liền thờ dài một cái...

Y nghe thấy Vân Nhạc nói lần thứ hai, vẻ mặt nghi ngờ không tin, đưa mắt nhìn Thập Lục La Hán đứng cạnh đó, ra hiệu bảo nên nghe lời đi. Lúc ấy, Vân Nhạc cười một tràng dài, thân hình cử động một cái, đã nhanh như điện chớp phi về chỗ cũ, khoanh tay mỉm cười.

Từ Từ Minh nghĩ thầm

- Thế là nghĩa lý gì?

Nhưng tới khi y quay người lại nhìn mười sáu tên trại chủ thì ngẩn người ra như phỗng đá liền. Thì ra mười sáu La Hán, ai nấy đều tay cầm khí giới giơ lên, cau mày trợn mắt đứng yên ở đó như các tượng đá ở trong chùa vậy. Lúc ấy cả bọn Ải Phương Sóc cũng chờ người ra.

Bỗng thấy Vân Nhạc cười một tiếng và nói:

- Từ Từ Minh, mi còn phải nhớ kỹ một điều này nữa, khi gặp Bang chủ của mi, phải chuyển lời của ta cho y hay trong vòng hai năm, thế nào ta cũng sẽ tới tổng bang báí son.

Chàng lại từ từ quay lại lớn tiếng dặn bảo các anh em trong Cái Bang:

- Dư Long, chúng ta đi thôi.

Ải Phương Sóc với anh em Đông Phương Ngọc Côn và Giang cô nương cùng rào bước đi theo Vân Nhạc. Chỉ trong giây phút, thân hình của mọi người đều ẩn trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Hiên Viên thần chỉ trấn át Thanh Phong bang - Di Lạc nội công đả bại Lý Như Uyên

Tháng tư, hoa dương và tua liễu dễ gọi sầu tư của lũ khách. Lúc ấy ở phía nam thành Gia Trang, trong khách sạn Nghênh Tân, Vân Nhạc đang tựa thành giường, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có cây dương liễu phát phối trước gió, những tua dương bay vào trong phòng, rơi đầy cả mặt đất. Mặt trời mới mọc, trên không trong sạch không một đám mây, chỉ thấy một màu xanh biếc bao la, Vân Nhạc nhìn ra ngoài không chớp mắt, chỉ ngẩn

người ra chớ không hề nghĩ ngợi gì, hình như chàng đang thưởng xuân hoài cảm thì phải.

Đêm hôm trước ở Cung Thượng về, lúc ấy canh tư sắp tàn, chàng không sao ngủ được... Khi trở về khách sạn, trên dọc đường, chỉ có Giang Dao Hồng ân cần cảm tạ thôi, chớ những người kia đều ngậm miệng làm thinh vì ai nấy đều nghĩ ngợi tâm sự của mình và hoài nghi Vân Nhạc, nhưng không ai hiểu tâm trạng và hoàn cảnh của chàng. Về tới khách điểm, mọi người chào nhau rồi uể oải về phòng nghỉ ngơi.

Khương Tôn Diệu, Đông Phương Ngọc Côn hai người vẫn không sao biết được Vân Nhạc đã sử dụng thủ pháp, thế võ nào hạ địch. Sự thật thì hai anh em không trông thấy động tác của chàng, tựa như ma quỷ vậy, chỉ thoáng một cái là tiêu tan ngay, cho nên cả hai cứ trầm tư lại lịch về môn phái của chàng luôn luôn. Hai người là những nhân vật mới nổi tiếng nhất trong vai về hậu sinh, mà ngay như những lớp có tuổi, đã mấy ai giỏi bằng hai chàng. Nhưng so sánh với Vân Nhạc thì hai chàng chỉ là những ngôi sao nhỏ tí, đứng cạnh vầng trăng tròn.

Ái Phương Sóc cũng nghĩ thầm:

- Hai mươi năm trước, mình vô hình chung nhặt được cuốn Ngũ Hành Khí Công Chân Khuyết, định kiếm người em kết nghĩa để cùng nghiên cứu, nhưng Truy Hồn Phán Tạ Văn hành tung bất định, không sao tìm thấy. Mình mới ẩn núp ở trên núi Tung Sơn, khổ tâm nghiên cứu sáu năm mới hạ sơn... Không ngờ ta với chú em kết nghĩa lại vĩnh biệt. Mười lăm năm lang bạt trên giang hồ, ngày giờ nào cũng muốn trả thù cho Tạ Văn, nhưng kẻ thù của y quá nhiều và chúng đều giấu giếm tên họ, nếu chưa điều tra rõ là ai thì ta trả thù sao được. Tối hôm qua, gặp dòng dõi của bá đệ ta thấy thân pháp và thủ pháp thâm kỳ khôn tả. Ta là người giàu kinh nghiệm và oai vọng như vậy, đa số các môn phái võ lâm trong thiên hạ, đều biết rõ còn có thể phê bình được lai lịch của y... Huống hồ y tuổi mới đôi mươi, đã làm trưởng lão của Cái Bang rồi. Hiện giờ thế lực của Cái Bang lan khắp thiên hạ, vai vế và quy luật môn phái rất nghiêm khắc như thế, mà sao y lại là trưởng lão... Thế này thì ta có là thần thánh cũng chưa chắc thấu hiểu được?

Còn phần Giang cô nương thì đang lo âu việc sau này. Nàng là người tứ cổ vô thân, bốn bề mệnh mông, không biết nương thân nơi nào mới được yên ổn... Càng nghĩ càng cảm hoài thân thế, không sao cầm nổi nước mắt tuôn rơi.

Chính ra, Vân Nhạc định sáng nay khởi hành lên miền bắc ngay, không ngờ gặp gỡ thế bá họ Kinh... Đêm hôm qua giờ môn võ công kinh người khiếp đảm, chàng không định tâm giằng co hay dọa nạt ai cả, chỉ hận Thanh Phong Bang hà hiếp một thiếu nữ mà phải xuất động tới bấy nhiêu thuộc hạ, mới ra tay như vậy... Chàng liên đới hỏi tường năm xưa cha chàng bị bọn chúng vây đánh ở Tam Xương cũng tương tự như vậy, nên chàng mới phần uất như thế, liền giờ hết kỳ học Hiên Viên Thập Bát Giải ra, nhưng chàng không làm như thế cũng không giải quyết nổi câu chuyện hôm qua một cách thuận lợi như vậy. Chàng định ở lại Thạch gia trang một hôm, để hỏi Kinh thế bá xem những kẻ thù của cha là ai, rồi mới quyết định chương trình sau này.

Chàng nghĩ đoạn, thờ dài một cái, lập tức đi ra ngoài cửa. Bỗng nghe thấy tiếng gió lùa tai, chàng biết là có người tới, liền ngừng chân lại, đã thấy một người đứng ở trước mặt, nhìn kỹ mặt người nọ chàng hơn hờ vô cùng. Thì ra người đó là Cửu Chi Thần Cái Thương Ty, Vân Nhạc mừng quá vội tiến lên nắm hai tay người nghĩa huynh vừa cười vừa nói:

- Đại ca, anh tới Thạch gia trang này từ hồi nào thế? Sao lại biết tiểu đệ nơi đây? Mời đại ca vào trong phòng ngồi chơi...

Thương Ty hai mắt lộ thần quang, vẻ mặt tươi cười, nhìn Vân Nhạc một hồi mới nói:

- Chú khỏi phải hỏi tại sao nữa, suốt dọc đường chú đi tới đâu, ngu huynh đều biết rõ hết. Trước hết ngu huynh hãy mừng cho lão đệ đã.

Nói xong Thần Cái ngừng giây phút, Vân Nhạc ngượng nghịu mặt đỏ bừng. Thương Ty liền vừa cười vừa nói tiếp:

- Hiện giờ Hồng Kỳ Bang đã rút khỏi khu vực Tô Bắc rồi, Vũ Văn Lôi tức giận chú lắm, mấy ngày gần đây, y đã phái mấy bọn người đi điều tra xem sư môn, phái hệ của hiền đệ và hiện giờ đi tới đâu, y vẫn chưa hay hiền đệ đã làm cho xa gần đều hay biết cả. Sáng ngày hôm nay, Thanh Phong Bang đã rút ra khỏi Cung Thượng rồi, nhưng hiền đệ bất cẩn đã thổ lộ tên Dư Long ra, bị bọn chúng điều tra ra Dư Long là đệ tử của Cái Bang cho nên chúng xúi giục An Thanh Bang ra mặt khiển trách Cái Bang, tại sao vô cớ đến khu vực của chúng phá bình, gây nên cuộc tranh đấu, lại điều tra lại long khứ mạch của hiền đệ. An Thanh Bang rất có thế lực, bao trùm ba tỉnh Hà Bắc, Sát Hạ Nhi và Sơn Đông, lại được Bát Kỳ Vương Công đỡ nâng nên Cái Bang không tiện tranh đấu ra mặt với chúng. Hôm nay ngu huynh vừa tới ngoại đường Thạch Môn, liền sai Dư Long trả lời chúng rằng chuyện đó Cái Bang không hiểu gì cả, hôm qua những người đối địch với Thanh Phong Bang, đều tay cầm phù hiệu của bốn môn và quy luật của bốn môn chỉ nhận phù hiệu chứ không nhận người, tất cả mọi việc đều theo lệnh mà làm. Nếu quý bang muốn hỏi người cầm phù hiệu chỉ huy anh em Cái Bang đêm hôm qua là ai thì tối hôm nay cứ việc tới Thiên Tề miếu ở thành bắc mà hỏi là sẽ biết ngay.

Cho nên ngu huynh mới đến đây báo để hiền đệ hay, nên tốt hơn hết một mình hiền đệ đi thì hơn, trong bang Thanh An tuy có khá nhiều hảo thủ nhưng với tài của hiền đệ ứng phó có dư. Nghe nói đêm hôm qua hiền đệ ra tay tinh kỳ lắm, trong võ lâm ít thấy. Chắc tối hôm nay hiền đệ đi Thiên Tề miếu thế nào cũng có khá nhiều võ sư danh tiếng ở Yên Vân chiêm ngưỡng, hay bắt buộc hiền đệ ra tay. Hiền đệ là người thông minh, tới lúc ấy nên cư xử thế nào cho có lợi, ngu huynh khỏi cần dặn bảo, hiền đệ tất biết cách đối phó rồi.

Nói tới đây, Thần Cái lại nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Hiền đệ chớ hiểu lầm ngu huynh có điều gì bất mãn, vì lần này có chút ra ngoài ý muốn là vì trong bang An Thanh có một người tên là Dương Hy Kiệt năm xưa có ơn với ngu huynh, nên không tiện giờ mặt với chúng lúc này mới phiền hiền đệ đi một phen.

Nói tới đây, Thương Ty đưa mắt nhìn ra bên ngoài và nói tiếp:

- Chuyện này hiền đệ đi tầm thù không nên đi cùng với Ái Phương Sóc vì trong võ lâm ai ai cũng biết y là bạn kết kim lan với Tạ lão tiên bối. Nếu hiền đệ đi với y, họ tất nghỉ ngơi, sẽ có nhiều sự trở ngại. Lời của ngu huynh tới đây là hết, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Lưu Cầu Kiều nhé.

Nói xong, Thần Cái nhún mình một cái, đã phi thân lên trên mái nhà đi mất dạng rồi.

Vân Nhạc bắt giác cảm khái thở dài, than cho nhân vật trong võ lâm chỉ vì một chút việc mọn mà đã oan oan tương tằm rồi, dù việc đó không liên quan đến mình, cũng gây nên biết bao cuộc tranh chấp... Chẳng lại thấy bang An Thanh vô lý quá, phen này quyết cho bang đó biết chút thủ đoạn của mình. Một lát sau, ngoài sân có tiếng chân người đi vào, thì ra Ái Phương Sóc với anh em Đông Phương Ngọc Côn mỉm cười bước tới. Thấy Vân Nhạc, Đông Phương Ngọc Côn vừa cười vừa nói:

- Ngón huynh dậy sớm thế?

Vân Nhạc đáp:

- Từ đêm hôm qua tới giờ tiểu đệ chop mắt đâu, sau thấy trời sắp sáng tỏ rồi, tiểu đệ không ngủ nữa.

Ái Phương Sóc vào tới trong phòng, ngồi luôn lên giường, ti hí mắt nói:

- Hiền đệ, đêm qua bác cũng không ngủ tí nào. Chẳng hay đêm hôm qua cháu dùng thủ pháp gì mà bác nghĩ mãi cũng không ra là môn phái, chiêu số nào, cháu có thể nói cho bác hay được không?

Vân Nhạc ngăn người giấy lát, rồi mới đáp:

- Tiểu đệ cũng không rõ lai lịch và căn nguyên của những thế võ đó. Sự thật thì những thủ pháp ấy có thần kỳ gì đâu, chỉ nhờ có hai chữ nhanh nhẹn thôi, đồng thời mắt, tay, người đều phải hợp nhất, thừa cơ đối phương chưa phòng bị, cháu liền tấn công trước có thể thôi. Chớ địch biết trước phòng bị thì cháu cũng không làm gì nổi chúng.

Ái Phương Sóc tỏ vẻ không tin, lắc đầu nói:

- Thằng nhãi này, không ngờ mày lại giỏi giấu giếm đến thế? Nhưng mày không chịu nói, tao cũng không miễn cưỡng mày làm gì. Nhưng còn việc cháu trẻ tuổi như thế, sao lại làm được trưởng lão của Cái Bang?

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Thưa bác, cháu có nói ra, chắc bác cũng không tin cho. Câu chuyện ấy là do cháu khi đi đường, có cứu sống được một người, liền được người ấy tặng cho một cái phù hiệu và dặn cháu tới lúc gặp nguy nan cứ cầm cái phù hiệu ấy tới Cái Bang địa phương đó là có người ra tay giúp đỡ ngay, nhưng chỉ sử dụng được một lần thôi. Luật lệ của Cái Bang là hề thấy ai cầm phù hiệu đó tức là người đại diện trưởng lão của bốn bang. Cho nên đêm hôm qua bang chúng gọi cháu là trưởng lão là chúng tuân theo quy luật của Cái Bang, chớ có phải cháu là trưởng lão gì đâu?

Ái Phương Sóc nghe chàng nói xong, bán tín bán nghi, lắc đầu lia lịa vừa cười vừa nói:

- Thật là không thể tưởng tượng được.

Lúc ấy Giang Dao Hồng cũng vào theo, đi tới trước mặt Vân Nhạc vái một cái rồi nói:

- Đêm hôm qua nhờ được thiếu hiệp ra tay che chở cho tiểu muội, xin cảm tạ nơi đây.

Vân Nhạc chỉ phẩy tay một cái, Giang cô nương chỉ cảm thấy một tiềm lực rất ôn nhu như cán lấy người mình không cho kỳ xuông. Nàng ngờ ngác kinh ngạc vô cùng.

Vân Nhạc liền nói:

- Giang cô nương, sao cô lắm phép tắc đến thế? Chúng ta cùng là người trong giới hiệp nghĩa cả, ra quyền giải vây là bổn phận của chúng ta, cô hà tất nhắc tới làm gì?

Chàng quay lại nói với Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn rằng:

- Khương huynh và Đông huynh, sau khi Giang cô nương đào thoát bang Thanh Phong, chắc thế nào cũng lênh đênh cơ khổ, cử mục vô thân. Chúng ta cứu người phải cứu tới chết. Theo ý tiểu đệ thì nhị huynh là danh môn chính phái, có thể giới thiệu cho nàng được gia nhập quý môn phái không?

Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn đồng thanh đáp:

- Ngón huynh không nói ra, anh em chúng tôi cũng có giới thiệu Giang cô nương tới gia nhập Mạn Nhân sư thái, là tiền bối của bốn môn phái. Hiện giờ Mạn Nhân sư thái chúng tôi tuy thiên công võ học đều đạt tới tuyệt mức mà vẫn chưa có môn hạ nào để truyền dạy cho. Giang cô nương cán cốt và trí óc đều thuộc loại thượng thặng, chắc sư thúc chúng tôi không từ chối đâu!

Nghe thấy anh em Khương Tôn Diệu nói như vậy Giang Dao Hồng mừng quá hóa khóc, hai má lộ hai dòng tiền, đứng dậy cảm tạ hai người.

Lúc ấy bỗng Ái Phương Sóc bỗng la lớn rằng:

- Chúng bây mấy đứa nhãi con cứ mãi trò chuyện với nhau bỏ lạnh lão gia mặc lão gia sống chết cũng không thèm đếm xỉa tới, phải không?

Bọn Đông Phương Ngọc Côn thấy lão hiệp la như vậy đều cười ồ, và biết Kinh lão tiên bối là người thích khôi hài có tiếng. Mọi người đang vui cười chuyện trò, bỗng nghe bên ngoài có tiếng kêu lọt vào tai, ai nấy đều giật mình kinh hãi, nhô đầu ra cửa sổ nhìn thì thấy ba người đã đứng sừng sững ở trước cửa sổ rồi. Hai người mặt đen, gầy gò, mặc áo đen đứng hai bên, đều có tuổi rồi, còn người đứng giữa là một thiếu niên anh tuấn, lông mày dài tới mai tóc, chỉ đáng tiếc sắc mặt hơi xanh, đôi ngươi hay nhìn ngược nhìn xuôi, mới trông ai cũng biết ngay là người dâm tà, cứ nhìn trông trọc vào mặt Giang cô nương, mồm tùm tùm cười.

Vừa thấy mặt người thanh niên đó Giang cô nương mặt tái mét lại, chân tay run lẩy bẩy, sợ hãi vô cùng.

Trông thấy mặt ba người nọ, Ái Phương Sóc ha hả cười và nói:

- Lão tướng là ai, không ngờ lại là Thiên Môn Hắc Huyết Song Quái đã tới.

Nói xong lão hiệp giơ tay đẩy mạnh ba người đó một cái. Đồng thời lão hiệp cũng nhảy theo ra ngoài cửa sổ. Vân Nhạc rủ ba người kia cùng phi thân theo ra xem sao.

Ngoài sân chỉ rộng chừng bốn trượng vuông, hai bên cộng tất cả là tám người đứng ở trong sân thấy đầy chật ních cả rồi. Thấy Ái Phương Sóc dùng Ngũ Hành Khí đẩy ra, Hắc Huyết Song Quái vội nhảy lùi về phía sau hai trượng, rồi cười giọng quái dị và nói:

- Kinh lão nhi, sao lão hẹp lượng đến thế? Không phân trắng đen gì cả, vừa thấy mặt đã ban cho chúng tôi một chưởng rồi. Hôm nay anh em tôi tới đây không phải tới phiền nhiễu lão đâu. Món nợ cũ chúng tôi còn chưa có thì giờ thanh toán vội.

Ái Phương Sóc nghi ngờ hỏi:

- Nếu vậy, tại sao hai vị lại tới đây làm chi?

Ông già mặt đen, trên trán có nốt ruồi vừa cười vừa đáp:

- Kinh lão nhi, đây là khách sạn, các người có thể tới được tất nhiên chúng ta cũng có thể tới được. Thôi, để ta nói sự thật cho lão hay, là do vị này ước hẹn anh em ta tới đây.

Nói tới đây, giơ tay chỉ người thanh niên và nói tiếp:

- Để ta giới thiệu cho mọi người, vị này là cao tước của Tuyết Sơn Nhân Ma khét tiếng Hoàn Vũ Tam Tuyết, tên là Bạch Sam Tú Sĩ Lý Nhân Uyên. Ông ta tới đây là vì Giang cô nương mà đến.

Ái Phương Sóc và anh em Khương Tôn Diệu ba người thấy Hắc Huyết Song Quái nói vậy, đều rung mình kinh hãi. Bạch Sam Tú Sĩ Lý Nhân Uyên tuy không có tên tuổi mấy nhưng sư phụ của y là một ma đầu đã khét tiếng bảy tám mươi năm nay rồi, võ học tinh xảo, đứng đầu võ lâm, bình sinh hành sự không cần hỏi tới thị phi ra sao, cứ theo ý mình hi hay nộ mà thi hành, ai phạm vào tay y tất phải chết chứ không sai... Người trong giang hồ thấy mặt y là tránh đường mà đi, chớ không ai dám đụng chạm tới y cả. Nhưng có một điều may là Tuyết Sơn Nhân Ma ít khi lộ diện ở giang hồ chớ không trong võ lâm không còn ngày giờ nào yên tĩnh cả. Ái Phương Sóc nghe thấy Lý Nhân Uyên là môn đồ của Tuyết Sơn Nhân Ma vội vàng gật đầu chào ngay. Ngờ đâu Lý Nhân Uyên không thèm nhìn Ái Phương Sóc, chỉ dùng mũi hừ một tiếng, hai mắt vẫn nhắm trông mặt Giang cô nương như cũ vừa cười vừa nói:

- Em Dao bây giờ đã thoát ly bang Thanh Phong rồi, có thể đi cùng với ngu huynh lên Tuyết Sơn chớ? Ngu huynh cam đoan từ giờ trở đi, bang Thanh Phong không dám quấy nhiễu em nữa đâu!

Nói xong, y giơ tay định lôi Giang Dao Hồng. Giang cô nương nét mặt sầm lại, không nói nửa lời, trong khi Lý Nhân Uyên nói, nàng đã biết thế nào cũng làm như vậy rồi, nên tên nọ vừa giơ tay ra kéo, nàng lên vào phía sau Vân Nhạc, giận dữ nhìn mặt Lý Nhân Uyên.

Ái Phương Sóc thấy Lý Nhân Uyên kiêu ngạo quá, trong lòng nổi giận lại thấy y vô lễ với Giang cô nương như vậy, càng tức giận thêm, vội đẩy mạnh tay phải một cái, nhắm giữa ngực tên nọ đánh tới và quát lớn rằng:

- Thằng nhãi này giỏi thật, dám giở trò vô lễ ở trước mặt lão gia như vậy phải không?

Lý Nhân Uyên trả lời bằng tiếng cười nhạt, rồi thuận tay đưa ra kéo Giang cô nương quay trở lại tiếp luôn chưởng của lão hiệp. Chỉ nghe thấy bùm một tiếng Ái Phương Sóc bị giật lùi một bước còn Lý Nhân Uyên chỉ hơi rung động một bên vai thôi. Như vậy thấy nội công của hai người ai hơn ai kém rồi. Ái Phương Sóc kinh hãi vì thấy công lực của đối phương quá mạnh như vậy, Hắc Huyết Song Quái đứng cạnh cười nhạt chế diễu.

Ái Phương Sóc tức giận đến mày râu đều dựng đứng lên, miệng quát lớn:

- Tiểu bối kia, mi có giỏi tiếp thêm lão một chưởng nữa?

Nói xong lão hiệp dồn sức vào hai tay, bỗng đánh mạnh ra, Lý Nhân Uyên đánh tới chưởng thứ hai, ba, bốn, năm thì Ái Phương Sóc vì không ngờ địch lại liên hoàn đánh ra mấy chưởng như vậy, nên không kịp phòng bị, bị đẩy lùi ba bốn bước liền.

Lúc ấy, Lý Nhân Uyên sầm nét mặt lại và nói:

- Kinh Phương, thiếu gia ngày hôm nay không nể mặt Giang cô nương thì cho mi chết ngay dưới bàn tay này.

Ái Phương Sóc ha hả cười đáp:

- Chưa chắc!

Hắc Huyết Song Quái, tên có nốt ruồi, chế diễu rằng:

- Kinh lão nhi, mi muốn thử tài thì bên ngoài tường kia là bãi đất hoang rộng rãi và dễ hoạt động hơn, nếu không mi đồ lỗi cho trong này quá chật hẹp mới chết oan như vậy!

Ái Phương Sóc cười nhạt rồi đáp:

- Hừ, Kinh mỡ chết sao được. Vua Diêm Vương bảo bắt hồn ta đi phiên phúc và tống công lăm, thà để các ngươi đi trước cho rảnh.

Lão hiệp quay lại nhìn Lý Như Uyên nói tiếp:

- Ngươi có dám ra ngoài kia không?

Lý Như Uyên ha hả cười và đáp:

- Mi muốn chết ngay bây giờ thiếu gia từ chối sao được?

Trong tiếng cười của y bao hàm biết bao sát cơ, khiến ai nghe thấy cũng rùng mình. Ái Phương Sóc cầm hồn nhìn Lý Như Uyên, hơi nhún mình một cái thân hình đã như viên đạn phi qua bờ tường rồi. Hắc Huyết Song Quái cũng nhảy ra theo.

Bạch Sam Tú Sĩ Lý Như Uyên vẫn đứng yên nhìn Giang cô nương mỉm cười, trông vẻ mặt rất phong nhã, nhưng đôi mắt nhìn ngược nhìn xuôi làm hư cả bộ mặt đó, khiến ai trông thấy cũng biết ngay y là một tên thâm đàng...

Thấy thân hình y hơi động, Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu đã rút kiếm ra bảo vệ Giang cô nương tức thì.

Lý Như Uyên giật dứ nhìn Khương Tôn Diệu hai người, lại tươi cười nhìn Giang Dao Hồng rồi nói:

- Em Dao, ngu huynh đã tốn biết bao tâm trí vì em, bất cứ cư xử với ngu huynh với thái độ nào, ngu huynh vẫn kiên tâm như sắt đá. Từ nay trở đi bất cứ em đi đâu, ngu huynh cũng theo gót chân của em tới cùng.

Nói xong chỉ thoáng một cái y đã nhảy qua bờ tường rồi.

Từ đầu chí cuối, Vân Nhạc không hề nói nửa lời, trong lòng cũng thầm phục công lực của Lý Như Uyên... Chẳng thấy Giang cô nương sợ y như rắn rít, chắc thế nào cũng có việc khó nói gì đây, ngày hôm nay mình thế nào cũng phải ra tay, liền mỉm cười nói:

- Chúng ta cũng ra ngoài xem đi?

Bốn người cùng vượt qua bờ tường ra tới bên ngoài, quả nhiên thấy một bãi đất hoang rộng, cách nhà gần đó chừng hai ba mươi trượng, tả hữu đều là ao nước, ngỗng và vịt đang bơi lội trên mặt nước.

Lúc ấy Ái Phương Sóc và Lý Như Uyên đứng đối lập nhau, không nói nửa lời, rồi đi vòng quanh lừa miếng nhau, bốn mắt nhìn nhau không chớp... Hai người vòng quanh ba bốn vòng, đột nhiên Ái Phương Sóc quát lớn một tiếng, song chưởng múa vòng tròn, Lý Như Uyên song chưởng đề tước, định gỡ trò cũ, liền hoàn đánh ra, nhưng lần này không phải là đưng tay như lúc nãy, thân pháp và bộ pháp tinh diệu tuyệt luân, nếu Ái Phương Sóc là tay tầm thường khác đã chịu không nổi rồi.

Ái Phương Sóc thị hòa hầu của mình đầy đủ, kinh nghiệm nhiều hơn và Ngũ Hành Chưởng lại là võ học ít thấy trong võ lâm. Lý Như Uyên cũng nhờ võ công kỳ diệu của Tuyết Sơn nên hai người đã hơn ba mươi hiệp rồi mà vẫn bất phân thắng bại.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Kinh thế bá thắng rất khó, ta không nên để cho Lý Như Uyên làm mất tiếng tăm của ông ta đã gầy dựng bấy nhiêu năm, khi nào thấy ông ta túng thế là phải ra tay giúp ngay mới được!

Chàng quyết định xong, quay lại nói với bọn Đông Phương Ngọc Côn rằng:

- Nhị huynh bảo vệ lấy Giang cô nương, đừng để cho Hắc Huyết Song Quái ra tay đánh trộm.

Nói xong, chàng chỉ khẽ đưng vai một cái, đã nhảy vào giữa vòng đấu rồi, liền nói:

- Đối phó với những quân ngông cuồng này, xin thế bá để cho cháu địch cũng thừa sức rồi!

Thấy chàng nói như vậy, Ái Phương Sóc đã biết thế diệt của mình thế nào cũng hạ nổi địch thủ, liền nhảy ra ngoài vòng chiến đấu, vừa cười vừa nói:

- Thế diệt nên cẩn thận nhé.

Thấy Vân Nhạc phi thân tới, Lý Như Uyên máu ghen nổi lên vì y thấy Vân Nhạc đẹp trai hơn và phong độ tuyệt mỹ, và lúc mới tới thấy Giang Dao Hồng chạy ra sau lưng chàng ẩn nấp, không thèm đếm xỉa tới, nên y mới hiểu làm chàng là người yêu của Giang cô nương là thế... Hơn nữa, y thấy thẳng Ái Phương Sóc đến nơi, bỗng bị Vân Nhạc vào ngăn cản, nên mặt y hiện ngay sát khí hăm lức nói:

- Ngươi là ai? Có phải là ngươi là kẻ một thể khắc phục bang Thanh Phong đây không?

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Phải, tôi đây. Còn tôi là ai thì anh chưa đủ tư cách hỏi tới.

Lý Như Uyên cười nhạt rồi nói:

- Ngươi thật ngông cuồng quá, nhất là đứng trước mặt ta đây.

Y biết công lực của Vân Nhạc lợi hại như thế nào, đêm hôm qua mới khắc phục bang Thanh Phong, nhưng y thị võ học hiện giờ của mình trong võ lâm ít người địch nổi, đồng thời y lại nghi ngờ người ta tô điểm quá nổi, chớ Vân Nhạc làm gì có võ công thần kỳ như vậy? Y yêu Giang Dao Hồng từ lâu rồi nên hôm nay mới theo tới đây để bảo vệ cho nàng, ngờ đâu Giang cô nương lại ghê lạnh y đến thế!

Nên bao nhiêu sự bức tức y đều định dồn cả vào đầu Vân Nhạc. Nay thấy Vân Nhạc đứng lì ra đấy, không nói nửa lời, liền nhận định đối phương bắt tài thật, lời đồn đại của thiên hạ không thể tin cậy được.

Vân Nhạc chỉ cười nhạt rồi đáp:

- Anh cũng thế, ở trước mặt tôi, thái độ của anh cũng quá ngông cuồng đấy.

Lý Như Uyên trầm giọng nói:

- Bạn hãy cảm mến đi, tiếp thử chiêu thức của ta xem có tiếp nổi không đã rồi hãy nói khoát sau.

Nói xong y lại giờ liền hoàn ngũ chiêu ra, càng đánh càng mạnh hơn lên, kinh phong kêu vù vù, tựa như bài sơn đảo hải đầy tới người của Vân Nhạc. Nhưng chàng vẫn đứng yên, không hề lui tránh, chiêu phong của đối phương áp đảo tới, cách người chàng độ năm tấc là tiêu tan liền, cả vạt áo chàng không thấy động mây may.

Thấy vậy, Lý Như Uyên kinh hãi vô cùng, nghĩ thầm:

- Đối phương giờ võ công của môn phái nào thế? Hay là y có tà thuật chăng?

Nhưng y có biết đâu Vân Nhạc bố trí ngầm Di Lặc Thần Công bảo vệ toàn thân. Cũng may cho Lý Như Uyên, chàng chỉ giữ thân không thôi, không sử dụng tới sức phản công, chớ không, mười Lý Như Uyên cũng bị sức bắn trở lại đánh bật ra ngoài hơn trượng là ít.

Lúc ấy, Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Bây giờ bạn cũng thử tiếp chiêu thức của tôi, xem bạn có tư cách ngông cuồng

không? Nói xong, chàng dùng thức thứ ba Mạc Phục Kim Cương trong mười hai thế của Di Lặc Thần Công, khẽ phẩy chéo hữu chiêu một cái, nhưng chiêu thức chỉ nhẹ nhàng đưa ra như là chưa dùng tới toàn lực vậy.

Bạch Sam Tú Sĩ Lý Như Uyên cũng là lương tài mỹ chất, chớ có phải là những kẻ tầm thường đâu, năm lên sáu đã được Tuyết Sơn Nhân Ma ôm lên trên núi, võ học đều được chân truyền, tánh nết cũng giống như sư phụ, tuy ít làm điều ác, nhưng khuyết điểm lớn nhất là hay tự phụ và nhảm tính, ví dụ y thích cái gì dù khó khăn đến đâu cũng phải xoay sở cho kỳ được. Cũng như chuyện y yêu Giang cô nương chẳng hạn. Nhưng y thị cái gì mà dám nhảm tính như vậy?

Không phải nói rõ, ai cũng biết y cậy có võ học kinh người, khi y hạ sơn, người trong giang hồ, nghe thấy y là môn đồ của Tuyết Sơn Nhân Ma cũng phải nhường nhịn ba phần, vì đánh với y, có thắng đi chăng nữa, phía sau y còn có lão ma đầu, nên y mới kiêu ngạo và ngông cuồng như thế!

Nhưng y có ngờ đâu, dùng liền hoàn chiêu đánh ra mà đến vạt áo của đối thủ cũng không thấy lay động tí nào, kinh hãi vô cùng, mặt tái mét lại, lại thấy đối thủ khẽ đánh ra một chiêu, tuy chưa thấy có cái gì là thần kỳ cả, biết ngay chiêu đó có chút quái dị, vội vận Tuyết Sơn tuyệt kỹ, Trần Sơn Khí Công ra, cổ họng hét như tiếng bò rống, giờ tay lên tiếp chiêu của địch. Trần Sơn Khí Công rất lợi hại, trong vòng mười trượng kẻ địch bị đánh là phải gãy xương nát thịt, xác mềm nhũn như một đồng đất bùn vậy. Lý Như Uyên có ngờ đâu Trần Sơn Khí Công của mình đánh ra, như bỏ đất rơi xuống bề vậy, biệt tâm vô tích, lại thấy chiêu của đối thủ phát ra, có tiếng gió kêu si, si rất nhỏ, thổi vào mặt thấy mát mẻ vô cùng, tiếp theo đó lại có một tiềm lực mềm mại và vô hình tập kích tới thân mình, càng ngày càng thấy mạnh hơn lên.

Lúc ấy, Lý Như Uyên muốn kháng cự lại, nhưng đã muộn rồi, thấy hai tay yếu hẳn, rồi dần dần sức lực của đối phương đè lên thân hình mình nặng như một tảng núi vậy, tay chân đã bắt đầu thấy tê liệt, cảm khẩu không nói được nửa lời, thân hình bị tiềm lực đó đẩy lùi về phía sau, mắt mũi ngũ quan cứ rí máu tươi ra. Lúc ấy, Lý Như Uyên như một ác quỷ mặt đầy máu tươi, chớ không đẹp trai như trước nữa. Y lùi một bước, mọi người đều rung mình một cái, dần dần càng lùi càng nhanh.

Vân Nhạc từ từ thâm hồi chường lại, Lý Như Uyên liền ngã ngửa xuống ao nước.

Hắc Huyết Song Quái vội chạy lại kéo y lên bờ ao, chỉ thấy hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng như giấy, ngũ quan nhỏ giọt máu tươi. Vì Vân Nhạc hận Lý Như Uyên mục hạ vô nhân và còn đến tận nơi hà hiếp Giang Dao

Hồng, liền nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ mi thị là đệ tử của Tuyết Sơn Nhân Ma thì muốn làm bậy thế nào cũng được hay sao? Trong võ lâm này lại dung túng nhưng quân bất chấp lý tánh này?

Nghĩ đoạn chàng bèn gỡ Di Lạc Thần Công ra, mười hai thức Di Lạc Thần Công đó là bí học đoạt thiên địa tạo hóa, mỗi một thức đều có oai lực vô cùng, tinh diệu độc đặc. Mười hai thức ấy là thấu hết tinh xảo của võ học thiên hạ.

Vừa rồi chàng sử dụng thức thứ ba là Mạc Phục Kim Cương, hóa Trấn Sơn Khí Công của Lý Như Uyên vào trong Di Lạc Thần Công, rồi từ từ đẩy đi, như vậy thì Lý Như Uyên chống cự sao nổi hai khí công dồn lại một lúc như thế!

Hắc Huyết Song Quái thấy Lý Như Uyên mê man bất tỉnh, vội dùng hết sức thủ pháp cứu chữa, nhưng không sao tỉnh lại được. Lúc ấy, tên trên trán có nốt ruồi mới nhìn Vân Nhạc cười giọng đau khổ và nói:

- Các hạ gây tai họa lớn thế này, anh em lão đành phải hộ tống Lý Như Uyên về núi. Nhưng Tuyết Sơn Nhân Ma hỏi tới thì anh em lão biết trả lời như thế nào đây?

Vân Nhạc hừ một tiếng rồi mới đáp:

- Ai bảo các ngươi đến tận cửa hà hiếp người. Tai họa này do các ngươi gây nên thì các ngươi cứ việc đem sự thật ra mà nói cho Tuyết Sơn Nhân Ma hay.

Ông già mặt đen lại cười đau khổ một tiếng nói tiếp:

- Vẫn biết thế nhưng Tuyết Sơn Nhân Ma có phải là người dễ nói chuyện như thế đâu? Chính ra, lúc Lý Như Uyên mới định tới đây, anh em lúc đi khuyên can rồi nhưng y cứ khăng khăng không chịu nghe.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Ngươi không cần nói nữa, ta đã biết anh em ngươi khó xử rồi...

Nói xong, chàng dùng tay điểm ngực Lý Như Uyên một cái rồi lại nói tiếp:

- Chỉ một tiếng đồng hồ là tên này thức tỉnh liền, nhưng tạm thời phải mất hết công lực, không thể cấu kinh được. Nhưng với võ lực của Tuyết Sơn Nhân Ma chữa cho y khôi phục lại sức lực không khó, còn tên họ ta là chi, khó bề cho hai người gửi lời cho Tuyết Sơn Nhân Ma hay là thế nào ta cũng sẽ lên Tuyết Sơn chơi một phen. Hắc Huyết Song Quái thở dài một tiếng, hình như đã trút được một gánh nặng vậy.

Ông già mặt đen không nốt ruồi nói:

- Các hạ nói một lời như vậy đủ lắm rồi, không khác gì anh em lão phu đã thu ơn huệ của các hạ vậy, nhưng chỉ sợ đời này anh em lão không sao báo đền được ân này.

Lại quay lại nhìn Ái Phương Sóc, lão quái mỉm cười nói tiếp:

- Kính lão nhi, chúng ta sẽ tái kiến.

Nói xong, y ẵm Lý Như Uyên lên, rồi cùng lão quái nọ quay đầu chạy liền.

Mọi người trở về khách sạn, Ái Phương Sóc cả cười nói:

- Hiền đệ, môn võ học hình như có chút tà khí của cháu, không những là đời này bác chưa hề mục kích nốt.

Người nổi tiếng như Ái Phương Sóc mà cũng không thấy rõ Di Lạc Thần Công nên mới hiểu lầm là tà thuật. Vân Nhạc chỉ cười thôi, chứ không trả lời vị thế bá.

Chàng bỗng quay lại hỏi Giang Dao Hồng rằng:

- Giang cô nương, tên Lý Như Uyên có uyên nguyên gì với cô thế?

Hai mắt của Giang Dao Hồng nước mắt đã chảy nhưng trước mặt mọi người không tiện khóc ra tiếng, cố chịu đựng nuốt lệ nay bỗng nghe thấy Vân Nhạc hỏi, nước mắt của nàng không sao cầm được nữa, lăn chảy xuống hai má, bao nhiêu phiền não uất ức, bấy lâu năm, nhất đáng phát tiết ra cả, tựa như nước lũ vỡ bờ vậy.

Một lát sau, nàng mới ngừng khóc, rồi từ từ kể hết nguyên nhân ra. Thì ra, cha của Giang Dao Hồng là một võ sư, tên Giang Phong, võ nghệ rất tầm thường, nên không sao xuất đầu lộ diện với đời được, chỉ ở nguyên quán tỉnh Sơn Tây, huyện Bình Dương, giúp cho một nhà phú hộ làm bảo tiêu hộ viện, ngày thường rất hay uống vài chén rượu, nhiều khi say túy lúy, nhưng nhờ có tánh tình lương thiện trung thực, nên phú hộ nọ rất quý mến, đặc biệt cho đem gia quyến tới ở hai căn phòng ngoài hiên. Giang Phong là người biết yên phận, nhất trí làm lưng cho phú ông. Năm Giang Dao Hồng lên bảy, trông rất xinh đẹp khả ái, lúc nhàn rỗi, Giang Phong lại cùng bọn đồng sự chén tạc chén thù cho tới say mềm, liền trở về phòng ngủ, không ngờ lúc ấy có mấy chục tên giặc bịt mặt vượt tường vào cướp bóc hãm hiếp, tự do hoành hành giết cả nhà già trẻ. Có mấy tên xông vào phòng Giang Phong, chờ tới khi Giang võ sư thức tỉnh thì quá muộn rồi, bị một tên giặc chém một nhát đao chết ngay tại chỗ. Mẹ Giang Dao Hồng cũng bị tặc phi hãm hiếp và giết chết. Lúc ấy, Giang Dao Hồng hoảng sợ đến chết giấc, tới khi tỉnh dậy, thấy bốn bề khung cảnh khác hẳn, đang nằm trên giường. Trước mặt nàng có một lão đạo sĩ hình dung quái dị, mỉm cười và nói:

- Cháu có đói không?

Giang Dao Hồng vội đứng dậy nhìn xung quanh, mới hay nơi đó là ở trong rừng, trên muôn núi cao. Tuy mới lên bảy, nàng đã biết cha mẹ bị giết có liên quan với lão đạo sĩ này, nên nàng không hỏi việc đó nữa, chỉ gật đầu thôi.

Qua một thời gian khá lâu, nàng mới biết lão đạo sĩ đó là Phong Lôi đạo nhân Chiêm Minh... Những dãy nhà xây trong rừng sâu ở trên Vạn Sơn đều là tổng đường của bang Thanh Phong, nơi đó còn gọi là Lã Lương Sơn nữa. Phong Lôi đạo nhân là sư huynh của Bang chủ Thiên Thủ Tiểu Phật Bộc Hoảng. Trong núi ra vào đều là đạo hữu giang hồ, mặt mày dữ tợn, thoáng trông thấy rất run sợ, nhưng khi trông thấy quen rồi mới coi là thường.

Phong Lôi đạo nhân rất cưng Giang Dao Hồng, liền đem hết võ nghệ truyền dạy cho nàng, và còn nhận nàng là con nuôi nữa. Thấm thoát đã qua mười năm rồi, năm đó Giang Dao Hồng đã mười bảy tuổi, trông rất xinh đẹp, nên trong Thanh Phong Bang có rất nhiều người ham mê sắc đẹp của nàng, nhưng vì nể cha nuôi nàng là Phong Lôi đạo nhân và tánh nàng lại lạnh lùng như sương tuyết không khác gì một bông hồng xung quanh mọc đầy gai, không ai dám trêu ghẹo và đùa cợt nàng cả. Tuy hành sự độc ác vô cùng, Phong Lôi đạo nhân rất thẳng thắn chính trực, thương yêu Giang Dao Hồng như con ruột vậy.

Bang chủ Bộc Hoảng là kẻ hiếu sắc, thấy Giang Dao Hồng xinh đẹp như vậy mang lòng yêu mến, mới nói với sư huynh phái Giang Dao Hồng làm thơ ký cho bốn bang. Phong Lôi đạo nhân không ngờ sư đệ có gian ý, vui lòng nhận ngay. Thế là từ đó nàng là thơ ký cho Thanh Phong Bang, quản lý danh sách các bằng hữu và sổ sách chi thu.

Nhờ gần gũi nhau, Bộc Hoảng thỉnh thoảng tán nịnh, mong nàng động lòng yêu, nhưng ngờ đâu nàng không thèm ngó tới và còn đem chuyện đó mách Phong Lôi đạo nhân nữa. Vì vậy, có mấy lần Phong Lôi đạo nhân nổi giận quát mắng Bộc Hoảng vô liêm sỉ. Nhưng có khi nào Bộc Hoảng chịu buông tha cho, thiên phương bách kế du thuyết và tặng tiền bạc vật báu nhưng nàng vẫn lạnh lùng như cũ. Cũng vì thế, mỗi đêm khuya canh vắng, dưới bóng trăng và trước trăm hoa đua nở, nàng cứ khóc thầm, tự oán trách số phận hẩm hiu. Một hôm, nàng đang chỉnh đốn sổ sách, Phong Lôi đạo nhân dẫn một thiếu niên anh tuấn tới giới thiệu với nàng.

Thiếu niên đó là Bạch Sam Tử Sĩ Lý Như Uyên. Mới gặp mặt lần đầu Giang Dao Hồng đã nhận thấy thiếu niên đó tà nhiều hơn chính, cử chỉ không được đứng đắn, nên nàng đã sinh ác cảm ngay. Lý Như Uyên mới trông thấy đã đem lòng yêu nàng tức thì, cứ lên rú nàng đi vào trong núi tìm những nơi phong cảnh ưu tú để trò chuyện. Vì nể Phong Lôi đạo nhân, nàng cứ phải đi cùng với người mình không ưa.

Một hôm, nàng suýt thất tình với Lý Như Uyên, từ đó trở đi nàng coi tên nọ như rắn rít. Biết rõ đầu đuôi câu chuyện, Bang chủ Bộc Hoảng thốt lời nhạo báng Lý Như Uyên. Tức giận vô cùng, Lý Như Uyên liền rời Lã Lương Sơn, lúc đi tuyên bố là phải lấy được Giang Dao Hồng làm vợ mới thôi.

Cảnh đẹp ít khi tồn tại được lâu, không bao lâu Phong Lôi đạo nhân ốm đau nằm liệt giường liệt chiếu. Giang Dao Hồng hầu hạ thuốc thang, ngày đêm ở cạnh không chớp mắt, nhưng số mạng của lão đạo sĩ đến ngày tận rồi, bệnh càng ngày càng trầm trọng thêm. Phong Lôi đạo nhân tự biết sắp chết đến nơi liền nắm tay Giang Dao Hồng cười gượng rồi nói:

- Dao con, tuy cha suốt đời độc thân, không có con cái nối dòng dõi nhưng may có con ở cạnh, không khác gì con ruột của ta. Cha sắp lìa trần rồi, cha chỉ có một điều ân hận nhất là chưa gả chồng cho con. Cha rất lo ngại, vì hiện con đang sống trong hang hùm, chỉ sợ sau khi cha chết, con sẽ bị đưa sư đệ bất lương đâm dục, cho nên cha đã xếp đặt cho con một lối thoát rồi. Còn cha để của con lúc chết, cha tới chậm một bước nên không kịp cứu, cho nên mới ảm con về núi nuôi. Con có hiểu tại sao bang ta lại tới nhà phú ông cướp bóc chém giết không? Nguyên nhân chỉ vì phú ông có một thanh bảo kiếm, bị bang ta điều tra biết, mới diễn ra tấn thảm kịch ấy. Cha hay tin vội chạy tới nơi, nhân đến chậm một bước, khiến cha mẹ con bất hạnh như vậy...

Giang Dao Hồng rí rí khóc, Phong Lôi đạo nhân thở dài một tiếng nói tiếp:

- Con đừng khóc lóc nữa, việc đó đã rồi, hối cũng bắt cập. Thiết nghĩ cha năm xưa cũng lỡ bước đi vào con đường lầm lỗi này, mất hết lương tri, hai bàn tay đầy những máu hôi tanh, nên bị giang hồ khinh thị. Tuy vậy, cha không hề giết oan một người nào, ngày hôm nay mới được chết nằm trên giường thế này, cũng do một niềm thiện chí đó mà nên đây. Từ khi cha biết hối cải, thấy có nhiều kẻ thù không chịu buông tha cha, mới phải lên đây nương nấu cạnh sư đệ Bộc Hoảng, mười mấy năm liền, không hề bước chân vào giang hồ. Trong vô lâm dần quên bằng cái tên Phong Lôi này đi, nên mới có kết quả như ngày nay, cha cũng lấy làm mãn nguyện lắm rồi...

Nói tới đây đạo sĩ ngừng giây phút rồi nói tiếp:

- Cha biết lúc nào con cũng mong được cầm dao sắc giết kẻ thù rửa hận cho cha mẹ, nên con vẫn dò la các người trong bang, nhưng có ai thổ lộ cho con nữa lời đâu? Ngay trong nhứt ký của bang, sư đệ ta cũng xé mất trang giấy ký sự về vụ ấy rồi. Bây giờ cha phải cho con hay, người giết cha mẹ con hiện đang làm phân đường chủ ở Tây Xuyên, tên là Thôi Mệnh Vô Thường Đường Gia Hân. Từ khi cha đem con về nuôi, y liền rời khỏi tổng đường dời đi Tứ Xuyên, mười mấy năm nay không thấy y trở về Lã Lương Sơn nhưng với võ học của con hiện nay vẫn chưa phải địch thủ của y. Vậy sau khi rời khỏi sơn trại này, con phải đầu danh sư ngay, tập thành tuyệt nghệ, mới trả được mối thâm thù đó. Trước kia cha định gả con cho Lý Như Uyên nhưng con lại không ưa y. Cha cũng biết, hôn nhân phải nam nữ cùng bằng lòng nhau mới có kết quả tốt đẹp, nên cha không bắt buộc con phải lấy y là thế!

Nói xong đạo sĩ lấy trong túi một cây cờ lệnh ra, giao cho Giang Dao Hồng và nói tiếp:

- Xem bệnh trạng, cha chắc chỉ sống tới ngày kia là cùng, như vậy ngày mai lúc trời tối, con cầm cờ lệnh này ra khỏi tổng đường, đi thẳng lên trên Bắc Kinh. Còn sau này ra sao, phải xem số mệnh của con có được may hay không?

Giang Dao Hồng khóc sụt sùi. Phong Lôi đạo nhân thở dài một cái, rồi nhắm nghiền hai mắt không nói gì nữa.

Tối ngày hôm sau, quả nhiên bệnh của Phong Lôi càng trầm trọng thêm, chết giấc đi mấy lần, lúc tỉnh lại liền thúc giục Giang Dao Hồng đào tẩu tức thì... Tuy không nở, nàng biết không đi không được, vội vàng nhặt mấy bộ quần áo, một ít bạc vụn và một thanh kiếm, rời khỏi Lã Lương Sơn, trước khi ra đi, vái sóng Phong Lôi đạo nhân ba vái. Chạy ra khỏi Vạn Sơn, nàng bị Ai Phương Sóc trông thấy, suốt dọc đường cứ theo dõi bảo vệ. Qua được mấy nơi ải cạnh, nói dối người canh gác là đi bốc thuốc cho Phong Lôi đạo nhân. Trời tảng sáng, nàng đã đi tới Thạch Huyện thành. Sáng sớm ngày thứ ba, Phong Lôi đạo nhân trút hơi thở cuối cùng. Thiên Diện Tiểu Phật mới phát giác Giang Dao Hồng mất tích, liền ra lệnh cho thủ hạ lùng bắt tới khi hay tin thì nàng đã ra khỏi tổng đường rồi, liền phái mấy tay hảo thủ đuổi theo bắt về và ra lệnh cho các phân đường, chủ trại, hễ thấy nàng là phải bắt sống đem về nộp tổng đường. Cũng nhờ có lệnh này Giang Dao Hồng mới thoát chết mấy lần.

Nàng ra đi, Bộc Hoàng lo ngại nhất là nàng đã biết hết danh sách của bang và điều quan trọng của bang, nếu nàng thối lộ cho quan binh hay, Thanh Phong Bang có thể bị diệt vong nhưng vì ham mê sắc đẹp của nàng, nên y mới ra lệnh phải bắt sống là thế. Vào trong Thạch Huyện Môn đang ăn uống qua loa, lại lên đường ngay. Nàng đi qua Giao Thành, Thái Nguyên, Tĩnh Kinh đi Thạch Môn, suốt dọc đường nguy hiểm vô cùng, đều nhờ Ai Phương Sóc trợ giúp mới thoát nạn.

Nàng không ngờ đi tới đây lại bị bang chúng theo dõi và còn hẹn lên Cương Thượng đấu võ nữa. Nói tới đây, hai má nàng ửng đỏ đầm nước mắt. Vân Nhạc và hai anh em Đông Phương Ngọc Côn nghe xong cũng phải thương tiếc hộ.

Đông Phương Ngọc Côn khuyên nàng rằng:

- Giang cô nương đừng có đau thương như thế nữa. Trưa ngày hôm nay tôi với Khương sư huynh khởi hành ngay, chúng tôi hộ tống cô tới nơi cư ngụ của sư thúc Mạng Ân Sư Thái. Sau này cô học thành tuyệt nghệ, lo gì không trả được mối thù đó.

Giang Dao Hồng nghe nói lau nước mắt cười liền, và cảm tạ luôn miệng.

Lúc ấy, Ai Phương Sóc lại la lớn:

- Mấy đứa nhãi con lắm bầm xong chưa? Mồm của lão đã nhạt như nước ốc rồi.

Vân Nhạc cười và nói:

- Bác không biết uống nhiều có hại tới thân hay sao? Bác không tin đã có bài thơ cổ dẫn chứng:

Bình Đế Thương Thân Vì Tửu Độc (vua Bình Đế chết vì chất độc của rượu). Giang Biên Lý Bạch Tồn Kỳ Khu (Lý Bạch cũng mất ở bên bờ sông). Khuyển Quân Ưu Âm Vô Tình Thủy (khuyển chàng đừng uống nước vô tình). Túy Hậu Lụy Nhân Tâm Ý Mê (lúc say khiến người ta mê man cả tâm ý).

Ngờ đâu, Ai Phương Sóc tròn tròn đôi mắt và nói:

- Nhãi con thì biết gì nào? Rượu có rất nhiều điều hay, để lão kể cho mà nghe này: Nó trợ giúp anh hùng can đảm thêm, gợi thêm thơ hứng, nó là đơn thuốc giải sầu do thần tiên tạo, trước cảnh phong, hoa, tuyết, nguyệt, không có rượu thì vui sao được? Như vậy rượu chẳng tốt là gì?

Vân Nhạc cả cười và đáp:

- Vâng, bác nói đúng vẫn hơn. Cháu biết nói gì nữa? Nào, chúng ta đi uống rượu đi.

Mọi người com rượu xong, đã tới đầu giờ Mùi rồi. Khương Tôn Diệu, Đông Phương Ngọc Côn và Giang Dao Hồng đứng dậy cáo từ, qua tỉnh Hà Nam đi vào Tứ Xuyên.

Vân Nhạc nói với Ai Phương Sóc rằng:

- Mấy ngày hôm nay cháu cảm thấy mệt mỏi, lại thêm đêm hôm qua mất ngủ, cháu xin phép bác về phòng nghỉ ngơi chốc lát đã.

Ai Phương Sóc không nghĩ ngờ gì cả, liền cười nói:

- Anh hãy về phòng ngủ một lát, lão còn chưa đủ ghiền, để lão uống thêm vài chén đã.

Nói xong, lão hiệp lại trở vào thực đường. Vân Nhạc nhìn theo cười thầm. Mặt trời đã lặn, Ai Phương Sóc ngồi uống rượu một mình, chờ mãi không thấy Vân

Nhạc ra, lắm bầm nói:

- Thằng nhãi này ngủ say thực!

Nói xong, lão hiệp đứng dậy đi vào phòng Vân Nhạc, không thấy hình bóng chàng nọ đâu cả, chỉ thấy trên bàn có một tờ giấy viết để lại, đại khái rằng:

- Cháu quyết đi tới chân trời góc biển tìm kiếm kẻ thù. Bác là anh em kết nghĩa với cha cháu, thiên hạ đều hay biết cả, nếu bác đi cùng với cháu, kẻ thù sẽ đề ý tới, như vậy không có lợi gì, nên bắt buộc cháu phải một mình đi tỉnh Sơn Tây trước.

Ài Phương Sóc đập mạnh xuống bàn một cái, la lớn:

- Tiểu quý đầu, mày giỏi thật, dám nói dối lão gia.

Lão hiệp liền đi tỉnh Sơn Tây để tìm kiếm Vân Nhạc.

Hãy nói Vân Nhạc rời khỏi Nghênh Tân khách sạn, sang một khách sạn nhỏ khác, sai phó kỵ bán con ngựa đi. Chàng biết sau vụ Cương Thượng, tên tuổi đã vang lừng khắp nơi, nếu từ đây cỡi ngựa đi vào kinh đô, sợ nhiều người biết mặt biết tên thì thêm phiền thôi, chỉ bằng bán ngựa đi, giờ khinh công đi đường núi vào kinh cũng được. Từ khi bước chân vào khách sạn, chàng ngã mình xuống giường ngủ liền, cho tới tới ngày hôm đó mới thức tỉnh, đi ra ngoài cửa khách điếm, hỏi người qua đường Thiên Tề miếu ở đâu, rồi mới đi về phía bắc thành. Thiên Tề miếu ở ngoại ô thành Thạch gia trang, xung quanh hoang vu vô cùng. Vân Nhạc thấy người đi đường thưa thớt, liền lấy mặt nạ ra đeo và giờ khinh công đi cho nhanh, tới cạnh Thiên Tề miếu, nhìn mình một cái, nhảy lên trên mái hiên, đi qua hai tòa điện lớn, thấy bảy, tám tên canh gác của An Thanh Bang đứng mỗi người một góc.

Đêm hôm ấy, trời phủ đầy mây đen, trăng sao đều biến đâu mất nên bốn bề đen tối như mực, gió đêm ở phía bắc có tiếng là mạnh, đưa cát sỏi bay tung lên, lúc rơi xuống mái tiếng kêu xà xà. Vân Nhạc giờ thân pháp Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra, cố ý đi lướt qua các chòi canh của An Thanh Bang, đi đã nhanh lại thêm người quay tít như chong chóng, trong đêm tối không thấy gì mây thì bọn canh gác làm sao thấy được thân pháp kỳ môn ấy? Chúng chỉ thấy trước mắt tối sầm và một luồng gió thoáng qua thôi.

Trong bọn chúng có một người lên tiếng nói:

- Có ma chạy qua, hay là những con doi ra ăn sương chắc?

Vân Nhạc chỉ cười thầm, chân vẫn không ngừng, lại qua một đại điện nữa, phía trước mặt, trên góc mái hiên có bốn người đứng tại đó, tay cầm đèn Không Minh, ánh sáng hơi vàng, vừa đây vừa mở nắp đèn để chiếu rọi bốn bề. Chàng vội phi thân tới cạnh sống mái ngói nằm xuống ẩn núp, nghe thấy phía dưới trong điện có tiếng người trò chuyện. Chàng nghĩ:

- Ta không nên xuống vội, hãy nghe xem chúng nói những gì đã.

Nghĩ đoạn, chàng dùng hai chân móc mái ngói, uốn mình lộn ngược xuống, ngó đầu nhìn qua khe bông thấy trong điện có hai ba chục người đang ngồi ngón ngang trên mấy cái ghế dài. Người ngồi trên ghế bên trái là một ông già mặt đỏ râu dài, hai thái dương phồng lên, đôi mắt sáng như điện, lên tiếng nói:

- Sự thật thì Thanh Phong Bang không có thù hằn gì với quái thủ thư sinh đó, như vậy ta hà tất gây thêm kẻ địch làm gì? Nhưng bang Thanh Phong năm xưa có ký kết mật ước với bang ta là hễ bang nào có cường địch đi tới khu vực của bang nọ thì bang nọ phải có nghĩa vụ trừc nã kẻ thù ấy hộ. Từ hôm bốn Bang chủ nhận được thư cầu cứu của phân đàn Thanh Phong Bang ở Cương Thượng gửi tới, đã tỏ rõ cho họ hay là không thể tiếp thu được, lấy lý do là lá thư đó không phải chính tay Bang chủ bang Thanh Phong Thiên Điện Tiểu Phật viết tới. Nhưng vì bốn bang gần đây có một vị lão tiền bối mới tới, chắc các vị đã nghe thấy nói tới rồi, người đó chính là Cửu Thần Sách Lý lão tiền bối.

Lúc ấy, trên ghế bên phải có một ông già râu tóc bạc phơ tiếp lời:

- Ủa, vị lão tiền bối ấy lại xuất sơn à? Mười mấy năm không thấy ông ta bước chân vào giang hồ, ai cũng tưởng ông ta không xuất hiện trong võ lâm. Tiểu đệ nghe nói năm xưa võ học của Sách lão tiền bối đã tới chôn tuyệt mức, chỉ môn võ La Hầu Sát Công của ông ta cũng kinh người rồi nhưng vì ít khi lộ diện nên trong võ lâm ít người biết tới Sách lão tiền bối có tuyệt học hãn thế như vậy. La Hầu Sát Công dùng chưởng lực phát ra, in vào thân kẻ địch, trên mặt da thịt có một vết bàn tay thâm tím hiện lên ngay, và trong nội tạng thì nát hết, lợi hại vô cùng. Bây giờ ông ta lại ra, tất nhiên võ học đó càng siêu thần nhập hóa hơn.

Vân Nhạc giật mình nghĩ thầm:

- Có lẽ người đó là kẻ thù giết chết mẹ ta cũng nên? Nếu quả thật là tên Cửu Thần Sách Thiên Lý này thì ta phải diệt trừ cho được mới hả dạ. Chàng không định xuống vội, còn muốn nghe thêm bọn chúng nói gì nữa không?

Người mặt đỏ râu dài vừa cười vừa nói:

- Thạch lão sư kiến thức rất rộng, nên hễ ai nói tới Yến Vân Tứ Lão...

Nói tới đây ngừng lời giây phút nói tiếp:

- Tệ Bang chủ lúc đầu không chịu nhận lời thỉnh cầu của phân đàn Cương Thượng của Thanh Phong Bang, sau Sách lão tiền bối khuyên tệ Bang chủ nên coi đạo nghĩa võ lâm làm trọng, nên tiếp nhận lời thỉnh cầu ấy. Sách lão tiền bối còn hăng hái nhận đôi phó tên Quái Thủ Thư Sinh đó hộ. Vì vậy việc này mới quyết định như thế. Lạ thật, tại sao tới giờ này chưa thấy Sách lão tiền bối tới?

Ông già họ Thạch lúc này mới tiếp lời nói:

- Có lẽ cũng sắp tới rồi, nhưng giờ phút này vẫn chưa thấy Quái Thủ Thư Sinh lộ diện, hay là thơ truyền khẩu của Cái Bang chưa truyền tới tai y chăng?

Người mặt đỏ râu dài nổi giận nói:

- Hừ! Nếu Cái Bang dám lừa dối chúng ta, lão sẽ phá tan cái ổ của chúng tức thì!

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Lão già này nói khoác quá! Tại sao trong võ lâm lại có lắm kẻ ngông cuồng như thế?

Chưa nghĩ xong, chàng đã thấy một người vội vàng chạy vào trong điện, cấp báo với người mặt đỏ rằng:

- Bẩm đường chủ, Sách lão tiền bối giá lâm!

Người mặt đỏ trả lời “Ừ” một tiếng, rồi đứng dậy đi ra bên ngoài, mọi người theo ra sau. Một lát sau, những người đó đưa một ông già mặt như chim cú bước vào.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Thì ra lão này là Cưu Thần đấy! Quả thật thấy mặt đã biết ngay tên rồi. Có lẽ người ta thấy mặt y như con cú mới đặt tên này cho cũng nên.

Người tên là Cưu Thần mặc áo vải màu lam, đầu gần sỏi hết, chỉ còn hai bên thái dương có mấy sợi tóc mai trắng thoi, răng rụng gần hết nên hai má hóp lại, mồm thì vầu ra như cái mỏ con cú vậy, đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu, trông vẻ mặt nham hiểm vô cùng, tay cầm một cái điều cây, nhìn kỹ bàn tay cầm điều đó thừa thêm hai ngón. Vân Nhạc trông thấy rõ bàn tay phải có thừa thêm hai ngón, máu trong người sôi lên tức thì. Cưu Thần Sách Thiên Lý ngồi yên rồi, vênh vao hút thuốc thối khỏi phi pháo, kiêu ngạo vô cùng, nhìn người mặt đỏ nói:

- Luru đường chủ, thẳng nhãi đó đã tới chưa?

Y chưa nói dứt lời, bỗng thấy cổ tay rung động một cái, cái điều cây đang cầm đã không cánh mà bay đi đâu mất rồi? Cưu Thần định thần nhìn xem, thì ra một thiếu niên mặt quái dị, áo đen, không biết tới lúc nào mà đã đứng sững ở trước mặt rồi, tay y cầm điều cây của mình. Chỉ thấy thiếu niên đó the the cười nhạt hai tiếng, mọi người đứng ở trong điện đều kinh hoàng dò người ra.

Sách Thiên Lý không biết quái thiếu niên ấy dùng thủ pháp gì mà chớp giật cái điều cây của mình một cách dễ dàng như thế? Y kinh ngạc và biến sắc mặt, bỗng phi thân lên, giở song chưởng nhìn tay cầm điều cây của Vân Nhạc mà vô tới. Không cần nói rõ, ai cũng biết Sách Thiên Lý định cướp lại cái điều cho khỏi mất sĩ diện. Ngờ đâu hai tay của Sách Thiên Lý lại bất hủt. Còn quái thiếu niên đã lên tới trước mặt ông già mặt đỏ, không thèm đếm xỉa tới Sách Thiên Lý. Tức giận đến nổi mặt đỏ như lửa hồng, Sách Thiên Lý không đuổi theo nữa, chỉ hí hí

cười hoai, nghe rất rùng rợn.

Quái thiếu niên chậm rãi nói:

- Luru đường chủ mời thiếu gia tới đây có việc gì thế?

Ông già râu dài mặt đỏ là đường chủ của phân đà Thạch gia trang của An Thanh Bang, người ta đặt cho biệt hiệu là Náo Hải Giao Luru Hải, thấy Vân Nhạc hỏi như vậy mãi không trả lời được, một lát sau mới cố giọng nói:

- Có phải các hạ hôm qua ở Cương Thượng...

Quái thiếu niên trầm giọng tiếp lời ngay rằng:

- Phải, thiếu gia đêm hôm qua đối địch với bang Thanh Phong đấy, nhưng cái đó có liên quan gì với An Thanh Bang các người đâu?

Luru Hải mặt nóng như hun, càng ngượng nghịu thêm, nghĩ thầm:

- Người ta nói rất đúng, An Thanh Bang hà tất phải đương đầu hứng chịu cho Thanh Phong Bang làm gì?

Y tuy nghĩ như vậy, nhưng vẫn làm ra vẻ đĩnh đạc, cả cười một hồi, quát lớn và nói:

- Người gây sự ở khu vực của An Thanh Bang thì bốn đường có quyền hỏi tới.

Chỉ nghe thấy “Bộp” một tiếng, quái thiếu niên đập mạnh lên cái thần án cạnh đó và cười nhạt rồi nói:

- Bậy nào, tất cả đất đai là đều là vương thổ, An Thanh Bang không phải là quan phủ địa phương này, chỉ là một tổ chức tà ác đạo tặc thôi, thì có quyền gì hỏi tới những việc xảy ra trên đất đai này? Họ Luru kia, nếu mi còn thốt những lời ngông cuồng như thế nữa, thiếu gia không cho mi mấy cái bạt tai mới là cả một sự lạ.

Cái thần án bị quái thiếu niên đập một chưởng, lõm hẳn một vết bàn tay, sâu chừng nửa tấc, tựa như dùng dao đẽo vậy, như vậy đủ thấy nội lực kinh

người biết bao? Mọi người trông thấy thế, đều rùng mình hãi sợ, còn Sách Thiên Lý chỉ cau mày, đứng yên đó. Cái đập ấy, quái thiếu niên mới sử dụng trường lực thường thôi, chớ không thì thân án ấy đã thủng lỗ rồi.

Lúc ấy ông già họ Thạch đi tới, chấp tay chào chàng vừa cười vừa nói:

- Thiếu hiệp, có chuyện gì hãy ngồi chơi uống chén nước đã, rồi hãy thông thả nói cũng được. Sự thật, tối hôm nay, những người có trong điện này đa số đều hâm mộ oai nghi của thiếu hiệp, cho nên mới tới đây để được chiêm ngưỡng phong thái. Lão là Thạch Trấn Thiên, mở trường dạy võ nơi đây. Vì đêm hôm qua thiếu hiệp anh dũng vô cùng, tiếng tăm đã truyền đi khắp mọi nơi, cho nên lão mới tới đây mong được làm quen. Việc đêm nay, thiếu hiệp không thể trách Lưu Đường chủ được, vì ông ta thừa lệnh trên sai khiến chớ có phải tự ý ông ta định làm như thế này đâu? Mong thiếu hiệp lượng thứ cho.

Quái thiếu niên mỉm cười nói:

- Thạch lão sư nặng lời quá. Vẫn biết câu chuyện là như thế thật, nhưng thử hỏi Lưu Đường chủ định đoạt ra sao?

Lưu Hải định mở mồm nói, Curu Thần Sách Thiên Lý khí khái cười giọng quái dị và nói:

- Tiểu tử, mi muốn biết định đoạt ra sao ư? Mi hãy hỏi lão đây sẽ biết liền.

Quái thiếu niên quay lại nhìn Sách Thiên Lý cười nhạt rồi đáp:

- Sách Thiên Lý, người đừng có tự phục La Hầu Sát Công của mình là môn võ không ai địch nổi. Với thiếu gia thì môn võ độc đáo của người không nghĩa lý gì cả. Nếu người thấy ngứa ngáy chân tay thì chờ thiếu gia giải quyết việc An Thanh Bang xong sẽ kiếm nơi thanh tịnh thử vài hiệp cũng không muộn mà.

Curu Thần Sách Thiên Lý rùng mình sợ hãi, nghĩ thầm:

- Quái lạ, La Hầu Sát Công của ta, tất cả sử dụng có ba lần thôi. Còn mười lăm năm nay ta có giờ môn võ ấy ra bao giờ đâu mà y lại biết rõ như thế?

Quái thiếu niên quay lại nhìn mặt Lưu Hải không nói năng gì, hình như đợi chờ trả lời vậy.

Náo Hải Giao Lưu Hải bất đắc dĩ phải đáp:

- Theo quy luật của võ lâm thì người nào thắng trận, muốn nói gì đối thủ cũng đều cho là phải. Bây giờ không cần nói nhiều làm gì, xin ngài ra bên ngoài đấu vài hiệp chỉ giáo cho, nếu Lưu mỗ thất bại thì từ giờ tề bang không được lý tới nhưng việc tương tự như thế này nữa.

Quái thiếu niên cả cười rồi nói:

- Thôi được, cứ theo lời nói mà xử sự vậy.

Nói xong chàng quay mình đi ra cửa điện trước. Bên ngoài là tế đàn xây bằng đá rập, rộng chừng hai mươi trượng. Lúc ấy An Thanh Bang đã thấp bốn bó đuốc để bốn góc, sáng rực như ban ngày. Những thủ hạ An Thanh Bang do Lưu Hải dẫn tới, không kể những người đứng canh gác trên mái nhà, cũng có tới tám chín mươi người ở đó. Quái thiếu niên tới, tại sao những hảo thủ đó cứ làm thinh như vậy? Vì việc này là việc của Thanh Phong Bang, không việc gì tới An Thanh Bang cả, hơn nữa, bọn chúng cũng muốn xem tài ba của Curu Thần Sách Thiên Lý ra sao, nên mới không tham dự vào là thế.

Náo Hải Giao Lưu Hải đứng lẩy tẩn xong, chấp tay vừa cười vừa nói:

- Mời thiếu hiệp đánh trước cho.

Quái thiếu niên không muốn kết thêm mối oán thù này nên mỉm cười đáp:

- Lưu Đường chủ, chúng ta đã không có oán thù gì cả, thì bên nào có người bị thương cũng không nên cả. Hay là thế này vậy, Lưu Đường chủ cứ việc tấn công, tại hạ thì cứ tránh né, trong ba mươi hiệp, nếu Đường chủ dụng được tà áo của tôi thì coi như Đường chủ thắng, tôi phải theo Đường chủ tới quý tổng bang yết kiến quý Bang chủ, tùy quý Bang chủ muốn xử sự ra sao cũng được. Bằng không thì hòa cuộc, chẳng hay Đường chủ nghĩ sao?

Lưu Hải nghĩ thầm:

- Người ngông cuồng thật. Chẳng lẽ với công lực tu luyện bốn năm chục năm của ta mà không đánh dụng nổi tà áo của người thì thật là vô lý quá!

Y nghĩ vậy, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười đáp:

- Ý kiến của thiếu hiệp rất hay, Lưu mỗ xin thất lễ trước nhé!

Quái thiếu niên với giọng cười kiêu ngạo, chỉ khẽ gật đầu một cái, hình như rất coi thường sự tấn công của đối thủ vậy.

Lưu Hải xông lên, sử dụng thể Nhựt Nguyệt Nhập Hoài (mặt trời và mặt trăng cùng rơi vào trong lòng) hai tay ôm tròn, đưa ra trường phong bao trùm xung quanh khiến quái thiếu niên không còn nơi nào mà trốn tránh được. Ngờ đâu, song trường của y chỉ còn cách độ hai tấc là đụng phải người đối phương rồi, Lưu Hải bỗng thấy hai mắt hoa hấn đi, hai tay liền ôm vào chỗ trống, còn thân hình của quái thiếu niên đã biến đâu mất. Lưu Hải biết đối thủ đã tránh ra phía sau mình rồi, liền quay ngay lại, vừa thấy mặt đối thủ, hai mắt lại hoa luôn, tới khi nhìn thấy rõ thì mắt bóng quái thiếu niên rồi, kinh hãi

đến toát mồ hôi lạnh ra. Bất cứ Lưu Hải giờ thân pháp và thủ pháp gì ra, cũng đều như dưới đáy bể bắt bóng trắng trôi, không sao đụng chạm được mảnh áo của thiếu niên cả. Y cứ thấy thân ảnh của đối phương như một làn khói vậy, thoáng thấy đã biến mất ngay rồi. Quay liền mấy chục cái, đến nỗi Lưu Hải hoa mắt chóng mặt mà vẫn không thấy. Lưu Hải nghĩ thầm:

- Có lẽ thiếu niên này không phải là người mà là ma quỷ cũng nên? Nếu ta cứ quay chong chóng thế này mãi, đến chết mệt mắt, bây giờ ta giờ thân pháp Linh Không Phát Kích ra (nhảy lên cao đâm bổ xuống) thì quái thiếu niên này không còn giờ môn Quỷ Toàn Công ấy ra nữa (ma quay chong chóng).

Nhưng môn Linh Không Phát Kích này võ lâm rất ít người dùng, vì nhảy lên cao bổ xuống, tất cả người đều trông hờ, nên phải gặp trường hợp bất đắc dĩ lắm mới đem ra sử dụng. Nhưng Lưu Hải thấy quái thiếu niên đã nói ngay lúc đầu không ra tay đánh lại mình, nên mới không nghi kỵ mà định dùng thân pháp đó. Nghĩ xong, y buông hai tay, đứng yên không cử động. Quái thiếu niên thấy y không cử động cũng đứng yên nhìn lại.

Bỗng nhiên Lưu Hải thét lớn một tiếng quái dị, thân hình tựa như con chim ưng bay lượn trên không, đột nhiên giờ hai cái quay chao sặc bén như dao nhắm hai vai quái thiếu niên bổ xuống. Mười ngón tay của y có tiếng kêu “sì s” nhanh như chớp nhoáng vồ tới. Quái thiếu niên ha hả cười, hai vai nhún một cái, lại mất tung tích luôn. Lưu Hải vỗ huyệt, thân hình rơi xuống, chân vừa đụng mặt đất, đã thấy quái thiếu niên hiện ra trước mặt, hi hi khê khê cười rồi.

Thì ra quái thiếu niên cũng nhảy lên trên không, bay lượn theo sau Lưu Hải, như bóng theo hình, khi tới Lưu Hải xuống tới mặt đất, chàng nọ cũng xuống tới phía sau và lên luôn ra phía đằng trước liền. Mọi người thấy quái thiếu niên thần kỳ quá đều vỗ tay khen ngợi. Còn Sách Thiên Lý đứng trong đám đông, hai mắt cứ nhấp nháy luôn.

Náo Hải Giao Lưu Hải lúc này đã biết quái thiếu niên có võ học siêu phàm xuất thần, tài ba hơn mình nhiều, liền chấp tay vái chào, vừa cười vừa nói:

- Võ học của các hạ tinh thâm lắm, Lưu mỗ xin chịu thua và cáo từ đây. Nếu các hạ có rảnh, xin mời tới tệ đường ở chơi vài bữa để chúng tôi được hân hạnh tiếp đón. Chẳng hay chúng tôi có được may mắn như thế không?

Quái thiếu niên vừa cười vừa đáp:

- Lưu đường chủ, chúng ta không đánh nhau thì không bao giờ làm quen được như thế này. Một ngày gần đây tiểu đệ thế nào cũng tới thăm đường chủ vài hôm.

Nói xong, chàng quay mặt lại phía Sách Thiên Lý quát lớn:

- Sách Thiên Lý, bây giờ đến lượt chúng ta phải tính toán cho dứt khoát đi.

Chàng vừa nói tay vừa múa tít cái điều cây cướp được của Sách Thiên Lý hồi nãy. Cừu Thần Sách Thiên Lý biến sắc mặt, tức giận vô cùng, hơn nữa lại thấy địch thủ đang múa cái điều cây của mình để làm nhục nhã mình, giận quá hóa cười điên cuồng, và đồng thời nhún mình nhảy tới, giờ chưởng lên đánh luôn. Quái thiếu niên không tiếp đỡ chưởng đó, chỉ tránh sang một bên một bước, múa điều cây nhanh như gió, điểm luôn vào Thiếu Cúc huyệt của địch. Sách Thiên Lý cảm thấy cánh tay tê liệt, vội buông chưởng lui về phía sau ba thước, hai mắt tròn trũng tỏ vẻ nghi ngờ và nghĩ thầm:

- Sao thằng nhãi con này ra tay lại nhanh đến thế?

Quái thiếu niên không tiến lên tấn công, chỉ vừa cười vừa nói:

- Sách Thiên Lý, có giỏi kiếm nơi khác yên tĩnh hơn đây, để quyết định sống mái! Ngươi có dám không?

Náo Hải Giao Lưu Hải bỗng lên tiếng nói:

- Nếu hai vị giao chiến không muốn để cho chúng tôi được hân hạnh dự kiến thì chúng tôi rút lui khỏi nơi đây tức thì.

Quái thiếu niên cười nói:

- Như thế thì càng hay.

Mọi người liền rút lui tức thì, chỉ để lại bốn bó đuốc ở bốn bên, ngọn lửa vẫn sáng tỏ như trước thôi.

Lúc ấy, quái thiếu niên nhìn mặt Sách Thiên Lý trầm giọng hỏi:

- Tên Cừu Quái kia, bây giờ ngươi có thể thi thố môn La Sát Hầu Công được rồi chứ? Thiếu gia đang muốn kiến thức môn võ của ngươi đây.

Sách Thiên Lý mặt giận dữ, bỗng múa song chưởng, quay mình chạy quanh, trong giây lát khắp đầu trường đều là hình bóng của y, thế chưởng nhanh như điện chớp, nhắm các yếu huyệt của quái thiếu niên đánh tới. Quái thiếu niên biết Sách Thiên Lý đã động tới chân quả rồi, bèn cười thầm, vì thấy kẻ thù đã giờ môn Mê Ly Áo Hình Chưởng ra. Môn chưởng pháp này là một thứ huyền môn tối cao vô thượng chưởng pháp, thân pháp phối hợp với chưởng pháp không còn một khe hở

nào, chưởng lực đưa ra như cuồng phong sóng cuộn bao trùm cả người địch thủ. Quái thiếu niên muốn thử xem Sách Thiên Lý có phải là kẻ thù giết hại cha mẹ mình không liền thét dài một tiếng, nhảy lên trên cao, tựa như con thần long lượn trên không vậy, bay ba vòng, đầu hơi ngừng lên, hai cánh tay co lại, hai vai ưỡn ra, cứ thế mà bao trùm lấy người Sách Thiên Lý.

Sách Thiên Lý tưởng giờ Mê Ly Áo Hình Chưởng ra là có thể phá nổi thân pháp quái dị của thiếu niên nọ, vì chưởng pháp này như cái lưới, dù thân

pháp của đối thủ nhanh đến đâu, chưởng lực của mình cũng theo sát thân hình đối thủ được. Khi y ra chưởng như gió, sắp bao trùm được thân hình kẻ địch, ngò đầu quái thiếu niên lại nhảy vọt lên cao, giờ môn Thần Long thân pháp ra. Thấy thân pháp đó, Sách Thiên Lý trong óc liền sực nghĩ ngay ra một người, vội tránh ra xa hơn một trượng, quát hỏi:

- Truy Hồn Phán Tạ Văn với mi là thể nào?

Quái thiếu niên ha hả cười rồi đáp:

- Nhân lực của Cưu Quái quả thật là sắc bén lắm.

Nói xong, chàng hạ mình xuống, lại nói tiếp:

- Thiếu gia đây là người được Truy Hồn Phán truyền thụ võ nghệ cho. Đêm hôm nay ta thử xem ngươi có thể thoát được chín mươi bảy thức Phi Long Chưởng này không?

Sách Thiên Lý giật mình kinh hãi thẳm, cười nhạt rồi nói:

- Truy Hồn Phán trước kia đã làm oan hồn dưới bàn tay của lão gia đây, mi là đồ đệ của y tài năng bao nhiêu mà cũng dám vô lễ như vậy?

Lúc này quái thiếu niên đã xác nhận rõ Sách Thiên Lý là kẻ thù giết cha mẹ mình thật, không nói năng gì nữa, hai chân dùng sức, nhún mạnh một cái cả thân hình lại bay lên trên không, hai cánh tay dùng thế Vân Long Đầu Giáp xông xuống đánh Sách Thiên Lý.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Hân hoan trả thù mẹ - Vui mừng được bí kíp

Quái thiếu niên giờ chín mươi bảy thức Phi Long Chưởng của Truy Hồn Phán năm xưa đã nhờ môn võ này xung hung khắp giang hồ. Oai lực môn chưởng pháp này là ở trên cao đánh lộn xuống khi hết đà người vừa rơi xuống, hai chân vừa đạp mặt đất lại nhảy lên ngay tức thì, xa xa trông như thân long dương oai múa vuốt, đảo lộn mây mưa, làm tối tăm cả trời đất vậy.

Cưu Thần Sách Thiên Lý vẫn ý có Mê Ly Ảo Hình Chưởng đối địch, nhưng quái thiếu niên cứ ở trên không đánh xuống, buộc y phải nhún mình ngửa mặt lên mà chống đỡ. Đánh như vậy Sách Thiên Lý rất tốn hơi sức, chỉ trong chớp mắt, đã đánh hơn nửa tiếng rồi.

Sách Thiên Lý đã thấy đầu, cổ và hai cánh tay tê tái dần, bèn nghĩ thẳm:

- Nguy tai, cứ thế này mãi có lẽ sẽ bị tên thiếu niên này dùng xảo kế hạ mất.

Nghĩ đoạn, y vội nhảy ra ngoài xa ba trượng, vừa tránh kịp thế Kim Long Thổ Chu của đối thủ, chỉ nghe sức gió lướt qua bên tai, mấy chục sợi tóc mai đều bị nhổ sạch hết.

Sách Thiên Lý vừa ra khỏi vòng chiến thì quái thiếu niên cũng hạ mình xuống đất, mặt tỏ vẻ khinh bỉ. Sách Thiên Lý cứ trợn mắt nhìn quái thiếu niên, mười ngón tay hơi co lại chỉ trực nhảy xổ lại đánh, trên đầu hơi khởi bốc lên, da mặt rung động, trông y không khác gì quỷ nhập tràng vừa ở dưới đất chui lên vậy.

Thấy thái độ kỳ lạ của đối thủ, quái thiếu niên biết Sách Thiên Lý định giờ môn La Hầu Sát Công để tấn công mình đây, liền nghĩ thẳm:

- Như vậy cũng hay, đỡ tốn công dụ y giờ môn võ này ra!

Lúc ấy La Hầu Sát Công của Sách Thiên Lý đã vận khắp người rồi, hai mắt lộ ánh sách xanh biếc, đi từng bước một tiến tới gần quái thiếu niên, song chưởng đưa ra một chưởng nóng hổi, định bao xung quanh người quái thiếu niên. Quái thiếu niên cũng lùi từng bước một, lùi tới lan can cạnh tế đàn, đã hết đường lui nên không né tránh, mà lại đứng yên không cử động.

Sách Thiên Lý tưởng đối phương sợ hãi La Hầu Sát Công của mình nên mới kinh hãi đứng yên như vậy, trong lòng mừng thẳm, tiến tới chỉ còn cách nhau hai thước thôi, cổ họng y bỗng thét lớn một tiếng, song chưởng như cuồng phong đẩy tới định ấn vào ngực quái thiếu niên.

Quái thiếu niên bỗng ngồi xổm xuống tránh. Hai tay của Sách Thiên Lý vừa nắm phải lan can đá chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, đom đóm lửa bắn trên mặt lan can đá thì đã có hai dấu bàn tay in sâu rồi. Một bàn tay in rõ bảy ngón và cả hai đều to lớn khác thường. Vì La Hầu Sát Công tụ vào hai tay lẽ dĩ nhiên phải to lớn hơn lúc thường nhiều. Quái thiếu niên ngồi xổm xuống một cái, vội lên ra ngay phía sau Sách Thiên Lý. Chàng trông thấy tay đối phương có một bàn tay bảy ngón thì biết ngay là kẻ thù giết mẹ mình rồi, nhiệt huyết bỗng bốc lên ngàn ngạt, hai mắt đột nhiên lộ sát khí. Sách Thiên Lý hai tay đánh phải lan can đá, biết là thất thế, liền nhảy lên cao, hai chân đạp mạnh một cái, băng ngang sang bên hơn hai trượng, thân hình xuống tới mặt đất rồi mà hai tay vẫn còn giữ thế.

Lúc này, quái thiếu niên mới tiến lên từng bước một, trầm giọng hỏi:

- Năm xưa ở bờ sông Gia Linh, trong làng đánh cá nọ, một tên chó má hèn mạt ra tay hạ sát một người đàn bà yếu đuối, tên ấy có phải là ngươi không?

Curu Thần Sách Thiên Lý với giọng cười gian giảo đáp:

- Phải, lần ấy thật may mắn cho tên tiểu bối Tạ Văn trốn thoát.

Nói xong, y lại phát động La Hầu Sát Công, song chưởng đưa ra, nhưng lần này y dùng hết mười thành công lực, một luồng gió nóng lại đẩy thẳng vào giữa ngực quái thiếu niên. Quái thiếu niên mỉm cười, múa chưởng nghênh đón luồng song chưởng của đối phương. Sách Thiên Lý bỗng cảm thấy chưởng lực của mình bị chưởng lực của đối phương đẩy lui trở lại, chưa kịp nghĩ cách đối phó thì hai mắt đã tối sầm lại, thân hình bị một luồng khí mạnh vô cùng đẩy bắn ra phía xa.

Nhờ có nội công thâm hậu, Sách Thiên Lý đứng phải thêm đá, chỉ kêu “hự” một tiếng, sử dụng ngay thế Lý Ngư Phiên Thân (cá chép lộn mình) nhảy một cái, khiến thân hình đứng thẳng dậy, đồng thời quay đầu bỏ chạy. Thân hình của quái thiếu niên còn nhanh hơn, đuổi theo tới gần, giơ tay ra vồ lấy hai vai của Sách Thiên Lý, chỉ nghe thấy “lắc cắc” hai cánh tay đã rời khỏi khớp, như là bị chặt gãy vậy. Quái thiếu niên còn điểm thêm chín âm huyết của Sách Thiên Lý nữa. Lúc ấy đầu và trán của Sách Thiên Lý toát đầy mồ hôi lạnh, gân trên mặt co lại rồi lại căng ra, đau khổ khôn tả, muốn nói nhưng không sao nói được. Quái thiếu niên vẫn tươi cười như thường chứ không có vẻ thương hại chi hết sự đau khổ của Sách Thiên Lý cả, và còn cười nhạt nói:

- Sách Thiên Lý, ta phải cho ngươi chết một cách minh bạch, nói thật cho ngươi biết, thiếu gia đây chính là con của Truy Hồn Phán Tạ Văn, môn thủ pháp Thất Nhật Tảo Âm Đoạn Hồn của ta, dù ngươi có thiên thần hạ phạm, cũng không thể nào cứu nổi. Thiếu gia đã định tâm cho ngươi từ từ đau khổ mà chết, như vậy mới tiêu được thù hận trong tim ta.

Nói xong, chỉ thoáng một cái, chàng đã đi mất dạng rồi. Bốn bó đuốc cắm bốn góc tế đàn đã cháy sập tàn rồi kêu lộp bộp vài tiếng, rồi tắt dần. Lúc ấy tế đàn lại trở nên tối đen như lúc đầu.

Sáng sớm hôm sau, trên tiểu đạo từ Hà Giang tới Nhâm Khẩu, có một thư sinh tuổi trẻ, đẹp trai vô cùng, tay cầm chiếc quạt giấy phe phẩy ung dung đi từng bước một, thoáng trông không khác gì người bình thường đi đường, nhưng sự thật là chàng đi rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đi được ba mươi trượng rồi.

Thiếu niên đó chính là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Văn Nhạc, vì tránh lộ hành tung, nên chàng không đi đường cái quan lên kinh mà lại đi tiểu lộ. Chàng định đi Nhâm Khẩu, qua Bá Huyện, Cổ An và Phong Đài, rồi mới tới Bắc Kinh. Đêm hôm qua, chàng giết chết Curu Thần Sách Thiên Lý xong, vội trở về khách sạn thu xếp đồ đạc rồi lên đường tức thì. Nền sáng hôm nay, lúc mặt trời mọc thì chàng đã tới Hà Giang phủ rồi.

Nhị Thập Lý Phở ở phía chính bắc phủ Hà Giang, cây cối mọc um tùm, sự thật nơi đây chỉ là một cái làng nhỏ mà thôi, nhưng giữa phố cũng có một con đường lớn dài chừng bốn năm mươi thước. Vì Nhị Thập Lý Phở này là con đường đi thông tới Nhâm Khẩu, khách thương buôn lai vãng rất đông, khiến nơi này náo nhiệt hơn xưa rất nhiều. Trên đầu đường có tiểu điểm bán rượu, ngoài cửa chỗ dưới giàn bí có bày mấy bộ bàn ghế. Ngoài rượu, tiệm này còn bán cả thịt bò khô, đậu phộng rang, bánh bao... Trong tiệm còn có mười mấy căn phòng nhỏ cho khách ngủ trọ.

Lúc ấy, đã có bốn năm người ngồi uống rượu trò chuyện ở một cái bàn nhỏ. Văn Nhạc vừa tới, liền kiếm ngay chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Một ông lão đầu tóc bạc phơ, sắc mặt vàng khè, ho luôn mồm hình như đang bị ốm, từ từ đi tới, hỏi với giọng khàn khàn:

- Chẳng hay khách quan định dùng điểm tâm món gì?

Tạ Văn Nhạc cười nói:

- Thừa cụ, cháu đi đường cả đêm, trong bụng cũng đói, chẳng hay có thứ gì có sẵn không phải nấu nướng thì cho cháu mấy món ăn cho đỡ đói. Ông già dạ một tiếng và trả lời có có luôn mồm, rồi quay đầu ngo vào bên trong kêu lớn:

- Uyển Nhi, cháu dọn mười cái bánh bao không nhân, một ấm rượu và hai cân thịt bò đêm hôm qua còn lại, bung cả ra đây để vị khách quan này dùng.

Trong nhà có tiếng người trả lời:

- Cháu bung ra ngay đây ạ.

Giọng nói rất êm dịu, tựa như tiếng nói của một cô bé vậy.

Ông già vừa cười vừa nói với Văn Nhạc rằng:

- Thừa khách quan, xin ngồi đợi giây lát, cháu nó nhóm bếp xong là bung ra ngay.

Nói xong, ông lão liếc mắt nhìn Văn Nhạc với thâm ý bên trong, ho hai tiếng, rồi quay ghế để ở cạnh cửa ngồi xuống, hai mắt lim dim như dưỡng thần vậy. Văn Nhạc đưa mắt nhìn quanh, khách khứa ngồi ăn tại đây đều là những người quê mùa lao động cả, riêng có một bàn, có hai người tuổi trạc bốn mươi, mặt to mày rậm, ăn mặc võ trang, trông rất hung hãn, trên vai đeo đại đao, vừa uống rượu vừa ngắm ông lão, thỉnh thoảng cười nhạt một tiếng. Thấy vậy chàng liền sinh nghi, nghĩ thầm:

- Ông già này chắc là nhân vật võ lâm, xem ra hai người kia tới đây vì ông ta cũng nên.

Chàng đang nghĩ ngợi, bỗng nghe bên tai có tiếng nói lạnh lạnh như chuông bạc kêu:

- Thưa ông, cháu đã bụng thức ăn ra đây, mời ông dùng, để nguội ăn không ngon đâu.

Vân Nhạc vội quay đầu lại nhìn, bỗng sáng mắt ra. Thì ra, chàng trông thấy một thiếu nữ chừng mười bốn mười lăm tuổi, tuy mặc áo vải mộc mạc nhưng sắc đẹp thiên phú của nàng thì không thể che lấp, hai má ửng hồng, đôi mắt long lanh vừa đẹp vừa to tròn đang nhìn về phía mình, hai tay bụng một cái mâm vuông đựng đầy bánh bao nóng hổi.

Cô nương nọ thấy Vân Nhạc quay lại nhìn mình, xấu hổ đỏ mặt tía tai, vội cúi đầu xuống, rồi để từng đĩa bánh một lên bàn, xoay lưng một cái chạy thẳng vào trong nhà mất dạng. Thấy cô bé đẹp vô cùng, Vân Nhạc tuy không có tà tâm gì nhưng lại nghe thấy hai đại hán nọ khẽ nói:

- Lão đại, thật không ngờ lão già đầu ốm kia lại có con nhỏ xinh xắn thế nhỉ?

Tên nọ “hừ” một tiếng rồi nói:

- Anh lại giờ cái bệnh ấy ra rồi. Lát nữa, Thiết Sơn Nhị Điều tới, con nhỏ ấy sớm muộn gì cũng là của anh, hà tất phải nóng tính như thế làm gì!

Vân Nhạc giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

- Chắc chúng nó đang nói đến cô bé đây. Hai tên này chắc là đâm tặc hạ lưu cũng nên. Nhưng có Vân Nhạc ta ở đây thì xem chúng bay làm nên trò trống gì hay không!

Hình như ông lão nọ cũng nghe thấy hai tên đại hán nói chuyện với nhau nên sắc mặt đại biến, khẽ hé mở mắt nhìn hai tên đại hán rồi nhắm nghiền như cũ, chỉ có điều ánh mắt như điện chớp, không có vẻ gì là bệnh hoạn cả. Một lúc sau, ông lão nằm trên ghế tựa như đã ngủ say rồi, và cũng không còn ho như lúc trước nữa.

Lúc ấy bốn bề yên lặng như tờ, các thực khách đều lên đường đi Nhâm Khẩu cả, chỉ còn lại hai đại hán và Vân Nhạc vẫn ngồi như cũ uống rượu. Hai tên đại hán cứ nhìn ngược xuôi, có vẻ nóng lòng vô cùng, miệng thì lẩm bẩm chửi rủa luôn. Đột nhiên, trong nhà có một đứa bé chừng sáu bảy tuổi chạy ra, vẻ mặt khá ái dể thương, hai mắt tròn to đen nhánh, bộ mặt trông rất ngây thơ, gọi:

- Ông ơi, ông ơi!

Thằng bé chưa dứt lời thì đã thấy cô nương chạy theo ra, thoáng trông thấy Vân Nhạc vẫn còn ngồi đấy. Cô nương nọ ngăn người ra giấy lát, và ngừng chân lại không đuổi theo thằng bé nữa. Ông già vừa bị đứa bé gọi dậy, liền ôm đứa bé, cười hỏi:

- Thanh Nhi, cháu tinh nghịch gì thế, lại làm chị cháu tức giận rồi phải không?

Đứa bé bĩu môi:

- Ông, cháu có nghịch ngợm gì đâu! Cháu chỉ ăn thêm một cái bánh bao mà chị đã đánh cháu rồi. Ông xem chị ấy có hư hay không?

Ông già cười ha hả, giọng cười rất hùng mạnh. Cô nương nọ tiến tới gần khẽ nói:

- Bệnh ho của ông chưa khỏi hẳn, mà ông lại cười lớn tiếng thế rồi!

Nói xong, nàng ấm luôn đứa bé vào lòng. Ông già thờ dài một tiếng, lại nhắm mắt lại. Nghe thấy tiếng cười của ông lão, hai đại hán nọ liền biến sắc mặt, bỗng từng đàng xa có mấy tiếng huýt còi đưa tới. Chỉ trong giây phút đã thấy bốn người chạy nhanh tới, người nào khinh công cũng đều tài giỏi cả. Thấy mấy người nọ tới, cô gái mặt lộ vẻ sợ hãi, vội lùi tới cạnh bàn Vân Nhạc.

Thấy vậy, Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Cô nương cứ việc đưa đệ đệ cho tôi giữ cho.

Cô nương nọ quay đầu cười gượng, liền đưa đứa bé cho chàng và nói:

- Huynh làm ơn ẵm đệ đệ tôi vào nhà trong thì hơn. Bọn người này tới đây để sinh sự với ông tôi đấy. Chưa biết chừng sẽ đánh nhau cũng nên!

Vân Nhạc cười đáp:

- Không sao, cô nương phải giữ lấy thân mình trước.

Cô nương nọ mỉm cười, rồi lên tới phía sau ông lão. Lúc ấy ông lão vẫn nhắm mắt ngủ, hình như không biết phong ba sắp tới vậy. Bốn tên phi đồ đứng ngang hàng ở trước ghế trúc chỗ ông lão đang nằm, tên nào tên nấy đều lộ vẻ hung ác, nhìn mặt ông lão không chớp, nhưng khi chúng thấy cô nương nọ tới phía sau ông lão thì đổi ngay ánh mắt dâm tà. Hai tên đại hán tới trước cũng rút đại đao ra cầm ở tay, đứng dậy giữ thế thủ, hình như sợ ông lão gây thiệt mạng vậy.

Một tên phi đồ vừa gầy vừa cao trong bọn đột nhiên lên tiếng trước:

- Phó Lục Quan, mi đừng giả bộ nữa. Mỗ, Hạ Đức Bưu kiếm mi đã năm năm rồi, khôn hồn thì đem quyền kinh kia ra đi, may ta còn chữa cho con đường sống!

Chỉ nghe thấy ông già quát lớn một tiếng như sấm động, hai mắt mở to, phi thân lên cao, hai tay nhắm bốn tên phi đồ đánh xuống. Bốn tên phi đồ không kịp phòng bị, bị chưởng phong của ông lão đẩy lui, thân hình ngã nghiêng suýt ngã. Ông lão nhảy ra phía xa hơn hai trượng, giận dữ nhìn bọn phi đồ, và thờ hờn không ngớt.

Uyển cô nương thấy vậy, lo sợ quá, vội nhảy tới phía sau Hạ Đức Bưu giơ tay lên đánh mạnh xuống. Nghe thấy tiếng gió, Hạ Đức Bưu vội xoay người, ngồi xổm xuống giơ hai tay lên đỡ. Thân hình bé nhỏ như cành liễu của Uyển cô nương bị tên nọ đẩy mạnh một cái, bắn lên trên không. Nhưng Uyển cô nương cũng không phải tay tầm thường, ở trên không lộn một vòng, phi thân xuống ngay chỗ cạnh ông lão.

Ông lão giận dữ nói:

- Uyển Nhi, cháu chó có lỗ măng ra tay làm gì! Mau bảo vệ lấy Thanh Nhi.

Uyển cô nương nước mắt thành dòng, liền lên tiếng trả lời:

- Thưa ông...

Ông lão tròn mắt quát mắng rằng:

- Sao cháu không nghe lời ông? Mau đi ngay!

Nói tới đó, ông lão lại lên con thờ một hồi, sau đó ho luôn mấy tiếng. Bất đắc dĩ, Uyển cô nương quắc mắt nhìn bọn phi đồ, từ từ lui tới cạnh Vân Nhạc. Đưa bé ngồi trong tay Vân Nhạc cứ hỏi han luôn, Vân Nhạc vuốt mặt nó và trả lời qua loa cho nó khỏi hỏi thêm, hai mắt luôn chú ý tới mọi chuyện trước mặt. Lúc ấy, Hạ Đức Bưu giương đôi mày rậm lên, cười ngông cuồng một hồi rồi nói:

- Phò lão nhì, nghĩ lại năm xưa mi thoát được, nhưng lại trúng Hồng Sa Chưởng của mỗ bị thương nặng. Những người bị Hồng Sa Chưởng của mỗ đánh phải, khó bảo toàn được tánh mạng, vì không có thứ thuốc nào có thể chữa khỏi. Mi ý có nội công tinh thâm, kéo dài được năm năm tính mạng như thế này, kể cũng là khá lắm rồi. Tiếc rằng mi lại bị Hạ mỗ tìm thấy, còn muốn nói gì thì cứ nói. Mi càng tức giận bao nhiêu thì chết nhanh bấy nhiêu. Nếu mi cứ chấp mê bất ngộ không chịu đem quyền kinh ra giao cho lão gia thì trước mặt Thiết Sơn Nhị Điều đây ta chỉ cho ngươi một cơ hội lần này nữa thôi.

Ông lão đã hét ho với giọng khàn khàn nói:

- Hạ Đức Bưu, mi chó ý đông người mà bức ép ta, lão đây không sợ đâu.

Nghe giọng nói của Phó Lục Quan, Vân Nhạc biết ngay ông lão do bị hao tổn chân khí quá nhiều, lại vì máu tụt do bị Hồng Sa Chưởng đánh vẫn còn trong nội tạng, nếu còn động tới chân lực tất phải phun máu tươi mà chết. Chẳng lẽ thấy vậy mà không ra tay cứu hay sao?

Chàng nghĩ vậy nên khẽ gọi:

- Cô nương hãy ẵm lấy Thanh Nhi.

Vừa nói chàng vừa đưa đứa bé cho Uyển cô nương, rồi giơ ngón tay lên điểm hai cái. Hai đại hán cầm đao bổng ngã lăn ra mặt đất. Chỉ nghe thấy hai tiếng “lộp bộp” cát bụi bay tứ tung, bốn tên phi đồ nghe tiếng động thất kinh quay lại chỉ trông thấy hai tên đại hán ngã lăn quay ra mặt đất. Bọn chúng đều ngẩn người ra, tròn mắt nhìn Vân Nhạc.

Vân Nhạc mỉm cười, thùng thảng đi tới trước mặt Hạ Đức Bưu rồi nói:

- Ta tuy chưa nghe rõ nguyên nhân tầm thù của mi, nhưng cứ xem kiểu cách hung hăng của mi, đồng thời lại hà hiếp một ông lão đang đau nặng thế kia thì cũng đủ thấy các ngươi không phải là người lương thiện rồi. Nhưng mới gặp nhau nên thiếu gia cũng không dạy bảo các ngươi vội, khôn hồn thì mau cút đi nơi khác, bằng không thiếu gia không để một tên nào được sống sót lành lặn đâu!

Thấy khí phách của thiếu niên quá mạnh, Hạ Đức Bưu cũng phải kinh hãi một phen. Đột nhiên phía sau lưng y có một tên tiến lên quát tháo:

- Thằng nhãi kia, mi dám xen vào việc của Thiết Sơn Nhị Điều phải không? Mi không hỏi xem...

Y chưa nói hết câu thì má đã bị tát một cái “bốp”, sưng vù một bên mặt, máu phun đầy đất. Vân Nhạc tức mình khi bị gọi là thằng nhãi, nên không chờ hán nói hết câu đã tặng ngay cho một cái tát, đồng thời quát mắng:

- Mi bảo ta phải hỏi, hỏi ai, hỏi cái gì? Nói mau!

Phó Lục Quan với hai người cháu thấy vậy liền mừng rỡ vừa kinh ngạc. Ông lão họ Phó biết ngày hôm nay tính mạng của mình đã được cứu rồi. Thoạt tiên ông trông thấy Vân Nhạc, chỉ nhận thấy chàng là người đẹp trai, khí phách hơn người thôi, chó không ngờ chàng lại là một kỳ sĩ tài ba hơn người. Thanh Nhi cứ vỗ tay lia lịa, cười nói:

- Đại ca, tát tai chúng thêm vài cái nữa đi, chúng hà hiếp gia gia quá lắm!

Tên phi đồ bị tát tai là Cửu Đầu Hiếu Đàm Long (con cú chín đầu) là một tay độc ác nhất trong bọn Thiết Sơn Nhị Điều, đa mưu túc trí, giao hoạt vô cùng. Lúc ấy tay y ôm má, vuốt xoa kêu đau, một lát sau mới hết choáng váng rồi mới định thần lại được, nhìn Hạ Đức Bưu hình như muốn nói toàn bộ hãy xông lên đánh úp vậy. Nhưng Hạ Đức Bưu đưa mắt ngăn cản, không muốn mọi người hành động. Tại sao Hạ Đức Bưu lại nhút nhát đến thế? Chẳng qua bọn chúng gần đây nghe nói trong giang hồ có mấy thiếu niên quấy nhiễu đến long trời lở đất, làm chấn động cả võ lâm, không biết người trước mặt có thuộc nhóm thiếu niên nọ hay không. Bọn chúng định dò hỏi lai lịch của thiếu niên này đã, rồi hãy định đoạt sau. Đàm Long bị tát một cái vô cớ như vậy, khi nào chịu để yên, thấy ba tên kia không đồng ý cùng ra tay với mình, trong lòng tức giận vô cùng rút luôn đôi bút phán quan ra, quát lớn:

- Hồi gì ư? Phải hỏi xem Thiết Sơn Cửu Đầu Hiếu Đàm Long ta có phải tay dễ đối phó hay không?

Vân Nhạc cả cười đáp:

- Dễ hay không thì thiếu gia cũng tát cho mi hai cái bạt tai rồi đấy, mi làm gì nổi ta? Nói thật cho các ngươi biết, ngày hôm nay các ngươi đừng hòng lành lặn rời khỏi tiểu điểm này.

Đàm Long không nói nửa lời, hai tay bỗng giờ đôi phán quan bút lên, giờ hết ba mươi sáu chiêu Chung Kỳ Giáng Ma xông lên tấn công, nhằm yếu huyệt của Vân Nhạc mà điểm tới. Môn Chung Kỳ này năm xưa đã thành danh ở võ lâm, lợi hại vô cùng, hề bị điểm trúng yếu huyệt, đối thủ không chết cũng bị thương nặng, không những thế trong đôi bút lại có hai mươi bốn cây kim độc giấu ở đầu, hề bấm vào cán bút thì những cây kim độc ấy bắn ra. Đối phương trúng châm chỉ có chết mà thôi.

Tuy vậy dùng cách này đối phó người khác thì còn được, nhưng với Vân Nhạc thì chàng không coi vào đâu hết. Đàm Long giờ phán quan bút có kim độc ra, trong lòng mười phần yên trí, chỉ đợi thời cơ thuận tiện là bấm nút phát động cơ quan cho kim độc bắn ra để hạ địch thủ. Y đang nghĩ, đang khoái chí, bỗng thấy Vân Nhạc múa động hai tay tiến lên nghênh địch.

Đàm Long cười thâm và nghĩ rằng:

- Thằng nhãi này muốn chết sớm đây mà!

Y mới nghĩ tới đó đã thấy rừng mình một cái, hai mắt tối sầm lại. Trong tiếng quát tháo của đối phương, thân hình y tựa như cánh diều đứt giây, bắn thẳng ra phía trước hơn ba trượng, ngã xấp xuống mặt đất, mồm phun máu đen một hồi rồi chết liền. Thì ra Vân Nhạc vừa tiến lên chỉ thoáng một cái đã nắm được mạch môn của Đàm Long, khẽ nhắc bổng lên thì thân hình của hắn đã lơ lửng trên không rồi, lại bồi cho một cái đá, người của Đàm Long bay ngược ra phía sau, thuận tay Vân Nhạc cướp luôn đôi phán quan bút. Trong khi thân hình của Đàm Long còn lơ lửng chưa rơi xuống đất thì Vân Nhạc trao đôi phán quan bút cho Thanh Nhi và nói:

- Tạng đệ đệ đôi khí giới này, coi như là lễ vật ra mắt nhé.

Thanh Nhi đang ngồi trên tay Uyển Nhi, vội giơ tay ra đón lấy, hớn hờ la lớn nói:

- Đại ca, cảm ơn đại ca nhé!

Hãy nói bọn Hạ Đức Bưu ba người trông thấy Đàm Long đánh chưa đầy một thế đã bị đá chết rồi, đều kinh hoàng và nghĩ thầm:

- Tên này chắc là giang hồ khác tính mà gần đây thiên hạ đang loan truyền đây! Không ngờ chúng ta lại gặp y ở nơi đây. Lúc mình mới tới đã thấy y ngồi uống rượu, sao chúng ta hồ đồ đến thế? Sao lúc đầu không nghĩ y chính là thiếu niên nọ? Nếu sớm biết là y thì hãy đợi y đi rồi hành động cũng không muộn. Giờ Đàm Long đã chết, chẳng lẽ cứ bỏ mặc mà đi, tin này đồn ra giang hồ thì Thiết Sơn Nhị Điều sao còn chỗ đứng trên giang hồ nữa.

Nghĩ tới đó, bọn chúng đành phải đứng lại, đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi Hạ Đức Bưu quát lớn:

- Chúng ta Thiết Sơn Nhị Điều với ngươi xưa nay không thù không oán, sao ngươi lại giờ thù đoạn độc ác như vậy?

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Vừa rồi Đàm Long đã nói bảo thiếu gia sao không điều tra rõ y là hạng người như thế nào mà? Và chính người cũng nói với ta rằng, ai đã lọt vào tay Thiết Sơn Nhị Điều thì đừng hòng sống sót. Cũng vì mấy lời đó đã làm thiếu gia đây sợ nên phải dùng hết sức để đối phó, ai ngờ hắn chết nhanh vậy, mong Thiết Sơn Nhị Điều lượng thứ cho.

Nói tới đây, chàng sầm nét mặt lại, trầm giọng nói tiếp:

- Chẳng lẽ các ngươi trước khi tới đây không điều tra rõ, hề kẻ ác nào rơi vào tay bản thiếu gia đây thì đừng hòng toàn mạng sao?

Nghe thấy Vân Nhạc nói như vậy, Hạ Đức Bưu sợ đến nổi mồ hôi ướt đầm cả áo trong lẫn áo ngoài, chân tay run lẩy bẩy, nhưng vẫn cố trấn tĩnh đáp:

- Hạ mỗ tự biết mình địch không lại, mỗi hận này tạm thời để đó. Sau này nhất định mỗ sẽ báo thù!

Nói xong, y ra hiệu bảo hai tên kia, rồi quay mình định bỏ đi. Nhưng ngờ đâu lại nghe một luồng gió lạnh rồi thấy thân hình của thiếu niên kia đã trước mặt rồi. Tuy thấy thiếu niên kia miệng tủm tỉm cười nhưng ba tên phi đồ đều kinh hãi vô cùng. Thấy khinh công của Vân Nhạc nhanh không thể tưởng, Hạ Đức Bưu biết chuyện này không thể kết thúc dễ dàng được, lại thấy đối phương ra tay ngăn cản như vậy thì chắc lành ít dữ nhiều, nên run run hỏi:

- Các hạ hà tất khi người quá thế? Chẳng hay các hạ còn muốn điều gì nơi chúng tôi nữa?

Chỉ thoáng một cái Vân Nhạc đã ra tay tát cho Hạ Đức Bưu một cái thật nặng rồi quát mắng rằng:

- Mi cũng biết nói câu khi người quá thể ư? Như Phó đại hiệp đây, đã tới hang cùng ngõ hẻm để ẩn thân rồi mà các ngươi còn không chịu buông tha? Vậy các ngươi lại xin ta tha cho ư? Trước mặt thiếu gia, ngươi muốn nói khôn khéo thế nào cũng không ăn thua gì đâu. Từ khi ta ra giang hồ đến giờ không có tên ác tặc nào thoát khỏi hai bàn tay này của thiếu gia. Bây giờ cũng vậy, thiếu gia không thể phá bỏ luật lệ của bản thân mình được. Nếu các ngươi có sĩ diện thì hãy tự sát đi, như vậy thiếu gia khỏi phải ra tay.

Chàng chưa nói dứt thì hai tên phi đồ đứng cạnh Hạ Đức Bưu không thể nào nhịn được, rút luôn khí giới nhanh như chớp tiến lên tấn công liền.

Uyển cô nương thấy vậy, lo lắng kêu lên một tiếng:

- Trời ơi!

Nhưng chỉ nghe “loong coong” hai tiếng đã thấy hai món khí giới của hai tên phi đồ rơi xuống đất, còn thân hình của chúng mềm nhũn như con rắn đổ xuống đất, gân cốt thì co giật như bị điện giật vậy.

Trong khi hai tên nọ tấn công Vân Nhạc, Hạ Đức Bưu vội phi thân để thoát thân, thoáng cái hắn đã ra xa năm trượng. Ngờ đâu Vân Nhạc dùng một tay điểm huyệt hai tên nọ, đồng thời tay còn lại không hề yên mà hướng về phía Hạ Đức Bưu đẩy mạnh một chưởng rồi thân ngay lại, chàng sử dụng bí quyết hút của môn Di Lạc Thần Công.

Hạ Đức Bưu hai chân vừa đụng mặt đất, đang định nhảy lên thì bỗng thấy một lực vô biên hút lấy thân mình, kéo ngược trở lại chỗ cũ. “Đừng” một tiếng, Hạ Đức Bưu bị đụng mạnh xuống đất, ngã ra chết giắc, dưới đất cát bụi bay tứ tung. Vân Nhạc giờ tay điểm vào lưng Hạ Đức Bưu một cái rồi mỉm cười đi tới gần Phó Lục Quan. Từ khi Vân Nhạc ra tay đối phó với bọn phi đồ, Phó Lục Quan cứ đứng ngẩn người ra xem, càng xem càng lắc đầu thờ dài, lẩm bẩm nói rằng:

- Sông Trường Giang sóng sau đê sóng trước! Quả thật như lời cổ nhân đã dạy thật không sai chút nào! Ta đã già, không còn làm nên trò trống gì nữa!

Phó lão thấy Vân Nhạc đi tới vội tiến lên hai bước, cúi đầu chào và nói:

- Được thiếu hiệp giải cứu cho, lão đây cảm ơn vô cùng!

Vân Nhạc đỡ Phó lão dậy, cười đáp:

- Việc nhỏ mọn thế, lão bá hà tất phải nói tới hai chữ cảm tạ nặng nề như vậy? Nói tới đó, chàng chợt trông thấy sáu xác chết của bọn phi đồ, chợt chau mày nói tiếp:

- Sáu cái của nợ này, muốn quét dọn cũng mất nhiều công sức đây!

Thấy chàng gọi mấy cái xác chết là của nợ, Uyển Nhi không nhịn được, cười khúc khích.

Phó Lục Quan vội nói:

- Việc này thiếu hiệp khỏi lo.

Nói xong, lão hiệp vào trong phòng lấy một lọ thuốc nhỏ nhỏ ra, mở nắp lọ, lấy tay khều một chút thuốc vàng ra, nhét vào lỗ mũi sáu xác chết, chỉ trong giây lát trên mặt đất chỉ còn lại sáu vũng nước vàng thôi.

Thanh Nhi chạy tới trước mặt Vân Nhạc, nhảy lên ôm chặt lấy cổ chàng, Phó Lục Quan thấy vậy, sa sầm nét mặt nói:

- Thanh Nhi, cháu không được vô lễ như vậy!

Nói xong, Phó lão lại lên con ho, khò lưng ôm bụng, ho luôn mồm, đến đỏ mặt tía tai, nước mắt chảy ròng, một hồi lâu mới đứng thẳng người được.

Lúc ấy Uyển cô nương đứng sau lưng nắm bóp cho Phó lão, mặt tỏ vẻ lo ngại vô cùng. Ngẫm nghĩ giây phút, Vân Nhạc khẳng khái nói:

- Cổ nhân có dạy, được y bắt tử bệnh (thuốc chữa bệnh bắt tử). Phó đại hiệp, bệnh cũ của người không phải là tử bệnh may ra cháu có thể chữa khỏi được.

Nghe thấy chàng nói như vậy, Phó Lục Quan cả mừng nhưng lại thu lại, thờ dài rồi đáp:

- Thoạt tiên lão bị Hồng Sa Chưởng đánh trúng, đã vội chạy về nhà Y Ẩn Hiệp Tú Trại Hoa Đà Ngự Bình Lạc chữa trị. Trại Hoa Đà có dặn lão rằng bệnh của lão chỉ có thể sống thêm sáu năm mà thôi. Như vậy, bây giờ thiếu hiệp dù có thuốc tiên cũng khó cứu chữa được lão.

Nghe Phó Lục Quan nói, Vân Nhạc biết Phó lão vẫn chưa tin tưởng mình, chỉ mỉm cười đáp:

- Hà tất Phó đại hiệp phải thất vọng đến thế? Sống chết có số, biết đâu lão hiệp chưa tới ngày tận số cũng nên! Dù cháu không cứu đại hiệp thoát chết nhưng cũng có thể chữa cho đại hiệp khỏi đau đớn phần nào.

Thấy chàng có thành ý như vậy, Phó Lục Quan liền nói:

- Nếu vậy phải phiền thiếu hiệp lần nữa, thật là không phải quá.

Nói xong, Phó lão dẫn Vân Nhạc vào nhà trong, vạch tà áo ra cho chàng xem vết thương. Trông thấy vết thương, Vân Nhạc chau mày, vì nơi đó hiện lên một dấu bàn tay đỏ tía, đụng ngón tay vào thấy mềm nhũn, bắt mạch nơi cổ tay thì cảm thấy khí mạch tuy yếu nhưng chưa đến nỗi tuyệt vọng.

Chàng liền sử dụng Thái Tổ Mạch trong bí quyết Hiên Viên Thập Bát Giải để chữa cho Phó Lục Quan. Phải biết Thái Tổ Mạch không những chữa bệnh, còn có thể hiện: Thọ, Yếu, Cung, Thông, Phú, Quý, Cát, Hung của người. Chàng mỉm cười và an ủi Uyển cô nương rằng:

- Ngày hôm nay không bán hàng nữa, cô nương ra đóng cửa lại đi!

Uyển cô nương giờ tay lên vuốt mái tóc, tủm tỉm cười và đáp:

- Vâng ạ!

Rồi nàng dắt Thanh Nhi đi ra bên ngoài. Vân Nhạc liền cởi hết quần áo của Phó Lục Quan ra, vén tay lên, bắt đầu Thôi Cung Hoạt Huyết (xoa bóp để cho máu chạy đều vào các yếu huyết khỏi bị bế tắc) hai tay nhanh như bay, nắm bóp tới tận âm kinh, đẩy ngược lại, chớ không như lối xoa bóp thông thường. Thủ pháp Thôi Cung Hoạt Huyết của chàng phải nắm bóp đúng phân tắc, sai một ly là chí mạng, khiến bệnh nhân chết tức thì.

Phó Lục Quan cảm thấy các ngón tay của chàng nóng như lửa, hễ bóp tới đâu, nơi đó dễ chịu vô cùng, dần dần khí huyết cứ theo ngón tay của chàng mà lưu thông, rồi tụ tập vào chỗ vết thương, bỗng thấy thấy chàng đè cả bàn tay vào nơi đó, cảm thấy như một luồng nhiệt khí nóng vô cùng bao bọc một hòn đá lạnh vậy, khiến mình khó chịu quá, phải lên tiếng kêu la rên rĩ. Lúc ấy, Uyển cô nương với Thanh Nhi đều ngo đầu vào, trông thấy ông cởi trần truồng nằm ngửa trên giường, Uyển cô nương xấu hổ vô cùng, vội lùi ngay ra.

Vân Nhạc liền gọi:

- Uyển cô nương!

Uyển cô nương ở bên ngoài vội thừa liền.

Vân Nhạc lại nói:

- Cô nương có giấy bút không?

Một lát sau, Uyển cô nương rón rén đi tới cửa phòng liền ngừng bước, Vân Nhạc hiểu ý, vội lấy chăn trùm kín Phó Lục Quan, rồi nói tiếp:

- Mời cô nương vào trong này.

Uyển cô nương cầm giấy bút nghiên vào. Thanh Nhi đi theo sau, vào tới trong phòng, Thanh Nhi liền chạy lại gục đầu vào Phó Lục Quan và hỏi:

- Ông đã khỏi chưa?

Phó Lục Quan càng lớn tiếng rên rĩ, đủ thấy khó chịu hơn trước nhiều, Uyển cô nương vội kéo tay Thanh Nhi, trách mắng rằng:

- Em để ông nằm nghỉ một lát chứ!

Thanh Nhi bĩu môi, ngừng mặt lên đáp:

- Tỷ này lắm điều thật! Thảo nào ông vẫn nói, rồi sau này khi tỷ lấy chồng tỷ sẽ biết thân, không sai tí nào!

Vân Nhạc nghe thấy đứa bé nói như vậy cũng phải bật cười. Uyển cô nương lườm em một cái, và hờn giận mắng rằng:

- Nếu đệ còn nói bậy như thế nữa, tỷ sẽ cho một trận đòn đấy!

Nói xong, nàng véo Thanh Nhi một cái, thẳng bé hai mắt đỏ ngầu, lớn tiếng gọi:

- Đại ca xem, tỷ tỷ véo đệ này. Đại ca mau cứu đệ với.

Vân Nhạc chỉ cả cười, rồi đưa toa thuốc vừa viết xong cho Uyển cô nương rồi nói:

- Cô nương theo toa mà bốc thuốc, cô phải đi mau lên! Và nhớ mua thêm hai cân than, ba cân đấm củi nữa!

Uyển cô nương vâng lời đi ngay, Thanh Nhi đuôi đòi theo chị. Khi hai chị em Uyển Nhi đi rồi, Vân Nhạc lại tốc chăn ra, thấy dấu chương nhát dần, máu tụ sắp tan, lại dùng bàn tay phải đè lên trên huyết Vĩ Quan, dùng tiên thiên chân khí đã thông. Một lát sau, Phó Lục Quan cảm thấy cổ họng khó chịu, Vân Nhạc liền kéo cái thùng gỗ ở dưới gầm giường ra để Phó lão nôn ra gần nửa thùng máu, tanh hôi vô cùng. Nhờ vậy dấu chương ở chỗ bị thương nhát dần rồi không còn màu đỏ nữa.

Ngoài cửa có tiếng chân người, thì ra Uyển cô nương đã bốc thuốc về, Vân Nhạc liền bảo nàng đem vào nhà trong sắc ngay, than thì tán nhỏ rồi đốt cháy thật hồng, lại dùng vài bó tằm dấm bôi lên chỗ vết thương sau đó thì rắc than vụn đang cháy lên chỗ vết thương. Phó Lục Quan đau đến rên la luôn. Uyển cô nương đứng cạnh trong thấy đau xót vô cùng, nước mắt thành dòng, cả Thanh Nhi cũng khóc theo. Một lát sau, Vân Nhạc mới làm xong, vết thương chỉ còn lại một cái bóng mờ trong khi Phó Lục Quan đau đến nổi chết giấc.

Một giờ sau, Vân Nhạc bảo Uyển cô nương bưng thuốc ra, lúc ấy chàng mới rút kim châm ra. Sau khi Phó lão uống một lần thuốc, Vân Nhạc nói:

- Phó đại hiệp bây giờ có thể ngủ hai tiếng đồng hồ, rồi uống thêm một lần thuốc thì có thể gọi là tạm khỏi rồi.

Phó Lục Quan khẽ cảm ơn một tiếng thì thiếp ngủ liền. Vân Nhạc, Uyển Nhi, Thanh Nhi ba người lui ra ngoài khép cửa phòng lại. Vân Nhạc cười nói:

- Thanh Nhi, đệ có thích đại ca dạy cho phép dùng phán quan bút không?

Thanh Nhi thấy chàng nói muốn dạy cho phép đánh phán quan bút thì mừng rỡ vô cùng, cười khi vài tiếng rồi chạy đi lấy đôi phán quan bút mà Vân Nhạc đoạt được của Đàm Long. Thanh Nhi với tỷ tỷ là Uyển Nhi vốn dĩ kính mến vị đại ca này, và định tâm xin chàng dạy cho vài thế võ. Nay bỗng thấy chàng tự động nhận dạy thì sao không hớn hờ cho được. Thanh Nhi nhảy nhót chạy lấy phán quan bút vào đưa cho Vân Nhạc. Thấy đôi bút đó làm bằng hàn thiết rất tinh xảo và đúng kích thước lắm, Vân Nhạc liền nói cách sử dụng của phán quan bút như thế nào rồi lại đem Chung Kỳ Phục Ma Tam Tập Lục Đà (ba mươi sáu thế võ của Chung Kỳ phục ma quỷ) ra giảng giải một lần.

Nói xong, chàng đứng dậy biểu diễn một lượt ba mươi sáu thế võ đó một cách thông thả chậm chạp, những thế võ của chàng đầy ảo diệu, khác hẳn những thế của Đàm Long sử dụng, uy lực tăng lên không biết bao nhiêu lần. Thanh Nhi cầm đôi bút theo đúng các thế Vân Nhạc vừa dạy mà tập, thỉnh thoảng đánh sai thì được Vân Nhạc đứng cạnh chỉ bảo.

Luyện tới lần thứ ba, Thanh Nhi đã thuộc lòng không sai một ly. Vân Nhạc cũng phải khen đứa nhỏ này thông minh vô cùng. Uyển cô nương đứng cạnh xem, cũng thông suốt các chiêu thức, thấy vậy Vân Nhạc liền bảo nàng:

- Uyển cô nương cũng ra đây luyện một lần thử xem?

Uyển cô nương hớn hờ vâng lời, cầm đôi phán quan bút đánh ngay tức thì. Chỉ thấy thân hình nàng như rồng bay phượng múa, gió kêu vù vù, thi thố các thế độc đáo mà Vân Nhạc vừa dạy, không sai tí nào.

Lúc này Vân Nhạc mới hay hai chị em Uyển Nhi đều là nhân tài hiếm có, chờ Uyển cô nương đánh tới thế cuối cùng thì cười nói:

- Nếu hai tỷ đệ cô nương thích học võ cả thì để tôi dạy thêm hai pho Bạch Vượn Kiếm và Cửu Cung Âm Dương Chính Phản Bộ Pháp cho. Sau khi luyện tập thành thục, tuy tỷ đệ cô nương chưa thể xưng hùng ở võ lâm được, nhưng cũng có thể dễ dàng đối phó với những tay giang hồ tầm thường, mà cho dù gặp phải cao thủ thì cũng chưa chắc đã bại.

Nghe thấy chàng nói như vậy, hai tỷ đệ Uyển cô nương lại càng mừng rỡ, Uyển cô nương lấy thanh trường kiếm ra, Vân Nhạc liền giảng giải cách luyện tập cùng bộ pháp, chiêu thức cho hai chị em.

Thấy thời giờ đã qua hai tiếng, chàng liền đẩy cửa vào thăm Phó lão. Lúc này Phó Lục Quan đã tỉnh, thấy mặt chàng thì cười nói:

- Thiếu hiệp, lão giờ thấy khí huyết thuận hòa, mồm hết khô khan. So với lúc trước thì như hai con người khác nhau vậy, ơn đức này lão không biết lấy gì đền ơn...

Nói tới đó, lão nhìn kỹ mặt Vân Nhạc rồi thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Thiếu hiệp tuổi trẻ tài cao như vậy, võ học cũng như y học đều siêu phàm thoát tục, thật trái hẳn với quy luật thông thường. Nếu không phải lão chính mắt trông thấy thì ai có nói thế nào chẳng nữa lão cũng không sao tin trên đời lại có người tài giỏi như thế được.

Vân Nhạc vừa cười vừa rót nốt bát thuốc trong siêu thuốc ra, đưa cho Phó lão uống. Uống xong bát thuốc, Phó lão khoác áo, xuống giường đi ra bên ngoài thì trông thấy hai chị em Uyển Nhi đang luyện tập thân pháp và kiếm pháp mà Vân Nhạc dạy cho.

Thấy thân pháp của cả hai kỳ lạ nhưng oai lực không sao tưởng nổi, Phó Lục Quan cười nói:

- Các cháu của lão sao lại có phúc duyên được thiếu hiệp truyền cho những tuyệt học hãn thế như vậy?

Vân Nhạc đáp:

- Lệnh tôn đây đều là nhân tài thượng thừa trong võ lâm, chỉ tiếc rằng chưa gặp được danh sư, chứ không thì bây giờ trong võ lâm lại có hai cao thủ thượng thừa rồi.

Phó Lục Quan bỗng bật cười rồi nói:

- Thiếu hiệp xem ta có phải già rồi lắm lắm không? Gặp nhau bấy lâu mà vẫn chưa thỉnh giáo cao danh quý tánh của thiếu hiệp!

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Ta nên dùng giả danh thì hơn.

Nên đáp:

- Tiểu đệ họ Ngôn tên Nhạc

Lúc ấy hai chị em Uyên cô nương vừa luyện tập xong, Thanh Nhi hô to một tiếng rồi chạy lại ngã vào lòng Phó Lục Quan, rồi ngẩng mặt hỏi một cách ngây thơ rằng:

- Ông ơi, ông đã khôi hân chưa? Vị đại ca này tốt quá, còn dạy Thanh Nhi võ nghệ nữa. Ông ơi, ông hỏi xem đại ca có chịu nhận Thanh Nhi làm đồ đệ không?

Thanh Nhi vừa nói vừa tỏ vẻ mong chờ.

Vân Nhạc ẵm Thanh Nhi lên, vuốt hai má của đứa bé rồi mỉm cười nói:

- Thanh Nhi, đại ca rất vui lòng dạy đệ võ nghệ, nhưng đại ca có việc bận, đêm nay phải đi ngay. Đệ cứ chịu khó luyện tập cho thật cần mẫn những gì đại ca dạy, như vậy đại ca đã mừng lắm rồi.

Thấy chàng nói như vậy, Thanh Nhi mặt xịu xuống, cả Uyên Nhi cũng tỏ vẻ nuối tiếc, định lên tiếng nhưng lại thôi.

Phó Lục Quan thấy vậy, chỉ lắc đầu than thở, nghĩ thầm:

- Uyên Nhi năm nay đã mười bốn, đã biết yêu đương. Thiếu niên này là rồng phượng trong nhân gian, với cháu mình thật là xứng đôi vừa lứa lắm, nhưng làm sao để ngỏ lời đây?

Nghĩ đoạn, Phó lão vào trong phòng trong lấy ra một cuốn sách nhỏ bằng giấy da ra, đưa cho Vân Nhạc, về mặt tỏ ra thương đau vô cùng, nói:

- Chính vì quyền kinh này mà con trai lẫn con dâu lão phải hy sinh tánh mạng, ngay cả lão cũng suýt nữa chết dưới bàn tay của Hạ Đức Bưu. Cuốn kinh này do con lão phát hiện trong động đá trên đỉnh núi của dãy Hằng Sơn. Lúc ấy, không may lại có mười mấy tên ác tặc vào động khám xét bất gặp. Thế là chúng xông vào định cướp cuốn kinh đó. Hai bên vì thế mà xung đột, con dâu và con lão đấu tới sức cùng lực kiệt, cả lão cũng bị tên Hạ Đức Bưu đánh trúng một chưởng, cố gắng lắm mới tẩu thoát được. Chỉ đáng tiếc thanh Thái A bảo kiếm không biết bị tên nào cướp mất. Tên ác tặc đó hình thù kỳ lạ lắm, cao những tám thước, hình dáng như trái dưa Hổ, mặt đầy lông trắng dài hơn một tấc, hề trông thấy là nhận ra ngay.

Nói tới đó, Phó lão lại chỉ hai chị em Uyên Nhi nói:

- Nguyên quán của ông cháu lão là Lạc Dương. Hai chị em nó ở nhà có vú già nuôi dưỡng, khi lão chạy về tới, liền dắt chúng đi Xương Bình tìm Y Ân nhờ chữa trị, sau lại chạy về đây ẩn cư. Không ngờ Thiết Sơn Nhị Điều quyết không buông tha ông cháu lão. Cuốn kinh này viết bằng Giáp Cốt Văn nhưng lão lại không hiểu nên có giữ lại cũng vô dụng, sau này lại có kẻ khác cướp giật, thôi thì tặng cho thiếu hiệp.

Vân Nhạc xua tay lia lịa từ chối, nói:

- Cháu có đức năng gì mà dám nhận của báu này!

Phó Lục Quan cả cười nói:

- Ngôn thiếu hiệp nói như vậy là không đúng rồi, cổ nhân có nói bảo kiếm danh khí chỉ có người có đức năng mới giữ được.

Vân Nhạc từ chối không được, đành phải nhận mở quyền kinh ra xem qua loa, bỗng chàng thất kinh la lớn một tiếng. Thì ra nguyên quyền kinh đó là Di Lạc Thần Công bên trong có thêm hai thức nữa là Âm Cực Dương Sinh và Lục Hợp Hóa Nhất. Hai thức này bao hàm bất biến của trời đất, uy lực có thể hàng long phục hổ.

Xem tới đây, chàng lâm bầm:

- Thật là ý trời, ý trời!

Rồi chàng ngẩng đầu mà nói với Phó Lục Quan rằng:

- Thừa đại hiệp, quyền kinh này ghi lại những môn mà cháu vẫn luyện tập. Nếu cuốn kinh này bị bọn bàng môn tà đạo cướp được thì không bao lâu trong võ lâm sẽ không còn yên bình nữa. Cháu được đại hiệp tặng cho vật quý báu này thì không biết lấy gì đền đáp, chỉ là cháu có một đoạn Thổ Nạp Tinh Tọa Công xin tặng đại hiệp cùng hai vị lệnh tôn đây. Mọi người có thể luyện tập hàng ngày, sẽ giúp ích cho mọi người.

Nói tới đây, chàng đem khẩu khuyết của môn ấy ra giảng giải cho ba ông cháu Phó Lục Quan, rồi chàng lại lấy ba viên Trường Xuân Đơn tặng cho ba người. Ba ông cháu đều phục dùng tức thì. Biết đó là thuốc quý, Phó Lục Quan cảm ơn lia lịa. Uyên cô nương thì vào nhà trong giặt lát rồi bưng ra một đĩa bánh bao, một bát thịt bò khô. Vân Nhạc đang đói bụng, vội đứng dậy vừa cười vừa nói:

- Phó đại hiệp xem Uyên cô nương thông minh quá đỗi, biết ý cháu đói bụng đã dọn đồ ăn ra rồi.

Uyển cô nương khúc khích cười:

- Đại ca cứ cười muội!

Phó Lục Quan mỉm cười không nói gì cả, Phó lão sao không nhận ra tâm tình của cháu mình nhưng lại không biết làm thế nào. Vân Nhạc ha hả cười, ngẩng đầu nhìn ba ông cháu, rồi lại cúi đầu ăn tiếp.

Chàng là người thông minh, sao không hiểu hàm ý trong lời nói của Uyển Nhi, lại càng hiểu sao Phó lão lại im lặng không nói gì. Nhưng chàng rất khó xử, vì lúc nào trong lòng chàng cũng nghĩ về Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga, vì thế chàng chỉ cười để che lấp việc đó mà thôi.

Uyển cô nương thấy ông mỉm cười như vậy, biết ngay là ông đã rõ tâm sự của mình nên nàng càng xấu hổ, cúi đầu dùng khuỷu tay hích Thanh Nhi một cái. Thanh Nhi đang nhai miếng thịt bò, bỗng ngẩn người không hiểu gì cả.

Uyển cô nương đưa mắt ra hiệu, cười nói:

- Thanh đệ, tỷ đệ mình nên gọi thiếu hiệp thế nào mới phải?

Thanh Nhi cũng thông minh lanh lẹ vô cùng, chớp mắt mấy cái, hai tay liền nắm hai cánh tay của Vân Nhạc rồi nói:

- Chúng đệ gọi huynh là Ngôn ca ca nhé!

Vân Nhạc nghe thấy Thanh Nhi gọi như vậy, ngạc nhiên trong giây lát, nghĩ thầm:

- Người ta suýt soát tuổi mình, gọi mình là ca ca thì phải rồi, nhưng chắc cô bé này có ý định gì khác nữa đây...

Chàng sợ hãi không dám nghĩ tiếp, liền cười nói:

- Tùy đệ muốn gọi thế nào cũng được! Còn Uyển cô nương muốn gì cứ nói thẳng ra hà tất phải thông qua Thanh Nhi làm gì!

Uyển Nhi hai má đỏ bừng, cúi đầu tùm tùm cười.

Phó Lục Quan cả cười một hồi rồi nói:

- Hai đứa này thật không biết xấu hổ, xin thiếu hiệp miễn chấp cho. Mà có thật thiếu hiệp phải lên đường ngay không? Có thể ở lại đây một đêm rồi sang mai lên đường có được không?

Vân Nhạc đáp:

- Vâng, nhưng chỉ sợ làm phiền đại hiệp thôi!

Nghe Vân Nhạc bằng lòng ở lại một đêm, Thanh Nhi mừng quá cứ cười hoài không ngớt.

Vân Nhạc lại nói:

- Khi con đừng mừng vội. Com nước xong, huynh phải đi ra ngoài một lát, khi trở về nếu tọa công và bộ pháp của đệ chưa thuần thuộc thì đừng trách vị ca ca này!

Thanh Nhi làm bộ mặt xấu rồi thè lưỡi một cái khiến cho mọi người phải bật cười. Uyển cô nương thì vào trong nhà chuẩn bị com chiều. Vân Nhạc hấp tấp đi ra ngoài, kiếm một trái núi nhỏ, cây cối um tùm, nước chảy róc rách, chàng tìm một nơi kín đáo, lấy quyền kinh ra xem. Trên cuốn Di Lạc Thần Công này có tất cả mười bốn thức, mười hai thức đầu so với mười hai thức của Minh Lương đại sư truyền cho thì không sai tí nào.

Chàng nghĩ:

- Ân sư đã từng nói Di Lạc Thần Công là do sư tổ Vô Vi Thượng Nhân ở trên Bắc Thiên Sơn đã tốn mười mấy năm tâm huyết mới sáng tạo ra, sao giờ lại ghi trên tấm da dê này. Thế này thì thật mâu thuẫn, hay ta chờ khi nào gặp ân sư để hỏi rõ nguyên do mới được.

Lúc ấy chàng định thần vận khí, rồi theo quyền kinh mà luyện tập hai thức cuối là Âm Cực Dương Sinh và Lục Hợp Hóa Nhất. Hai thức sau cùng này oai lực mạnh hơn mười hai thức đầu không biết bao nhiêu lần, cứ phát một chiêu thì sấm gió nổi lên tức thì, mấy chục thân cây to phía trước mặt đều bị chiêu lực quét ngã. Thấy vậy chàng kinh hãi lắm, nghĩ:

- Cũng may quyền kinh này rơi vào tay mình, nếu để ác tặc cướp được thì không biết hậu quả sẽ thế nào.

Nghĩ tới đó, chàng thầm cảm ơn Phó Lục Quan. Chàng luyện tập một lần Quy Nguyên Thổ Nạp Tọa Công, bao nhiêu mệt nhọc đều biến đâu mất hết, lại cảm thấy khỏe khoắn như thường, rồi chàng lại đem hai thức cuối của Di Lạc Thần Công ra luyện tập mấy lần nữa. Hai giờ sau, khi chàng đã thuần thục, tùy nghi thu phát thì mới bỏ quyền kinh ấy vào trong áo rồi thùng thảng về nhà Phó lão.

Về tới nhà, chàng vừa đẩy cửa vào thì thấy ba ông cháu đang ngồi tọa công theo phương pháp mình chỉ dạy, vận dụng để khí huyết chạy hết mười hai

kinh mạch. Chẳng biết ba ông cháu đã vận dụng thành thực rồi, lại không muốn kinh động nên quay trở ra, tới gần bí ngòi, đưa mắt ngắm nhìn cảnh sắc bình nguyên của Hoa Bắc.

Bỗng nhiên chàng nghe thấy từ đằng xa có hai tiếng huýt còi rất lớn, chàng biết là người giang hồ nên nghĩ thầm:

- Ban ngày ban mặt ở nơi gần thị trấn thế này sao mấy người trong võ lâm lại không úy kỵ gì thế này?

Trong lúc chàng đang ngạc nhiên vì những người này quá ngông cuồng thì thoáng cái lại thấy hai bóng người phi thân tới gần gần bí ngòi.

Nhìn kỹ hai người đó, chàng thấy một người là tăng nhân, thân hình vạm vỡ, mặc áo tăng bào màu xám, lưng đeo một thanh phượng tiện sắc đen nhánh (phượng tiện sắc là một thứ khí giới giống sản nhưng chỗ lưỡi lõm vào hình bán nguyệt, cán bằng gỗ như thương), hai mắt lộ hung quang, mũi to và đỏ, mồm vuông, dưới cằm không râu nhưng căn cứ vào vào những nếp nhăn trên mặt thì người đó ít nhiều cũng năm mươi rồi. Còn người kia thì ăn mặc như người tục, mặt tía, dưới cằm có chút râu ngắn, lông mày thô, mắt to, mũi tẹt, mồm nhọn, tuổi trạc ngũ tuần. Vân Nhạc thấy họ cứ tới nhưng chàng vẫn lặng yên ngồi trên ghế mây, không nói năng gì cả.

Hai người nọ ngắm nhìn Vân Nhạc một hồi. Người mặt đỏ nói với tăng nhân rằng:

- Đại sư, đến lúc này rồi mà vẫn không thấy Thiết Sơn Nhị Điều trở về, tôi e là bọn họ đã lấy được vật đó nhưng lại nổi lòng tham nên bỏ trốn rồi cũng nên!

Tăng nhân hừ một tiếng rồi cười nhạt nói:

- Bọn Thiết Sơn Nhị Điều đâu có ăn gan hùm cũng không dám phản bội Phật gia đâu, hơn nữa quyền kinh ấy viết bằng Giáp Cốt Văn mà chỉ mình Phật gia đây hiểu thôi, nên chúng có lấy được cũng vô dụng mà thôi. Theo ý Phật gia thì bên trong chắc có cơ duyên gì khác, thôi ta hãy hỏi tên này xem sao.

Vân Nhạc nghe chúng nói vậy thì chỉ hừ một tiếng mà vẫn không cử động gì cả. Lão già mặt tía lớn tiếng hỏi:

- Tên kia, đây có phải nhà của lão họ Phó không?

Vân Nhạc trợn đôi lông mày lên, nhìn mặt lão già nọ rồi giơ tay khẽ phất một cái. Tức thì lão ta loạng choạng bật lùi về phía sau hai bước. Chàng từ từ đứng dậy cười nhạt rồi đáp:

- Hỏi han thì phải lễ phép một chút! Người họ Phó có ở nơi đây hay không thì có việc gì đến mi? Thiếu gia này không bao giờ nói chuyện với hạng cuồng đồ không biết lễ phép đâu! Mau bước đi nơi khác!

Lão già mặt tía định thần đứng yên song tức giận biến sắc mặt.

Tăng nhân cười khi một tiếng nói:

- Mặt Phật gia đây không bao giờ có dính cát bụi cả, người chỉ có chút đạo hạnh mà dám ngông cuồng trước mặt Phật gia ta thì hẳn là người chán sống rồi. Tên...

Y chưa nói dứt lời thì đã nghe “bộp” một tiếng, má đã bị tát một cái rồi. Tăng nhân nọ giận dữ điên cuồng, phẩy tay một cái, một luồng gió mạnh đẩy tới người Vân Nhạc.

Vân Nhạc cũng phải công nhận tăng nhân kia nhanh thật, chàng không dám chậm trễ, giơ hai tay lên đón đỡ nhưng chỉ dùng năm thành công lực mà thôi. Hai luồng chưởng phong đụng nhau kêu “bùng” một tiếng, vai của Vân Nhạc hơi rung động trong khi chân của tăng nhân nhích nhích một ít. Cả hai đều kinh ngạc vì công lực của đối phương.

Nhân lúc hai người giao chiến, tên mặt tía định lên vào trong nhà. Thấy vậy Vân Nhạc sợ ba ông cháu Phó Lục Quan đang mãi hành công, thế nào cũng gặp nguy hiểm. Lúc đó tăng nhân lại phất tay áo phóng ra một chưởng, chàng liền mượn lực bay lùi về phía sau đồng thời nắm lấy tay tên mặt tía, ném trở ra. Cái ném của chàng dùng sức rất khéo, khiến cho tên mặt tía không thể dùng sức khi còn ở trên không, vì vậy hắn ngã luôn xuống đất, đau đến nỗi mất hoa cả đi. Cả gần bí vì bị người mặt tía đụng vào mà bị vẹo cả đi. Lão già mặt tía nhảy ngay dậy nhưng trong lòng thập phần sợ hãi. Tăng nhân cũng phải kinh khiếp, nghĩ rằng:

- Chưởng phong của ta là Thiết Tụ Phong mạnh ngàn cân sao lại không làm gì được tên nhãi kia chứ, thế thì lạ thật.

Nghĩ đoạn, ác tăng mặt đỏ sát khí, cười nhạt nói:

- Không ngờ hôm nay Đại Lương Thiết Phật ta đây hôm nay gặp được cao thủ. Lại đây cho ta xem người có bao nhiêu cân lượng.

Nghe thấy tăng nhân tự xưng tên tuổi, Vân Nhạc mới hay hẳn là một trong võ lâm Thập Tam Tà, liền ngửa mặt cười một hồi rồi quát lớn:

- Thiếu gia tưởng là ai, không ngờ người là một tên tiểu yêu trong Thập Tam Tà. Tang Tu Lão Quái còn không địch nổi thiếu gia, người khoe khoang nổi gì.

Đại Lương Thiết Phật nghe nói thì thất kinh, nghĩ thầm:

- Nghe nói Tang Tu Quái Tú bị một thiếu niên đã thương, ta cứ cho là tin đồn, nay nghe tên này nói như thế, chắc cũng có mấy phần thực. Hay là ta dùng kinh lực Thiết Tụ thử xem lại dùng cả Huyền Âm Chi Pháp, chờ để đại ngôn của hần làm cho hoảng sợ.

Nghĩ tới đó, y chỉ cười khi vài tiếng, liền quát lớn một tiếng, rồi nhảy xổ tới, cách Vân Nhạc độ một thước thì phát tay áo một cái, tay của hần giấu trong tay áo, ngón tay giữa đưa thẳng ra, điểm luôn vào Nhũ Trung huyết của đối phương.

Lần trước, lúc Vân Nhạc đối địch với Tang Tu Quái Tú ở nhà Chu Duy Thành, đột nhiên chàng xuất thủ, dùng Hiên Viên Thập Bát Giải nhân lúc đối phương không phòng bị nên mới thành công dễ như thế.

Vẫn biết Hiên Viên Thập Bát Giải và Di Lạc Thần Công là hai môn tuyệt học trên đời, nhưng tên tuổi của chàng quá lớn, lại cứ giờ hai môn ấy ra luôn. Nếu để cho người ta thông qua đó mà phát giác ra lai lịch của mình, thì sẽ dễ khiến cho đối phương cảnh giác đồng thời mình dễ bị vây đánh, như vậy nguyện vọng báo thù của chàng sẽ càng khó thêm không. Dù võ công của chàng có cao thâm hơn nữa có khó để phòng hành vi ám toán được, biết bao kỳ tài trên chốn giang hồ, bằng vào một chút khả năng thì nào có thấm vào đâu. Huống hồ, trên đời này núi cao còn có núi cao hơn, chắc gì đã giữ tên tuổi được mãi. Nghĩ như vậy nên Vân Nhạc quyết định không dùng Hiên Viên Thập Bát Giải và Di Lạc Thần Công nữa mà chỉ khi nào nguy cấp mới sử dụng mà thôi. Lúc đó, chàng thấy Đại Lương Thiết Phật xông tới, hai tay phát mạnh tay áo, cuốn lên một luồng gió mạnh, tấn công vào ngực mình, thì liền dùng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ ra, thoáng một cái đã lên ra phía sau ác tăng rồi, hữu chưởng dùng Phục Hồ Kim Cương Chưởng đè mạnh vào lưng ác tăng với mười thành công lực.

Đại Lương Thiết Phật nghĩ rằng chỉ dùng Thiết Thủ và Huyền Âm Độc Chi là cũng đủ thu thập tên nhãi này, nhưng có ngờ đâu mình vừa lên dùng Huyền Âm Chi thì đã thấy hai mắt hoa lên, tên nhãi ranh kia đâu mất hút rồi. Do Thiết Phật đã dùng tới mười hai thành công lực nên đánh hụt một chiêu thì không thể nào thu lại kịp. Biết là nguy tới nơi, nhưng Thiết Phật ý mình có công lực thâm hậu nên cố chịu một chưởng cũng không sao. Trái với những gì y tưởng tượng, y bỗng thấy sau lưng bị chấn động mạnh như bị chùy sắt nện trúng, loạng choạng bước tới ba bước, hai mắt hoa lên, máu đào lộn lên ngực. Y liền hít mạnh một hơi, giờ Thiên Cân Trụ y ra, gượng lắm mới đứng được.

Chưởng lực của Thiết Phật đánh hụt làm đổ luôn bờ tường cạnh cửa nhà Phó lão, làm bụi bay tứ phía. Ba ông cháu Phó Lục Quan nghe động thì bước ra ngoài.

Thiết Phật thấy ba ông cháu Phó Lục Quan thì nghĩ ra một kế:

- Nếu ngày hôm nay không vì lão già này thì Phật gia ta đã không phải chịu một chưởng của tên nhãi kia. Hơn nữa không hiểu sao thân pháp của tên nhãi lại quái dị như vậy, muốn tâu thoát e rằng cũng khó, chỉ bằng ta bắt lấy đứa bé kia để uy hiếp thì may ra thoát thân được.

Thanh Nhi tay cầm phán quan bút, mặt lộ vẻ kinh ngạc lướt tới gần tên ác tăng. Lúc này Thiết Phật giờ hai ngón tay định dùng Huyền Âm Chi nhưng y mới vận chút hơi sức thì đã cảm thấy tay tê tái muốn gãy, ngực đau đến đến run lấy bầy, không còn một chút hơi sức nào.

Lúc này y mới hay, chưởng lực này của tên thiếu niên kia ác độc vô cùng, đã làm tiêu tan công lực toàn thân của hần, như vậy thì không khác nào một tên tàn phế. Nghĩ tới đó, ác tăng thở dài, từ từ buông hai tay xuống, hai mắt lơ đãng, loạng choạng bước đi. Được mấy bước, y tựa vào cây hoàng trước nhà.

Lão già mặt tía, thoáng thấy Phó Lục Quan nhảy ra thì thần sắc liền biến đổi, vội quay mình bỏ tẩu liền. Thì ra lão già này là Tía Sát Thần Cự Quang, trước đây là đồng sự với Phó Lục Quan tại một tiêu cục tại Lạc Dương, y là người nham hiểm, không hiểu vì sao lại cãi lộn với Phó Lục Quan, cả hai sau đó đều rời khỏi tiêu cục. Tuy có gặp nhau vài lần sau đó nhưng cả hai đều xem như người xa lạ. Lần này sở dĩ Tía Sát Thần tới đây vì nghe Phó Lục Quan đã trúng một chưởng Hồng Sa Chưởng, rồi lại ho hen đau ốm, không sao đối địch được nên mới theo Đại Lương Thiết Phật tới đây, bằng không với võ công yếu kém của hần làm sao dám mò tới đây một mình. Nay y bỗng thấy Phó Lục Quan bước ra mà không có vẻ gì là bệnh tật cả thì sợ hãi, phần vì hần vẫn còn chút lương tri, phần thì hần sợ gặp lại cổ nhân xưa, nên y mới bỏ chạy vậy.

Không ngờ Cự Quang mới vừa quay mình định bỏ chạy thì đã bị Vân Nhạc giờ chưởng kéo một cái, thân hình Cự Quang liền bị một sức mạnh vô hình kéo đến trước mặt Thanh Nhi. Tường lâm Cự Quang tấn công mình, Thanh Nhi vội tránh sang một bên rồi múa đôi phán quan bút đâm luôn vào ngực y làm máu chảy ra như suối. Phó Lục Quan không ngờ Tía Sát Thần lại bị cháu mình giết chết thì thở dài một tiếng, nhìn Thanh Nhi mắng hừ một tiếng.

Thanh Nhi mặt đỏ bừng, cãi lại:

- Ông à, y tự đâm đâm vào đôi bút của cháu, như vậy sao trách Thanh Nhi được.

Phó Lục Quan nghe thấy Thanh Nhi nói vậy cũng phải bật cười mà đáp:

- Ông đâu có mù mà không trông thấy rõ. Nhưng sau này nếu có ra tay thì phải thận trọng một chút, không được đâm bừa đánh bậy như vừa rồi.

Vân Nhạc cười nói:

- Thanh Nhi ít tuổi như vậy mà thông minh vô cùng, sau này đệ ấy sẽ trở nên giỏi giang vô cùng. Phó đại hiệp trách mắng đệ ấy làm gì.

Nói xong chàng mang hai xác của Đại Lương Thiết Phật và Tía Sát Thần vứt vào trong nhà. Thì ra khi tên ác tăng dựa vào cây hoàng trước nhà được một lúc thì cũng đứt hơi do tâm mạch đã bị Vân Nhạc chấn đứt hết.

Vân Nhạc lại nói:

- Phó đại hiệp, theo ý cháu thì nơi đây không tiện ở lâu, đại hiệp và lệnh tôn nên kiếm chỗ khác sống thì hơn.

Phó Lục Quan nhận thấy lời chàng rất phải liền cảm khái đáp lời:

- Đến nước này thì chỉ còn cách dọn tới nhà Trại Hoa Đà ở thành Xương Bình ở tạm mà thôi. Uyển Nhi, cháu vào mau thu xếp để chúng ta còn lên đường sớm.

Chỗ ở của Phó Lục Quan ngay đầu đường sao lại không bị người ta để ý? Đó là vì có một cây cổ thụ cao to che khuất, nên hai lần đại chiến với địch nhân mà người qua đường không trông thấy, nếu không thì phiền phức biết bao. Một lúc sau, Phó Lục Quan và Uyển Nhi đã thu dọn xong hành lý đồng thời còn dắt theo hai con lừa trong vườn ra nữa. Vân Nhạc nói:

- Ba ông cháu có con lừa này thì phải lắm, mau đi thôi!

Thanh Nhi tròn tròn mắt hỏi:

- Ngón đại ca, còn đại ca thì sao?

Vân Nhạc không nhịn được cười, rồi chàng đáp:

- Hai chân của đại ca còn nhanh hơn lừa ngựa nhiều, nhưng chúng ta đi hai đường khác biệt chứ không thể đi chung mà chuyện trò được.

Thấy chàng nói như vậy, Thanh Nhi sợ hãi nói:

- Ngón đại ca rồi khỏi ông cháu đệ hay sao?

Vân Nhạc vuốt ve Thanh Nhi, trong lòng rất cảm động, nghẹn ngào đáp:

- Thanh Nhi cứ ngoan ngoãn nghe lời gia gia và tỷ tỷ chỉ bảo, chăm chỉ luyện tập những gì mà đại ca dạy cho. Hiện giờ đại ca có việc cần phải làm ngay, trong khoảng hai năm, thế nào đại ca cũng tới Xương Bình thăm Thanh Nhi.

Nói xong chàng mở tay nải lấy ra một thỏi vàng rồi đưa cho Thanh Nhi nói:

- Cái này đại ca cho Thanh Nhi để mua quà vật.

Ngờ đâu Thanh Nhi lắc đầu lia lịa không chịu nhận.

Vân Nhạc đành phải sa sầm nét mặt lại rồi nói:

- Nếu Thanh Nhi không nhận thì đại ca sẽ giận đấy.

Thanh Nhi đành phải nhận thỏi vàng đó nhưng nước mắt là chảy tuôn rơi. Uyển Nhi cũng hai mắt cũng đỏ hoe, Phó Lục Quan cũng không nén được lòng thương cảm. Vân Nhạc lạnh lùng giục ba ông cháu lên đường.

Trông thấy họ đã đi rồi, chàng mới quay lại tung ra một chướng lằm cho căn nhà của Phó Lục Quan đổ sập xuống rồi chàng thùng thảng bước đi. Tuy vậy chàng vẫn ngẫm theo bảo vệ ông cháu Phó lão một đoạn nữa rồi mới rẽ hướng đi Bắc Kinh lo việc riêng của mình. Đêm trăng trên Lư Cầu thật là một cảnh đẹp, là một trong tám cảnh đẹp của Bắc Kinh.

Cầu này ở Liêu Kim, ở huyện Uyển Bình thuộc thành phố Bắc Kinh. Cầu dài sáu trăm thước, cứ mười thước thì có một lỗ hồng, tất cả có một trăm mười bốn cây cột trụ. Mỗi trụ lại có một con sư tử nằm phục bên dưới, điêu khắc tinh xảo vô cùng, hơn nữa ngoài sư tử lớn lại có những sư tử con ẩn hiện trong lòng của sư tử lớn, không những vậy hình dạng các con sư tử lại khác nhau, không con nào giống con nào. Cầu rộng hai mươi sáu thước, bắc ngang qua sông Vĩnh Định. Mỗi khi tới mùa nước lên, sông Hoàng Hà sóng cuộn hàng vạn tấn cát từ miền thượng du xuống. Nhưng lúc bình thường thì sóng yên gió lặng, du khách có thể ở trên cầu nhìn ngắm núi non trắng lè trước mặt. Sáng sớm ngày nọ, khi mặt trời mới mọc thì Vân Nhạc đã đứng trên cầu ngắm nhìn dòng nước đang cuộn cuộn chảy qua. Lúc ấy trên cầu đã nhộn nhịp, bỗng chàng nghe tiếng người cả cười rồi nói:

- Tam đệ thật là người giữ chữ tín, mới sáng tinh mơ đã tới nơi rồi.

Vân Nhạc ngẩng đầu nhìn thì thấy Càn Khôn Thủ Lô Tiểu Thiên và Cửu Chi Thần Cái Thương Tỷ tới. Ba người e sợ người qua đường để ý, liền tới một tiểu khách sạn ở trong huyện Uyển Bình nghỉ chân rồi nói chuyện hỏi thăm nhau qua loa một hồi, bỗng Vân Nhạc hỏi Lô Tiểu Thiên:

- Nhị ca, bên bờ hồ Cao Bưu, cái chết của tên Tam Thủ Ngô Công Phụ Lệnh Đạc có phải là kiệt tác của huynh không?

Lô Tiểu Thiên nháy mắt một cái rồi cười đáp:

- Phải, đó là do huynh làm. Sau khi giết chết tên ác tặc rồi, ta liền ghi dấu vết của đệ ở đó để làm đệ lừng danh thêm. Nhưng vài ngày sau thì ta hối hận vô cùng, vì lỡ như kẻ khác cũng giết người rồi đổ lên đầu đệ vậy thì có phải nguy tai hay không? Hơn nữa những kẻ thù của đệ hay tin mà ẩn núp hết thì có phải ta đã làm khó đệ không trả thù được hay không? Sau khi ta lên Bắc Kinh này, đã đi dò hỏi khắp nơi mới hay năm xưa kẻ đánh lén Tạ bá phụ năm xưa có hơn chín mươi người, và ta còn điều tra được có người hiện đã gia nhập Thiên Sơn Bang ở ngoài quan ngoại. Thủ lĩnh của bang này là Bạch Sơn Nhất Hạc Cung Thiên Đôn là một người rất nghĩa hiệp, đệ lên Hứa gia trang ở Liêu Ninh sẽ điều tra rõ chúng đang ở đâu liền. Nhưng điều cần nhất là phải tiến hành bí mật, chớ không thì mấy tên ấy hay tin lần trốn thì sau này muốn tìm tông tích của chúng không phải chuyện dễ đâu. Theo ý ta thì không gì bằng ngầm tiêu diệt những kẻ thù xưa kia đã hại bá phụ như thế thì dễ làm hơn. Ta với đại ca phụ trách điều tra tung tích của những kẻ đó, còn đệ thì

ra tay diệt trừ. Để xem kế hoạch của ta có được không?

Vân Nhạc cả mừng, rồi lại hỏi Lôi Tiểu Thiên từ khi tới Bắc Kinh đến giờ đã làm xong công việc chưa?

Lôi Tiểu Thiên gật đầu cười đáp:

- Sự thật thì việc đó không gì lớn lao hết, vì tổng bộ đầu Phương Kiệt ở nhà Cửu Môn Đề Đốc là bạn thân của ta, huynh ấy làm việc đó đương nhiên là kết thù oán với người trong giang hồ rồi. Cho nên hôm sinh nhật của huynh ấy, sau khi mọi người ra về thì phát giác ra Bảo Giáp Đường Nghệ của đề đốc tặng cho đã bị ai lấy mất. Đáng lẽ Phương Kiệt có thể âm thầm điều tra, ai ngờ tên trộm ấy không những không ăn năn mà còn đùa giỡn, gửi thư báo cho Phương Kiệt biết mình là ai. Giờ tin này đã đồn khắp kinh thành. Nhưng từ khi vụ trộm xảy ra tới nay đã được nửa năm rồi mà vẫn chưa khám phá ra được cũng như chưa bắt được tên trộm ấy. Tối lúc này Phương Kiệt mới biết đối phương cố tình làm mất thanh danh của mình chứ không phải nhắm vào bảo giáp của mình. Y đã phái thủ hạ dò xét khắp nơi lại nhờ bằng hữu giang hồ điều tra nhưng vẫn biệt vô tăm tích. Y thấy huynh được khá nhiều đồng đạo nể nang nên mới viết thư nhờ điều tra hộ. Như ngu huynh rầy đây mai đó, không một lúc nào ở yên cả, nên năm tháng sau, khi huynh tới Tam Xương mới hay chuyện này. Trong thời gian mấy tháng ấy, Phương Kiệt cho người điều tra khắp nơi mà không tìm ra chút tung tích nào, vì vậy y ăn ngủ không yên, thân hình gầy gò, suốt ngày than ngán thở dài, suýt mất cả công việc. Nên huynh vừa tới...

Vân Nhạc cười tiếp lời:

- Nhị ca vừa tới thì điều tra ngay, phải không?

Lôi Tiểu Thiên xoa tay ha hả cười nói:

- Làm gì có chuyện dễ như thế. Nếu không được đại ca giúp cho thì làm sao giải quyết chuyện ấy nhanh như vậy được.

Vân Nhạc kinh ngạc nhìn Thương Ty hỏi:

- Thế là nghĩa gì hở đại ca?

Thương Ty nhìn Lôi Tiểu Thiên cười nói:

- Để không nói rõ cho rõ cho tam đệ nghe kéo đệ ấy tưởng tôi xin thiên hạ không đủ cơm ăn mà còn phải đi ăn trộm nữa.

Vân Nhạc mặt đỏ bừng có vẻ tức giận nói:

- Cả đại ca và nhị ca đều vậy, người ta đã không hiểu thì hai người cứ nói bóng gió mãi.

Thương Ty vẫn cười, Lôi Tiểu Thiên nói:

- Tam đệ, đệ hãy nghe huynh nói đã, chưa chi đã nóng tính thế rồi... Ngu huynh sau khi tới Bắc Kinh, liền bắt tay điều tra nhưng sau bảy ngày liền vẫn không ra chút tin tức nào. Tối ngày thứ tám thì khi huynh du ngoạn miếu Đông Ngục thì gặp được đại ca, nhưng ngu huynh không nhận ra. Đại ca liền tự giới thiệu rồi khen ngợi tam đệ vô cùng. Nếu không được đại ca nói thì ta cũng không biết tam đệ tài giỏi như vậy. Sau này khi tam đệ làm xong việc lớn kia, ta khuyên tam đệ nên treo bảng trên kinh thành hành y thì tha hồ hốt bạc của các công khanh bá tước.

Vân Nhạc trợn mắt nói:

- Nhị ca đang nói chuyện chính bỗng dừng lại xoay sang chuyện phiếm rồi! Nhị ca có muốn đệ dùng Phân Thân Thác Cốt thủ pháp đối phó không?

Lôi Tiểu Thiên sợ hãi tránh ra xa ba bước nói:

- Tam đệ, ta nói như thế mà đệ lại cho là chuyện không đứng đắn hay sao? Thôi được, đệ không thích nghe thì ta nói tiếp chuyện kia vậy. Ta liền đem chuyện kia kể cho đại ca nghe thì đại ca trả lời luôn là sẽ có cách điều tra người nào đã lấy trộm cái áo giáp đó. Đại ca cùng ta trở về phân đà của Cái Bang, truy vấn môn hạ xem có ai nghe nói tới vụ trộm đó hay không?

Vì trong kinh thành này, hễ nhà quan lại nào có việc vui mừng tự nhiên bang chúng Cái Bang liền kéo đến đây nhà. Lúc xảy ra vụ trộm đó thì người của Cái Bang trông thấy có năm cái bóng đen vượt qua mái nhà rồi đi thẳng, trông hình dáng tựa như Đô Thành Ngũ Thủ vậy.

Say đó, đại ca cùng ta đi tới những nơi Ngũ Thủ thường lui tới tìm kiếm. Gặp chúng, ta liền hỏi chúng có phải anh em bọn chúng làm chuyện trộm cắp đó không. Thoạt tiên chúng còn chối cãi nhưng sao đó đại ca dùng môn Kim Cương Tán Chưởng đánh gãy một cây lớn thì chúng mới kinh hãi khiếp sợ mà thú nhận. Đại ca dùng đại nghĩa khuyên bảo chúng giao bảo giáp ấy ra sau này sẽ không truy cứu cũng như cam đoan không vô cớ kiểm chuyện với bọn chúng, nếu không thì chúng đừng hòng có nơi nào ẩn thân trên đất Bắc Kinh này nữa. Lúc ấy Ngũ Thủ đem bảo giáp ra đưa cho đại ca, ta liền lấy về trả cho Phương Kiệt.

Thế là trận phong ba ấy mới được yên. Ngày sau đó, đại ca thiết tiệc đãi Ngũ Thủ ở phân đà Cái Bang. Trong bữa tiệc, đại ca có nói tới chuyện Tạ thế bá, Ngũ Thủ liền nói tiên sư của chúng có cho chúng hay năm xưa những người tập kích thế bá có hơn chín mươi người. Trong đó có ba tên hiện đang ẩn nấp trong Thiên Sơn Bang, nhưng không biết tên gì.

Vân Nhạc cúi đầu vái lia lia.

Lôi Tiểu Thiên cả cười đáp:

- Huynh đệ với nhau, đệ việc gì phải làm như vậy. À huynh còn quên mừng cho đệ đây.

Vân Nhạc hai má đỏ bừng nói:

- Thù lớn chưa trả, lập gia đình sao được. Nhị ca mừng sớm làm gì. Đệ còn phải đi Thương Châu gặp nhạc phụ đại nhân rồi mới đi Hứa gia thôn, chẳng hay nhị ca nghĩ sao?

Lôi Tiểu Thiên ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Chẳng lẽ hiền đệ không thích đi thăm các thắng cảnh ở Bắc Kinh này sao?

Thương Ty liền tiếp lời:

- Nhị đệ không biết có hai cô nương xinh đẹp đang đợi tam đệ tại Thương Châu hay sao? Như vậy tam đệ còn tâm trí nào mà cùng huynh đệ ta du ngoạn nữa. Thôi chuyện này hãy để khi khác đã.

Vân Nhạc lại đỏ mặt. Hôm sau ba người đi Thương Châu tới nhà Triệu Khang Cửu. Vân Long Tam Hiện Đào Chúc Tam, Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu, Bát Quái Kim Đào Trịnh Kim Ngô, Kim Diện Ngô Không Hầu Ly Băng và Triệu Liên Châu, Chu Nguyệt Nga mọi người đều tới từ hai hôm trước rồi. Mọi người gặp nhau vui vẻ vô cùng.

Triệu Khang Cửu thấy con rể của mình là nhân tài xuất chúng như vậy thì mừng thầm cho con gái của mình, chỉ hận nỗi vì bệnh suyễn rất nặng nên không sao ngồi dậy được.

Cửu Chi Thần Cái Thương Ty cười nói:

- Triệu lão không hay té từ tương lai là một y sĩ tài giỏi hay sao? Cam đoan với lão, để cho đệ ấy chữa thì ba ngày sau sẽ khỏe mạnh ngay.

Triệu Khang Cửu nghi ngờ, trợn mắt nhìn Vân Nhạc như là không tin vậy. Vân Nhạc mặt đỏ bừng, từ từ đi tới cạnh giường, cầm tay Triệu Khang Cửu thăm mạch, rồi lấy giấy bút kê hai thang thuốc, một để uống còn một để thoa bên ngoài. Sau đó chàng dùng kim châm châm vào chín huyệt mỗi ngày hai lần.

Ba ngày sau, bệnh suyễn của Triệu lão bớt nhiều. Chu và Triệu hai vị cô nương vui mừng hớn hờ vô cùng và cũng hạnh diện vì có người chồng tài ba như vậy. Vân Nhạc ở Thương Châu hai ngày, liền cáo từ mọi người, một mình cưỡi ngựa đi lên Trường Bạch Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Long tàng hổ ẩn Hoàn Bích Trang

Hãy nói Hứa gia trang ở Liêu Ninh tại vùng quan ngoại (ngoài Vạn Lý Trường Thành). Ngày hôm ấy, có một văn sĩ tuổi trung niên (chừng bốn năm mươi tuổi) nói tiếng Giang Nam vào ở trọ trong một khách sạn nhỏ.

Ngày hôm sau, ngay cửa khách sạn có một cái bảng lớn, trên đó viết Dư Văn đại phu chuyên chữa nội ngoại khoa, cho toa không lấy tiền, viết thư từ hộ người, không quản gì tiền nhuận bút nhiều ít. Những chữ viết trên bảng rất đẹp, ai cũng phải công nhận là bút pháp của danh gia.

Ngay đến mấy nhà nhỏ có tên tuổi nơi đó cũng phải khen ngợi bút pháp đó là đẹp tuyệt. Hứa gia thôn này tuy chỉ có hai đường đại đạo thôi, nhưng vì gần hai cửa khẩu và là nơi vào sơn mạch Thiên Sơn, là chỗ buôn bán lớn các thứ da thú, cùng sâm nhung, thuốc bắc vân vân nên náo nhiệt vô cùng.

Các nhà đều có một tấm màn dây lớn treo ở ngoài cửa để cản bụi của xe cộ đi lại và cũng để tránh gió nữa.

Lúc ấy là hạ tuần tháng năm, vẫn chưa hết hè nhưng ngoài quan ngoại dù là tháng năm thật nóng nên cũng không thấy nóng chút nào. Chiều nào Dư Văn cũng đứng tựa trên cầu đá, trước rừng thông cách khách sạn nhỏ không bao xa. Dưới nước chảy xanh rì, những cây Thử Thật (thuốc bắc) nổi lênh bênh trên mặt sông, sóng lá thông khẽ kêu véo von, mặt trời đang lặn xuống dãy núi, hồng hà đầy không gian, cảnh đẹp như bức tranh họa vậy.

Dư Văn một mình đứng ngẩng nhìn trời, khoan tay dựa thành cầu, miệng ngâm nga những câu thơ cổ, có lúc ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn nước chảy, hình như ưu tư vô hạn.

Dư Văn ở trong khách sạn đó rất được mọi người quý mến, ai gặp chàng cũng gọi là đại phu (thầy lang) và cũng có người gọi chàng là Dư tiên sinh chứ không dám gọi tên. Còn chàng thì vẻ mặt tươi cười luôn luôn, thấy ai cũng hớn hờ chào hỏi.

Hai hôm đầu, những người tới thăm bệnh rất ít, nhưng dần dần mỗi ngày có tới mười người xin toa, vì chàng coi thường tiền bạc, gặp phải kẻ nghèo nàn

tới thăm bệnh, chẳng những không lấy tiền mà còn tặng tiền cho người đó về bốc thuốc nữa.

Toa của chàng cho linh nghiệm như thần, nên tên tuổi của chàng không bao lâu đã truyền đi mọi nơi. Chu vi hơn trăm dặm ở quanh Hứa gia thôn không ai không biết có một đại phu tài giỏi tên là Dư Vân.

Hai tháng sau, có một ngày khi Dư Vân tiên sinh đang ngồi nhậu nhẹt với người trưởng quầy (tài phú) thì bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng ngựa hí, tiếp theo đó tấm màn vén lên, có ba đại hán đầu đội nón cỏ Long Tu thân hình vạm vỡ bước vào. Trong có một người lớn tuổi hơn hết, lớn tiếng hỏi:

- Lão chương quầy, ở đây có một thầy lang tên là Dư đại phu phải không?

Nghe thấy người nọ hỏi như vậy, lão chương quầy đứng dậy, vừa cười vừa đáp:

- Tưởng là ai, không ngờ Tôn đương gia đã tới, Dư đại phu đang ngồi ở đây.

Y giờ tay chỉ Dư Vân, chàng từ từ đứng dậy lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi các hạ có việc gì muốn kiếm học sinh thế?

Đại hán họ Tôn ngắm nhìn Dư Vân một hồi, ha ha cả cười và đáp:

- Dư tiên sinh, số may đã tới. Cháu gái của chủ nhân chúng tôi đau ốm, mời tiên sinh đi thăm bệnh. Quý hồ ông có bản lĩnh thực sự, được lòng ông chủ chúng tôi, là ông tha hồ hốt bạc, sẽ được sung sướng suốt đời liền.

Nói xong y lại lớn tiếng cười một hồi.

Dư Vân tức giận vô cùng, liền đáp:

- Phàm là đại phu hành nghề, chữa bệnh cho thiên hạ, bất cứ giàu nghèo đều coi như một, nếu chỉ vì tiền mà hành y thì đó không phải là ý muốn của học sinh. Vậy bảo trang của quý đương gia ở đâu, xin cho biết học sinh sẽ tới sau.

Người họ Tôn ha ha cười nói:

- Dư tiên sinh, không ngờ tiên sinh lại cồ hủ đến thế. Lão đương gia của chúng tôi tên họ là Cung Thiên Đơn, biệt hiệu là Bạch Sơn Nhất Hạc, nhà ở trên núi Bút Giá thuộc dãy Trường Bạch. Tiên sinh đi tới đó cứ hỏi tên họ lão đương gia tôi là có người chỉ đường cho liền. Chẳng hay tiên sinh định đi bằng cách nào?

Dư Vân lúc này mới tỉnh ngộ, liền đáp:

- Thế ra quý đương gia là Cung Sơn chủ đấy, học sinh thật là tam sinh hữu hạnh. Tôn đương gia hãy chờ đợi giây phút, học sinh lên lấy chút đồ đạc ứng dụng đã.

Nói xong chàng vào nhà trong giây lát lại trở ra ngay, lúc này chàng mặc thêm một cái áo lông hồ ly ra ngoài, tay cầm mấy cuốn sách thuốc cũ và rách.

Tôn Khai Đình vừa cười vừa nói:

- Không ngờ Dư tiên sinh lại giàu kinh nghiệm đi lại giang hồ đến thế! Trên núi lạnh lùng mà gió lại mạnh nữa, chúng tôi là người luyện võ thì còn chịu đựng nổi. Chứ Dư tiên sinh yếu ớt thế này, không mặc thêm một vài cái áo, thì chưa chữa bệnh nhân, tiên sinh đã đau ốm trước, như vậy có phải là trò cười không?

Y vừa nói xong, hai người đi theo y và lão chương quầy đều cười ồ lên. Dư Vân cũng không nhịn được, ha ha cười theo rồi nói:

- Chúng tôi làm nghề y, bốc, tướng, sống trên giang hồ, coi bốn bề là nhà mà không biết điểm thông thường này thì còn làm lang y giang hồ sao được? Có phải thế không, Tôn đương gia?

Chàng lại quay lại nói với chương quầy rằng:

- Lão chương quầy làm ơn trông hộ căn phòng, xong việc tôi sẽ về ngay.

Lão chương quầy gật đầu lia lịa.

Dư Vân theo Tôn Khai Đình ba người đi ra ngoài cửa khách sạn, đã thấy bốn tên tráng hán khiêng một cái cang tới. Cang đi núi này chỉ có vùng quan ngoại mới có, tựa như cái kiệu mà lại không có mui, nhưng có chỗ tựa lưng, chỗ ngồi trái mấy lượt Ô Lai Thảo nên rất êm và rất ấm áp nữa.

Dư Vân thấy vậy thè lưỡi kinh hãi nói:

- Học sinh ngồi cái này leo núi thì sợ hãi lắm!

Tôn Khai Đình cả cười đáp:

- Nếu Dư tiên sinh sợ thì cứ việc nhắm nghiền mắt lại là hết hoảng sợ ngay.

Dư Vân lắc đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ, trèo lên cái cáng nằm ngửa người ra. Bốn tên tráng hán hô to một tiếng, liền khiêng cáng lên, chạy nhanh như bay. Dư Vân ngồi trên đó rất là yên bằng, chỉ cảm thấy như đang đi trên sông nổi lên chìm xuống mà thôi, liền nghĩ thầm:

- Bốn người phu này chắc được huấn luyện lâu ngày rồi nên mới chạy nhanh và thuần thục như vậy.

Tôn Khai Đình ba người cười ngửa đi trước ra khỏi Hứa gia thôn, chưa đầy năm dặm thì đã đến chỗ nhập khẩu Thiên Sơn. Trong chòi canh liền có người lên tiếng hỏi:

- Tôn đương gia, đã mời được Dư tiên sinh tới chưa?

Tôn Khai Đình trả lời:

- Đã đón về rồi, phiền thông báo cho tổng đường hay.

Người nọ nhận lời lại lên vào trong chòi canh ngay. Tôn Khai Đình ba người xuống ngựa, đi bộ lên núi. Khi cáng của Dư Vân vừa tới nơi, bỗng thấy trong chòi canh phóng lên ba mũi tên bốn bề vách núi có tiếng dội lại, rất là thánh thót.

Vào tới trong núi, đường đi càng ngày càng dốc ngược lên, mây bay tựa như ở dưới chân vậy.

Kinh công của bọn Tôn Khai Đình khá lắm, cứ nhẹ nhàng nhảy lên nhảy xuống, chỉ khổ mấy tên phu khiêng cáng thôi, mồm cứ kêu “ô ta!” luôn luôn, mồ hôi ướt đầm cả quần áo, còn Dư Vân cũng sợ hãi kêu la không ngớt.

Lên tới lưng núi, cây cối rậm rạp quá, nên bốn bề tối om, những thú dữ rắn độc xuất hiện hai bên đường luôn, gió núi càng ngày càng thổi mạnh hơn, tiếng gào thét ở hai bên tai lướt qua, suốt dọc đường còn nghe thấy tiếng tên kêu bay lên trên mây cao, nhưng không hề trông thấy một bóng người.

Ba giờ sau, Dư Vân đã lên tới đỉnh núi, xa xa trông thấy các đỉnh núi khác phủ đầy tuyết trắng, chàng liền lên tiếng hỏi:

- Tôn đương gia, còn chưa lên tới nơi hay sao? Học sinh đã thấy lạnh quá rồi.

Tôn Khai Đình quay lại vừa cười vừa đáp:

- Đã đến nơi rồi, mời tiên sinh cúi đầu nhìn xem sẽ biết.

Dư Vân đang nằm ngửa, nghe nói giọng mãi mới ngồi dậy được và cúi đầu nhìn, thấy dưới thung lũng có nhà cửa ẩn hiện, tổng số độ trăm nóc.

Thung lũng ấy như cái đáy chảo vậy. Tổng đường của Thiên Sơn Phái nằm ngay dưới đó.

Lúc xuống dốc, Dư Vân cảm thấy tựa như đang vịn giá vũ vậy, sợ hãi đến mặt tái xanh, mãi khi tới đất bằng, đi vào trong cây thật rậm thì mới dám thở nhẹ một tiếng. Tôn Khai Đình quay lại trông thấy chàng sợ hãi như vậy, không nhin được mà cười một hồi.

Vào trong rừng, bốn tên tráng đinh khiêng chàng cứ đi quanh co, khiến cho chàng nhức cả đầu óc, tối tăm mặt mũi lại. Chàng thấy bọn phu không đi vào con đường rõ rệt, lại xông vào những bụi cây mà đi, hình như họ theo phương vị Cửu Cung Bát Quái mà tiến vậy.

Ra khỏi rừng rậm, phía trước đã hiện ra nhà cửa liên miên, tiếng gà, chó sủa như các thôn quê ở dưới đồng bằng vậy, khói trên mái nhà nghi ngút bốc lên.

Ai cũng tưởng nơi đây là một làng mạc của các nông trang, chứ không ai ngờ đây là ổ giặc.

Đi tới trước cửa một căn nhà to lớn, bốn tên phu mới ngừng chân và hạ cáng xuống. Dư Vân thấy hai cánh cửa này có đôi đầu hổ bằng đồng, nhưng hai cánh cửa đóng chặt, người ra vào phải đi cửa ngách ở bên.

Trước cửa có bốn đại hán tay cầm đại đao đứng canh gác. Thấy Tôn Khai Đình tới, một đại hán vội vào trong nhà. Ba tiếng thanh la vang động, hai cánh cửa son son thiếp vàng kia bỗng mở to.

Dư Vân biết chủ nhân đã nghênh đón mình như một quý khách vậy, chàng thấy một ông già tuổi độ bảy mươi, cùng mấy người nhanh chân đi ra tới ngoài cửa. Ông già mặt đỏ như son, râu tóc bạc phơ, nhất là đôi lông mày trắng dài xuống tới tai, đôi mắt như đèn ló, Dư Vân đoán chắc ông già đó là chủ nhân Cung Thiên Đôn cũng nên, liền cúi chào và nói:

- Học sinh bái kiến Sơn chủ hơi tới muộn một chút, như vậy đã thất lễ lắm rồi, mà bây giờ lại còn phiền Sơn chủ thân chinh hạ giảng như thế, thật đáng trách vô cùng!

Bạch Sơn Nhất Hạc Cung Thiên Đôn ha hả cười nói, đôi mắt lông lảnh như điện chớp, ngắm nhìn Dư Vân một cái, rồi nói:

- Dư tiên sinh khiêm tốn quá, bệnh của cháu gái lão rất nặng, cho nên mới phải phiền tới tiên sinh lên đây, chắc là đi đường vất vả lắm?

Dur Vân lại cúi chào và đáp:

- Không sao, cứu bệnh như cứu hỏa, xin Sơn chủ hãy dẫn học sinh vào trong thăm mạch cho lệnh tôn nữ đã.

Cung Thiên Đơn vuốt râu cười, rồi mời khách vào bên trong. Trong nhà có một cái sân lớn rộng, trồng đầy kỳ tòng cổ bách, hoa quế hoa lan, giữa sân lát gạch trắng thành một con đường đi nhỏ, hai bên lối đi trồng trồng mười mấy cây phong lớn.

Lúc ấy là cuối tuần tháng chín, lá phong đỏ như lửa, trông thật lòe loẹt, dưới ánh sáng mặt trời chói lọi, trong bụi cây ẩn hiện những đền đài lầu các, không kém gì nơi cư ngụ của các vương hầu.

Dur Vân được mời vào trong thư phòng. Căn phòng sách này không giống của sở hữu của những lục lâm cự khấu, mà phải là thư phòng của cao nhân ẩn sĩ mới đúng, trên vách còn treo những tranh họa, đôi liên của danh nhân nữa. Thằng nhỏ bụng trà lên mời xong, Cung Thiên Đơn liền mời Dur Vân vào nhà trong. Căn nhà lớn này, bố cục thực là siêu phẩm tục, hành lang khúc khuỷu lại có cả lưu ly thủy các và Bích Sa Hiên nữa. Đây tổ trai gái đồng đảo vô cùng. Hai người đi tới một căn phòng thấy một con bé trạc độ sáu bảy tuổi, nằm mê man trên giường, mình phủ một tấm chăn lạnh, chỉ lộ bộ mặt nhỏ, tái mét vô thần.

Trong phòng lại còn có ba người: một bà cụ tóc trắng như bạc, đôi mắt phượng lông lảnh, tay cầm chiếc trượng đen nhánh, một thiếu phụ ước độ ba mươi, nhan sắc tuyệt vời, và một con sen độ mười hai, mười ba tuổi đang ngồi trên giường. Ba người đó thấy hai người bước vào vội đứng dậy chào. Cung Thiên Đơn giới thiệu cho Dur Vân, tay chỉ bà cụ già mà nói:

- Đây là phu nhân của ta.

Dur Vân liền cúi chào và nói:

- Học sinh Dur Vân bái kiến lão thái thái.

Cung Thiên Đơn lại chỉ thiếu phụ vừa cười vừa nói:

- Đây là tiểu thúc (con dâu).

Dur Vân lại cúi chào và nói:

- Học sinh là Dur Vân tham kiến thiếu phu nhân.

Bà cụ già vừa cười vừa đáp:

- Dur tiên sinh khỏi đa lễ vậy, hãy thăm bệnh cho tiểu tôn nữ đã.

Dur Vân vâng lời tức thì, tiến tới cạnh giường, cầm tay con bé lên thăm mạch, đầu thì gật gù gật gù, lát lâu mới đứng dậy, nghiêm nét mặt nói:

- Sự thực bệnh của lệnh tôn nữ không trầm trọng tí nào. Chỉ do chút ít phong tà dẫn nên hàn nhiệt. Có lẽ lão Sơn chủ thái thái và thiếu phu nhân quá chịu chuộng mà nên, ngờ là hư nhược, cho uống sâm nhưng thuốc bổ, mới dôn phong tà nhập lý, cứ xem lục mạch trầm số là biết ngay bên trong kết nhiệt, đáng lẽ phải cho uống thuốc phát tán, chỉ một thang là khỏi liền, nhưng bị đại phu tầm thường cho uống lầm thuốc nên mới...

Cung Thiên Đơn thấy cháu gái mình vẫn nằm mê man bất tỉnh, trong lòng lo ngại vô cùng, nay thấy Dur đại phu bảo bệnh tình không nguy ngập lắm nên mới khoan khoái một phần. Sau lại nghe thấy tại vì đại phu tầm thường cho uống lầm thuốc mà bệnh nguy cấp thêm nên lo lắng vô cùng, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Có thể chữa khỏi không, Dur tiên sinh?

Dur Vân vội đáp:

- Không sao, có thể chữa được. Học sinh cam đoan chỉ ba ngày là chữa khỏi em bé này ngay.

Nghe thấy chàng nói như vậy, Cung Thiên Đơn hớn hờ vô cùng. Sau đó Dur Vân xin cáo lui cùng phu nhân và thiếu phu nhân rồi theo Cung Thiên Đơn đi ra ngoài thư phòng.

Dur Vân cầm bút lên nghĩ ngợi giây lát mới viết xong cái toa thuốc, rồi đưa cho lão Sơn chủ.

Cung Thiên Đơn cầm cái toa lên xem, kêu một tiếng liền nói:

- Dur tiên sinh, bút pháp của tiên sinh tốt quá, quả thực bình sinh tôi chưa hề trông thấy chữ ai lại đẹp như thế này bao giờ.

Dur Vân cứ khiêm tốn mãi. Có mấy văn nhân lúc đầu cùng Cung Thiên Đơn ra đón Dur Vân, lúc này cũng có mặt tại đó nghe thấy Sơn chủ khen ngợi như vậy thì chạy lại xem.

Trong ấy có một ông già tán dương hết lời:

- Quả thực chữ đẹp lắm, thật không kém bút pháp của danh gia!

Cung Thiên Đơn hai mắt nhìn tròn trọc vào mặt Dư Vân, trong lòng nảy ra một ý kiến, nhưng cho là nói lúc này hãy còn quá sớm, liền vừa cười vừa nói:

- Nếu tiên sinh chữa cho cháu gái lão khỏi, thế nào cũng phải hậu tạ tiên sinh.

Nói xong, lão Sơn chủ đưa cho thằng nhỏ cái toa, bảo ra gọi người đi hốt thuốc ngay. Ba ngày hôm sau, quả nhiên đứa bé khỏi bệnh tức thì. Cung Thiên Đơn liền dắt cháu gái đến thư phòng cảm tạ.

Dư Vân nói:

- Không dám!

Chàng liền ẵm con nhỏ lên hôn hít, rồi đặt xuống vừa cười vừa nói với Cung Thiên Đơn:

- Việc ở đây đã xong, học sinh xin cáo từ xuống núi.

Cung Thiên Đơn cười đáp:

- Tiên sinh hãy chờ vội trở về Hứa gia thôn, Cung mỗ còn một việc này muốn phiền nhiều tiên sinh. Chúng tôi ngưỡng mộ văn thái của tiên sinh, định mời tiên sinh về dạy bảo cho cháu nó, và phụ trách chức vụ thư ký, mỗi năm lão xin tặng tiên sinh hai ngàn lượng bạc. Mong tiên sinh đừng có khước từ.

Dư Vân ngẩn người giây lát, mới lắc đầu đáp:

- Được lão Sơn chủ coi trọng học sinh như vậy, hân hạnh biết bao. Nhưng tánh học sinh ưa quen đời sống như nhân vân giả bạc, chỉ mong còn sống ngày nào thì chu du thiên hạ ngày đó. Việc lão Sơn chủ sai khiến, học sinh không dám nhận lời là thế.

Cung Thiên Đơn chau đôi lông mày rồi nói:

- Dư tiên sinh, Cung mỗ là người rất hay chuộng nhân tài, xin tiên sinh chớ có khước từ. Hiện giờ vẫn còn là thời tráng niên, sau này tiên sinh muốn ngao du sơn thủy, còn vô số thì giờ. Cung mỗ chỉ giữ tiên sinh ba năm thôi.

Tiên sinh không phải là người trong võ lâm, và cũng không phải là người trong môn phái chúng tôi. Vả lại trong ba năm tiên sinh lưu ở đây, vẫn được tự do như thường, muốn ra vào sơn trang tùy theo ý muốn của tiên sinh, chứ Cung mỗ quyết không hạn chế. Đồng thời người trong Hoàng Bích Sơn Trang này rất nhiều, tiên sinh ra tay cứu độ nhân quần.

Nói xong, lão Sơn chủ tỏ vẻ thành khẩn mong chờ Dư Vân trả lời.

Dư Vân trầm ngâm giây lát rồi khàng khái đáp:

- Nếu lão Sơn chủ coi trọng học sinh như vậy, học sinh còn chối từ nữa thì vô tình quá, nhưng học sinh phải thú thật với lão Sơn chủ là xưa nay học sinh vẫn có thói quen rất xấu là thích ngủ trưa, và trong lúc ngủ say không muốn ai quấy nhiễu tới, vậy mong Sơn chủ phá lệ cho phép học sinh được như vậy.

Cung Thiên Đơn cả cười đáp:

- Mỗ tưởng là việc lớn lao gì! Tiên sinh nên biết phòng này và phòng ngủ của tiên sinh sẽ được coi là cấm địa, nếu không có việc cần, cấm ngặt bất cứ là ai ra vào hai nơi đây.

Dư Vân cả mừng, liền xin phép Cung Thiên Đơn trở xuống Hứa gia thôn để lấy hành lý, đồng thời chữa nốt cho mấy bệnh nhân mà chàng còn đang chữa dở.

Cung Thiên Đơn nhận lời ngay, và còn tặng chàng năm trăm lượng bạc để may mặc thêm.

Về tới Hứa gia thôn, Dư Vân ở lại năm ngày ăn nhậu chuyện trò với người phường quây cho tới mãn cuộc vui mới trở lại Hoàng Bích Sơn Trang.

Từ đó trở đi, Dư Vân suốt ngày chỉ quanh quẩn ở trong thư phòng, ngoài việc dạy bảo con nhỏ qua loa, chàng còn viết chữ ngâm thơ, phong hoa tuyết nguyệt, hay là nhậu nhẹt say sưa, cũng có khi đi ra ngoài tản bộ, thường thức sơn thanh thủy tú.

Bạch Sơn Nhất Hạc Cung Thiên Đơn rất coi trọng chàng, còn tặng cho một cái cờ lệnh lông đỏ, để chàng có thể tự do đi lại, vì thấy chàng là một nhà văn thì làm sao qua nổi những sườn núi vách cao chót vót được, cho nên lão Sơn chủ mới khải nhiên mà tặng cái cờ lệnh quan trọng ấy, lại còn cho một đứa nhỏ mười hai tuổi tên là Phẩm Nhi chuyên môn hầu hạ chàng nữa.

Ngày hôm đó, Tú Vân cháu gái của lão Sơn chủ, trên đầu kết hai cái đuôi sam, nhảy nhót tới thư phòng, trông thấy Dư Vân liền gọi:

- Lão sư, cha con đã về, đem về rất nhiều bánh kẹo cho con. Cha con nghe nói lão sư chữa khỏi bệnh cho con, muốn được gặp lão sư ngay. Lão sư, chúng ta vào trong nhà đi.

Nói xong, Tú Vân lôi kéo áo Dư Vân đi. Chàng ha hả cả cười, liền cùng Tú Vân đi vào nhà trong.

Trong khách sảnh, chỉ nghe thấy tiếng cười hùng mạnh của Cung Thiên Đơn vọng ra, vừa thấy mặt Dư Vân đi tới, lão Sơn chủ liền đứng dậy mỉm cười nói:

- Tiểu nhi là Cung Linh Phi ở Trung Nguyên mới về, nghe nói Dư tiên sinh y thuật thông thần, và cháu gái lại được tiên sinh chữa cho khỏi liền, nên mời tiên sinh ra để cảm tạ.

Nghe lão Sơn chủ nói xong, chàng vội chấp tay vái chào người trung niên nọ và nói:

- Học sinh bái kiến thiếu trang chủ.

Cung Linh Phi cả cười đáp:

- Dư tiên sinh, chúng tôi là người trong võ lâm, làm gì có nhiều lễ phép như thế này đâu. Trước hết xin để cho mỡ cảm tạ tiên sinh trước đã.

Dư Vân khiêm tốn vài lời xong, lại quay sang thỉnh an lão thái thái và thiếu phu nhân, rồi mới cáo từ rút lui. Lão Sơn chủ vội giữ chàng lại dùng cơm.

Chỉ trong phút chốc, con sen đã bày mâm cơm thịnh soạn lên rồi. Dư Vân ngồi một bên, vừa ăn vừa trò chuyện. Cung Linh Phi trịnh trọng nói với lão Sơn chủ rằng:

- Con ở Giang Nam về, nghe nói kẻ thù của nhà ta là Hoắc Sơn Nhị Tú cùng với nhiều tay cao thủ tới Hoàng Bích Sơn Trang này để báo thù một chương năm xưa.

Lão Sơn chủ ha hả cả cười rồi nói:

- Hoắc Sơn Nhị Tú không tới đây thì thôi, chớ bọn y tới thì ta sẽ đánh cho chúng một trận nên thân mà xem. Thiết nghĩ Thiên Sơn Bang của chúng ta là một tổ chức đạo tặc, nhưng không bao giờ cướp bóc những tiền tài có nghĩa có nhân đức. Còn Hoắc Sơn Nhị Tú chuyên môn cướp bóc, đâm tã, chuyên làm những việc phi nghĩa, năm nọ chúng còn dám va chạm Thiên Sơn Bang của chúng ta nữa, nên ta mới dùng Đại Lực Hồn Nguyên Chương đánh cho tên Vi Lâm Thụy, anh cả của bọn chúng một chương. Thấy y tạo nên tên tuổi ngày nay cũng không phải là dễ, nên chỉ dùng có năm thành chân lực thôi, chứ không y còn sống sót sao được.

Cung Linh Phi vừa cười vừa nói:

- Con nghe người ta nói Hoắc Sơn Nhị Tú đã luyện thành một môn võ tuyệt nghệ. Như vậy chúng ta không nên coi thường bọn chúng thì hơn.

Lão thái thái tiếp lời nói:

- Chúng tới đây lần này, mẹ sẽ cho chúng nếm mùi Nhị Thập Bát Thiểm Điện trượng pháp, lúc ấy con sẽ thấy công lực của mẹ đã tiến hơn trước bao nhiêu.

Cung Linh Phi cung kính mỉm cười đáp:

- Mẹ, không ngờ mẹ đã tuổi tác thế này mà vẫn còn hứng thú như vậy!

Dư Vân ngồi cạnh đó cứ cầm đầu ăn uống, hình như không có hứng thú nào về việc đấu võ vậy, nên chỉ hạ thấp giọng nói vừa cười vừa chuyện trò với Tú Vân thôi.

Bỗng Cung Linh Phi lại cười và nói:

- Hiện nay tại Trung Nguyên lại có hai vụ khá sôi nổi xảy ra. Một là mới nãy ra một người gọi là Quái Thủ Thư Sinh, còn tên họ thật là gì thì không ai biết cả. Nghe nói Tang Tu Quái Tú đứng đầu Thập Tam Tà cũng bị hại trong tay thư sinh kỳ dị ấy, mới đầu một hiệp mà Quái Tú đã bị gãy hết hai cổ tay và bị điểm trúng huyết tần phế nữa. Đồng thời Âm Dương Song Kiếm cũng bị tên thư sinh ấy đánh thua, vì thế Hồng Kỳ Bang chủ Vũ Văn Lôi sợ hãi đến mất cả hồn vía, và phải chịu rút lui thế lực ra khỏi toàn cõi Tô Bắc.

Lại còn một tin kinh người hơn nữa là tại Thạch gia trang, một mình thư sinh kỳ dị ấy đánh bại mười chín trại chủ của Thanh Phong Bang, ngày hôm sau Cưu Thần Sách Thiên Lý cũng chết ở trong tay y. Việc này chấn động cả đại giang nam bắc. Theo mọi người tường thuật thì Quái Diện Thư Sinh tuổi rất trẻ, mặt mũi khôi ngô anh tuấn lắm. Chỉ tiếc rằng, con chưa được gặp mặt người ấy chớ không thể nào con cũng làm quen với y.

Cung Thiên Đơn nghe thấy con nói vậy, hớn hờ vừa cười vừa nói:

- Không những con muốn làm quen với người ta, cả lão già này cũng muốn được quen biết xem thư sinh ấy mặt mũi ra sao. Còn vụ thứ hai là gì?

Cung Linh Phi vừa cười vừa nói:

- Việc này đồn đãi khắp võ lâm, là Truy Hồn Phán Tạ Văn năm xưa oai trấn Hà Lạc, đã chết trong núi Võ Công, bây giờ lại xuất hiện trên giang hồ.

Cung Thiên Đơn kinh ngạc “ủa” một tiếng rồi nói:

- Chính y thật à? Thế thì khó tin quá!

Cung Linh Phi tiếp lời nói:

- Đúng thật đấy! Ngay như con cũng không tin. Lan Thương Song Sát Đồng Bách Sơn Ngũ Độc chân nhân và Tam Thủ Ngô Công Phục Linh Đặc đều bị thương trong tay Tà đại hiệp, nhưng không ai được chính mắt trông thấy cả. Chỉ nghe tin đồn của giang hồ rằng Truy Hồn Phán đang điều tra những kẻ thù năm xưa vây đánh ở Tam Xương là những ai, rồi sẽ diệt trừ hết để trả mối thù đó.

Lão Sơn chủ chau mày vừa cười vừa nói:

- Nếu bọn Phiến Thiên Thủ Hồng Cát Vạn nghe thấy tin này, chắc ba ngày ba đêm ăn ngủ không yên mắt.

Cung Linh Phi bỗng nhìn ra ngoài rồi nói:

- Hồng đại thúc còn ở Cửu Hồi Các nữa không?

Cung Thiên Đon gật đầu đáp:

- Chú ấy còn ở trên đó, nhưng có dám ra khỏi núi này nửa bước đâu. Mấy tay thù địch năm xưa đều muốn giết chết chú ấy tức thì, cho nên y mới chạy lên trên Hoàng Bích Sơn Trang này ẩn núp, thâm thoát đã được mười năm rồi. Nay y lại hay tin Truy Hồn Phán tái xuất thì y lại càng không dám lộ đầu ra khỏi núi này nữa. Tuy nhiên những người vây đánh Truy Hồn Phán năm xưa đều bị mất hết cả, nhưng với đầu óc tinh minh của Truy Hồn Phán thì ông ta điều tra ra không khó khăn gì cả.

Nói cho đúng, Hồng Vạn Thông cũng nhiều sự thiệt, việc đó có liên quan gì tới y đâu mà y cũng tham dự vụ tập kích ấy làm gì? Sư đệ của y là Khương Hùng, tội ác tày trời, dù không bị Truy Hồn Phán tiêu diệt, thì gặp phải chúng ta, y cũng khó mà sinh tồn được. Thế mà Hồng Vạn Thông lại còn vác mặt báo thù hộ sư đệ mất dạy ấy.

Chú Vạn Thông suốt đời lép vế hơn người cũng chỉ vì không biết phải trái thật hư mà nên cả.

Cung Linh Phi vừa cười vừa nói:

- Cha, sao cha lại nói như vậy? Chẳng lẽ sư đệ bị người ta giết chết mà sư huynh lại không trả thù cho hay sao? Nếu làm thỉnh không ra tay để các người trong võ lâm hay biết, thì mặt mũi nào trông thấy những người đó nữa?

Cung Thiên Đon nghiêm nét mặt đáp:

- Con không được nói bậy như vậy. Con phải biết, nếu chú ấy định báo thù cho sư đệ thì phải quang minh chính đại mà ra tay, hà tất phải lén lút đánh trộm như thế? Cho nên cha mới phản đối hành vi thiếu quang minh là thế đấy.

Cung Linh Phi mặt đỏ bừng, lão thái thái vừa cười vừa nói:

- Thôi thôi, hai cha con hà tất vì chuyện người mà tranh luận đến gây cãi như thế? Để Dư tiên sinh ngồi một mình không ai tiếp thế này?

Dư Vân đang trò chuyện vui cười với Tú Vân nghe nói vội đáp:

- Không sao, việc trong võ lâm, học sinh không hiểu biết một tí gì thật. Thiếu trang chủ mới từ xa về, tất phải tận hưởng lạc thú thiên luân. Còn như học sinh đây làm khách khắp gần trời góc biển, nửa đời người phiêu lưu, mong sao được như vậy?

Mấy lời này là Dư Vân thốt trong tự đáy lòng, đều là lời nói chân thành chứ không có chút thành phần gì giả dối nào trong đó.

Lão Sơn chủ sợ Dư Vân phật ý, vội quay lại tiếp chuyện, nhưng hai người một văn một võ nên không thể nào hợp chuyện được.

Cũng may lão Sơn chủ lịch duyệt nhiều, ý kiến không đến nỗi xa nhau quá. Com no rượu say rồi, Dư Vân mới cáo từ trở về thư phòng.

Đêm hôm ấy, chàng trần trọc không sao ngủ được liền đem cái ghế ra ngoài thư phòng ngồi. Lúc ấy là tháng mười, tiết trời ở quan ngoại rất lạnh nhất là trên núi Trường Bạch lại càng giá lạnh hơn, Dư Vân ngồi ngẩn người ra, không biết đang nghĩ ngợi cái gì, cho tới canh tư, trời đổ mưa thì mới chịu trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, chàng dạy Tú Vân học xong, thẳng nhỏ bụng nước trà lên thì lão Sơn chủ mặt nghiêm nghị bước vào thư phòng.

Chàng vội đứng dậy thi lễ. Lão Sơn chủ xua tay bảo miễn, mỉm cười và nói:

- Dư tiên sinh, có lẽ ngày hôm nay Hoắc Sơn Nhị Tú tới đây báo thù, nếu không có việc gì quan trọng thì tiên sinh có lẽ ra khỏi thư phòng này một bước, vì e bảo vệ không được chu đáo nhờ để tiên sinh bị vạ lây thì không tiện tí nào. Tiên sinh hãy thấy người lạ mặt, hay có tiếng động gì, cứ việc ẩn núp ở trong phòng, chớ nên lộ diện...

Vừa nói lão Sơn chủ chỉ Phẩm Nhi nói:

- Thăng nhỏ Phẩm Nhi này cũng biết đôi chút võ nghệ, có nó bảo vệ tiên sinh cũng có thể được.

Dur Vân mặt tái mét, vội đáp:

- Việc này... Học sinh tự biết lo liệu lấy. Lão Sơn chủ khỏi phải lo ngại cho học sinh.

Lão Sơn chủ nói:

- Như vậy càng hay.

Nói xong, lão Sơn chủ liền đi ra.

Dur Vân thở dài một tiếng, thấy Phẩm Nhi đứng ở cạnh cửa nhìn mình cười khinh.

Dur Vân nghiêm nét mặt khẽ quát rằng:

- Con khi con kia, dám vô lễ với thầy giáo như thế? Thế nào cũng có ngày cho mày biết tay.

Phẩm Nhi vừa cười vừa đáp:

- Phẩm Nhi có dám khinh thị tiên sinh đâu, cháu chỉ buồn cười vừa rồi lão Sơn chủ nói có người gì đó tới thì tiên sinh đã sợ đến tái mét...

Nói tới đó, Phẩm Nhi bỗng ngừng lại không nói nữa.

Dur Vân tròn mắt, nổi giận nói:

- Con khi con, mi chớ đắc chí vội. Lão Sơn chủ vừa nói mi cũng biết vài ba thế võ phải không? Mi thử giở một thế cho ta xem nào. Tuy ta không biết võ nghệ, nhưng xem người ta múa võ, ta cũng có đôi chút kinh nghiệm. Mi cứ ra tay đi, ta chỉ xem qua là biết ngay là mi có đủ sức bảo vệ ta không tức thì. Nếu mi võ nghệ kém quá, tới lúc hữu sự ta đành phải chui xuống gầm giường ẩn nấp thì lại an toàn hơn.

Phẩm Nhi nghe nói, không sao nhịn được, lớn tiếng cười một cách ngây thơ, rồi khẽ nói với Dur Vân rằng:

- Tiên sinh này, Phẩm Nhi mới học được một trò nghề này, nhưng tiên sinh chớ nói cho lão Sơn chủ hay mới được. Nếu người biết thì Phẩm Nhi bị mắng chửi liền đây.

Nói xong nó kéo vạt áo lên lấy ra ba cái thủ tiễn (tên ném bằng tay) dài chừng năm tấc, phân lượng rất nhỏ và mỏng như giấy, vừa cười vừa nói với Dur Vân rằng:

- Tiên sinh nhìn kỹ nhé!

Y chân đứng theo Tý Ngọ trang, tay phải giơ thẳng ra, chỉ ném mạnh một cái, ba đạo ánh sáng bạc thấp thoáng một cái rồi nghe “tốc” một tiếng, đã thấy pho tượng gỗ để trên thư án đã bị ba mũi tên đó cắm trúng rồi.

Dur Vân giật mình kinh hãi, cầm pho tượng lên xem thì thấy một mũi trúng ngực còn hai mũi còn lại trúng vào hai mắt, mỗi mũi đâm sâu ba phân.

Dur Vân thấy Phẩm Nhi còn nhỏ tuổi mà sức cổ tay đã mạnh như thế thì thật hiếm có, chàng ngạc nhiên vô cùng, vì không ngờ thăng nhỏ lại có công lực như vậy.

Dur Vân khen ngợi luôn mồm và hỏi rằng:

- Môn này ai dạy cho mi thế?

Phẩm Nhi vừa rút ba mũi tên ra vừa tủm tỉm cười đáp:

- Phép thủ tiễn này là do lão phu nhân giấu lão Sơn chủ truyền thụ cho Phẩm Nhi đấy.

Dur Vân kinh ngạc vô cùng, liền hỏi:

- Lão thái thái dạy mi thật à...? Lão thái thái lại giỏi võ công đến thế ư?

Phẩm Nhi thấy dáng điệu của Dur Vân ngây ngô quá, không nhịn được cười rồi ngây thơ đáp:

- Dur tiên sinh tất nhiên là không biết rõ rồi. Cả gia đình lão Sơn chủ chúng tôi đều có võ công rất cao. Lão thái thái là Diệp Hàn Strong, biệt hiệu là Bạch Phát Cưu Trượng Bà (bà cụ tóc bạc cầm gậy đầu con chim Cưu) giương danh quan ngoại này lâu năm rồi. Tiên sinh tuy không phải là người trong võ lâm, nhưng dù sao cũng có nghe thấy...

Phẩm Nhi nói tới đó, hình như nghe thấy cái gì, vội lắng tai nghe... Rồi thoáng một cái như một làn khói chạy biến mất.

Dư Vân bỗng giật mình cả người. Đêm hôm ấy, dưới ánh trăng trắng có hai bóng đen như hai con chim ưng lướt qua thư phòng, bỗng lại nghe thấy mấy tiếng quát tháo, tiếp theo đó là tiếng va chạm của khí giới, cuối cùng có vài tiếng nói, rồi yên tĩnh hẳn, chỉ còn nghe thấy gió thổi động giấy trên cửa sổ thôi.

Phẩm Nhi hấp tấp chạy vào trong thư phòng và xông cả vào trong phòng ngủ của Dư Vân, không thấy động tĩnh gì và cũng không thấy tung tích của Dư Vân đâu cả. Thăng nhỏ ngăn người ra giây lát, hình như đang nghĩ ngợi gì vậy, bỗng y kinh hãi lùi lại một bước rồi quay mình chạy thẳng ra bên ngoài.

Một lát sau, Phẩm Nhi dẫn lão Sơn chủ và Thiếu Sơn chủ vào, rồi lên tiếng gọi:

- Dư tiên sinh.

- Hà...

Tiếng trả lời ấy hình như phát tự dưới gầm giường, rồi có tiếng “sột soạt”, có người hắt tẩm chăn trùm đầu và lộ đầu ra coi, rồi từ từ bò ra.

Lão Sơn chủ Cung Thiên Đơn và Thiếu Sơn chủ Cung Linh Phi thấy mặt Dư Vân sạm đen lại, quần áo đầy bụi bẩn, ai nấy đều cố gượng cho khỏi cười.

Lão Sơn chủ nói:

- Vừa rồi có hai đồng đạo tới đây báo tin, cho hay đêm nay Hoắc Sơn Nhị Tú các người sẽ tới. Nhưng vì không biết là người nhà nên các vọng gác xông ra đón đánh, mới gây nên sự lầm lẫn như vậy, và làm cho Dư tiên sinh hoảng sợ một phen.

Dư Vân chữa thẹn cười ngượng một tiếng và đáp:

- Học sinh nghe thấy tiếng khí giới va chạm chưa kịp ản núp, bất đắc dĩ mới phải chui vào gầm giường như vậy, nên đã làm trò cười cho lão Sơn chủ...

Cung Linh Phi trông thấy Phẩm Nhi đang bịt miệng cười thầm, vội quát lớn:

- Phẩm Nhi, mi có mau đi lấy nước ra đây cho Dư tiên sinh rửa mặt không?

Phẩm Nhi vội cầm chậu ra lấy nước, vừa đi vừa khúc khích cười.

Cung Linh Phi vừa cười vừa nằng chừ theo:

- Lão thật!

Trò chuyện vài câu, lão Sơn chủ và Thiếu Sơn chủ cáo từ đi ra.

Phẩm Nhi bung chậu nước vào, vừa cười vừa nói:

- Dư tiên sinh, đêm mai trên núi Giá Bút ở phía sau núi có cuộc vui náo nhiệt lắm, chẳng hay tiên sinh có muốn đi xem không? Phẩm Nhi có thể đưa tiên sinh lên núp vào một nơi kín đáo để xem trộm.

Dư Vân quát lớn:

- Con khi con, tại sao mi lại dẫn lão Sơn chủ và Thiếu Sơn chủ vào đây? Bây giờ mi lại còn lập tâm đưa ta đi xem cuộc vui nữa. Đêm mai mi muốn đi cứ đi một mình, ta không đi đâu. Cô nhân đã dạy rằng “Bình hưng chiến nguy”, hay ho gì mà đi xem nào?

Phẩm Nhi thấy Dư Vân hù quá, ha hả cả cười rồi đi ra. Dư Vân nhìn theo lắc đầu thở dài nói:

- Thăng nhỏ này...

Canh ba đêm hôm sau, trên đỉnh Giá Bút chỉ thấy đao ảnh và bóng kiếm, tiếng quát tháo rung động cả thung lũng, tới khi trời sắp sáng tỏ, lão Sơn chủ người dính đầy máu, ôm tay trái đi vào trong thư phòng, hiển nhiên đã bị thương rồi. Dư Vân đang ngồi trên ghế, chắc suốt đêm không ngủ. Phẩm Nhi thì phục trên bàn đang nằm ngủ ngáy khò khò.

Thấy lão Sơn chủ vào, Dư Vân vội đứng dậy, kêu “ừ” một tiếng rồi hỏi:

- Lão Sơn chủ bị thương đây à?

Nói xong chàng vỗ vai Phẩm Nhi một cái, thăng nhỏ tỉnh ngay.

Cung Thiên Đơn mỉm cười đáp:

- Bị thương chút xíu có nghĩa lý gì đâu. Cảm phiền tiên sinh xem hộ coi có tổn thương đến gân cốt không? Có lẽ máu ra nhiều quá, nguyên khí đại thương, xin tiên sinh kê cho một toa thuốc bổ để ta điều dưỡng hai ba ngày là mạnh liền. Nếu đêm hôm qua không có người ra tay ngầm tương trợ, thì Cung mỗ bị thương dưới kiếm của Hoắc Sơn Nhị Tú cũng nên, nhưng không biết người đó là ai thế.

Dur Vân vừa khám xét vết thương vừa đáp:

- Lão Sơn chủ phúc thọ kiêm toàn tất có trời giúp cho... Vết thương không nặng lắm, để học sinh kê một cái toa bồi bổ là khỏi liền, bên ngoài thì dùng Băng Cơ Tán rịt, chỉ hai ngày là cùng, có thể co giãn như thường ngay.

Nói xong, chàng vội vàng kê luôn một cái toa, đưa cho Phạm Nhi đi hốt thuốc.

Cung Thiên Đơn liền kể chuyện giao chiến Hắc Sơn Nhị Tú cho Dur Vân nghe. Lúc gần canh ba, trời rất sáng trăng, Cung Thiên Đơn cùng Cung Linh Phi và hơn hai mươi người đã đứng chực sẵn trên đỉnh núi đợi chờ.

Một lát sau, bỗng nghe thấy tiếng rú rất dài, sơn cước liền chấn động hồi âm, lâu lâu không ngớt, sau đó thì đã có mấy chục người xuất hiện, chỉ trong chớp mắt bọn người đó đã phi thân sang đỉnh núi Giả Bút rồi. Cung Thiên Đơn kinh hãi thán và tính toán rằng:

- Hoắc Sơn Nhị Tú tới đây định trả thù một chưởng năm xưa, và hình như bọn chúng định nhất cử san bằng Bích Hoàn Sơn Trang này chăng? Lại thật, xung quanh các khoảng núi này ta có những mười một chòi canh mà sao không thấy một tên tráng đinh canh gác nào đốt pháo cây bông báo hiệu thế...? Chẳng lẽ bọn chúng đã bị địch thủ tiêu diệt cả?

Trong lúc lão Sơn chủ đang nghi hoặc, Hoắc Sơn Nhị Tú đã tiến đến trước mặt rồi, theo sau là những giang hồ kỳ sĩ của tam sơn ngũ nhạc.

Nhị Tú râu bạc phất phới trước gió đêm đang thổi lộng, tay áo và tà áo kêu “soạt soạt” theo nhịp bước đi. Người anh trong Nhị Tú là Vi Thụy Lân cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cung Thiên Đơn, hôm nay không ngờ chúng ta lại gặp nhau nơi đây. Năm xưa lúc từ biệt Vi mỗ đã nói lại những lời gì, chắc bây giờ bạn còn nhớ kỹ. Khi anh em Hoắc Sơn tái xuất giang hồ, tức là ngày mặt kiếp của Hoàng Bích Sơn Trang này đây.

Cung Thiên Đơn ngẩng đầu lên trời cả cười một hồi rồi đáp:

- Vi Thụy Lân, lời nói của bạn còn văng vẳng bên tai, mỗ quên sao được. Mỗ chỉ tưởng bạn nói thế để đỡ hổ thẹn mà thôi, không ngờ các ngươi lại giữ lời thế ấy mà đến Hoàng Bích Sơn Trang này. Nhưng bạn còn quên câu, phải lấy được tánh mạng của lão...

Vi Thụy Lân quát lớn một tiếng, rồi nói:

- Cảm ơn, ô chim đã đỗ up, thì trứng chim bên trong làm gì còn toàn vẹn chứ? Đêm nay hy vọng được thoát khỏi mất mạng của ngươi, tựa như mò kim ở dưới đáy biển vậy...!

Lão nhị trong Nhị Tú là Tô Thụy Tương đứng cạnh đó cũng tiếp lời nói:

- Lão đại, thì giờ đâu mà đấu khẩu với y, hãy thanh toán món nợ cũ trước đã.

Y không chờ Vi Thụy Lân có đồng ý hay không, giơ tay lên phẩy một cái, những người đi theo xông ngay lên đại chiến với những người của Hoàng Bích Sơn Trang.

Thấy vậy, Cung Thiên Đơn lo sợ quá. Hoắc Sơn Nhị Tú cũng tự phát động lấy, rút hai thanh bảo kiếm ra, một trái một phải cung xông tới Cung Thiên Đơn.

Cung Thiên Đơn ha hả cả cười, khom lưng một cái đã nhảy lên cao hai trượng rồi rút song quải bằng bạc ra, nhắm đầu Nhị Tú bổ xuống.

Hoắc Sơn Nhị Tú tránh sang hai bên, vừa tránh xong thế đánh của song quải thì đã hợp nhau lại, cùng giờ pho kiếm pháp kỳ diệu ra, nhắm các chỗ yếu của Cung Thiên Đơn mà đâm tới tấp. Những thế kiếm ấy kỳ lạ vô cùng, Cung Thiên Đơn không sao đoán trước mà chống đỡ hay tránh né được.

Cung Thiên Đơn kinh hãi vô cùng, nghĩ thầm:

- Hoắc Sơn Nhị Tú học đâu ra những thế kiếm kỳ lạ như vậy? Kể ra thì anh em chúng cũng thông minh thật, biết chừng lực không thể nào luyện tới mức hạ nổi ta. Kiếm pháp của chúng luyện tới mức tinh xảo thế này.

Bóng kiếm của Nhị Tú càng đánh càng kín, như vậy đủ biết đêm nay anh em chúng đã quyết tâm lắm rồi, nếu không hạ nổi Bạch Sơn Nhất Hạc Cung Thiên Đơn chắc bọn chúng không khi nào chịu để yên đâu.

Lúc ấy có một bóng đen ở trong Hoàng Bích Sơn Trang phi ra, tiến thẳng lên đỉnh núi, dưới ánh sáng trăng trông thấy thân pháp của người đó nhanh nhẹn kỳ lạ, tựa như một làn khói, nháy mắt một cái đã lên tới đỉnh phong, và tựa như bạch hạc hạ chân xuống cành cây cổ tùng lớn.

Lão Sơn chủ Cung Thiên Đơn phải đem hết công lực đã điều luyện mấy mươi năm ra đấu, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang với huynh đệ Nhị Tú mà thôi. Hơn nữa, lão Sơn chủ còn phải lo ngại hai nơi, không biết vợ và con dâu đã đấu với các thủ hạ của Nhị Tú chưa? Lão Sơn chủ biết công lực của lão thái thái không kém gì mình mấy, nhưng những kẻ tập kích Sơn Trang có tới mười mấy tên toàn là cao thủ cả. Những tráng đinh tầm thường của mình sao địch nổi, như vậy vợ và con dâu phân tán hai nơi sao được?

Con dâu của mình tuy võ nghệ cao cường thật, nhưng đang mang thai ba tháng rồi, nếu ra tay chiến đấu, nhờ động phải cái thai thì sao...

Nghĩ tới đây, lão Sơn chủ hơi sồn lòng một tí, tâm thần không tập trung, vai trái đã bị Vi Thụy Lân đâm một kiếm, máu tươi chảy ròng ròng. Đau quá, Cung Thiên Đơn nghiêng răng cố chịu, tay phải múa mạnh chiếc quạt một cái, thân hình quay sang phải, định rút lui ra khỏi vòng đấu.

Không ngờ, lão Sơn chủ đã nhanh, Tô Thụy Tường lại còn nhanh hơn, đâm luôn một kiếm vào hông bên trái của lão Sơn chủ rồi. Cung Thiên Đơn loạng choạng hai bước, Hoắc Sơn Nhị Tú cả mừng, song kiếm đồng thời chém tới.

Trong lúc nguy hiểm, chỉ sai sảy một chút thì mất mạng liền, Cung Thiên Đơn gơ tay phải vận Đại Lực Hỗn Nguyên Chương ra, quét mạnh vào người Nhị Tú. Như vậy, dù Nhị Tú công lực có cao đến đâu, nếu không rút lui tất bị gãy xương đứt gân tức thì.

Hoắc Sơn Nhị Tú ra thế tấn công nhanh, thâu thế lùi lại cũng nhanh, thân hình ngồi xổm xuống, song kiếm nhắm hai đùi của Cung Thiên Đơn quét tới liền.

Không sao tránh kịp nữa, Cung Thiên Đơn chỉ có nhắm mắt chịu chết. Ngờ đâu nghe thấy kêu “hự” một tiếng, vội mở mắt ra nhìn, đã thấy Nhị Tú, một người mất bên trái, một người mất bên phải hình như đã bị trúng ám khí, rỉ máu tươi rỉ ra. Lúc ấy Nhị Tú như hai con hổ điên cuồng, thân hình quay lộn ra, chạy thẳng về lối cũ mà tẩu thoát.

Cung Thiên Đơn kinh hồn, nhìn về phía hình bóng Nhị Tú biến mất mà than thở ngậm máy tiếng, bụng nghĩ:

- Oan gia thù hận này biết tới bao giờ giải được?

Bỗng lão thấy một cái bóng đen bay lướt qua đầu, dưới bóng trắng chỉ thấy người đó tay buông ra một sợi chỉ đen, không có chút tiếng gió động nào cả, rơi đúng vào đám đông thì chỉ nghe thấy các người đó kêu “ô chà” luôn mồm thôi. Người nọ lại nhảy lên cao, thoáng một cái đã đi mất dạng rồi..

Những người của Nhị Tú đem tới đều la lớn “Phong Khản” (tiếng lóng của giang hồ và xã hội đều dùng để bảo nhau: khăn cấp đấy, mau tẩu đi). Thế là cả bọn đều chạy toán loạn về đường cũ.

Cung Thiên Đơn tiến lên xem thấy phía bên mình không có ai bị trúng phải ám khí của người lạ mặt nọ cả.

Mà bên địch thì hình như hầu hết ám khí bắn trúng mất, liền giật mình kinh hoàng, nghĩ thầm:

- Thủ pháp của người này kỳ lạ không sao tưởng tượng được. Khó nhất là ám khí của y phân biệt ra ai địch, ai là người nhà! Đồng thời y có đứng yên một chỗ ném đâu, chỉ thấy y nhảy nhót luôn luôn thôi! Thế mới thật là huyền diệu vô cùng.. Người đó là ai? Thế nào cũng là người quen, chứ không.. Trời ơi, bên vợ ta không biết ra sao...

Nghĩ đoạn, lão Sơn chủ liền dặn Cung Linh Phi đi khám xét lại các chòi canh xem có ai bị tổn thương gì không?

Dặn bảo xong, lão Sơn chủ dẫn mấy người chạy thẳng xuống Hoàng Bích Sơn Trang.

Lúc ấy lão mới cảm thấy cánh tay và dưới hông chỗ vết thương máu còn chảy nhiều lắm, gió lạnh thổi vào buốt nhức khó chịu vô cùng. Lão liền dùng tay phải ôm lấy vết thương bên tay trái, cầm đầu chạy xuống chân núi.

Chưa xuống tới Sơn Trang, Cung Thiên Đơn đã phát giác những người của địch, đây hai tên, chỗ kia ba tên nằm ngổn ngang suốt dọc khe núi, dưới gốc cây, góc nhà... vân vân, đầu đầu cũng có, hình như bị người điểm trúng yếu huyệt thì phải.

Cung Thiên Đơn càng nghĩ càng kinh hãi, vì cảm thấy công lực của người đó cao đến nỗi chưa hề thấy bao giờ, liền sai thủ hạ khiêng những tên giặc bị điểm huyệt nhốt vào trong tù lao giam cầm.

Lão Sơn chủ lại nghĩ thầm:

- Ai thế? Người đó là ai thế nhỉ?

Ý niệm ấy cứ lẩn quẩn trong đầu óc Cung Thiên Đơn mãi. Về tới Hoàng Bích Sơn Trang thì thấy vợ và con dâu đang tươi cười trò chuyện, hình như không có chuyện gì kinh động tới vậy. Bạch Phát Cửu Trọng Bà Diệp Hàn Sương thấy chồng mang vết thương về, kinh hoàng vội đứng dậy lên tiếng hỏi:

- Tại sao lão lại bị thương nặng đến thế?

Cung Thiên Đơn hơi phẩy tay một cái, mỉm cười đáp:

- Không sao cả, kẻ địch đã bị đánh lui hết rồi. Bây giờ tôi đi kiếm Dư tiên sinh ngay, lát nữa trở lại hãy nói chuyện sau.

Nói xong lão Sơn chủ liền đi tới thư phòng...

Dư Vân nghe Cung Thiên Đơn kể xong, vội nói:

- Người tới cứu giúp mà lão Sơn chủ vừa nói, thật đúng câu phương ngôn “Thần Long Kiến Thủ Bất Kiến Vĩ” (rồng thần chỉ trông thấy đầu, chứ không sao trông thấy đuôi được) có khác!

Lão Sơn chủ thấy Dư Vân rịt thuốc và băng bó cho mình xong rồi, liền cảm tạ mấy câu rồi đứng dậy cáo từ đi trở ra.

Căn nhà lớn nhất của Cung Thiên Đơn ở, quẹo sang phải có một cầu thang lên núi, xây bằng đá đen, có hàng mấy trăm bậc. Đi hết những bậc thang đó thì tới lưng núi, nơi đó cây cỏ thụ um tùm, ở giữa bụi cây có một Cừu Hôi Các son son trông rất lộng lẫy.

Đêm hôm ấy, một cánh cửa sổ trên lầu ấy về phía đông có một ông già, râu tóc bạc phơ bước ra, trên mặt có nhiều nếp nhăn, hình dáng tiều tụy hình như đã trải qua nhiều phong ba bão táp rồi, khoanh tay đứng trước lan can hoa, ngẩng đầu lên nhìn trời, dưới ánh sáng trắng trong trẻo, trông mặt càng nhợt nhạt vô thần. Bỗng thò dài một tiếng rồi nói:

- Mười năm rồi, xa cách quê hương, ra nơi đất khách quê người này, biết bao giờ mới được trở về cố thổ? Chỉ vì ta đã làm lắm một việc mà phải bôn ba ngoài quan ngoại này, nương dựa mà sinh sống như thế này! Bây giờ ta có hối cũng không kịp nữa!

Ông cụ già ấy tức là Phiến Thiên Thủ (tay lật trời) Hồng Vạn Thông sống ở Cừu Hôi Các này đã mười năm rồi, khạo cốt hùng khí năm xưa đến giờ tiêu ma đi đâu hết. Cũng có một đôi khi, ông già họ Hồng này cũng muốn quay trở lại giang hồ, nhưng hoàn cảnh không cho phép, nên đêm nào cũng ra trước lầu trầm tư.

Đêm hôm nay, trăng sáng hơn mọi khi, càng gợi sầu tư, nghĩ tới cố hương, hồi ức những chuyện dĩ vãng...

Hồng Vạn Thông đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe thấy phía sau có một tiếng động rất nhẹ, liền biết ngay có người tới đánh trộm, vội quay người lại giờ chường lên đánh, chường phong không thấy đánh trúng người, mà lại đụng phải hai cánh cửa đồ sộ sụp xuống, cả Cừu Hôi Các cũng rung chuyển mà không thấy bóng kẻ địch đâu hết?

Hồng Vạn Thông ngăn người ra, hai tay vẫn giơ cao, bỗng nghe bên tai có tiếng cười nhạt nói:

- Chường lực khá mạnh đấy!

Tiếng nói đó nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng chấn động đến nhĩ tai hầu như sắp rách vậy.

Hồng Vạn Thông kinh hãi đến nỗi bút mực khôn tả, vội bước tới một bước, mới quay người lại nhìn xem, giật mình đến toát mồ hôi lạnh, chỉ thấy phía trước có một cái bóng đen.

Người đó từ đầu tới chân đều quấn bằng lụa đen, chỉ để lộ hai con mắt mà thôi, đôi ngươi lóng lánh khiến ai trông thấy cũng phải hoảng sợ. Hồng Vạn Thông rú lên một tiếng mới hỏi:

- Ngươi là ai?

Người đó cười nhạt một tiếng đáp:

- Hồng Vạn Thông, mi nằm mơ cũng không ngờ ta là ai...

Người đó chưa dứt lời đã đột nhiên giơ tay ra. Lúc ấy Hồng Vạn Thông đang giơ tay giữ thế để tùy cơ tấn công đối thủ, ngờ đâu chỉ thấy thoáng một cái, song chường đã bị người lạ mặt kia nắm lấy rồi, chỉ cảm thấy buồn và ngửa kỳ lạ, dần dần lan ra khắp người và tứ chi.

Lúc ấy Hồng Vạn Thông mồ hôi nước mắt cũng chảy ra một lượt, nhỏ giọt xuống ván lầu các. Người đó hai tay chỉ dùng ba ngón bấm mạnh và buông lỏng ra một cái, và nói tiếp:

- Hiện giờ, ta cho mi hay, để mi chết một cách cam tâm. Ta hỏi mi, năm xưa bọn phi tặc đánh lên Truy Hồn Phán Tạ Văn, mi có tham dự không? Cứ nói thật đi, ta sẽ cho mi được dễ chịu.

Hồng Vạn Thông tựa như ngũ lồi làm đình tại, đôi mắt bắn đom đóm lửa ra, với giọng run rẩy bầy đáp:

- Sao... Ngươi là... Ngươi là người có liên quan với Tạ Văn?

Người nọ giận dữ đáp:

- Ta là người thế nào ư? Ở khu Tam Xương chúng ta đã gặp nhau một lần, chắc mi vẫn còn nhớ thì phải? Ta là thằng bé mà Tạ Văn cõng trên lưng ấy...

Hồng Vạn Thông lại càng kinh hoảng thêm và hỏi:

- Cái gì hả? Các ngươi không chết hay sao? Vậy hai cái xác một già một trẻ trên núi Vô Công lại là ai thế?

Lúc bấy giờ, hình như quên bằng sự đau khổ bị kiềm chế yếu mạch mà hồi tưởng lại những chuyện dĩ vãng...

Người nọ hi hi cười nhạt, trong tiếng cười đó hàm súc biết bao nỗi phẫn uất, âm thầm, tiếng cười vừa dứt, liền đáp:

- Phải, thiếu gia chưa chết. Điều này chắc các ngươi không ngờ tới phải không? Ngày hôm nay thiếu gia tới đây để lấy lại món nợ xưa đây. Ta hỏi mi câu này, hai tên cùng mi tham dự vụ đánh lên ấy, bây giờ chúng có còn ở Hoàng Bích Sơn Trang này không? Và những tên khác, tên họ là gì? Có bao nhiêu tên tất cả?

Lúc ấy, Hồng Vạn Thông hình như được giải thoát rất lớn vậy, mồm lẩm bẩm nói:

- Họa phúc vô môn, do nhân tự triêu (Họa với phúc không có cửa ngõ đâu, tự mình thích thì dẫn thân vào đó thôi). Tối hôm nay ta có kết cục thế này, coi như đã dứt hết tất cả ân oán từ xưa tới nay...

Nghĩ đoạn y cười gượng một tiếng, nghe rất nảo ruột, rồi kể cho người nọ nghe rằng hai tên kia vẫn còn ở Hoàng Bích Sơn Trang này, hình dáng như thế nào, bao nhiêu tuổi, nhà cửa ở phía nào, khu nào đều tường tận kể hết ra.

Còn những người khác thì y chỉ cho hay tên năm người trong Thanh Phong Bang thôi.

Nói xong, y nhắm mắt đợi chết.

Người nọ thở nhẹ một cái, rồi nói:

- Thôi được, cho mi được toại nguyện!

Nói xong, người đó đột nhiên đưa tay điểm vào ngực, Hồng Vạn Thông liền ngã lăn ra đất.

Trên Cừu Hồi Các có một bóng đen phi thân xuống, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trong bụi cây rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, tin chết đột ngột của Hồng Vạn Thông, Vương Tuy và Lê Tường đã đồn khắp Hoàng Bích Sơn Trang ngay rồi.

Lão Sơn chủ đến tận ba chỗ đó thị sát thấy ba nạn nhân khắp mình mẩy không có nửa vết thương tích, tựa như bị người ta dùng thủ pháp cực âm điểm huyết mà chết.

Chỉ có trên Cừu Hồi Các là có hai cánh cửa rơi đổ thối, chứ hai nơi kia không có vết tích gì là đấu với nhau cả. Lão Sơn chủ nghĩ thầm:

- Ba người này đều là năng thủ số một số hai trong võ lâm cả, mà lại bị chết im lìm như thế này, đủ thấy hung thủ phải là tay võ công tinh thâm tột mức, từ xưa đến nay chưa hề thấy bao giờ.

Theo như lời báo cáo của Cung Linh Phi thì hình như người đó là Truy Hồn Phán Tạ Văn cũng nên? Và có lẽ đêm hôm nọ núp trong bóng tối, sau ra tay giúp và cứu ta thoát chết cũng là y chắc? Nếu vậy,.

Vấn đề nói trên tựa như cái nút thắt chặt trong tim và làm lão suy nghĩ nhiều là vì cái chết của bọn Hồng Vạn Thông ba người xảy ra trong Hoàng Bích Sơn Trang. Theo đạo nghĩa giang hồ thì phải điều tra cho ra hung thủ là ai, để trả thù hộ cho người đã khuất. Nếu như hung thủ chính là người đã giúp lão hôm trước thì thật phiền biết bao. Bây giờ trước khi điều tra rõ ràng, thì ta cứ vờ như là làm rất sốt sắng rồi dần dần bỏ qua thể là xong.

Lão liền bàn bạc ngầm với con là Cung Linh Phi và phái mấy người bọn họ đi điều tra những người khả nghi, nhưng chỉ làm hình thức vậy thôi.

Thời giờ trôi qua nhanh như nước chảy, thấm thoát đã qua một tháng rồi.

Trong núi Trường Bạch mưa tuyết liên miên, tiết trời giá lạnh, gió bắc thổi lạnh suốt ngày đêm, nước suối đều trở thành băng..

Dư Vân mặc cái áo da lông điều, hai tay thọc vào trong tay áo, đang đứng ngắm

thường tuyết... Vừa nghĩ xong được chuyện gì, ho hai tiếng, liền quay vào trong thư phòng lớn tiếng gọi:

- Phẩm Nhi.

Phẩm Nhi đang ngồi ở hành lang đun nước, ngồi cạnh lò sưởi ấm, nghe thấy tiếng thầy giáo gọi liền vâng dạ rằng:

- Tiên sinh gọi cháu đây ư...? Phẩm Nhi lên ngay.

Thằng nhỏ xách ấm nước lên, bước vào thư phòng, Dư Vân ngẩng đầu lên nói:

- Phẩm Nhi, cháu thử xem lão Sơn chủ có được rảnh không? Và mời lão Sơn chủ xuống đây, bảo ta có chuyện cần muốn thưa cùng.

Một lát sau, lão Sơn chủ cùng Phẩm Nhi bước vào, trên chòm râu bạc dính vô số những hạt nước, trông thấy Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Dư tiên sinh, nghe Phẩm Nhi nói thì tiên sinh có việc cần, gọi lão sang đây chẳng hay là chuyện gì thế?

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Học sinh bỗng động lòng nhớ quê hương, muốn xin lão Sơn chủ cho phép nghỉ về miền nam thăm mộ tổ, tháng ba sang năm thì trở lại tiếp tục dạy bảo tiểu thư.

Cung Thiên Đơn cả cười một hồi rồi đáp:

- Lão tướng có việc đại sự gì, hoài hương nhớ tổ là chuyện thường tình của con người, nhưng hiện giờ tiết trời còn lạnh lắm, vài ngày nữa đã tới thời kỳ tuyết phong tỏa núi rồi, đường núi đi càng khó khăn, người trong nhà vô chúng tôi còn miễn cưỡng đi được nhưng tiên sinh là nhà văn thì đi sao nổi? Thà chờ tới mùa xuân sang năm có hơn không.

Lão Sơn chủ vừa nói xong, Dư Vân liền tiếp lời nói:

- Thịnh ý của lão Sơn chủ, học sinh cảm ơn vô cùng, nhưng vì lòng muốn về quê cấp bách như mũi tên bay, nếu chờ tới mùa xuân sang năm mới đi thì học sinh cũng không dám mở miệng xin nữa, còn về vấn đề đường sá khó đi, học sinh không ngại điều đó. Dù sao học sinh cũng đi đường nhiều rồi, có quản ngại chi sự thay đổi thời tiết.

Cung Thiên Đơn thấy Dư Vân nhất định đòi về miền nam, cũng không miễn cưỡng cản trở, liền vừa cười vừa nói:

- Nếu Dư tiên sinh nhất định đi, thì Cung mẫu cũng không dám giữ, nhưng xin hãy lưu lại thêm ba ngày để tiện cho cháu gái lão tiễn hành tiên sinh.

Dư Vân vội từ chối đáp:

- Cứ quấy nhiễu lão Sơn chủ mãi như vậy, lòng học sinh rất không yên, xin lão Sơn chủ miễn cho bày tiệc tiễn đưa ấy, vì dù sao tháng ba sang năm thế nào học sinh cũng trở lại rồi, chớ có phải vĩnh biệt đâu.

Lão Sơn chủ đứng dậy vừa cười vừa nói:

- Ý của mỗ đã quyết định, Dư tiên sinh đừng có từ chối nữa.

Nói xong, Cung Thiên Đơn thùng thảng đi ra, Dư Vân tiễn lão tới tận cửa ngoài.

Hai ngày liền, hết lão Sơn chủ thiết tiệc lại tới lão thái thái mời ăn. Đến ngày thứ ba thì tới Thiếu Sơn chủ cùng thiếu phu nhân mời. Khi tới dự tiệc, Dư Vân trông thấy sắc mặt thiếu phu nhân liền có vẻ kinh hãi, lúc ấy thiếu phu nhân bụng đã rất to, sắp tới ngày sanh rồi, Cung Linh Phi thấy vậy liền hỏi:

- Dư tiên sinh, tại sao lại kinh ngạc như thế?

Dư Vân lưỡng lự không chịu nói, Cung Linh Phi lại càng lo sợ, vội hỏi:

- Dư tiên sinh cứ việc nói đi, không sao đâu. Chúng tôi con nhà võ, không có gì úy kỵ cả.

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Trước khi học sinh nói ra nguyên nhân thì hãy chúc mừng lão Sơn chủ và lão phu nhân sang năm thế nào cũng có cháu trai.

Nghe thấy Dư Vân nói như vậy, hai vợ chồng Cung Thiên Đơn mừng rỡ vô cùng. Chỉ có Tú Vân là không hiểu gì, ngẩng đầu lên hỏi Dư Vân rằng:

- Tiên sinh vừa nói gì thế?

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Ta nói sang năm Tú Vân sẽ có một em trai. Như vậy Tú Vân có mừng hay không?

Nghe thấy thầy giáo nói có thêm em trai, Tú Vân cả mừng, vỗ tay nói:

- Con thích lắm...

Con bé liền chạy tới trước mặt mẹ, chỉ vào bụng, hỏi một cách ngây thơ rằng:

- Mẹ, trong này có em bé thật à?

Mọi người thấy Tú Vân hỏi như vậy, không sao nhịn được đều cả cười, Tú Vân xấu hổ vô cùng hai má đỏ bừng.

Lúc này, Dư Vân mới nghiêm nét mặt nói với thiếu phu nhân rằng:

- Chẳng hay trong một tháng nay, thiếu phu nhân có ra tay đối địch với ai không?

Ngẩn ngơ ra giây lát, thiếu phu nhân khẽ lắc đầu và đáp:

- Tôi không đối địch với ai cả... À, phải rồi mười ngày trước đây, tôi có luyện mấy hiệp võ với nhà tôi thôi. Chẳng lẽ ra tay nhẹ nhàng như vậy cũng đụng tới thai nhi hay sao?

Dư Vân cười đáp:

- Thai nhi không bị động nhưng lại bị dịch chuyển vị trí, e rằng sau này phu nhân sẽ bị sanh khó. Nhưng học sinh đã trông thấy thì thế nào cũng giúp thiếu

phu nhân khỏi lo ngại.

Tối hôm nay, mời Thiếu Sơn chủ tới thư phòng để học sinh truyền thụ cho một thuật điều chỉnh lại vị trí của thai nhi, và để thiếu phu nhân uống thêm mấy thang thuốc là yên trí ngay.

Cung Linh Phi cả mừng nói:

- Thịnh tình của Dư tiên sinh, Linh Phi không biết lấy gì báo đáp... Vậy khi đứa bé ra đời, Linh Phi muốn để thằng nhỏ nhận tiên sinh làm cha nuôi nhé?

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Học sinh làm gì có phúc như vậy. Tối lúc ấy xin được ăn thêm vài cái trứng gà đỏ là đủ lắm rồi.

Hai người chưa nói dứt lời, bỗng nghe lão Sơn chủ hét lớn một tiếng, ngã ngửa về phía sau...

Dư Vân biến sắc mặt, nhún vai một cái đã nhảy ra bên ngoài cửa sổ, Cung Linh Phi cũng nhảy ra theo. Nhưng lúc ấy thân hình của Dư Vân đã ra ngoài mấy chục trượng rồi, và phía trước mặt Dư Vân có ba bóng người đang cầm đầu chạy trên mặt tuyết trông rất rõ ràng.

Cung Linh Phi kinh hãi thẳm, vì mấy tháng nay không biết Dư tiên sinh là người có võ học tuyệt kỹ như thế. Y nguy trang như vậy tất phải có nguyên cớ riêng, nhưng vì sao y ở trên Hoàng Bích Sơn Trang này, chỉ ban ơn cho nhà ta chứ không có mưu mô gì cả. Nhưng tại sao y lại phải giả bộ như vậy?

Thiếu Sơn chủ vừa nghĩ vừa không ngừng chân đuổi theo, đưa mắt nhìn về phía trước, thấy Dư Vân đã đuổi kịp ba người nọ, và giờ tay cản trở rồi. Thân pháp và thủ pháp của Dư Vân kỳ lạ vô cùng, từ xưa tới nay Cung Linh Phi chưa trông thấy bao giờ.

Lúc Linh Phi đuổi tới nơi thì đã thấy ba tên ám sát lão Sơn chủ bị điểm huyết nằm lăn ra đất rồi.

Dư Vân thấy Cung Linh Phi chạy tới vội nói:

- Học sinh phải quay trở về cứu chữa cho lão Sơn chủ. Phiên Thiếu Sơn chủ đem ba tên này về tra hỏi lai lịch của chúng.

Nói xong, chàng chỉ thoáng một cái đã đi xa bảy tám trượng rồi, đồng thời chỉ nhún mình nhảy mấy cái thì đã mất dạng trong những bụi cây ở đằng xa. Cung Linh Phi trông thấy như vậy thì kinh hãi vô cùng.

Hiện giờ trong võ lâm những người khinh công cái thế, cũng chỉ nhảy một cái xa ngoài năm trượng là cùng, còn Dư tiên sinh đây, nhún vai một cái đã ra xa bảy tám trượng rồi. Và hình như Dư Vân còn chưa dùng hết hơi sức đấy. Lấy mình ra so sánh, càng khỏi phải nói nữa.

Dư Vân trở về trong nội viện, thấy các người đang lo lắng đến xoay chong chóng lên. Lão Sơn chủ đã được lão thái thái phong bế huyết đạo cho rồi và đã khiêng lên giường nằm. Lúc ấy các hương chủ cao cấp thuộc nội ngoại tam đường Thiên Sơn Bang đều hay tin tới hỏi thăm tới tấp.

Khi bọn họ nghe nói lão Sơn chủ bị người ta ám hại, muốn cùng nhau chạy ra ngoài đuổi, Dư Vân thấy vậy liền ngăn cản ngay và nói:

- Ba tên giặc ấy đã bị Thiếu Sơn chủ bắt và điểm huyết, chắc sắp khiêng chúng về rồi.

Nói xong, chàng tới cạnh giường, thấy lão Sơn chủ mím môi, hai mắt lờ lờ, chân tay run lẩy bẩy. Lão phu nhân vẻ mặt lo âu hỏi:

- Dư tiên sinh, già này mù quáng quá, không biết tiên sinh là kỳ nhân dị sĩ. Hiện giờ lão Sơn chủ bị Bạch Cốt Hãn Phong Chương đánh trúng, đây là một loại chương rất âm độc nghe nói không có cách gì chữa khỏi, tuy ta đã phong bế các huyết đạo rồi nhưng tính mạng của lão Sơn chủ cũng không kéo dài được bao lâu!

Nói xong lão phu nhân ứa hai hàng lệ, Dư Vân an ủi lão phu nhân rằng:

- Học sinh có phải là kỳ nhân gì đâu, xin lão phu nhân chớ tăng bốc như vậy. Vết thương của lão Sơn chủ không nặng lắm, học sinh có thể chữa khỏi, xin lão phu nhân cứ yên tâm.

Chàng vừa nói tới đây thì thoáng thấy Cung Linh Phi về tới, liền vừa cười vừa nói:

- Thiếu Sơn chủ thủ pháp hay quá, không tới mười thế đã kèm chế được ba tên giặc ngay, học sinh thật khâm phục.

Thoạt tiên Cung Linh Phi ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn Dư Vân, sau hiểu ý ngay, biết chàng không muốn để người ngoài biết chàng thân hoài tuyệt kỹ liền tủm tỉm cười, không nói năng gì, đi lại gần giường lão Sơn chủ, cau mày hỏi chàng rằng:

- Vết thương của gia phụ, chẳng hay tiên sinh có thể chữa khỏi không?

Dư Vân gật đầu, khẽ đáp:

- Thiếu Sơn chủ hãy tiếp các vị đường chủ, hương chủ ngoài phòng khách đã, và chớ có thổ lộ cho ai hay là Dư Vân này biết võ nhé.

Cung Linh Phi cũng khẽ đáp:

- Tôi biết rồi. Tại sao tôi không giải nổi huyết đạo cho ba tên ấy.

Dư Vân nháy mắt mấy cái khẽ nói:

- Chờ học sinh chữa cho lão Sơn chủ lãnh mạnh mẽ.

Cung Linh Phi lại nói:

- Việc chữa gia phụ, trăm sự nhờ tiên sinh cả đấy.

Nói xong, Thiếu Sơn chủ liền mời các đường chủ, hương chủ ra ngoài phòng khách. Trong phòng lúc này chỉ còn lão phu nhân, thiếu phu nhân, Tú Văn và Dư Vân bốn người thôi.

Ngoài cửa còn Phàm Nhi đang đứng ngó vào xem. Thằng nhỏ cứ ân hận là mấy tháng nay hầu hạ Dư tiên sinh mà không biết ông ta là một kỳ nhân như vậy. Nghĩ đoạn y đưa quyền đánh vào đầu mấy cái.

Hai tiếng đồng hồ đã qua, đã nghe thấy trong phòng ngủ có tiếng cười hùng mạnh của lão Sơn chủ vọng ra rồi, không cần nói rõ ai cũng biết là lão Sơn chủ đã lãnh mạnh cả rồi.

Phàm Nhi nghe thấy như vậy, vội chạy ra phòng khách báo tin cho Cung Linh Phi hay. Còn Dư Vân thì trở về thư phòng.

Dư Vân ngồi trên ghế dựa, đầu gối lên trên hai cánh tay, ngẩn người nghĩ ngợi.

Bỗng thấy cửa màn vén lên, một cái đầu ló vào rồi lại rút ra. Dư Vân cười và nói:

- Khi con, muốn vào thì cứ việc vào, ở ngoài cửa thập thò như vậy làm gì? Cẩn thận kéo ra lột da mi ra đấy.

Phàm Nhi mặt đỏ bừng bước vào, cung kính vái lạy rồi nói:

- Tiên sinh, sao người khéo giả bộ thế? Tiên sinh không dạy cho con một vài thế võ thì nhẫn tâm thật!

Dư Vân ha hả cười rồi đáp:

- Khi con, sao trước kia mi kêu ngạo đến thế mà bây giờ lại cung kính như vậy?

Phàm Nhi vội biện bạch rằng:

- Tiên sinh, Phàm Nhi có bao giờ không cung kính tiên sinh đâu.

Thấy thằng nhỏ hoảng sợ thật, Dư Vân vừa cười vừa nghiêm nét mặt nói:

- Phàm Nhi, con chớ có lo ngại, tháng ba sang năm thế nào ta cũng quay lại, lúc ấy ta sẽ cho con được toại nguyện.

Lúc ấy Cung Linh Phi vừa bước vào, Phàm Nhi vội đi ra luôn. Dư Vân bảo cho Linh Phi biết cách an thai, rồi viết luôn ba toa thuốc, rồi lại chỉ cho cách giải huyết cho ba tên phi tặc nữa.

Thiếu Sơn chủ hôn hờ vô cùng, đi ra ngoài liền.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai vợ chồng lão Sơn chủ cũng tới thư phòng tạ ơn Dư Vân, vừa cười vừa nói:

- Xem ra đêm hôm nọ Hoắc Sơn Nhị Tú tới đây cũng là do tiên sinh giải cứu phải không?

Dư Vân chỉ cười không nói, lão Sơn chủ lại nói tiếp:

- Nếu vậy cả vụ giết bọn Hồng Vạn Thông ba người chắc cũng là do tiên sinh ra tay đấy! Nếu không ba người ấy xưa nay nổi tiếng là cao thủ số một số hai cả, người khác thì làm sao hạ thủ một cách dễ dàng như thế được. Nghe tiểu nhi nói, công lực của tiên sinh cao siêu đến quá mức, có lẽ từ xưa đến nay chưa hề thấy ai giỏi đến thế. Vì vậy Cung mẫu mới dám cả quyết là tiên sinh đã làm.

Dư Vân bồng hai mắt sáng ngời, cười và nói:

- Vâng, tất cả đều do học sinh tạo ra hết. Có phải lão Sơn chủ muốn...

Cung Thiên Đơn vội xua tay đáp:

- Dư tiên sinh chớ có hiểu lầm. Với tiên sinh thì dù làm việc tày trời thì Cung mẫu cũng vui lòng đảm đương hết. Nhưng mẫu chỉ có một điều không hiểu là tại sao Dư tiên sinh lại gây thù kết oán với bọn họ như thế? Chẳng lẽ tiên sinh với Truy Hồn Phán có dính líu gì chăng?

Lúc ấy vợ chồng Cung Linh Phi cũng đi tới, cùng lên tiếng cảm tạ Dư Vân.

Dư Vân nghe lão Sơn chủ nói xong, trong lòng rất cảm động, cười gượng rồi đáp:

- Học sinh với Truy Hồn Phán Tạ đại hiệp có liên quan mật thiết lắm, nhưng bây giờ không tiện nói ra vội, chỉ mong lão Sơn chủ giữ bí mật hộ cho, sau này thế nào cũng biết rõ thôi.

Lão Sơn chủ ha hả cười và đáp:

- Dư tiên sinh, chúng ta sống gần nhau bấy nhiêu lâu, còn không tin được Cung Thiên Đơn này hay sao? Quý hồ tiên sinh không thổ lộ thì Cung mỗ cũng không bao giờ nói cho ai hay cả. Thôi, việc này hãy đừng nhắc nhở tới vội. Dư tiên sinh, chúng ta kết làm bạn vong niên chi giao, có được không?

Dư Vân lắc đầu vội đáp:

- Tuổi của học sinh còn trẻ quá, nên dùng nghi lễ con cháu mà xưng hô mới phải.

Lão Sơn chủ vuốt râu cả cười và nói:

- Ta xem tiên sinh năm nay đã ngoài bốn mươi rồi, tại sao lại bảo là còn trẻ lắm?

Dư Vân ha hả lớn tiếng cười và đáp:

- Lão Sơn chủ hãy coi kỹ sẽ rõ...

Vừa nói chàng vừa lột cái mặt nạ da người ra, mọi người định thần nhìn kỹ thì mới hay Dư Vân là một thiếu niên đẹp trai vô cùng. Cung Linh Phi vội chỉ Dư Vân hỏi:

- Dư... Các hạ có phải là Quái Thủ Thụ Sinh tiếng tăm đang đồn khắp đại nam giang bắc đấy không?

Dư Vân nhanh tay đeo mặt nạ lên chỉ mỉm cười không trả lời.

Lão Sơn chủ lại lớn tiếng cười ồ và nói:

- Nếu vậy sự kết nghĩa vong niên của hai ta không ai có thể thay đổi được nữa. Lão táo gan gọi ngay lão đệ nhé?

Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Lão Sơn chủ đã tự hạ mình kết giao thế này, việc này... Việc này chỉ làm cho Thiếu Sơn chủ khó chịu thôi. Theo ý học sinh thì chúng ta cứ giữ nguyên cách xưng hô như cũ thì hơn.

Lão Sơn chủ nói:

- Chúng ta cứ việc kết giao với nhau, mặc cho Linh Phi nó muốn xưng hô nào cũng được.

Dư Vân thấy Cung Thiên Đơn có lòng thành như vậy, mình cũng không tiện từ chối, chàng liền nhắc nhở chuyện cũ, nói:

- Ngày hôm nay, học sinh thế nào cũng phải trở về miền nam. Sang năm, trước khi lão Sơn chủ ăn đầy tháng cháu trai, thế nào học sinh cũng tới đây xin chén rượu nhạt.

Lão Sơn chủ thấy Dư Vân quyết chí về quê như vậy liền cảm khái nói:

- Lão đệ nhất định đòi về như vậy, lão huynh đây cũng không dám giữ, nhưng sang năm lão đệ thế nào cũng phải trở lại đây, lão đệ cứ nên coi Hoàng Bích Sơn Trang này cũng là nhà của lão đệ, bất cứ lúc nào đệ thích về thì về, muốn đi thì đi.

Nói xong, Cung Thiên Đơn móc túi lấy một chiếc lệnh tiễn ra, trên có khắc hình núi tuyết và hạc trắng, đưa cho Dư Vân và nói:

- Cái này là tín phù đại biểu địa vị tối cao của bốn bang, những địa hạt trong phạm vi bốn bang, lão đệ cứ cầm tín phù này có thể qua lại mà không ai ngăn trở gì cả, và những bộ hạ của bốn bang nếu phạm lỗi hay làm bậy, lão đệ có thể thay mặt mỗ đây chấp hành xử quyết để bốn bang khỏi bị mang tiếng.

Dư Vân từ chối mãi không được, đành phải nhận lấy, liền thu xếp hành lý rồi ngồi trên cang xuống núi. Lão Sơn chủ và vợ chồng Thiếu Sơn chủ tiễn ra tận ngoài sơn khẩu, luyến tiếc mãi mới chịu gạt lệ chia tay.

(Đến lúc này chắc mọi người đã biết Dư Vân là ai rồi, không cần phải giải thích nữa).

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thấy báu lạ Hắc Long lệnh nổi lòng tham

Mưa tuyết liên miên, gió bắc thổi ào ào, trên cánh đồng trắng như bạc trông không thấy bờ bến. Cảnh sắc này thê thảm biết bao. Lúc ấy, trên đường cái quan đi Bính Châu có một người đang phóng ngựa nước đại.

Nửa tiếng sau, người đó xa xa trông thấy một cái làng nhỏ, mồm lẩm bẩm nói:

- Có lẽ ngày hôm nay không thể nào tới Sơn Âm kịp mất! Đành phải nghỉ chân ở cái làng nhỏ phía đằng trước kia. Ngựa ơi, rồi đây ta sẽ cho mi ăn một bữa no sáng sớm mai lại lên đường ngay.

Con ngựa đó hình như biết nghe lời của chủ nó vậy, ngẩng đầu lên hí hai tiếng rồi bỏ vó phi thực nhanh về phía trước mặt.

Người cưỡi ngựa đó tức là Dư Vân (tức Tạ Văn Nhạc, vì chàng hóa trang làm văn sĩ trung niên nên mới phải đổi tên họ như vậy).

Từ khi rời khỏi Hoàng Bích Sơn Trang, Văn Nhạc đi thẳng lên tỉnh Sát Bắc (miền Bắc tỉnh Sát Ha Nhĩ) mục trường của Phi Vân Thủ Ngô Phụng Bưu, ở được ba ngày lại lên đường vào Sơn Tây, Ngô Phụng Bưu tặng cho chàng một con ngựa thiên lý gọi là Truy Phong Thần Câu, định đi qua Trương Gia Khẩu để tới thẳng Đại Đồng (tỉnh lỵ của Sơn Tây), nhưng còn phải đi qua Hoài Nhân, Sơn Âm và vào Nhạn Môn Quan mới có thể tới Đại Đồng được.

Khi đi qua Hoài Nhân trời đã tới giờ Thân rồi, chàng muốn đêm hôm đó cố gắng tới Sơn Âm nghỉ ngơi. Nhưng vì mưa tuyết lớn quá lại thêm trời đất u ám, không sao phân biệt đông tây nam bắc bốn phương cả nên quanh quẩn mãi mới lờ giờ giấc như vậy. Sau may mắn chàng gặp bọn lái buôn về quê ăn tết, chỉ phurong hướng đi Sơn Âm.

Thế rồi chàng mới thúc ngựa phi nước đại, nếu sắc trời mà u ám thì không sao đi nổi nửa bước, mình tuy không sợ nhưng con ngựa tất phải chết rét mất, mất chàng rất tiếc, trông thấy đằng xa xa có mấy chi đèn nằm ngang, biết ngay nơi đó là nhà của làng mạc, mưa tuyết tuy lớn thật, không sao che lấp được, trong lòng mừng thầm, chân tay cũng thấy nhẹ nhàng vô cùng.

Đi gần tới nơi chàng mới hay đây là một cái thị trấn nhỏ, tổng cộng có chừng bốn năm mươi nhà.

Căn nhà thứ ba ngoài cửa có treo một bảng gỗ bị gió thổi bay phất phới không ngừng, nhìn kỹ mới hay đó là Lữ An khách sạn, liền thúc ngựa tới trước cửa mới xuống. Phở kỵ trong khách sạn chắc nghe thấy tiếng chuông ngựa kêu cũng nên, đã chạy ngay ra cầm cương cúi chào và nói:

- Khách quan, bên ngoài gió to lắm, mời vào trong tiệm. Chúng tôi có giường phản sạch sẽ, bao ăn bao ở đây.

Dư Vân chỉ gật đầu không thôi, đưa luôn ngựa cho tên phở kỵ ấy, dặn cho lừa thóc thật tốt, rồi mới mở màn cửa lên lên mình vào.

Chàng vào tới bên trong đã thấy mười mấy người đang ngồi trên mấy cái bàn ăn uống, giữa nhà đào một cái hố sâu, đốt củi và phân thú, lửa bốc rất cao, liền cảm thấy ấm áp vô cùng ngay. Trên cái hố lửa có treo một cái ấm đồng thật lớn để đun nước.

Dư Vân kiểm cái bàn không người ngồi xuống. Phở kỵ ân cần tới tiếp đãi hỏi chàng muốn dùng thứ gì?

Dư Vân dặn lấy một ấm rượu Phần Tửu, một đĩa thịt dê thui, hai cân thịt bò khô.

Chàng vừa ăn vừa đưa mắt nhìn những người ngồi xung quanh, thấy những người khách đó đa số là lái buôn, người nào người nấy đều uống một vài chén rồi, mặt đều đỏ bừng, chỉ có chỗ góc nhà bên trước mặt có tên gầy gò bé nhỏ là khả nghi thôi. Vì tên đó hai mắt cứ nhìn hai nhà buôn ngồi cạnh đó, trông rất gian xảo.

Chàng lại nhìn hai nhà buôn kia, thấy hai người ấy ăn mặc tráng lệ, thoáng trông biết ngay là hai phú thương liền, nhưng cả hai đều có vẻ oai nghi, tuy trò chuyện vui cười rất khê, nhưng hễ thấy tên gầy gò kia không đề ý tới là lộ vẻ mặt lạnh lùng ngay. Chỉ một động tác nhỏ ấy đã không giấu nổi đôi mắt sành đời của Dư Vân rồi, chàng nghĩ thầm

- Có lẽ hai người này là hảo thủ võ lâm giả dạng cũng nên... Chắc bên trong thế nào cũng có bí ẩn gì, ta lại được xem một tấn tuồng hay cũng nên.

Người lái buôn ấy càng nói càng lớn tiếng, nói tới lúc cao hứng cả hai cùng ha hả cười ồ.

Bỗng thấy cửa màn tung lên, ba đại hán bước vào, liền đưa mắt nhìn xung quanh, trông thấy tên gầy gò bé nhỏ và hai người lái buôn đều biến sắc mặt, rồi đưa mắt nhìn nhau.

Một người trong bọn vừa cười vừa nói:

- Ba anh em chúng ta hít gió bắc cũng no lắm rồi, không ngờ ở đây lại có chỗ ăn chỗ uống tươm tất như thế này. Nào, anh em lại đây uống hai chén đã để cho đỡ giá lạnh.

Giọng nói của y đầy vẻ thô âm tình Hà Nam.

Hai người kia nhún vai cả cười, ra vẻ muốn thế nào cũng xong vậy, liền ngồi ngay xuống cái bàn ở cạnh cửa.

Tên gầy gò bé nhỏ thấy ba người đó, chỉ nháy mắt một cái lại cúi đầu ăn tiếp.

Dư Vân thấy vậy hiểu ngay, nghĩ thầm:

- Ba tên đại hán với tên bé nhỏ kia rõ ràng là cùng bọn, giả bộ làm như không quen biết nhau vậy. Thật là trò hề có khác.

Hai người lái buôn hình như không hay biết ba đại hán vừa vào nên càng nói càng lớn tiếng thêm, thái độ càng ngông cuồng hơn trước. Dư Vân thấy vậy cũng lắc đầu thờ dãi.

Hai người lái buôn ấy trạc độ bốn mươi, một người mặt tròn lông mày sẫm, hai mắt sáng quắc, dưới cằm có vài sợi râu thưa, mặc áo da Hồ màu huyền, hai tay đút vào tay áo để tựa lên bàn, lúc nào nói cũng có tiếng cười kèm theo, còn người nọ mặt dài, ngũ quan đều đặn, râu ba chòm, mặc áo da Hồ màu trắng, trông rất thanh tao, ngồi yên lắng nghe người kia nói chuyện và dùng ngón giữa tay phải bôi vẽ lên trên mặt bàn.

Người mặt tròn lại nói:

- Khẩu huynh, nghề cầm đồ có câu tục ngữ là: Ba năm không bán được một món hàng nào cũng không ngại, chỉ cần bán được một món cũng đủ xài ba năm. Tiểu đệ làm trường quầy cho tiệm cầm đồ năm năm, được ông chủ cung, nên tiền công của đệ một năm có thể tiêu xài được bốn, năm năm, kể cả nuôi gia đình, như vậy đệ còn mong mỏi gì nữa?

Có một hôm, có một người hình như vương tôn công tử đã thất thế thì phải, tay cầm một xâu chuỗi hạt châu, tới đòi cầm hai vạn lạng bạc, và không bao giờ chuộc lại nữa. Ông chủ của đệ xem qua lắc đầu không cầm, tiểu đệ liền xem lại chuỗi hạt đó và bảo đáng giá lắm, có thể cầm được, nhưng ông chủ cứ khẳng khái không chịu cầm, mà người kia nóng lòng sốt ruột lắm, liền giảm xuống vạn rưỡi ông chủ vẫn không chịu cầm.

Thấy chủ nhân không mua thì tiểu đệ có quyền mua được vì chuỗi bạc ấy đáng giá lắm.

Ông chủ không phản đối đệ mua, đệ liền viết chi phiếu cho người đó, coi như đệ đã mua rồi.

Chờ người đó đi rồi ông chủ mới bảo chuỗi hạt ấy thực tế còn đắt hơn thế nữa, có thể bán lại được tám mươi vạn nhưng hình như chuỗi hạt là vật báu của trong cung Vua và người kia lại là kẻ qua đường, nhờ xảy ra chuyện lời thì sao? Cho nên tôi nhất định không chịu cầm là thế. Anh không sợ bỏ tiền ra mua, có thể thân tài đã giáng tới cứu nhà anh cũng nên.

Trở về phòng ngủ đệ lấy ra xem kỹ lại, giật mình hoảng sợ vì chuỗi hạt ấy vô giá, hai mươi bốn hạt châu nhỏ chưa kể tới vôi, chỉ bốn hạt lớn mỗi hạt cũng là vật báu vô giá rồi...

Người mặt dài tiếp lời vừa cười vừa nói:

- Việc đó chắc bên trong thế nào cũng có cái gì kỳ lạ lắm phải không?

Người mặt tròn vỗ đùi nói:

- Đúng thế! Bốn hạt trên châu lớn có một điểm kỳ lạ là bốn hạt có hào quang khác nhau như là: màu hồng, màu tím, màu lam và màu trắng.

Người mặt dài lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Lý huynh nói mãi vẫn chưa thấy huynh nói tới điểm kỳ lạ của bốn hạt châu ấy?

Người mặt tròn cả cười một hồi mới đáp:

- Sao huynh nóng tánh thế? Để đệ nói cho mà nghe, hạt màu hồng cái lạ của nó là có thể giải bách độc, bất cứ trùng độc nặng đến đâu quý hồ chưa tắt thở, bỏ hạt châu hồng vào trong mồm ngâm, chỉ trong giây lát chất độc đều bám cả vào hạt châu.

Còn ba hạt kia là: tỵ hỏa, tỵ thủy và tỵ tà. Bốn hạt ấy người ta gọi là Long Cung Tứ Bảo. Sau khi mua được, thật may mắn cho đệ không ai tra hỏi tới chuyện ấy cả. Như vậy có phải là tiểu đệ đã giàu có suốt đời không?

Nói xong y lại cười ồ một hồi.

Bỗng nghe thấy một tiếng cười nhạt, rồi tiếp theo là mấy lời nhạo báng như sau:

- Ngày mai sẽ bị phơi xác ở ngoài bãi hoang, còn khoái chí cười với nói làm gì?

Dư Vân biết ngay lời nói ấy là một trong ba đại hán tới sau phát ngôn.

Hai người lái buôn chau mày giấy lát, lại bình tĩnh tức thì. Người mặt tròn vừa cười vừa nói:

- Khẩu huynh có muốn được xem cho sáng mắt ra không? Tiểu đệ lấy cho huynh xem nhé?

Người mặt dài lắc đầu xua tay vội đáp:

- Những vật báu vô giá như thế không nên để lộ mặt ở nơi công chúng như đây. Tới nơi huynh cho đệ xem vẫn chưa phải là muộn mà!

Lại nghe thấy tiếng nói nhỏ như muỗi kêu mìa mai rằng:

- Tới nơi nào? Dương Gia Tập đây đã là nơi đường cùng của các ngươi rồi.

Hai người lái buôn hình như không nghe thấy, trái lại cả hai còn cao hứng cười nói lớn hơn trước.

Lúc đầu Dư Vân ngỡ ngác không hiểu chuyện gì, tại sao lại có kẻ ngu ngốc ở chỗ công chúng phổ của như thế? Sau chàng suy tính một lúc mới hay rằng:

- Có lẽ hai người lái buôn kia có mang theo vật báu thật, nhưng bị bọn giặc theo dõi định cướp, vì thấy hai người võ công khá cao mới chậm chậm như vậy không dám ra tay cướp vội, cứ theo sát nút và cho người đi mời đồng bọn. Như vậy ngày mai ở ngoài Dương Gia Tập thế nào cũng có một trận đấu kịch liệt. Nhưng hai người lái buôn này cũng khéo giả bộ thật, họ cũng không kém gì mình...

Chàng đang nghĩ ngợi, bỗng nghe thấy tiếng ngựa hí, giật mình kinh hãi vì chàng biết đích là ngựa của mình hí, liền đứng dậy đi ra cửa xem tên giặc nào lại dám táo gan như thế?

Chàng vừa vén màn cửa lên liền thấy bốn người đang đứng ở trên bãi tuyết. Một người trong bọn đó đang dắt con ngựa Truy Phong của mình. Con thú ấy hình như nhận ra được chủ nó, nên vừa thấy mặt chàng đã bốn vó đạp lung tung, nhảy nhót lia lịa rồi.

Tên giặc lấy trộm ngựa quát lớn:

- Súc sinh!

Y giờ tay phải lên định đánh mạnh xuống, bỗng thấy một luồng gió mạnh đưa tới, y giật mình kinh hãi, đã thấy tay phải bị một tay khác đỡ lên liền ngăn người ra.

Thì ra Dư Vân thấy tên giặc định đánh cắp ngựa của mình tức giận vô cùng, nhún chân nhảy tới, cách xa mười mấy trượng như vậy chàng giờ thân pháp Linh Không Hư Bộ tuyệt kỹ của sư môn ra, chỉ thoáng một cái người chưa tới tay đã tới trước, đỡ luôn tay của tên giặc.

Bốn tên giặc thấy đối phương thân pháp nhanh kỳ lạ như vậy, chưa biết ở nơi nào tới, nên mới ngăn người ra cả như vậy.

Dư Vân cười nhạt rồi nói:

- Ngựa tốt ai thấy cũng thích, nếu mi thích thật thì ít ra cũng phải hỏi qua chủ nhân của nó trước mới phải chứ? Xem chủ nó có bằng lòng nhượng cho không đã, rồi hãy dắt ngựa cũng chưa muộn mà? Chớ bắt chước hành vi của bọn trộm cướp mà tự tiện lấy đi như thế này thì không nên! Chẳng lẽ người cha mất dạy của mi dạy mi làm như thế này phải không?

Tên giặc trộm ngựa đang kinh hãi thân pháp của người vừa tới nhanh nhẹn quá nổi, và lại biết chủ ngựa đã tới, trong lòng rất hổ thẹn. Lại thấy Dư Vân mĩa mai như vậy liền nổi cơn giận, cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Cha ta là ông tổ mi. Còn cha mi đây thích cái gì là ra tay lấy luôn.

Y chưa nói dứt lời đã nghe thấy “bộp” một tiếng, trên má đã bị tát một cái thật đau rồi, mồm sưng vếu lên tức thì, hai hàm răng cũng lung lay như sắp rụng vậy, vội giờ tay lên ôm má, và kêu la “ô, ó”.

Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Cha mi thích tát người như vậy, hề thấy ai trái mắt là ra tay tát liền, có phải thế không?

Tên giặc lấy trộm ngựa bị tát xong đau đớn vô cùng, hai mắt lại nổi đom đóm lên và tới tấp một hồi mới định thần lại được.

Chỉ nghe thấy y la lớn một tiếng, tay phải rút con dao sáng quắc ra, thuận thế nhắm đầu kẻ địch bổ xuống luôn.

Dư Vân liền nói:

- Mi muốn chết phải không?

Giương năm ngón tay ra, Dư Vân bắt luôn con dao nọ, và giờ tay trái lên, không hiểu dùng thế gì, tên giặc nọ thân hình to lớn như thế đã tung lên cao, lộn mười mấy vòng, bắn ra đằng xa, rơi xuống trước cửa Lữ An khách sạn, kêu đến “bộp” một tiếng. Tuy vậy Dư Vân chỉ đánh cho tên nọ ba phần thương tích thôi.

Dư Vân một chưởng đánh bay tên giặc trộm ngựa rồi, còn tay kia bóp mạnh một cái, liền buông ra ngay, con dao trong tay chàng đã gãy làm bốn năm mảnh, rồi quay lại nhìn ba tên giặc kia cười.

Ba tên giặc này tới đây có nhiệm vụ riêng, thấy bạn mình thích con ngựa nọ thuận tay dắt ngay đi. Ba người không muốn lời thôi đã khuyên can tên nọ mấy lần mà không chịu nghe.

Dur Vân vừa ra kịp thời, mới giờ khinh công đã làm cho ba tên này kinh hoàng rồi, sau lại một chưởng đánh tung tên kia bay ra xa. Cả ba tên giặc định ra tay cứu bạn, nhưng đã muộn mất rồi. Lúc ấy chúng thấy Dur Vân nhìn và cười đều ngượng ngịu vô cùng, định xông lên đánh nhưng sợ lỡ mất công việc định làm đêm nay, để cho tên thủ lĩnh trách cứ và bị hình phạt thảm khốc thì ai chịu vào đó? Nên chúng đành phải ngừng tay lại.

Một tên trong bọn cười nhạt nói:

- Bọn chúng tôi tuy không nên không phải vậy thật, nhưng y chưa làm gì tới con ngựa của bạn, mà bạn lại nở ra tay đánh y bị thương đến thế? Đêm hôm nay chúng tôi còn có việc phải làm, vụ này chúng tôi hãy ghi nhớ trong lòng, chậm nhất tới ngày kia là cùng, chúng tôi sẽ kiểm tra bạn ngay. Bây giờ hãy để cho bạn sống thêm vài ngày đã.

Dur Vân tức giận, nghĩ thầm:

- Người của các người lấy trộm ngựa của ta đã có lỗi rành rành ra đấy mà các người còn làm bộ làm tịch, nói cái gì vụ này vụ nọ, ghi nhớ với chẳng ghi nhớ...

Nghĩ tới đó chàng không sao nén nổi cơn tức giận, liền dùng một chưởng hất mạnh một cái, ba tên giặc như ba chiếc diều đứt dây, bay ra ngoài xa bảy tám trượng. Mặc chúng sống chết ra sao, Dur Vân dắt ngựa quay đi luôn.

Cái chưởng ấy khiến một bọn người khác sợ hãi đến ngăn người ra.

Thì ra lúc Dur Vân đi ra ngoài cửa, ba tên đại hán vào sau và hai người lái buôn cũng nghe thấy tiếng ngựa hí, lại thấy Dur Vân chạy vội ra, biết có chuyện gì xảy ra đây, nên cả năm người cùng ra ngoài cửa, còn những thực khách khác không hiểu gì cũng ủa ra xem.

Ba đại hán thấy người của mình ăn trộm ngựa, một người trong bọn cau mày nói với hai người bạn kia rằng:

- Tại sao thằng khỉ con lại tái phạm bệnh cũ như thế? Đang lúc có nhiệm vụ lớn phải thi hành y lại sinh sự như vậy thật là...

Vừa nói tới đấy, đột nhiên thấy Dur Vân nhún một cái nhanh như luồng điện đã nhảy tới trước mặt bốn người đồng sự rồi, sợ đến nỗi không sao nói tiếp được.

Hai người lái buôn giả hiệu cũng ngăn người ra nhìn nhau.

Chờ tới khi tên giặc trộm ngựa rơi xuống trước mặt ba tên đại hán rồi ba đại hán đỡ tên trộm dậy, không ngờ tên trộm đó đã mê man bất tỉnh rồi.

Ba tên đại hán đang định tiến tới thử tài Dur Vân bỗng thấy tên gầy gò bé nhỏ la lớn một tiếng, ba đồng đảng nọ đã bị hất bay lên trên không, liền nhìn nhau cười gượng một tiếng rồi trách ngầm tên trộm ngựa rằng:

- Chỉ tại mi cả, lúc này nơi đây mà còn gây nên thù hằn như vậy. Nhờ người chủ ngựa tức giận về hòa với hai tên lái buôn có phải là nguy tai cho tất cả anh em không?

Lúc ấy tên trộm ngựa mới tỉnh thật sự, thấy ba đại hán kia giận dữ nhìn mình, hoảng sợ vô cùng vội biện bạch rằng:

- Thưa ba vị...

Chỉ nghe thấy “bộp” một tiếng, tên trộm ngựa đã bị một đại hán đâm vào ngực ngã lăn ra đất rồi.

Dur Vân vừa đi qua mặt ba tên đại hán, mặt tỏ vẻ khinh bỉ, dùng giọng mũi “hừ” một tiếng thật lớn, rồi vào thẳng trong khách sạn liền.

Mọi người thấy trò vui đã hết, mà gió lạnh đang thổi mạnh, đều quay trở vào trong khách sạn cả. Hai người lái buôn thấy Dur Vân đang ăn thịt nướng có vẻ ngon lành lắm, hình như câu chuyện vừa xảy ra tiêu tán hết hay là không có gì cả vậy. Hai người liền nhìn nhau cười lại trở về bàn mình.

Lúc ấy trong khách sạn lại bình tĩnh như thường, chỉ có các thực khách thỉnh thoảng đưa mắt nhìn Dur Vân với vẻ kinh ngạc, bên ngoài vẫn còn tiếng nắng chửi của ba đại hán vọng vào.

Không cần nói rõ, ai cũng biết ba đại hán đang mắng chửi tên trộm ngựa rồi.

Lửa trong hố đất vẫn cháy hồng, tiếng cùi cháy kêu “lốp bốp” không ngớt. Một lát sau ba đại hán bước vào cùng đưa mắt lườm Dur Vân một cái, lại quay lại liếc mắt nhìn hai người lái buôn một cái. Hai nhà buôn vẫn ung dung như thường và đã biết ba tên giặc mới vào liếc trộm, xem phải bọn mình với Dur Vân có cùng là một nhóm không rồi.

Còn tên gầy gò bé nhỏ thì không thấy quay trở vào, chắc y đi cầu cứu viện binh cũng nên? Dur Vân và hai người lái buôn cũng nghĩ như trên cả.

Dur Vân ăn hết thịt để lại tới hai cân thịt bò, thoáng cái đã ăn hết sạch xoa bụng vài cái, thấy chưa no, lại kêu phở ky tới bảo dọn thêm năm cái bánh nướng ra, nâng đầu lên nhìn xung quanh rồi ho một tiếng thật lớn miệng lầm bầm nói:

- Giỏi thật, muốn đêm nay ra tay phải không? Đã thế đêm nay ai cũng đang hòng ngủ yên.

Thoạt tiên hai người lái buôn còn tưởng chàng lắm bả như vậy là bực mình câu chuyện vừa rồi, sau nghe rõ mới hay chàng bảo khéo bọn mình là đêm hôm nay bọn giặc sẽ ra tay cướp đấy! Và nghe thấy giọng nói của chàng thì chàng sẽ ra tay giúp, cả hai đều mừng thầm. Sự thật hai người vẫn nom nớp sợ hậu quả không biết ra sao, nhưng bây giờ thấy có người tiếp viện tài ba như vậy hai người mới thực sự yên tâm và can đảm thêm lên, đều đưa mắt nhìn Dư Vân với vẻ cảm ơn, nhưng Dư Vân làm như không trông thấy gì, mồm vẫn lẩm bẩm, càng nói càng nhỏ nên không ai hay biết chàng nói những gì.

Ba tên giặc càng nghe thấy chàng nói càng tỏ vẻ sợ hãi, vì không hiểu tại sao chàng lại biết chúng thay đổi chính sách, định đêm hôm nay ra tay cướp?

Sở dĩ bọn giặc thay đổi chính sách như vậy là vì đến ngày mai hai người lái buôn đi tới Nhạn Môn Quan thì hòng hết đại sự. Vì Nhạn Môn Quan là địa hạt thuộc phạm vi thế lực của Thanh Phong Bang, tuy bang đó có liên lạc với bang mình thật, nhưng phải chia sẻ mỗi lợi cho người khác thì ai chịu thế? Nên chúng mới phải ra tay thật nhanh để khỏi phải chia lợi cho người.

Hai tên lái buôn này khôn ngoan lắm, bọn bang cho người theo dõi chúng từ Bắc Kinh tới đây, đã có hai lần bị chúng trốn thoát, vì vậy bọn bang phải xuất động gần hết đảng viên, theo tới đây chúng sắp vào tròng rồi.

Chỉ vì tên trộm ngựa gây hấn với cường địch, nhờ hai tên lái buôn nhân dịp lộn xộn chạy mất thì sao?

Hơn nữa vừa nghe thấy người văn sĩ trung niên này nói là muốn ra tay giúp, trong lòng chúng lại càng hoảng sợ thêm. Vì chúng nghĩ dù hai lái buôn giỏi võ đến đâu, vài ba đảng viên có thể địch nổi, tuy không dám chắc là đại thắng, nhưng cũng không đến nỗi thua được.

Chỉ lo ngại có người văn nhân kia thôi. Bất cứ nội ngoại công người đó đều giỏi hơn chúng nhiều. Chẳng lẽ quân tiếp viện chưa tới mà lại ra tay cướp ngay hay sao? Chúng càng nghĩ càng buồn cứ cúi đầu uống rượu suông.

Lúc ấy thực khách đang giải tán dần, hoặc về nhà ngủ hoặc đi nơi khác chỉ còn lại những người ngồi ở ba cái bàn giữa nhà. Phổ ky đi tới cạnh Dư Vân chấp tay vẫy chào nói:

- Thưa khách quan, giường nhà trong đã sưởi nóng rồi, nếu khách quan đi nghỉ tiểu nhân xin đưa đường vào.

Dư Vân uể oải tùm tùm cười và nói:

- Phổ ky không thấy lúc này ta đang buồn phiền hay sao? Dù ta có buồn ngủ thật nhưng ngủ sao yên chó? Thôi, lấy cho ta hai cân rượu ngon, xào mấy món ăn cũng thật ngon ra đây. Chờ ta ăn tới lúc cao hứng sẽ làm vài trò ảo thuật cho mà coi, những trò đó là dạy khi mưa rồi treo ngược con hồ ly chẳng hạn, để chú tiểu nhị sáng mắt ra nhé?

Tên phổ ky không hiểu nghĩa sâu của lời nói đó, chỉ dạ dạ vâng vâng rồi rút lui, trong lòng nghĩ thầm:

- Khách quan này lạ thật, đêm khuya thế này còn giờ trò ảo thuật gì nữa?

Y vừa đi vừa lắc đầu thở dài. Ba tên giặc nghe thấy chàng nói đều biến sắc mặt vì cả ba là Tán Bắc (phía bắc tỉnh Sơn Tây) Tam Hồ, Thông Thiên Hồ Chu Khuê, Vô Ảnh Hồ Hứa Kiệt và Mãng Độc Hồ Đặng Ngọc Hải.

Đang lúc ấy nghe thấy mấy tiếng còi vọng tới, nghe rất não ruột.

Dư Vân ngẩng đầu cười và nói:

- Thời gian ra tay đã tới, vai chính đến rồi, các người còn ngồi ở đây làm gì? Lão gia đây đã ngồi chờ nửa ngày rồi chỉ vì muốn được xem tấn tuồng này thôi, nếu không được thưởng thức có phải mất công đợi chờ bấy lâu không?

Tán Bắc Tam Hồ nghe thấy tiếng còi phấn chấn tức thì vội vàng đứng dậy, hậm hực lườm Dư Vân một cái rồi đi ra luôn.

Hai người lái buôn nghe thấy tiếng còi nghiêm nét mặt lại, cùng đứng dậy bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng quát lớn rồi nói:

- Khấu Kỳ, Lý Thiếu Lăng, đảng trưởng của chúng ta đã tới mời hai vị ra ngoài này nói chuyện.

Tiếng nói kéo dài và rất lớn.

Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng cười nhạt một tiếng, song chương đẩy mạnh màn cửa một cái, cái màn cửa bằng da dê thật dày tung lên thật cao, hai người nhẩy theo ra.

Thấy hai người lái buôn trầm tĩnh và lão luyện như vậy, Dư Vân cũng phải gật đầu khen thầm.

Cũng may Khấu Kỳ với Lý Thiếu Lăng khôn ngoan, bao nhiêu ám khí của địch đều bắn cả lên trên màn cửa, bằng không đã bị bọn giặc hãm hại rồi. Hai nhà buôn thấy vậy ha hả cả cười.

Dư Vân nghĩ:

- Hai người này võ nghệ tuy cao thật nhưng nếu ta không ra tay giúp thì thể nào cũng bị thua bọn giặc mất!

Chàng vừa nghĩ vừa nhảy luôn ra ngoài cửa, thấy trên bãi tuyết có mấy chục tên giặc đang bao vây hai nhà buôn.

Khấu Kỳ với Lý Thiếu Lăng đều cầm kiếm đứng trước tám tên giặc ở phía trước mặt.

Một ông già đứng giữa tám tên giặc đó, mặt rất hung ác, hai mắt lõm vào đôi ngươi xanh biếc và lóng lánh, thân cao tám thước, đứng trên mặt tuyết tựa như một tòa tháp sắt vậy, đưa hai mắt nhìn hai nhà buôn cười giọng quái dị, quát lớn hỏi:

- Hai bạn khôn hồn thì đưa ngay củ Thiên Niên Hà Thủ Ô, Long Cung Tử Châu ra, lão còn có chút hảo tâm hồi lại cho. Hai bạn chó thị có chút võ nghệ do Điền Trì Điều Tử truyền dạy cho mà làm bộ làm phách. Với ai chứ với lão phu Linh Cung Cự Sát Hồng Trường Thanh đây không có nghĩa lý gì đâu. Không tin hai bạn thử chạy xem, có thoát khỏi tay lão không?

Lý Thiếu Lăng hừ một tiếng giọng mũi rồi đáp:

- Lão tặc, mi chó có si tâm mộng tưởng, của người khác khổ sở biết bao mới tìm kiếm được, khi nào chịu để cho mi được hưởng một cách sẵn sàng như vậy? Đừng có nói năng gì nữa, cứ xem ai hèn ai giỏi mà định đoạt số mệnh của hai vật báu đó. Nhưng phải nói rõ trước các ngươi muốn một đôi một hay các ngươi cùng xông lên cả một lúc?

Cự Linh Sát Thần Hồng Trường Thanh thoáng thấy Dư Vân đứng ở sau lưng hai người lái buôn, cách xa chừng năm trượng, trong lòng kinh ngạc và hoài nghi nghĩ thầm:

- Vừa rồi tên Sấu Lang (Sài Lang gầy ốm) Đồ Hoàn phi báo rằng tên văn sĩ nội ngoại công đều giỏi lắm, chỉ giờ tay một cái đã hát bay Tử Thử rồi (bón con chuột). Nhưng bây giờ trông thấy ngoại hình của y không có điểm gì tỏ ra là một tay nội công thâm hậu gì cả, hay là ta đã nhìn sai chăng?

Vì ngần ra giây phút mới trả lời hơi chậm. Phía sau Tấn Bắc Tam Hồ đã nhịn không được, cùng nhảy cả lên trước mặt Khấu, Lý hai người. Vô Ảnh Hồ Hứa Kiệt cười nhạt nói:

- Bạn này, khôn hồn thì nên nghe lời Hồng lão tiên bói đi. Bỏ bang vì hai bạn đã phải bỏn ba hằng nghìn dặm đường rồi. Nếu bây giờ hai bạn vui lòng nộp hai vật đó ra thì việc gì cũng êm cả, bằng không Hắc Long Hội chúng ta có bao giờ chịu để yên cho ai đâu, và Dương Gia Tập này sẽ là nơi chôn cất hai bạn đấy!

Khấu Kỳ cả cười một hồi rồi đáp:

- Ta đã sớm biết các ngươi không phải là con người rồi. Thế mà mi còn dám đứng ra nói chuyện? Việc tối hôm nay khỏi cần nói nhiều nữa.

Nói xong chàng múa nhuyễn kiếm chém vào ngang lưng Hứa Kiệt tức thì.

Nhờ thân pháp nhanh nhẹn hơn người, Hứa Kiệt mới được mệnh danh là Vô Ảnh Hồ (con hồ ly không có bóng), nhưng y không ngờ Khấu Kỳ lại ra tay nhanh đến như vậy, định lên phía trước hay lùi về đằng sau cũng không kịp được, bỗng nhanh trí khôn, nhún mình nhảy lên trên cao, lưỡi kiếm của đối thủ vừa lướt qua gót giày, thân hình chưa xuống, Khấu Kỳ cũng nhảy theo lên rồi. “Soẹt, soẹt, soẹt” ba tiếng, người lái buôn tấn công luôn ba kiếm, nhằm ba yếu huyệt của Hứa Kiệt đâm tới.

Hứa Kiệt bị địch thủ tấn công nhanh tay hơn, nên cứ chống đỡ và tránh né không sao giờ tãi ba tuyệt kỹ ra phản công lại được, hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, cũng may y khá trầm tĩnh, vừa tránh khỏi thế kiếm, nhảy xuống dưới đất, vội múa Lang Nha Thích ra đâm thẳng vào ngực Khấu Kỳ một cái.

Khấu Kỳ với Vô Ảnh Hồ trước sau cùng xuống cả mặt đất, nhưng không kịp biến thế võ, nên chỉ giờ kiếm lên gạt, còn Lang Nha Thích chỉ dài có hai thước một thôi (thước tàu) tuy liệt vào đoàn binh khí ngoại môn nhưng chế toàn bằng thép, nặng vô cùng cho nên đòn kiếm của Khấu Kỳ gạt một cái chỉ bật lên một tí thôi.

Vô Ảnh Hồ khẽ cười một tiếng, liền lên ra phía sau Khấu Kỳ ngay, giờ tay lên ném luôn mười hai trái Thiết Tật Lê (trái gai sắt) như mưa bắn ra, cách nhau gần thủ pháp nhanh, bốn mặt tám phương đều bị Thiết Tật Lê bao trùm, ai cũng đoán chắc Khấu Kỳ sẽ bị ám khí đó giết chết.

Bỗng nghe thấy quát lớn một tiếng, Khấu Kỳ được một chưởng phong rất mạnh đỡ ra, và những trái Thiết Tật Lê đều bị chưởng phong đó đánh rơi xuống mặt tuyết.

Thì ra Dư Vân đứng bên ngoài thấy Khấu Kỳ với Lý Thiếu Lăng đều sử dụng nhuyễn kiếm cả, liền rờ tay vào nhuyễn kiếm đang buộc ngang lưng nghĩ thầm:

- Từ khi ta xuất thân tới giờ chưa hề dùng tới thanh kiếm này bao giờ.

Vì Dư Vân nhận thấy kiếm pháp của các môn phái tuy có sở trường riêng nhưng dù sao cũng không bằng được kiếm pháp mà ân sư của chàng truyền thụ cho là Huyền Thiên Thất Tinh kiếm pháp. Kiếm này do tổ sư Vô Vi Thượng Nhân sáng tạo ra, oai lực tuyệt luân, từ khi luyện thành công tới giờ chưa hề dùng tới hai ba lần.

Có một lần Vô Vi Thượng Nhân đấu với Bắc Hải Thương Minh lão quái, đem kiếm pháp này ra sử dụng chặt gãy một cánh tay trái của lão quái.

Không ngờ bị Không Linh Tử người Trưởng Môn đời thứ mười một của phái Thanh Thành trông thấy, trở về núi cố sức nhớ lại các thức của kiếm pháp

Huyền Thiên Nhất Tinh, tốn công nghĩ ngợi một năm trời tuy không nhớ đủ các thức, oai lực chỉ bằng một phần của nguyên kiếm pháp thôi nhưng đã là vè vang cho phái Thanh Thành biết bao rồi. Bấy nhiêu năm nay, phái Thanh Thành vẫn cho pho kiếm thiếu sót không đủ để lấy làm kiếm thuật trấn sơn của phái.

Và các đệ tử của phái Thanh Thành có biết đâu pho kiếm Huyền Thiên Thất Tinh này là Không Linh Từ, người Trưởng Môn đời thứ mười một đã học lóm của một cao tăng ở trên Bắc Thiên Sơn mà ra. Vì vậy, Dư Vân sợ người ta nhận ra lai lịch của mình, nên từ trước tới giờ có đem kiếm pháp này ra sử dụng bao giờ đâu?

Lúc ấy Dư Vân đã nhận thấy Khấu Kỳ với Vô Ảnh Hồ chỉ là những tay võ công tầm thường thôi. Vì danh gia giao đấu, chỉ trong năm miếng là có thể phân thắng bại ngay rồi.

Bây giờ chàng thấy Vô Ảnh Hồ lên ra phía sau Khấu Kỳ linh hoạt vô cùng, trong lòng đang khen thầm, bỗng thấy Vô Ảnh Hồ tay trái thọc vào lưng, biết ngay y định sử dụng ám khí. Nên Vô Ảnh Hồ ra tay ném, chàng cũng đánh một chưởng cứu Khấu Kỳ ngay.

Dư Vân vừa ra tay một cái đã tiến nhanh lên phía trước, ba ngón tay chỉ khua một cái, đã bắt được mạch môn của Vô Ảnh Hồ rồi. Dư Vân thấy Vô Ảnh Hồ đau đớn toát mồ hôi lạnh ra, cười nhạt một tiếng và nói:

- Tôi hôm nay không ai được phép dùng tới ám khí cả. Bằng không, Dương Gia Tập này là nơi tiêu diệt toàn quân của hội Hắc Long.

Nói xong, chàng chỉ đẩy mạnh một cái, Vô Ảnh Hồ đã bắn ra xa năm trượng rồi.

Cự Linh Sát Thần Hồng Trường Thanh thoáng thấy Dư Vân ra tay bắt mạch môn của Vô Ảnh Hồ, vội ra tay cứu nhưng đã muộn rồi, bị Dư Vân xoay người Vô Ảnh Hồ lại cản lấy chưởng lực của mình, vội lép ngực thâu sức chưởng lại, ngăn người ra giãy lắt và nghĩ thầm:

- Sáu Lang nói không sai thật, nhưng những danh nhân chí sĩ của khắp thiên hạ này ta đều biết hết cả, tại sao lại không nghĩ ra được tên này là ai thế? Cả thủ pháp và thân pháp của y vừa sử dụng xong ta cũng không nhận ra được lai lịch của y? Nếu tên này ra cản trở phen này có lẽ con vệt mình đã nấu chín lại để cho nó bay lên trời mất.

Vừa nghĩ, y vừa tính dùng một độc kế nhân lúc Dư Vân đang tung Vô Ảnh Hồ ra phía xa, vội giơ song chưởng, bắt Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng một cái thật nhanh. Hai bàn tay to như hai cái quạt nan đưa theo gió mạnh lợi hại vô cùng.

Khấu và Lý hai người thấy vậy kinh hãi vô cùng, vội cùng giơ kiếm lên bổ tước xuống một cái thực mạnh, nhưng sao cản nổi chưởng phong bộ pháp ấy được, chỉ nghe thấy “keng keng” hai tiếng, hai thanh kiếm gãy ngay làm đôi mà chưởng phong của đối phương chỉ có mạnh hơn lên chứ không thấy giảm chút nào.

Hai bàn tay hộ pháp đó như hai đám mây đen chụp xuống, đang lúc nguy hiểm chỉ còn may may là tánh mạng của hai người sẽ bị tiêu diệt.

Dư Vân tung Vô Ảnh Hồ đi rồi, quay lại thấy Hồng Trường Thanh giờ đọc thủ một cách lén lút như vậy, vội giậm mạnh chân trái một cái người đã phi tới cấp cứu rồi. Tấn Bắc Nhị Hồ thấy Đảng Trưởng sắp thành công tới nơi, dù sao cũng không thể để cho Dư Vân cản trở được, liền rủ nhau lấy khí giới ra, xông lên ngăn cản, đồng thời bốn tên giặc kia cũng xông lại tấn công Dư Vân cùng một lúc. Thấy bọn giặc vô si như vậy, chàng tức giận vô cùng, trong lúc thân hình đang lơ lửng trên không, tay trái vận Di Lạc Thần Công ngầm, chờ sáu cái bóng đen sắp tới mới giơ tay ra đánh cho chưởng. Cả sáu tên giặc ấy bị Di Lạc Thần Công đánh tung lên trên không. Đồng thời chàng giơ thẳng năm ngón tay phải ra đánh nhanh xuống, lúc ấy hai tay của Hồng Trường Thanh đang bận bóp yết hầu của Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng.

Nói thì chậm lúc ấy thì nhanh vô cùng, Hồng Trường Thanh bỗng cảm thấy sau gáy bị năm ngón tay thép bóp chặt, hai mắt tối sầm lại, biết là nguy tai đến nơi rồi, vội thâu hồi song chưởng đánh mạnh về phía sau, nhưng chưa kịp đánh trúng kẻ địch đã nghe thấy Dư Vân ha hả cười, cổ thấy buồng lỏng ra và thân hình bỗng bị bay lui về phía sau, cổ gượng dùng thân pháp Thiên Cân Trụ ra gắng đứng vững lại, nhưng cái đà mạnh còn đẩy lui đi hơn hai trượng mới ngừng thân lại được.

Như thế nơi yết hầu của Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng cũng bị cào xước một vết thương nhỏ, máu tươi rỉ ra, nét Dư Vân cứu chậm một tíc tắc thôi, hai người cũng chết mất rồi. Và đúng như lời của Tấn Bắc Tam Hồ nói ở trong khách sạn rằng Dương Gia Tập này sẽ là nơi chôn xương của hai người đó.

Cự Linh Sát Thần Hồng Trường Thanh đứng xuống đất xong, đưa mắt nhìn quanh thấy môn hạ của mình bảy tám người đều nằm gục trên mặt tuyết có vẻ nguy hiểm nhiều hơn lành mạnh, lại thấy Dư Vân nhìn mình không chớp mắt, đôi ngươi của đối thủ loé ra một lần ánh sáng thật sắc, liền nghĩ thầm:

- Vừa rồi mình để hết tinh thần để đối phó Lý và Khấu hai người cho nên không phòng bị mới để cho y hơn thế, nhưng y sử dụng Cầm Nã Thủ như vậy thật xảo diệu quá. Tuy nhiên mình không bị thương mấy may nào, nhưng cũng đủ thấy công lực của y không kém gì mình.

Gió bắc vẫn cứ thổi ào ào, mây trên trời đã tan hết, hiện ra một vầng trăng sáng, chiếu xuống mặt đất phủ đầy sương tuyết sáng tỏ như ban ngày, phi đồ của Hắc Long Hội tựa như pho tượng gỗ đứng sừng sững trên nóc nhà, mái hiên, đồng tuyết...

Lúc ấy phía đằng xa có tiếng rú kỳ lạ đưa tới, mặt Hồng Trường Thanh bỗng lo bỗng mừng. Dư Vân thấy bốn năm điểm đen từ phía xa đi tới, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Hồng Trường Thanh rồi.

Năm quái nhân ấy đều da gà bọc xương, mặc áo dài màu xám thật to lớn, đứng trước gió cứ lắc la lắc lư như bộ u linh vậy. Người nào người nấy đều mặt xấu xí như Cự Linh Sát Thần, không có lông mày, mũi tẹt mặt không có sắc máu, hai cái răng nanh lòi ra ngoài môi.

Nếu gặp mấy tên này trong bóng tối, người yếu bóng vía đều phải chết khiếp mất. Chỉ nghe thấy Hồng Trường Thanh ha hả cười và nói:

- Không ngờ anh em Long Môn cũng có hứng thú như vậy. Thật Hồng Trường Thanh không thể nào ngờ được.

Dư Vân nghĩ thầm

- Thế ra mấy người này là anh em đây, thảo nào mặt mũi giống nhau đến thế.

Lúc ấy trong bọn Long Môn Ngũ Quái bỗng có một giọng rất lạnh lùng và khó nghe nói:

- Hồng đương gia, việc này bạn làm như vậy sai phép quá! Thiết tưởng những vật báu hân hữu này, bạn muốn độc thực không thể nào được như ý nguyện đâu!

Cự Linh Sát Thần Hồng Trường Thanh đôi mắt xanh lộ kỳ quang và cười ồ rồi đáp:

- Nơi Tấn Bắc này là địa thế thuộc phạm vi của Hắc Long Hội chúng tôi, Hồng mỡ thích sao thì làm nấy. Hừ, các bạn muốn nhân lúc nhà cháy tới hôi của, và lại muốn được sẵn ăn nữa. Trên đời này làm gì có chuyện thuận tiện đến thế. Vật báu hân hữu vẫn còn ở trong tay ba người kia, muốn lấy cứ việc ra tay. Nhưng ba tay đó đều cứng cỏi cả, đã chắc các bạn Ngũ Quái lấy nổi.

Giọng lạnh lùng lại lên tiếng:

- Anh em Long Môn chúng tôi đã ra tay thì đối phương có chạy xuống âm ti ẩn núp cũng bị lôi lên. Xưa nay anh em nhà này chưa làm một việc gì là không thành công cả. Ta biết nhà người là một tay lão gian cự hoạt muốn mượn dao giết người. Sự thật, nếu anh em Long Môn này lấy được thì người đừng có hồng được chia vào đó.

Hồng Trường Thanh hí hí cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Các người tưởng cái tên Long Môn Ngũ Quái là có thể làm được việc kinh thiên động địa hay sao? Thử xem có bắt nạt nổi người ta động một bước nào không?

Hồng Trường Thanh rất nham hiểm, thấy Dư Vân lợi hại như vậy, mà công lực của Ngũ Quái có thể nói là không hơn không kém y tí nào, nên y mới khích bác như vậy để cho Ngũ Độc Giáo ra tay đánh trước, dù thắng hay bại cũng có thể giữ được Dư Vân một lúc. Lúc ấy y sẽ thừa cơ bắt cóc Khấu, Lý hai người.

Mưu mẹo của y rất khôn ngoan, nhưng y có ngờ đâu con cò mồ con trai lại có ông lão vọng đứng chờ đón ở phía sau chớ? Vụ này đã có rất nhiều nhân vật hắc đạo hay biết, nên chúng đã theo dõi tới Dương Gia Tập này rồi.

Long Môn Ngũ Quái sao lại không biết ý định của Hồng Trường Thanh muốn gì?

Lúc ấy Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng đã băng bó thuốc vào vết thương ở trên cổ rồi, thấy hai thanh kiếm đã gãy bèn vén tay áo lên, rồi tới cạnh Dư Vân.

Nhìn hai người cười, Dư Vân liền nói:

- Hai vị tôn huynh bị thương có nặng không? Tối hôm nay theo tại hạ xét đoán thì chỉ có kinh hãi chứ không có nguy hiểm, hai vị hãy tạm khoanh tay đứng xem đã.

Khấu, Lý hai người cứ cảm ơn lia lịa. Bỗng thấy Long Môn Ngũ Quái chỉ quay mình tiến một bước đã tới trước mặt nơi cách xa chừng một trượng, mắt tròn, đứng yên như cây gỗ.

Dư Vân vẫn khoanh tay đứng như thường, hình như không thèm đếm xỉa tới vậy, chỉ nhìn Khấu, Lý hai người mỉm cười và nói:

- Hai vị có biết buổi hội họp lớn lao đêm nay rất hiếm có không? Trừ Hắc Long Hội và Long Môn Ngũ Quái ra còn nhiều người khác cũng tới dự cả rồi.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng, xung quanh đó mấy trăm trượng đều nghe rõ mồn một.

Nghe chàng nói như vậy, Long Môn Ngũ Quái quay đầu lại nhìn bỗng thấy trên bãi tuyết có chừng mấy chục cái bóng đen nhảy xổ ra, rồi đứng yên.

Lúc ấy Hồng Trường Thanh và Long Môn Ngũ Quái đều biến sắc mặt, vì thấy đủ mặt ma quỷ trong tam sơn ngũ nhạc, cao lùn gầy béo, thật đông đảo.

Khấu, Lý hai người khẽ nói cho Dư Vân hay rằng:

- Chúng ta đến phải xông bừa đi mới mong thoát thân được.

Dư Vân lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Phi đồ tuy nhiều thật, nhưng chúng vẫn không làm gì nổi ta đâu. Chưa biết chúng lại nội loạn đấy, nếu chúng ta bỏ chạy lại hỏng hết việc cũng nên. Khấu Kỳ, Lý Thiếu Lăng hai người thở dài một tiếng, trong lòng vẫn nom nớp lo sợ.

Chỉ nghe thấy phi đồ năm mồm, bảy mép cãi nhau om sòm, sau cùng Linh Quang Cự Sát Hồng Trường Thanh đột nhiên cười một tiếng và nói:

- Chỉ có hai vật báu mà ngày hôm nay các đồng đạo đồng nghiệp với người của Hắc Long Hội chúng tôi tới những một trăm mấy chục người thế này, tuy nhiên kẻ trông thấy cũng có phần chia thực nhưng thử quý vị, ví dụ lấy được hai vật ấy rồi, thì quý vị chia ra làm sao?

Một giọng to lớn nói:

- Khi chúng ta đã cướp được hai vật báu ấy rồi, tốt hơn hết lập ngay một lời đài thí võ, ai thắng thì người đó được hưởng, chớ tranh chấp như thế này cho tới ngày chết cũng không sao ổn thỏa.

Hồng Trường Thanh cười nhạt một tiếng và đáp:

- Ý kiến của ngài hay thật, nhưng lão thử hỏi câu này, trước khi thí võ giao cho ai bảo quản hai vật báu ấy.

Phi đồ yên lặng tức thì, đột nhiên nghe thấy trên nóc mái nhà có tiếng rất hùng nói:

- Giao cho lão đây bảo quản là tốt hơn cả.

Nói xong, có ba cái bóng người phi thân xuống. Dư Vân nhìn kỹ mới hay là Ải Phụng Sóc Kinh Phụng và anh em Hắc Ma Lạc Khương Tôn Diệu, Thiên Cương Kiếm Đông Phương Ngọc Côn ba người, liền châu đôi lông mày lại nghĩ thầm:

- Sao ba người này lại nhập bọn với nhau như thế? Không biết Giang Dao Hồng cô nương hiện giờ ở trên Nga Mi học võ Mạn Ân sư thái, không biết có tiến bộ chút nào chưa?

Nhưng mình đang nguy trạng thế này, không tiện nói rõ cho họ hay được.

Vừa thấy ba người hiện thân, bọn gã kinh hoàng, tới khi trông thấy rõ mặt ba người, bỗng có một tên la lớn rằng:

- Hai tên kia có phải là hai tiểu tử phái Nga Mi không? Ta đã đi tìm kiếm khắp nơi không thấy, ngờ đâu hai người dẫn thân đến tận cửa, hà hà.

Tiếng cười ngông cuồng vô cùng, trong bọn phi đồ lập tức có hai người tay cầm khí giới bước ra.

Một tên trong Long Môn Ngũ Quái đột nhiên giơ tay ra đánh luôn một chưởng, mồm thì quát lớn:

- Quay trở về!

Hai người nọ bị đánh bật trở lại hơn hai trượng, tới khi đứng vững liền biến sắc mặt.

Ngũ Quái cười nhạt một tiếng lại nói:

- Các người có thù hằn gì với nhau kiếm nơi khác mà giải quyết. Tối hôm nay anh em Long Môn này ra tay, thì ai cũng đừng có hòng được nhúng tay vào. Và cũng đừng có mong chuyện “đục nước béo cò” với anh em chúng ta!

Một trong hai tên phi đồ liền trả lời:

- Lão tử nhà họ Nhâm, chớ có ngông cuồng như vậy, chờ lát nữa các người sẽ thấy báo ứng trước mắt liền, chớ có tưởng lầm đối phương là người dễ đối xử nhé?

Long Môn Ngũ Quái chỉ dùng giọng mũi “hừ” một tiếng, rồi mặc hai tên nọ, quay lại nhìn Lý Khấu hai người cười giọng khoái chí.

Thì ra Long Môn Ngũ Quái mới nổi tiếng được mười mấy năm trời, đi đâu cũng đi tay nắm, độc ác vô cùng, xưa nay không hề để cho một người nào sống sót lọt qua tay chúng cả.

Vì chúng có môn Phong Vân Thập Bát Chương vận hợp với Ngũ Hành nên khó có người địch nổi chúng.

Nhờ vậy cái tên Long Môn Ngũ Quái mới lừng danh Quan Trung và Hà Lạc mấy tỉnh.

Ngũ Quái là anh em ruột họ Nhâm, lấy Long, Hồ, Báo, Hùng, Phụng làm tên của năm người, xuất thân ở tỉnh Quảng Tây, môn hạ của Tam Tàn Ma Quân ở núi Câu Lư, về công lực cũng có thể gọi là số một số hai trong giới võ lâm.

Nhâm Hùng đột nhiên cười quái dị một tiếng, rồi nói:

- Hai bạn cứ nhận lời mỗi thứ báu vật chia cho anh em chúng tôi một nửa là chúng tôi cam đoan bảo vệ hai bạn đi khỏi nơi đây, bình yên vô sự hẳn hoi, tới nơi mà hai bạn định đi.

Anh em chúng tôi chịu nhường nhịn chia đôi như thế này đã là phá luật chúng tôi từ khi ra giang hồ tới giờ. Còn nghe hay không thì tùy hai bạn. Hai bạn là người hiểu đời, cứ cân nhắc thử sẽ thấy bên nào nặng bên nào nhẹ ngay. Hai bạn cứ nghĩ kỹ đi.

Đột nhiên bên cạnh Khấu, Lý hai người có tiếng cười rất lớn, cười xong mới nói:

- Không ngờ Tam Tàn Lão Quái lại dạy ra những đồ đệ nhũn nhặn đến thế! Thật là lạ lùng quá!

Đó là lời nhạo báng và tiếng cười của Ái Phương Sóc.

Người anh cả của Long Môn Ngũ Quái là Nhâm Long nổi giận tức thì quát lớn:

- Lão cậu, mi là ai? Ai khiến mi dính líu vào việc này?

Giọng nói của y rất hùng hồn, khiến ai nghe thấy cũng phải vang óc.

Ái Phương Sóc lại cả cười một hồi mới đáp:

- Lão gia đây là Kinh Phương. Chắc các người đã nghe nói tới tên lão luôn. Khi lão ra đời, anh em mi vẫn còn chưa biết nói giọng người.

Nhâm Long cả giận, giơ tay ra nhắm Ái Phương Sóc đánh luôn một chưởng. Chưởng đó nhanh nhẹn như điện và chưởng phong mạnh vô cùng.

Ngờ đâu, Ái Phương Sóc giọng ha hả cười như thường, chỉ rút hai vai lại, bàn tay của Nhâm Long chưa đánh tới, thân hình của lão hiệp đã lui về phía sau hơn trượng rồi, đôi mắt nhỏ lim dim và nói:

- Nếu Ngũ Quái cùng ra tay một lúc thì may ra còn có trò hay ho cho ta trông thấy, chứ mình mi thì làm được cái quái gì? Cho nên lão có thêm ra tay chống lại đâu. Mi phải biết, ngay thầy mi Tam Tàn Quái Vật còn là hậu bối gọi lão bằng ông thì các người là cái thứ gì mà cũng đòi làm đối thủ với lão?

Long Môn Ngũ Quái nghe thấy lão đại hiệp nói như vậy liền nghĩ:

- Theo lời lão già này nói thì anh em mình là bề cháu chất của y đây. Làm gì có chuyện lạ như vậy. Chắc lão này nói xiên nói xỏ cũng nên?

Nghĩ đoạn cả năm anh em đều cả giận, chỉ thoáng một cái năm người đã chia làm năm phương hướng rồi lần lượt ra chưởng như là một cái thùng quây chặt lấy Ái Phương Sóc tấn công liên tiếp, càng đánh càng thu hẹp vòng vây lại cho tới khi đối thủ mất mũi mồm tai... Bầy lỗ hồng chảy máu chỉ chết mới thôi.

Ái Phương Sóc tự cho Ngũ Hành Chưởng Lực của mình lợi hại vô cùng, còn Ngũ Hành hợp vận Phong Vân Thập Bát Chưởng của Long Môn Ngũ Quái tuy lừng danh khắp thiên hạ thật, nhưng địch sao nổi pháp oai lực vô biên của mình và đã có mấy chục năm kinh nghiệm nữa.

Chỉ vì lão hiệp quá khinh thường Ngũ Quái mà suýt bị thiệt cái mạng già ấy.

Lúc ấy Ái Phương Sóc thấy Ngũ Quái vận hợp Ngũ Hành đánh ra một chưởng liền cảm thấy một luồng gió mạnh bao vây xung quanh mình, liền dùng khinh công Đại Na Di thân pháp (đổi chỗ một cách chớp nhoáng) ra, định lướt qua khe hở chưởng phong của địch mà đổi sang chỗ khác, để thoát khỏi vòng vây của chưởng phong địch.

Ngờ đâu lão hiệp vừa đi thì sức gió của địch cứ liên tiếp cuộn tới, bắt buộc phải quay trở lại nguyên chỗ, mới hay Ngũ Hành Hợp Vận danh bất hư truyền thật, vội giở song chưởng lên đánh mạnh một cái, đẩy lui được Nhâm Long, Nhâm Bảo lùi hai bước, nhưng lại cảm thấy phía sau lưng bị sức gió rất mạnh liên tiếp đẩy tới.

Ái Phương Sóc phải quay người lại, cũng giở song chưởng đánh ra như trước lại đẩy được Nhâm Hồ, Nhâm Hùng loạn choạng đi giật lùi mấy bước. Lão hiệp lại cảm thấy sau lưng có sức gió đánh tới rồi cứ liên tiếp như vậy mãi.

Muốn bảo toàn tánh mạng của mình, Ái Phương Sóc đành phải giở Ngũ Hành Thân Pháp đã tu luyện hai mươi năm ra sử dụng, lập tức bóng bàn tay như núi, thân hình nhanh như bay vậy.

Lúc này lão hiệp không dám khinh thường Ngũ Quái nữa, trầm tĩnh ra chưởng cứ kiếm tên địch nào yếu nhất mà tấn công, định kích phá từng kẻ địch một, nhưng làm sao mà toại nguyện được? Ngũ Hành Vận Hợp của Long Môn Ngũ Quái tựa như một sợi dây xích, liên miên phản ứng, năm người đứng năm phương hướng khác nhau mà ra tay đánh, mơn sức đánh lại, tương sinh tương tế, không khác gì sức lực của năm người hợp thành một khối vậy. Nếu Ái Phương Sóc công lực không thuần hậu như vậy đã thua từ lâu rồi.

Hãy khoan nói Long Môn Ngũ Quái kịch chiến với Ái Phương Sóc vội. Trở lại phía bên kia, Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh thấy Ái Phương Sóc đã ra tay đấu với Ngũ Quái rồi, chắc lúc này anh em chúng không sao phân tâm được liền cười gian giảo và nói:

- Quý vị, chúng ta đều vì hai vật quý báu nhất thế gian mà tới đây thì phải nên đứng cả vào một phe. Cô nhân đã dạy, hợp tác lưỡng lợi, phân tán cụt bại. Vấn đề cần giải quyết ngay bây giờ là chúng ta phải đối xử với năm tên còn lại của đối phương đã. Khi vật báu vào tới tay chúng ta rồi, lúc ấy mới nghĩ cách phân phối cho thật công bằng. Trừ Long Môn Ngũ

Quái ra, món Hà Thủ Ô nghìn năm thì chia đều, ai trông thấy cũng được hưởng một phần. Còn chuỗi hạt trai thì chia ra làm mấy phần, rồi rút thăm xem ai may thì được. Sự quyết định của tôi như vậy, chẳng hay quý vị nghĩ sao?

Bọn giặc nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có phương pháp ấy là công bằng hơn hết, liền đồng thanh tán thành. Lập tức có năm người cầm khí giới lên đánh Khẩu, Lý các người.

Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu thấy vậy chỉ cười nhạt một tiếng, thân hình thoáng một cái đã nhảy tới đón đánh ba tên phi đồ rồi. Còn hai tên nữa thì xông lại đánh Khấu, Lý và Dư Văn ba người.

Dư Văn nghĩ thầm

- Một mình ta tha hồ tiến lui, nhưng lúc này dù sao ta cũng phải bảo vệ cả năm người này, như vậy coi được người này không quán xuyến nổi người kia, và nhất là bên địch đêm nay đều là những tay võ công cao cường cả, bắt buộc ta phải sử dụng Di Lạc Thần Công với Hiên Viên Thập Bát Giải mới giải quyết nổi vấn đề khó khăn nói trên.

Nhưng giờ hai môn tuyệt học ấy ra lại sợ anh em Đông Phương Ngọc Côn với Ái Phương Sóc nhận ra là ta thì sao? Khi ba người đó nhận ra là ta, cứ quần quít lấy, ta thoát khỏi đây sao nổi? Hơn nữa giờ hai môn tuyệt học ấy ra, tiếng tăm thế nào cũng bị đồn đi khắp nơi rồi người này người nọ giữ lại hay mời về nhà chơi thì lại khó thoát thân hơn nữa.

Có phải lỡ hết công việc chính của ta không.

Chàng nghĩ đi nghĩ lại mãi, không sao quyết định nổi nên xử trí thế nào cho phải? Đột nhiên thấy hai tên giặc phi thân tới trước mặt mình. Dư Văn thân hình cử động một cái và ha hả cả cười một hồi thật dài. Trong tiếng cười hùng hổ ấy, mọi người đã thấy hai tên giặc bị đánh bắn ra đằng xa, mà tay chàng bỗng có hai thanh kiếm rồi tùm tùm cười đưa luôn hai thanh kiếm cho Khấu, Lý hai người.

Hai tên giặc nọ nhìn nhau tỏ vẻ xấu hổ vô cùng rút lui về chỗ cũ.

Khấu Kỳ và Lý Thiểu Lăng vừa rồi bị Hồng Trường Thanh đánh gãy hai thanh kiếm, đang phân vân khó xử vì không có khí giới để dùng, bỗng thấy hai tên giặc cầm kiếm xông tới đánh, cả hai đang định dùng song chưởng để đối địch, chỉ thấy mắt hoa một cái, Dư Văn đã nhảy ra, đồng thời hai tên giặc kia bị đánh bắn ra đằng xa mà không sao trông thấy được.

Dư Văn ra tay như thế nào, thấy chàng có võ công đã luyện tới quá mức rồi, ngay như sự phụ của mình là Điền Tri Diệu Tú cũng không giỏi bằng muôn một, cả hai đang kinh ngạc, đã thấy Dư Văn đưa luôn hai thanh kiếm cho rồi. Dư Văn vừa cười vừa nói:

- Hai vị đều là môn hạ của Điền Tri Diệu lão tiên bối, chắc võ học rất phải tinh thâm, lúc thường thế nào cũng ứng phó một cách dễ dãi được, nhưng bây giờ bên địch người nhiều mà chúng ta thì ít, hơn kém nhau nhiều quá, vậy hai vị chỉ cần tự giữ lấy thân thôi, nên dùng một chữ “tĩnh” đối địch dù mạnh đến đâu, trong một giờ nữa chắc không làm gì được chúng ta đâu. Để tôi nghĩ ra một cách vẹn toàn, thì chúng ta mới bình yên mà ra khỏi nơi đây được.

Hồng Trường Thanh đang dùng kế mượn dao giết người, nhờ tay chúng ta tiêu trừ những tên giặc không thuộc phe đảng Hắc Long, tới khi anh em ta kiệt sức rồi, lúc ấy chúng mới ra tay đối phó chúng ta.

Trong bọn phi đồ có nhiều tay võ nghệ khá cao, ngoài Long Môn Ngũ Quái và Hồng Trường Thanh ra, còn những tay hảo thủ khác hiện chưa lộ diện, chúng ta chớ nên dùng sức quá mệt, cứ cẩn thận một chút thì hơn.

Hai người liền gật đầu cảm ơn. Lúc ấy Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu đã toàn thắng, chỉ nghe thấy ba tiếng kêu la thảm khóc, một tên giặc cả đầu lẫn vai bị chém bay ra phía sau, máu tươi phun ra như vòi nước máy.

Bên Ái Phương Sóc, anh em Ngũ Quái chịu đựng không nổi những lời mĩa mai chế diễu của lão hiệp, cứ kêu la om sòm, chưởng thế càng đánh càng mạnh càng nhanh thêm và phương vị Ngũ Hành của chúng thất chặt vào thêm một bước.

Trái lại Ái Phương Sóc mặt đỏ tía tai, đôi mắt lim dim cũng phải trợn to lên, song chưởng vận hết Ngũ Hành Chân Khí, hễ đánh ra một chưởng là anh em Ngũ Quái có một người bị đánh bắn ra ngoài hơn trượng, nhưng lão hiệp đánh như thế không ăn thua gì, chỉ tổn sức mà không sao phá được Ngũ Hành Hợp Vận của địch, vì anh em chúng cứ như người này lui thì người nọ tiến, nên càng đánh thấy không thắng được, lão hiệp càng cau kinh.

Dư Văn thấy vậy, biết đánh thêm lát nữa, Ái Phương Sóc thế nào cũng bị chết mệt với Ngũ Quái, liền nghĩ ra một cách có thể không lộ thân tích và còn bảo tồn được tên tuổi cho lão hiệp. Chờ Nhâm Hùng vừa bị lão hiệp đánh bật ra ngoài, chàng liền dùng ngón tay búng mạnh một cái, sử dụng thủ pháp Linh Không Điểm Huyết (điểm huyết bằng sức gió, nên cách xa cũng có thể điểm được kẻ địch), nhắm Tam Dương huyết ở phía sau lưng địch điểm luôn một cái, bẻ ngoài làm như không làm gì cả, cứ thản nhiên chuyện trò với Khấu, Lý hai người.

Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu đã hạ ba tên giặc xong, bên phi đồ xông vào một hồi, lập tức có sáu tên nữa nhảy ra, định dùng sức nhiều người đánh hai thiếu hiệp.

Dư Văn thân hình chỉ hơi cử động một cái, một bàn tay phẩy mạnh vào kẻ địch.

Sáu tên giặc chỉ cảm thấy một luồng sức ngầm ngầm và vô hình đẩy mạnh tới, đều kinh hãi vô cùng, rồi lại thấy Dư Văn tiến tới gần hạ trầm giọng nói:

- Các ngươi dám phá lệ luật giang hồ, lấy thế nhiều người đánh ít người phải không?

Nếu vậy, ngày chết của các ngươi đã tới. Ta cảnh cáo các ngươi chỉ có thể một đấu với một thôi, và không được sử dụng ám khí nghe chưa?

Nói xong chàng mới buông tay và lui lại phía sau hơn ba trượng. Sáu tên giặc đó là Quan Ngoại Lương Châu Lục Sát, đã khét tiếng là võ nghệ cao siêu và độc ác vô cùng, tánh rất trong ngành và kiêu ngạo lắm, đang hăng hái xông tới bỗng bị Dư Văn đe dọa như vậy, chớ tới lúc Dư Văn nói xong suýt mất hết sĩ diện không sao rút lui được, định nói lại vài câu nhưng oai lực của sức chưởng ngầm vừa rồi khiến sáu anh em đều kinh hoảng, nếu chịu rút lui một cách lép vế như thế, lại e tên tuổi Lương Châu Lục Sát từ nay mất hết tăm tiếng, không sao đứng vững được trên giang hồ nữa.

Lúc ấy Lục Sát thấy Dư Vân đã lùi về phía sau, nhìn nhau cười gượng vài tiếng rồi đành phải chia ra năm người tiến lên đấu với bên địch năm hảo thủ, còn một người thì đứng ở phía sau để áp trận.

Một trong Lục Sát lên đấu với Dư Vân tay run lấy bảy vuốt cảm không vững khí giới. Dư Vân cười thầm, tay phải giơ lên đánh luôn một cái bạt tai, đến bộp một tiếng, và quát lớn:

- Còn không bước trở về ngay, ngu xuẩn như thế này mà dám lên đấu với lão gia này hay sao? Bước!

Tội nghiệp cho nhất Sát đó bị tát một cái sưng vù nửa mặt, biết là địch không nổi chỉ hậm hực lui trở về bên mình. Còn bốn Sát kia thì đang hăng hái chiến đấu.

Hãy nói lại Ái Phương Sóc dùng Ngũ Hành Chân Lực đánh ra một chưởng rồi, Nhâm Hùng cũng đẩy ra một thế Phong Vân Thập Chưởng, hai chưởng lực va đụng nhau một cái, Nhâm Hùng liền bị đẩy lui ra hơn trượng, đột nhiên thấy xương sống lạnh buốt, lúc đầu không để ý tới chỉ tưởng là gió lạnh bên ngoài thổi ủa vào trong áo thôi, nhưng càng ngày càng thấy khác, các gân cốt chủ yếu trong người cứ mềm nhũn dần, lại còn tê buốt, chân tay rời rã, chưởng lực đánh ra cứ yếu dần đi.

Thì ra Dư Vân ra tay điểm huyết kẻ địch một cách tuyệt diệu quá, vì yếu huyết Căn Thúc (rút gân) ở dưới Tam Dương huyết chùng độ một phân thôi, mà chàng không điểm huyết đó lại điểm Tam Dương huyết như vậy là chàng e điểm trúng huyết đó, Nhâm Hùng gân cốt co lại và mềm nhũn tức thì, có phải Ngũ Quái biết có người ám hại ngay không?

Và mọi người trông thấy Nhâm Hùng ngã lăn ra đất, chân và mình mẩy co lại như là một đứa bé con tức thì ai nấy sẽ biết y bị người ám hại liền, nên chàng mới điểm vào Tam Dương huyết của địch là thế.

Nay Nhâm Hùng bị co gân từ từ như vậy không có một chút thương tích nào lộ ra ngoài thì ai ai cũng không thể nghĩ ngờ được. Nhưng thủ pháp điểm huyết như vậy phải tài ba và lão luyện lắm mới được, mà nhất là thủ pháp Linh Không lại càng khó khăn hơn nữa!

Ái Phương Sóc thấy Nhâm Hùng hơi khác thường và thấy chưởng lực của y cứ yếu dần đi, trong lòng mừng thầm, quát lớn một tiếng, đánh luôn một chưởng vào Nhâm Hùng, tên nọ liền đánh bắn ra bốn năm trượng và ngã năm phục xuống mặt đất không sao đứng dậy được.

Nhờ vậy Ái Phương Sóc mới vượt ra khỏi vòng vây của Ngũ Hành Hợp Vận đó, giơ thân pháp Đại Na Di ra, rồi chưởng lực cứ đánh ra liên tiếp.

Lúc ấy Nhâm Hùng bị té, Ngũ Hành Vận Hợp trận pháp không khác gì đã bị phá tan và oai lực cũng bị đại giảm tức thì. Thế là Long Môn Tứ Quái sa ngay vào chỗ chịu đòn, bị Ái Phương Sóc đánh cho anh em Long Môn không kịp chống đỡ.

Trong lúc đang bị đối thủ dồn đánh, Nhâm Long liếc mắt trông thấy Nhâm Hùng chân tay co rút lại, mắt vàng khè, kêu la thảm thiết, liền quát lớn:

- Hãy khoan, tối hôm nay anh em Long Môn chịu thua trận này. Đây không phải là công lực của Kinh lão sư có thể đánh bại được chúng tôi, vì em tư tôi bỗng bạo bệnh bộc phát, mới bị Kinh lão sư phá nổi trận pháp Ngũ Hành Hợp Vận của chúng tôi. Bây giờ chúng tôi không lấy vật báu nữa. Kinh lão sư, chúng ta tái ngộ một ngày gần đây.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đẳng xà thần tiên thất đạo hải tuyệt nghệ

Dư Vân đưa mắt nhìn xung quanh, thấy các hảo thủ của chòi canh của Hắc Long Hội đã bị bọn Ái Phương Sóc lúc mới tới điểm huyết hết, nên tên nào tên nấy đều cứng đờ như tượng gỗ vậy, và cứ trợn tròn đôi mắt ra tức giận mà không sao cử động được. Chàng vuốt bật cười ra tiếng, bỗng sực nghĩ ra một kế, liền khẽ nói với Khấu, Lý hai người rằng:

- Hai bạn, tối hôm nay thật may mắn cho chúng ta, bọn giặc đã gây chiến tàn sát lẫn nhau, vậy chúng ta còn đứng ở đây làm gì nữa. Hai vị cứ từ từ lui về phía chuồng ngựa, lấy ngựa ra ở phía sau khách sạn bốn tầu luôn, tôi sẽ đuổi theo sau. Bằng không, chúng ủa cả lên vây đánh chúng ta, lúc ấy muốn thoát thân rất khó.

Hai người thấy Dư Vân nói rất phải, liền lui từng bước một về phía sau...

Ái Phương Sóc với anh em Đông Phương Ngọc Côn thấy Dư Vân và Khấu, Lý ba người không thèm đếm xỉa tới bọn mình, tức giận vô cùng, bèn nghĩ thầm:

- Sao lại có chuyện lạ như thế được? Chẳng lẽ chúng ta giúp chúng như vậy là không nên sao?

Cũng vì vậy, bọn Ái Phương Sóc ba người càng đứng càng xa dần bọn Dư Vân làm như không ai thèm làm quen với ai cả.

Sự thật thì Khấu, Lý hai người là người đương sự, tất nhiên đều hoảng sợ hơn ai hết, nên làm gì còn có tâm trí để nói vài lời cảm ơn khách sáo nữa. Chỉ có một mình Dư Văn là làm như ta đây, coi vẻ rất kiêu ngạo. Nếu chẳng không làm như vậy, thế nào bọn Ải Phương Sóc cũng chạy lại quần quít, như vậy thoát thân sao nổi?

Góc bên kia, Tiêu Diêu Vũ Sĩ Bành Phi giao chiến với Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh thật là nan phân nan giải. Cả hai đều là quái kiệt rất có tiếng tăm trong lục lâm, cùng ghét cái thói làm kiêu của nhau, cùng giờ tuyệt học ra tranh thur hùng.

Lúc ấy, Thông Thiên Kinh thấy hai người không ai chịu nhường ai, trong lòng mừng thầm và nghĩ:

- Dịp may hiếm có, sao không nhân lúc mọi người đều chăm chú vào trận đấu của hai quái kiệt, mà ra tay cướp lấy vật báu, có phải là hơn không?

Nghĩ đoạn, y liền ra hiệu ngầm cho các thủ hạ, chỉ thấy kêu đến “soẹt” một tiếng, đã có mười mấy cái bóng người, như gió lốc vậy, nhảy xổ tới đánh bọn Dư Văn.

Ngờ đâu bọn Vương Giặc vừa nhảy xổ tới chỗ đứng của bọn Dư Văn thì chẳng thấy một ma đại nào cả, mới hay Dư Văn và Khấu, Lý hai người đã bôn tẩu từ lâu rồi, và biết đại sự đã hỏng bét cả, cũng không thêm để ý tới bọn Ải Phương Sóc, vội lên sang phía bên chạy luôn.

Bọn Ải Phương Sóc thấy bọn Vương Giặc xông lại bên phía mình đứng, cả ba đều sửa soạn nghênh chiến, chớ chúng tới gần là hạ thủ liền, đột nhiên thấy bọn giặc ấy lên chạy sang phía bên đi mất, đều ngăn người ra, không hiểu tại sao, nhưng tới khi quay lại nhìn về phía sau, mới hay bọn Dư Văn ba người cũng biến mất rồi.

Tới lúc này, bọn Ải Phương Sóc mới tỉnh ngộ, tại sao bọn giặc xông lại mà không giao chiến với bọn mình, lại lên chạy đi tức là do chúng đã mất khổ chủ và lên đuổi theo. Bọn Ải Phương Sóc còn một điều kinh ngạc hơn nữa, là bọn Dư Văn đi như vậy, sao bọn họ không hay biết một tí gì? Vì tai mắt của ba người rất minh mẫn, trong cả vòng năm trượng vuông, chỉ một cái lá rơi xuống, họ cũng biết liền. Mà nay bọn Dư Văn đứng cách xa họ chỉ có hai trượng thôi, bọn Dư Văn bỏ chạy sao họ không nghe thấy một tiếng động gì cả?

Ải Phương Sóc lắc đầu nhìn Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu hai người, cười gượng một tiếng rồi nói:

- Hai cậu nhãi, đêm hôm nay chúng ta thật là mắc hỡm rồi đấy nhé? Tới giúp sức người ta không thêm cảm ơn thì chớ, lại còn cụp đuôi lẳng lặng bỏ chạy. Chúng ta còn đứng ngăn người ra đây làm gì nữa? Muốn hít gió bắc hay muốn xem ma quỷ đánh nhau? Thôi đi!

Thiên Cương Kiếm Đông Phương Ngọc Côn, và Hắc Ma Lạc Khương Tôn Diệu đều nhìn cả cười, rồi cùng Ải Phương Sóc quay mình rút lui liền, chỉ trong nháy mắt, cả ba cùng biến mất trong bóng tối rồi.

Đang cười thay Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh và Tiêu Diêu Vũ Sĩ hai người vẫn đánh đến râu tóc dựng ngược cả lên. Người nào cũng muốn giết chết được đối phương mới hả dạ, nên không ai dám chừa một tí nào cả, vì vậy cả hai cũng không hay biết những người kia đã bỏ chạy hết rồi. Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh vẫn còn tin tưởng đang viên Hắc Long Hội mình đang giám thị mấy người kia, nếu có gì hơi khác là chúng tới phi báo cho mình hay ngay, nhưng y có ngờ đâu, khi bọn Ải Phương Sóc tới đã điểm huyết hết những thủ hạ của y đang canh gác tại các chòi canh vây xung quanh đấu trường rồi. Lúc ấy chỉ có thủ hạ của Tiêu Diêu Vũ Sĩ đứng cạnh ở đó là phát giác người của đối phương đã bôn tẩu hết, và cả bọn Vương Giặc cũng chạy nốt, vội kêu la:

- Hai vị đương gia còn tận lực đánh nhau như vậy làm gì nữa. Người có của đã chạy hết cả rồi!

Tiêu Diêu Vũ Sĩ Bành Phi nghe thấy thủ hạ nói như vậy đã giật mình phát giác trước, vội đánh mạnh hai chưởng để đẩy lui Hồng Trường Thanh, rồi nhún mình nhảy một cái ra ngoài ba trượng, quay đầu lại quát lớn:

- Họ Hồng kia, trận đấu của chúng ta vẫn chưa xong đâu, bạn cứ ghi nhớ lấy, một ngày gần đây chúng ta lại tái chiến.

Nói xong, y vẫy các đồng đảng một cái, thế là hơn hai mươi cái bóng đen chạy nhanh như chớp, biến mất.

Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh ha hả cười, nhưng con tức giận vẫn không sao nguôi được, liền giờ song chưởng lên đánh mạnh xuống mặt tuyết mấy cái, mảnh tuyết bắn tứ tung, nhờ vậy mới hơi dễ chịu một chút. Gió bắc thổi tới, đầu óc mới bình tĩnh dần, quay lại nhìn xung quanh, thấy chỉ còn lại có bảy tám người thôi, và nửa số mấy tên thủ hạ đều bị thương khá nặng cả, liền thở dài một tiếng, tự biết là thất bại nặng nề quá nổi rồi, vì khu vực kiểm soát của đảng mình, lại có bao nhiêu chòi canh bao vây như vậy mà người ta ung dung rồi đi, như vậy khỏi nói, từ nay thiên hạ sẽ không còn coi Hắc Long Hội của mình ra cái quái gì nữa! Còn tên thư sinh tuổi trung niên đó mới ra tay đánh một chiêu, mình đã nhận thấy y là một cao nhân võ học giỏi khôn tả, chắc bọn Vương Giặc đuổi theo cũng bị đại bại như bọn mình thôi! Nếu ta không biết thời cơ mà thâu tay ngay, thì cả tên tuổi cũng bị mất nốt. Y lẳng lặng nghĩ một hồi như thế, mới lùi thui thui thấp tàn cục mà rút lui.

Sáng sớm ngày hôm sau, gió bắc thổi mạnh hơn hôm trước, trên đường không có một bóng người đi lại, chim chóc và thú vật đều ẩn núp trong hang hốc, không dám lộ đầu ra. Lúc ấy, trên đường cái quan từ Nhạn Môn Quan tới huyện Đại, có ba người cỡi ngựa đang đi tới, mấy con ngựa không chạy như ngày thường, cứ vừa đi vừa nhảy, vì tuyết dày quá, ngập tới đầu gối thì ba con thú ấy phóng sao được? Cũng vì đi như vậy ba con ngựa mỗi một vó cùng, thở hơi như phun khói ra vậy.

Dư Văn tay cầm một cây roi ngựa dài bảy tám thước, cứ vụt gió lia lịa, tiếng kêu “bộp bộp” vang đi thật xa, vẻ mặt hình như dễ chịu và khoan khoái lắm. Trái lại Khấu Kỳ, Lý Thiếu Lăng nét mặt nghiêm nghị, tinh thần căng thẳng, hình như đang bị sức nặng đè nén trên ngực vậy, vội về mặt tươi cười ở Dương Gia Tập hôm trước khác hẳn, thỉnh thoảng quay đầu lại xem, bọn giặc có đuổi theo hay không?

Dư Văn thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Hai vị khỏi phải lo lắng như vậy, cứ yên trí mà đi. Nếu bọn giặc vô liêm sỉ còn dám đuổi theo, thì tôi sẽ cho chúng trở về nhà ngay, chưa chừng tôi còn tiễn hai vị tới tận nơi cũng nên? Có phải hai vị đi Thái Nguyên không?

Ba người từ Dương Gia Tập đi qua Nhận Môn Quan vào trong quan ải mãi tới giờ chưa hề nói với nhau nửa lời, lúc này mới phá tan không khí trầm lắng đó.

Khấu Kỳ liền vừa cười vừa đáp:

- Đêm hôm qua được đại hiệp tương trợ, chúng tôi không biết nói thế nào để cảm tạ cho phải. Vì chúng tôi ước đoán, đại hiệp tất không phải là người hay câu nệ nhỏ mọn như vậy. Nếu chúng tôi dùng lễ nghi của người tục để cảm tạ thế nào cũng bị đại hiệp cho là giả dối. Chẳng hay quý danh là gì? Đại hiệp có thể cho anh em chúng tôi biết không?

Dư Vân ha hả cười rồi đáp:

- Tôi là Dư Vân, hai vị gọi tôi là đại hiệp, thật không xứng đáng chút nào. Hai vị đã biết tôi là người không thích câu nệ thì đừng có xưng hô với ai như thế nữa... Kể ra hai vị cũng bạo gan thật! Lúc ở Dương Gia Tập ăn nói thật lộ liễu và cười nói không còn kỵ nể ai cả. Như vậy, có phải là hai vị tự mang họa vào thân không?

Khấu Kỳ xấu hổ vô cùng, cười gượng rồi nói:

- Nước đến chân, chúng tôi bất đắc dĩ phải làm ra vẻ như vậy. Sự thật chúng tôi chỉ có Hà Thủ Ô thôi, chớ có Long Cung Tứ Châu đâu?

Dư Vân ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại có chuyện lạ lùng như thế? Các nhân vật trong hắc đạo giang hồ, bao giờ cũng điều tra kỹ lưỡng mới dám ra tay lấy cướp. Chắc bên trong có điều gì bí mật, người ngoài không sao biết được phải không?

Lý Thiểu Lăng vội tiếp lời đáp:

- Điều này chỉ nên trách cứ Khấu sư huynh, sau khi say rượu lỡ lời mà gây nên tai họa. Vì gia sư Diên Tú (ông già câu cá ở tỉnh Vân Nam) ba tháng trước có chút hiềm oán với chương giáo Ngũ Đài Nguyên Trân Từ, hẹn nhau ở chân núi Ngũ Đài. Nguyên Trân Từ tuy bị gia sư đánh cho bả vai bị thương, nhưng gia sư cũng bị đối phương dùng chương đã thương ở ngực, tạng phủ hầu như sắp thối nát, chỉ có Thiên Niên Hà Thủ Ô mới có thể chữa khỏi, may thay bạn thân của gia sư là Phụng Trọng chùa Thanh Thiên Tịch Trần đại sư nói:

- Đại sư có người bạn là Quang Lộc Tự Khanh Trần Quang Phổ, trong nhà có hai cây Thiên Niên Hà Thủ Ô đã thành hình. Mười năm trước đây, Tịch Trần đại sư đã cứu toàn gia Trần Quang Phổ khỏi chết, nên người đó mới tặng đại sư một cây Thiên Niên Hà Thủ Ô. Nhưng đại sư lấy lễ là người xuất gia, tuổi đã ngoài tám mươi rồi, có được vật báu đó cũng uống phí mất thôi, từ chối liền. Và bảo khi nào dùng linh dược đó sẽ cho người tới xin.

Thế là đại sư huynh đệ chúng tôi cầm chuỗi hạt trầm hương làm tin, tới nhà Trần Quang Phổ xin Hà Thủ Ô. Quả nhiên, trông thấy chuỗi hạt của đại sư Trần Quang Phổ liền tặng ngay cho món linh dược đó.

Đang định rời khỏi kinh thành thì anh em chúng tôi gặp một người bạn võ lâm. Anh ta mời chúng ta lên tiệm ăn Đồng Lai Thuận nhậu nhẹt, trong lúc say sưa, Khấu sư huynh lấy Hà Thủ Ô ra khoe, và còn nói với người bạn nọ rằng, không ngờ chuỗi hạt trầm lại hữu dụng hơn cả Long Cung Tứ Châu.

Bất ngờ, Hắc Long Hội có một tên đồ đảng ngồi ăn uống cạnh đó, có lẽ y nghe lầm chúng tôi có cả Long Cung Tứ Châu cũng nên, liền vội vàng bỏ đi luôn, tới khi anh em chúng tôi giác ngộ là lỡ lời thì sự đã muộn quá rồi, cho nên suốt dọc đường có chuyện lời thôi xảy ra luôn, nhưng nhờ được sự cải trang khéo léo của chúng tôi, mới thoát khỏi được những tai ách đó.

Bất cứ chúng tôi phủ nhận thế nào, bọn phi đồ vẫn không tin là chúng tôi không có Long Cung Tứ Châu ở trong người. Chớ chúng có biết đâu, Long Cung Tứ Châu hiện đang nằm ở trong cung cấm!

Khấu Kỳ tiếp lời nói:

- Sau khi gia sư bị thương, được Tịch Trần đại sư cho uống linh dược để bảo tồn tánh mạng, nhưng chỉ có thể duy trì được năm tháng là cùng, nếu qua thời gian đó, dù Hà Thủ Ô có đem về kịp cũng vô dụng. Bọn giặc ở trong kinh nghe thấy anh em chúng tôi có Thiên Niên Hà Thủ Ô một củ, vội phi báo cho võ lâm trong nội quan nghe liền. Vì vậy, anh em chúng tôi phải đường tắt, vòng qua những lối nhỏ mà đi.

Ngờ đâu chúng tôi vẫn không tránh khỏi phi đảng theo dõi. Môn linh dược hãn thế này với nhà võ quý lắm, vì uống nó có thể tăng thêm một giáp công lực. Cho nên, không riêng phi tộc muốn cướp đoạt, mà cả những nhân sĩ chính phái cũng mong có được. Nhưng trăm sự cũng bởi anh em chúng tôi đại ý mà nên cả. Bây giờ tuy đã thoát khỏi miệng hùm của Hắc Long Hội thật, nhưng còn từ đây tới tỉnh lỵ Thái Nguyên, giữa đường còn có bên trái phải Ngũ Đài, bên phải nhóm trong Sơn Mạch núi Vân Trung. Cho nên chúng tôi lo âu hết sức. Nghe hai anh em Khấu, Lý nói xong, Dư Vân mới hay đầu đuôi câu chuyện, ngấm nghĩ giây phút liền đáp:

- Nếu hai vị lo ngại dọc đường còn có biến cố xảy ra nữa, thì phải làm như thế này mới được vẹn toàn, nhưng không hiểu hai vị có tin cậy tôi không? Nếu hai vị tin tôi thật sự thì cứ việc đưa món thuốc báu ấy cho tôi. Hai vị cứ đi tay không, tôi thì đem tới chùa Thanh Thiên, nơi dưỡng bệnh của lệnh sư.

Khấu Kỳ móc túi lấy luôn cây Hà Thủ Ô ở trong túi ra tức thì, cây thuốc ấy trông như một đứa con nít, có đủ tay chân, màu trắng xám, đưa vào tay Dư

Vân vừa cười vừa nói:

- Dư đại hiệp hay nói bông quá, chúng tôi sao không dám tin ngài. Như thế làm phiền đại hiệp nhiều quá. Sự thật Dư đại hiệp muốn được cây Hà Thủ Ô dễ như trở bàn tay.

Dư Vân vừa cười vừa cầm lấy cây Hà Thủ Ô, đưa lên mũi ngửi thấy mùi thơm xông lên tận óc, khiến tinh thần sảng khoái tức thì, liền bỏ vào trong túi, thở dài và nói:

- Môn thuốc báu hãn hữu này, quả thật hấp dẫn người ta mạnh quá, ngay như Dư mỗ đây cũng mê nó lắm.

Nói tới đây, bỗng chàng nghiêm nét mặt lại, trịnh trọng bảo hai người rằng:

- Dọc đường bất cứ gặp ai, nếu họ có hỏi tới cây thuốc Hà Thủ Ô này, hai vị cứ nói dối là Hắc Long Hội cướp đi rồi. Mặc dầu câu chuyện bịa đặt rồi trước sau cũng phải vỡ lở, nhưng chúng ta kéo dài được thời gian nào hay thời gian đó, chờ tới khi mọi người biết mình bịa đặt chớ không phải sự thật thì lệnh sư đã khỏi rồi, còn lo ngại gì nữa.

Khấu, Lý hai người đều tán thành biện pháp đó, và cũng nhận thấy Dư Vân rất có đầu óc, võ công lại cao siêu tới mức không sao đo lường được, mình hai người ra đời đã hơn hai mươi năm rồi, mà sao chưa nghe thấy ai nói tới tên tuổi người này, nhưng bây giờ không tiện hỏi lại lịch người ta tại nơi đây. Vì vậy hai người cứ tăm tức trong lòng.

Dư Vân lại nói thêm một câu rằng:

- Nếu dọc đường có việc gì xảy ra tốt hơn hết hai vị làm như không quen biết tôi nhé?

Lúc ấy, bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng quát tháo rầm rĩ, cả ba người đều quay lại xem, thấy đằng sau có mười mấy cái bóng đen đang phóng ngựa đuổi theo tới.

Dư Vân bật cười và nói:

- Thiên hạ lại có những kẻ không sợ chết như vậy, có lẽ hôm nay Dư mỗ đến phải làm phúc cho chúng mới xong. Hai vị hãy đứng bên làm khán giả để Dư mỗ ra tay cho mà coi. Khấu, Lý hai người gật đầu, nhưng trong lòng vẫn áy náy lo âu vô cùng, vì thấy việc này chưa xong, việc họ đã tới, nguy nan trùng trùng.

Tuy hai người đã biết công lực của Dư Vân giỏi như thế nào rồi, và cũng đoán chắc thế nào chàng cũng sẽ đưa Hà Thủ Ô đến tận nơi, nhưng họ chỉ lo khi rồi chàng còn nhiều nguy hiểm theo sau thì biết nhờ ai cứu giúp cho?

Chỉ trong nháy mắt mười mấy tên phi đồ đã lên tới gần rồi. Dư Vân ha hả cười, quát chiếc roi ngựa một cái, chỉ nghe thấy “soẹt” một tiếng, phía trước mặt xa chàng bảy thước, bỗng biến thành một bức tường sắt tạo bằng sức mạnh của chàng. Có hai tên giặc không may xông ngay vào trong phạm vi sức mạnh đó, la hét hai tiếng, ngã ngửa ra tức thì. Hai tên giặc ấy má bên phải đều bị roi quát trúng, có vết thương dài chừng ba tấc, sâu thấy xương, máu tươi nhỏ giọt chảy ra, trông thật rùng rợn kinh hãi, đau quá cả hai đều chết giắc liền.

Bọn giặc thấy vậy đều giật mình kinh hãi. Thông Thiên Kinh (cá voi thông lên tận trời)

Vương Giặc cười một tiếng nham hiểm và nói:

- Các hạ là ai? Vương mỗ có định thử sức với các hạ đâu mà các hạ lại cản trở lối đi của Vương mỗ thế?

Dư Vân sầm nét mặt lại đáp:

- Mặc tôi là ai, bạn khỏi cần biết tới. Riêng có Long Cung Tử Châu và Hà Thủ Ô nghìn năm thì bạn đừng có mơ tưởng tới làm gì! Bạn nếu nghe lời khuyên bảo của tôi, cùng các thủ hạ mau mau trở về đi để tôi đỡ phải mang thêm sát nghiệp vào người.

Thông Thiên Kinh Vương Giặc đảo lộn hai con ngươi, rồi lại cả cười một hồi, tiếng cười nghe rất chói tai, rồi quát lớn:

- Ta Thông Thiên Kinh, lần đầu tiên mới nghe thấy lời nói ngang tàng như thế này. Hừ hai thế võ của các hạ kẻ cũng khá đấy, nhưng trong mắt Vương Giặc này thì vẫn không ra nghĩa lý gì!

Nói xong, y đưa mắt ra hiệu cho hai tên giặc, liền quát lớn:

- Lên!

Chỉ thấy thân hình của mấy tên giặc đó cử động một cái.

Dư Vân đã quát lớn:

- Các ngươi muốn chết phải không?

Chàng lại quát roi ngựa một cái, tiếng kêu “bốp, bốp!” liên tiếp, lại có bốn năm tên giặc bị thế roi của chàng đánh trúng, bắn tung lên như bay vậy.

Còn những tên khác chưa bị đánh phải đều kinh hoảng hết vía, không hện mà nên, cùng lui về phía sau. Còn Vương Giặc cũng sợ đến trợn mắt lè lưỡi không nói nên lời.

Dur Vân cười nhạt một tiếng và nói:

- Vương Giặc, mi mệnh danh là Hoàng Hà Nhất Quái, có lẽ phải trông thấy nước sông

Hoàng Hà, lòng mi mới chịu chết chắc?

Nói xong, chàng hơi rung động cổ tay phải một cái, chiếc roi đã như mũi tên và nhanh như chớp nhoáng, điểm thẳng vào Kiên Tĩnh huyết ở trên bả vai. Vương Giặc không ngờ chàng ra tay nhanh đến thế, giật mình trông ngực đánh liên tiếp, lúc ấy không còn nghĩ ngợi gì nữa, vội dùng gót chân điểm đất, thân hình nằm ngửa về phía sau, vừa đụng mặt đất, liền nhảy lui lại hơn hai trượng, người chưa đứng vững đã thấy Dur Vân rời khỏi yên ngựa phi lên trên cao, chỉ nghe thấy tiếng gió động, đầu roi đã tới trước mặt rồi. Biết không làm sao nữa, đánh liều đưa mạnh song chường ra cướp đoạt chiếc roi của địch.

Khi nào để cho y cướp được cây trường tiên ấy, Dur Vân chỉ giờ cổ tay lên rung mạnh một cái chiếc roi ấy đã nhanh nhẹn cuốn luôn vào dưới hông của Vương Giặc rồi. Thấy vậy, Vương Giặc hoảng sợ đến mất cả hồn vía, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, cố gượng lui về phía sau để tránh, nhưng đã muộn rồi, chiếc roi cuốn chặt lấy người, không sao phản kháng được nữa.

Lúc ấy đồng đảng của y thấy tình thế khẩn cấp, cùng quát lớn và rút khí giới ra, nhảy xổ vào tấn công Dur Vân, muốn kịp thời cứu được Vương Giặc.

Chỉ nghe thấy Dur Vân ha hả cười một hồi thật dài, thân hình của Vương Giặc bị bắn tung lên không. Tiếp theo đó, Dur Vân rung động hai cánh tay một cái, những khí giới của mấy tên giặc đánh tới đều bị hất rơi xuống mặt tuyết. Tất cả hồ khẩu tay của bọn giặc đều bị toạt ra. Tên nào tên nấy đều ngăn người ra, đồng thời Dur Vân quay roi lại quát mạnh một cái, bọn giặc chưa kịp kêu la, đã nằm té xỉu xuống mặt đất rồi.

Lúc ấy Vương Giặc đã rơi ngã xuống mặt tuyết, Dur Vân phi thân như bay tới trước mặt đối thủ liền, mồm mỉm cười. Tuy hắn bị tung ra xa mười mấy trượng, Vương Giặc không bị một vết thương nhỏ nào, nên vừa thấy kẻ địch phi tới, trong lòng vẫn chưa chịu thua, lão lộn một vòng đứng dậy luôn, như một con hổ điên cuồng, múa song chường đánh liền, và y đã giờ hết mười hai thành sức lực, chỉ muốn đánh chết Dur Vân tức thì.

Ngờ đâu chưởng lực của y vừa đánh tới người Dur Vân đã cảm thấy sức lực đó biến đi đâu mất, chỉ thấy đối phương phát ra một sức hút mạnh vô cùng, song chường của mình không sao rút trở lại được nữa.

Dur Vân cười nhạt một tiếng, tay trái khẽ phẩy một cái, đã đánh cho Vương Giặc một cái bạt tai rồi. Thông Thiên Kinh chỉ thấy đôi mắt nõ đom đóm lửa ra, hai tai kêu ù ù, má bên phải sưng húp lên và đỏ hơn son.

Dur Vân khẽ cười một tiếng một tiếng và nói:

- Sao tới giờ phút này mà lòng của ngài vẫn chưa chịu thua hẳn? Thôi được, ngài có bao nhiêu tài nghệ cứ việc giở ra hết đi!

Lúc ấy, Vương Giặc đã mất hết hung hăng, hai mắt trợn trừng, chỉ thở hồng hộc, chớ không sao nói nổi nữa lời. Dur Vân vừa cười vừa nói:

- Tại sao ngài không nói? Bao nhiêu hung hăng lúc nãy đi đâu cả rồi? Thoạt tiên, tôi tưởng ngài tài ba xuất chúng lắm, không ngờ chỉ có vậy thôi! Có mau bước ngay đi nơi khác không? Còn đứng sững ra trước mặt tôi làm gì thế này?

Nói tới đó, chàng vừa giơ tay lên một cái dọa đánh, Vương Giặc bị đánh đã sợ rồi, lúc này không còn máu hăng như trước nữa, nên không dám ở lại nữa phút, ôm đầu cúi mặt chạy thẳng, mấy tên giặc nọ cũng biến mất đã lâu, chỉ còn lại mấy cái xác chết nằm ở đó thôi.

Khấu Kỳ và Lý Thiệu Long chỉ thấy Dur Vân cầm roi ngựa đánh chơi đùa mấy cái thôi, chớ chưa chính thức giở thế võ nào ra, đã đánh chết hay làm cho mười mấy tên phi tặc khiếp đảm bỏ chạy tức thì, cả Thông Thiên Kinh Vương Giặc một tên giặc oai trấn cả một vùng thượng du sông Hoàng Hà cũng bị chàng đánh đuổi như một đứa con nít vậy. Như vậy ân sư bọn mình Điện Tri Điều Tú có ra tay đối địch cũng khó lòng thắng nổi y.

Hai người nghĩ ngợi như vậy, nên không dám thử mạnh nói năng gì, hết sức chịu

chuộng Dur Vân, nhưng trong lòng lại bán tín bán nghi, họ nghi chàng là cao thủ lớp người lão tiền bối này tái xuất sơn, võ công mới cao siêu đến không có mức lường. Họ lại thấy chàng chỉ trạc độ bốn mươi tuổi là cùng, thì điều họ vừa nghĩ là sai! Lúc ấy, Dur Vân đã phi thân lên mình ngựa rồi, gò cương quay ngựa lại tiếp tục lên đường. Khấu, Lý hai người thay đổi hẳn thái độ, đối xử với chàng hết sức cung kính, khiến chàng khó chịu quá, liền vừa cười vừa nói:

- Hai bạn làm gì thế? Có phải hai bạn không muốn làm bạn với Dur nữa đấy không?

Hai người vội đáp:

- Trước mặt đại hiệp, chúng tôi là kẻ hậu bối, đâu dám thất lễ.

Dur Vân lắc đầu không nhận được cười và nói:

- Không ngờ hai bạn thích theo đòi người trần tục như vậy, thì tùy hai bạn đấy! Ba người đi được hơn tiếng đồng hồ, vẫn không thấy Tiêu Diệu Vũ Sĩ

đuổi theo tới, chắc chúng gặp Vương Giặc rồi, nên không dám tiến lên nộp mạng nữa. Vừa đi qua Hạnh huyện, tiết trời xấu vô cùng, mây đen kéo tới che lấp cả mặt trời, tựa như lúc hoàng hôn vậy.

Gió bắc càng ngày càng lớn, sau một trận mưa lớn, trời lại mưa tuyết, tình cảnh này rất hiếm có, vì nơi đó đã là Giang Nam rồi. Lúc ấy, ngựa của ba người không khó đi như trước, vì đã hết lầy tuyết rồi, nên cả ba con thú đều phóng nhanh hơn trước nhiều, nhưng đi trong mưa lớn, quần áo của ba người vừa ướt đầm vừa nặng trĩu, khó chịu vô cùng, và chỉ có thể trông thấy mười trượng xa gần là cùng.

Riêng Dư Vân, có thể trông xa được ba bốn chục trượng, chàng bỗng thấy phía trước mặt có bảy tám người ngựa đang dầm mưa đi tới, biết ngay là bọn người định giờ trò cướp giật đây, vội gò cương lại, quát hỏi:

- Hai bạn, phía đằng trước có người tới, cứ theo lời dặn của tôi mà hành động và đối phó với chúng. Dư mỗ sẽ theo sau tới ngay.

Hai người gật đầu, liền thúc ngựa phóng lên. Dư Vân ngừng lại nghĩ thầm:

- Máy người tới đây không biết có ý định gì? Nếu bảo chúng vì Hà Thủ Ô mà tới cũng không đúng, vì chúng làm sao biết Khấu, Lý hai người lúc này đi qua con đường này được? Như vậy, bọn chúng tới đây đón đường để làm gì?

Lúc ấy, chàng đã trông thấy Khấu, Lý nói chuyện với bọn người kia ở đằng xa rồi, liền thúc ngựa tiến lên xem, thấy bọn người kia là bảy đạo sĩ, biết ngay là môn hạ của phái Ngũ Đài rồi, nhưng tại sao bọn họ là người đi tu mà còn tham lam như vậy hay sao? Nghĩ tới đó, chàng đã nổi giận liền hai chân thúc mạnh vào hông ngựa, con thú chỉ hai ba bước đã nhảy tới trước mặt Khấu, Lý hai người, cản ngay bọn môn hạ của phái Ngũ Đài lại và quát lớn với anh em Khấu, Lý rằng:

- Ta chỉ tưởng các ngươi đã bay lên trời rồi, không ngờ lại để cho ta đuổi kịp, đã chịu hiến Hà Thủ Ô cho ta chưa? Nếu hai người ngoan ngoãn biết điều thì chúng ta còn làm bạn với nhau được.

Thấy Dư Vân giả bộ y như thật, Khấu, Lý hai người cười thầm, nhưng bề ngoài vẫn làm như không quen biết nhau vậy. Khấu, Lý cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Sao các hạ vẫn không chịu tin lời nói của chúng tôi? Quả thật hai vật báu đó đã bị Hắc Long Hội đoạt mất rồi. Sao các hạ không đi kiếm Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh mà cướp lại? Đuổi theo anh em chúng tôi làm gì?

Chỉ thấy đạo sĩ gầy cao đứng đầu bọn đạo sĩ mỉm cười nói:

- Khấu, Lý hai vị thí chủ khéo bịa đặt thật. Vừa rồi bản đạo đã nhận thư của Hồng Hội Chủ do chim bồ câu đem tới, Thiên Niên Hà Thủ Ô vẫn ở trong người của hai vị thí chủ, Hồng Hội Chủ là người rất có tín nhiệm, không khi nào lại nói dối đánh lừa bản đạo đâu! Dù bản đạo để hai vị đi qua nơi đây, nhưng hai vị tránh sao khỏi các chòi gác của Thanh Phong Bang phục kích? Thà theo bản đạo trở về Ngũ Đài Sơn, bản đạo chỉ xin nửa chỉ Hà Thủ Ô thôi. Như vậy hai vị không tổn thất là mấy, và ở lại chơi trên tề sơn độ nửa tháng bản đạo với các sư đệ sẽ hộ tống hai vị về tới Thái Nguyên, cam đoan bình yên vô sự. Và lại bệnh của lệnh sư chỉ cần phục độ nửa chỉ là đủ, như vậy hai vị có tặng nửa chỉ kia cho bản đạo, cũng không mất mát và tổn hại gì mà? Hơn nữa, nhờ sự hiến tặng này, những oán hận xưa kia giữa lệnh sư với Chương Giáo của tề phái cũng có thể xí xóa hết, có phải là lưỡng toàn kỳ mỹ không?

Nói xong, vị đạo sĩ ấy cứ nhìn thẳng vào mặt Khấu, Lý hai người để đợi chờ trả lời.

Dư Vân liền đỡ lời cười nhạt nói:

- Hừ, các người nói dễ nghe quá, còn ta thì sao? Chẳng lẽ ta từ nghìn dặm xa xôi theo dõi tới đây để hít gió bắc suông hay sao?

Đạo nhân nọ liền biến sắc mặt nói:

- Bạn là ai? Sao dám vô lễ với bản đạo Tinh Hư chân nhân như vậy?

Dư Vân ha hả cười đáp:

- Không ngờ Ngưu Tị Tử (người ta gọi những đạo sĩ là thằng mũi bò như vậy là ác ý lắm) Ngũ Đài Sơn cũng bị mắc hờm bọn giặc như vậy. Ai ai cũng không thể tin được, môn hạ của phái Ngũ Đài lại đi cướp cơm chim như thế này? Có phải đó là quy luật của phái Ngũ Đài như thế không? Sao các ngươi không công bố cho võ lâm hay?

Tinh Hư chân nhân bị Dư Vân mỉa mai, mặt đỏ bừng, liền rút kiếm ra, nhảy ra đứng chỗ chực vị, lấy thế đợi địch, cũng cười nhạt một tiếng và đáp:

- Các hạ dám ăn nói ngông cuồng ở trước mặt bản đạo như vậy, tất phải có tài nghệ kinh người mới táo gan như thế được? Nếu thắng nổi bản đạo thì khỏi tốn hơi sức nói, bằng không, bản đạo không để cho các hạ hỗn láo như thế này đâu!

Lúc ấy mưa to lắm, bảy đạo sĩ phái Ngũ Đài đều ướt như chuột lột cả, nước dưới chân cũng lên tới đầu gối, gió bắc càng ngày càng thổi mạnh, lời nói hai bên tuy nói thật to, mà lọt vào tai nhau chỉ như tiếng muỗi kêu vậy thôi.

Dư Vân ngồi trên lưng ngựa, bị mưa tạt vào mặt, khó chịu vô cùng, tay trái cứ phải lau vuốt luôn luôn, bỗng nghe thấy Tinh Hư chân nhân nói như vậy và còn rút kiếm ra đứng lấy thế đợi chiến đấu. Chàng sầm ngay nét mặt, “soạt” một cái đã rút roi ra liền, và chiếc roi đó cuốn một vật gì có ánh sáng ló ra, bắn lên trên không.

Tinh Hư chân nhân là đệ tử thủ tọa của Ngũ Đài Phái, võ học đứng số hai trong phái, chỉ sau sư phụ là Trưởng Giáo Nguyên Chân Tử thôi. Đạo nhân đã nổi tiếng về ba môn võ học, chương, kiếm và ám khí. Được giang hồ ban khen là tam tuyệt, nhất là kiếm thuật, Tinh Hư chân nhân lại càng tỏ ra tinh xảo hơn hết, bình sanh không hay tự phụ.

Chân nhân chưa kịp trông thấy đối phương ra tay, đã thấy hổ khẩu của mình bị rung động mạnh, thanh kiếm suýt bị cướp mất. Tinh Hư xấu hổ vô cùng, liền tấn công lại hai chương cùng một lúc, vừa đánh người vừa đánh ngựa. Dư Vân không muốn đánh Tinh Hư, chỉ muốn can thiệp để bảo vệ Khấu, Lý được an toàn và Hà Thủ Ô khỏi mất. Nay, thấy Tinh Hư ra tay định giết chết ngựa mình thì tức giận vô cùng. Chàng liền thu roi lại, tự động phi tới, tấn công vào song chương của Tinh Hư. Tinh Hư bị roi địch trời chạt hai cổ tay, đau đớn đến nỗi phải nghiêng răng gắng chịu. Dư Vân không muốn làm y mất sĩ diện với mọi người, nên buông thõng chiếc roi tức thì. Như vậy Tinh Hư mới được lui phía sau, mặt tái mét. Dư Vân tỏ vẻ khinh miệt:

- Tinh Hư, người đã làm mất hết sĩ diện của Ngũ Đài Phái rồi.

Chàng vừa nói dứt, có một đạo sĩ trong nhóm Ngũ Đài nhảy ra mỉm cười, nói:

- Thắng bại là lẽ thường, chúng tôi vì cần nửa cây Hà Thủ Ô để cứu chữa sư trưởng đau nặng nên mới hành động như thế, sao các hạ mặt sất chúng tôi đến thế.

Dư Vân đáp:

- Nếu cần Hà Thủ Ô, thì quý vị phải hộ tống đến nơi đến chốn rồi yêu cầu tặng một nửa, có phải là lẽ nghĩa song toàn không?

Tinh Hư nghe nói nổi giận liền ra lệnh cho sáu đạo sĩ bày kiếm trận, thách Dư Vân vào phá. Dư Vân nhận ra là Thất Tinh Kiếm Trận, không sợ hãi, phi luôn vào trong kiếm trận.

Giây lát, Dư Vân hiểu ngay những chỗ ảo diệu của Bắc Đẩu Kiếm Trận. Chúng bảy người liên phòng, liên hợp bốn mươi chín biến hóa. Tinh hoa của kiếm trận là nhờ ở kiếm bộ hợp nhất, bên trong bao hàm ngấm ngầm Thực Trung Sinh Hư, Hư Trung Sinh Thực giữ vững lập trường, địch chưa động, ta không động, hễ địch động, ta động trước, dùng mười hai bí quyết đó mà cướp lấy cơ hội ra tay trước địch.

Chàng đã hiểu rõ bí quyết của kiếm trận đó rồi, không muốn kéo dài thời gian nữa, đột nhiên hét lớn một tiếng, thân hình biến đổi thật nhanh, trường tiên thấu vụt ra, chớp nhoáng như điện quang, thoáng cái đã đổi luôn ba thế, cuốn hết bảy thanh kiếm của địch, rồi hất mạnh cho bay đi nơi khác.

Không ngờ, roi ngựa của chàng vừa đụng phải màn kiếm, bảy thanh kiếm ấy hình như có một sức lực ngầm rung động phản trở lại, suýt roi trường tiên ấy xuống đất, ngạc nhiên vô cùng, liền đổi sắc mặt tức thì.

Lúc này, chàng cũng không còn nghi kỵ vì sử dụng thần công mà làm cho người đời kinh hãi nữa, liền gỡ Di Lạc Thần Công ra, dồn cả vào đầu chiếc roi, chỉ nghe thấy xẹt xẹt mấy tiếng, bảy thanh trường kiếm của bảy đạo nhân đã bị cuốn bay lên trên không, và xoay tít rơi xuống vùng nước mưa ở cạnh đó.

Tuy bị cướp mất trường kiếm, bảy đạo nhân vẫn còn hai bàn tay, nên họ lại gỡ song chương ra, xông lại bao vây đối phương, nên trận pháp của họ không bị nao núng chút nào.

Dư Vân lại khua tay trái một cái. Tinh Hư chân nhân chỉ thấy hai mắt hoa lên, không trông thấy đối phương ra tay như thế nào, chỉ thấy cánh tay phải bị đã bị Dư Vân dùng Hiên Viên Thập Bát Giải thủ pháp bắt chặt lấy, và kéo ra ngoài kiếm trận rồi. Sáu đạo nhân kia tấn công tới để cứu sư huynh thì đã muộn mất một bước rồi. Tinh Hư chân nhân chỉ thấy trong người như có kiến bò quanh, buồn tẻ, nhức khó chịu vô cùng, mồ hôi lạnh trên trán toát ra hòa lẫn với nước mưa chảy ròng xuống hai má, khó mà phân biệt nổi, đang cảm thấy khó chịu hết sức, bỗng thấy khuỷu tay nhẹ hẫng, thì ra Dư Vân đã buông tay ra rồi.

Thấy Dư Vân nhìn thẳng vào mặt mình mỉm cười, Tinh Hư chân nhân xấu hổ vô cùng, lẩm bẩm nói:

- Bản đạo tự nhận thua trận, cùng các sư đệ trở về núi tức thì, sau này sẽ có ngày tái kiến.

Nói xong, lão đạo sĩ quay mình đi thẳng, sáu đạo sĩ nọ nhìn sau lưng Tinh Hư chân nhân tỏ vẻ tức giận cũng đi theo nốt.

Dư Vân quay lại nhận Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng vừa cười vừa nói:

- Phen này Tinh Hư Ngưu Tị Tử trở về Ngũ Đài sẽ chịu khổ với các sư đệ, cứ xem sự tức giận của sáu đạo sĩ nọ, ta đã đoán ra ngay.

Lý Thiếu Lăng vừa cười vừa đáp:

- Ai bảo hấn cường làm gì? Còn oán ai được nữa?

Nói tới đó, chàng ngừng lên nhìn trời một cái lại nói tiếp:

- Trận mưa này còn lâu lắm mới có thể tạnh được. Dư đại hiệp, chúng ta lại tiếp tục lên đường đi.

Dư Vân gật đầu, phi thân lên mình ngựa, ba người lại phóng nước đại dưới mưa tầm tã. Ngày hôm đó mưa mãi không tạnh, đường cái lầy lội khó đi, cũng may dọc đường không có chuyện gì xảy ra cả. Thình thoảng thấy có mấy bọn người đội nón đi qua là hơi đáng nghi ngờ thôi. Thấy bọn chúng đi ở

phía xa, không tới quá nhiều mình, Dư Văn cũng không muốn sinh sự, cứ phi ngựa chạy thẳng

Tới Hương huyện, trời đã tối, ba người liền vào khách sạn nhỏ nghỉ ngơi. Nhưng Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng vào thuê phòng trước, Dư Văn nửa giờ sau mới tới, giả bộ như không quen biết nhau vậy. Cả ba cùng nhờ phố kỵ ra phố mua quần áo hộ, tắm rửa xong liền thay đổi quần áo mới Dư Văn thuê một căn đơn phòng, gọi mấy món ăn lên để ăn ở trong phòng.

Ngoài cửa sổ vẫn còn mưa to, trong nhà hơi mốc xông lên mùi thật khó chịu vô cùng. Dư Văn nhìn ra ngoài cửa sổ nghĩ:

- Mưa lớn thế này, ngày mai lên đường sao được?

Chàng chỉ mong sớm ngày tới Thái Nguyên thôi, cơm nước xong đứng dậy lăm bắm nói:

- Ta nên ra ngoài xem có cái gì lạ không đã!

Chàng liền ra mở cửa, lúc đi qua phòng hai người kia, làm như không định tâm vậy, khẽ dùng khuỷu tay đụng vào cánh cửa phòng một cái. Ngồi đầu, cửa phòng đó không gài then, mở toang ra tức thì.

Dư Văn liếc mắt trông thấy trong phòng trống không, chỉ có một bóng người nào cả, giật mình chạy ra phía sau, phía trước khách sạn tìm kiếm, cũng không thấy mặt hai người đầu cả, trong lòng nghĩ thầm:

- Mưa to thế này hai người còn đi đâu nữa? Lạ thật?

Chàng lại vội vàng trở về phòng, mùi hơi mốc và ẩm thấp lại xông lên mũi, chắc phía sau nhà không khí không được lưu thông mà nên, đành phải dùng cây gỗ con chống cánh cửa sổ lên một nửa, gió lạnh thổi tới, cái mặt nạ da người dính khó chịu vô cùng, vội cởi ra lấy khăn tay lau chùi cho thật khô.

Chàng để lộ bộ mặt đẹp như ngọc, trắng như ngà, ngoài cửa sổ bỗng có tiếng kêu ủa, nhưng bị tiếng mưa gió che lấp nên không nghe thấy gì. Lại đeo mặt nạ lên, Dư Văn móc túi lấy một hạt minh châu ra, đây là tặng vật của Triệu Liên Châu, người vợ chưa cưới ở nhà Chu Duy Thành ngắm ngẫm đưa cho, để trên tay ngắm nghía ngắm người ra một hồi, tự nghĩ rằng:

- Mình đi khắp chân trời góc bể tầm thù mãi thế này, thật là phụ mất thâm tình của người ngọc! Từ khi mình rời khỏi Thương Châu lên phía bắc. Chu, Triệu hai nàng đều mất đồ và sung, tỏ vẻ quyến luyến vô cùng...!

Bỗng thấy ánh sáng đèn tối sầm, một luồng gió thổi qua, cái que chống cửa sổ rơi xuống đất, cánh cửa sập xuống kêu đến thình một tiếng, ánh sáng đèn lại sáng như thường, nhưng chỉ trong nháy mắt hạt châu trong tay chàng đã biến mất, công lực cao siêu như Dư Văn mà không cảnh giác cấp thời, thật là không ai có thể tưởng được?

Thì ra, Dư Văn mãi nhìn hạt châu, mất hết tinh thần, tới chùng nghe thấy tiếng gió mới hay có người đã lên vào trong phòng, tới lúc cảnh giác đã muộn một bước, đối phương đã nhảy ra ngoài cửa sổ đi rồi, và cánh cửa sổ cũng đóng sập xuống luôn, nhưng trong không khí vẫn còn mùi thơm phảng phất, rõ ràng là mùi thơm của phấn son, nên chàng đoán ngay ra, người lên vào đó là một thiếu nữ, nhưng người ta làm như vậy, tất nhiên là không có chút ác ý gì cả. Nhưng tại sao nàng làm như vậy?

Dư Văn nghĩ mãi không ra nguyên nhân, liền mở cửa sổ, thoáng cái đã ra bên ngoài rồi. Lúc ấy, mưa đã nhỏ dần, chàng trông thấy trên góc mái hiên có một cái bóng đen đứng đó, khẽ thét một tiếng, nhảy ngay lên trên, nhưng khi chàng nhảy lên thì bóng đen nọ đã chạy ra xa bảy tám trượng rồi, cũng phải khen thầm rằng:

- Khinh công khá cao thật!

Từ khi chàng hạ sơn tới giờ, lần đầu tiên thấy người có khinh công cao như vậy. Với khinh công cái thể của chàng thì chàng muốn bắt được người ấy dễ như trở bàn tay, nhưng vì không quen đường lối, và hơn nữa đối thủ khôn ngoan lắm, cứ chạy quanh co, thoáng cái biến mất, thoáng cái lại hiện ra nơi khác.

Dư Văn cứ theo dõi cái bóng đen ấy ở trên mái nhà, chạy sang đông, lại trở về tây một lát lâu mới thấy cái bóng đen ấy đó ẩn mặt trong một căn nhà lớn ở cạnh thành.

Đứng trên nóc nhà do dự hồi lâu, Dư Văn nghĩ thầm:

- Người đó dụ ta tới đây để làm gì thế?

Chàng vẫn không quan ngại nguy hiểm, nhảy luôn xuống bên dưới, tới trước cửa sổ một căn phòng có ánh đèn ló ra, hình như bên trong có ba bốn người đang chuyện trò, liền lắng tai nghe, bỗng thấy một người nói:

- Hai tên nọ cũng đáng chết thật, lại vào trọ ngay khách sạn của đường chủ mới bị bắt tới đây còn mơ hồ không biết gì cả. Thật là thiêu thân nẩy lửa, chúng tự đem mình vào chỗ chết!

Dư Văn giật mình kinh hãi không hiểu hai người bị bắt đó có phải là anh em Khấu, Lý không? Chàng lại lắng tai nghe, thấy người khác nói:

- Anh đừng có hớn hờ mừng vội, chán chuyện theo sau nữa đây! Tôi vừa ở bên trong ra, nghe nói khám người hai tên vừa bắt được đó, không thấy Hà Thủ Ô và Long Cung Tử Châu đâu cả, chỉ thấy có một chuỗi hạt phật châu thôi, không biết có phải của con lừa hời đầu họ Hà vẫn thường dùng không?

Ngụy đường chủ tức giận vô cùng, dùng khổ hình bắt hai tên đó cung khai, nhưng chúng bảo hai vật đó đều bị Tổng Trại Chủ Hắc Long Hội Linh Quan Cự Sát Hồng Trường Thanh cướp mất rồi, Ngụy đường chủ không tin vì thấy thám tử phi báo Hồng Trường Thanh, Bành Phi, Vương Giác, Long Môn Ngũ Quái và môn hạ của Ngũ Đài đều bị rụng cánh đại bại tất cả, nhưng vẫn không thấy hai vật báu đó, thế mới lạ chứ?

Lúc này Dư Văn mới tỉnh ngộ, họ nói hai người bị bắt tất là Khấu, Lý rồi. Và cái bóng đen dụ mình tới đây có ý đưa đường cho mình tới cứu hai anh em họ. Nhưng người đó là ai? Thật là một nghi vấn?

Chàng lại nghe thấy một người khác nói:

- Hay là chúng đã dùng lối bảo tiêu ngầm mà đem hai vật đó đi trước rồi?

- Cái đó cũng chưa biết chừng.

Người thứ hai lại trả lời như trên và nói tiếp:

- Sau hai tên đó vào khách sạn lại có một chàng đồ hủ tuổi trạc trung niên tới. Nghe nói võ công của y cao cường lắm, bảy đạo sĩ của phái Ngũ Đài cũng bị y đánh gãy gục. Không ai biết đồ hủ ấy thuộc bang phái nào?

Theo lời báo cáo của các anh em phụ trách khu Ngũ Đài cho hay, y còn tự xưng là một tướng cướp độc hành nữa. Chỉ có một điều lạ nhất là trong giang hồ chưa hề nghe thấy ai nói tới có người như thế cả. Và còn một điều ngạc nhiên hơn nữa là y dám ra tay cướp bóc ở khu vực thuộc phạm vi Thanh Phong Bang chúng ta đây. Nếu tài nghệ của y không cao cường thì khi nào y dám táo gan như vậy? Cho nên, Ngụy Đường chủ mới ngăn ngại không dám ra tay vội, và muốn canh ba đêm nay dùng mê hồn hương làm y mê man đi đã, rồi bắt về tra hỏi lai lịch thì sẽ rõ ngay.

Dư Văn nghe thấy chúng nói như vậy, tức giận vô cùng, nhưng nghĩ tới kẻ thù đánh cha mình hiện đang ẩn núp trong Thanh Phong Bang, hận tắng gia bại sản Giang Dao Hồng cô nương cũng là bang này lại còn bắt nhốt Khấu, Lý hai người nữa. Thật là thù mới hận cũ đều dồn cả vào một lúc, chàng dùng ngón tay trở khế búng giấy trên cửa sổ hai cái, rồi vội lên ra góc nhà ẩn núp. Trong nhà liền có tiếng hỏi:

- Ai thế?

Tiếp theo đó, có một người mở cửa sổ ngó đầu ra nhìn xung quanh thấy không có người nào cả, miệng lầm bầm nói:

- Ai lại tinh nghịch như thế?

Nói xong, cũng tại sao từ thần chiếu mệnh, y lại còn đi ra ngoài xem xét lại. Đứng trong bóng tối, Dư Văn vận dụng ngầm yếu quyết chữ “hấp” của môn Di Lặc Thần Công, hữu chương đưa ra lại kéo lại một cái, người nọ như đi bộ vậy, từ từ đi tới góc nhà, thật là ngoan ngoãn vô cùng.

Thủ pháp ấy của chàng tuyệt thật, người nọ sợ quá không dám lên tiếng nữa. Dư Văn điểm vào hông tên nọ một cái, khẽ đặt y nằm xuống đất rồi lại chạy tới cửa sổ khẽ gõ mấy cái nữa.

Trong nhà lại có tiếng vọng ra:

- Lý Hựu Từ, là ai thế? Có việc gì mà làm kinh hoàng như vậy? Vào trong này nói không được hay sao? Tên ấy tuy nói như vậy, vẫn đầy ghé đứng dậy, nhưng vẫn chưa chịu ra ngay, lại uống thêm một hớp rượu nữa. Lại một người khác nói:

- Lão Vương, anh mau ra đây xem, biết đâu đường chủ có việc gì sai bảo chẳng? Đêm hôm tôi phải trực đêm, khỏi phải đi đâu cả.

Người tên là lão Vương lại uống thêm hớp rượu nữa, và nói:

- Có việc gì vào trong này nói có hơn không? Cứ gõ cửa sổ hoài làm gì?

Tuy vậy, y vẫn đi ra ngoài nhà. Dư Văn lại dùng thủ pháp lúc trước khẽ điểm huyệt cho ngã lăn ra đất.

Dư Văn đoán trong nhà chỉ còn một người thôi, liền lên luôn vào, thấy một tên đại hán vạm vỡ, mắt to lông mày thô, đang ngồi trên chiếc ghế dài, gác một chân lên mặt ghế, thùng thẳng uống từng hớp rượu một, trên bàn còn bày ba bốn đĩa thức ăn nhậu, dưới đất những xương vứt bừa bãi.

Tên đại hán vạm vỡ ấy đang ăn ngon miệng, bỗng trông thấy Dư Văn đứng ở phía trước mặt, mở mồm định kêu la. Dư Văn vội giơ tay ra kéo vai y một cái miệng khẽ quát:

- Nếu mi kêu la, ta giết chết ngay.

Đại hán nọ bị kéo đau quá, liền van lơn nói:

- Đại hiệp, xin ngài tha cho cái mạng chó này được khỏi chết.

Mặt y tái mét, mình mẩy run cầm cập.

Dư Văn mỉm cười nói:

- Tha cho cái mạng chó mi khỏi chết không khó. Mi cứ cho ta hay, hai người bị bắt ở khách sạn hiện đang nhốt ở đâu? Nói xong ta tha ngay.

Đại hán nọ vội đáp:

- Đêm hôm nay tiểu nhân trực đêm, không trông thấy họ bị dẫn vào hồi nào, nhưng nghe những người bạn nói, hiện giờ hai người ấy vẫn để ở trên nghị sự sảnh. Ngụy đường chủ đang dùng thủ pháp Khuất Cân Thấu Cốt để tra hỏi, nhưng họ nhất định không chịu nói hai vật báu đó giấu ở đâu. Có thể thôi, còn việc khác thì tiểu nhân không biết gì cả.

Dur Vân vội hỏi:

- Nghị sự sảnh ở về phía nào?

Đại hán nọ đáp:

- Đi về phía trái, lại quay sang bên tay phải, xuyên qua hành lang thì tới liền.

Dur Vân nghe xong mỉm cười nói:

- Từ tội tuy miễn, nhưng tội sống thì không thể tha thứ được, bạn hãy chịu khó một tí vậy.

Nghe thấy chàng nói như vậy, đại hán nọ sợ đến tái mét mặt lại. Dur Vân chỉ khẽ điểm vào sau gáy một cái, đại hán nọ chết giấc liền.

Dur Vân theo lời đại hán chỉ bảo, nhờ được thân pháp nhanh nhẹn, đi lên lên mái nhà. Trong đêm khuya lại thêm mưa gió, tuy có ba bốn chòi canh ngấm thật nhưng không ai biết đã có người lạ lên vào. Dur Vân đi tới cạnh nghị sự sảnh đã thấy đèn đuốc sáng choang, ngoài cửa sảnh có hai người đứng canh gác.

Chàng hơi trù trù một tí, liền nghĩ ra ngay một kế, núp ở trong bóng tối vỗ tay hai cái thật mạnh. Hai tên canh gác đó nghe thấy tiếng động nhìn xung quanh. Thân pháp của Dur Vân nhanh nhẹn vô cùng, giờ bộ pháp Huyền Thiên Thất Tinh ra, thoáng cái đã tới phía sau hai tên nọ và đưa tay điểm huyệt luôn. Rồi chàng giấu hai tên nọ vào một xó, những người trong sảnh không hay biết gì cả.

Dur Vân trông thấy Khấu Kỳ với Lý Thiếu Lăng hai người nằm ở dưới đất, mặt nhăn nhó chắc đau đớn lắm. Trước mặt hai người có ba bốn người tra hỏi, không cần nói rõ, ai cũng biết mấy tên đó là người trong Thanh Phong Bang rồi.

Một tên lông mày rậm, râu quai nón trong bọn đang chỉ vào mặt Khấu, Lý hai người quát hỏi:

- Nếu hai người không chịu nói hai vật báu hiện cất giấu ở đâu, sẽ biết Thấu Cốt Khuất Cân thủ pháp của Ngụy Nhạn này lợi hại như thế nào liền.

Dur Vân nghe thấy tên nọ nói như vậy, cả giận, phẩy mạnh song chưởng một cái, một luồng gió mạnh lùa vào trong sảnh, chỉ trong chớp mắt, đèn nến đều tắt hết. Chàng theo chưởng phong xuyên vào.

Lúc ấy, trong sảnh tối đen như mực, không có một tiếng động nào cả, chỉ nghe thấy Ngụy Nhạn quát lớn:

- Các con, mau lấy lửa ra đây.

Tiếng gọi đó chưa dứt, lại nghe thấy tiếng động kêu lộp bộp một hồi, tới khi thủ hạ của Ngụy Nhạn đem đèn đóm vào, đã thấy Ngụy đường chủ và ba bốn thủ lãnh nằm chết dưới đất rồi, hai người bị bắt thì mất tích, trong sảnh náo loạn một trận tức thì.

Thì ra, Dur Vân dùng chưởng phong đánh tắt đèn lửa xong, liền lên vào cứu Khấu, Lý, hai người ở chỗ góc sảnh, giải huyệt cho họ xong, khẽ dặn rằng:

- Hai vị cứ đợi chờ ở đây, để tôi ra thu xếp bọn chúng đã.

Nói đoạn, chàng lên vào giữa sảnh, giờ tuyệt kỹ độc đao Hiên Viên Thập Bát Giải ra, điểm huyệt cho bốn tên gác chết liền, lại phi thân ra cùng với Khấu, Lý. Hai người cảm tạ Dur Vân đã cứu cho khỏi chết.

Khấu Kỳ hỏi:

- Tại sao đại hiệp lại biết anh em chúng tôi bị bắt?

Dur Vân xua tay đáp:

- Hãy đừng nói chuyện ấy vội. Bây giờ hãy trừng trị những tên gác trong khách sạn này đã, vì chúng đều là thủ hạ của Thanh Phong Bang đấy.

Dur Vân nói xong liền lên ra ngoài phòng, Khấu, Lý hai người ngăn người ra và đều thán phục Dur Vân có trí cùng võ học cao siêu đến nỗi không lường được. Chỉ một giây phút thôi, Dur Vân đã trở về phòng và nói:

- Xong rồi, tất cả nhân viên làm trong khách sạn này đều bị tôi điểm huyệt cho câm, mê man và phé hết võ công nữa. Chúng ta mau vào đằng sau đất ngựa ra, lên đường tức thì, rồi vừa đi vừa nói chuyện sau.

Khấu, Lý hai người cũng biết tai mắt của Thanh Phong Bang lợi hại lắm. Vừa rồi Ngụy Nhạn bị giết, hiện giờ chắc đang náo loạn lung tung, chưa chừng bọn chúng tới đây khám xét cũng nên? Tuy có Dư Vân ở đây không sợ gì bọn chúng thật, nhưng ở lại để mang thêm phiền phức vào người làm gì? Chỉ bằng đi ngay có hơn không? Thế là ba người ra đi về phía Thái Nguyên.

Vừa đi Dư Vân vừa hỏi hai người tại sao bị chúng bắt mà để yên không la lên?

Lý Thiều Lăng nói:

- Chúng tôi com nước xong, vì mấy ngày hôm nay mệt nhọc quá, liền lên giường đi nghỉ luôn, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, tới khi thức tỉnh mới hay đã tới nhà tên Ngụy Nhạn rồi. Còn những chuyện sau đó thì đại hiệp đã biết hết cả, nhưng tại sao đại hiệp lại biết anh em chúng tôi bị bắt?

Dư Vân liền đem câu chuyện vừa rồi kể hai người nghe, rồi vừa cười vừa nói:

- Viên minh châu ấy mất cũng đáng lắm, nhưng không biết người đó là ai?

Khấu, Lý hai người cũng áy náy trong lòng. Người đó giấu giếm như vậy chắc có nỗi khổ tâm gì đây.

Ba người đi được hai tiếng đồng hồ nữa, trời đã sắp sáng, dọc đường không bị cản trở gì cả, chắc Thanh Phong Bang không ngờ Khấu, Lý hai người lại bôn tẩu trong lúc đêm khuya mưa lớn như vậy? Ba người đã trông thấy hình bóng thành Thái Nguyên rồi.

Khấu, Lý cười nói:

- Chúng ta đi thẳng về phía tây nam, chỉ giây lát nữa là tới chùa Thanh Thiện rồi.

Thanh Thiện Tự trước kia tên là Thiên Long Tự, kiến thiết từ đời Bắc Tề là một trong ba thạch thất (hang đá) lớn nhất của Trung Hoa, bên trong có hai mươi bốn căn thạch thất, bốn pho tượng Phật đá, điêu khắc rất tinh xảo, là tinh hoa của nghệ thuật đời cổ Trung Hoa, phía đông cách ngôi chùa độ một dặm, đục vách là ao, cạnh ao có Thiên Long Miếu, bên trong có thiêu phật lâu, tới nhà Thanh, vua Thuận Trị bỏ ngôi báu, tới Thiên Long Tự cắt tóc đi tu. Sau vua Khang Hy mới đổi tên ngôi chùa ấy là Thanh Thiện Tự, cho tới đời vua Càn Long, chùa đó lại được dùng tên Thiên Long Tự.

Lúc ấy, Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Hai vị đi trước, Dư mỗ theo sau sẽ tới.

Nói xong, chàng thúc ngựa đi thẳng vào thành Thái Nguyên.

Khấu Kỳ, Lý Thiều Lăng hai người đi về phía tây nam, nửa giờ sau đã tới Thanh Thiện Tự vừa vào tới cửa trong đã thấy tri khách tăng (sư tiếp đón khách thập phương) Quảng Nguyên đại sư ra nghênh đón, vừa cười vừa nói:

- Hai vị thí chủ bây giờ mới tới, dọc đường chắc vất vả lắm? Dư thí chủ tới đây đã lâu rồi.

Hai người ngạc nhiên, rồi nhìn nhau cười, cùng rảo cẳng đi vào trong phụng tượng thất, xa xa đã nghe thấy tiếng cười nói của Dư Vân và sư phụ Điền Trì Diệu Tú rồi, liền vén cửa màn lên bước vào, Dư Vân đứng ngay dậy vừa cười vừa nói:

- Dư mỗ đã tới trước vài bước, xin hai vị đừng trách nhé?

Hai người trông thấy sư phụ mình tinh thần sáng khoái, biết là đã uống Thiên Niên Hà Thủ Ô, liền nói:

- Không dám! Dư đại hiệp quả thật là nghĩa khí cao cả quá, suốt dọc đường đều che chở cho, anh em chúng tôi mới được bình yên về tới đây. Xin cho anh em chúng tôi được bái tạ ở nơi đây.

Nói xong, hai chàng quỳ xuống vái lạy. Dư Vân từ chối không được.

Điền Trì Diệu Tú ha hả cười và nói:

- Lão đầu sói này nổi lòng từ thiện từ bao giờ thế?

Tĩnh Trần Thiên Sư nhắm mắt mỉm cười, nhưng không nói gì cả. Khấu Kỳ và Lý Thiều Lăng hai người lúc này mới hay, khi Dư Vân đi tới Thiên Long Tự đã quét bọn thủ hạ Thanh Phong Bang ẩn phục trong rừng thông ở gần chùa, trong lòng càng kính phục và cảm ơn thêm. Mấy người chuyện trò độ nửa giờ, Điền Trì Diệu Tú đứng dậy vừa cười vừa nói:

- Dư đại hiệp, vết thương của lão đã lành mạnh rồi, muốn trở về Vân Nam tức thì. Khi đại hiệp đi Vân Nam du ngoạn, thế nào cũng mời tới hàn xá ở chơi một vài bữa để lão được tận nghĩa địa chủ một phần nào.

Dư Vân cười đáp:

- Điều này là lẽ dĩ nhiên rồi. Khi tại hạ tới Vân Nam, lão hiệp không cho gọi cũng phải đến quí phủ bái vọng rồi.

Điền Trì Diệu Tú liền quay lại cáo từ Tĩnh Trần đại sư rằng:

- Đại sư, đệ tới đây quá nhiều bấy lâu, lại được đại sư cứu giúp cho, ơn đức này không biết lấy gì báo đền mới phải? Sang năm, cũng ngày hôm nay tiểu đệ thể nào cũng tới bái vọng Phật giá.

Tĩnh Trần đại sư mở mắt mỉm cười đáp:

- Bạn thích tới cứ việc tới, cửa chùa Thanh Thiện này, lúc nào cũng mở rộng. Bàn tăng không có lời gì để tặng, chỉ dẫn bạn thượng lộ bình yên thôi.

Nói xong, lão tăng đứng dậy tiễn khách liền. Ra tới cửa chùa, lúc sắp đi, Thiền Trì Diệu Tú móc túi lấy một chi Hà Thủ Ô to bằng ngón tay cái và một con dao găm Linh Tê ra tặng cho Dư Vân, vừa cười vừa nói:

- Lão chỉ dùng nửa cây đã khô rồi, còn lại ba khúc, nay xin tặng đại hiệp một chi, uống Thiền Niên Hà Thủ Ô này có thể tăng thêm công lực. Còn con dao găm Linh Tê này lão mượn được ở trong núi Mang Tang Sơn, nó có thể cắt vàng chém ngọc. Lão biết võ học của đại hiệp phi phàm, chính ra không cần dùng tới vật này đâu, nhưng lão tặng đây là để được yên tâm và để bày tỏ chút lòng thành đó thôi.

Thấy Diệu Tú thành tâm như vậy, Dư Vân đành phải nhận. Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng hai người quyến luyến không nỡ chia tay, đành gặt lệ theo sư phụ trở về miền nam. Dư Vân cũng từ biệt Tĩnh Trần Thiền Sư.

Trở về khách sạn Mậu Nguyên ở trong thành Thái Nguyên, Dư Vân ngủ nửa ngày mới thức tỉnh, sửa soạn ra phổ du ngoạn các thắng cảnh của tỉnh lỵ Sơn Tây.

Ngày hôm sau, chàng lại đi xem Phong Động, nơi đây cách thành Thái Nguyên chừng mấy chục dặm, là một thắng cảnh có tiếng. Chàng bước vào trong động, phải vận dụng nội công mới trông thấy rõ tình cảnh bên trong, thấy trên vách đá đều là những kinh kệ và bút pháp tuyệt đẹp, là người viết chữ hay, nên lưu luyến thường thức mãi không chịu đi về.

Chờ tới khi chàng xem xong tất cả các vách có bút pháp, trời đã quá trưa, đang định đi ra bỗng nghe thấy ngoài cửa động có tiếng chân người, vội lên vào một bên, ẩn núp sau tấm bia đá, lên nhìn xem là ai, thấy hai người vừa đi vừa nói:

Dư Vân nhìn kỹ nghĩ thầm:

- Hai đứa nhỏ này tới Thái Nguyên làm gì thế?

Thì ra, hai người đó là Phó Uyển cô nương và Phó Thanh hai chị em. Chàng thấy hai người vào trong động, ngồi xuống dưới đất, lấy ra hai gói thức ăn cùng ăn ngặm ngồm rất là khoái thích. Phó Thanh vừa cười vừa nói:

- Chị này, lời nói của hòa thượng ấy có thật không? Ông ta bảo Bát Thủ Thiên Tôn đi vắng rồi, ba ngày nữa mới trở về chùa. Em không tin là sự thật, chỉ bằng chị em ta khám xét khắp chùa xem, nếu không thấy thật thì em mới tin. Uyển cô nương quát mắng:

- Sao em nóng tánh thế? Chờ thêm hai ngày nữa đã sao nào? Tới ngày hòa thượng hẹn, chị em ta trở lại chùa này hỏi xem Bát Thủ Thiên Tôn đã về chưa. Dù sao, chúng ta không đòi được Thái A kiếm, nhất định không để yên cho y.

Thấy chị nói như vậy, Thanh Nhi mới chịu yên, Dư Vân mới sực nhớ tới lời nói của Phó Lục Quan bảo Thái A kiếm bị một tên giặc không biết tên họ là gì cướp mất. Hình thù tên giặc ấy kỳ quái lắm, người cao tám thước, hình như trái bầu, mặt đầy những lông trắng dài hơn ba tấc. Chắc chị em nàng đã điều tra ra tên giặc ấy là Bát Thủ Thiên Tôn cũng nên? Nhưng tại sao Phó Lục Quan không tới đòi lại yên tâm để cho hai em nhỏ tới chốn nguy hiểm này làm gì? Minh xa cách họ đã hơn nửa năm rồi, hay là Phó Lục Quan lại xảy ra chuyện gì chẳng? Nghĩ tới đó, chàng lo ngại quá liền lên ra ngay.

Hai chị em Phó Uyển đang vui vẻ ăn uống, đột nhiên thấy có cánh tay như gió thổi tới, cướp luôn cái đùi gà của Thanh Nhi đi. Cả hai cùng kinh hoàng nhảy phắt lên, tới khi nhìn kỹ, mới hay tên cướp giật đó là một chàng đồ hủ đang ngồi dưới đất ăn ngấu nghiến chiếc đùi gà.

Thanh Nhi tròn to đôi mắt mắng:

- Sao nguoi vô lý đến thế? Chẳng nói chẳng rằng cướp ngay thức ăn của nguoi ta như vậy? Chẳng hay ba năm nay nguoi chưa được ăn một tí gì chẳng?

Dư Vân dùng giọng miền bắc đáp:

- Trẻ con hỏi như vậy có ý tứ lắm. Nếu trong ba năm nay lão có miếng ăn luôn luôn thì khi nào cướp giật của em làm gì?

Nói xong quay lại nhìn Phó Uyển vừa cười vừa nói:

- Cô nương đừng có giận nhé? Hai gói thức ăn này nhiều lắm, có thể đủ cho ba chúng ta no bụng. Nào, chúng ta lại cả đây ngồi ăn đi. Ăn xong lão sẽ tặng cho cái này, chớ lão không ăn không của hai người đâu.

Chàng liếc mắt thường thức bộ mặt xinh đẹp của nàng Phó Uyển, thấy mới xa cách nửa năm mà nàng ta đã lớn nhiều lắm rồi, trước ngực đã gò lên như hai cái núi nhỏ vậy, trông người nàng không ai dám bảo là cô bé mười lăm tuổi nữa, ít nhất cũng phải tưởng nàng là cô gái mười tám.

Hơi thơm lạ lùng ở trong người của thiếu nữ xông ra, khiến Dư Vân ngây ngất hồi lâu. Phó Uyển cũng tròn đôi mắt phượng lên nhìn chàng, rồi giận dữ nói:

- Có ai cần ông tặng cho cái gì đâu? Nếu ông ba năm chưa được ăn tí gì thì cứ việc ăn đi. Chị em tôi không ăn nữa, mời ông ăn hết đi.

Dur Vân ha hả cười rồi nói:

- Thật là có ý nghĩa quá! Nhưng lát nữa chó có yêu cầu lão đấy nhé? Dù sao người già cả như lão đây không bao giờ nói hai lời như các người trẻ tuổi. Lão đã nói là phải làm

Thanh Nhi phùng mồm tròn mắt, giận dữ nói:

- Ai thêm yêu cầu ông nào? Tự ông tới xin giúp người ta đấy chứ? Không biết xấu hổ tí nào!

Dur Vân chỉ mỉm cười, bỗng biến sắc mặt, ra tay thật nhanh, túm luôn cổ tay hai chị em, lôi vào đằng sau bia ắn núp tức thì, và khẽ nói rằng:

- Yên, có người lạ tới đây!

Nói xong, chàng buông tay ra, lên mình tới cạnh cửa động ngay. Uyển cô nương lớn bấy nhiêu tuổi đầu, lần đầu tiên bị đàn ông nắm cổ tay mình, xấu hổ vô cùng, nhỏ nước miếng xuống đất lia lịa, mồm nói xúi quẩy, xúi quẩy!

Thanh Nhi là một đứa trẻ còn ngây thơ, không hiểu gì cả, liền hỏi:

- Chị ơi, có người lạ tới thật ư? Chị bảo người đó là kẻ gian hay người tốt thế?

Uyển Nhi bịt mồm Thanh Nhi khẽ quát mắng:

- Im, nhờ kẻ gian nghe thấy thì sao?

Lúc ấy, quả nhiên có tiếng chân người từ bên ngoài cửa động đi tới, hình như là một nam một nữ thì phải. Họ vừa đi vừa trò chuyện. Chỉ nghe thấy người đàn ông nói:

- Không hiểu tại sao, sư tôn chúng mình lại sợ hãi một con nhỏ và một thằng nhỏ đến thế? Nếu sư tôn không nghiêm cấm thì anh đã ra thử thách xem con nhỏ ấy tài ba thế nào?

Thiếu nữ nọ cười khúc khích một hồi rồi nói:

- Anh biết gì nào? Còn thiếu một chu thiên là sư phụ chúng ta luyện thành công môn Tỷ Ngộ Huyền Công rồi, và nhất là trong mười hai tiếng đồng hồ chót này lại càng quan trọng lắm, hề phân tâm một cái, là tâu hỏa nhập ma tức thì. Chớ có phải sư tôn sợ hãi gì hai đứa bé ấy? Sư tôn còn nói, hiện giờ chưa biết hai đứa nhỏ tới đây có mục đích gì? Nhưng chúng ta không nên dây dưa tới chúng làm gì. Vì biết đâu đằng sau chúng lại chẳng có người lớn đỡ đầu cho. Vì duyên cớ đó, sư tôn mới cấm chúng ta đừng tới hai đứa nhỏ là thế.

Một nam một nữ đi tới cửa động, đứng yên ở đó, nhỏ to chuyện trò với nhau. Phó

Uyển, Phó Thanh hai người nóng lòng vô cùng.

Tiếp theo đó lại nghe thấy người đàn ông nói:

- Em là con gái vẫn hơn, được sư tôn cưng hơn chúng anh nhiều. Chỉ một mình em sớm tối được sư tôn cho lên trên tháp yết kiến hai lần, chắc thế nào em cũng được sư tôn đặc ân ban cho một vật báu gì. Nghe nói, sau khi sư tôn luyện thành công, liền lấy thanh bảo kiếm Thái A cướp được hồi mấy năm trước đây ra phối hợp với Tỷ Ngộ Huyền Công, rồi sáng lập ra Tỷ Ngộ Thập Nhị Kiếm Thức. Như vậy sư tôn chúng mình sẽ liệt vào đệ nhất cao thủ trong võ lâm, tự sáng lập môn phái, có phải thế không?

Người thiếu nữ nọ vừa cười vừa nói:

- Anh thông minh thật, thảo nào sư tôn vẫn khen ngợi luôn... À, anh gọi em tới đây chỉ hỏi có việc này phải không?

Người đàn ông với giọng cười dâm đãng nói:

- Sư muội quý mến của anh, chẳng lẽ còn không hiểu tâm sự của anh hay sao? Ba ngày không được gặp mặt em, anh thấy khó chịu vô cùng. Thôi em nhận lời anh đi..

Thiếu nữ nọ nũng nịu một hồi rồi nói:

- Ừ hự, em chả đâu...

Hai người đang lôi kéo nhau, đột nhiên nghe thấy một luồng gió thổi tới. Cả hai người đều thất kinh, kêu la:

- Ôi chà!

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Phạt kệ trong phong động - Khiến người ngọc mang bệnh tương tư

Thì ra, Dư Vân nghe thấy tiếng nói của hai người, biết chúng định vào trong động giờ trò dâm ô, trong lòng tức giận vô cùng, liền lên đến trước mặt chúng. Hai nam nữ đó không kịp phòng bị, chỉ kêu được một tiếng “ôi cha” đã bị Dư Vân điểm trúng yếu huyệt ngã lăn tức thì.

Lúc ấy, Dư Vân mới nhìn rõ mặt hai người, tên đàn ông mặt mũi thanh tú và thiếu nữ tư sắc cũng khá đẹp.

Lúc ấy, Phó Uyển và Thanh Nhi cũng chạy ra cửa động xem. Dư Vân trông thấy rõ mặt Phó Uyển, nhận thấy nàng đẹp hơn trước nhiều quá, nên cứ đưa mắt liếc nhìn luôn luôn.

Phó Uyển thấy chàng nhìn như vậy, xấu hổ vô cùng, tỏ vẻ tức giận hết sức, Thanh Nhi cũng đôi mắt long lánh, cứ ngăm nhìn Dư Vân luôn.

Thấy thái độ của hai chị em nọ như vậy, Dư Vân cả cười và nói:

- Việc của hai người lão đã giúp đỡ cho rồi. Lão đã bảo ăn thức ăn của hai người thì thể nào cũng phải cảm tạ...

Nói tới đó, chàng bỗng biến sắc mặt, túm hai người đang nằm dưới đất lên và vội nói:

- Lại có người tới đây, chúng ta mau vào trong kia đi.

Tuy hai chị em chưa nghe thấy tiếng động gì cả, nhưng tin tưởng lời nói của Dư Vân, liền cùng rút vào trong động tức thì. Có phải Dư Vân sợ hãi như thế không? Không phải, chàng chỉ sợ hiện thân ra, tất khiến tà đảng đặc biệt chú ý tới thì phiền lắm. Vì Khấu Kỳ và Lý Thiếu Lăng đã làm cho chàng khó chịu lắm rồi, nay lại gây thêm phiền phức nữa thì sau này nửa bước cũng khó đi.

Ba người vừa núp vào chỗ kín đáo, đã nghe thấy tiếng chân ngoài cửa động rồi. Có người lớn tiếng gọi:

- Từ sư đệ, Yến sư muội. Sư phụ có việc kêu hai người đây.

Lát lâu không thấy trả lời, người đó lại lẩm bẩm nói:

- Lại thật, vừa rồi đã trông thấy hai người đi về phía này, tại sao lại không thấy bóng vía thế này? Hay là họ đã vào trong thành chăng?

Tiếp theo đó, người ấy lại gọi thêm hai tiếng nữa, rồi mới quay mình đi nơi khác.

Lúc ấy, Dư Vân lại điểm huyệt cho thiếu nữ nọ tàn tật nhưng lại giải huyệt mê man cho, rồi vừa cười vừa nói:

- Nếu muốn biết Thái A Kiếm hiện đang ở đâu, chỉ hỏi thiếu nữ này sẽ rõ liền. Lão đây chưa no còn phải ăn một tí nữa.

Nói xong, chàng cứ tự nhiên ngồi ăn lấy ăn để.

Thiếu nữ nọ đã từ từ tỉnh lại, cảm thấy khắp thân mình mảy đau đớn, khó chịu vô cùng, mở mắt ra trông thấy một thiếu nữ giận dữ nhìn mình, còn một đứa bé lên bảy, lên tám đứng cạnh đó, liền cúi đầu hỏi:

- Các người giờ độc thủ ngầm như thế này để làm gì? Muốn cái gì?

Phó Uyển cười nhạt một tiếng rồi hỏi:

- Chẳng làm gì và cũng chẳng muốn gì cả, chỉ muốn biết thanh bảo kiếm Thái A, hiện giờ Bát Thủ Thiên Tôn cất giấu ở đâu, ta sẽ tha cho cô khỏi chết liền.

Tên nữ phi đồ tự biết đã lọt vào tay người, nếu không nói ra sẽ bị đau khổ thêm, thở dài một tiếng và nói:

- Từ khi sư phụ tôi được thanh kiếm Thái A tới giờ, lúc nào cũng đeo bên cạnh người. Hiện gia sư đang luyện Tỷ Ngộ Huyền Công ở trong tịnh thất, tầng thứ sáu của bảo tháp, tại phía sau chùa, các người đi mà kiếm lấy.

Lúc ấy, Dư Vân mới lên tiếng:

- Thanh Nhi, em dùng ngón tay điểm vào kinh mạch thứ ba ở cạnh yết hầu về phía bên phải, để cho hai tên nam nữ này được làm yên ương trong giấc mơ vĩnh viễn.

Thanh Nhi nghe thấy chàng bảo như vậy, cả mừng, biết chàng dạy mình cách điểm huyết đây. Nhưng tên nữ phi kia thì biến hẳn thần sắc, giọng run run nói:

- Xin... đừng... có...

Nàng nói chưa dứt lời, Thanh Nhi đã thò tay điểm vào cạnh yết hầu rồi. Chỉ còn nghe thấy tiếng đờm ở cổ kéo lên, nàng nọ uể oải chết liền.

Thanh Nhi lại điểm huyết nốt tên nam phi, thế là tên nọ hồn du địa phủ tức thì.

Phó Uyển định kéo tay Thanh Nhi lại không cho giết người như thế, nhưng đã muộn mất rồi, cũng đành vậy, chỉ lờm Dư Vân ra về oán trách thôi.

Thấy Dư Vân cứ ngoi đi, nàng bực mình kéo tay Thanh Nhi đi ra, vừa đi vừa nói:

- Em Thanh này, chúng ta đi vào phía sau chùa lên trên bảo tháp, hỏi tên Bát Thủ Thiên Tôn đòi lại thanh kiếm đi.

Nói xong, hai người sắp đi ra ngoài động, Dư Vân bỗng khẽ quát gọi:

- Hãy khoan, hai người ý thị có Cửu Cung Âm Dương Chính Phản Bộ Pháp và kiếm pháp Bạch Viên mà dám hoành hành hay sao? Hãy nghe lời lão đây, tối hôm nay mới nên đi lên trên bảo tháp, lúc ấy lão sẽ giúp cho một tay, cam đoan lấy lại được thanh kiếm đó và cũng nhân dịp diệt trừ cả tên ma đầu Bát Thủ Thiên Tôn đi, như vậy lại còn trả thù được cho cha mẹ hai người nữa.

Phó Uyển, Phó Thanh nghe thấy chàng nói như vậy, đều giật mình kinh hãi và thầm nghĩ:

- Sao việc của mình, y lại biết rõ thế?

Càng nghĩ Phó Uyển càng sinh nghi, chỉ sợ người nọ cố làm quen với mình, để thừa cơ lấy trộm thanh bảo kiếm Thái A, rồi chạy biến dạng, thì mình biết đi đâu mà tìm kiếm được?

Như vậy có phải là nguyện vọng bấy lâu nay trở thành hồng không? Nàng sầm nét mặt lại, quát lớn:

- Chẳng hay người là ai thế? Sao lại biết rõ gia sự của bản cô nương như vậy? Nói mau, bằng không cô nương đây sẽ không nể nang nữa đâu!

Lúc ấy, Thanh Nhi cũng rút cây phán quan bút lấy được của Tích Sơn Nhị Điều ra, tròn tròn đôi mắt nhỏ, chỉ đợi lệnh của chị là nhảy lại tấn công liền.

Dư Vân ha hả cười và nói:

- Sao mà hai em nhỏ nóng tánh thế! Hào ý của lão chớ có điều gì đã làm cho cô và cậu nhỏ bực mình đâu? Hãy theo lão ra ngoài động, lão sẽ cho biết lão là ai.

Nói xong chàng vươn vai một cái, chỉ thấy một luồng gió mát lướt qua, đã biến mất thân hình rồi, Phó Uyển thấy người nọ đã ra tới ngoài động rồi, thân pháp nhanh nhẹn không kém gì Ngôn đại ca, người yêu lý tưởng của mình, liền kéo Thanh Nhi chạy ra ngoài động ngay.

Hai chị em ra tới ngoài động, thấy Dư Vân đang khoanh tay mỉm cười, Phó Uyển lại quát lớn một tiếng mới hỏi:

- Người là ai? Có nói mau không?

Dư Vân vẫn mỉm cười đáp:

- Uyển cô nương, tới lúc này cô vẫn chưa biết tôi là ai hay sao?

Lúc này, Dư Vân trở lại giọng nam nói. Phó Uyển nghe thấy giọng nói quen quen, hình như đã nghe thấy ở đâu, không sao nhớ ra được, đôi mắt long lánh ngăm nhìn mặt Dư Vân, tỏ vẻ hồ nghi, không hiểu? Thanh Nhi cũng ngoác như chị.

Dư Vân thấy hai chị em Phó Uyển vẫn chưa nhận ra liền giơ tay lên, từ từ lộ mặt nạ ra, vừa cười vừa nói:

- Các người thử nhìn kỹ xem, tôi là ai đây?

Thanh Nhi trông thấy mặt chàng trước, sung sướng quá mức, nhảy chồm lên hai tay ôm choàng lấy cổ Dư Vân, cứ lắc lư, mồm kêu lia lịa nói:

- Ngôn đại ca, Ngôn đại ca...

Phó Uyển mừng rỡ vô cùng, không sao gượng nổi, hai tay nắm luôn tay chàng, vừa cười vừa nói:

- Ngôn đại ca, thật là... Nói sớm cho người ta hay có hơn biết bao không? Cứ bắt người ta lo ngại mãi...

Trong nửa năm qua, quả thật đêm nào nàng cũng nằm mơ thấy chàng, đã chảy biết bao giọt lệ thầm. Ngày hôm nay gặp thấy, mừng rỡ quá đỗi, nàng không hề nghĩ ngợi gì cả, nắm lấy tay chàng, rồi càng nắm càng siết chặt tay lại.

Dư Vân tròn mắt ngắm nhìn mặt Phó Uyển, chỉ mỉm cười suông thôi.

Phó Uyển hai má đỏ bừng, bỗng cảm thấy hai tay mình đang nắm chặt tay chàng, vội rụt ngay lại lườm chàng một cái. Dư Vân quay sang nhìn Thanh Nhi vừa cười vừa nói:

- Con khi con, bây giờ mi đã biết lão già đây là ai chưa?

Thanh Nhi buông hai tay ra nhảy nhót nói:

- Ngón đại ca, anh không biết xấu hổ tí nào. Lần trước anh tự xưng là đại thúc, bây giờ tự gọi mình là lão già nữa. Nếu quả thật anh già nua như vậy chị tôi khi nào còn tưởng nhớ tới anh nữa.

Phó Uyển vội quát mắng:

- Thanh Nhi, em còn nói bậy như vậy...

Nói tới đó, nàng không sao nói tiếp được, vì tâm sự của mình đã bị Thanh Nhi nói toạc ra rồi.

Dư Vân nghe thấy Thanh Nhi nói như vậy, trong lòng náo nức, tự cảm thấy tình nghiệp khó bề trả nổi, thở dài ngẫm một cái, liếc nhìn thấy Phó Uyển cúi gằm mặt xuống tận cổ, hai tai đỏ hồng, vẻ xấu hổ yếu điệu như vậy lại khiến chàng động lòng yêu, đành nói rằng:

- Chúng ta vào trong động trò chuyện vậy.

Nói xong, chàng liền dắt Thanh Nhi đi vào trong động, Uyển cô nương theo sau bước vào.

Ba người ngồi xuống dưới đất, Dư Vân vừa cười vừa hỏi Uyển cô nương rằng:

- Phó đại hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ. Tôi rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao Phó đại hiệp lại yên trí để cho hai người mạo hiểm tới nơi đây? Sao Phó đại hiệp lại...

Uyển cô nương lườm Dư Vân một cái, rồi lại cúi đầu không nói gì cả.

Thanh Nhi cười một cách ngây thơ, và nói:

- Ngón đại ca, anh không biết chị em chúng tôi nói dối ông, bảo đi lên Bắc Kinh du ngoạn, thuận đường tới thăm đại ca, và xin phép tới trước tất thảy nào cũng phải trở về nhà.

Thoạt tiên ông chúng tôi không chịu, sau này chị em chúng tôi xin mãi, ông mới cho phép.

Dư Vân “ồ” lên một tiếng, thì ra như thế đấy, lại hỏi tiếp:

- Tại sao hai người biết Thái A Kiếm đang trong tay Bát Thủ Thiên Tôn thế?

Uyển cô nương tới lúc này mới lên tiếng đáp:

- Trước khi chúng tôi đi bộ nửa tháng, Trại Hoa Đà Ngụy gia gia không hiểu lượm được tin đó từ đâu, bảo Thái A Kiếm hiện đang ở trong tay Bát Thủ Thiên Tôn Ngao Hóa, mà hiện giờ Ngao Hóa đang ở trong chùa Chấn Phong tại ngoại thành Thái Nguyên, khuyên ông chúng tôi đi lấy về, ngờ đâu ông tôi làm thỉnh mà còn nói thanh kiếm ấy là lợi khí của thần thánh sử dụng, chỉ người có đức mới được dùng.

Ông tôi đã già nua rồi, hà tất mang tai họa vào thân làm gì? Bát Thủ Thiên Tôn là người không có đạo đức, sẽ bị chết vì thanh bảo kiếm ấy ngay. Vì vậy ông tôi không muốn nghĩ đến thanh Thái A Kiếm này nữa.

Tôi nghe thấy ông nói như vậy, liền vội tới đây, nhưng tự biết xin thẳng đi tất nhiên ông tôi không chịu cho đi đâu, đành phải nói dối mới được đi như thế này.

Dư Vân cả cười rồi nói:

- Hai người thật táo gan thật, may mà gặp được tôi, bằng không, hai cái mạng nhỏ này bị toi dễ như chơi ngay.

Trong nửa năm nay, Dư Vân giả bộ làm thư sinh trung niên, giọng nói phải làm già hơn, quen đi rồi cứ thị mình là kẻ già mãi, nên mới nói với hai chị em Uyển Nhi cũng như người lớn dạy bảo con nít vậy.

Uyển cô nương hờn giận nũng nịu trách:

- Ngón đại ca, cứ cái điệu kẻ cả già nua, lấy lời lẽ người lớn dọa nạt trẻ con mãi thế này, tôi không nói chuyện với anh nữa đâu.

Dư Vân vội nói:

- Thôi được, tôi không ý đồ như thế nữa. Tối hôm nay tôi sẽ giúp ngấm hai người lấy lại thanh kiếm nhé? Nhưng có một điều kiện hai người phải tuân theo mới được, tức là sau khi lấy lại được thanh bảo kiếm, hai chị em phải cùng về nhà ngay, để ông không mong chờ nhé?

Uyển cô nương vừa cười vừa nói:

- Theo anh cùng đi về có phải là hơn không?

Dur Vân nghe nói hoảng lên, vội đáp:

- Tôi đi với hai người sao được? Tôi có việc cần phải làm cho xong mới được. Xong việc tôi sẽ quay trở về đẳng nhà ở một thời gian ngắn. Nếu không chịu nghe lời tôi, thì tùy ý hai người muốn làm sao thì làm.

Thấy chàng kinh hoảng như vậy, Uyển cô nương bật buồn cười rồi nói:

- Được rồi, chúng tôi nghe theo lời anh dặn, hà tất phải kinh hoảng như thế làm gì? Nhưng anh cũng phải theo đúng lời nói mà hành động đấy nhé?

Dur Vân thấy nàng đã chịu nghe lời mình rồi, trong lòng mới khoan thai, vừa cười vừa nói:

- Tôi, lão gia đây có bao giờ lừa dối hai người đâu?

Thanh Nhi vỗ tay kêu la:

- Ngón đại ca, anh lại giờ cái trò lão gia đây, lão gia đây ra rồi. Chẳng hay năm nay anh bao nhiêu tuổi thế?

Dur Vân nghiêm nét mặt hỏi:

- Hai chị em có biết Trần Phong Tự ở đâu không?

Uyển cô nương thấy chàng hỏi vậy, liền cả cười nói:

- Thảo nào, anh cứ giả bộ thư sinh ngô nghê, ngốc nghếch mãi có khác, quả nhiên anh có ngô nghê thật.

Nàng nói xong gợn tay chỉ một cái rồi nói tiếp:

- Ở ngay trên kia kìa.

Dur Vân ngừng đầu lên nhìn, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ở trên núi kia chăng? Sao lúc ta tới không thấy nhỉ?

Nghĩ đoạn, chàng đứng dậy đeo mặt nạ vào rồi nói:

- Hai người ngồi yên ở đây, tôi đi ra một lát sẽ trở vào ngay.

Chàng nói xong, chỉ thoáng một cái đã ra khỏi cửa động rồi, ngừng đầu lên nhìn, thì ra trên cái Phong Động là sườn núi cao chót vót, và dài chừng trăm trượng. Trên sườn núi đó trồng rất nhiều cây thông cao chọc trời, nhìn thật kỹ mới trông thấy mây và rừng thông có một góc tường đỏ ẩn hiện, mới hiểu tại sao lúc mình tới không phát hiện bên trên có chùa Trần Phong là thế.

Chàng lại trở vào trong động. Thấy chàng quay trở vào, Uyển cô nương liền hỏi chàng trong nửa năm nay đi đâu và ở những chỗ nào? Và tại sao lại phải đeo mặt nạ giả bộ thư sinh trung niên nghèo xác xơ như vậy?

Khi nào Dur Vân chịu nói sự thật cho nàng hay, bịa chuyện nam, bắc nói liên miên một hồi, và chỉ nói tới Thái Nguyên đây là có một người bạn nhờ tâm kẻ thù họ, xong việc lại quay trở về Bắc Kinh ngay.

Trong nửa năm nay Dur Vân đã ăn nói khôn ngoan hơn trước nhiều, nên hai chị em Phó Uyên đều tin là thật, nghe ngắn cả người ra.

Chờ mãi mới tới canh hai, ba người cùng dặt tay nhau ra ngoài đồng, thấy lạnh hơn bên trong nhiều. Dưới ánh sao, ba người chạy thẳng lên núi. Dur Vân bỗng ngừng lại nói:

- Hai chị em cứ việc đi lên đi, tên ma đầu Bát Thủ chưa luyện công xong, không thể lộ diện được, nếu gặp những người khác thì cứ giờ bộ pháp Cửu Cung Âm Dương Chính Phán của tôi dạy cho, là sẽ yên ổn qua được ngay. Nếu nghe thấy tôi huýt hai tiếng còi tức là không lấy được bảo kiếm, hai người đừng có lưu luyến gì nữa, phải lập tức xuống núi, đến trước Phong Động mà gặp tôi.

Uyển cô nương và Thanh Nhi từ khi được Dur Vân dạy cho mấy môn võ, khinh công và võ công tiến nhanh vô cùng, chỉ nhảy một cái đã đi xa được ba bốn trượng rồi, nhún vai mấy cái đã ra xa hơn hai mươi trượng.

Thật ra thì Dur Vân vẫn đi cạnh hai người như ẩn mình trong bụi cây đó thôi, thấy Phó Uyên tiến bộ như vậy trong lòng cũng mừng thầm.

Đường núi này càng đi càng dốc, hai chị em đi một hồi lên thẳng tới giữa núi đã thấy hơi thấm mệt, mới ngừng lại giây lát để nghỉ chân và điều vận lại hơi sức, đang định tiếp tục lên nữa bỗng thấy trên đầu có tiếng người quát hỏi:

- Ai thế? Đêm khuya thế này dám xông lên núi vậy để làm gì?

Vừa dứt câu đó lại có một tiếng:

- Đánh.

Bỗng thấy trên không có hai vật sáng như sao sa ném xuống đầu hai chị em. Uyển cô nương thất kinh đang định giờ kiếm gạt đỡ, bỗng thấy hai vật như sao sa đó rơi téo sang đập vào mồm đá tung tóe đom đóm lửa ra, lại nghe thấy một tiếng kêu “hự” ở xung quanh mình phát ra. Nàng lại trông thấy một cái bóng đen lẩn long lóc rơi xuống dưới chân núi, một lúc sau tiếng thét thê thảm từ dưới chân núi đưa lên ai nghe thấy cũng phải sớn lông rùng mình.

Nàng biết ngay là Ngôn đại ca ra tay giúp mình, trong lòng khoan khoái vô cùng, tay vẫn dắt Thanh Nhi, chân vẫn không ngừng cứ thế lên thẳng đỉnh núi.

Suốt dọc đường nghe thấy tiếng người kêu la “hự”, tiếng thét dưới chân núi và trông thấy những bóng đen hết cái này tới cái nọ lẩn long lóc xuống dưới chân núi. Nhờ có Dư Vân giúp đỡ cho hai chị em Uyển cô nương nên không hề bị cản trở, lên thẳng một mạch tới đỉnh núi.

Khi lên tới đỉnh núi Uyển cô nương trông thấy một cái bóng đen ở phía trước xông tới.

Người ấy múa song chưởng vừa tiến tới đánh, miệng vừa quát lớn:

- Xuống đi!

Uyển cô nương thấy song chưởng của kẻ địch nhanh vô cùng không tiện giờ tay lên đỡ liền nhảy trái sang bên để tránh và quát bảo em rằng:

- Em Thanh hãy cẩn thận!

Thanh Nhi ở phía sau vừa cười vừa đáp:

- Chị cứ yên trí, chúng không làm gì nổi Thanh Nhi đâu!

Thì ra Thanh Nhi thấy kẻ giặc đánh trộm liền nổi giận múa hai tay nhảy lên điểm luôn bút phán quan vào lưng kẻ địch. Tên giặc nọ cũng là một tay hảo thủ trong chùa, thấy chưởng đánh ra mà thân hình của đối phương đã mất dạng liền. Bỗng nghe phía sau lưng có gió lạnh thổi tới biết là nguy tai vội quay lại định bắt lấy đôi phán quan bút của Phó Thanh.

Phó Thanh tuy tuổi còn trẻ nhưng rất khôn ngoan lanh lợi, biết trước kẻ địch thế nào cũng quay lại cướp bút của mình, vội rẽ đôi bút sang hai bên rồi lại hợp lại vào một nơi, dùng thế Nhị Long Đoạt Châu điểm nhanh vào hai mắt của đối thủ.

Thế này nhanh vô cùng, tên giặc không ngờ đối thủ bé nhỏ như vậy mà đôi miếng nhanh đến thế muốn tránh cũng đã không kịp, đành phải nhảy sang bên nhưng chân chưa đứng vững đã nghe thấy tiếng quát lạnh lạnh, thì một luồng gió đâm tới ngực liền, tên giặc ấy ráng mím môi lại, nhảy về chỗ cũ mới tránh khỏi thế kiếm của Uyển cô nương đâm vào giữa ngực.

Vì thế kiếm đó nhanh quá, y chỉ có thể tránh cho khỏi chết chứ dùi y đã bị chém bằng mất một miếng thịt rồi, đau đến suýt chết ngất được, chỉ kêu “hự” một tiếng, thân hình đã rơi bỏ xuống. Uyển cô nương nhanh tay bồi thêm một nhát kiếm, thế là tên nọ đi đòi nhà ma!

Giết xong tên giặc, hai chị em nhảy nhót hai ba cái nữa đã tới bãi đất hoang trước chùa. Lúc ấy bốn bề tối đen như mực, gió lạnh thổi buốt xương. Uyển cô nương khẽ hỏi

Thanh Nhi rằng:

- Vừa hồi nãy chúng ta nghe thấy tiếng chuông gõ dồn dập, sao bây giờ lại yên lặng như thế?

Thanh Nhi là con ghé mới ra đời, không biết sợ hãi liền đáp:

- Mặc chúng, đã có Ngôn đại ca trợ giúp chúng ta, còn sợ gì nữa? Hãy để Thanh Nhi mở đường cho chị.

Nói đoạn, Thanh Nhi xông ngay vào trong chùa, Phó Uyển kéo lại khẽ quát:

- Thanh Nhi, em chớ có liều lĩnh như vậy. Nhỡ thất thế bị bắt hay bị thương thì chị biết nói sao với ông chứ?

Bỗng có tiếng cười nhạt rất bén nhọn xa xa đưa tới, Uyển cô nương nghe thấy thất kinh nhìn kỹ về phía có tiếng cười, đã thấy trên bãi đất hoang có một bọn người đứng đông nghịt. Vì không có ánh đèn và ánh trăng nên không biết rõ là ma quỷ hay là người thật.

Mấy ngọn đèn Không Minh trong chùa bị gió thổi phát phới, thỉnh thoảng chiếu chút ánh sáng ra bên ngoài. Bọn phi đồ kia tựa như u hồn đã hiện ra trước mặt chị em Phó Uyển. Dưới ánh sáng đèn, sắc mặt tên nào, tên này vàng khè trông rất rùng rợn.

Phó Uyển thấy người đứng đầu là kẻ ngày hôm nay đã nói dối mình là Bát Thủ Thiên Tôn đi vắng chưa về và cũng là chủ trì chùa Thanh Phong tên là Trí

Không. Chỉ nghe thấy Trí Không nói:

- A di đà Phật! Dĩ nhiên là hai tiểu thí chủ quay trở lại. Thiết tưởng nơi Thanh Phong Tự chúng tôi là cửa Phật thanh tịnh, sao tiểu thí chủ lại nửa đêm khuya xông vào núi chém giết nhiều người bị thương, bị chết như thế này? Không sợ Phật Tổ giáng tội cho hay sao?

Uyển cô nương kiêu ngạo đáp:

- Tuy đêm khuya chúng tôi lên núi, nhưng có phải định kiếm đại sư đầu mà thủ hạ của quý chùa cứ đánh trộm, đánh lén chúng tôi mãi để làm gì? Hình như bọn họ chỉ muốn giết chết chị em chúng tôi mới hả dạ, như vậy chúng tôi không ra tay tự vệ sao được, vì lẽ đó cho nên tôi có giết chết thêm vài người nữa hay đã thương nhiều thêm nữa cũng không oán trách chúng tôi được.

Trí Không hòa thượng giọng cười the thé, và nói:

- Nữ thí chủ ăn nói khôn ngoan lắm, nhưng phải biết rằng, giết người thì phải đền mạng, nợ tiền thì phải trả lãi. Hai người không thể thoát được, nhưng chuyện đó bàn tăng tam gác sang bên, hãy hỏi Nữ thí chủ đêm khuya định lên chùa Thanh Phong này làm gì?

Trí Không hòa thượng lộ hung quang nhìn thẳng vào mặt Uyển cô nương để nghe câu đáp.

Uyển cô nương cả cười một hồi, giơ tay lên vuốt tóc và nói:

- Đại sư đã biết còn hỏi làm gì? Xưa nay người đi tu không hề nói dối ai, nếu bốn cô nương đây không khôn ngoan tí chút thì có phải là bị đại sư nói dối rồi không? Bát Thủ Thiên Tôn hiện giờ chạ ở trên tầng tháp thứ sáu đang luyện Tỷ Ngộ Huyền Công là gì?

Trí Không nghe nàng nói như vậy thì thất kinh lùi lại hai bước, biến sắc mặt quát hỏi:

- Tại sao... mi... lại biết rõ như vậy hả?

Trí Không vừa nói xong, bỗng ở phía sau có giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Trí Không sư đệ đối phó với hai đứa nhỏ này hà tất phải tổn hao hơi sức, hãy bắt chúng nó trước đã.

Nói xong tên nọ đã xông lên phía trước, Uyển cô nương thấy người đó là một đại hán vạm vỡ cao lớn, đôi mắt ba góc, lông lánh lộ hung quang, tay cầm hai cái lao bằng sắt. Lúc ấy Thanh Nhi không sao nhìn được cầm bút phán quan lên, tới trước mặt đại hán vừa cười vừa nói:

- Tên này ngu xuẩn, dạn dòn như vậy mà dám ra bêu xấu hay sao? Để tiểu gia cho người về âm phủ cho rồi.

Đại hán nọ xưa nay vẫn kiêu ngạo, tự đắc, không coi ai vào đâu, ngoài sư phụ y là Bát Thủ Thiên Tôn ra, không hề chịu nghe lời ai khuyên bảo nửa câu, thì có bao giờ chịu để cho Phó Thanh ăn nói vô lễ với mình như vậy, bèn hét lớn lên một tiếng như hổ gầm và lớn tiếng nói:

- Con chó con kia, mày muốn chết phải không?

Vừa nói y liền múa song sóc đập bổ vào đầu Thanh Nhi. Thanh Nhi biết khí giới của đại hán nọ sức mạnh và nặng vô cùng, muốn thắng nổi phải dùng đến thân pháp lanh lẹ và khôn ngoan của mình mới được. Chờ cho song sóc sắp đâm xuống, Phó Thanh thoáng một cái đã lên ra phía sau đại hán rồi.

Đại hán nọ bỗng thấy mất dạng Thanh Nhi, song sóc đánh hụt, thân hình sắp ngã về phía trước, biết ngay là nguy tai đã đến, vội nhảy thẳng ra phía trước hơn một trượng, đến khi quay đầu trở lại nhìn thì Thanh Nhi đang cầm song sóc, miệng cười khúc khích đứng ngay trước mặt y rồi.

Trí Không thấy vậy cũng phải chau mày vì thấy thân pháp của Phó Thanh kỳ lạ quá, dù thấy y với chị y không phải là những tay tầm thường, nhưng không biết hai chị em y tới kiếm sư tôn mình có việc gì. Chỉ còn một hai tiếng đồng hồ nữa sư tôn mình đã luyện xong, nếu không nghĩ cách níu chúng lại thì hỏng hết sự tu luyện của thầy mình...

Lúc ấy Trí Không thấy đại hán nọ bị Thanh Nhi làm cho quay chong chóng.

Đại hán nọ tên là Mạc Hồ, nhị đệ tử của Bát Thủ Thiên Tôn Ngao Hóa, biệt hiệu là Trấn Sơn Thần, võ công cũng khá, đêm hôm nay cũng vì y quá khinh địch nên mới bị Thanh Nhi dùng thân pháp quái dị bốn cọt như vậy.

Lúc này Mạc Hồ trông thấy các sư đệ đều nhìn cả về phía mình nên xấu hổ vô cùng, bèn nghĩ thầm:

- Mình chỉ vì quá nóng mà bị thất thế như vậy, nhưng sự được thua của mình rất

thường, nếu làm lỡ việc tu luyện của sư tôn mới là tai hại, chỉ còn một vài tiếng đồng hồ nữa sư tôn mình đã hoàn thành công quả, nếu để cho địch quấy nhiễu làm cho sư tôn phân tâm rồi tẩu hỏa nhập ma, vì vậy sư tôn mới sai thất sư đệ Trí Không canh phòng bên ngoài, nếu có cường địch hãy dùng lời lẽ tử tế mà ngăn cản lại. Trước kia ta cứ cho sư tôn cùng Trí Không sư đệ làm ta ghen hờn, nay làm sự mới phải chịu, y quả là người lão luyện và trầm tĩnh hơn mình.

Y càng nghĩ càng nóng lòng sốt ruột, lại thấy Thanh Nhi tỏ vẻ khinh miệt mình, y liền nghĩ rằng, mím môi tấn công luôn một hơi bảy tám thế, Thanh Nhi thấy kẻ địch nóng nảy như vậy thì trong lòng hờn hờ vô cùng, liền giờ môn Chung Kỳ Phục Ma Tam Thập Lục Đả ra múa đôi phán quan bút cứ nhắm các yếu huyệt của Mạc Hồ mà tấn công.

Trí Không đứng cạnh nói với các sư đệ rằng:

- Đòi phán quan út của thằng nhỏ này giống như thủ pháp của Tích Sơn Nhị Điều, nhưng còn quái dị hơn nữa, chắc nó có liên quan gì đến Tích Sơn Nhị Điều cũng nên.

Bên cạnh Trí Không có người khác nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy, nhưng trong lúc sư tôn mình đang đi tới mức quan trọng này mà chúng nó đến quấy nhiễu tôn sư, chắc có dụng ý gì khác, chứ không phải Tích Sơn Nhị Điều sai nó tới có việc gì nói với sư tôn mình đâu.

Trí Không ngẫm nghĩ giây lát, liền đáp:

- Dù sao, trước hết chúng ta phải giữ chúng lại đã, qua được giờ nào hay giờ nấy. Cổ nhân đã dạy: “Tiểu sự bất nhẫn tắc loạn đại mưu”. Sư tôn đã nghiêm cấm lúc này ra tay đấu với chúng. Hai đứa nhỏ này dám tới đây chắc phải có gì ý thị nên chúng nó mới dám như vậy. Có lẽ phía sau chúng nó còn có những người lớn khác cũng nên. Nhưng dù sao ta cũng phải cố ổn định cho chúng nó ở lại đây thì hơn.

Bỗng nhiên phía sau có tiếng người tiếp lời nói:

- Nay Trí Không sư huynh! Chẳng lẽ mười mấy nhân mạng của bốn sư chúng ta đã bị chúng nó giết chết và đánh cho bị thương như vậy mà cả bọn chúng ta cũng đành chịu để yên cho hai đứa tiểu yêu này hay sao?

Trí Không nghe nói như vậy bèn chậm rãi đáp:

- Cứu sư đệ há chẳng biết nợ máu thì phải đền máu, chẳng những như vậy mà còn phải tính đến cả vốn lẫn lời nữa chứ? Chúng nó làm sao thoát khỏi những bàn tay của chúng ta mà sư đệ lại phải nóng nảy như vậy? Nhưng mà lúc này nếu để cho sư tôn của chúng ta bị tẩu hỏa nhập ma thì đệ có chịu nổi trách nhiệm này không?

Lúc ấy, Phó Uyển cảm kích đứng sừng sững ở giữa đấu trường cứ nhìn chòng chọc vào Thanh Nhi, thấy em sử dụng Cửu Cung Chính Phản Âm Dương Bộ Pháp và Chung Kỳ Phục Ma Tam Thập Lục Đả rất thuần thuộc, hơn hờ cả mình, và lại thấy Thanh Nhi chỉ dùng có hai thế ấy mà đã khiến Mạc Hồ cuồng quật cả chân tay rồi. Như vậy đã thấy võ học của Dư Vân quả thật là thần diệu không lường. Sau nài lại thấy Thanh Nhi quay phía nào, Mạc Hồ cứ phải quay theo về phía đó, không sao nhịn được cười.

Từ khi Uyển cô nương nước vào quảng trường trước chùa tới giờ, đi được hơn nửa tiếng rồi, nàng nghĩ thầm:

- Thế này cũng hay. Mục đích của mình là lấy lại Thái A Kiếm, chứ không phải tới đây để xung đột với bọn chúng. Quý hồ cứ giữ chúng ở cả đây để Ngôn đại ca tự tiện hành động là xong.

Trí Không thấy Trần Sơn Hồ Mạc Hồ bị Thanh Nhi đùa giỡn đến nỗi khó coi quá, lo ngại vô cùng.

Mấy tên sư huynh, đệ đứng cạnh chỉ muốn nhảy vào giúp sức, nhưng đều bị Trí Không ngăn cấm cả. Vì hòa thượng nợ thấy Thanh Nhi không có ý giết Mạc Hồ, trái lại thời gian càng kéo dài bao nhiêu, càng có lợi cho bên mình, thì cứ để nhị sư huynh quây quần như vậy, lại có thể cho nhị sư huynh một bài học để từ nay trở đi đừng có tự phụ như trước nữa và để cho đôi phương khỏi nghi ngờ. Trí Không liền tiến lên, chấp tay chào Phó Uyển vừa cười vừa nói:

- Nữ thí chủ, quả thật gia sư hiện đang tu luyện Tỳ Ngộ Huyền Công ở tầng trên bảo tháp. Lúc này đang là lúc khẩn trương nhất, bắt buộc bản tăng phải nói đôi hai vị thí chủ để khỏi làm lỡ việc tu luyện của gia sư thôi, xin nữ thí chủ lượng thứ cho.

Thấy Trí Không nói như vậy, Phó Uyển biết là tên nợ định giữ chị em mình ở lại để chờ sư phụ y tu luyện xong là xuống đây đối phó với mình...

Nghĩ tới đó, nàng bỗng nghe thấy trên không có hai tiếng còi rít lên như tiếng hạc kêu vậy, biết là Dư Vân đã thành công rồi, trong lòng mừng thầm, nhưng mặt vẫn như thường, mỉm cười nói:

- Đại sư nói như vậy mà tôi còn không tin thì thật vô lễ quá. Sự thật chị em tôi lên đây chỉ muốn hỏi lệnh sư một việc xưa kia, có thể thôi. Nếu lệnh sư có ở chùa thì mai chị em chúng tôi trở lại vậy, có điều gì không nên, không phải, mong đại sư tha thứ cho.

Nói xong, nàng lên tiếng gọi:

- Em Thanh, chúng ta đi thôi.

Phó Thanh cũng nghe thấy tiếng còi của Dư Vân rồi, nay thấy chị gọi, liền thâu tay ngay, nhảy về bên cạnh chị.

Rồi hai chị em chấp tay chào Trí Không, cùng vui vẻ chạy xuống núi.

Trí Không cũng nghe thấy tiếng còi, cứ tưởng là hạc kêu, không để ý tới, thấy chị em Phó Uyển đi rồi, mới thờnh nhẹ một cái, cả mấy người sư huynh đệ đứng cạnh đó cũng vậy.

Còn Trần Sơn Hồ Mạc Hồ mỗi một đến mất hết tinh thần, hai chân mềm nhũn, thấy kẻ địch đi khỏi, ngã ngồi phịch xuống liền, lâu lắm không đứng dậy.

được, mồm cứ nói luôn:

- Thằng nhỏ ấy lợi hại thật!

Trí Không liền sai người xuống tận chân núi nhặt mấy xác chết đem chôn rồi nói:

- Theo chỗ tôi tính toán thì chỉ còn hai tiếng nữa là sư tôn hoàn thành công quả rồi.

Ngày mai hai đứa nhỏ còn tới đây nữa, thế nào cũng bị đánh chết dưới chuông Tý Ngọ Huyền Công của sư tôn chúng ta không sai.

Ngờ đâu, Bát Thủ Thiên Tôn không những bị người ta cướp mất Thái A Bảo Kiếm mà còn bị đánh chết ở trong bảo tháp là khác nữa.

Xưa nay Bát Thủ Thiên Tôn vẫn cấm ngặt không cho các đệ tử được tự tiện lên trên bảo tháp, lúc nào cần gọi tới sẽ gõ một tiếng khánh nhỏ, các đệ tử mới được lên hầu.

Các đệ tử chờ bảy tám tiếng đồng hồ vẫn không thấy sư tôn cho gọi, và cũng không thấy sư phụ xuống dưới tháp, Trí Không mới sinh nghi, liền đánh liều leo lên trên tháp xem, mới hay Bát Thủ Thiên Tôn chết đã lâu rồi, và Thái A Kiếm cũng mất luôn. Lúc này y mới biết đã bị mắc hãm hai đứa nhỏ rồi, liền cho người xuống núi tìm kiếm.

Nhưng y có biết đâu, lúc này hai chị em Phó Uyển đã ở ngoài xa năm sáu trăm dặm rồi.

Hãy nói, hai chị em Phó Uyển chạy xuống núi, đã thấy Dur Vân đang ở trước Phong Động, tay cầm sẵn thanh kiếm Thái A đợi chờ.

Chàng thấy hai chị em họ đã xuống, liền khẽ quát:

- Đi thôi!

Ba người trở về khách sạn của Dur Vân trọ tại nội thành, lúc ấy đã canh tư rồi. Ba người nhảy qua tường vào, trong khách sạn mọi người đang say ngủ, nên không một ai hay biết gì cả.

Dur Vân lấy đá lửa ra đánh, châm vào cuộn giấy chỉ thù (giấy bản cuốn tròn khi châm cháy có thể thổi bốc lửa lên như cái đóm vậy), rồi thổi lên châm vào ngọn đèn trong phòng sáng tỏ liền.

Dur Vân khẽ bấm cái chốt ở kiếm Thái A, lò xo bật mạnh ra một cái, một tiếng kêu rú lên như rỗng ngậm vậy, mãi mãi không dứt, rồi từ từ kéo lưỡi kiếm ra khỏi bao, chỉ thấy hào quang như điện, lưỡi kiếm từ đầu chí đuôi dài chừng ba thước sáu tấc, bao kiếm có tua mã vĩ dài hai tấc.

Khi kiếm đã ra khỏi bao, ánh sáng đèn cũng phải tối sầm lại, Dur Vân tặc lưỡi khen ngợi và nói:

- Quả nhiên là kiếm tốt thật.

Chàng đưa kiếm cho Uyển cô nương và nói tiếp:

- Lợi khí thần vật này, quả đẹp vô cùng. Thảo nào cô chịu khó lặn lội xa xôi ngàn dặm tìm kiếm, bây giờ nguyện vọng của cô đã đạt rồi. Khi trời sáng tỏ, cô và Thanh Nhi phải đi ngay nhé.

Uyển cô nương đỡ thanh kiếm, vái chào cảm tạ và hỏi Dur Vân về tình hình lúc cướp ra sao?

Thì ra, lúc Dur Vân lên trên núi, liền chia tay với chị em Phó Uyển, nhưng sự thật chàng có xa cách hai người bao giờ đâu. Chàng nhảy vào trong bụi cây, rồi từ cây này sang cây nọ, cứ đi trên cao theo cạnh chị em Phó Uyển, bỗng chàng trông thấy có mười mấy cái bóng chạy tới. Tên phi đồ đi đầu đã gặp nàng, liền lấy ám khí ra ném luôn, chàng phải dùng tay gạt hộ ám khí đó, rồi đứng trên cây xem hai chị em đối phó với giặc ra sao?

Chàng thấy hai chị em chỉ đánh hai ba thế đã giải quyết xong bọn giặc, liền lúc ấy chuông trong chùa đã vang lên, chàng nghĩ thầm:

- Nếu bây giờ tất cả sư trong chùa ủa ra thì chị em nàng địch sao nổi?

Nghĩ tới đó, chàng nhảy xổ xuống đánh bọn giặc, những tên giặc canh gác đó cứ cách ba trượng lại có một tên ngồi gác ở trên lối đi.

Nhưng chúng có ngờ đâu phía sau lưng lại có người tới đánh lén như vậy, nên tên nào tên nấy đều bị chàng đánh và vứt xuống dưới chân núi tức thì.

Đáng lẽ Dur Vân xuất thân của Phật phái cái giới mới phải, nhưng chàng lại có ý niệm khác người là: giết thêm một kẻ ác là gây thêm một thiện quả. Lúc chưa xuống núi chàng đã trồng một cuộc sát giới vô biên cho ngày nay rồi.

Sau này khi hạ sơn, trong mười năm trời, chàng đã giết không biết bao nhiêu nhân vật hắc đạo trong giang hồ. Đó là số trời đã định, nên chàng mới có ý niệm như thế?

Hãy nói Dur Vân quét sạch hết quân mai phục canh gác rồi, hai tay vỗ mạnh một cái, đã nhảy lên trên đỉnh cây, rồi chuyển từ cây này sang cây nọ mà đi thẳng lên trên đỉnh núi, và ngừng chân trên cây thông cổ thụ ở trước cửa chùa ngắm xem hai chị em Phó Uyển đối phó với mấy người trong chùa ra sao?

Chàng thấy Thanh Nhi sử dụng Cửu Cung Âm Dương Chính Phản Thân Pháp quái lạ của mình dạy cho, để đối địch với Mạc Hồ, bất cứ Mạc Hồ giờ thế võ tinh diệu đến thế nào,

Thanh Nhi chỉ khẽ len mình một cái, là tránh khỏi ngay, linh hoạt vô cùng, trong lòng rất làm an ủi hết sức, lại thấy Trí Không với các sư huynh đệ đứng cạnh đó xem, chớ không định ra tay đối địch với Phó Uyển biết ngay chúng định tâm kéo dài thời gian, để cho gia sư của chúng đủ thời giờ luyện thành công môn võ học siêu quần.

Nghĩ ngợi giây phút, chàng len mình chạy luôn vào phía sau chùa. Chàng đoán trong, ngoài chùa và trước mặt bảo tháp thế nào cũng có năng thủ ẩn nấp một nơi mai phục, chỉ hơi nghĩ ngợi một chút, liền quyết định ra kế hoạch để hành sự ngay và thị có Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp quái dị khó lường, bất cứ sao bọn người mai phục cũng không thể nào trông thấy rõ hình bóng của mình được.

Dur Vân lướt xuống phía sau chùa, bỗng thấy một cái bóng đen thấp thò đằng sau cây cổ thụ, hình như không phát giác mình đi qua, nên chàng yên tâm chạy thẳng tới trước bảo tháp, ngừng đầu lên nhìn thấy tháp cao bảy tầng, chót vót tới tận từng mây, mỗi một tầng, chỗ mái hiên có treo ba ngọn đèn gió, ánh sáng lơ mơ trông thật rùng rợn, riêng tầng thứ ba là không có ánh sáng đèn chiếu ra và tầng nào cũng vậy, đều có năng thủ (người giỏi võ) đứng trên hiên, lưng dựa tường, trong bóng tối không có bóng trắng, khó mà biết được các tầng có người đứng canh gác như vậy. Nhưng với đôi mắt của Dur Vân khác người, liếc trông một cái là thấy liền.

Dur Vân liếc nhìn xung quanh, thấy trước sau bảo tháp có những mấy chục chòi canh ngầm, trong lòng cũng phải hơi kinh hoảng nghĩ thầm:

- Họ bố trí như thế này, nếu phải người khác, có khác gì đưa dê vào miệng hùm không? Nhưng dù sao chúng cũng không thể làm khó dễ được ta.

Nghĩ xong, chàng bỗng lướt một cái, đã lên tới phía sau một chòi canh gần đó nhất, vội gơ hai ngón tay ra điểm luôn huyệt ngũ của tên nọ, lại sang chòi canh thứ hai cũng điểm huyệt như vậy, động tác nhanh nhẹn vô cùng, hình bóng phảng phất như bóng ma, ngay cả ban ngày chưa chắc đã trông thấy rõ hình bóng của chàng, huống chi là ban đêm không có ánh trăng này?

Chỉ trong chốc lát, chàng đã điểm huyệt hết tất cả những tên gác chòi canh ở xung quanh bảo tháp, chỉ còn lại những tên đứng trên mái hiên các tầng trên là khó ra tay thôi, tất nhiên chàng muốn chế ngự chúng cũng không khó khăn gì cả, nhưng chàng không muốn có một tiếng động nào, và cũng không muốn để lộ cho một ai hay biết là mình ra tay cả.

Chàng nghĩ mãi không ra được một cách hoàn hảo nào, bỗng ngừng đầu lên trông thấy một cảnh cổ thụ cách đình tháp chừng mười lăm, mười sáu trượng, đang rung động ở trên không, liền nghĩ:

- Sao ta ngu thế, từ cành cây này nhảy sang bên đình tháp có phải đỡ tốn công không?

Chàng quyết định xong, liền len tới cạnh cây cổ thụ, để ý xem có người mai phục ở trên cây không? Thấy không có điều gì khả nghi rồi, chàng vẩy hai tay một cái, người đã vọt lên cao bảy tám trượng, rồi mượn cành cây bên trên lấy sức nhún vai nhảy cái thứ hai, cứ nhún nhảy bảy tám cái đã lên tới cành cây chia ra gần đình tháp rồi.

Khinh công tuyệt đỉnh như chàng, trong võ lâm ngày nay khó có người thứ hai như vậy. Dur Vân đứng trên cành cây như đóng đinh vào vậy, tha hồ cành cây lắc lư thân hình chàng cũng lắc lư theo, ổn định như thường.

Chỉ thấy chàng hít hơi mạnh một cái, hai chân nhún cành cây trĩu xuống chờ cành cây bật trở lên, liền mượn sức bật lại đó, bắn thân hình lên cao hơn mười trượng, chờ lúc hết đà thân hình rơi xuống, co ngay chân tay lại, lộn luôn hai vòng, rồi lại gơ thẳng chân tay ra, như một con chim ưng bay lượn trên không, lướt quanh đình tháp ba vòng từ từ giáng xuống, hai tay dính vào cái hồ lô trên chót đỉnh, đây chính là Thiên Sơn Tuyệt Kỳ Thất Cầm Thân Pháp thật là tài khéo tới chốn tột mức!

Dur Vân cúi xuống, hai chân móc lấy mái hiên, đầu dốc ngược, hai tay dính sát tường, như là con mối (thần lẩn hay thạch sùng) chui luôn vào tầng thứ bảy, thấy bên trong không có một bóng người nào, tối om như mực.

Chàng thấy cửa cầu thang đi xuống tầng thứ sáu bị lấp bằng một tấm sắt dày, liền dùng Kim Cương Chỉ, gơ hai ngón tay từ từ cắm vào tấm sắt dày hơn hai tấc ấy, tựa như cái khoan, khoan thủng hai lỗ vậy, rồi móc hai ngón tay lại định kéo lên, nhưng lại lắc đầu rút hai ngón tay ra, móc trong lưng lấy thanh dao găm Linh Tề ra, đâm luôn vào lỗ hồng, từ từ cắt thành một cái vòng, trục kính hơn hai thước, rồi khẽ nâng miếng sắt tròn đã cắt lên, thế là lộ ra một cái lỗ, bỗng thấy một chút ánh sáng ở trên vách lấp lóe, không chần chừ chờ đợi gì, thân hình sa xuống liền, cứ sát vách mà tiến, đã trông thấy Bát Thủ Thiên Tôn đang ngồi xếp bằng tròn trên cái thảm, hai mắt nhắm nghiền, gân mặt cứ xúc động luôn luôn, hai chưởng đang giữ thế đầy thẳng ra.

Tới khi nhìn thật kỹ, chàng kinh hoàng vô cùng, vì thấy khắp người Bát Thủ Thiên Tôn đều mọc lông trắng dài gần cả thước, che lấp cả mắt mũi. Nếu ai không biết tướng y là con vượn hóa thân chứ không phải là người.

Dur Vân định nhanh tay dùng Hiên Viên Thập Bát Giải chế ngự luôn Bát Thủ Thiên Tôn, nhưng vì chưa trông thấy Thái A Kiếm để đâu nên vẫn trù trù chưa hạ thủ vội, vì chàng sợ Thái A Kiếm cất giấu nơi khác, lại phải tốn công tìm kiếm, có phải mất nhiều thời giờ không?

Lúc ấy đột nhiên cổ họng của Bát Thủ Thiên Tôn có tiếng kêu như bò rống phát ra, các khớp xương trong người đều có tiếng kêu “cạch cạch”, song chưởng gơ lên.

Nhờ có mấy cái động tác của Bát Thủ Thiên Tôn vừa cử động, Dur Vân mới thấy tà áo của y kéo lên, bên trong có bao kiếm lộ ra! Chàng hớn hờ mừng thầm, biết Bát Thủ Thiên Tôn luyện tới lúc này đã tới mức Thủy Hỏa Tương Tế (nước và lửa giúp đỡ lẫn nhau) và công hành sắp hoàn thành tới nơi, nếu không ra tay ngay thì hết cơ hội may mắn này.

Chàng định ra tay đột kích, bỗng thấy Bát Thủ Thiên Tôn mở to đôi mắt, mặt mũi tươi tỉnh, thoáng thấy Dư Vân đứng cạnh, giật mình kinh hãi hai tay nhanh như chớp nhắm địch thủ đánh luôn.

Nếu y giờ hết kinh khí (hoi sức mạnh) ra, chỉ sợ hai tầng tháp bên trên bị Tý Ngọ Huyền Công rung đổ mất.

Dư Vân ra tay nhanh vô cùng, đã điểm trúng Khí Lộ huyết của đối phương rồi. Lúc ấy, Bát Thủ Thiên Tôn mới ra tay tới lưng chừng, đã thấy bên ngực phải vừa lạnh buốt, vừa tê tái rồi; chân khí chạy ngược trở lại, máu trong huyết quản cứ sôi sùng sục, hai cánh tay như bóng cao su xì hơi, nặng trĩu xuống không sao nâng lên được, tiếp theo là cả người run lay bầy như cái lò xo vậy.

Thấy mình đã bị người kiềm chế rồi, Bát Thủ Thiên Tôn đôi mắt âm trầm không có thần, nhìn thẳng vào mặt Dư Vân.

Phải biết, Hiền Viên Thập Bát Giải lại được gọi là Thập Bát Chế Long Thủ, là một môn võ công tuyệt học ghi trong Hiền Viên Kinh. Trong đời này, mấy ai có thể giải nổi thủ pháp kỳ ảo ấy được. Dư Vân lại ra tay nhanh như chớp nhoáng như vậy, nếu không thể chàng đã bị Bát Thủ Thiên Tôn hạ thủ trước rồi.

Từ khi hạ sơn tới giờ, Dư Vân đều theo lời dạy bảo của sư phụ Minh Lương là địch chưa ra tay mình đã ra tay trước, nên chưa hề thất thủ bao giờ, còn điều Minh Lương dạy sư khuyên đừng có sát phạt nhiều có tổn thương thiên đạo thì chàng không sao tuân theo được.

Đó cũng tại sát nghiệp của chàng quá nặng, nhân lực không sao hóa giải được, chỉ có ứng thiên mệnh mà tận nhân sự, có thể thôi.

Lúc ấy, Bát Thủ Thiên Tôn thở dài một tiếng rất náo nùng, nhìn Dư Vân chân tay co rúm lại và nói:

- Ta Ngao Hóa bình sanh giết người rất nhiều và không để cho nạn nhân biết tại sao mà chết cả, thì bây giờ tới ta cũng vậy, quả thật tuần hoàn báo ứng có khác! Ta với ngài xưa nay không có hiềm thù với nhau, nhưng ngài tới đây để làm gì ta cũng có thể đoán ra được. Thái A Kiêm ở dưới vạt áo này đây, ngài cứ tự tiện đến lấy đi.

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần, y lại cố hít mạnh một hơi, nói tiếp:

- Môn hạ đệ tử của tôi rất nhiều, thiện ác đều có, chỉ mong ngài...

Nói tới đó, y đã nhắm nghiền mắt lại và tắt thở rồi. Dư Vân thấy vậy cũng phải thở dài một tiếng, rồi lật vạt áo Bát Thủ Thiên Tôn lên rút thanh bảo kiếm ra xem xét qua loa, liền đeo lên trên vai, lại theo đường lối cũ, nhảy lên trên đỉnh tháp, và sang bên cành cây cổ thụ mà xuống.

Chàng ngừng chân trên cành cây, nhìn bảo tháp ngăn người ra, giây lát chàng cảm thấy phen này tới đây lấy lại Thái A Bảo Kiếm cho Phó Uyển, đã ra tay lén lút, giết chết Bát Thủ Thiên Tôn như vậy thật không quang minh chính đại chút nào! Và còn quá độc ác là khác nữa!

Chàng tự khiển trách một hồi rồi mới nhảy xuống dưới đất giải huyết cho tất cả những tên bị điểm huyết hồi này rồi sau đó mới tới trước chùa xem chị em Phó Uyển đang làm gì?

Chàng thấy Phó Uyển cô nương vẫn đứng nguyên chỗ cũ, Trí Không cũng chưa định ra tay đánh, hai bên đều đứng yên cả đó, chỉ có Thanh Nhi đang đùa giỡn với Trần Sơn Hồ Mạc Hồ, đùa đến nỗi Mạc Hồ tức giận kêu la luôn mồm.

Chàng cũng phải cười thầm, Thanh Nhi người thì bé nhỏ mà to gan đến thế, sau này tất sẽ trở nên một khắc ma tinh của giang hồ.

Đêm khuya gió càng lạnh, chàng không muốn kéo thời gian ra nữa, vội vàng vừa chạy vừa huyết hai tiếng còi, để cho hai chị em nọ nghe thấy mà rút lui.

Dư Vân đoán chắc chị em Phó Uyển thế nào cũng nghe thấy tiếng còi của mình rồi, liền quay mình trở lại chôn củ, trong đêm khuya tựa như một con hạc bay từ trên không lướt xuống, tới trước cửa Phong Động liền hạ thân đứng sừng trên bãi cỏ, không có một chút tiếng động nào.

Một lát sau, quả nhiên hai chị em Phó Uyển đã tới nơi hội họp, cả ba cùng tiến thẳng về phía thành Thái Nguyên.

Dư Vân kể lại chuyện lấy bảo kiếm cho hai chị em nghe xong, vuốt ve Thái A Kiêm một hồi không nỡ rời tay, liền vừa cười vừa nói:

- Tâm nguyện của Uyển cô nương tới nay đã được rồi, sau này thế nào cũng sẽ trở nên một hiệp nữ trong võ lâm. Bây giờ tôi xin chúc mừng cô nương trước.

Phó Uyển bấu môi làm mặt xấu, rồi cúi đầu khẽ cười, lại ngừng đầu lờm một cái. Thấy vậy, Dư Vân cũng phải động lòng yêu đương, nhưng phải vội trấn tĩnh lại tâm trí ngay, và nói rằng:

- Hai chị em cứ chờ đợi ở đây, tôi đi ra ngoài kia một lát sẽ trở lại liền. Tôi sẽ xếp đặt cách đi về cho.

Nói xong, chàng chỉ thoáng cái đã rời khỏi khách sạn tới giữa phố rồi, gió đêm lạnh như cắt, nhưng nhân lực của chàng rất tốt, tuy ở trong bóng tối giờ tay ra không trông thấy năm ngón, nhưng trong mười trượng, bất cứ chim chóc hay thú dữ chạy qua cũng không sao tránh khỏi được tầm mắt của chàng.

Lúc ấy, chàng đi bộ pháp như người thường thôi, chân cao chân thấp, đi được một tiếng đồng hồ, bỗng nghe thấy phía trước có tiếng động đưa tới, chàng ngừng chân giây lát, lại tiếp tục đi. “Soạt” một tiếng, một cái bóng đen từ phía trước lướt tới, khẽ rơi xuống trước mặt cản lối đi. Nhìn kỹ, Dư Vân mới hay là một người ăn xin già, quần áo rách rưới, lưng đeo ba cái dây thừng kết bằng cỏ nhỏ, hai mắt cứ nhìn mình tròn trọc, không nói nửa lời.

Dur Vân cười thâm và nghĩ:

- Ta đang muốn kiếm đệ tử Cái Bang, thì vừa may lão này lại tới. Cũng hay, ta đỡ phải tốn công đi một phen.

Nghĩ đoạn, chàng cũng không nói năng gì cả, cứ nhìn lão ăn xin mỉm cười, lắng lắng nghe xem đối phương có nói gì không.

Lão ăn xin đứng lặng yên giây lát, thấy Dur Vân không sợ hãi mình, cũng phải kinh ngạc thâm nghĩ:

- Tên đồ hủ nghèo này cũng can đảm đấy, chứ bộ mặt của Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha này thì trong tỉnh Sơn Tây này ai mà chẳng hay biết. Thanh Phong Bang thế lực lớn như thế mà còn không dám chạm đến ta. Nếu đêm nay ta không dọa được tên đồ hủ này rút lui, thì cũng quái lạ thật. Xem bộ pháp của y như người thường thôi, tất nhiên không phải là nhân vật võ lâm rồi. Hèn chi y không biết ta cũng phải.

Nghĩ tới đó, lão ăn xin nhấp nháy đôi mắt rồi hỏi:

- Ngài đêm khuya thế này mà đi đường một mình như vậy, có ý định thế nào?

Dur Vân nghe nói cả cười, liền đáp:

- Còn lão thì sao?

Ý chàng là tại sao anh lại đi đêm một mình như thế?

Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha nghe thấy Dur Vân hỏi như vậy, sầm nét mặt lại, rồi nói:

- Lão ăn xin ban ngày không dám trông thấy người nên phải ban đêm đi chơi phố như vậy, còn người, thầy đồ hủ có giường không ngủ, đêm khuya lạnh lùng như thế này mà đi du hồ ở ngoài phố chắc cũng không phải hiền lành gì đây.

Dur Vân ha hả cười đáp:

- Thì ra người muốn hỏi lão vấn đề đó phải không? Dù có nói cho người biết cũng không sao, chuyện này giản dị lắm, lão gia ở trong kinh thành Long Đường ra đây vừa mới tới nơi, lão gia này muốn điều tra xem trong Cái Bang có tên nào có hành vi phi pháp không?

Hay là người đã làm việc gì xấu xa nên mới sợ hãi như vậy?

Tam Tuyệt Quái Khất tròn mắt nhìn, cười quái dị vài tiếng rồi đáp:

- Sợ à? Lão gia từ nhỏ đến giờ chưa biết chữ sợ là gì cả, không ngờ mi, một tên đồ hủ lại dám dùng lời lẽ xảo trá dọa nạt lão gia đây. Hừ! Thần Long Đường của Cái Bang là nơi mi có thể tới được hay sao? Nếu đêm nay mi không chịu nói sự thật, lão gia nhất định không tha thứ cho đâu.

Dur Vân chau mày nghĩ ngợi:

- Thảo nào đại ca Thương Ty thường nói, môn hạ của Cái Bang kẻ xấu, người tốt đều có cả và những tay hay sinh sự phi lý lại càng nhiều nữa, nhưng dù sao chúng cũng không dám phản kháng, qui luật của môn phái như vậy ta thử lấy lệnh phủ ra thử xem.

Nghĩ đoạn chàng thò tay vào túi cầm thẻ đồng tía Thần Long Dur Hồ Lệnh rồi vừa cười vừa nói:

- Xem người ăn nói có vẻ tự phụ lắm, chắc cũng không phải là những kẻ tầm thường, người thử nói danh hiệu ra có bao nhiêu đạo hạnh lớn để ta còn xét xem có đáng ra tay không?

Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha cười một cách kiêu ngạo và đáp:

- Tên đồ hủ kia, hãy lắng tai mà nghe, đừng có sợ mất hết cả hồn vía đấy nhé. Lão gia đây là Mạnh Trọng Kha, ngoại hiệu là Tam Tuyệt Quái Khất, vậy mi còn muốn nói gì nữa hay không?

Dur Vân tỏ ra khinh thường mỉm cười hỏi:

- Phi hiệu này nghe cũng kinh người đấy, nhưng thế nào gọi là Tam Tuyệt?

Mạnh Trọng Kha tròn mắt đáp:

- Gì hả, chưa nghe thấy tên ta hay sao? Để lão gia cho mi hay, bản lĩnh của lão gia đây có ba tuyệt là: Tâm Tuyệt, Thủ Tuyệt và Tuyệt Ký, tuyệt này bởi lão gia luyện thành môn Tuyệt Hồ Chương cho nên người ta mới gọi lão là Tam Tuyệt.

Dur Vân thấy Mạnh Kha nói như vậy cũng biết võ nghệ y rất cao, nhưng từ khi mình ra giang hồ tới giờ chưa hề giao đấu với môn hạ của Cái Bang bao giờ, liền vừa cười vừa nói:

- Tuyệt Hồ Chương!

Lắc đầu mấy cái chàng mới tiếp:

- Chương pháp này lão gia chưa nghe thấy ai nói tới cả. Mi thử ra tay đánh mấy chiêu xem nào.

Tam Tuyết Quái Khát hơi giận đáp:

- Tên đồ hủ nghèo này muốn chết chắc? Thử gì chứ thử cái này rất nguy hiểm đó. Thôi được, nếu lão không lộ vài thế tuyệt kỹ thì mi lại bảo lão già đây là người hẹp lượng.

Nói tới đó, y liền hét lớn một tiếng:

- Coi thế!

Y giờ hữu chưởng ra, năm ngón tay cong cong như cái móc giống hệt Hồ Chương nhắm vào hông trái Dư Vân mà cào tới nhanh như điện, như gió mà không có một tí tiếng gió nào kèm theo cả.

Dư Vân cũng phải khen thầm. Công lực của Tam Tuyết Quái Khát thật là hiếm có, liền co chân trái lên. Lúc ấy, chưởng của Quái Khát ra tới lưng chừng hóa cào thành bắt, thuận thế định nắm chặt lấy Uyển Mạch huyết ở cánh tay tả của Dư Vân. Thấy bắt được cổ tay của đối phương một cách dễ dàng như vậy, y ngăn người ra nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ tên đồ hủ này không biết một chút võ công thật chăng? Khi nào ta lại ra tay đánh với một tên văn nhân trời gà không dạng này.

Y chưa nghĩ xong đã thấy những ngón tay bắt vào cổ tay của Dư Vân có một sức mạnh hất trở lại kỳ cương vô cùng, và lại cảm thấy tê tái nữa, vội rút ngay hữu chưởng lại.

Dư Vân tay phải đã nhắm hữu chưởng của Tam Tuyết Quái Khát chém tới.

Cũng may Quái Khát rút tay nhanh, bằng không cả một cánh tay phải đó đã bị chặt gãy rồi.

Tam Tuyết Quái Khát kinh ngạc la lớn một tiếng “Ủa”, tay trái liền nhắm tay phải của Dư Vân vừa chặt huyệt mình, cào luôn. Thế là hai người chưa hề đi động thân mình một chút nào cả mà đã tấn công nhau bảy, tám chiêu liền rồi.

Dư Vân sử dụng Kim Cương Tán Thủ chương pháp rất bình thường, nhưng bên trong tinh xảo vô cùng, oai lực lại càng kinh người nữa. Lúc này Tam Tuyết Quái Khát càng kinh ngạc vô cùng nghĩ thầm:

- Tuyệt Hồ Chương của mình giờ ra tuy không phải là tuyệt học chí cổ lăng kim, nhưng võ lâm hiện thời chỉ có vài ba người là có thể hóa giải được, còn thì những người khác muốn tránh cũng khó mà tránh nổi. Không ngờ tên đồ thủ này chỉ dùng thủ pháp Kim Cương Tán Thủ tầm thường mà giờ liền bảy, tám chiêu của ta thật là quái lạ.

Nghĩ đoạn y vội lùi lại tám bước, quát lớn hỏi:

- Mi là ai?

Dư Vân cả cười và đáp:

- Ngươi đã chịu thua rồi phải không?

Nghe chàng nói vậy, Tam Tuyết Quái Khát Mạnh Trọng Kha giận đến dựng ngược tóc lên, la lớn nói:

- Mi nói gì hả? Lão gia đây đã thua chiêu nào đâu!

Nói xong, Quái Khát sử dụng cả song chưởng nhanh như gió tấn công tới, chỉ trong nháy mắt đã thay đổi ba chiêu liền đều nhắm những bộ vị khác nhau mà cào tới.

Nếu người có võ công hơi kém một tí, không biết đâu mà tránh những thế võ kỳ lạ đó, không chết cũng phải bị thương nặng, đây là một thế võ quái lạ trong chín thế Cổ Tuyệt Hồ Chương. Dư Vân mỉm cười, chờ song chưởng của đối phương sắp tấn công tới gần người, chỉ giờ hai chưởng lên bên trong mà sử dụng Tiểu Thiên Tinh chương lực đỡ luôn, chỉ nghe thấy “Bùng” một tiếng.

Tam Tuyết Quái Khát đã loạn choạng bật luôn ba bốn bước rồi mà Dư Vân vẫn đứng vững như tượng đồng. Quái Khát ngờ ngạc biến sắc mặt.

Dư Vân ngẩng đầu lên nhìn tới thấy bên phía đồng đã sắp sáng tỏ liền nghĩ thầm:

- Trời sắp sáng tỏ rồi, ta cũng nên ngưng tay đừng đùa nữa.

Liền chìa Tia Đồng Thần Long Lệnh ra và nói:

- Mong Mạnh Bang đầu chó vì chuyện vừa xảy ra đây mà nổi giận. Hãy coi cái này thì biết tôi là ai.

Tam Tuyệt Quái Khất giật mình tròn mắt lên nhìn, vội biến sắc, mặt trở thành vẻ cung kính nhưng vẫn chưa chịu quỳ lạy, chỉ buông xuôi tay hỏi:

- Thì ra ngài cầm Tia Đồng Thần Long Lệnh, một phù lệnh tôn sùng chí thượng của bốn môn. Theo qui điều của bốn môn, ai cầm lệnh phù này tức là đại diện Trưởng Lão của bốn môn, muốn sai khiến gì, muốn ra lệnh chém giết Mạnh mẽ cũng phải tuân theo, nếu ngài cho rằng việc vừa rồi có điều chi bất mãn, xin cứ xử phạt Mạnh mẽ, nhưng lão ăn xin này chưa được biết rõ là Thần Long Lệnh này có tất cả tám cái, bốn cái làm bằng đồng tía, bốn Trưởng Lão của bốn môn, mỗi người giữ một cái, khi đưa lệnh này ra thì dù là Bang chủ cũng phải tuân theo mệnh lệnh, còn bốn cái nữa làm bằng sắt Diễm Điện do Bang chủ cầm giữ, có việc lớn là đưa phù lệnh sắt Diễm Điện đó ra, trong hai mươi năm nay chưa thấy vị nào sử dụng tới Tia Đồng phù lệnh này, trong điều lệ của bốn môn, tuy có một điều là ai cầm phù lệnh này tức đại biểu Trưởng Lão bốn môn, nhưng Trưởng Lão không bao giờ cho ai mượn phù lệnh này cả.

Năm năm trước đây, Tứ Trưởng Lão chết vì bệnh hoạn, thế Tia Đồng có trao lại cho Cửu Chỉ trưởng lão, tháng trước lão ăn xin ở Thiểm Nam có gặp Cửu Chỉ trưởng lão, thì

Trưởng Lão nói:

- Thế Đồng Tia của Tứ Trưởng Lão đã trao cho Tà đại hiệp rồi và từ nay Tà đại hiệp tức là Tứ Trưởng Lão. Chẳng hay ngài là Tà Trưởng Lão đây phải không? Nhưng hình dáng và tuổi tác không giống Cửu Chỉ trưởng lão nói. Xin thứ lỗi cho lão ăn xin này hỏi một cách đường đột như vậy.

Dư Vân mỉm cười bỏ phù lệnh Đồng Tia vào túi rồi khẽ gỡ mặt nạ ra. Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha vội quỳ một chân xuống và nói:

- Tứ Trưởng Lão giá lâm, phân đường chủ tỉnh Sơn Tây, Mạnh Trọng Kha xin lãnh tội.

Dư Vân hai tay đỡ Quái Khất, vừa cười, vừa nói:

- Mạnh đường chủ không có tội gì cả, tôi đang có việc định nhờ Mạnh đường chủ giúp cho, chẳng hay Mạnh đường chủ có nhận lời không?

Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha cung kính đáp:

- Sao Tứ Trưởng Lão lại nói thế! Có điều gì sai bảo, dù ra sống vào chết tiểu nhân cũng không dám chối từ.

Dư Vân liền kể chuyện giúp cháu một người bạn giết chết Bát Thủ Thiên Tôn và cướp lại thanh bảo kiếm Thái A, vì còn việc cần phải ở lại Thái Nguyên làm cho xong nên định nhờ môn hạ của Cái Bang hộ tống hai chị em nàng Phó Uyên trở về huyện Xương Bình.

Tam Tuyệt Quái Khất “Ồ” một tiếng, rồi nói:

- Thảo nào, phải công lực như Trưởng Lão mới cướp lại được Thái A Kiếm đó, chứ người khác thì làm sao mà địch nổi Bát Thủ Thiên Tôn. Thái A Kiếm là lợi khí thần vật, người trong võ lâm ai cũng muốn cướp được, nay Tứ Trưởng Lão sai khiến tiểu nhân hộ tống chị em Phó tiểu thư rất dễ, riêng có thanh bảo kiếm đó cần phải cất giấu một cách kín đáo chỗ không giữa đường sẽ mang họa vào thân.

Dư Vân gật đầu khen phải. Lúc đó mặt trời đã sáng tỏ, chàng vội nói:

- Mạnh đường chủ hãy theo tôi tới đây!

Nói xong chàng đi trước dẫn đường. Tam Tuyệt Quái Khất theo sau. Về tới khách sạn, chàng liền giới thiệu hai chị em Phó Uyên cho Tam Tuyệt Quái Khất, rồi vừa cười vừa nói:

- Bây giờ phải lên đường ngay, phiền Mạnh đường chủ hộ tống cho!

Tam Tuyệt Quái Khất vái lạy và đáp:

- Tiểu nhân xin tuân lệnh! Mời Phó cô nương, Phó tiểu hiệp lên đường ngay. Tốt hơn hết, Phó cô nương nên phủ miếng the đen che mặt và Thái A Kiếm cũng nên lấy vải gói lại trong yên ngựa, như vậy mới khỏi kinh hiềm.

Dư Vân gật đầu và nói:

- Ý kiến này rất hay, suốt dọc đường, mong Mạnh đường chủ tùy cơ mà ứng biến.

Thấy phải từ biệt Dư Vân đến nơi, hai chị em tỏ vẻ quyến luyến. Uyên cô nương mắt đỏ ngầu như muốn khóc, cả Thanh Nhi cũng vậy. Dư Vân cũng ứa nước mắt mà giọng cười nói:

- Các người không nên như vậy. Xong việc tôi sẽ tới thăm nhà ít bữa. Có lẽ cuối tháng giêng tới là tôi tới huyện Xương Bình đó, và tôi sẽ tặng cho mỗi người một món quà.

Uyên cô nương nuốt nước mắt giọng cười, Thanh Nhi cố gắng lắm mới nói được:

- Ngón đại ca đừng nói dối chúng em nhé!

Dư Vân nhìn ra cửa sổ rồi nói:

- Trưa lắm rồi, hai người mau lên đường đi!

Tam Tuyết Quái Khất dẫn đường đi trước, vừa ra khỏi cửa lại quay trở lại vái chào Dư Vân và nói:

- Tiểu nhân sẽ phái tám cao thủ của bốn bang hộ tống. Lát nữa tiểu nhân quay trở lại có một việc, mong Tứ Trưởng Lão làm chủ cho.

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Được! Cứ đưa chị em họ lên đường trước đã!

Tam Tuyết Quái Khất liền dẫn hai chị em Uyển Nhi đi.

Dư Vân liền ngã lưng lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi. Nửa giờ sau, Tam Tuyết Quái Khất quay trở lại.

Dư Vân liền hỏi:

- Mạnh đường chủ có biết ở ngoại ô Thái Nguyên có nơi nào có thể ẩn núp kín đáo, hãy đưa tôi đi ở tại đó một thời gian.

Nói đoạn chàng liền rỉ tai Mạnh Trọng Kha nói vài lời nữa. Tam Tuyết Quái Khất ngẫm nghĩ giây lát và nói:

- Ngoại thành Thái Nguyên đây có một từ đường gọi là Tấn Từ, là một nơi danh thắng, có rất nhiều người tới du ngoạn, nhưng vào mùa đông giá lạnh này thì không có ai dám tới đó cả, thanh tịnh vô cùng, Tứ Trưởng Lão có thể ở tạm chỗ đó được. Đạo nhân trông coi Tấn Từ này là bạn chí thân của tiểu nhân, Trưởng Lão muốn hành sự như thế nào cũng không có ai cản trở hết.

Dư Vân cười nói:

- Phiền Mạnh đường chủ dẫn tôi đi ngay. À, vừa rồi Mạnh đường chủ có bảo rằng có một việc gì định nhờ tôi làm chủ thì hãy nói ngay bây giờ đi!

Ngẫm nghĩ một lát, Mạnh Trọng Kha mới nói:

- Để tiểu nhân đưa Trưởng Lão tới đó đã, rồi thì tiểu nhân bẩm cùng Trưởng Lão sau.

Dư Vân gật đầu nói:

- Cũng được. Mạnh đường chủ hãy ra ngoài đợi, tôi trả tiền phòng xong, chúng ta cùng đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ma tăng thiên trúc tới - Tuyết bích hộ thiềm kinh

Cạnh dòng nước Tấn Thủy, cách phía tây huyện Tấn Xuyên mười hai dặm, có một cái miếu nhỏ tên là Tấn Từ, dựa núi tựa nước, bên trong lại có đền đài lầu các, một hoa viên u tĩnh, hoa mọc thanh lệ, quả thật là một thắng địa, hằng ngày sĩ tử hai tỉnh Tấn Xuyên thường lui tới du ngoạn cũng vì cảnh đẹp đề và lòng luyến mà nên.

Hôm ấy, trên Thủy Các Đình nghỉ mát trong Tấn Từ có một thư sinh trung niên đang nhỏ to chuyện trò cùng một lão ăn xin già quần áo rách rưới, đầu bù tóc rối.

Thư sinh họ là Dư Vân và lão ăn xin là Mạnh Trọng Kha. Dư Vân đang lắng nghe Tam Tuyết Quái Khất kể...

Ba tháng trước đây, Tam Tuyết Quái Khất Mạnh Trọng Kha đi lang thang vào sâu trong Thái Nhạc Sơn, cách Miên Sơn không xa lắm, trông thấy một ngọn núi rất kỳ dị, trên lớn dưới thon, xa xa trông như lọ rượu vậy, xung quanh còn có rất nhiều núi nhỏ lồm chồm, nhưng núi nào cũng trơ trụi không có một cành cây, một ngọn cỏ nào mọc bên trên cả.

Lão ăn xin động lòng hiếu kỳ, liền tới gần để xem, xuyên đi xuyên lại trong vùng núi non đó nhanh như bay, bỗng nghe thấy tiếng niệm Phật đưa tới, kinh ngạc vô cùng, liền nghĩ:

- Trong thâm sơn này làm gì có chùa miếu gì đâu, và lại lối đi thì không, một bóng người không có thế này, thì tiếng niệm Phật ở đâu đưa tới thế?

Y lại lắng tai nghe, mới hay tiếng đó ở phía đông đưa tới, liền chạy thẳng về hướng đó, mấy lần leo núi cao xem mấy trăm trượng xa không thấy một hình bóng chùa miếu nào cả, trong lòng sinh nghi, tưởng là nghe lầm. Bỗng lại có gió đưa tiếng niệm kinh tới nữa, không cần suy nghĩ gì, chạy tiếp về hướng đông, đi được bốn năm mươi trượng, thoáng thấy chỗ góc sườn núi có một cái hang đá đen ở trên lưng chừng sườn núi cô độc, hình như bên trong rất

sâu, cửa động chỉ có một lối đi nhỏ bé ngang rộng độ nửa thước và cạnh lối đi đó là vực thẳm sâu khôn lường.

Mạnh Trọng Kha nhận định tiếng niệm Phật ở trong động vọng ra nhưng muốn vào trong động thì phải đi qua lối đi nhỏ mấy trượng xa, mà sườn núi lại bóng loáng, không sao bám víu vào đâu được, như vậy chỉ có chim chóc mới có thể bay vào trong động được, chứ người và thú khó mà qua được lối đi nhỏ và nguy hiểm ấy để vào trong động được. Tam Tuyệt Quái Khất thấy vậy nghĩ thầm:

- Thế này thì lạ thật, cứ xem tình thế của sơn động này thì chim thú cũng khó sinh sống bên trong được, như vậy thì làm gì có người ở trong đó nữa? Nhưng rõ ràng mình nghe thấy tiếng niệm kinh ở trong động đưa ra thật? Hay là ta đã nghe lầm chăng?

Nghĩ đoạn, Quái Khất lại lăm bậm tự nói:

- Sơn động này kỳ quái thật, nhưng chắc thế nào bên trong cũng có người, vậy người ta vào bằng lối nào? Hay là phía sau có một lối vào nữa?

Trong lòng sinh nghi như vậy, Mạnh Trọng Kha bèn leo lên đỉnh núi và hai bên sườn núi xem. Sau khi đã khám xét rất kỹ lưỡng, Tam Tuyệt Quái Khất mới thấy xung quanh không còn một lối đi nào khác nữa, lại quay lại chỗ cũ, tính toán xem có cách gì qua được lối đi bé nhỏ ấy không?

Bỗng trong động lại có tiếng tụng kinh rất nhỏ, chỉ nghe:

- ... Đắc A, Nhục Đa La Tam Mạo Tam Bồ Đề... Thuyết chúng sinh đoạn diệt... U' pháp bất thuyết đoạn diệt tướng...

Tam Tuyệt Quái Khất mới hay người đó đang đọc chương vô đoạn vô diệt trong Kim Cương Kinh, và đoán chắc người trong động thế nào cũng là một vị đắc đạo cao tăng, liền lên tiếng hỏi rằng:

- Trong động là vị cao nhân nào thế?

Ngừng giây lát, một tiếng yếu ớt đáp:

- Lão tăng Bảo Đàm, nếu thí chủ có Lung Hư Khí Công (khinh công có thể đi lơ lửng trên không vài trượng) và Thất Cảm Thân Pháp (thân pháp bảy loại chìm) mới có thể vào trong động này được. Bằng không, thí chủ chớ có mạo hiểm vô ích. Bàn tăng bị mấy tên nghiệt đồ hãm hại, khiến bán thân bị tẩu hỏa, hai chân cứng đờ không thể nào rời động này được, mong thí chủ lượng thứ cho.

Tiếng nói càng nói càng yếu dần, hầu như không sao nghe rõ vậy.

Mạnh Trọng Kha ngẩn người ra trong giây lát, hình như cái tên Bảo Đàm đã nghe nói ở đâu rồi?

Quái Khất lại đi ra mỏm núi, chỗ ngay cửa động, đứng nhìn thẳng sang, định từ nơi đó nhảy sang cửa động nhưng cách xa những mười bảy, mười tám trượng, ở giữa là vực thẳm sâu không đáy, liền nghĩ:

- Khinh công của mình có giỏi tới đâu cũng chỉ nhảy qua được năm sáu trượng là cùng, còn cách xa những mười trượng nữa mới tới được, giữa đường lại không có chỗ nào nghỉ chân và đổi hơi, dù ta có Lung Hư Khí Công đi chăng nữa, cũng khó mà một hơi phi sang và giữa đường thay đổi thân hình để tẩu hỏa thân hình mới len vào cửa động được. Ngay như các vị cao thủ nhất võ lâm hiện thời cũng chưa chắc đã có công lực vượt qua nổi.

Quái Khất càng nghĩ càng kinh ngạc, không hiểu Bảo Đàm thiền sư dùng phương pháp gì mà vào được trong động và thiền sư đã có võ học cao thâm như vậy, tại sao lại còn bị đồ đệ hãm hại đến nỗi bán thân tê liệt như thế? Không hiểu đồ đệ của thiền sư lại là ai thế?

Bỗng lại nghe thấy Bảo Đàm thiền sư khẽ nói:

- Thí chủ đã đến được nơi đây, cũng là người hữu duyên rồi, có thể cho bàn tăng biết tên hiệu là gì không?

Tam Tuyệt Quái Khất vội tiếp lời đáp:

- Lão ăn xin là Mạnh Trọng Kha.

Lát lâu, Bảo Đàm thiền sư lại nói:

- Thì ra là Cái Bang Mạnh thí chủ đấy. Nếu Mạnh thí chủ không hiềm bản tại, thì hãy cho phép bàn tăng được kể lại chuyện xưa, thí chủ mới không nghi ngờ được. Lão tăng xuất thân ở Thiên Trúc, hơn sáu mươi năm trước đây, lão tăng có cháu ba đứa đồ đệ, tên chúng là Kim Nguyệt, Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt, ngoại hiệu của chúng là Thiên Ngoại Tam Tôn Giả.

Chúng đã học được tám chín thành võ công của lão tăng. Sau đó chúng nó dần dần đi vào đường tà, lão tăng hay tin cả giận, định xuống núi kiếm chúng để quét sạch như bản ấy cho môn phái khỏi phải mang tiếng.

Ngờ đâu, ba tên nghiệt đồ ấy võ công tiến triển nhiều lắm. Lão tăng đã giở hết công lực bình sinh mà không sao thắng nổi chúng, trái lại còn bị tên Ngân Nguyệt dùng thể Xích Ty Ma Gia in cho một chương, vết thương khá nặng, tự biết không thể ở lại đất Thiên Trúc nên mới lên tới Trung Thổ.

Ngờ đâu ba tên nghiệt đồ hay chuyện, cũng tới Trung Thổ này tìm kiếm lão tăng. Hành cước (đi bộ, dùng riêng cho nhà sư thôi) tới Thiên Sơn, lão tăng vô hình trung kiếm thấy một cuốn Phật Môn Chân Kinh ở trong Tuyết Nhai động trên đỉnh núi, bên trong có đăng tải nhiều môn thiền công tuyệt truyền võ học. Lão tăng hân hoan lượm được thiên môn tuyệt học đó, nếu luyện thành, thế nào cũng khắc chế nổi ba tên nghiệt đồ.

Không ngờ chúng cũng vừa kiếm tới, lão tăng phải vừa đánh vừa chạy, lại bị thêm một chưởng Xích Ty Ma Gia của Kim Nguyệt đánh phải. Xích Ty Ma Gia là một môn võ học tuyệt độc mà lão tăng đã học được, ai bị đánh trúng chưởng đó, phải có nội công tinh thâm, dùng bốn thân tam vị chân hỏa từ từ luyện hóa độc lực của Xích Ty Ma Gia mới mong khỏi được.

Bằng không, rút cục người bị chưởng đó sẽ thành huyết thủy mà chết. Thoạt tiên lão tăng đã không định học môn võ công ấy đâu. Có ngờ đâu, chính mình lại bị võ công đó hãm hại, thật là tự mình trồng nên ác quả. Sau, lão tăng mới phát hiện cái động này, rất hợp tỵ thân bèn giờ toàn thân chân lực ra mới vào được trong động, suýt bị chôn thầy dưới vực thẳm này.

Ba tên nghiệp chướng cũng theo sau tới nhưng bị chưởng lực của lão tăng đánh lui. Rồi lão tăng cứ giữ lấy nơi hiểm yếu này mà canh thủ, nhờ vậy bọn nghiệp chướng không làm gì nổi. Chúng hậm hực trở về Thiên Trúc.

Vào tới trong động, lão tăng mới hay đã dùng sức quá mạnh, vết thương càng trầm trọng thêm, nửa người bên dưới không sao cử động được nữa, mắt bao công phu cũng không lành mạnh lại như cũ được và không sao sử dụng được cuốn chân kinh đã kiếm thấy.

Chính ra với công lực của bản thân, lão tăng có thể luyện bí học Phản Bồn Hoàn Nguyên ghi trong Chân Kinh mà chữa khỏi hoàn tật nhưng ba tên nghiệp chướng năm nào cũng tới đây quấy nhiễu hai lần, lần nào lão tăng cũng phải dùng hết chân lực.

Tuy nhờ có nơi nguy hiểm này, lão tăng mới khỏi bị độc thủ của chúng, nhưng từ đó tới giờ, ngày nào cũng bị cái khổ ma hỏa tấn công trái tim. Có mấy lần lão tăng định tự mình giải thoát lấy nhưng chỉ sợ lão tăng chết đi, không ai có thể kiềm chế nổi ba tên nghiệp đồ nữa. Vì vậy lão tăng cứ phải sống khổ thế này...

Mạnh Trọng Kha mới hiểu sự thế đầu đuôi là thế. Thì ra Bảo Đàm thiền sư cũng là một ma đầu rất có tiếng tăm ở Thiên Trúc, lại có đủ sở trường của Phật, Ma hai môn phái.

Năm xưa, Quái Khất đã nghe thấy sư phụ Kim Minh Thái nói tới một lần. Bảo Đàm thiền sư tuy ít tác oai tác quái nhưng tánh rất hiếu thắng, xuất gia mà chưa bỏ được hai chữ “hòn và tham”, hơi tí là gây gỗ tranh giành với người ta liền, cho nên võ lâm ở Trung Thiên Trúc đặt cho thiền sư cái tên Đệ Nhất Ma Đầu, không ngờ bây giờ lại bị môn hạ đánh đuổi tới Trung Thổ này. Như vậy có ai dám ngờ lại có chuyện kỳ lạ như thế này không?

Mạnh Trọng Kha nghe nói trong lòng áo não vô cùng, lại nghe thấy Thiên Ngoại Tam Tôn Giả không ai có thể kiềm chế nổi, trong lòng có vẻ tức giận liền lên tiếng hỏi:

- Cảnh ngộ của thiền sư hảm hiu thật, tại hạ cũng phải ái ngại thay nhưng cái thuyết lệnh đồ không ai kiềm chế nổi, lão ăn xin e chưa chắc đã đúng như lời nói của thiền sư?

Lát lâu, Bảo Đàm thiền sư khẽ cười nhạt một tiếng và đáp:

- Mạnh thí chủ cho lời nói của lão tăng không đúng sự thật hay sao? Hiện nay trong võ lâm Trung Thổ hoặc giả còn có thiền môn cao nhân nào có thể kiềm chế được chúng nhưng lão tăng chắc những cao thủ đó rất hiếm và không thể vì việc riêng của bản tăng mà khiến gây nên chiến họa, quả thật lão tăng không muốn tí nào. Và lại mấy tên nghịch đồ đó tới kỳ là lão tăng vẫn còn sống, bằng không chúng đã quấy nhiễu đến trời long đất lở, cả thất đại môn phái trong Trung Thổ đây cũng bị tan vỡ nát.

Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha tánh rất ương ngạnh, nghe nói tức giận vô cùng, liền lớn tiếng nói:

- Võ học bốn môn của thiền sư tuy cao siêu thật nhưng không thể khinh thường võ lâm Trung Thổ đến thế được?

Bảo Đàm thiền sư khẽ cười một tiếng rồi nói:

- Có lẽ Mạnh thí chủ cho lời nói của lão tăng không đúng sự thật phải không? Lão tăng năm nay tuổi đã một trăm lẻ bảy rồi, tuy hai chữ “Hòn và Tham” chưa tiêu diệt hết thật nhưng không bao giờ lại nói dối thí chủ đâu! Nói tóm lại, chỉ tại lão tăng nhiều lời cả, nhưng thí chủ có dám cuộc với lão tăng không?

Tam Tuyệt Quái Khất thấy buồn cười, nghĩ thầm:

- Nhà sư ở trong hang động, ta ở bên ngoài thế này thì đánh cuộc sao được?

Nhưng lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Quái Khất liền cười và hỏi:

- Xin hỏi thiền sư, chúng ta đánh cuộc bằng cách nào?

Lát lâu sau, Bảo Đàm thiền sư mới đáp:

- Lão tăng rất hối hận đã trót nói những lời vừa rồi cho thí chủ hay, nay thí chủ đã ra lời hỏi như vậy, lão tăng cũng động lòng hiếu thắng mới rủ thí chủ đánh cuộc là thế. Hàng năm ba tên nghiệp đồ tới đây quấy nhiễu hai lần, lần sau đây chỉ cuối năm là cùng. Nếu trước tết, thí chủ mà kiếm được một vị cao thủ nào có thể địch nổi mấy đứa nghiệp đồ ấy, tới đỉnh núi này hộ pháp cho bản tăng, thì nửa năm sau lão tăng sẽ ra khỏi được chỗ bị quần bấy lâu nay.

Bản tăng xin tặng cuốn chân kinh đã lượm được ở Thiên Sơn cho người hộ pháp đó, và bản tăng cũng xin giúp cho Cái Bang võ học phát dương quang

đại. Trái lại, Mạnh thí chủ phải đi Trung Thiên Trúc một phen, tìm kiếm sư đệ của lão tăng tới đây giúp sức mới xong. Chẳng hay thí chủ có đi hộ cho không?

Tam Tuyệt Quái Khất khó nghĩ quá, chưa biết trả lời làm sao cho phải, nghĩ thầm:

- Đánh cuộc như vậy, đúng thiên sư muốn dụ mình vào tròng đây!

Quái Khất chưa kịp trả lời, đã nghe thấy Bảo Đàm thiên sư cười nhạt một tiếng và nói rằng:

- Lúc này lão tăng nói trong võ lâm Trung Thổ không có người, đúng là sự thật, chớ không tại sao thí chủ lại do dự như vậy làm gì? Thôi chúng ta bỏ chuyện đánh cuộc ấy đi vậy. Năm năm nay, nơi đây chỉ có ba tên nghiệp đồ của lão tăng lui tới, chớ không có ai dám qua đây cả. Hôm nay may thí chủ tới, lão tăng mới có dịp thô lộ tất cả những sự uất ức bấy lâu nay ra.

Mạnh Trọng Kha cả cười rồi nói:

- Thiên sư, tại hạ biết thiên sư đã khiêu khích cho vào tròng nhưng lão ăn xin này cũng cam tâm tình nguyện, quân tử nhất ngôn, tại hạ đi ngay đây.

Nói xong Quái Khất quay người đi liền.

Trong hai tháng liền, Mạnh Trọng Kha bôn ba khắp giang hồ, muốn mời một vị võ lâm cao thủ, quả thật khó quá. Người trong phái tà mà nhận lời, chỉ sợ chúng lại bắt tay vào hùa với Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, có phải là thêm cánh cho hổ không? Mà người trong phái chính, đã chắc đâu có ai chịu giúp?

Thật khó nghĩ cho Quái Khất quá! May mắn thay, một hôm Quái Khất gặp Cửu Chỉ trưởng lão Thương Tỷ ở trên đường đi Thiểm Nam, nói tới việc này.

Thương Tỷ cả kinh nói:

- Sao chú lại hứa với lão thiên sư làm gì? Thiên Ngoại Tam Tôn Giả võ công cao khôn lường, ngay như lão đây cũng không dám dây dưa với chúng. Như vậy, chú đã bị mắc hờm Bảo Đàm rồi. Nhưng chú đã trót nhận như vậy, đành phải nghĩ cách đối phó cho xong, chớ biết sao bây giờ?

Mạnh Trọng Kha ngăn người ra, không nói nửa lời. Một lát sau, Thương Tỷ lại nói:

- Chú mau trở về Sơn Tây ngay, họa chẳng còn gặp được chú em kết nghĩa của tôi là Tạ Văn Nhạc. Chú cầu chú ấy giúp cho may ra mới giải quyết được việc này. Bây giờ tôi có việc bận phải đi ngay, chớ không có thể giúp chú đi Sơn Tây kiếm chú Văn Nhạc hộ cho.

Mạnh Trọng Kha thấy Thương Tỷ nói như vậy, vội vàng quay trở lại Thái Nguyên tức thì, nhưng tìm kiếm không thấy Văn Nhạc đâu cả, thoáng cái gần hết năm đến nơi rồi, thất vọng vô cùng, đang định khởi hành đi Trung Thiên Trúc, nhưng người Trung Thiên Trúc tới khinh thị nhân vật võ lâm Trung Thổ. Như vậy chưa biết chừng cái thân giả này sẽ bị phơi xác ở đất khách cũng nên.

Không ngờ, Quái Khất lại gặp gỡ Tạ Văn Nhạc nơi đây, (lúc ấy vẫn lấy tên Dư Vân) liền yêu cầu Dư Vân đi hộ pháp cho Bảo Đàm một phen.

Dư Vân nghĩ ngợi lát lâu, nghĩ thầm:

- Trung Thiên Trúc xưa tên là Thiên Phương Quỷ Quốc, nghe nói những người và vật nơi đó hành sự kỳ dị lắm, khiến người ta không sao tưởng tượng nổi. Bảo Đàm khen ngợi mấy tên đồ đệ như vậy, chưa chắc đã là chuyện hư. Nhưng bất cứ sao, ta đã nhận việc của

Thương đại ca ký thác cho, cứ phải đi một phen xem sao đã. Và Mạnh Trọng Kha còn nói, Bảo Đàm thiên sư lượm được một cuốn chân kinh ở núi Thiên Sơn, không biết cuốn ấy có phải là di vật của Tổ Sư Vô Vi Thượng Nhân di tích lại không, nếu thật là chân kinh của Tổ Sư mình thì bảo vệ trọng báu của sư môn, ta càng phải đi một phen.

Nghĩ đoạn, chàng liền cười và nói:

- Mạnh đường chủ, ngày mai chúng ta đi ngay nhưng sơn mạch của dãy Thái Nhạc muôn vạn ngọn núi lởm chởm như vậy thì tôi tìm kiếm làm sao được?

Thoạt tiên Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha thấy Dư Vân trầm ngâm không nói, tưởng chàng không nhận lời đi lên núi Thái Nhạc, tỏ vẻ lo ngại vô cùng, sau thấy Dư Vân nhận lời mới hớn hờ khôn tả, vội nói:

- Thừa Tạ đại hiệp, lúc Mạnh Trọng Kha ra khỏi dãy núi Thái Nhạc đã ghi hết những đường lối trên đó và đã vẽ thành một bức địa đồ. Đại hiệp cứ đi từ Hoàn Trang, huyện Linh Thạch vào núi rồi theo đường lối vẽ trong địa đồ mà đi là có thể tìm kiếm ra ngay. Bây giờ Mạnh Trọng Kha tôi phải đuổi theo hộ vệ hai chị em Phó tiểu thư, lúc về sẽ thỉnh an Tạ đại hiệp sau.

Dư Vân gật đầu mỉm cười, Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha vái lạy rồi từ biệt đi ngay. Ngày hôm đó là ngày hai mươi bốn tháng chạp, Dư Vân đang ngồi trên thùy các, ngắm người nhìn ra hồ ao sen đã tàn bên ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại từ lúc hạ sơn đến phủ Nam

Xương cho tới ngày hôm nay vừa đúng một năm trời, du tử đi khắp chân trời làm khách lạ quê người, không biết bao giờ mới xong việc của mình.

Vì vậy chàng tỏ vẻ âu sầu, vươn vai một cái rồi đứng dậy thùng thảng ra khỏi Tấn Từ đưa mắt nhìn xung quanh không thấy một bóng người nào, mới dờ khinh công ra đi như bay về thẳng thành Thái Nguyên.

Tiết trời rất xấu, khác hẳn mấy hôm trước, mây đen phủ kín mặt đất u ám, gió thổi mạnh như dao cắt, may mà không mưa tuyết nên đường lối còn dễ đi. Dư Vân vào thẳng cửa nam thành Thái Nguyên, lúc này chàng mới đi thẳng như người thường.

Chàng thấy người đi đông đúc vô cùng, chàng bèn xen cánh vào trong đám đông theo làn sóng người mà đi bước một, nhìn về phía đông, lại trông sang phía tây, thấy có nhiều nhà bày ở trước cửa hương nền và tam môn, chàng không hiểu họ làm như thế để làm gì.

Bỗng trông thấy giữa đường cái, người qua lại vội tránh sang hai bên lề đường và phía xa có tiếng chuông ngựa vang tới, chàng trợn mắt lên nhìn kỹ bỗng thất thanh kêu lên “ừa” một tiếng, thì ra chàng thấy người cỡi trên ngựa là Lan cô nương cách biệt đã lâu ngày. Ngụy Uyển Lan mặc một áo màu thủy lục, lưng buộc thắt lưng màu đen viền trắng, lại khoác ngoài một chiếc áo lông màu đỏ trông rất sáng mắt, lại thêm bộ mặt hồng hào, môi son nhỏ tí càng tăng thêm vẻ đẹp vô cùng.

Con ngựa của nàng cỡi là một con ngựa thần, ngày chạy ngàn dặm, lông trắng như tuyết từ đầu chí cuối không có một lông tạp nào xen vào cả. Lan cô nương mĩa chiếc roi kêu “Bộp! Bộp!” đang thúc ngựa chạy ra cửa nam thành, nàng không trông thấy Dư Vân đang trở mắt nhìn mình nhưng dù nàng có trông thấy đi chăng nữa, chắc cũng không nhận được vì lúc này Dư Vân đang đeo mặt khác. Mặt Dư Vân tỏ vẻ kinh ngạc nhìn theo phía sau Lan cô nương, ngăn người ra ngửi thăm:

- Chàng hay nàng tới Sơn Tây này có việc gì thế?

Không hiểu tại sao bỗng dưng chàng lại quan tâm đến Lan cô nương như vậy, nhưng sự nghĩ tới tánh ương ngạnh bướng bỉnh của nàng, con tức giận đưa lên liền quay đầu bỏ đi tức thì.

Dư Vân thoáng trông thấy trước mặt có một tủ lều tên là Lưu Hương Cự, cái bảng hiệu đang phất phới trước gió, vội rảo cẳng bước vào và lên ngay lầu tức thì, vừa lên tới trên gác thấy một bộ mặt đẹp một cách hồn nhiên lộ ra, tiếp theo tới toàn thân hiện ra nốt, quần áo đen bóng, chân đi giày da lộn cộp cậm đầu chạy xuống thang gác. Dư Vân vội đứng né sang một bên để nhường cho hắc y cô nương đó xuống trước.

Nàng bỗng thấy Dư Vân, đứng ngăn người ra giẫy lất lại tùm tùm cười một cái, rồi tựa như một luồng gió biến đi mất và vắng vắng nghe thấy nàng tự nói rằng:

- Đeo cái bộ mặt quỷ trông thật chán mắt!

Dư Vân nghe thấy nàng nói như vậy, sự nghĩ đến đêm mưa gió nọ bị người cướp mất hạt châu, tên giặc ấy nhất định là nàng này chứ không sai, không nghĩ ngợi gì nữa liền cầm đầu đuôi theo, không ngờ đụng phải một người ở ngoài đi vào, chỉ nghe “bùng” một tiếng, người nọ đã bị bắn ra xa sáu bước ngã ngồi phịch xuống đất, la lớn rằng:

- Khốn nạn thật! Làm ta đau chết thôi!

Người nọ mồm méo xệch, hai tay ôm lấy ngực và bụng. Dư Vân nhìn kỹ mới hay người đó là một tên phỉ ky thì ân hận vô cùng liền chạy lại đỡ dậy. Lúc ấy người đi đường đã quay lại xem đông nghịt.

Thì ra lúc Dư Vân vào khách sạn, tên phỉ ky theo sau định tiếp đãi, không ngờ gặp hắc y cô nương xuống lầu, Dư Vân né sang bên tránh, tên phỉ ky cũng né tránh theo. Sau khi hắc y cô nương đi rồi, phỉ ky tưởng chàng lên thẳng trên lầu chứ có ngờ đâu chàng lại quay trở xuống nên mới va đụng như vậy. Thấy Dư Vân đỡ mình lên như vậy, tên phỉ ky không dám oán trách nửa lời, trái lại vẫn tươi cười, mời chàng lên lầu.

Thấy bị phỉ ky vướng cẳng, Dư Vân chắc không sao đuổi kịp nàng áo đen nữa nên đành phải lên lầu. Com nước xong, trời đã tối sầm. Chàng lững thững tản bộ trong các phố to, hẻm nhỏ ở thành Thái Nguyên một hồi lâu mới về ngủ.

Sáng sớm hôm sau đã thấy những người ngoài phố phao đồn một tin kinh hãi vô cùng là tại hẻm Tam Nguyên ở phía bắc thành, có một nhà của Lý Thừa Kính là quan Hộ Bộ Thị Lang hồi hưu, đêm hôm qua bị mất trộm những vàng bạc châu báu cất giấu trong kho sau vách sắt mà nửa số không cánh mà bay mất.

Đó là việc nhỏ nhưng còn tám tên hộ viên của Lý phủ đều bị chặt đứt chân tay vứt vào trong vườn hoa, nên trong Lý phủ đâu đâu cũng có vết máu trông thật rùng rợn, còn Lý Thị Lang và phu nhân cũng bị cạo trọc mất đôi lông mày, tên gian tặc đó còn táo gan hơn nữa, dám viết lại trên tường mấy chữ “Thanh Phong Bang Phong Long” và một bàn tay máu ai trông thấy cũng phải sồn lòng. Vì Lý Thị Lang là kẻ giàu có bất nhân, nên dân chúng trong thành Thái Nguyên nghe thấy tin đó ai nấy đều tỏ vẻ hân hoan, chỉ bận rộn cho bọn chó săn của phủ Thái Nguyên.

Tên trùm bọn bồ khoái (mật thám hồi xưa) là Thiểm Đào Thủ Tồn Hạc Minh biết không phải là Phong Long của Thanh Phong Bang lấy trộm đầu, nhưng tên trộm đó là ai thì không ai biết cả. Vì vậy mới khổ cho bọn bồ khoái.

Lúc này Dư Vân đang đi Linh Thạch huyện, thúc ngựa phóng như bay, chưa tới giờ Mùi đã tới Hoàn Trang rồi, bèn gởi ngựa cho một nhà nông rồi căn cứ theo tấm bản đồ Tam Tuyệt Quái Khất mà đi vào trong núi.

Từ Hoàn Trang lên núi, chàng đi mấy mươi dặm đường núi khắp khảnh. Đoạn đường này là đoạn đường khó đi nhất của Thái Nhạc Sơn Mạch.

Dư Vân giờ khinh công tuyệt đỉnh ra đang bay từ đồi này sang núi nọ, bỗng thấy tiết trời thay đổi, mây đen phủ kín, gió bắc thổi mạnh, những mảnh tuyết như lông ngỗng lác đác rơi xuống. Chàng vừa lên tới một đỉnh núi, bỗng thấy trên ngọn núi phía trước mặt có mấy cái hình bóng thấp thoáng, biết ngay những người đó đều có khinh công tuyệt đỉnh.

Dư Vân nghĩ thầm:

- Trong dãy núi thâm sơn cùng cốc này sao còn có người đi vào làm gì, chẳng lẽ họ cũng biết chuyện Bảo Đàm thiền sư hay sao?

Nghĩ đoạn, chàng nhún vai một cái đã phi ra ngoài năm trượng rồi nhảy liên tiếp hai ba cái như thế nữa đã đuổi gần kịp bọn người kia, chỉ cách nhau có bảy tám trượng thôi.

Chàng định thần nhìn kỹ mới hay trong bảy người đó có cả Hồng Kỳ Bang chủ Bát Ty Kim Cương Vũ Văn Lô, chàng ngạc nhiên vô cùng nhưng bảy người đó đều là những tay võ lâm cao thủ.

Lúc ấy Vũ Văn Lô và một người già râu đen, tóc đen đã phát giác phía ở sau có tiếng động. Hai người đồng thời xoay người nhảy trở lại, động tác đột nhiên và nhanh như điện ấy nếu là người khác thì đã bị Vũ Văn Lô và ông già râu tóc đen đánh trúng rồi, nhưng Dư Văn khôn ngoan lắm, thân pháp lại hơn bảy người kia rất nhiều cho nên chàng vừa thấy hai người đó xoay mình liền nhảy vào trong đồng đá lởm chởm mà ẩn nấp.

Tầng đá nào cũng cao hơn người hai thước nên Dư Văn cứ đi quanh trong đó, không bao lâu đã vượt qua đầu bảy người kia rồi.

Hãy nói Vũ Văn Lô và ông già râu tóc đen quay trở lại định đánh người theo sau một cách đột nhiên, ngờ đâu không thấy hình bóng người nào hay vật nào cả.

Cả hai cùng ngẩn người ra nhìn nhau cười gượng một tiếng rồi vội chạy theo năm người kia đang đi ở phía trước.

Chưa rõ mục đích của những người này vào trong núi làm gì, Dư Văn không tiện lộ diện gây hấn với chúng làm gì. Chỉ giờ khinh công tuyệt thế ra nhảy một cái đã đi xa được bảy tám trượng.

Một tiếng đồng hồ sau, Dư Văn ngạc nhiên vô cùng thấy dọc đường còn có hai ba tốp người nữa, biết chúng không phải là một nhóm với nhau, nhưng chúng rù nhau lên trên này có mục đích gì thì chàng vẫn chưa được hiểu rõ, chẳng lẽ chúng cũng vì bộ chân kinh của Bảo Đàm thiền sư chăng? Nếu không phải thì còn cái gì hấp dẫn được lắm cao thủ võ lâm như thế?

Càng nghĩ càng không hiểu, vì theo lời nói của Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha thì từ khi Bảo Đàm thiền sư vào núp trong hang động đó đã năm năm nay, ngoài Thiên Ngoại Tam Tôn không còn có người nào khác đi qua nơi đó cả.

Nghĩ như vậy chàng càng nghi mấy bọn người này này chắc vì việc khác mà ngẫu nhiên lên đây. Việc đó không ăn thua gì tới mình thì hà tất phải nghĩ ngợi đến làm gì cho mất công.

Thì là chàng tiếp tục đi như bay vào sâu trong rừng núi Kỳ Phong mà Bảo Đàm thiền sư ẩn núp, chỉ còn cách chỗ đang đi của Dư Văn chừng độ hai ba cái đồi nữa mà thôi. Trong lúc chàng đang lướt xuống đỉnh phong, bỗng đột nhiên nhìn thấy bên trái, ngoài ba bốn mươi trượng có bóng người nhảy nhót và có tiếng binh khí va chạm nữa. Chàng liền lén mình nhảy đến gần xem thì thấy có hai người đang tranh đấu nhau kịch liệt ở trong mưa tuyết, chàng đứng lên một tảng đá để ý quan sát.

Hai người ấy vì cứ mãi miết chém giết nhau nên không ai biết được rằng ngoài năm sáu trượng lại có Dư Văn đang đứng rình xem trận đấu.

Chàng thấy một người râu vàng tuổi trạc ngũ tuần, đôi mắt quái dị, tay cầm một thanh kiếm kỳ lạ đang phi múa, còn người kia mặt giận dữ, tay trái cầm kiếm, còn tay phải thì buông thõng xuống không cử động, nhưng những thế kiếm của chàng lại tinh kỳ vô cùng.

Tuy nhiên có lúc thật là lợi hại, cũng có lúc lại tỏ ra rất suy nhược. Dư Văn thấy vậy không hiểu tại sao bèn nghĩ thầm:

- Kiếm pháp của thiếu niên này quả thật là do danh gia truyền thụ và trông hình như là môn hạ của phái Côn Luân thì phải, nhưng thế Kim Yến Tam Hoàn (con én vàng lượn ba vòng) oai dũng vô cùng mà tựa như không đủ sức sử dụng thì phải!

Chàng lưu ý nhìn kỹ mới nhận thấy lúc mới đánh, thiếu niên nọ không phòng bị nên đã bị ông già râu vàng điểm trúng yếu huyệt. May mà chàng thiếu niên nọ đã phát giác nhanh mới tự bế yếu huyệt lại để khỏi bị toàn thân tê liệt không cử động được, nhưng chàng bị ông già râu vàng tấn công luôn luôn không có thì giờ điều hòa chân khí nên mới có những hiện tượng như trên, cho nên thế kiếm của thiếu niên lúc mạnh lúc yếu là như vậy.

Thấy vậy, Dư Văn muốn nhảy vào giúp sức cho thiếu niên nọ một tay vì ra tay giúp đỡ kẻ hèn yếu thế cô là thường tình của người đời.

Đầu thêm mười mấy miếng nữa mặt đã đỏ, tai tía, đờm đưa lên nghẹt cả cổ họng nên giọng nói bắt đầu thấy khàn đi, hiển nhiên là vì bị tức giận quá nổi. Ông già râu vàng thấy thiếu niên nọ sắp thua đến nơi, thế kiếm tấn công càng mạnh hơn trước nhiều, miệng cứ thốt ra những tiếng cười quái dị tỏ vẻ đắc chí vô cùng.

Thấy vậy thiếu niên nọ càng tức giận thêm, nghiêng răng mím môi cố chịu đựng, hình như trong người rất đau đớn mà không nói ra được, đôi mắt tròn tròn xoe, tay trái lại múa kiếm lên theo kiểu chữ “Chi” liên tiếp tấn công một lúc khiến ông già râu vàng phải lùi lại bảy tám bước, thế kiếm đó chàng sử dụng rất tinh xảo nhưng múa xong thế kiếm đó đã thấy sắc mặt biến đổi hẳn, há mồm phun ra một đồng máu đen.

Thấy vậy, ông già râu vàng lẳng lặng nhảy lên phi kiếm đâm tới. Lúc ấy thiếu niên đã loạng choạng sắp ngã, chàng có vẻ tuyệt vọng vô cùng khi trông thấy chỉ còn hai tác là kiếm của địch thủ giết chết mình rồi.

Dư Văn thấy vậy, hết sức lo ngại vội hét lớn lên một tiếng, nhảy lên cao như một con hổ vồ tới xông vào ông già râu vàng.

Ông già râu vàng thấy mình sắp sửa giết được địch thủ đến nơi, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng gió mạnh, thì biết ngay là có kẻ đánh lén mình, nên đành

phải quay lại để bảo vệ lấy tánh mạng trước, ông ta giờ trường kiếm lên chém ngang vào thân mình của Dư Vân.

Dư Vân muốn cứu chàng thiếu niên nọ chứ không có ý định đánh ông già bị thương vì trong lúc này chàng không biết ai là phải, còn ai là trái, ai là kẻ chính và ai là kẻ tà cả.

Tánh chàng cũng như cha, dù cho người chính phải mà làm việc trái cũng không bao giờ nhúng tay vào giúp cả.

Lúc ấy Dư Vân vừa hạ thân xuống trước mặt thiếu niên, hai ngón tay nhanh như gió điểm vào Khí huyết ở ngang lưng của thiếu niên nọ, chỉ trong chớp mắt hai ngón tay chàng đã búng luôn ba cái, rồi thân hình lại lộn trở về trên tảng đá vừa đứng hồi nãy tức thì.

Thủ pháp điểm huyết và giải huyết của Dư Vân có thể nói là độc bộ thiên hạ.

Thiếu niên được chàng búng liền cho ba cái, khắp người dễ chịu ngay, chân khí lại điều hòa như trước nên tinh thần phấn chấn tức thì, thanh kiếm từ tay trái đổi sang bên tay phải.

Ông già râu vàng bị gạt một cái đã lướt ra ngoài ba trượng, quay đầu lại trông thấy thiếu niên nọ đã nhờ một chàng đồ hủ tuổi trạc trung niên giải huyết cho, mặt bỗng lộ vẻ biến sắc, tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng.

Vì thủ pháp của y khác hẳn với người thường, nay bỗng thấy chàng đồ hủ giải được và biết thiếu niên nọ đã giải được yếu huyết đó, sợ mình không sao kèm chế nổi, liền đem lòng tức giận chàng đồ hủ nọ vô cùng.

Lúc ấy, thần oai của thiếu niên nọ bộc phát sinh, thân hình phi lên không, bẻ lưng một cái, cánh tay vươn bỗng giờ ra, “soẹt, soẹt, soẹt” ba thể kiếm liền đâm thẳng vào ngực ông già râu vàng, thể kiếm kỳ dị và lợi hại vô cùng, khác hẳn hồi nãy nhiều.

Ông già râu vàng không ngờ thiếu niên nọ ra tay lại nhanh nhẹn như vậy, lùi lại không kịp, chỉ có thể giờ kiếm lên đỡ “keng” một tiếng, hai kiếm đụng nhau bật đom đóm lửa ra.

Kiểm của ông già râu vàng không sao rút lại được, bị đè cong xuống, hình như bị kiếm của thiếu niên phát ra một sức hút dính chặt, và thoảng một cái, kiếm của thiếu niên đã mượn thân kiếm của đối thủ lướt về phía trước nhanh nhẹn vô cùng. Mũi kiếm sắp tới Nhũ Trung huyết trên ngực bên trái của ông già liền ngừng ngay lại, nếu chàng chỉ đưa về phía trước ba phân nữa là thể kiếm đó đã kết quả tính mạng của ông già râu vàng liền.

Thấy thiếu niên sử dụng thể kiếm Phi Yến Tam Triển Xí (én bay giương cánh ba lần) rất thuần thuộc, Dư Vân cũng phải khen thầm và nhận thấy kiếm học của thiếu niên còn trên cả Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu hai người nhiều.

Lúc ấy, lại nghe thấy thiếu niên nọ quát lớn một tiếng rồi nói:

- Tên Mục Hồn Kiếm Hồ Phẩm Võ kia không biết xấu hổ tí nào, đương nhiên giờ trò đánh trộm như vậy, thật mi đã làm nhục hết thanh danh Hoa Hạ Tứ Ác sư môn của mi rồi. Bây giờ mi còn nói gì nữa không?

Mục Hồn Kiếm Hồ Phẩm Võ đã bị chàng kiếm chế, còn biết nói năng gì nữa? Nhưng lòng mong đợi sống ai mà chẳng có, y cứ xoay chong chóng hai mắt, vội nói:

- Cát thiếu hiệp, không phải võ công của tôi kém bạn và cũng là bạn đánh lén mới kiếm chế được tôi như thế này. Như vậy, chúng ta xử hòa, còn có điều gì đáng nói nữa? Nếu bạn có gan, buông tay ra chúng lại tái đấu, nếu tôi thua lần nữa, sẽ tự vận ngay trước mặt bạn, chẳng hay bạn nghĩ sao?

Thiếu niên họ Cát vì lòng hiếu thắng xui khiến, hất mũi kiếm lên, ha hả cười đáp:

- Được, chắc mi không chạy thoát nổi bàn tay của thiếu gia này đâu?

Nói đoạn, chàng liền nhảy ra xa hơn trượng, Mục Hồn Kiếm Hồ Phẩm Võ cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Thăng nhãi kia, mi đã bị ta lừa gạt rồi, có biết không?

Nói đoạn, y quay mình, người hơi khom về phía trước, dùng thể Thanh Đình Tam Tiềm Thủy (chuồn chuồn nhảy trên mặt nước ba cái) ra, chỉ nhún nhảy ba cái đã chạy ra xa mười mấy trượng rồi. Thiếu niên họ Cát không ngờ Hồ Phẩm Võ lại vô liêm sỉ đến thế, đang ngăn người ra, hai mắt chớp nháy mấy cái, huyết lớn một tiếng đang định đuổi theo, đã thấy Hồ Phẩm Võ đau khổ đứng ngừng lại nơi đó rồi.

Thì ra Mục Hồn Kiếm Hồ Phẩm Võ đang yên trí đã thoát khỏi miệng hùm, ba cái nhún nhảy ra xa xong, lại nhún mình nhảy tiếp, bỗng thấy đồ hủ trung niên nọ đã nhảy tới đón ngay lối đi, kinh hãi vô cùng, đang định né mình lên chạy nhưng đã muộn rồi, chỉ nghe thấy hai tiếng “Bốp, Bốp” y đã bị ăn hai tát liền, hai má đau đón vô cùng, đầu óc choáng váng, tối tăm cả mặt mũi.

Dư Vân cười nhạt một tiếng và nói:

- Thảo nào, Cát thiếu hiệp bảo mi là kẻ vô sỉ thật không sai tí nào. Nay ta thấy mi, thật là vô sỉ cực điểm... Có mau ngoan ngoãn lặn trở về đảng kia không? Quý hồ mi thắng nổi Cát thiếu hiệp một thể thôi, ta sẽ tha cho bước ngay.

Nói xong, chàng tròn trừng đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Hồ Phẩm Võ.

Hồ Phấn Võ thở dài một cái, lại quay trở lại trước mặt thiếu niên nọ. Y đi tới cách thiếu niên họ Cát hơn trượng, đứng lại liền.

Không ngờ lại có chi tiết khác xảy ra. Thì ra, lúc ấy Dư Vân đã phát giác ba bốn bọn người đi tới trên mỏm đá cạnh đó rồi, một người trong bọn họ bỗng kinh ngạc kêu ủa một tiếng và nói:

- Có phải Hồ huynh đây không?

Vừa dứt lời, một đại hán râu xồm phi thân tới trước mặt Hồ Phấn Võ rồi. Thấy có cứu tinh tới, Hồ Phấn Võ cả mừng, vội nói:

- Doãn huynh, tên kia là Cát Thiên Hào, thằng nhỏ của phái Côn Luân. Chính nó đã dùng kiếm bỏ chết lệnh diệt đây. Tiểu đệ đang định bắt nó hộ cho huynh, không ngờ bị tên đồ hủ kia phá bình.

Đại hán râu xồm nghe thấy Hồ Phấn Võ nói như vậy, nhanh bước tiến tới phía trước mặt Cát Thiên Hào, giận dữ hỏi:

- Cát tiểu tử, năm ngoái cháu ta chết một cách thảm thương dưới lưỡi kiếm của mi, chắc mi vẫn còn nhớ. Doãn mỗ đi khắp nơi tìm kiếm, không gặp đâu cả, không ngờ trời xanh dung rui, ngày hôm nay mi lọt vào tay Doãn mỗ ở nơi đây, hà hà...

Y vừa cười vừa giơ năm ngón tay nhắm đầu Cát Thiên Hào chớp luôn...

Thấy tên đại hán râu xồm ra tay đánh một thế, Cát Thiên Hào nhận ra ngay, y dùng thế Huyền Âm Quỷ Trảo của phái Không Động liền giơ kiếm lên đỡ liền và dùng thế kiếm chữ “Chi”, chỉ nháy mắt một cái đã xuyên ra phía sau đại hán nọ rồi, mồm quát lớn:

- Doãn Đại Hồng, mi nói như vậy thật không biết xấu hổ tí nào. Cháu mi Doãn Hoa chuyên môn đi hiếp phụ nữ, bại đức như thế nhân thần cũng giận, dù có bị giết dưới lưỡi kiếm của thiếu gia đây cũng không phải là thái quá mà!

Doãn Đại Hồng đánh hụt thế đầu, lại thấy phía sau có tiếng gió động, vội quay mình lại đánh luôn ba thế Huyền Âm Quỷ Trảo (móng tay ma Huyền Âm) ra một lúc. Thanh kiếm trên tay của Cát Thiên Hào cũng bị Huyền Âm chân khí đẩy bắn sang bên, cánh tay cũng cảm thấy hơi tê, thân hình cũng bị đẩy lui hai bước, liền nghĩ thầm:

- Không ngờ Huyền Âm Quỷ Trảo lại lợi hại đến thế?

Lúc này Dư Vân nghe thấy hai người đối đáp, đã biết thiếu niên nọ là Tiểu Bạch Long Cát Thiên Hào, một nhân tài kiệt xuất của bọn môn hạ phái Côn Luân, chứ không làm gì có công lực giỏi như vậy, lại thấy mấy bọn người kia có một vài người cứ ngăm nhìn mình luôn, trong lòng cười thầm và nghĩ:

- Chúng bây là những quân hồ ly, chuột nhắt, chỉ dám ra tay đánh Cát Thiên Hào thôi.

Đã thế ta để cho các mi ở lại đây tất cả.

Hãy nói Cát Thiên Hào bị Huyền Âm Chân Khí của Doãn Đại Hồng hất kiếm sang bên và thân hình bị đẩy lui về phía sau mấy bước, xấu hổ vô cùng, liền giơ ngay Thần Yển Kiếm Pháp tuyệt kỹ của phái Côn Luân ra, vây chặt lấy thân hình Doãn Đại Hồng.

Nhưng Doãn Đại Hồng đã là tam sư đệ của Chương Giáo phái Không Động, môn Huyền Âm Quỷ Trảo rất độc đáo, trên giang hồ các tay hảo thủ trông thấy võ công này cũng biến sắc mà bỏ chạy cho nên y mới có biệt danh là Quỷ Ma Thủ (tay ma quỷ). Lúc này, y thấy Cát Thiên Hào giơ tuyệt kỹ của phái Côn Luân ra, cười nhạt mấy tiếng và nói:

- Tiểu tử, người khác có sợ Thần Yển Kiếm Pháp của mi thật đấy nhưng cản trở sao nổi Doãn mỗ đây! Thôi được, hãy để cho mi ném mùi Quỷ Trảo Đoạt Mệnh xem có chịu nổi không đã?

Nói đoạn, chỉ thấy song chương của y khua mấy cái, liền hóa ngay ra tay ma khắp trời.

Lúc ấy trời đang mưa tuyết đã đủ hoa mắt rồi, bây giờ lại thêm bóng tay thấp thoáng luôn luôn, càng khiến người ta tối tăm cả mặt mũi.

Cát Thiên Hào bỗng thấy chân lực của hai bàn tay Doãn Đại Hồng đánh ra khác hẳn người thường nhiều, tay phải y cứ nhắm chỗ sơ hở của mình tấn công, còn tay trái của y dùng để bảo thủ, thấy kiếm của mình tới gần là dùng Huyền Âm Chương đẩy bật kiếm ra.

Cát Thiên Hào không ngờ công lực của đối phương lại tuyệt đến mức ấy. Phải biết chân lực luyện tới mức to, nhỏ, trâu, phát tùy theo ý muốn của mình và có thập thành hóa hầu không khó lắm. Riêng có hai tay cùng đánh ra, đồng thời phát ra một tay chân lực mạnh, một tay chân lực yếu như vậy mới khó.

Chàng tự biết thế kiếm của mình tuy thần kỳ nhanh nhẹn thật nhưng khó lòng địch nổi chân lực của Doãn Đại Hồng đã luyện tới mức thượng thừa, liền thay đổi kiếm pháp, giơ Vô Thượng Tâm Pháp (tâm pháp nội tức) của phái Côn Luân, là chín thế tuyệt cứu mạng khỏi nguy ra. Chỉ trong chốc lát, kiếm quét nghìn quân, lợi hại vô cùng, đẩy lui Quỷ Ma Thủ Doãn Đại Hồng về phía sau luôn luôn.

Lúc ấy trong đám đông có một người quát lớn một tiếng “Hãy khoan”, tiếp theo đó, một cái thân hình đồ sộ từ trên không đâm bổ xuống, Cát Thiên Hào đang kinh dị vì thấy thân pháp của người đó nhanh quá, bỗng thâu ngay thế kiếm lại, nhảy lùi về phía sau.

Nhìn rõ mặt người đó, Dư Vân mới hay y là Bang chủ của Hồng Kỳ Bang, Vũ Văn Lôi. Y nhìn Cát Thiên Hào cả cười và nói:

- Công lực của Cát thiếu hiệp thật thâm trầm, Vũ Văn Lôi đây cũng phải khâm phục, nhưng lúc này nơi đây quả thật chúng ta không nên tranh đấu nhau làm gì, xin thiếu hiệp nể mặt mỡ hãy tạm ngừng tay lại.

Không cần đợi Cát Thiên Hào trả lời, Vũ Văn Lôi lại quay trở lại nói với Doãn Đại Hồng rằng:

- Doãn huynh, chúng ta còn có việc cần phải đi làm ngay, việc gì cũng nên để lại một ngày khác hãy tính toán sau. Thôi, chúng ta đi đi!

Y quay trở lại chấp tay chào Cát Thiên Hào và nói tiếp:

- Xin cho phép tái ngộ một ngày gần đây.

Nói đoạn, y giờ tay phải ra kéo Doãn Đại Hồng, nhún mình một cái đã nhảy ra xa tức thì.

Năm người cùng đi với y cũng đi theo liền nhưng trước khi lên đường, cả năm đều nhìn Cát Thiên Hào với vẻ mặt cảm hờn một cái rồi mới dắt tay đi luôn. Cả hai ba bọn khác cũng đi theo nốt, cả tên Mục Hồn Kiếm Hồ Phẩm Võ cũng đi theo bọn Vũ Văn Lôi biến dạng từ lâu rồi.

Cát Thiên Hào đứng cô đơn một mình, đưa mắt nhìn theo bọn người kia đi thật xa, mới sực nhớ tới còn phải cảm ơn Dư Vân đã ra tay giải huyết cho mình đã. Ngồi đầu quay nhìn cũng không thấy một bóng người nào đứng quanh đó cả, mới hay ân nhân của mình đi đã lâu rồi, liền thở dài một cái cũng bước đi theo lối đi của Vũ Văn Lôi mà tiến.

Sự thật lúc ấy Dư Vân vẫn đứng núp ở đằng sau tảng đá, không muốn gặp mặt Cát Thiên Hào là sợ lỡ mất việc của Mạnh Trọng Kha nhờ vả, nên chờ tới khi Cát Thiên Hào đi xa rồi mới lộ đầu ra, hai tay giữ những mảnh tuyết phủ đầy trên mình mây.

Lúc ấy, sắc trời càng u ám hơn, gió bắc thổi mạnh vô cùng, tuyết trên núi đã phủ đầy hơn thước. Xa xa trông thấy, chỉ thấy trắng xóa không sao phân biệt trời và núi. Dư Vân lấy hơi nhún vai chạy thẳng nhưng chàng không đi theo đường lối của Vũ Văn Lôi, mà đi chéo sang phía tay phải.

Dư Vân phi thân trên các ngọn núi, mới lướt khỏi chỗ cũ hơn trăm trượng, bỗng trông thấy một cái lệnh bài hình quái dị hiện ra ở phía trước chừng hai trượng, tựa như một bàn tay, có cán như cổ tay, đen như mực nằm trên mặt tuyết rất là chói mắt.

Tầm lệnh bài ấy hấp dẫn Dư Vân phải ngừng chân lại, liếc nhìn một cái, bỗng dùng chân phải hất lên một cái. Lệnh bài kia đã rời khỏi mặt đất bay lên, tay phải bắt luôn cái cán, thấy cán đó còn hơi ấm, biết lệnh bài này dắt trong lòng người mới đánh rớt không lâu.

Chàng đoán chắc vật này không phải của mấy bọn người kia vì mấy bọn người đó không đi qua lối này, nhưng ai đã đánh rơi như vậy?

Chàng đưa lên mũi ngửi, thấy có mùi hương xông lên liền đoán chắc lệnh bài này của một người đàn bà đánh rơi và giấu kín trong lòng chỗ sát với da thịt...

Chàng lại liên tưởng đến lệnh bài thể nào cũng có lai lịch, liền nhìn kỹ xem, mới hay có năm cái đầu quý ở giữa bàn tay, nhẹ nhàng tròn mắt, xung quanh năm cái đầu ấy lại có rất nhiều đường chỉ như những đường chỉ của bàn tay người vậy. Chàng quan sát hồi lâu mới định bỏ lệnh bài vào trong túi.

Đang lúc ấy, bỗng có một bàn tay mềm mại thò tới định cướp cái lệnh bài đó. Dư Vân giật mình, ngừng đầu lên nhìn mới hay người đó là mỹ nhân áo đen gặp trên lầu lầu trong thành Thái Nguyên bữa nọ, ngăn người ra hồi lâu.

Nàng nọ tuy đã nắm được thể lệnh bài rồi nhưng vẫn chưa cướp được, vì tay Dư Vân vẫn nắm chặt.

Thiếu nữ hắc y không cướp lệnh bài nhưng không tiện thâu tay lại, ngượng quá mặt đỏ bừng lên, tròn tròn hai mắt, hờn giận nói:

- Sao ông lại làm thế? Người ta vất vả biết bao mới lấy được vật này, ông lại định nuốt chửng mất, không biết xấu hổ. Chẳng hay ông có chịu trả lại bản cô nương không?

Lúc này Dư Vân mới nhìn kỹ, cảm thấy nàng hắc y này còn đẹp hơn Triệu Liên Châu và Phó Uyển nhiều, từ trong xương đẹp ra, không một nơi nào là không đẹp cả, thật là trời sanh ra vẻ đẹp nhu mì.

Tuy Dư Vân không phải là kẻ hiếu sắc nhưng ái mỹ là thiên tính của con người, chàng vẫn biết lệnh bài quái dị này là của nàng nọ đánh rơi, đáng lẽ trao trả ngay nhưng sợ trả rồi nàng sẽ biến đi mất cho nên không nỡ buông tay ra, liền vừa cười vừa nói:

- Ôi chà, lệnh bài này tại hạ lượm được trên mặt tuyết, sao lại bảo là vật của cô nương đã đánh rơi được? Và cô nương cũng không thể nói tại hạ định nuốt chửng như thế được? Cô nương nói như vậy có phải làm nhục cả con người tư văn này không?

Cô nương nọ phải phì cười một tiếng, buông tay ra, tỏ vẻ tươi cười, bỗng lại biến sắc mặt, giận dữ nói:

- Ông có chịu trả không? Nếu không chịu bản cô nương phải hạ sát ngay đây!

Nói đoạn, nàng rút ngay thanh kiếm ra.

Dư Vân sợ hãi vừa xua tay vừa cười và nói:

- Hãy khoan, hãy khoan, có chuyện gì cô nương cứ nói, hà tất phải giở võ ra như thế? Vẫn biết vật này cô nương đánh rơi thật tại hạ cũng tin lắm, nhưng

dù sao cũng phải nói cho mình bạch đã...

Hắc y cô nương lại tìm tìm cười, nghe chàng nói xong lại hậm hực nói:

- Việc gì, nói mau lên? Cô nương đang có việc bận, không thể chờ đợi được.

Dur Vân cố làm ra vẻ khó nghĩ, mỉm cười nói:

- Cô nương quý danh là gì? Có thể cho tại hạ biết hay không?

Hắc y thiếu nữ cười một tiếng, nói:

- Chỉ việc ấy thôi sao? Cô nương họ...

Bỗng nàng ngừng tiếng, dùng giọng mũi hừ một tiếng mới nói tiếp:

- Cô nương có làm thân với người đầu mà người hỏi tên họ để làm gì?

Nhưng nàng lại nhận thấy lời nói của mình hơi đại dốt, hai má đỏ bừng lên, Dur Vân chỉ cười thôi. Hắc y thiếu nữ thấy vậy nghiêng răng hờn giận nói:

- Ngươi dám cười nhạo báng cô nương phải không? Cô nương cảm ngươi không được cười như thế đấy.

Nàng múa kiếm định đâm lại rút lại, đưa mắt lườm Dur Vân hai cái.

Dur Vân cũng cảm thấy cô nương nọ gây thơ một cách khá ái quá, không những thấy nàng làm làm như thế không đáng ghét mà lại còn nhu mì thêm nữa, nên động lòng say mê tức thì.

Lúc ấy, chàng cầm lệnh bài giờ lên như đùa chơi. Cô nương liền phi thân lên cướp nhưng chỉ cách độ hai phân là giật được, chàng lại vội thu tay lại giấu về phía sau. Nàng nọ không thu lại đà, đâm bổ vào sát người Dur Vân và má của hai người đụng vào nhau. Hắc y thiếu nữ xấu hổ quá, hờn giận mắng rằng:

- Đồ chết bầm! Ngươi định làm trò quỷ gì thế?

Dur Vân vừa cười vừa đáp:

- Tại hạ có dám làm gì đâu? Dù có gan tày trời cũng không dám vô lễ với người đẹp như tiên thế này. Tại hạ chỉ mong được biết phương danh là xin hoàn trả lại thẻ lệnh bài ngay.

Thấy chàng nói ngọt ngào quá, Hắc y thiếu nữ cũng phải xiêu lòng, cười rất nhu mì và đáp:

- Cô nương họ Cố, tên là Yên Văn.

Nói xong, nàng giờ luôn tay ra đòi liền:

- Đưa đây!

Dur Vân vừa cười vừa nói:

- Ủa, thế ra là Cố cô nương đấy, cái tên cũng khá nhận lầm. Cái thẻ lệnh bài này...

Chàng vừa nói vừa đưa tay phải ra, bỗng lại rút ngay lại. Cố Yên Văn thấy vậy nổi giận nói:

- Chẳng hay ngươi định tâm làm trò gì thế? Có phải nói rồi lại định thất tín hay sao?

Dur Vân vừa cười vừa đáp:

- Đâu dám thế? Tại hạ còn có một việc muốn thỉnh cầu, mong cô nương trao đổi lại hạt châu mà tại hạ đã rơi mất.

Chàng đã nhận định người cướp giật hạt châu đêm nọ đúng là nàng.

Cố Yên Văn tròn mắt nói:

- Người này kỳ quái thật. Ngươi mất châu báu thì việc gì tới cô nương này? Và người có trông thấy cô nương nhặt hạt châu ấy không? Sao người cứ nói bừa như thế?

Dur Vân nghĩ thầm:

- Đúng đấy, đêm hôm bị mất hạt châu, ta có trông thấy rõ là nàng đâu? Trước từ lâu nàng nhận ra ta đeo cái mặt nạ mới nói như vậy. Ta không thể vịn

vào lời nói đó mà đổ vạ cho nàng được!

Càng nghĩ càng ngượng ngịu vô cùng, ngẩn người ra như tượng gỗ vậy.

Cố Yên Văn trông thấy bộ mặt ngớ ngẩn của chàng, cũng phải phì cười một cách hồn nhiên, trông lại càng kiều diễm hơn nữa, rồi vừa cười vừa nói:

- Người đeo cái mặt nạ quý này trông thật tò mò quá. Vậy bao giờ người mới chịu bỏ ra thế?

Dư Vân ngạc nhiên vô cùng, liền hỏi:

- Có cô nương, bộ mặt nạ của tại hạ đây, không ai biết là giả cả, sao chỉ thoáng thấy một cái mà cô nương đã biết ngay được? Chẳng lẽ cô nương có đôi mắt sắc hơn người khác?

Cố Yên Văn vẫn cười khúc khích và đáp:

- Đêm hôm nọ...

Dư Vân vội nắm lấy cổ tay nàng giật mấy cái, thái độ như một đứa trẻ vậy, vậy hỏi:

- Đêm hôm nọ chính là cô nương đấy à? Nếu vậy tôi không đổ oan cho cô nương tí nào nhé?

Cố Yên Văn hỏi bất cập, vì nhanh mồm nhanh miệng đã trót thốt ra như vậy, hai má đỏ bừng, bẽn lẽn nói:

- Phải thì sao? Không phải thì sao? Người ta có lòng tốt giúp cho, chớ không khi nào người lại đuổi theo ta như vậy?

Nói xong nàng rút tay lại nhưng sức lực của Dư Vân khỏe như thế thì nàng thâu lại sao nổi. Thấy chàng cứ nắm chặt tay mình mãi, nàng hờn giận nói:

- Người... có buông tay ra không?

Dư Vân vẫn cười, khẽ buông tay nàng ra, đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói:

- Có cô nương này, sơn cốc phía đằng kia có một cái hang núi tránh tuyết và gió lạnh rất tốt. Chúng ta hãy sang bên đó chuyện trò một lát đã.

Chàng không cần để ý tới Cố Yên Văn có gật đầu bằng lòng hay không, quay người đi liền.

Cố Yên Văn nhìn theo hình bóng chàng, bật mồm cười một hồi rồi cũng giờ khinh công ra đi theo sau.

Cái hang núi đó không lớn lắm, chỉ đủ hai người ngồi co gối lại thôi. Hai người chui vào bên trong ngồi sát cạnh nhau. Dư Vân nghe hơi thở của nàng thơm như hoa lan, trong người lại có một mùi thơm khác đưa ra khiến chàng cứ ngây ngất mê say vô cùng, cứng cả lưỡi lại, cứ ngắm nhìn vẻ đẹp tuyệt trần mà không sao nói nên nửa lời.

Thấy chàng như kẻ mất hồn vĩa như vậy, Cố Yên Văn cũng mẫn ý lắm, tủm tỉm cười, hai má lại càng lõm sâu thêm, giả bộ giận dữ đấm Dư Vân một cái, nũng nịu nói:

- Người này kỳ thật, cứ ngẩn người ra như tượng gỗ thế này? Gọi người ta ra tới đây sao không nói chuyện đi?

Dư Vân như người nằm mơ thức tỉnh, thấy mình thất thường như vậy hổ thẹn vô cùng, một lát lâu mới định thần lại được, rồi vừa cười vừa nói:

- Tại hạ quả thật không hiểu, tại sao cô nương lại biết Khấu Kỳ và Lý Thiệu Lăng đi cùng với tôi? Và sao cô nương lại biết hai người đó bị Ngụy Nhận người của Thanh Phong Bang công đi mất? Xin cô nương cho hay sự thể.

Cố Yên Văn không trả lời, chỉ liếc đôi mắt phượng nhìn Dư Vân, bật lên một tiếng cười và nũng nịu nói:

- Muốn cho cô nương này nói ra cũng không khó nhưng trước hết người phải bỏ cái mặt nạ ra đã, chớ cái bộ mặt lì lợm như người chết thế kia thì thật khó coi quá.

Dư Vân ha hả cười rồi liền bỏ chiếc mặt nạ da người ra, để lộ bộ mặt thật của chàng đẹp như ngọc, đôi lông mày xếch lên như kiếm, mũi mặt lớn, răng đều và trắng như ngọc ngà càng tỏ ra tuấn tú vô cùng.

Cô nương nọ ngây ngất một hồi vì thấy mặt chàng còn đẹp hơn đêm nọ nhiều.

Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Cô nương thử xem tôn dung này có hơn người hay không?

Cố Yên Văn liếc mắt nhìn chàng một cái rồi trả lời rằng:

- Người này không biết xấu hổ, đẹp thế cái gì đâu nào? Trông thật xấu không khác gì bộ mặt của Trư Bát Giới cả. Này, cô nương còn chưa hỏi quý tánh

danh của người là gì, vậy thì người hãy nói ra trước đi chứ!

Dur Vân vừa cười vừa đáp:

- Tôi ấy à? Tạm thời thì tên tôi là Dur Vân.

Cố Yên Văn giả bộ hờn giận nói:

- Tên họ làm gì có tạm thời như thế? Chẳng hay người định giờ trò quỉ quái gì ra thế?

Dur Vân mặt đỏ bừng, ngập ngừng đáp:

- Tại hạ thật có nỗi khổ tâm khó bề nói ra cho ai hay được. Cô nương sau này sẽ tự biết, vậy xin cô nương cho tôi biết thân thế của cô nương ra sao?

Cố Yên Văn tròn to đôi mắt đen nhánh nhìn thẳng vào mặt Dur Vân, một lát lâu mới đáp:

- Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?

Dur Vân vừa cười vừa giơ hai ngón tay lên lắc qua lắc lại một cái, Cố Yên Văn vừa cười vừa nói:

- Hai mươi phải không...? Như vậy lớn hơn cô nương một tuổi, bốn cô nương phải gọi người là Vân đại ca nhé!

Dur Vân cả cười nói:

- Cô nương gọi tôi là Vân đại ca như vậy, tôi xin cam đoan cô sẽ không bị thiệt thòi chút nào đâu!

Cố Yên Văn lườm một cái, thái độ ấy nhu mì vô cùng và nói tiếp:

- Vân đại ca, trong giang hồ có một người gọi là Thất Cô, đại ca có biết hay không?

Dur Vân lắc đầu ra chiều không biết, Cố cô nương lại nói:

- Nhâm Thất Cô có tiếng là người độc ác vô cùng mà võ nghệ thì lại học được gần hết võ công của Quỷ Ma Đạo Nhân...

Dur Vân ồ một tiếng mới tiếp lời nói:

- Quỷ Ma Đạo Nhân có phải là người năm mươi năm trước đây đại náo Tung Sơn Thiếu Lâm La Hán Đường và một chương đánh chết ba vị La Hán không?

Cố Yên Văn gật đầu đáp:

- Gia mẫu được Nhâm Thất Cô đem về thân làm đồ đệ, sau gia mẫu thấy Nhâm Thất Cô trái với đạo trời: dâm, hung, tàn ác, lại còn bắt ép gia mẫu phải lấy con trai bà ta là Nhâm Long nữa. Nhâm Thất Cô có tất cả năm người con trai, bọn tặc phi trên giang hồ thường gọi là Long Môn Ngũ Quỷ...

Lúc này Dur Vân mới sực nhớ đến ngày nọ ở Dương Gia Tập có năm anh em nọ đã liên hiệp tấn công Ái Phương Sóc Kinh Phương tức là Long Môn Ngũ Quỷ đấy liền gật đầu và tự nói ồ một tiếng.

Cố Yên Văn vừa cười vừa đáp chàng một cái nũng nịu nói:

- Anh đừng có phá bình bằng không tôi không nói nữa đâu!

Nàng vừa nói vừa làm ra vẻ hờn giận, Dur Vân vội nói:

- Cô nói đi, tôi hứa là không phá bình nữa đâu!

Cố cô nương lại nói tiếp:

- Mẹ tôi là người thanh bạch, đời nào chịu lấy Nhâm Long một người độc ác bạo tàn, nhưng đang phải nương nhờ dưới mái hiên của người ta, không nhận lời cũng không xong. Chỉ thoát thác bằng cách hãy còn ít tuổi quá, chờ ít năm sau hãy hay. Như vậy qua được hai năm, ngày nào Nhâm Long cũng tìm cơ hội để chọc ghẹo mẹ tôi. Tôi nghiệp cho mẹ tôi chỉ suốt ngày khóc thầm hậm hực ở trong lòng chứ biết làm sao được, Nhâm Thất Cô lại ra lệnh phải thành hôn ngay tức thì. Gia mẫu đành phải nhận lời nhưng chưa tới ngày thành hôn đã kiếm được một dịp may tẩu thoát khỏi miệng hùm. Hai tháng sau, gia mẫu gặp tiên phụ, hai người lên ẩn cư dưới Nhạn Ngam. Năm sau sanh ra tôi, không ngờ tên tặc phi Nhâm Long lại cũng vẫn còn say mê mẹ tôi, đi khắp nơi để tìm tung tích. Năm tôi lên năm tuổi, cha tôi định không nỡ bị chúng giết chết, mẹ tôi thì bị Nhâm Thất Cô bắt đi, còn tôi thì may được ân sư cứu thoát.

Nói tới đó nàng nước mắt khóc, Dur Vân nghe thấy nghĩ thầm:

- Thảo nào! Người ta nói trong giang hồ là cái hang sâu của tội ác, như vậy cuộc đời bi đát không riêng gì mình ta đâu.

Nghĩ đoạn chàng liền an ủi Cố Yên Văn mãi nàng mới hết khóc, nàng lại nói tiếp:

- Tôi được ân sư đem về nuôi nấng dạy bảo nhưng ngày nào cũng vẫn thương nhớ tới mẹ tôi, bây giờ tôi cũng không hiểu là mẹ tôi có còn sống hay không?

Dư Vân bật cười, Cố Yên Văn tròn mắt nhìn chàng một cái rồi nói tiếp:

- Tôi biết anh cười mẹ tôi phải không? Sự thật mẹ tôi năm nay mới ngoài ba mươi, tới năm ngoài tôi mới nghe thấy ân sư nói. Sau khi bị Nhâm Thất Cô bắt đi, ép mẹ tôi phải tái giá cùng Nhâm Long nhưng mẹ tôi nhất định phản đối tới cùng. Nhâm Thất Cô cả giận nhốt mẹ tôi vào địa lao để hành hạ, tới giờ có lẽ gãy còm ốm yếu, không còn ra hình người gì nữa.

Nói tới đây hai dòng nước mắt của nàng lại chảy ròng ròng xuống hai má. Dư Vân móc túi lấy khăn ra lau nước mắt cho nàng. Cố Yên Văn nhếch môi cười, cô nam quả nữ ả núp trong cái hang động nhỏ nhỏ, không biết có tình hay hữu ý, Dư Vân choàng tay qua ôm ngang lưng Cố cô nương. Cố cô nương chỉ đỏ bừng mặt lên chứ không phản đối, trái lại còn ngồi khít lại cho thân mật thêm rồi nói:

- Tôi hay tin đó liền vội đi cứu mẹ tôi.

Ân sư liền bảo:

- Võ học của Nhâm Thất Cô hiện nay có thể xưng là Giang Hồ Thái Đẩu, đến như ân sư tôi cũng không địch nổi, như vậy tôi có đi cũng như mang trứng chọc với đá thôi.

Nên người khuyên tôi cố nhẫn nại thêm thời gian nữa, cho tới chín năm nay ân sư tôi lại nói:

- Nếu muốn cứu được mẹ tôi phải lấy được Ngũ Quỷ Thiết Thủ Lệnh, một tín bùa độc môn của Ma Quỷ Đạo Nhân mới mong thành công được, nhưng tín bùa độc môn đó chỉ có hai cái.

Một cái hiện ở trong tay Nhâm Thất Cô, còn cái kia thì ở trong tay Cô Lâu Tiên (cái roi làm bằng xương người) Lỗ Kỳ vì năm xưa Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ đã cứu Quỷ Ma Đạo Nhân thoát nạn một lần cho nên mới được tặng cái Ngũ Quỷ Thiết Thủ Lệnh (Thủ lệnh bằng sắt, trên khắc năm cái mặt ma). Ai được cái thủ lệnh này bất cứ có việc thực tày đình mà chia Ngũ Quỷ Thiết Thủ Lệnh ra là môn hạ của Quỷ Ma Đạo Nhân phải tuân theo mà làm ngay.

Nhưng hiện giờ Lỗ Kỳ ẩn cư ở đâu không ai hay biết, mà đã có kiếm được Lỗ Kỳ đi nữa đã chắc y lại thuận cho mượn cái thủ lệnh đó?

Nói tới đây, ngừng lại giây lát, đầu tựa vào vai Dư Vân, duỗi chân ra thuận thế nàng nằm ngả luôn vào lòng chàng rồi ngẩng mặt lên vừa cười vừa nói:

- Tôi đi lên trên Bắc Kinh, vô hình chung giữa đường nghe thấy người ta nói hiện giờ Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ đang ở ngoại ô thành Thái Nguyên, tôi liền đi theo thẳng tới đó.

Dọc đường lại phát hiện Khẩu Kỳ, Lý Thiếu Lăng hai người, trong người mang theo Thiên Niên Hà Thủ Ô và chuỗi hạt châu quý giá. Lúc trước tôi không hay biết gì, sau ở trong khách sạn nghe thấy bọn phi tặc nói tới mới hay liền đi theo dõi chúng, sau lại nghĩ hà tất phải kết oán hờn với bọn chúng làm gì.

Thực ra võ nghệ của tôi cũng không hơn gì ai cho nên ở Dương Gia Tập tôi cứ nằm ở thư phòng không hề dám lộ diện ra là thế. Sau thấy anh giúp Khẩu, Lý hai người, khi thấy bọn Hắc Long Hội tới, tôi vội rời khỏi nơi đó ngay không ngờ tôi lại thấy Ngụy Nhạn vào khách sạn và thấy mấy tên giật bắt Khẩu, Lý hai người đi.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy tôi liền đi theo dõi chúng xem, cho tới khi bọn giật vào trong gian nhà lớn tôi mới dừng bước định vào cứu hai người thoát nạn nhưng tự nghĩ một mình thì làm sao cho nổi nên tôi bỏ trở về khách sạn vừa gặp anh ra khám xét. Sau lại thấy anh hấp tấp trở về phòng, tôi liền núp ở cửa sổ xem trộm bỗng thấy anh cời mặt nạ ra. Ngẫm nghĩ, tôi liền vào lấy trộm viên hạt châu của anh. Hừ! Anh không cảm ơn tôi thì chớ lại còn mớ mồm đòi lại hạt châu đó, thực không biết xấu hổ tí nào!

Dư Vân vội đáp:

- Tôi có bảo không cảm ơn cô đâu, tôi đâu dám cản trở cô, sau rồi thế nào nữa?

Cố cô nương vuốt tóc và nói:

- Sau tôi về phòng ngủ, sáng dậy thấy ba người đã đi rồi và những người trong khách sạn ồn ào bàn tán về cái tin Ngụy Nhạn đã chết, tôi cũng không muốn biết rõ chuyện đó làm gì liền thúc ngựa đi luôn. Khi tới Thái Nguyên, đêm lên vào nhà Lỗ Kỳ, mất ba đêm đợi chờ tôi mới lấy được Thiết Thủ Lệnh này ra, Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ thật là lạ kỳ, tôi tuy chạy thật nhanh mà vẫn bị y điểm trúng một roi, bây giờ vẫn còn hơi đau.

Dư Vân thấy nàng nói vậy kinh hãi hỏi:

- Văn muội bị thương ở đâu? Mau đưa đại ca xem. Cô phải biết những thủ pháp điểm huyệt của các nhân vật đạo ma quái thủ, đã bị điểm phải mà không chữa ngay sẽ bị đau khổ suốt đời đấy!

Cố Yên Văn nghe nói có vẻ xấu hổ vô cùng, hai má đỏ bừng, bẽn lẽn nói:

- Tôi không chịu đâu, xem cái gì cơ chứ?

Dur Vân biết vết thương của Cố cô nương bị nhầm chỗ kín, cũng tỏ vẻ lo buồn và xoa tay nói:

- Không chữa làm sao được?

Cố Yên Văn thấy chàng quan tâm như vậy trong lòng khoan khoái vô cùng bèn ngẩng đầu lên hỏi:

- Văn đại ca! Anh có yêu em không?

Dur Vân không ngờ lúc này, nơi đây nàng lại hỏi như vậy, ngăn người ra giấy lát mới thờ dãi một tiếng rồi đáp:

- Em Văn! Anh rất yêu em. Nhưng anh đã đính hôn với hai người vợ rồi đành phải phụ tấm lòng yêu quý của em.

Ngờ đâu, Cố Yên Văn không những không kinh ngạc mà còn cười khúc khích và nói rằng:

- Anh này lạ thật! Tôi chỉ hỏi anh có yêu tôi không chứ tôi có hỏi anh đã đính hôn bao giờ đâu?

Sự thật lòng nàng lúc nào mà chẳng lo ngại đến vấn đề đó, nay nghe thấy chàng đã đính hôn với hai vợ, trong lòng khoan tâm vô cùng vì chàng đã lấy được hai phòng thì cũng có thể lấy được ba, bốn phòng.

Nàng chỉ thấy Dur Vân lẩm bẩm tự nói rằng:

- Tạ Văn Nhạc ơi! Thù lớn của ngươi chưa trả mà đã gây ra biết bao nhiêu tình thế này?

Xem ngươi xử trí ra sao?

Cố Yên Văn tròn tròn xoe đôi mắt, vừa mừng rỡ vừa hỏi:

- Ai là Tạ Văn Nhạc? Tạ Văn Nhạc là ai vậy anh?

Nghe nàng hỏi như vậy, Dur Vân bật buồn cười, rồi chỉ vào mũi mình đáp:

- Tạ Văn Nhạc tức là tại hạ đây.

Cố Yên Văn vội ngồi ngay dậy hỏi:

- Vậy một bàn tay giết chết Thát Sát Thủ tức là anh đấy à?

Dur Vân gật đầu mỉm cười, cô nương lại tròn thêm đôi mắt rồi hỏi tiếp:

- Vậy Quái Thủ Thư Sinh ở... Cao Bưu oai trấn Hồng Kỳ Bang cũng là anh nữa phải không?

Dur Vân vừa cười vừa đáp:

- Không ngờ em lại biết được nhiều chuyện đến thế!

Cố Yên Văn lắc đầu đáp:

- Nhưng người ngoài đồn Quái Thủ Thư Sinh là một người mặt lăm lè, ghê tợn. Vậy thì có phải là anh đâu, sao anh lại dám nhận bừa như thế, như vậy không phải là quân tử đâu nhé!

Dur Vân không trả lời, móc túi lấy cái mặt nạ da người ra đeo, vừa cười vừa nói:

- Đây em xem có phải là Quái Thủ Thư Sinh không?

Cố Yên Văn ngẩn nhìn một lúc, rồi nhanh tay lột cái mặt nạ đó xuống, giận hờn nói:

- Ai bảo anh đeo cái của nợ này lên làm gì? Anh là anh, chứ có ai mạo danh đâu, thật tức chết đi được... Này Văn đại ca! Anh đeo cái mặt nạ này là có dụng ý gì thế?

Dur Vân trầm nghĩ một lúc rồi mới đem chuyện năm xưa kể lại cho nàng nghe, Cố Yên Văn nghe đến ngăn người ra rồi cười khúc khích, vừa cười vừa nói:

- Văn đại ca, anh khiếp thật! Đã đính hôn với Triệu, Chu hai cô nương, lại còn Giang cô nương, Uyển cô nương...

Dur Vân tiếp lời nói:

- Bây giờ lại là Cổ cô nương!

Cổ Yên Văn nũng nịu hờn giận nói:

- Anh không lấy gương soi thử xem, bộ mặt thế này thì ai thèm cơ chứ?

Nói xong, nàng không nhìn được, lại cả cười một hồi.

Dư Vân thấy nàng ngây thơ và xinh đẹp quá, không sao nhìn được, liền ôm ngay vào lòng, hôn lên mái tóc nàng, bỗng sức nghĩ một việc, mới hỏi nàng:

- Tại sao em lại tới nơi hoang sơn dã lĩnh này?

Cổ cô nương bĩu môi đáp:

- Cũng như anh vậy, muốn lấy được cuốn Phật Môn Chân Kinh đó, nếu em học được võ môn trong cuốn chân kinh đó thì chả còn sợ hãi Nhâm Thất Cô nữa.

Dư Vân vừa cười vừa hỏi:

- Nghe em nói thì bản lĩnh Nhâm Thất Cô cao cường lắm phải không?

Cổ Yên Văn đáp:

- Ai mà chả biết anh tài ba, nếu không phục thì anh cứ đi đấu với mụ ấy thử xem!

Dư Vân cả cười đáp:

- Em Văn khỏi phải thách anh, dù sao anh cũng giúp em cứu lệnh đường ra.

Cổ Yên Văn mừng rỡ nói:

- Có thật không anh? Nếu thế thì còn gì bằng!

Dư Vân mỉm cười:

- Như vậy em lấy gì tạ ơn cho anh nào?

Cổ Yên Văn lườm chàng một cái, mình ngọc giẫy mạnh một cái, không đáp lại bằng lời nhưng nó đã có sức mạnh còn hơn thiên ngôn vạn ngữ nhiều.

Giây phút âu yếm đã qua, Cổ cô nương liền định đứng dậy nói:

- Thôi, chúng ta đi đi, kéo cuốn chân kinh đó bị người khác lấy mất!

Dư Vân trái lại, ôm lấy người nàng càng chặt hơn nữa vừa cười vừa nói:

- Vội vàng như thế làm gì? Theo anh đoán thì Bảo Đàm thiền sư và Thiên Ngoại Tam Tôn Giả thế nào cũng có mưu mô gì đây, vừa rồi anh đã thấy có ba bốn bọn người đi rồi, cả Bang chủ Hồng Kỳ Bang Vũ Văn Lôi ở trong đó nữa. Có khi nào Bảo Đàm thiền sư lại để cho chúng lấy cuốn chân kinh một cách dễ dàng như vậy, chúng ta đi sớm anh cũng vào trong của họ cũng chưa biết chừng. Ngựa trời bắt ve sầu có biết đâu phía sau lại có con chim vàng đang rình, chúng ta hãy tạm làm người chần lười để bắt chúng đi.

Cổ Yên Văn vừa cười vừa đáp:

- Ai chẳng biết định tâm của anh!

Nàng nói tới đây bỗng nhiên cau mày lại, Dư Vân vội hỏi:

- Có phải vết thương bị đau đó không?

Cổ Yên Văn không nói, chỉ khẽ gạt đầu, sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi lạnh toát ra như mưa.

Dư Vân vội la lớn:

- Biết làm sao bây giờ đây?

Chàng tâm thần rối loạn, cuống cả tay chân lên, lát lâu mới nghĩ ra vội móc túi lấy hai viên Trường Xuân Đơn ra cho Cổ Yên Văn nuốt.

Linh dược vừa vào tới bụng thì sắc mặt của nàng đã hồng hào trở lại.

Phải biết Trường Xuân Đơn là do Minh Lương đại sư đã tốn công năm năm thu thập các thuốc quý của danh sơn trong thiên hạ tất cả ba mươi ba món hợp chế mà thành, luyện được hai lò tất cả. Bất cứ ai bị bệnh nặng đến đâu, quý hồ tằng phù như thổi nát, uống đơn được này trong bảy ngày là khỏi liền.

Lúc ấy, Cố cô nương đã thấy đỡ nhiều, Dư Vân khẽ bảo:

- Em hãy ngồi xếp bằng lại để ngu huynh giúp cho em đả thông kỳ kinh bát mạch.

Cố Yên Văn tỏ vẻ cảm ơn, liếc mắt nhìn Dư Vân một cái rồi nghe lời ngồi xuống.

Dư Vân để hai bàn tay lên lưng nàng, nhắm mắt vận công. Cố cô nương lúc đầu cảm thấy hai bàn tay của chàng hơi nóng, dần dần nóng hơn lên cho đến khi nóng như lửa thiêu mới cảm thấy có một hơi nóng thấu xương sống tựa như một con rắn chui vào trong người, thông qua tâm huyết vậy, lúc thì nóng, lúc thì đau, lúc thì buồn, lúc thì khó chịu vô cùng. Cố cô nương chỉ nghiêng răng chịu, không nói nửa lời.

Nửa giờ sau, nàng mới cảm thấy dễ chịu dần, tựa như một luồng chân khí dương hòa chạy khắp mình mẩy, cả hai bàn tay của Dư Vân nàng cũng cảm như không có vậy.

Nàng tự vận khí thử xem, thấy khí huyết không bị cản trở, tự biết vết thương đã khỏi hẳn. Nhâm, Đốc hai huyết mạch đã xuyên thông, nội lực còn mạnh hơn trước, trong lòng cả mừng vô cùng. Chờ tới lúc vận hành ba trăm sáu mươi chu thiên rồi mới đình chỉ, quay lại trông thấy Dư Vân đang nhắm mắt ngồi yên, sắc mặt hơi nhợt nhạt, mới hay chàng vì đả thông kỳ kinh bát mạch cho mình mà đã tổn thương nguyên khí như vậy, cảm động cô cùng và tỏ vẻ thương mến hết sức nên cũng không quấy nhiễu chàng làm gì, cứ ngồi cạnh chờ.

Một lát lâu, mặt đã đỏ hồng như trước, Dư Vân mở mắt ra vừa cười vừa nói:

- Văn muội, em ra ngoài động múa thử những kiếm và chưởng của em học được, xem có khác trước không?

Cố Yên Văn vừa cười vừa đi ra động. Lúc ấy trời vừa sẩm tối, gió bắc thổi ào ào làm tóc nàng bay bổng lên mà tuyết vẫn chưa vẫn ngừng rơi. Cố cô nương giờ hết tuyệt kỹ của sư phụ dạy cho ra, mới hay có những chỗ mà xưa kia mình không sao luyện được, bây giờ lại thấy dễ dàng vô cùng, đồng thời chưởng lực cũng mạnh hơn trước nhiều...

Khinh công của cô nương rất giỏi, chỉ thấy bóng người như bay, nhanh nhẹn lạ lùng.

Dư Vân thấy vậy cũng phải khen ngợi, bỗng tự nhiên cũng thấy ngứa nghề vừa cười vừa nói:

- Văn muội, chưởng pháp Thái Ất Kỳ Môn rất tinh diệu và quái dị nhưng sức em vẫn chưa đủ thi thố hết môn chưởng pháp đó, hay là hai chúng ta ra tay cùng một lúc thử chơi, em cứ đánh như thật đừng ngại gì cả, còn ngu huynh đây thì sẽ không đánh trả lại đâu, chỉ dùng thân pháp Thái Ất Kỳ Môn này né tránh. Nếu em in được một chưởng vào người anh thì ngu huynh đây xin chịu thua ngay.

Cố cô nương ngừng tay lại, nghe chàng nói như vậy liền cười đáp:

- Anh đừng có tự phụ quá, em không tin là em không thể đánh trúng vào người anh một chưởng như lời anh vừa nói.

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Em không tin và khẩu quyết vô bằng, chỉ bằng chúng ta cứ thử một phen sẽ hay liền.

Cố cô nương là người rất hay ương ngạnh, thấy Dư Vân nói như vậy thì trong lòng không phục, liền cười nhạt một tiếng giơ tay ra đánh luôn một chưởng, nàng dùng luôn thủ pháp Kim Giao Tiên (cái kéo hình con cáo vàng) hai tay đánh chéo vào ngực Dư Vân nhưng chàng vẫn đứng yên không tránh né gì cả.

Cố cô nương thấy ngón tay mình sắp sửa đụng tới áo trước ngực chàng rồi bỗng thấy hoa mắt một cái, tung tích của Dư Vân đã vụt mất liền. Nàng giật mình ngẩn người ra vội quay lại phía sau, đã thấy Dư Vân đang đứng sau lưng mỉm cười nhìn mình rồi. Cố cô nương khẽ quát một tiếng:

- Văn đại ca! Xin thứ cho tiểu muội vô lễ nhé!

Nói đoạn nàng liền giở Thái Ất Kỳ Môn chưởng pháp ra.

Phải biết môn chưởng pháp này cần phải mình mẩy, tay chân đều hợp nhất thì biểu diễn mới đạt tới mức thần quỷ cũng không biết trước được, chỉ trong nháy mắt nàng đã tấn công liền chín miếng rồi. Chưởng phong của nàng mạnh hơn trước nhiều, chính nàng cũng thấy làm lạ nhưng Dư Vân cứ xuyên qua những khe tay khe chân của nàng mà tránh né tựa như con bướm xuyên qua vườn hoa vậy, trông đẹp mắt vô cùng.

Cố cô nương càng đánh nhanh bao nhiêu thì chàng lại tránh nhanh bấy nhiêu, có nhiều lúc rõ ràng trông thấy nàng đánh trúng phải nhưng không hiểu sao chàng lại có thể lướt khỏi được.

Thân hình của chàng thật là xảo diệu thần tốc, bất cứ thế nào tay chân đánh ra của Cố cô nương cũng vẫn chạm hơn thân hình tránh né của chàng.

Hai người đấu hơn trăm hiệp, Cố cô nương đã mỏi mệt, mồ hôi đã ướt đầm hết quần áo mà vẫn chưa đụng được tà áo của Dư Vân, càng thế Cố cô

nuong lại càng không chịu phục.

Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Cũng may tôi đã đã thông Huyền Quan giúp cô, nhờ thế mà công lực của cô đã tăng lên gấp bội, bằng không cô đã phải chịu thua từ sớm kia rồi.

Cổ cô nương không trả lời, chỉ liếc mắt tỏ vẻ tức giận. Dư Vân biết nàng sắp giờ tánh ương ngạnh ra rồi nên vội vừa cười vừa nói:

- Vãn muội đừng giận nữa, ngày mai ngu huynh xin truyền cho cô ba môn võ học là bộ pháp, kiếm pháp và chưởng pháp, và lại có thể chỉ trong một thời gian rất ngắn là học thành. Với trí thông minh của cô như vậy, tôi chắc không bao lâu cô sẽ tinh xảo ngay, sau này cô có gặp Nhâm Thất Cô hay bất cứ một cao thủ nào đi nữa, đâu không thắng được cũng không đến nỗi bị thua đâu!

Cổ cô nương nghe thấy chàng nói như vậy, vẻ mặt hớn hở lại ngay, liền kéo tay chàng nũng nịu nói:

- Vãn đại ca! Anh nói có thật không? Hay đại ca lại dối em đây?

Nói đến đây nàng bỗng ngừng lại, ngẩn người ra tỏ vẻ nghi ngờ vội hỏi:

- Vãn đại ca, theo lời đại ca nói thì đại ca không giúp em đi đánh Nhâm Thất Cô hay sao?

Dư Vân biết nàng đã hiểu lầm lời nói của mình vội lắc đầu đáp:

- Không phải thế đâu! Cô đã hiểu lầm rồi.

Lúc ấy trời đã bị màn đen che lấp, mảnh tuyết bay hất vào mặt giá lạnh buốt thấu xương, chàng liền kéo Cổ cô nương và nói:

- Ngoài này lạnh lắm, ta hãy vào trong động đi!

Nói xong chàng không cần chờ xem nàng có ưng ý hay không đã kéo nàng vào thẳng trong động. Cổ cô nương vừa đi vừa cười khúc khích.

Vào tới trong động, hai người lại ngồi bó chân vào một xó, Dư Vân lấy lương khô ra rồi hai người ung dung ngồi ăn.

Lúc ấy, ngoài động gió thổi tuyết bay, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng chó sói tru, đêm tối trong hoang cốc lại càng rùng rợn thêm..

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Một hờn một khóc thư sinh lộ liễu chân tình - Nửa thật nửa giả ba sư lời giả ý gian

Lúc ấy, trong động tối đen như mực, một lát sau nghe Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Lời của ngu huynh vừa rồi, Vãn muội đã hiểu lầm đấy nhé! Tôi nói ngày mai hay ngày mốt chúng ta cần phải lên trên Tỉu Âu Phong, theo như bản đồ thì Tỉu Âu Phong cách đây chỉ có ba ngọn núi thôi. Với khinh công của chúng ta chỉ cần có hai ba tiếng đồng hồ là có thể tới nơi rồi, nhưng càng tới muộn thì lại càng có lợi, cô không thấy hay sao?

Đã có biết bao cao thủ đi trước chúng ta rồi, hãy để cho chúng đánh nhau chí tử đã, chúng ta không sợ gì bọn người đó, duy chỉ có một điều đáng sợ nhất là võ công của Bảo Đàm thiên sư quá cao, chúng ta địch không nổi mà thôi, nếu chúng ta có thất bại, em cứ giờ chút võ học mà anh dạy em mà xông ra khỏi vòng vây, nếu ngu huynh được sống còn thì hiền muội cứ tới Tần Từ ở ngoại ô Tần Dương thành mà tìm kiếm.

Hay là hiền muội tới nhà Trại Hoa Đà ở Nghi Xương hoặc đến nhà Trung Nguyên Nhất

Kiểm Triệu Khang Cửu ở Thương Châu mà tìm anh.

Chỉ nghe thấy Cổ cô nương trả lời ừ một tiếng bằng giọng mũi, rồi không nghe nói gì nữa cả.

Sau đó bốn bề im lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi ào ào mà thôi.

Mặt trời mới mọc, hai người đang ngủ ngon giấc bỗng thức tỉnh, Dư Vân tròn mắt nhìn ra ngoài cửa động, thấy tuyết đã phủ kín cửa hang rồi. Cổ cô nương cũng dậy, vẫn còn ngái ngủ, hai tay dụi mắt cười nũng nịu nói:

- Nếu không có ánh sáng soi vào thì có lẽ giờ này chúng ta hãy còn say ngủ ấy nhỉ?

Dur Vân vừa cười vừa gạt đầu, rồi giờ chuông đánh mạnh một cái vào phía cửa hang.

Những tuyết phủ kín che lấp bên ngoài cửa hang bị đánh bay tung lên, để lộ ra một lối đi rộng độ hai trượng.

Cố Yên Văn giật mình tỉnh ngủ liền, nàng không ngờ Dur Vân lại có chuông lục hùng hậu đến thế, nàng rất lấy làm thán phục. Dur Vân vội đeo mặt nạ trung niên thư sinh lên rồi kéo tay Cố Yên Văn vừa đi vừa cười nói:

- Văn muội! Chúng ta hãy ra ngoài kia xem.

Hai người bèn nhảy lên các đỉnh núi đều có tuyết phủ trắng xóa và có gió lạnh thổi rét vô cùng, khác hẳn hoàn cảnh ấm áp ở trong động khi nãy, hai người nhìn về phía xa một lúc,

Dur Vân vừa cười vừa nói:

- Văn muội, bây giờ ngu huynh bắt đầu dạy bộ pháp, kiếm pháp và chuông pháp cho cô đây, tôi chắc chỉ trong một ngày là cô có thể học được hết.

Cố cô nương hân hoan nhảy múa vui mừng. Dur Vân rút thanh kiếm sau lưng Cố cô nương ra thấy một luồng ánh sáng xanh lóe mắt, Dur Vân cũng phải khen thầm:

- Thanh kiếm đẹp quá!

Và chàng thấy trên thanh kiếm khắc hai chữ “Linh Quy” (con rùa linh thiêng), kiếm rất nặng, liền nói:

- Tôi dạy cho cô môn kiếm pháp Thái cực ảo ảnh kiếm, trông thì rất chậm nhưng sự thật là biến hóa kỳ diệu và nhanh vô cùng. Kiếm pháp này là tôi căn cứ các kiếm pháp trong võ lâm mà sáng tạo ra đây và chuyên môn đối phó với những thế võ, thế kiếm kiệt tác. Nó kín đáo vô cùng, dùng để đối phó với các cao thủ hạng nhì, hạng ba, thắng trận dễ như bỡn.

Nói đoạn chàng múa từng miếng một rất chậm cho Cố cô nương theo học. Cố Yên Văn trong lòng không tin kiếm pháp này lại có oai lực lớn như vậy lại cứ tưởng Dur Vân lừa mình nên nàng mới hốt một nắm tuyết nhằm vào khe hở của thế kiếm mà ném vào, ngờ đâu nắm tuyết còn cách bóng kiếm độ ba thước thì hình như gặp phải một tiềm lực ngưng ngay rồi lại bay trở về, suýt bắn trúng vào mặt Cố cô nương, khi ấy nàng mới giật mình và mới bắt đầu tin lời của Dur Vân là thật chứ không phải ngoa.

Thế là nàng phải hết sức chú ý nhìn theo các thế kiếm đó mà ghi nhớ trong đầu óc, chờ Dur Vân biểu diễn xong kiếm pháp đó, Cố cô nương liền cầm kiếm lên múa không sai một cử động nào.

Dur Vân đứng bên cạnh cũng phải khen ngợi nàng thông minh vô cùng. Cố cô nương luyện lại năm lần, Dur Vân cho là đã thuần thuộc rồi mới bảo nàng ngừng tay, rồi vừa cười vừa nói:

- Bây giờ ngu huynh lại truyền cho cô môn Ngũ Hành Chuông Pháp, cô phải hết sức chú ý mà xem mới được.

Cố cô nương đứng cạnh thấy môn chuông pháp này thần kỳ vô cùng, chuông phong tựa như ở bốn mặt tám phương nổi tới, thân mình của Cố cô nương cũng phải lao đảo, nàng kinh hãi vô cùng.

May mà Dur Vân mới giờ có ba thành công lực thôi, chớ không thì Cố cô nương làm sao mà đứng vững được ở ngoài hai trượng như vậy?

Thì ra trí óc của Dur Vân không những thông minh mà còn nhớ rất lâu. Ngày nọ ở Dương Gia Tập trông thấy Ái Phương Sóc và Long Môn Ngũ Quái đều giờ Ngũ Hành Chuông Pháp ra mà đối địch với nhau, hai bên gia chuông tuy khác nhau nhưng sự thật thì cũng là một, bèn ngấm ngấm ghi nhớ trong óc rồi đem chuông pháp của đối bên dung hợp thành một, lại còn cho thêm những miếng độc đao của mình xen vào mà sáng tạo thành pho chuông pháp này, vì nó có sở trường của ba môn phái nên oai lực mạnh vô cùng. Dur Vân múa xong liền vừa cười vừa nói:

- Long Môn Ngũ Quái cũng dùng Ngũ Hành Chuông Pháp nhưng mà nó còn kém pho chuông pháp của ngu huynh xa. Ngu huynh định dùng võ của họ mà trị vào thân họ, và chưa biết chừng Văn muội nhờ môn chuông pháp này mà nổi danh trong giang hồ cũng nên!

Cố cô nương nghe chàng nói như vậy thì trong lòng hớn hờ vô cùng, liền nhảy ra bắt chước những thủ pháp của Dur Vân vừa múa, khi quên miếng nào thì Dur Vân đứng cạnh chỉ bảo, cho tới giữa trưa nàng mới thuần thuộc hết pho chuông pháp đó.

Dur Vân liền nói:

- Chúng ta hãy trở vào trong động ăn cho đỡ đói đã, rồi ngu huynh sẽ truyền cho bộ pháp sau.

Cố cô nương hớn hờ vô cùng, vì như vậy nàng có khác nào đã được làm môn hạ của một tay cao thủ khác.

Phải biết người thường mà học được vài miếng của Dur Vân cũng đủ dùng suốt đời rồi, như vậy Cố cô nương làm sao mà không mừng rỡ được? Vì vậy nàng nhảy nhót tươi cười chạy vào trong động trước.

Dur Vân nhìn sau lưng nàng mỉm cười rồi cũng đi theo nàng vào trong động. Hai người ăn uống xong, Cố cô nương lại đòi Dur Vân dạy cho bộ pháp.

Sự thật Dư Văn cũng định nghỉ ngơi giây lát, nhưng thấy nàng nài mãi cũng đành chiều lòng mà đứng dậy đi ra ngoài.

Dư Văn đứng trên một tầng tuyết vừa cười vừa nói:

- Bây giờ ngu huynh truyền cho bộ pháp này gọi là Cửu Cung Chính Bộ Phấn Âm Dương, vậy cô cứ theo những vết chân của ngu huynh mà luyện thuần thuộc ngay và trong lúc huynh giờ khinh công này thì cô cứ việc dùng Ngũ Hành Chưởng mà tấn công.

Một hồi lâu chờ cho Cố cô nương đánh xong pho Ngũ Hành Chưởng, Dư Văn bèn nhảy sang và bảo Cố cô nương cứ theo vết chân mà luyện tập.

Những vết chân của Dư Văn phức tạp quá, Cố cô nương phải kiểm mãi mới ra manh mối mà theo.

Thoạt tiên nàng còn đi từng bước một, sau mới nhanh dần, rồi càng chạy càng nhanh như bay. Thì ra bộ pháp ấy một trái một phải, cứ đi một bước lại phải lùi luôn một bước, rồi lại đi sang hướng khác hai bước, lùi lại phía sau hai bước, rồi tiến chín bước lại thoái chín bước.

Nói tóm lại, mình đi từ trong trục đi ra tới vòng ngoài cùng lại đi quay trở vào tới giữa trục bao hàm con số chín chín tám mươi một bước.

Cố cô nương đã thấu hiểu nguyên nhân một cái, hớn hở vui mừng. Lúc ấy, Dư Văn khoanh tay đứng đó xem, bỗng thấy trên lưng núi ở phía xa có mười mấy chấm đen, như những viên đạn bay nhảy tiến thẳng về phía Tửu Âu Phong, liền nghĩ thầm:

- Bảo Đàm thiên sư thế nào cũng có âm mưu gì đây? Bằng không trong lúc lão tăng đã bị tẩu hỏa nhập ma (luyện nội công hoặc sai phép, hoặc luyện tất muốn chóng thành công, không chịu theo đúng phương pháp, tuần tự mà tiến, thường thường hay bị lửa trong người thiêu đốt một bộ phận nào đó chẳng hạn. Nên người ta gọi là tẩu hỏa nhập ma, nghĩa là lửa chạy lạc đường. Vì vậy, có người bán thân bất toại, có người bị tay liệt chân) nhưng y sắp chữa khỏi lại khỏe mạnh như thường rồi, và lúc này là lúc quan trọng nhất, chỉ sợ ba tên nghiệp chướng đã tới quấy nhiễu là công luyện tập lại bấy lâu nay sẽ tiêu tan hết, nên lão tăng mới buông hơi ra cho mọi người hay là mình có một bộ chân kinh của Thiên Môn, nhờ vậy để dụ cao thủ các môn phái tới.

Thế là lão tăng đã có người đối phó với Thiên Ngoại Tam Tăng hộ, nhờ vậy y sẽ khỏi nguy.

Hừ mi chó có mơ tưởng thành công đâu? Thế nào ta cũng không để mi toại nguyện đâu...

Chàng nghĩ ngợi đến nỗi hoa tuyết phủ đầy đầu mặt cũng không hay, hai mắt cứ nhìn thẳng về phía xa, ngẩn người ra như kẻ mất hồn vĩa vậy.

Bỗng một mảnh tuyết bị hơi nóng trong người chàng làm tan ra, chảy vào trong cổ áo, chàng rung mình một cái, như vừa thức tỉnh quay đầu lại thấy Cố cô nương đang nhảy nhót, tay kiếm tay chưởng, bay múa trên mặt tuyết cao hứng vô cùng, nên chàng cũng không muốn quấy nhiễu nàng thùng thảng đi vào trong hang.

Một lát sau Cố cô nương tay cầm kiếm lê xuống mặt đất, trán đầy mồ hôi từ từ bước vào trong động, hờn giận nói:

- Văn đại ca, anh tệ thật, một mình núp trong hang này hưởng phúc.

Dư Văn không nhịn được cười, phì cười một cái mới đáp:

- Tôi ở trong này hưởng phúc cái nỗi gì nào?

Suốt một ngày trời, Cố cô nương luyện võ đã mệt là người rồi liền vươn vai ngáp dài một cái, ngồi xuống ngã lắn vào lòng Dư Văn hai mắt nhắm nghiền lại.

Thấy nàng kiêu diễm quá, chàng động lòng thương yêu, vừa cười vừa nói:

- Thôi được, một người đồ đệ không dám phiền tới hai sư phụ, em đứng dậy đi, anh dạy môn Quy Nguyên Thổ Nạp Tọa Công. Môn tọa công này không những làm hết mệt mỏi, nếu sớm tới em chịu khó luyện tập luôn luôn, chỉ ba ngày sau thôi, cam đoan em sẽ thấy công lực tăng gấp đôi liền.

Cố cô nương tròn tròn xoe đôi mắt nhìn chàng vừa cười vừa nói:

- Anh nói cái gì thế, năm nay bao nhiêu tuổi mà dám đòi làm sư phụ người ta như vậy?

Dư Văn vừa cười vừa truyền khẩu những bí quyết cho nàng hay, và nói rằng:

- Lúc bắt đầu thi hành tọa công này, cần phải đầu óc thanh tĩnh, không nghĩ ngợi gì cả, để ngoại ma khỏi xâm nhập quấy nhiễu, được như vậy mới mong đi tới chốn thành công.

Cố Yên Văn khúc khích cười, theo lời chỉ bảo của chàng, nhắm nghiền đôi mắt lại, khỏi sự tập tọa công. Dư Văn trông bộ mặt nửa hờn nửa mừng của nàng xinh đẹp vô cùng, ngẩn người ra ngẩn ngía hồi lâu...

Dư Văn (Tạ Văn Nhạc) cơ cực từ thuở nhỏ, mẹ mất từ hồi chàng còn thơ ấu, cha chàng bị kẻ thù ám hại, nằm dưỡng bệnh trên giường mười mấy năm liền cho tới khi trút hơi thở cuối cùng. Chàng cảm thấy mất tình mẫu tử từ hồi còn nhỏ tới khi hiểu sự đời, mới gây nên cái tánh thích gần gũi đàn bà như vậy.

Nhất là những thiếu nữ trắng trẻo đẹp đẽ, chàng lại càng yêu mến hơn. Trừ có trường hợp gặp Ngụy Uyển Lan ở Kim Hoa trong tiêu cực Tam Anh ra

không kẻo. Trước sau chàng đã yêu đương bốn năm thiếu nữ xinh đẹp vô cùng, nếu không được hấp thụ lễ giáo của Minh Lương đại sư truyền dạy cho, có lẽ chàng đã là kẻ đại táng hạnh đức rồi.

Nghĩ tới chuyện xưa, ngẫm lại những hoàn cảnh gần đây, Dur Vân cảm thấy trong thâm tâm có một ám ảnh nổi lên, liền nghĩ thầm:

- Yêu quả thật là một tư tưởng kỳ quái, phạm người yêu hay bị yêu muốn đối tượng là vật sở hữu của mình, không bằng lòng cho người khác xen vào. Ta nay mới tuổi nhuộc quán (đôi mươi) ra đời không bao lâu, mà đã yêu liền năm vị thiếu nữ rồi. Từ nay mầm yêu đương ấy sẽ nảy nở trong trái tim mình, ngày đêm nhớ nhung mơ tưởng, như vậy rất trở ngại cho sự trả thù của mình. Vậy, ta biết xử trí ra làm sao đây? Hà, đành chỉ có tùy ở số trời, mình cứ biết tận nhân sự thì thôi!

Từ khi hạ sơn tới giờ đã được một năm trời rồi, tên tuổi của ta không mấy ai hay biết.

Dù có tạo nên một vài việc làm chấn động vô lâm thật, nhưng những trường hợp đó ta đều dùng ẩn danh hết. Biết làm sao được? Kẻ thù đều là những tay cao thủ trong vô lâm, ân sư thường khuyên bảo mình chớ có thị chút tài ba này mà đã tự phụ tự mãn rồi.

Hiện cái thù lớn mới trả được một đôi phần, mà ta đã kết thù kết oán với các phái Điểm Thương, Tuyết Sơn, Thiên Nam rồi, đem lại biết bao gai góc cho mình, vậy tới khi nào mới kết thúc mọi việc đây?

Chàng đang nghĩ ngợi chuyện đời, bỗng thấy Cổ cô nương tròn to đôi mắt, liếc nhìn mình một cái rất tình tứ và nàng lại nói:

- Vân đại ca, anh đang nghĩ ngợi gì thế? Sao không trò chuyện với em?

Dur Vân thấy nàng hơi giật mình thức tỉnh, trông thấy mặt nàng hồng hào, tinh thần sáng khoái hơn trước nhiều, biết đó là sự kiến hiệu của môn tọa công liền vừa cười vừa hỏi:

- Yên Văn muội, đã thấy mạnh khỏe chưa? Còn mới mệt nữa không?

Cổ Yên Văn hai tay vuốt tóc tùm tùm cười và đáp:

- Môn tọa công này tốt thật, không những đã hết cả mệt mỏi, em còn cảm thấy tinh thần và sức lực hình như cũng mạnh hơn xưa nữa.

Dur Vân gật đầu, rồi lấy lương khô ra cùng ăn. Hai người vừa cười vừa nói, cho tới trời tối, màn đen phủ khắp trái đất mới thôi.

Lúc ấy, bên chân trời có tiếng thét lớn vọng tới, khiến ai nghe thấy cũng sồn lòng sợ hãi.

Cổ cô nương cũng rung mình, vội nằm tựa vào lòng Dur Vân. Nghiêm nét mặt, Dur Vân lắng tai nghe giấy lát liền nói:

- Có người đi tới phía chúng ta, nghe tiếng thét anh đoán chắc người này võ công rất cao cường!

Tiếng thét càng ngày càng nghe thấy rõ, và đến khi người nọ đi tới đỉnh núi chỗ hai người ẩn núp, mới ngừng.

Dur Vân khẽ nói:

- Văn muội, để ngu huynh xem người đó là ai đã, em chớ có rời cái động này né!

Nói xong, chàng liền ra ngoài cửa động, trông thấy hai cái bóng người, một cúi xuống như đang tìm cái gì vậy, còn người thứ hai giơ tay ném ra một trái cầu có ánh sáng xanh, phi ra ngoài năm thước, đột nhiên nghe đến “bốp” một cái, lam quang bắn tứ tung.

Nhờ ánh sáng của trái cầu bắn ra, Dur Vân mới thấy rõ mặt người ném cầu là một ông già râu tóc bạc, thân hình vạm vỡ, đôi mắt xanh biếc như mắt ma quỷ vậy. Còn người cúi xuống bỗng đứng thẳng dậy và nói với ông già rằng:

- Chính là nơi đây rồi, lão đương gia thử xem những vết chân loạn xạ như thế này, thế nào cũng có người đánh nhau qua. Tuy tuyết đã phủ gần kín, nhưng vẫn nhận ra được. Theo những vết tích này, tôi đoán họ phải đánh nhau trước đây ba giờ, nhưng lão Tư chết ở đây mới có nửa giờ thôi. Điều này mới thật khó hiểu?

Thấy tên nọ phán đoán như vậy, Dur Vân cũng phải khen ngợi thầm, thì ra vừa rồi tên nọ cúi xuống gạt tuyết để tìm kiếm, chắc có người nửa giờ trước bị đánh chết trên đỉnh núi này. Tại sao ta với Cổ cô nương không hay biết tí gì?

Chàng đang nghi ngờ, lại nghe ông già giật dũ nói:

- Nếu như đã phát hiện vết chân, chúng ta thử theo những vết tích này mà tìm kiếm. Thử xem tên nào dám to gan như vậy, và xem y có chạy thoát khỏi bàn tay của lão phu Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ này không?

Lúc này, ánh lam đã tắt, trong tay Lỗ Kỳ lại phi một trái cầu tia ánh sáng màu lam ra chiếu rọi cả một khoảng núi đó.

Cô Lâu Tiên Lỗ Quý thét lớn một tiếng, liền cùng tên đại hán gầy còm và cao chạy thẳng về phía sơn cốc.

Dur Vân đang định nhún vai nhảy theo để xem chúng nói lão Tư đó là ai, không ngờ bỗng có bàn tay mềm mại như không xương vậy, khẽ đặt lên vai, thì

ra Cô Yên Văn đã đứng đằng sau rồi.

Dư Vân nắm lấy tay ngọc của cô nương vừa cười vừa nói:

- Yên Văn muội, chúng ta hãy lên trên đỉnh núi xem cái xác đó là ai?

Nói đoạn, cả hai sát vai phi thân lên đỉnh núi, thấy một cái xác mờ mắt há mồm, vẻ mặt tức giận, nhưng khắp mình mẩy không có một vết thương nào cả. Vì không có ánh sáng trăng sao, nên hai người không sao thấy rõ bộ mặt của cái xác đó.

Dư Vân nói:

- Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ xuất hiện nơi đây, chắc thể nào cũng có liên quan tới cái thể Thiết Thủ Lệnh của em, nhưng không biết người này là ai?

Cố cô nương không trả lời, móc túi lấy đá lửa và đuốc ra, quẹt đá lên châm vào bó đuốc.

Dư Vân thất kinh, vội thôi tắt ngọn lửa đi, vẻ mặt hơi giận nói:

- Vân muội tại làm sao mà sơ suất như vậy, Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ hai người đi chưa xa lắm. Ánh sáng lửa Vân muội vừa bật lên thể nào chúng cũng quay trở lại, chúng ta hãy vào trong động ẩn núp một lát đã.

Cố cô nương vừa cười vừa nói rằng:

- Có việc gì mà lo sợ đến thế, với tài ba của anh như thế thì sợ gì Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ nữa.

Dư Vân vội đáp:

- Sao em lại nói thế...

Hình như chàng phát giác cái gì liền khẽ nói “đi”.

Hai người chạy như bay vào luôn trong hang động. Trên đỉnh núi Lỗ Quỷ và đại hán gầy cao lại xuất hiện. Bỗng nghe thấy Lỗ Quỷ trầm giọng xuống nói rằng:

- Lại thật, lão phu vừa rồi trông thấy trên núi này có ánh lửa phát ra và hình như còn nhìn thấy hai cái bóng người nữa, mà bây giờ tại sao lại không thấy nữa?

Nói xong y tung một trái cầu có ánh sáng màu lam ra, trái này lớn hơn trái trước. Ánh sáng tỏa ra rộng hơn năm trượng.

Dư Vân nghĩ thầm:

- Trái cầu của Cô Lâu Tiên Lỗ Quỷ tung ra đây chắc là một thứ hỏa đạn chế bằng một thứ lân tinh màu lam mà những nhân vật bát đạo trong giang hồ thường dùng và nghe nói thứ đạn này rất ít người có, trái lam cầu này đánh trúng người, lửa cứ cháy mãi không sao tắt được, cho tới khi chất độc của lửa xâm nhập trái tim mà chết.

Lúc ấy người đại hán gầy cao bỗng nói:

- Lão đương gia, việc này tôi cũng lấy làm lạ lắm, lão đương gia bảo có hình bóng hai người nhưng tại sao không có vết chân của hai người ở đây.

- Lão Nhị sao chú hồ đồ đến thế, lão Tư giỏi như vậy nếu đối thủ không phải là người võ công tuyệt hảo thì làm sao hạ được y một cách dễ như thế. Vậy người võ nghệ cao siêu như thế khi nào để lại vết chân ở trên mặt tuyết chứ!

Lúc ấy ánh sáng của trái cầu sắp tắt rồi, rồi bị một luồng gió mạnh thổi tới và tắt hẳn.

Đại hán gầy cao ngăn người giãy phút lại nói:

- Lão đương gia thử xem người ám hại lão Tư có phải là thiếu nữ ăn trộm cái Thiết Thủ Lệnh không?

Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ đáp:

- Dù không phải cũng có chút liên can! Theo lão phu đoán thì hai người thể nào cũng còn gần đây, chưa đi xa đâu. Chúng ta cứ tìm kiếm xung quanh đây thể nào cũng tìm thấy.

Lúc ấy Cố cô nương vừa cười vừa ri tai khẽ nói:

- Chúng ngu thật! Người giết chết Lưỡng Đầu Xà Lâm Thiên có liên quan gì đến tiểu muội đâu.

Dư Vân cau mày lại đáp:

- Xem em đã gây bao nhiêu phiền phức cho anh. Tên Lâm Thiên tất là bị người ta dùng thủ pháp đánh chết. Nếu Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ mà xuống dưới phía đáy cốc này thế nào cũng phát hiện cửa động, để huynh dụ chúng đi xa cho xong.

Nói xong, chàng liền phi ra cửa động nhảy lên trên đỉnh núi tức thì. Có cô nương ngó đầu nhìn theo thấy thân hình của Dư Vân tựa như một con chim ưng, lướt một cái đã đi mười mấy dặm rồi.

Bỗng nghe thấy Dư Vân thét lên một tiếng. Cô Lâu Tiên Lỗ Kỳ liền đổi hướng về tiếng thét của Dư Vân mà phi thân tới. Thế là một người chạy trước hai kẻ đuổi theo sau.

Nửa tiếng sau, Có cô nương nóng lòng sốt ruột chạy ra ngoài cửa động hóng mát đã thấy Dư Vân chạy về, cả mừng liền nắm tay chàng hỏi những tình hình vừa qua ra sao.

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Lão tặc ấy bây giờ đã ở xa mấy chục dặm rồi. Nhưng lão tặc ấy rất giàu kinh nghiệm giang hồ, y không thấy ai thế nào cũng đoán ra kế dụ binh của ngu huynh và trở lại nơi đây ngay. Nhân lúc này chúng ta rời khỏi đây cho xong.

Nói đoạn chàng không để cho Có cô nương trả lời đã kéo tay nàng đi liền.

Một lát sau, Có cô nương mới phát giác lối mình đi đây không phải là phía Tửu Âu Phong mà trái lại, chính là đã đi về đường lối cũ, liền ngạc nhiên hỏi:

- Vân đại ca, anh có đi nhầm lối chăng?

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Không nhầm đâu. Sau khi ngu huynh dụ dỗ Lỗ Kỳ đi khỏi rồi định quay trở lại đưa em đi Tửu Âu Phong, nhưng sợ nơi đó có nhiều giang hồ cao thủ tụ tập lại gây thêm nhiều sự phiền phức cho em. Như vậy, ngu huynh yên lòng sao được cho nên mới định cùng em về Hoàn Trang, rồi em cỡi con ngựa của ngu huynh đi tới Tần Từ ở đó vài hôm chờ ngu huynh quay trở lại.

Có cô nương nũng nịu đáp:

- Em không để...

Dư Vân vừa cười vừa nói:

- Chắc em không nỡ nào để anh lo lắng hai nơi. Thiên Môn Chân Kinh mất hay còn không quan trọng cho lắm. Nhờ ngu huynh thất thế thì em nghĩ sao?

Cố Yên Văn nghe xong biết Dư Vân rất yêu mình. Hai má hồng đỏ bừng khúc khích cười và nói:

- Đại ca muốn bảo gì thì em cũng nghe theo hà tất phải làm nghiêm trọng như vậy. Nhưng đại ca phải đưa em đến tận Tần Từ mới được quay trở lại đây nhé.

Dư Vân nghĩ hôm nay mới là hai mươi bảy tháng chạp, đi lại chỉ có bốn ngày là cùng, đằng nào câu chuyện này cũng hơi khác với lời nói của Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha, đi muộn một chút cũng không sao và sự thật thì chàng không muốn trái ý Cố Yên Văn thì đúng hơn, liền gật đầu nhận lời.

Trời vừa mới tảng sáng hai người đã tới Hoàn Trang và mưa tuyết cũng vừa dứt.

Hai người đi đến nhà nông gia mà Dư Vân gởi ngựa ở đó, gõ cửa. Bên trong có người hỏi vọng ra rằng:

- Ai đó?

Tiếp theo đó có tiếng chân đi rất nặng, rồi cánh cửa lớn mở ra, một ông cụ lớn đầu ra rồi nói:

- Ủa, thì ra Dư tướng công đã trở lại, sao lại sớm thế?

Nói xong ông cụ già ngắm nhìn Có cô nương một lát khiến vị cân quắc anh hùng này cũng phải đỏ mặt tía tai.

Dư Vân vội đáp:

- Dương lão trượng, cô này là em gái tôi. Chúng tôi phải đi Thái Nguyên ngay nên phải báo cho lão trượng biết, nếu không lão trượng lại hiểu nhầm là có người lấy trộm mất ngựa.

Thôi mời lão trượng cứ đi nghỉ đi, chúng tôi sẽ xuống dưới chuồng lấy ngựa.

Nói đoạn chàng đưa luôn một thoi bạc cho lão trượng rồi nói tiếp:

- Gọi là một chút để lão trượng xơi rượu xin đừng từ chối.

Ông già họ Dương từ chối không được liền nói:

- Hôm nọ Dư tướng công cho đã nhiều rồi, tôi đâu dám nhận nữa...

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Cảm ơn cụ. Tôi bây giờ phải đưa em gái tôi về tỉnh thành, hai ngày sau sẽ trở lại, xin cáo biệt lão trưởng.

Dương lão trưởng tỏ vẻ cảm ơn, bỏ thỏi bạc vào túi. Hai người chờ cho lão trưởng vào nhà đóng cửa lại, mới xuống chuồng dắt ngựa ra, Dư Vân móc túi lấy cái mặt nạ thật xấu xí cho Cổ cô nương đeo.

Cổ cô nương lườm chàng một cái rồi mới miễn cưỡng đeo lên. Nàng cũng biết tâm lý đàn ông đã yêu một thiếu nữ nào, khi thấy người đàn ông khác nhìn đến thì nổi cơn ghen nên nàng đành phải đeo cái mặt nạ xấu xí ấy lên.

Một ngựa hai người cưỡi phóng thẳng về phía Thái Nguyên. Suốt dọc đường, hai người phát hiện những tay cao thủ trong võ lâm đều hấp tấp đi về phía Linh Thạch. Biết ngay những người đó thế nào cũng liên quan đến cuốn Thiên Môn Chân Kinh trên Tửu Ấu Phong.

Cuối giờ Thân đầu giờ Dậu hai người đã đến Tấn Từ rồi, xuống ngựa đi vào phía điện gặp ngay người đạo sĩ trụ trì. Người đạo sĩ đó trông thấy Dư Vân, liếc mắt nhìn Cổ cô nương một cái rồi vừa gật đầu rồi đi thẳng ra chỗ khác chứ không tiếp đón gì cả.

Hai người đi đến gần chỗ tịnh thất gọi một tên tiểu đồng ra dọn một vài câu. Tên tiểu đồng liền đi sửa soạn cơm nước cho hai người ngay.

Lúc ấy Cổ cô nương vừa cười vừa nói:

- Vừa rồi em trông thấy người đạo sĩ trụ trì đôi mắt rất sắc, chắc là một vị võ lâm quái kiệt gì đây phải không anh?

Dư Vân gật đầu, Cổ cô nương lại hỏi:

- Tại sao đôi mắt anh trông không có vẻ gì là sắc sảo cả, thế là nghĩa lý gì?

Dư Vân đáp:

- Nội ngoại công mà luyện tới mức thu lượm được mới gọi là thượng thừa. Chớ như ngu huynh đây đã thấm vào đâu.

Cổ cô nương biết chàng nói như vậy là sự thật cũng tủm tỉm cười đáp:

- Thôi anh đừng có khéo tự phụ nữa đi.

Lúc ấy tiểu đạo đồng đã bung cơm nước lên. Hai người dùng xong liền về phòng chia giường ra mà ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Dư Vân đã lên đường. Cổ cô nương ra tiễn khỏi Tấn Từ, nàng tỏ vẻ luyến tiếc cho tới khi không còn trông thấy hình bóng chàng nữa mới trở vào Tấn Từ.

Trên đường cái quan đi Linh Thạch huyện vì ngược gió nên Dư Vân rất vất vả mới đi được. Sáng ngày hôm sau mới tới Hoàn Trang liền gọi ngựa ở nhà Dương lão trưởng rồi mới một mình lên núi giờ khinh công ra đi còn nhanh hơn ngựa.

Suốt dọc đường thấy đầy những vết chân. Chàng đoán chắc những người hay tin lên đây rất nhiều. Vừa tới trước Tửu Ấu Phong, Dư Vân đã trông thấy mấy bọn người đứng xem và trên mặt tuyết đã có mấy cái xác nằm ngón ngang rồi. Chàng lên tới sau một tảng đá để xem xét tình hình ra sao.

Quả như lời nói của Tam Tuyệt Quái Khất Mạnh Trọng Kha, cái hang động chơ vơ ở trong vách đá cách đỉnh núi ba mươi hoặc bốn mươi trượng. Trên hang động là đỉnh núi cao chót vót và vách đá phẳng lì không sao leo xuống được, dưới thì là vực thẳm sâu hơn ngàn trượng cũng vách đá phẳng lì không sao bò lên được. Vậy chỉ chim mới bay qua nổi thôi, nhưng lúc trước không hiểu Bảo Đàm thiền sư dùng cách gì mà vào được trong đó?

Chàng lại quay nhìn những người đang tranh đấu kịch liệt, thấy tất cả là ba đôi, mà đôi nào cũng có một phiến tăng áo vàng cao lớn và hung ác, chàng liền đoán ra ba tên phiến tăng đó thế nào cũng là Thiên Ngoại Tam Tôn Giả.

Ba đôi người này đều dùng nội công đối chọi với nhau, chương nào cũng đánh cho đá văng bay tứ tung, tiếng kêu như sấm vang động và những thế võ kỳ lạ khiến những người đứng xem không thể tưởng tượng được. Trong một đôi nọ có một người đạo sĩ râu ba chòm đánh kịch liệt hơn hai đôi kia.

Đạo sĩ này hai cái tay áo phẩy ra có một sức mạnh vô hình liên miên tấn công, và tên phiến tăng đối thủ của đạo sĩ đó, hai cánh tay múa lên biến hóa rất kỳ lạ và nội công cũng không kém gì người đạo sĩ đó.

Dư Vân nghĩ thầm:

- Nội công của đạo nhân này đẩy ra những sức gió mạnh tựa như Huyền Môn Cương Khí còn chương pháp và thân pháp của tên phiến tăng rất giống Tây Phương Cực Lạc Thiên mà sư phụ mình thường hay nhắc tới. Tức là Trung Thiên Long Bát Chương mà mình xưa nay chưa học qua, nhân lúc này ta thử học lóm xem sao?

Chàng lẳng lạng và tinh tâm xem chừng chừng pháp biến hóa của tên phiên tăng.

Lúc ấy, hai đôi kia đã thấy thắng rồi. Hai đôi đó hai tên phiên tăng đều đắc thắng liền phi thân ra đứng trên mòm đá phòng người khác dùng quý kế thì phi vượt vào trong động.

Còn hai người bại trận đều là tay cao thủ số một số hai trong võ lâm, cả hai đều mặt nhợt nhạt, thỉnh thoảng thổ ra máu đen, chắc bị thương khá nặng.

Lúc này chỉ còn một đạo sĩ, một phiên tăng đang giờ hết tuyệt học ra tranh đấu, những thế võ mà đạo sĩ đưa tay áo hất ra đều có tiếng động như tiếng sấm ngầm vậy, còn phiên tăng kia càng đánh thân pháp càng nhanh hơn trước và những thế võ múa rất đẹp. Dù đối phương tấn công tới đâu phiên tăng đều hóa giải được hết.

Dư Vân đứng cạnh xem một lúc đã thuộc ngay những bí quyết của Thiên Long Bát Chương rồi.

Bỗng nghe thấy phiên tăng cười nhạt một tiếng, nhảy lên cao hai trượng nhanh nhẹn vô cùng và nhắm thẳng vào vai trái của đạo sĩ đánh téo xuống.

Đạo sĩ nọ không ngờ phiên tăng lại đánh téo như vậy, định giơ tay ra đỡ nhưng đã muộn rồi đành phải giơ hai cánh tay lên gạt mạnh một cái, chỉ nghe thấy “đùng đùng” hai tiếng kêu thật lớn. Thì ra song chưởng của phiên tăng bị đạo sĩ gạt trái ra một cái thân hình cũng bị bắn téo ra hơn thước, còn đạo sĩ thì bị sức mạnh của đối thủ đẩy lùi trở lại, loạng choạng lùi về sau mấy bước.

Chưởng lực của phiên tăng đánh trúng vào một tảng đá lớn, tảng đá ấy nứt ra bốn năm miếng.

Phiên tăng nọ ha hả cả cười một hồi rồi nói:

- Phật gia chỉ tường võ học của Trung Thợ Tinh Kỳ tuyệt luân không ai bằng được, không ngờ Không Động Phái Chương môn Phi Vân Quán Chủ mà đồ không nổi chương của Phật gia đây.

Dư Vân nghĩ thầm:

- Có lẽ đạo sĩ này là Không Động Giáo Phi Vân Chân Nhân chắc?

Phi Vân Quán Chủ đang đứng điều hòa chân khí, nghe nói vậy bèn cả giận đáp:

- Kim Nguyệt mi coi thường bản đạo như thế phải không? Hãy thử Thiếu Thanh Thương Khí của bản đạo xem sao?

Kim Nguyệt Tôn Giả cười một hồi rồi đáp:

- Thiếu Thanh Thương Khí của Quán Chủ tuy lợi hại thật nhưng đáng tiếc rằng sức học chưa tới nơi tới chốn nên không làm gì nổi Phật gia. Vậy ngươi hãy thử oai lực chương pháp Xích Sát Ma Ca của Phật gia ra sao?

Nói đoạn phiên tăng giơ hai bàn tay lên thì thấy hai gan bàn tay trắng xóa, chỉ trong chớp lát đã đỏ như than hồng, từ từ đẩy tới Phi Vân Quán Chủ.

Phi Vân Quán Chủ sắc mặt thay đổi hẳn và dùng Thiếu Thanh Thương Khí từng chương một đẩy ra, nhưng vẫn chống không nổi Xích Sát Ma Ca chương pháp của đối thủ. Cứ bị đẩy giạt lùi lìa lìa và cảm thấy chương lực của Kim Nguyệt có hơi nóng dồn dập đưa tới.

Sau cùng, Phi Vân Quán Chủ không phát nổi Thiếu Thanh Thương Khí ra nữa. Râu tóc dựng ngược, hai mắt lồi ra như đã dùng hết sức bình sinh rồi và ai nấy cũng trông thấy một luồng hồng khí ở hai bàn tay phiên tăng phát ra chỉ còn cách xa Phi Vân Quán Chủ chừng hơn thước thôi.

Đột nhiên Kim Nguyệt Tôn Giả hét lớn một tiếng, luồng hồng khí càng mạnh hơn trước áp đảo đối phương.

Phi Vân Quán Chủ vội thu hai chương lại nhún vai nhảy lên cao, rú lên một tiếng rồi chạy trốn mất dạng.

Quần hùng đứng xem chung quanh bỏ chạy rối loạn, chỉ trong chớp lát chạy mất hết cả.

Trên Tầm Âu Phong chỉ còn lại Thiên Ngoại Tam Tôn Giả và mấy chục cái xác chết. Thiên Ngoại Tam Tôn Giả tụ họp anh em vào một nơi để bàn tán.

Chỉ nghe thấy Kim Nguyệt Tôn Giả trầm giọng nói:

- Kế của lão quý độc thật, y đã biết trước khi công lực của y sắp khôi phục thể nào ba chúng ta cũng tới nơi. Y liền dùng cuốn chân kinh đó làm mồi quyến rũ các võ lâm cao thủ tới đây để cầm chân chúng ta. Nhờ vậy không có ai quấy nhiễu y nữa, để chờ y luyện thành môn Thiên Công rồi là ra thanh toán chúng ta, ngờ đâu thiên bất dung gian, y chỉ uống công mà thôi.

Một phiên tăng khác đáp:

- Thừa đại ca, tiểu đệ đã nói từ độ nọ rồi. Chúng ta ra tay trước một tháng có hơn là để lúc y sắp thành công mới đến đây không? Nhờ cuốn chân kinh bị người khác lấy được có phải công lao của chúng ta hóa ra vô ích sao?

Dư Vân nghe nói vậy nghĩ thầm:

- Thiên Ngoại Tam Tôn Giả sao lại nói giọng Hán vậy?

Lúc ấy, Kim Nguyệt Tôn Giả ha hả cười một hồi rồi nói:

- Hiền đệ lại nói những lời thừa rồi. Hiền đệ đã biết trong bốn chân kinh của lão quỷ đang tải, một trăm tám mươi ngày là bán chu thiên, mà mười ngày sau cùng mới là thời kỳ tối quan trọng của lão quỷ, nhưng cũng là lúc dễ bị tẩu hỏa nhập ma nhất, nên không thể phân tâm được.

Nếu không nhân lúc này ra tay để chờ tới lúc khác, thử hỏi hai vị hiền đệ liệu chúng ta có địch nổi Bồ Đề Thiên Chương của lão quỷ không? Vậy bây giờ chúng ta không thể chậm trễ được nữa. Hai vị hiền đệ hãy ở nơi đây canh gác để đề phòng các nhân sĩ Trung Thổ tới đánh trộm, để ngu huynh đi trước.

Nói xong, Kim Nguyệt Tôn Giả liền đi tới góc núi.

Dư Vân giờ khinh công tuyệt mức ra, chỉ thoáng một cái đã tới phía sau Thiên Ngoại Tam Tôn Giả rồi, khẽ ho lên một tiếng. Thiên Ngoại Tam Tôn Giả đều ngạc nhiên quay lại, đã thấy một văn sĩ tuổi trạc trung niên đứng cách ba người có ba thước, đang khoanh tay mỉm cười.

Ba phiên tăng kinh ngạc vô cùng, vì với nội công tuyệt đỉnh của ba người như vậy, thính giác phải minh mẫn hơn người mà văn sĩ tới nơi, không có một tiếng gió nào, dù thấy võ học của người ta cao siêu biết bao.

Chỉ thấy trung niên văn sĩ vừa cười vừa nói:

- Ta không dễ nói chuyện như Phi Vân Quán Chủ đâu, bây giờ Phật Môn Chân Kinh đã vào tới Trung Thổ này thì không khi nào để cho các ngươi ở đây tự do hoành hành đâu. Các ngươi đã thương và giết chết bấy nhiêu người tại đây, tất nhiên sẽ có các môn phái đến đòi lại món nợ máu này. Còn việc của ta thì các ngươi khỏi lý tới. Mời các ngươi hãy đi nơi khác ngay.

Kim Nguyệt Tôn Giả nổi giận vô cùng, quát lớn như sấm vang, nói:

- Tên đồ hủ này, sao nói dễ thế? Sư môn trọng báu, khi nào chúng ta chịu để lọt vào tay người khác được. Hãy hỏi mi có thể địch nổi Xích Sát Ma Ca của Phật gia này không đã?

Nếu mi địch được chương pháp của bốn Phật gia, lúc ấy mới được mở mồm bàn tán. Thấy Kim Nguyệt Tôn Giả nói như vậy, Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt hai Tôn Giả đều kinh ngạc và nghi ngờ, rồi cùng nghĩ thầm:

- Tại sao đại sư huynh lại thốt ra những lời lẽ hèn nhất đến thế?

Sự thật Kim Nguyệt có kế hoạch riêng, chứ có phải hèn nhất như hai sư đệ tưởng đâu? Vì y thấy văn sĩ trung niên xuất hiện một cách bất ngờ như vậy, liền biết ngay thân thủ của đối phương không phải tầm thường, và vừa rồi y dờ chương pháp Xích Sát Ma Ca ra đối phó với Phi Vân Quán Chủ, chắc thế nào văn sĩ trung niên này cũng mục kích rồi.

Nếu văn sĩ trung niên đó sợ hãi Xích Sát Ma Ca chương của ba anh em, tất không dám hiện thân ra lúc này.

Lúc ấy, Dư Vân cười nhạt một tiếng rồi trầm giọng xuống nói:

- Thật không biết xấu hổ tí nào mà còn dám nói câu “sư môn trọng báu” như vậy? Nếu các ngươi quả thực là đồ đệ của Bảo Đàm thiên sư, có khi nào lệnh sư lại coi đồ đệ như kẻ thù mà không chịu truyền thụ võ công trong chân kinh ấy cho? Và tại sao các ngươi cứ mở miệng gọi Bảo Đàm thiên sư ấy là lão quỷ như vậy? Những bằng chứng hiển nhiên như thế mà các ngươi còn tự nhận là đồ đệ của Bảo Đàm thiên sư thì ai mà tin được?

Kim Nguyệt chưa kịp trả lời, bỗng nghe thấy trong động ở phía trước mặt có tiếng tụng kinh Kim Cương vọng ra, Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt biến sắc mặt, vội nói:

- Đại sư huynh còn tốn hơi phí lời nói chuyện với tên đồ hủ này làm gì? Lão quỷ sắp thoát nạn đến nơi, có mau đánh đuổi tên đồ hủ này đi, để khỏi mất thì giờ của chúng ta không?

Kim Nguyệt Tôn Giả cười một tiếng rồi nói:

- Hai vị sư đệ chớ có lo ngại. Lão quỷ tuy đã thức tỉnh rồi, nhưng từ lưng xuống tới chân, ít ra phải qua hai tiếng đồng hồ nữa mới có thể cử động được. Bây giờ y đang vận dụng nội công để đẩy khí huyết xuống dưới chân. Lúc này mới là dịp ra tay của chúng ta.

Còn tiếng tụng kinh Kim Cương của lão vừa rồi, là cố ý cho chúng ta kinh hoảng đó thôi. Y chỉ có thể lờ được người ngoài thôi, chớ lừa ta sao được.

Kim Nguyệt Tôn Giả quay lại vừa cười vừa nói với Dư Vân rằng:

- Nói cho ngươi biết cũng không sao. Ngươi tưởng vào trong động của lão quỷ dễ dàng lắm hay sao?

Ngươi phải biết, trước khi đi vào tận trong động, phải đi qua một lối đi chật hẹp, chỉ có thể đi lọt một người thôi, và lại hai bên vách đá mọc lùm chòm, chỉ va chạm phải một tí là rách quần áo và sứt da thịt liền. Huống hồ, lão quỷ biết có người vào, chờ người đó đi tới giữa lối đi là giở ngay Bồ Đề Thiên Chương ra đối phó.

Chương lực của y nặng hơn sơn nhạc, sẽ đẩy lui người đó ra tận cửa động rồi y bồi thêm một chương nữa. Ngươi thử nghĩ xem, dưới cửa động là vực

thẳm sâu hơn nghìn trượng, và cũng là tuyệt cốc nữa. Nghĩa là bên dưới là cái thung lũng không có lối ra, thì dù người nọ có công lực tuyệt đỉnh, nếu không chịu nổi Bồ Đề Chuyển Pháp của lão quỷ, bị đẩy rơi xuống tuyệt cốc tan xương nát thịt ngay.

Đã có mấy lần chúng ta suýt một tí đã bị vùi thân dưới tuyệt cốc kia rồi. Bằng không năm năm trước chúng ta đã cướp được cuốn Phật Môn Chân Kinh rồi, việc gì phải chờ đợi tới ngày hôm nay nữa. Còn việc tại sao chúng ta lại phải phản sư như vậy, điều đó tất phải có nỗi khổ tâm. Nếu bạn mà khinh thường lão quỷ thì nhầm lớn!

Dư Vân ngửa mặt lên trời, ha hả cười một lúc rồi nghiêm nét mặt đáp:

- Ta tin lời nhà ngươi nhưng bảo ta đừng dựa vào vụ này thì không thể được.

Kim Nguyệt Tôn Giả lại nói:

- Bản tăng có định nói thế đâu! Nếu ngài thắng được Xích Sát Ma Ca của ta thì mới có thể thử vào trong động được, nhưng đó chỉ là hy vọng mong manh thôi. Nếu ngài thắng được mãnh lực hợp chưởng của ba anh em chúng ta thì mới đỡ nổi Bồ Đề Thần Công của lão quỷ được.

Như vậy thì ngu huynh đệ mới chịu khoan tay đứng ngoài, tùy để ngài đi lấy cuốn được chân kinh, nhưng nếu ngài không còn có ý muốn lấy chân kinh đó thì xin phiền ngài hãy đứng sang bên, để cho ngu huynh đệ ra tay khỏi vướng chân vướng tay, chẳng hay ngài nghĩ thế nào?

Dư Vân khôn ngoan vô cùng, chàng hiểu ngay quỷ kế của Tam Tôn Giả. Hiện giờ chúng chưa biết công lực của mình ra sao, nếu chúng thắng thì chúng sẽ đánh chết mình ngay để không còn hậu họa, còn nếu chúng không thắng cũng đã có đường lối rút lui, và chúng sẽ nhân lúc mình phi thân vào động mà dùng chưởng lực đánh cho mình ngã xuống vực thẳm.

Kẻ ra mưu kế của chúng khôn ngoan thật! Nhưng đời nào ta bị mắc vào mưu kế của chúng như vậy? Nhưng ta không thể bỏ cuốn chân kinh đó mà không lấy, và lại hiện giờ ta cũng chưa nghĩ ra cách nào để vào trong động được.

Nghĩ đoạn chàng nhanh nhẩu nói:

- Thôi được, cứ như lời của ngươi nói, ta hãy thử chưởng lực với nhau đã. Xin ba vị hãy hợp chưởng, nếu tại hạ thua thì xin đi luôn.

Kim Nguyệt Tôn Giả nghe Dư Vân nói như vậy, vẻ mặt hớn hờ vô cùng. Chàng liền nhận thấy những điều mình vừa phỏng đoán quả không sai chút nào, lại thấy Tôn Giả nói:

- Lời nói của ngài là thiệt hay đùa thế?

Dư Vân nghe nói liền cả cười đáp:

- Tại hạ là người đứng đầu phái Tuyết Sơn, một khi đã nói ra rồi thì há lại nuốt lời đi hay sao?

Thiên Ngoại Tam Tôn Giả cũng ngăn người ra giây lát, rồi Kim Nguyệt Tôn Giả vừa cười vừa nói:

- Thế ra ngài là Tuyết Sơn Thần Ma ở Trung Thổ mà chúng tôi đã được nghe danh từ lâu đây à?

Thật ra ba anh em Tôn Giả chưa hề gặp Tuyết Sơn Thần Ma bao giờ.

Dư Vân nghe nói liền chấp tay vái và đáp:

- Thôi, thời gian đã qua nhiều lắm rồi, vậy xin Tam Tôn Giả hãy ra tay trước.

Kim Nguyệt Tôn Giả không nể nang gì cả, liền giơ bàn tay đỏ như lửa lên.

Dư Vân cũng cảm thấy hai luồng hơi nóng từ từ đẩy tới thân hình, đồng thời cũng cảm thấy da thịt hơi đau rát, trong lòng thất kinh nghĩ thầm:

- Chuyển pháp Xích Sát Ma Ca quả nhiên khác thường!

Nghĩ tới đây, Dư Vân đột nhiên nghe thấy Kim Nguyệt Tôn Giả quát lớn một tiếng, đồng thời song chưởng tấn công lia lịa.

Thấy vậy chàng giờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra, chỉ thoáng một cái chàng đã lén nhảy đến phía sau lưng Kim Nguyệt rồi dùng Kim Cương Phục Hồ Chưởng tấn công liền.

Ngờ đâu, Kim Nguyệt Tôn Giả chuyển đã nhanh mà biến thế cũng nhanh, thấy mất thân hình Dư Vân liền lập tức đánh trái song chưởng về phía sau và người cũng quay ngay lại. Thế này mang một luồng sức nóng vô cùng.

Như vậy Dư Vân tất phải bị trọng thương, và lại Dư Vân chưa dùng Di Lạc Thần Công hộ thân, chàng chỉ mới định tâm thử miếng thôi, nên thấy song chưởng của đối phương đánh gần tới mình, chàng vội thoáng cái đã mất thân hình.

Ngờ đâu phản ứng của Kim Nguyệt Tôn Giả cũng linh mãnh lạ thường, bất cứ hễ Dư Vân tránh đi phương hướng nào thì song chưởng của y cũng lập tức tấn công tới ngay không sai một miếng nào. Dư Vân cũng ngấm ngấm kinh hãi và nghĩ thầm:

- Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp của ta cũng thần kỳ vô cùng, xưa nay không ai có thể đoán nổi đường đi lối lại của ta mà y lại cứ như bóng với hình tấn công như vậy. Ngày nay ta mới biết được Thiên Trúc võ học quả thật lợi hại, ta không thể khinh thường được.

Tuy vậy những thế công của Kim Nguyệt Tôn Giả chỉ cách chàng độ một tấc thôi, chớ không trúng vào người của chàng được, chỉ trong chớp mắt mà Kim Nguyệt Tôn Giả đã tấn công luôn mười mấy miếng rồi nhưng không sao đánh trúng được địch, liền nhảy ra ngoài hơn trượng vừa cười vừa nói:

- Thân pháp của ngài quả thật thần kỳ, bản tăng còn kém xa. Tuy nhiên, thân pháp này mặc dù ảo diệu thật, nhưng khi vào trong động chật hẹp kia, bản tăng e ngài không thi thố được sở trường đâu, trừ phi ngài đừng nể nang, xin hãy giở hết tuyệt kỹ ra đối địch với bản tăng xem sao đã.

Dur Vân thấy đối thủ ra lời chế nhạo mình như vậy, liền cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ không thể tin đại sư có thể địch nổi một chiêu của tại hạ đâu.

Kim Nguyệt Tôn Giả lại nói:

- Xích Sát Ma Ca Chương của bản tăng tuy không phải là tuyệt học gì, nhưng cũng

không đến nỗi không chịu nổi một chiêu của ngài như vậy.

Dur Vân cười nhạt một tiếng, nói:

- Nếu vậy thì chúng ta cứ thử đối chiêu với nhau thử xem?

Nói xong chàng liền vận Di Lạc Thần Công để hộ thân rồi khoanh tay đứng yên. Trước khi giao chiến với Kim Nguyệt Tôn Giả, Dur Vân đã tính rằng:

- Chỉ còn có hai tiếng đồng hồ nữa thì Bảo Đàm thiền sư đã khôi phục công lực, sao ta không kéo dài thời gian rồi để cho anh em chúng vào trong động trước, xem chúng dùng thân pháp gì để vào động và Bảo Đàm thiền sư thể nào cũng dùng toàn lực mà đối phó với anh em chúng. Trận chiến kịch liệt đó hai bên thế nào cũng hao chân lực rất nhiều, chờ cho cả hai bên bị tổn thương rồi mình sẽ làm ngư ông mà thu lợi thì có phải hơn không?

Trong lúc giao đấu với Kim Nguyệt Tôn Giả, Dur Vân thấy Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt hai người cứ quay đầu nhìn vào cửa động, vẻ mặt lo âu. Chàng không hiểu tại sao ba người lại cứ muốn đoạt cho được quyền chân kinh đó như vậy?

Lúc ấy Kim Nguyệt Tôn Giả bỗng tấn công tới rất nhanh, sức nóng của Xích Sát Ma Ca Chương lần đầu tiên tới trước mặt của Dur Vân. Nhận thấy không tài nào tránh kịp, Dur Vân đành phải dùng thức thứ mười bốn của Di Lạc Thần Công phản công lại, Di Lạc Thần Công quả thật khác thường, chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng, rồi hai người bị bắn ra xa hơn hai thước.

Cả hai người đều ngã người ra kinh ngạc về công lực của đối phương cao thâm quá!

Nhưng thoáng cái Kim Nguyệt Tôn Giả đã xông lên đánh luôn một chiêu nữa, Dur Vân cũng vội vận thần công ra chống đỡ.

Thế là hai người cùng dùng chiêu đối địch, người đi kẻ lại tấn công và chống đỡ đều nhanh vô cùng.

Hai người thân pháp đều nhanh, chiêu nào cũng đánh trúng và hình bóng chập chờn, không phân biệt được ai là Dur Vân và ai là Kim Nguyệt Tôn Giả, đồng thời tiếng đối chiêu của đôi bên nghe “bùng bùng” liên tiếp tựa như tiếng sấm ngầm vang dội trên dưới làm rung động cả sơn cốc, những tuyết trên sườn núi ào ào đổ xuống, tiếng dội vang lan xa trầm trầm, thật là bình sinh chưa thấy qua bao giờ.

Dur Vân càng đánh càng nổi giận, bèn giở hết mười hai thành công lực ra đánh, vẫn chưa phân thắng bại. Nhưng đầu tới lưng chừng, Dur Vân nhận thấy Kim Nguyệt Tôn Giả cứ dùng tay trái mà che lấy hông trái, chắc nơi đó chân khí của đối phương chưa luyện tới, liền sức nghĩ ra một kế, vội nhảy ra ngoài vừa cười vừa nói:

- Chúng ta cứ đấu như thế này thì dù có đấu cho đến ba đêm ba ngày cũng không sao phân thắng bại được. Chúng ta không nên bỏ thì giờ lấy chân kinh, chỉ bằng ba vị hãy thử hợp chiêu lại đấu với tôi một phen xem sao?

Kim Nguyệt Tôn Giả nghĩ thầm:

- Người này chiêu lực thật tinh thâm vô cùng, còn hơn Không Động Chương Giáo Phi Vân Quán Chủ nhiều, Tuyết Sơn võ học còn giỏi hơn lời đồn nhiều, thật là lạ!

Trước khi tới Trung Thổ, ba anh em chúng ta đã dò hỏi và biết rõ hết võ học tinh kỳ của các môn phái võ lâm rồi và tự biết có thể đối phó nổi hết thảy, ngờ đâu võ học của Tuyết Sơn Thần Ma lại cao thâm quá, ngoài cả sức tưởng tượng của ta. Nhưng dù sao võ công của y cũng chỉ ngang với ta thôi, chớ không thể nào địch nổi sức lực của ba anh em chúng ta hợp lại.

Nghĩ tới đây, Kim Nguyệt Tôn Giả thấy có can đảm thêm lên, liền mỉm cười nói:

- Tuyết Sơn võ học quả thật phi phàm, đã làm cho bản tăng sáng mắt ra nhiều, cũng như ngài vừa nói thời gian không còn là bao. Xin ngài thứ lỗi cho, ba anh em chúng tôi ra tay đây!

Y vừa nói dứt lời, Ngân Nguyệt, Minh Nguyệt hai người đã hợp cùng với y đứng thành hàng ngang.

Tại sao Dư Văn lại mạo nhận Tuyết Sơn Thần Ma như vậy? Là vì lúc chàng ở Thạch gia trang cứu Giang Dao Hồng cô nương đã đã thương đệ tử của Tuyết Sơn Thần Ma là Bạch Y Tú Sĩ Lý Như Uyên, và đã hẹn Hắc Khuyết Song Quái là sẽ đi gặp ở Tuyết Sơn, chàng cũng biết rằng những bọn quái kiệt của giang hồ ấy rất trọng lời hứa, lời thề như vậy nay mình đã dây dưa vào, e rằng không làm tròn lời hứa đó, nên mới nhân lúc này giả họa cho người.

Nếu chàng cướp được cuốn chân kinh thì sau này Thiên Ngoại Tam Tôn Giả thế nào cũng tìm đến Tuyết Sơn và chưa biết chừng Tuyết Sơn Thần Ma sẽ bị Thiên Ngoại Tam Tôn Giả tiêu diệt cũng nên!

Lúc ấy, sáu chương của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả đồng phi tới một lượt, tựa như một bức tường nóng hổi đẩy tới trước mặt Dư Văn.

Oai lực của Xích Sát Ma Ca Chương thật là khủng khiếp vô cùng, những tuyết đặc ở dưới đất đều bị sức nóng làm cho tan rã tức thì và những cỏ khô xung quanh đó cũng bị sức nóng của sáu chương làm cháy bùng lên, oai thế đó thật kinh người mà chàng chưa thấy bao giờ, nên trong lòng chàng cũng phải kinh hãi, vội giở chương lên chống đỡ. Ngờ đâu sáu chương lực của đôi bên va chạm nhau quá mạnh, đã đẩy ngược thân hình của chàng lùi lại mấy bước, huyết mạch xông ngược lên, chàng vội vàng ngấm ngấm vận khí lại cho được điều hòa nhưng điều này không sao giấu nổi Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, nên không để cho chàng nghỉ ngơi chút nào, sáu bàn tay liền tấn công tới liên tiếp.

Trong lúc lâm nguy như vậy mà Dư Văn trong lòng vẫn không nao núng chút nào, tạm thời chàng bẻ lấy các yếu huyết và không dùng đến Di Lạc Thần Công tiếp đỡ thẳng như trước nữa, chàng liền nhảy thẳng ra ngoài vòng để tránh khỏi Xích Sát Ma Ca của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, nhưng chàng vừa nhảy ra khỏi thì hơi nóng đã đuổi theo tức thì.

Thân hình của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả biến đổi nhanh vô cùng, không kém gì Dư Văn và lại phối hợp rất khéo léo, trông tựa như gió theo lá, không lúc nào để cho Dư Văn có dịp điều vận chân khí lại.

Lúc ấy chân khí Di Lạc Thần Công của Dư Văn dùng để bảo vệ thân thể đã bị giải tán hết, chàng chỉ dùng bộ pháp Huyền Thiên Thất Tinh tránh né thân tốc mà thôi, nhưng trong lòng cũng nao núng vô cùng. Chàng định giở thế Long Thủ Pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải ra đấu thử xem nhưng không có thần công hộ thể nên không thể đến gần địch thủ, chỉ uống cho chàng có tuyệt kỹ mà không sao giờ ra được.

Trong lúc lo nghĩ, thân pháp của Dư Văn hơi chậm một chút, không ngờ bị sáu chương lực của Minh Nguyệt Tôn Giả quét phải tà áo bốc cháy tức thì. Chàng vội lặn ngay xuống đất, hai tay hai chương nhún mạnh một cái, thân hình liền bắn vọt lên trên không, suýt tí nữa là chàng bị sáu bàn tay của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả đánh trúng, thật là nguy hiểm vô cùng!

Dư Văn ở trên không vội thay đổi thân hình, dùng Thiên Long Bát Thức, y như lúc này Kim Nguyệt Tôn Giả đối phó với Không Động Chương Giáo Phi Văn Quán Chủ đã sử dụng vậy, hễ thừa cơ nhảy lên trên không ngay, bất cứ thân pháp và thủ pháp chàng, môn nào cũng đều cao hơn Kim Nguyệt Tôn Giả nhiều.

Kim Nguyệt Tôn Giả trông thấy như vậy, vừa giận vừa ha hả cả cười và nói:

- Ngươi chỉ thị thân pháp xuất thần này mà mong ước vào trong động lấy cuốn chân kinh thì thật là một điều mơ tưởng!

Lúc ấy vết thương chỗ áo bị cháy khi nãy của Dư Văn càng đau đớn thêm lên, chàng trông cậy vào nội công tinh thâm nhưng chỉ cố gượng được trong nhất thời nửa khắc mà thôi và chàng cũng biết cậy vào thân pháp Thiên Long Bát Thức Lãng Không như vậy cũng chỉ có thể kéo dài được có thể mà thôi.

Nghĩ đoạn chàng liền nhảy ra xa, xuống chỗ đất trống và ha hả cười và nói:

- Ba vị đại sư đã đoán nhầm rồi! Xích Sát Ma Ca không làm gì nổi tôi đâu! Nếu chúng ta cứ đấu thế này thì kết quả là đôi bên sẽ đều bị diệt vong và rốt cuộc không bên nào có thể lấy được cuốn chân kinh đó, như vậy thì có khác gì Bảo Đàm thiền sư chỉ ngồi không mà hưởng lợi ngư ông hay sao? Bây giờ tôi đã nghĩ rõ rồi, nếu Thiên Môn Chân Kinh quả là vật quý của ba vị thì xin nhường cho ba vị lấy trước, nếu ba vị mà không lấy được thì lúc ấy mới tới lượt tôi.

Nói xong chàng từ từ đi luôn, Thiên Ngoại Tam Tôn Giả nghe Dư Văn nói như vậy, trong lòng đều nghi ngờ vô cùng nhưng cũng cứ mặc cho Dư Văn đi và nghĩ thầm:

- Trên đời này làm gì lại có người tốt bụng như vậy, đối với cuốn chân kinh bí học đó, nếu là người khác thì phải tranh cướp đến chỉ từ mới thôi, chớ đòi nào lại chịu nhường cho người khác đi lấy trước như vậy?

Ba người nghĩ đoạn cũng lấy làm kinh ngạc vô cùng, vì hợp chương của ba người đều cùng giở Xích Sát Ma Ca ra mà cũng không làm gì nổi chàng, hơn nữa bất cứ người nào cho dù công lực có tinh thâm tới đâu, khi đã bị đánh trúng một chương Xích Sát Ma Ca này thì tạng phủ tất sẽ bị thổi nát, chân khí cũng tan hết, mặt sẽ không còn một hạt máu mà mồ hôi lạnh sẽ toát ra như mưa, nhưng Tuyết Sơn Thần Ma đây lại không có chút hiện tượng nào như thế cả, nên ba anh em Thiên Ngoại Tam Tôn Giả lấy làm kinh ngạc vô cùng và đem lòng thần phục Tuyết Sơn Thần Ma có nội lực hết sức tinh thâm.

Nhưng chúng nó có biết đâu Dư Văn đeo mặt nạ, chớ thực ra mặt chàng đã nhợt nhạt trông như người đã chết và mồ hôi lạnh đã ướt đầm cả người rồi.

Minh Nguyệt Tôn Giả khôn ngoan và đa nghi hơn, nên ngấm ngấm nói với hai người kia rằng:

- Không biết có phải Tuyết Sơn Thần Ma đã giả bộ xảo trá hay không?

Kim Nguyệt Tôn Giả gật đầu nói:

- Tôi xem người này có trí vô cùng, đừng có sa vào tròng của y, y cố làm ra vẻ đàng hoàng như vậy chắc là bên trong phải có dụng ý gì đây? Chi bằng chúng ta hãy hợp lực mà tiêu diệt y đi đã, rồi hãy hay.

Ngân Nguyệt lắc đầu phản đối và đáp:

- Không được, người này võ học cao thâm, cứ xem tình hình vừa rồi thì dù cho ba anh em chúng ta có hợp sức lại cũng chưa chắc đã hạ nổi y đâu. Nếu quả như y vừa đoán là lão quỷ đã khôi phục lại sức lực, thì ba anh em chúng ta ắt sẽ bị giết chết không có đất mà chôn.

Kim Nguyệt Tôn Giả vẫn còn nghi ngờ, không chịu vào trong động ngay nhưng y vẫn nhận thấy Dư Văn là cây gai trong mắt, cần phải sớm nhổ đi mới được.

Y nhận thấy Dư Văn rất kỳ quái, mặt cười, mặt giận, không có chút tình cảm gì hết, cứ lăm lăm li li, khiến cho người ta trông thấy phải hãi sợ và trong lòng cũng không yên được.

Lúc ấy Dư Văn đứng ở trên tảng đá, đột nhiên quay người lại nói:

- Tại sao ba vị còn chưa chịu ra tay? Dịp may hiếm có, chớ nên bỏ lỡ và cũng đừng phụ lòng hảo ý của tôi. Hừ! Các vị còn làm tướng là tôi sợ sức hợp chưởng của ba vị hay sao?

Nếu ba vị không sợ lệnh sư đã phục hồi sức khỏe thì chúng ta lại thử đấu một phen nữa xem!

Kim Nguyệt Tôn Giả ha hả cả cười:

- Hà tất ngài phải dọa nạt chúng tôi như vậy, bây giờ tạng phủ của ngài đã tan nát hết, võ công của ngài dù có giỏi đến đâu thì bây giờ cũng không sao giờ ra được nữa.

Dư Văn mỉm cười. Không thấy thân mình cử động tí nào và cũng không thấy có tiếng gió đưa theo mà chàng đã phi tới, chỉ còn cách hai thước là đến trước mặt ba vị Tôn Giả rồi.

Ba tên phiến tử thấy kinh công của chàng thần tốc như vậy đều giật mình kinh hãi cùng lùi lại một bước vì cử động đó chứng tỏ sức khỏe của chàng vẫn còn dồi dào và không bị thương chút nào, nên cả ba tên phiến tử đều ngơ ngác nhìn nhau và ai nấy đều phòng bị vì sợ chàng tấn công chớp nhoáng thôi.

Dư Văn bỗng nói:

- Ba người làm trò quỷ gì thế? Chiến không dám chiến, lui cũng không chịu lui, như vậy thì mau quay về Thiên Trúc đi, đừng có bêu xấu ở đây làm gì?

Kim Nguyệt Tôn Giả cả giận liền đáp:

[Mất một đoạn]

- Có ai cần các người vị nể đâu, các người cứ việc ra tay thử xem có đã thương được ta không. Bây giờ các người mới hay mình là những con cóc ở đáy giếng, nhìn lên trời chỉ bằng cái vung và các người cũng đã biết võ học của Trung Thổ tinh thông và ảo diệu như thế nào rồi chứ?

Nói đoạn chàng bỗng giờ Xuyên Hữu Chương ra, nhanh như gió đẩy ra một luồng kinh khí mãnh liệt vô cùng. Đây là Di Lạc Thần Công thập tam và thập tứ thức mà chàng đã vô tình lấy được tại nhà Phó Lục Quan mà hồi nãy vì khinh địch chàng mới dùng có một thế trong thập tứ thức thôi nên suýt bị mất mạng với ba tên phiến tử này, nhưng lần này chàng phải giờ toàn lực của hai thức đó ra đối phó, chỉ thấy một luồng hơi quay tròn như gió lốc ào ào đẩy tới.

Thiên Ngoại Tam Tôn Giả chưa hề thấy chương pháp tuyệt luân như thế bao giờ, cả ba đều biến sắc mau giờ sáu chương lên đỡ, chỉ nghe thấy “bùng bùng” hai tiếng. Ba anh em Tôn Giả bị đẩy lùi về phía sau hai bước, còn Dư Văn thì đứng vững như núi Thái Sơn. Như vậy đã đủ thấy ai mạnh ai yếu rồi.

Không chờ Thiên Ngoại Tam Tôn Giả thay đổi thế chương khác, Dư Văn dùng hai tay phải và trái sử dụng toàn pho hai thức cuối cùng của Di Lạc Thần Công là Âm Cực Dương Sinh và Lục Hợp Hoa Nhất thần công, hai chân thì giờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra nên thế chương và thân hình của chàng nhanh hơn Thiên Ngoại Tam Tôn Giả nhiều. Những cao thủ đấu tranh sống chết hay thắng bại chỉ hơn nhau có một sợi tóc cũng đủ hại đối phương rồi.

Vì vậy lúc này anh em Thiên Ngoại Tam Tôn Giả đều đứng vào vị thế chịu đòn.

Khác hẳn trận trước, chương lực Xích Sát Ma Ca của ba người đều bị đẩy lùi lại, khí huyết đảo ngược, chân tay cuống cuống và cả ba đều dùng tay trái yểm hộ ngực và hông.

Dư Văn nghĩ thầm:

- Lạ thật! Không ngờ cả ba tên phiến tử này đều cùng một bộ vị mà không luyện đến nơi đến chốn được?

Sau chàng lại sức nghỉ lại:

- Thì ra ba tên đều bị Bảo Đàm thiên sư điểm trúng trọng huyết, thảo nào chúng cứ muốn cướp được cuốn chân kinh đó. Có lẽ trong chân kinh có cách chữa những bệnh nội thương này?

Nghĩ đoạn hai tay chàng liên tiếp tấn công như vũ bão hơn trước nữa.

Thiên Ngoại Tam Tôn Giả cứ bị đánh lui, tức giận vô cùng kêu la luôn mồm. Đột nhiên Dư Vân nhún vai một cái đã đến gần ba tên phiến tăng ngay, chàng giơ một ngón tay ra dùng Chế Long Thủ Pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải điểm luôn vào cổ tay của Minh Nguyệt Tôn Giả. Tên phiến tăng này chỉ cảm thấy cánh tay bủn rủn rồi có gì chạy thẳng đến trái tim khiến sức lực tiêu tan hết và còn bị Dư Vân kéo mạnh một cái thân hình bay ra ngoài năm trượng nằm dưới đất thờ hồn hển.

Nhưng Dư Vân không giết chết y, chỉ quay lại nhìn Kim Nguyệt và Ngân Nguyệt Tôn Giả ha hả cười và nói:

- Ta nói đúng mà các ngươi cứ không chịu tin. Ta biết ba người đã bị Bảo Đàm thiên sư điểm trúng trọng huyết phải theo phương pháp trong cuốn chân kinh mới chữa được. Nhưng xưa nay ta vẫn trọng lời nói. Lúc này ta hứa cho ba vị đi trước tất nhiên bây giờ ta không thay đổi, vậy ba vị cứ đi trước đi, ta quyết không nhân lúc nguy mà tấn công đâu. Ba vị cứ yên tâm.

Bọn Kim Nguyệt Tôn Giả nghe thấy Dư Vân nói như vậy đều biến sắc mặt, nhất là Kim Nguyệt Tôn Giả lại càng kinh hãi hơn nữa vì hắn không hiểu tại sao Dư Vân lại biết bọn hắn bị Bảo Đàm điểm trúng trọng huyết. Như vậy võ học của Trung Thổ cao thâm và huyền ảo thật, nên lòng kiêu ngạo của ba vị Tôn Giả đó lúc này đã tiêu tan hết.

Kim Nguyệt Tôn Giả gượng cười một tiếng rồi nói:

- Nếu ngài nhường cho như vậy, xin thứ lỗi anh em bàn tăng đi trước một phen.

Nói xong, Kim Nguyệt cùng hai sự đệ vội phi thân tới chỗ mõm núi.

Quý vị độc giả có biết tại sao Dư Vân khôi phục công lực nhanh đến thế không? Thì ra vừa rồi, chàng đã bị thương nặng khó bề chịu nữa rồi, liền nghĩ ra một kế, lấy thoái làm tiến, từ từ đi lên trên tảng đá. Chàng đi chậm như vậy là có ý làm kẻ nghi binh, rồi nghĩ thầm:

- Ta làm như vậy chắc Thiên Ngoại Tam Tôn Giả không dám đuổi theo đâu?

Tuy vậy, chàng vẫn phòng bị đối phương xảo trá, vừa đi tới tảng đá, vội lấy Thiên Niên Hà Thủ Ô mà Điền Trì Điều Tú tặng cho ra ăn một nửa, thấy thơm tho vô cùng, vừa vào tới mõm đã tan ra thành chất nước đặc trôi ngay xuống cổ họng liền.

Chỉ trong giây lát, chàng cảm thấy chân khí trong cửu phủ lục tạng lưu chuyển, khỏi đau tức thì, liền thử vận hơi xem, đã thấy sức lực phục hồi rồi và còn mạnh hơn lúc trước là khác, hơn hờ mững thầm.

Nhưng chàng vẫn chưa yên tâm, lại nuốt thêm năm viên Trường Xuân Đơn nữa. Thế là tai mắt của chàng linh thông hơn trước nhiều, mới nghe thấy Tam Tôn Giả đang bàn tán diệt trừ mình trước, và tên Minh Nguyệt lại chủ trương mạnh hơn hai tên nọ nhiều.

Vì vậy chàng mới định trừng trị tên Minh Nguyệt trước là thế! Thế là chàng liền quay trở lại, ra tay đấu với Tam Tôn Giả lần thứ hai và chàng đã dự tính phải giờ hết các thế trong hai thức cuối cùng của Di Lạc Thần Công, đồng thời lại phải ra tay thật nhanh thì bọn Phiến tăng mới không chống đỡ nổi.

Quả nhiên đúng như kế hoạch dự đoán của chàng, Thiên Ngoại Tam Tôn Giả không sao địch nổi khí công lợi hại nhất của chàng.

Lúc ấy ba tên phiến tăng đã đứng yên trên mõm núi, Dư Vân cũng đi tới gần để xem.

Bỗng nghe thấy trong hang động bên trước mặt lại có tiếng tụng kinh vọng ra, tiếng lớn và hùng mạnh hơn trước nhiều.

Thấy vậy, Kim Nguyệt Tôn Giả không kịp tính toán thêm nữa, nhún vai giậm chân một cái, hai tay vươn lên như đôi cánh, thân hình phi thẳng sang phía trước mặt chừng bảy tám trượng, hai chân lại chà đạp nhau một cái, hai cánh tay vội rút lại, ở trên không lộn nhanh bảy tám vòng, tay chân lại duỗi thẳng ra, thế là thân hình đi ngang thêm sang phía trước bảy tám trượng.

Khi sắp tới cửa hang, y vội giơ tay trái ra, vừa vịn tới trên cửa động, chân phải co lại khễ đập vào vách đá, rồi hai chân kề chập và nhau, nhún một cái, thế là cả thân hình rơi xuống cửa động một cách nhẹ nhàng và nhanh nhẹn lên vào trong động luôn.

Thần pháp Kim Nguyệt thần kỳ như vậy, Dư Vân cũng phải khen thầm.

Ngân Nguyệt, Minh Nguyệt và Dư Vân ba người mắt không dám chớp nháy một cái, cứ nhìn cả vào trong hang động. Giây phút sau bỗng nghe thấy tiếng kêu la thê thảm của Kim

Nguyệt vọng ra. Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt đều thất thanh la lớn:

- Nguy to!

Hai phiên tăng vừa dứt lời, đã thấy một thân hình to lớn khắp người đầm máu ở trong động phi ra, rơi xuống vực thẳm sâu ngàn trượng.

Tiếng la rú thê thảm vang động cả sơn cốc, khiến ai nấy đều phải rùng mình ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Truy vực thẳm - Duyên nợ còn, sinh cơ chưa tuyệt

Hãy nói Thiên Ngoại Tam Tôn Giả nghe thấy trong hang động có tiếng tụng kinh rất lớn vọng ra, biết ngay Bảo Đàm thiên sư sắp thoát tai ách đến nơi.

Tiếp theo đó, Kim Nguyệt Tôn Giả phi ra ngoài động, hình như bị một sức mạnh gì đẩy bắn ra, khắp mình mảy máu, ở trên không lộn mấy vòng, rồi rơi xuống vực thẳm tức thì. Sau cùng lại nghe thấy một tiếng la thảm khóc hơn trước, từ dưới vực sâu ngàn trượng vọng lên, ai nấy đều rùng mình không dám nghe.

Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt hai Tôn Giả cuống quýt hoa tay giậm chân, mắt trông thấy Kim Nguyệt rơi xuống vực thẳm, mà không sao cứu giúp được.

Dur Vân đứng cạnh đó trông thấy cũng kinh hồn, nhưng muốn giúp cũng chẳng làm gì được, vì chẳng biết một người khi đang bị thương rơi ngã xuống vực sâu ngàn trượng, đã mê man bất tỉnh, không sao thay đổi thay đổi thân hình ở giữa trời được, mắt nhắm bằng ngay, không khác gì như viên đá rơi xuống, càng lúc càng nhanh.

Cũng có khi vì chỗ rơi ngã đó quá sâu, người té xuống giữa lưng chừng, liền bị sự cản trở của không khí, cọ sát và dồn ép, có thể bị tan xương nát thịt, người bị méo mó, thậm chí thất khiếu bị chảy máu, chưa rơi xuống dưới đáy đã chết từ lâu rồi.

Dur Vân thấy thân hình của Kim Nguyệt Tôn Giả rơi xuống ngàn trượng tuyệt cốc, càng xuống sâu càng nhỏ dần, sau cùng chỉ còn một chấm đen rớt xuống thôi, liền lắc đầu thờ dài.

Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt hai Tôn Giả quay lại nhìn Dur Vân, nước mắt ràn rụa, rồi cả hai nhìn nhau sứt sùi, lệ chảy như mưa.

Dur Vân gượng cười và nói:

- Hai vị có thương khóc cũng thế thôi! Lệnh sư huynh bị độc thủ hạ sát một cách thảm khóc như vậy, đáng tiếc thương thật, nhưng lệnh sư huynh công lực tuyệt thế, người lành sẽ có trời phù hộ cho. Nhưng bây giờ hai vị không nên tri hoãn nữa, mau tiếp tục hoàn thành chí hướng của lệnh sư huynh chưa làm xong đi.

Hai Tôn Giả gật đầu gạt lệ, rồi cùng nói:

- Hiền đệ, chúng ta nên cùng đi một thể thì hơn. Hiền đệ để tay vào sau lưng ngu huynh, để đạo khí tiếp dẫn, như vậy với sức lực của hai anh em ta, chắc địch nổi lão quỷ có dư.

Minh Nguyệt Tôn Giả đáp:

- Như thế cũng được, chúng ta đi ngay đi!

Nói xong, hai người hít một hơi thật mạnh, một chân điểm nhanh một cái, một trước một sau là đã phi sang bên hang động, cũng dùng Thiên Long Thân Pháp như Kim Nguyệt Tôn Giả, đâm bổ vào hang động.

Dur Vân đứng chờ người ra, nhìn thân hình của hai người xuất thần và nghĩ thầm:

- Hai tên phiên tăng đi phen này thế nào cũng thất bại nhiều hơn là thành công, nhưng việc này phải có một nghị lực phi thường mới mong có kết quả. Chẳng lẽ không có cuốn chân kinh đó không sao chữa khỏi vết thương và phục nguyên hay sao? Mà năm năm nay bọn chúng không chịu thoái chí, tiếp tục tới đây định cướp đoạt mãi như thế này? Rốt cuộc chúng chỉ ôm một giấc mộng xuân thôi.

Chàng vừa nghĩ ngợi vừa như có người đang dung rui, hai chân đi tới mép núi, và cứ lăm le muốn nhảy sang bên hang động vậy.

Trong động lại có hai tiếng kêu la thảm thiết, tiếp theo đó là hai thân hình của Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt cũng y như Kim Nguyệt vậy, bị đánh tung ra và rơi xuống vực thẳm, tựa như sao sa nhỏ... càng nhỏ... dần dần không trông thấy gì nữa.

Thấy vậy Dur Vân cũng kinh hãi đến hồn siêu phách lạc, đồng thời gió lạnh vi vu thổi mạnh tới, sắc trời thay đổi hẳn, chỉ trong nháy mắt, mây đen đã kéo tới phủ khắp vũ trụ mưa tuyết lại đổ xuống, hình như trời xanh cũng đang ai oán tấm thảm kịch vừa mới xảy ra vậy...

Tiết trời bỗng biến đổi, giá lạnh vô vùng, dù Dur Vân đã luyện tới mức hàn nhiệt không thể xâm nhập thân thể được, mà cũng phải cảm thấy hơi giá lạnh, liền nghĩ thầm:

- Có lẽ bây giờ đến lượt ta đây? Không chết thì sống, ân oán của Bảo Đàm thiền sư và Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, bên nào nào phải bên nào trái, ngoài có ai hay biết được đâu. Cứ theo tình hình vừa rồi, thì cả hai bên đều độc ác cả, nhưng cứ biết kẻ nào ác thì tất sẽ bị quả báo. Ta hà tất phải thương tiếc họ làm gì?

Sự ước đoán đó dù phải hay trái không việc gì đến chàng, nên chàng coi thường không để ý tới.

Nhưng có ngờ đâu, vì sợ thờ ơ đó mà sau này gây nên một trận gió hồi, mưa máu trong võ lâm.

Chàng ngẩng nhìn cửa động, và suy tính cách vào ra sao, nếu mà Bảo Đàm thiền sư ra tay hạ thủ mình, thì chàng sẽ đối phó như thế nào? Nhờ cũng bị trường hợp như Thiên Ngoại Tam Tôn Giả thì phải làm sao? Nghĩ tới đó chàng tự nói:

- Số mạng của ta nơi trời! Số phải chết muốn trốn tránh cũng không được, như vậy thì ta còn sợ cái quái gì.

Nói đoạn, chàng nghiêng rặng, hai chân nhún mạnh một cái, người phi ngang ra phía trước mặt, khi sắp tới cửa động giơ thẳng tay chân ra, đỡ thế Thương Ung Tam Toàn (chim ưng xám lượn ba vòng) trong Thất Cầm Thân Pháp ra, lượn luôn ba vòng, khẽ hạ chân xuống trước cửa động, đưa mắt nhìn vào bên trong, quả đúng như lời nói của Kim Nguyệt Tôn Giả, bên trong động tối đen không trông thấy gì, vách động đá mọc lờm chờm sắc hơn khí giới, lối đi rất hẹp, chỉ vừa đủ một người đi lọt thôi.

Thấy rõ cảnh kinh khủng như vậy, Dư Vân có vẻ kinh hãi, vì chàng nhận thấy chật hẹp như vậy, dù võ công có tái thế đi chăng nữa, nếu bị ám toán cũng không sao đỡ được, nhưng chàng nghĩ:

- Ta đã sang tới đây rồi, không còn coi cái chết vào đâu cả, tất phải do dự làm gì?

Nghĩ đoạn, chàng thung thảng đi vào. Ngờ đâu chưa đi được một trượng, đã nghe thấy bên trong có giọng nói khàn khàn vọng ra. Bảo Đàm thiền sư đã lên tiếng nói:

- Xin đàn việt (nhà sư xưng một cách lễ phép với người tục) hãy ngừng bước. Lão tăng muốn được biết lai ý trước đã.

Giọng nói đó có sức mạnh vô hình, làm đầu óc Dư Vân váng vất như sắp bị nổ vỡ vậy, chàng liền ngừng bước tức thì, dùng nội công giương mắt lên nhìn kỹ, thấy phía trước mặt, cách chỗ chàng đứng chừng vài ba mươi trượng, hình như có một ông sư già đang ngồi tại đó.

Chàng kinh hãi nghĩ thầm:

- Lão tăng ngồi trong bóng tối, trông thấy mọi vật ở chỗ có ánh sáng rất rõ, tại sao lúc ta vừa hạ chân xuống cửa động, đã không phát chương đánh ta ngã xuống hố sâu ngay, hay là chương lực của y chưa đủ sức đánh tới cửa động? Ủ, sao ta không lại gần chút nữa, và ra tay hạ trước?

Nghĩ đoạn, chàng xê dịch vào gần một trượng, đột nhiên thấy một sức mạnh cản trở.

Rồi Bảo Đàm thiền sư quát lớn:

- Tại sao đàn việt lại không chịu nghe theo lời bản tăng? Nếu còn tiến vào một bước nữa, bản tăng sẽ hạ thủ không lưu tình đâu!

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Thiền Sư sao chóng quên thế? Ba tháng trước, có một người họ Mạnh đệ tử Cái Bang (bang phái bọn ăn xin) đi qua nơi đây. Thiền Sư đã đính ước gì với y, chẳng hay Thiền Sư đã quên rồi hay sao?

Chỉ thấy Bảo Đàm thiền sư ha hả cả cười và nói:

- Phải, quả thật có việc ấy, nhưng bây giờ bản tăng khỏi cần tới nữa.

Dư Vân cả giận đáp:

- Thiền Sư là người xuất gia, sao lại coi thường lời hứa đến thế? Tại hạ đây là do Mạnh Bang đầu mời tới đó. Thiền sư đã nói, ai vào được trong động này, người đó sẽ được coi là kẻ hữu duyên...

Chàng chưa nói dứt lời, thì Bảo Đàm thiền sư bỗng hí hí cười như tiếng con cú kêu vậy, khiến ai nghe thấy cũng phải sồn lòng. Một lát sau, Bảo Đàm thiền sư lại nói:

- Bỏ đề trường tại, Phật độ hữu duyên nhân. Đàn việt nói rất đúng, nhưng kẻ có duyên phận đã chết dưới vực sâu và vĩnh viễn thăng lên cực lạc rồi.

Thấy Bảo Đàm thiền sư nói như vậy, Dư Vân mới hay y là một ma đầu thật lợi hại, nếu để cho y khôi phục lại được công lực, không biết bao nhiêu nhân vật trong võ lâm sẽ bị tai kiếp từ y ngay.

Chàng không trả lời nữa, đỡ ngay thế Âm Cực Dương Sinh thế thứ mười ba của Di Lạc Thần Công ra, nhờ vậy mới phá được trở lực của Bảo Đàm thiền sư, thân hình của chàng lại tiến vào thêm hai trượng nữa. Đột nhiên lại có một luồng sức mạnh cản trở sức mạnh của Dư Vân, Bảo Đàm thiền sư bỗng kêu "ừ" một tiếng rồi nói:

- Thật không ngờ, chưởng lực của người còn mạnh và lợi hại hơn mấy tên nghiệt đồ của bản tăng nhiều! Nếu không tiêu diệt người đi, thì sau này bản tăng làm sao yên được? Hà, hà...

Dur Vân cảm thấy trở lực đột nhiên mạnh hơn trước nhiều, hai chân của chàng có vẻ đứng không vững nữa, tay trái vội phát ra thế Lục Hợp Hóa Nhất Thức thứ mười bốn của Di Lạc Thần Công ra, nghĩa là hai tay chàng đã đưa hết hai pho thần công lợi hại nhất của chàng ra, liền nghe thấy Bảo Đàm thiền sư kêu “hự” một tiếng, và thấy trở lực nhẹ hẳn đi liền. Chàng hớn hờ cả mừng, song chưởng liền tiếp đánh ra, thân hình cứ tiến lên dần.

Bảo Đàm thiền sư không ngờ Dur Vân lại có chưởng lực mạnh đến thế, hờ một cái là đã bị Dur Vân xông đến trước mặt, chỉ còn cách năm trượng nữa là tới chỗ mình ngồi rồi.

Lão hòa thượng tưởng diệt được Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, nên mới yên trí không cần đề phòng như trước nữa. Nhất tâm nhất trí vào việc vận khí huyết dồn xuống hai đùi, trong giây phút quan trọng nhất thì đột nhiên thấy Dur Vân vào tới cửa động, nhưng lão tăng tin rằng công lực của Dur Vân kém Thiên Ngoại Tam Tôn Giả xa, chỉ cần đánh một chưởng là chàng bị bắn ra ngoài cửa động ngay, vì vậy cho nên lão chỉ lo vận nội công, tiếp tục vận khí xuống chân, tay trái chỉ dùng ba thành Bồ Đề Chưởng mà cản lại thân hình của Dur Vân.

Quả nhiên, Dur Vân bị chưởng lực đó ngăn cản lại nên không thể tiến lên được nữa. Bảo Đàm thiền sư đang hớn hờ mừng thầm, thì Dur Vân bỗng lập tức phản công lại, không ngờ Dur Vân đẩy một chưởng tới, khiến cho thân hình của Bảo Đàm thiền sư cũng phải rung chuyển, nên kinh hãi vô cùng.

Bảo Đàm thiền sư liền tăng lên hai thành sức lực nữa vào bàn tay trái và vận hơi

xuống hai chân, khi thấy khí huyết đã thông tới đầu gối rồi, chỉ còn nửa canh giờ nữa là thành công, trong lòng hớn hờ mừng thầm, nên tâm thần không tập chung mới bị chưởng lực Hợp Hóa Nhất của Dur Vân phá tan mất Bồ Đề chưởng lực của mình. Liền khi đó Dur Vân tiến tới gần, chỉ còn cách năm trượng nữa là đến chỗ ngồi của Bảo Đàm thiền sư rồi. Bảo Đàm thiền sư kinh hãi hồn siêu phách lạc, không để ý đến việc vận khí dẫn huyết đạo xuống hai chân nữa, vội giơ song chưởng lên, lấy hết sức bình sinh ra tấn công lại. Dur Vân thấy ngực mình bị lõm vào, chàng biết ngay Bồ Đề chưởng lực của đối phương lợi hại vô cùng, chàng liền nghĩ thầm:

- Nếu ta để cho lão tăng giờ hết công lực ra thì ta sẽ bị đánh chết tức thì!

Nghĩ đoạn, chàng liền giờ hết thần công của mình ra, tay phải nhằm yếu huyệt trên vai của đối phương mà điểm luôn. Tấn công một cách táo bạo như thế này, nếu không phải là một trận đấu chí tử, thì không ai dám sử dụng công lực ra như vậy.

Hai người phát động công lực đều nhanh cả, hai ngón tay phải của Dur Vân vừa đụng tới vai trái của Bảo Đàm, thì đồng thời Bồ Đề chưởng lực của Bảo Đàm thiền sư cũng vừa đụng tới thân hình của Dur Vân. Chỉ nghe thấy “bùng” một tiếng, thân hình của Dur Vân bị hất bắn ra xa hai trượng, thần công hộ thân của chàng bị tiêu tan hết, nên chàng bị va vào trong vách đá khắp mình mẩy đều đầy những vết thương, máu nóng sôi lên tới tấp cả mặt mũi, ngồi tựa vào vách đá choáng váng như người say rượu.

Bảo Đàm thiền sư thấy một chưởng đánh ngã được Dur Vân, định bồi thêm một chưởng nữa. Nhưng lúc này không vận hơi thì sẽ không sao. Khi lão ta vừa mới lấy hơi một cái, đã thấy chân khí trong thân thể chạy loạn xạ, khắp mình mẩy đau nhức và tê buồn như có con giẻ bò trong thân thể vậy.

Lão tăng cũng tự biết không còn hy vọng sống sót nữa, uống công tu luyện năm năm, chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ, hơn nữa lại sắp sửa khôi phục lại được công lực, thì bỗng dưng có tên thư sinh này lên vào đánh phá khiến cho bao nhiêu công tu luyện của mình bị biến thành công dã tràng xe cát, Bảo Đàm liền thở dài một tiếng, hai mắt tròn tròn xoe, miệng lầm bầm nói:

- Hồi người thanh niên kia, người ở đâu mà học được điểm pháp tài ba như vậy? Bản tăng biết rất rõ các môn phái ở Trung Thổ, nhưng chưa hề được nghe ai nói qua có một môn thủ pháp đặc biệt như thế này. Chẳng hay người thiếu niên kia, có thể cho bản tăng hay được không?

Nói tới đây, Bảo Đàm thiền sư liền gượng cười một tiếng rồi nói tiếp:

- Bản tăng bình sinh chưa hề chịu phục ai cả, nhưng bây giờ trước khi chết phải nhìn nhận và phục bạn rồi, còn về phần bản tăng tại sao lại chạy tới Trung Thổ để tự nạn thì điều này không ai hay biết được. Còn bạn bị một chưởng của bản tăng cũng không thể nào sống được đâu, nhưng chỉ tiếc cho ba trang Bồ Đề Bối Diệt Chân Kinh mà bản tăng đã vô tình lọt được, bây giờ nó cũng sẽ theo bộ xương tàn này mà tàn theo. Nhưng nghĩ lại cũng may, ngay chỗ chôn xương của bản tăng lại có một người bạn trẻ nằm bên cạnh!

Nói đoạn, Bảo Đàm thiền sư cả cười một hồi, nghe rất thâm và rùng rợn.

Dù sao công lực của Dur Vân cũng cao thâm hơn, nên chàng chỉ bị hoa mắt, nhức đầu một hồi thôi. Sau đó vận hơi một cái thì thấy tinh thần khỏe trở lại, chỉ có vết thương ở ngực và ở bụng còn đau. Thế mới hay là vừa rồi nhờ nuốt quả Thiên Niên Hà Thủ Ô, mới không bị thương nặng như mình tưởng.

Đang định bỏ dậy bỗng nghe thấy Bảo Đàm thiền sư nói như thế liền sức nghĩ ra một kế. Chàng giả bộ như bị thương rất nặng, khụy tay phải dựa vào vách đá, đờm ở cổ họng cứ khô khè như rất khó thở, nhưng thật ra chàng đang ngấm ngấm điều chỉnh lại nguyên khí, rồi đưa mắt nhìn sang bên lão tăng.

Lúc này chàng mới trông thấy rõ Bảo Đàm thiền sư. Người bé nhỏ khô khan ngồi trên tảng đá cao nửa thước, da mặt nhăn như da gà, mình mặc áo bào hòa thượng đã bị rách rất nhiều chỗ. Duy chỉ còn đôi mắt xanh vẫn lóng lánh.

Lúc ấy Dur Vân nghĩ tới câu nói vừa rồi của Bảo Đàm thiền sư, thì biết ý định của lão thiền tăng là hủy diệt ba trang Bối Diệt Chân Kinh đó đi, chàng giật mình lo ngại. Nhưng lại thấy lão tăng nói là mình sắp chết đến nơi, chàng lại cười thầm liền giả bộ như cố gắng lắm mới lên tiếng được:

- Lão Thiên Sư đoán đúng lắm, môn điểm huyết của tại hạ đây là học lớn của một đệ nhân ở hải ngoại. Vậy lão Thiên Sư thấy thủ pháp như vậy có tuyệt không?

Người sắp chết đến nơi không còn tham vọng gì cả, lòng tranh hùng và hiếu thắng cũng bị tiêu diệt nốt.

Bảo Đàm thiên sư nghe thấy Dur Vân nói vậy vừa cười vừa đáp:

- Tuyệt, tuyệt. Nếu không tuyệt thì làm sao giết nổi bản tăng cơ chứ? À, người tuổi trẻ kia, ném cái mùi vị chường lực của bản tăng thấy có thú không?

Dur Vân trả lời:

- Thú lắm, không thú thì làm sao làm bạn được với lão Thiên Sư nơi chín suối? À, lão Thiên Sư có thể cho tại hạ mượn xem ba trang Bối Diệt Chân Kinh để trước khi chết có được sáng mắt ra không?

Nói xong chàng giả vờ ngã ngửa người ra, như người đã kiệt lực lắm rồi.

Bảo Đàm thiên sư lúc này cảm thấy khắp mình mẩy tê liệt hơn trước, đầu dựa vào vách đá, cố gượng ngồi dậy. Lại nghe Dur Vân nói như thế, thở dài một tiếng rồi đáp:

- Người tuổi trẻ cầm lấy mà xem.

Nói đoạn lão tăng rút ba tờ chân kinh ở trong tay áo ra, ném về phía trước mặt Dur Vân và nói tiếp:

- Lão tăng nếu không vì ba trang Bối Diệt Chân Kinh này thì khi nào bị ba đứa nghiệt súc ám hại và ngày hôm nay cũng không bị chết dưới tay của bạn. Theo chỗ nhận xét của bản tăng thì ba trang Bối Diệt Chân Kinh này là vật rất xui, thả hủy nó đi sớm giờ phút nào là tránh họa sớm chừng ấy. Bạn xem xong, ném trả lại cho bản tăng, để bản tăng dùng một chút tàn lực này mà tiêu hủy nó đi, để nó khỏi phải lọt vào tay những kẻ tà ác thì đi độc vô cùng.

Giọng nói của Bảo Đàm thiên sư cứ yếu dần đi.

Ba trang Bối Diệt Chân Kinh rơi xuống trước mặt Dur Vân cách xa năm thước. Dur Vân cố hết sức gơ tay phải ra lấy, chàng thờ hớn hèn giả bộ như tốn hơi sức lắm, mãi mới cầm được ba tờ chân kinh đó lên. Chàng thấy ba tờ chân kinh này bằng da dê rất mỏng và rất nhẹ, trên viết toàn bằng những chữ Phạn văn (lời chữ Tây Tạng hồi xưa), rất nhỏ và rất tường tận, liền giả bộ nói rằng:

- Lão Thiên Sư, những chữ này viết nhỏ lắm, tại hạ không xem được.

Bảo Đàm thiên sư khẽ cười và nói:

- Trong kinh văn đều viết bằng chữ nhỏ, và lại thần mắt của bạn đã tán dần thì làm sao mà xem cho được.

Lời nói của hai người đều có hơi, mà không có sức vậy.

Dur Vân cố hết sức bò ra cửa động, Bảo Đàm thiên sư thấy vậy liền khẽ quát hỏi:

- Bạn làm gì thế? Hãy mau đem quyển chân kinh trả lại đây cho bản tăng!

Dur Vân vẫn tiếp tục bò, miệng thì nói:

- Tại hạ phải cần ra chỗ có ánh sáng mới đọc được chứ, bằng không tại hạ chết cũng không cam tâm.

Nói đoạn chàng đã bò ra xa được hai ba trượng rồi. Bỗng Bảo Đàm thiên sư biến sắc mặt, cố sức quát lớn một tiếng:

- Mi chạy...

Lão phiên tăng vừa nói, song chưởng đã đẩy mạnh ra phía trước. Thì ra Dur Vân đã bò ra được ba trượng, liền dừng lại để thử vận chân khí xem sao, chàng chỉ thấy nơi ngực hơi đau một tí thôi chứ không có phương hại gì cả, liền nghĩ thầm:

- Ta hãy cố sức lên ra tới cửa động, thì sẽ không còn gì lo phải nữa! Y là người sắp chết, chắc chường lực của y không thể đánh tới cửa động đâu!

Vừa nghĩ xong, chàng liền ngồi dậy định nhảy xô ra cửa động, bỗng thấy ở phía sau có một luồng kinh khí mạnh vô cùng đẩy tới, khiến cho thân hình của chàng phải loạng choạng mấy cái và không còn cách nào kềm giữ được thăng bằng, chàng la lớn một tiếng rồi cả thân người tựa như một chiếc điều bị đứt dây, bắn tung ra ngoài vực thẳm và rơi xuống.

Dur Vân cảm thấy mình không còn tự chủ được nữa, thân hình cứ bị rơi thật nhanh xuống, dù có võ công tuyệt kỹ cũng vô dụng, chỉ nghe bên tai có tiếng gió “vù vù”, liền nghĩ thầm:

- Thế là hết, không ngờ ta Tạ Vân Nhạc, lại bị kết liễu cuộc đời tại nơi đây!

Tay phải chàng vẫn còn cầm ba tờ chân kinh, mắt nhắm nghiền lại chờ chết.

Bỗng chàng nghe bên tai có một luồng cuồng phong thổi tới, khiến cho thân hình của chàng bị bay treo sang một bên.

Quả thật là sinh cơ nhất thời, muôn thuở có một, chàng mừng rỡ vô cùng, vội mượn sức cuồng phong đó, hai chân đạp mạnh mấy cái, nhờ vậy thân hình của chàng vọt tung lên cao được ba bốn trượng, liền giương thẳng hai cánh tay tựa như con chim ung là là lượn xuống.

Chàng trông thấy chỉ còn hai ba trượng nữa là đã xuống tới đáy sơn cốc, bỗng thấy vết thương ở trên ngực bị đau như kim châm, cố hết sức chịu đựng, lượn thêm mấy vòng nữa thì xuống tới mặt đất, vừa hoàn hồn xong, chàng cảm thấy khắp người không còn một chút hơi sức nào nữa cả, và đầu óc lại choáng váng hai mắt lòa lổn, không trông thấy gì nữa, y như bị rơi vào trong địa ngục vậy.

Chàng biết đó là hiện tượng hư thoát, nếu không chữa trị thì hồn sẽ lìa thể xác ngay.

Chàng vội đưa ba tờ chân kinh sang tay trái, tay phải thọc vào túi lấy nửa khúc Thiên Niên Hà Thủ Ô ra bỏ luôn vào mồm nhai ngấu nghiến.

Chỉ trong giây lát đã cảm thấy hơi ấm từ đan điền bốc lên, và trong chớp mắt hơi ấm đã chạy khắp thân thể, vết thương khỏi đau tức thì, chàng liền nghĩ thầm rằng:

- Cái gì cũng có duyên số cả. Thoạt nhiên ta định tặng cho những người bị thương cây Thiên Niên Hà Thủ Ô này, không ngờ nó đã cứu ta trong hai lần bị thương nặng, như vậy số phận trời đã định cho, con người không thể cưỡng cầu được!

Nghĩ đoạn, chàng lại lấy lọ ngọc, đổ ra ba bốn viên Trường Xuân Đơn, cho vào mồm uống luôn, nhắm mắt hành công, thế là trong nơi băng tuyết lan man mà chàng nhập định lúc nào không hay.

Một canh giờ sau, chàng mở mắt thờ dài, đứng dậy rũ những bụi tuyết dính ở trên áo xuống, ngừng đầu lên nhìn thấy vực thẳm đó cao chót vót hàng nghìn trượng, cửa động mà chàng ở trong đó bị bắn tung ra chỉ nhỏ bằng hạt đậu đen thôi, chợt nghĩ đến tấn kịch kinh hiểm vừa rồi cũng phải sòn lòng kinh hãi. Chàng ngừng đầu nhìn lên trên một lúc, rồi nghĩ thầm:

- Không ngờ chương lực của con lừa đầu hói Bảo Đàm lợi hại đến thế, còn mạnh hơn cả hai thức mười ba, mười bốn Di Lạc Thần Công của mình... Không biết lão quỷ đó giờ đây đã chết chưa?

Nghĩ đoạn chàng bỗng cảm thấy đắc chí vô cùng, lại nghĩ đến màn kịch vừa rồi, mình đã dùng tay phải sử dụng một tuyệt chiêu, chặt gân, cắt mạch trong Hiên Viên Thập Bát Giải bốp dứt được ba cái mạch chính của y. Nghĩ đến đây chàng lại ha ha cả cười.

Chàng sức nghĩ đến Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, liền quay mình lại nhìn xung quanh, tìm kiếm mãi không thấy xác của ba tên phiến tửng đâu cả.

Giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Lúc mình ngã xuống, may nhờ được con gió lốc nên mới khỏi tan xương nát thịt, ba tên phiến tửng nọ chắc cũng gặp trường hợp như ta chắc? Tại sao ta lại đi lo cho người ta nhỉ? Bây giờ không biết Cố Yên Văn cô nương ra sao? Có lẽ nàng đang đợi chờ ta và rất nóng lòng sốt ruột lắm thì phải?

Nghĩ đoạn chàng giấu kỹ ba trang Bối Diệp Chân Kinh, tìm phương hướng rồi đi thẳng về phía nam.

Trời rét, đất giá, chàng đi qua các hương thôn thì thấy nhà nào nhà nấy đóng cửa then cài như bưng, nhưng tới làng nào chàng cũng gõ cửa hỏi thăm đường đi huyện Linh Thạch. Có rất nhiều người thấy chàng quần áo tả tơi, mặt mũi đầy thương tích, đều nhìn chàng với một ánh mắt kinh ngạc. Chàng tự ngấm mình một hồi cũng không nhận được cười, chàng lắc đầu thờ dài rồi đi thẳng.

Khi chàng đi tới nhà Dương lão trượng ở Hàng Trang, trời đã điểm canh hai và cả nhà Dương lão trượng đang ngủ say, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa, Dương lão trượng đoán là Dư Vân rồi, vội dậy mở cửa liền lên tiếng hỏi:

- Có phải Dư tiên sinh đó không?

Dư Vân thấy trời giá lạnh và đêm khuya thế này, quấy nhiễu chủ nhân phải chui trong chăn ấm ra, trong lòng cũng thấy làm không yên, vội trả lời rằng:

- Chính tại hạ đây. Dương lão trượng làm ơn mở cửa cho.

Dương lão trượng vừa mở cửa và đáp:

- Có gì đâu mà Dư tiên sinh lại áy náy như vậy.

Dương lão trượng tay cầm nến đỏ, dưới ánh sáng mờ mờ, trông thấy Dư Vân rách rưới tả tơi như vậy, cả kinh hỏi:

- Dư tiên sinh làm sao thế?

Dư Vân mặt đỏ bừng ngượng nghịu đáp:

- Tại hạ không may trượt chân ngã xuống khe núi, may mà không chết, đã nhờ ơn trời lắm rồi.

Dương lão trượng kinh ngạc thờ dài và nói:

- Ô thật may mắn quá! Để lão gọi con dâu dậy, đun nước để tiên sinh tắm rửa nhé?

Dur Vân vội từ chối đáp:

- Xin lão trưởng chớ có làm phiền đến thiếu phu nhân, tại hạ phải lên đường ngay tức thì.

Dương lão trưởng nói:

- Sao Dur tiên sinh lại khách sáo thế? Trời rét mướt như thế này, đi đêm sao đáng, hãy nghỉ ngơi, sáng mai đi có được không?

Dương lão trưởng nhất định không cho Dur Vân đi. Cả nhà già trẻ, lớn bé đều thức dậy, kẻ đun nước, người làm cơm, nhộn nhịp vô cùng.

Thấy Dur Vân tắm rửa và cơm nước xong, Dương lão trưởng liền đưa chàng vào trong phòng khách nghỉ ngơi.

Lúc này Dur Vân mới thành thoi, liền khêu ngọn đèn lên, lấy ba trang Bồ Đề Bối Diệp Chân Kinh ra, vì muốn có cuốn chân kinh này mà chàng suýt bị mất mạng. Dưới ánh sáng đèn chàng đọc qua một hồi chữ Phạn trong chân kinh đó, liền nghĩ thầm:

- Cũng may hồi nhỏ Minh Lương đại sư có dạy mình học Phạn văn, chớ không dù có lấy được cuốn chân kinh này cũng vô ích thôi!

Chàng đọc một hồi hết ba tờ chân kinh đó, mới hay chân kinh này đều là những bài học dạy người tu luyện nội công ngoại công cùng một lúc của Phật môn, và còn khiến cho người ta tăng thêm tuổi thọ. Chân kinh này chuyên luyện chữ Tĩnh, nghĩa là tu chân khí và huyết điểm, lúc phun ra chân khí đó mạnh như sấm sét rung chuyển cả núi non.

Dùng vào bên trong có thể cứu thương quy nguyên bất cứ bị thương tích gì, quý hồ những dây huyết mạch chưa bị đứt, chỉ trong một thời gian rất ngắn là có thể phục nguyên ngay. Thảo nào Thiên Ngoại Tam Tôn Giả thí mạng ngõ hầu mong đoạt cho được.

Nếu cứ theo kinh này mà luyện tập luôn, thì có thể cải lão hoàn đồng, trường xuân trẻ đẹp. Dùng vào song chưởng để đối địch thì sức lực còn mạnh hơn Di Lạc Thần Công nhiều, nhưng khuyết điểm của nó là chỉ có thể ngồi hay đứng một chỗ mà phóng chưởng lực ra thôi, chớ không biến hóa vô cùng như Di Lạc Thần Công được, động hay tĩnh là tùy ở mình muốn.

Ồ đời, việc gì cũng vậy, có lợi tất có hại, đó là lý thuyết thiên cổ bất di dịch. Dur Vân là một người sinh ra rất thông minh, ngồi trên giường theo khẩu khuyết của Bồ Đề Bối Diệp Chân Kinh mà luyện tập. Trong kinh vẫn có nhiều chỗ huyền ảo vô cùng, chàng đều hiểu biết hết.

Chờ đến khi chân khí của chàng vận thông khắp mười hai tạng rồi, liền tự thấy công lực của bản thân tăng tiến rất nhiều.

Lúc ấy, ngoài cửa sổ đã có ánh sáng mặt trời ló vào, chàng vội xuống giường mở cửa đã thấy cả nhà của Dương lão trưởng nhộn nhịp lo sửa soạn thức ăn sáng rồi.

Dương lão trưởng thấy chàng đã dậy, vội bảo con cháu lấy nước rửa mặt và đồ điểm tâm ra cho chàng ăn. Dur Vân trong lòng càng không được yên.

Mới tới giờ Thân, Dur Vân đã vội từ biệt Dương lão trưởng lên đường tức thì.

Mặc dù mưa tuyết xuống rất mau, gió lạnh buốt xương, chàng vẫn cầm đầu thúc ngựa phóng thật nhanh. Sau khi qua khỏi huyện Linh Thạch, phía trước là một con đường hoang vu, chàng vừa phóng ngựa, vừa nghĩ thầm rằng:

- Nhân lúc đường vắng vẻ này, ta vào trong rừng kia để thử chưởng lực Bồ Đề xem, liệu có oai lực kinh người thật không?

Nghĩ đoạn, chàng liền thúc ngựa phi vào rừng tức thì. Vào tới trong rừng, chàng bèn xuống ngựa, kiếm một nơi mà mưa tuyết và gió không thể thổi tới, liền ngồi xếp bằng tròn, tụ chân khí vào hai gang bàn tay, bỗng phóng mạnh ra một cái, chỉ nghe thấy động ào ào như tiếng sét dội tới vậy, một phần tư cây cối của cánh rừng đó đều ngã gãy hết tức thì.

Chàng đếm nhầm số cây bị chưởng lực đánh ngã, có hơn tới bảy, tám trăm gốc. Đó là chàng chỉ dùng tám thành chưởng lực thôi, chàng lại vận dụng thập tam, thập tứ thức Di Lạc Thần Công ra đánh những số cây còn lại, nhưng sau khi đánh xong chàng đếm lại số cây đã gãy, chỉ được có ngót bốn trăm gốc thôi. Lúc này chàng mới hay Bồ Đề Chưởng mạnh gấp đôi Di Lạc Thần Công.

Và chàng cảm thấy Di Lạc Thần Công của mình cũng tinh tiến hơn trước nhiều, mới hay sau khi luyện tập Bồ Đề Thần Công, công lực của mình đã mạnh hơn trước nhiều, chàng lại nghĩ ra một thế đánh, vận Bồ Đề Thần Công vào song chưởng, rồi chia làm ba bốn lần phóng ra để đối phó với đồng người thì thật là thích hợp. Chàng hớn hờ vô cùng, vội phi thân lên mình ngựa chạy thẳng về phía Thái Nguyên.

Chàng tới Tàn Từ, liền đi vào trong vườn ở phía sau đã thấy hình bóng Cố Yên Văn đang luyện Cửu Cung Chính Phản Âm Dương Bộ Pháp ở trên bãi tuyết, chỉ trong nháy mắt đã thiên biến vạn hóa, đi lại như bay.

Chàng không ngờ chỉ có luyện tập trong hai ngày mà nàng đã lộ ra bao nhiêu biến hóa tinh kỳ rồi, nên chàng hớn hờ vô cùng.

Cố cô nương thấy hình bóng của Dur Vân, liền tựa như con chim, bay ngay vào lòng, miệng thì kêu luôn:

- Vân đại ca! Vân đại ca!

Dur Vân ôm nàng vào lòng hôn hít một hồi rồi mỉm cười nói:

- Yên Văn muội, chúng ta hãy vào trong phòng đã, rồi cùng nhau trò chuyện sau.

Dur Vân ngồi trên giường kể lại chuyện trên Tỉu Âu Phong cho Cố cô nương nghe, chàng thấy nàng nghe tới những chỗ kinh hiểm thì thất thanh la lớn, như vậy cũng đủ thấy nàng rất quan tâm tới mình. Dur Vân kể xong, thở dài một tiếng rồi nói:

- Văn muội, chúng ta hãy vào trong Thái Nguyên thành chơi đi!

Cố Yên Văn vừa mỉm cười vừa nói:

- Muội biết đại ca muốn đi thám thính xem Thanh Phong Bang có động tĩnh gì không, phải không?

Dur Vân mỉm cười gật đầu. Thế là hai người hai ngựa sát cánh nhau ra đi.

Dur Vân và Cố Yên Văn, hai người đi vào cửa nam thành Thái Nguyên, vừa đi vừa trò chuyện với nhau rất là vui vẻ. Bỗng nghe thấy phía sau có tiếng vó ngựa thật nhộn nhịp, hình như đang có mười mấy người đang cưỡi ngựa phóng tới. Hai người vẫn ung dung đi, chớ không thèm quay đầu ngoảnh lại.

Bỗng nhiên mười mấy người đó vượt qua mặt Dur Vân và Cố Yên Văn được chừng vài trượng, bỗng ngừng cương và cùng quay đầu lại nhìn bọn Dur Vân, trong đó có một thanh niên đại hán lớn tiếng nói:

- Ủa, sao lại có đứa con gái xấu xí đến thế? Hà, hà, hà...

Vì Cố Yên Văn đeo mặt nạ, nên tên nọ mới chê như vậy, nhưng nàng vẫn tức giận vì tên nọ đã vô lễ với nàng như vậy, liền thúc ngựa tiến lên. Dur Vân thấy vậy, vội ngăn nàng lại và khẽ nói:

- Văn muội, để đại ca đối phó cho!

Nói xong, chàng liền thúc ngựa lướt tới, cười nhạt một tiếng rồi khẽ quát nói:

- Chỗ đông đúc người qua lại như thế này mà ngươi lại chòng ghẹo một người đàn bà như thế, không sợ vương pháp hay sao?

Người thiếu niên trẻ tuổi ha hả cười, rồi đưa mắt nhìn những người cùng đi với y và nói:

- Các người xem, anh đồ hủ kia chắc là đã ăn gan rồng tim báo, nên mới dám vô lễ với mỗ Hinh Toàn như vậy!

Nói đoạn, y quay lại nhìn Dur Vân và nói tiếp:

- Tên đồ hủ kia! Hinh đại gia ta đây rất thích phê bình đàn bà như vậy, vương pháp không làm gì được mỗ thì ngươi đã làm gì được mỗ nào?

Tên nọ chưa nói dứt lời, đã nghe thấy “bốp” một cái, trên mặt y đã hằn lên một vết roi đỏ bầm, thân hình y loạng choạng hai cái rồi ngã xuống đất.

Thì ra Dur Vân thấy tên nọ ngông cuồng như vậy, chàng cả giận phi roi đánh luôn vào mặt y.

Mười mấy tên đại hán cười trên ngựa thấy đồng bọn ngã xuống đất, cả bọn đều quát lớn quay lại định xông vào đánh Dur Vân, nhưng người tuổi trẻ sau khi ngã xuống đất đã đứng dậy được, một tay ôm má trái giận dữ quát to:

- Được, tên đồ hủ kia ngươi dám đánh ta...

Dur Vân vừa cười vừa đáp:

- Không dám, tiểu sinh cứ thích ở trước mặt ngươi mà đánh ngươi thì đã sao nào?

Hinh Toàn nghe thấy chàng nói như vậy thì tức giận vô cùng. Y giương mười ngón tay ra định kéo chàng ngã xuống dưới ngựa. Dur Vân thấy vậy, mỉm cười, tay phải khẽ phẩy một cái tức thì ngọn roi bảy thước trong tay chàng bỗng quán chặt vào người Hinh Toàn, và chỉ nghe thấy “bốp” một tiếng, thân hình của tên đó đã bị bắn rơi ra ngoài mười bảy trượng, nằm ngã trên vũng tuyết.

Những tên đồng bọn của Hinh Toàn thấy tài phi roi của Dur Vân thấy đều kinh hoàng vô cùng, tên nào tên nấy đều sợ hãi đứng yên một chỗ, một lát sau mới có một tên trạc tuổi trung niên, mặt tròn trĩnh lên tiếng nói:

- Tài ba của ngài phi phạm thật, nhưng Thanh Phong Bang của chúng tôi cũng không vừa đâu. Việc vừa xảy ra như vậy coi như là ngài đã kết thù kết oán với chúng tôi rồi, ngài cứ chờ đợi xem.

Dur Vân thấy bọn chúng xưng là Thanh Phong Bang lại càng tức giận hơn, liền giơ roi lên đánh luôn ba bốn lượt nữa, mười mấy tên bang chúng của Thanh Phong Bang đang ngồi trên lưng ngựa bị đánh trúng kêu la ôm tòi và ngã xuống ngựa hết. Dur Vân nhún mình một cái đã từ trên ngựa nhảy xuống trước mặt người mặt tròn rồi.

Tên mặt tròn bị Dư Văn quát roi ngã vào đồng tuyết, y đang định đứng dậy đã thấy Dư Văn ở trước mặt, y liền dơ song chưởng lên định đánh, Dư Văn quát lớn một tiếng nói:

- Mi muốn chết phải không?

Chàng vừa nói vừa giơ bàn tay phải chặt xuống một cái, chỉ nghe “tắc tắc” hai tiếng, hai tay của tên mặt tròn đó đã bị gãy như bị đao kiếm chặt vậy, máu tuôn ra như suối và chết giắc tức thì.

Dư Văn chỉ các dư đảng khác lớn tiếng quát mắng rằng:

- Thanh Long Bang của các ngươi là cái quái gì mà hoành hành ngang cường vô pháp như vậy, ta để tánh mạng của các ngươi lại để về báo cho Bang chủ các ngươi biết là phải tu chỉnh lại hành vi, đừng hoành hành như trước nữa, các ngươi có giỏi hơn bảy đạo sĩ của núi Ngũ Đài không? Nếu các ngươi không phục thì cứ việc đến kiếm ta. Ta họ Dư, các ngươi cứ hỏi Bang chủ một lời thì sẽ biết ta là ai.

Bọn Thanh Long Bang nghe chàng nói như vậy đều sợ hãi, vội đỡ tên mặt tròn dậy rồi nhảy lên ngựa ra roi chạy thẳng. Vì cái tin Dư Văn một roi đánh lui bảy đạo sĩ Ngũ Đài đã truyền khắp võ lâm, nên các nhân vật lục lâm ai nấy chỉ sợ gặp phải Dư Văn thôi.

Thanh Long Bang hay tin đó, đã truyền lệnh cho các thủ hạ biết, phàm gặp Dư Văn cấm không cho ra tay và lập tức phi báo cho Tổng Đàn.

Không ngờ ngày hôm nay vì mấy lời chế khạo của Hình Toàn tới Cố Yên Văn mà va chạm tới sát tính, nên tên nào tên nấy đều ôm đầu mà chạy. Chỉ buồn cười cho tên Hình Toàn lóc ngốc bò dậy nghe người đánh mình là sát tính, y sợ quá bỏ cả ngựa cấm đầu ù té chạy liên.

Cố Yên Văn ở trên ngựa khúc khích cười, Dư Văn thấy nàng cười như vậy cũng không nhịn cười được, chàng khẽ nói rằng:

- Vì vừa xảy ra việc này, chúng ta không thể đi thành Thái Nguyên du ngoạn được nữa, hãy quay trở về Tấn Từ cho đến hôm nay sẽ hay.

Cố Yên Văn chỉ mong được gần Dư Văn là mãn nguyện lắm rồi, chứ không cần đi hay không đi, vì thế liền gật đầu quay ngựa phóng trở về. Vừa đi Dư Văn vừa ngẫm nghĩ tự nói:

- Lạ thực, lạ thực...

Cố Yên Văn thấy chàng lâm bầm như vậy, ngo ngắc giây lát rồi hỏi:

- Văn đại ca có việc gì mà anh kinh ngạc như vậy?

- Đại ca đang nghĩ là đại ca đã gây án mạng nhà Lý Thị Lang rồi giá họa cho Thanh Long Bang, lẽ ra quan phủ địa phương đã cho người tập nã thủ hạ của Thanh Long Bang rồi chứ, tại sao bây giờ chúng vẫn tự do hoành hành như vậy? Mọi người coi có kỳ lạ không?

Cố Yên Văn khúc khích cười và đáp:

- Văn đại ca sao mà ngây thơ thế? Thế lực của Thanh Long Bang rất lớn và xưa nay thường liên kết với quan phủ địa phương, vì vậy dù đại ca có vu oan giá họa cho chúng, thì quan phủ địa phương làm sao mà chẳng biết, nhưng đã liên kết với bọn chúng nên quan phủ có ra lệnh bắt bọn Thanh Long Bang làm gì, và chưa biết chừng Thanh Long Bang đang định bao vây bắt đại ca thì có.

Dư Văn lúc này mới tỉnh ngộ, vừa cười đáp:

- Mọi người thông minh thật, điểm đó mà đại ca cũng nghĩ không ra.

Cố Yên Văn vừa cười vừa nói:

- Đại ca đừng có khen mọi người nữa, đại ca hãy dạy mọi người môn tuyệt kỹ phi roi như vừa rồi đi.

Dư Văn đáp:

- Được!

Thế là hai người cùng phi ngựa trở về Tấn Từ. Khi về đến Tấn Từ thì thấy bên trong có ba người ra đón, đang ha hả cả cười, ba người đó là Cửu Chi Thần Cái Thương Tỷ, Càn Khôi Thủ Lôi Tiểu Thiên và thủ tù Hương Hóa Đạo Nhân. Dư Văn cả mừng, vội chạy lại nắm tay

Thương Tỷ và Lôi Tiểu Thiên hỏi rằng:

- Đại ca, nhị ca đến từ hồi nào thế?

Lôi Tiểu Thiên không trả lời ngay, mà cứ nhìn vào mặt của Cố Yên Văn ngấm ngấm một hồi rồi vừa cười vừa đáp:

- Tam đệ, chú có người vợ mới đẹp như hoa như ngọc thế này, thảo nào mà chẳng quên hai người đại ca này đây.

Sự thực Cố Yên Văn đã đeo mặt nạ rồi, làm sao Lôi Tiểu Thiên biết là đẹp hay xấu.

Nghe người ta nói mỉa mai mình, Cố Yến Văn xấu hổ vô cùng, nhưng không dám tức giận vì người đó là anh kết nghĩa của Dư Vân. Trái lại Dư Vân biết là Hương Hòa Đạo Nhân đã kể cho hai người hay trước, chứ không làm sao Lôi Tiểu Thiên lại biết rõ như thế, nên vừa cười vừa đáp:

- Nhị ca lúc nào cũng thích nói đùa, nếu làm Cố Yến Văn tức giận mà ra tay, thì đệ sẽ để mặc nhị ca đấy.

Lôi Tiểu Thiên lắc đầu đáp:

- Điều đó ngu huynh không sợ. Trên thiên hạ có bao giờ em đâu lại đánh anh chồng bao giờ?

Nói tới đó, Lôi Tiểu Thiên quay lại nói với Cố Yến Văn rằng:

- Có phải không cô em dâu?

Cố Yến Văn ngượng quá, không dám lên tiếng trả lời, chỉ đưa mắt lườm Lôi Tiểu Thiên một cái. Cừu Chỉ Thần Cái Thương Tỷ bỗng cau mày nói:

- Có chuyện thì hãy vào bên trong nói thì hơn.

Mọi người lần lượt vào trong nhà, ai nấy vừa ngồi xuống xong thì Cừu Chỉ Thần Cái vừa cười vừa nói:

- Tam đệ, việc của Mạnh Hóa tử cần đệ giúp, đệ đã làm xong chưa?

Dư Vân đáp:

- Việc đó đã xong rồi, nhưng suýt mất mạng đó đại ca à.

Nói tới đây, chàng liền đem câu chuyện ở Tửu Âu Phong kể cho mọi người nghe và hỏi lại:

- Còn chị em họ Phó...

Thương Tỷ gờ tay ngăn cản và nói:

- Việc này tam đệ khỏi phải lo, hai chị em Phó Uyển đã về tới nhà rồi. Mạnh Trọng Kha cũng đã thừa lệnh ngu huynh ở lại Xương Bình để bảo vệ hai chị em cô ấy. Chờ chúng ta trở về y mới trở lại Sơn Tây, nhưng tam đệ, hiện giờ đệ đã gây ra rất nhiều tai họa.

Dư Vân giật mình kinh hãi hỏi:

- Tiểu đệ đã gây ra việc gì thế?

Lôi Tiểu Thiên ha hả cả cười và nói:

- Tam đệ võ công tuy giỏi thật, nhưng kinh nghiệm giang hồ còn kém lắm, mấy vụ án xảy ra trong võ lâm đều do đệ làm ra cả. Bọn ma đạo sát tinh tuy không được chính mắt trông thấy, nhưng chúng cũng đoán được là do đệ gây nên.

Đệ thử nghĩ xem, đệ giết Long Môn Ngũ Quái, Âm Môn Song Kiếm thủ pháp cũng đều như nhau cả, sau đến Tiêu Diêu Vũ Sĩ bị đệ đánh thua giận dữ bỏ chạy. Đệ lại phi roi đánh lùỉ Thất Đạo, lại đánh chết Ngũ Đại Chương môn Nguyễn Châu Tử, Ngụy Nhạn và ba người Thanh Long Bang phân đường chủ nữa. Sau đó Bát Thủ Thiên Tôn Ngao Hóa bỗng dưng chết ở trên đỉnh tháp, tất cả những việc đó, bọn chúng đều đoán biết là kiệt tác của đệ cả.

Ngũ huynh với đại ca lần này vào Sơn Tây, ở dọc đường cứ thấy các thủ lĩnh của lục lâm bắc ngũ tình cứ xuất hiện hành tung luôn luôn, có lẽ thành Thái Nguyên sắp có trận phong ba bão táp rất lớn cũng nên. Tam đệ... Tam đệ, cái tên Quái Thủ Thư Sinh của đệ bây giờ lừng danh khắp thiên hạ rồi.

Dư Vân nghe thấy Lôi Tiểu Thiên nói như vậy giật mình kinh hãi, vì không ngờ mình đã gây ra bấy nhiêu vụ án làm nổi tiếng như vậy.

Thương Tỷ cau mày lại, vừa cười vừa nói:

- Nhị đệ còn quên chuyện này chưa nói cho tam đệ nghe, vậy để lão ăn mày bổ túc cho tam đệ hay luôn. Đó là việc tam đệ gây nên tại nhà Lý Thị Lang thật là kém cao minh vô cùng, nên sáng ngày hôm sau Bang chủ của Thanh Long Bang thân chinh áp tải tên Phong Long tới phủ nha đầu thú và có nói rõ ràng việc đó không phải của Thanh Long Bang làm và hạn kỳ một tháng, đầu sao cũng phải bắt đệ cho được. Việc này ở kinh thành và các nơi ai ai cũng đều biết, nhà vua cũng nổi giận và có phái mười chín tên Thiết Vệ Sĩ ra truy nã đệ.

Cho nên đại ca mới bảo việc này đệ đã làm sai và đã gây ra rắc rối rất lớn trong võ lâm.

Dư Vân ngẫm nghĩ một hồi, mỉm cười rồi nói:

- Việc này chúng đã làm như vậy, tiểu đệ không sợ chút nào, nếu chúng chỉ mới phỏng đoán thôi mà đã đổ lỗi cho đệ, như vậy thì đệ sẽ phủ nhận tất cả, như vậy chúng sẽ làm gì được đệ nào? Còn nếu như chúng làm bừa thì đệ sẽ cho máu chảy đầy đồng, xác phơi khắp mọi nơi.

Cừu Chỉ Thần Cái Thương Tỷ cả cười một hồi, rồi gờ ngón tay cái lên nói:

- Tam đệ quả thật hào khí can vân, cứ phủ nhận như vậy cũng là một phương pháp hay đấy, nhưng đầu sao cũng không tránh khỏi một trận đại chiến đâu? Hiện giờ một bọn hào thủ của Hồng Kỳ Bang cũng tới Sơn Tây này rồi. Lão ăn mày này nhân lúc ấy muốn thanh toán món nợ cũ, nhưng chỉ sợ lại gây thêm phiền phức cho Tề lão đệ thôi.

Đạo sĩ chủ trì ngôi Tản Từ này ha ha cả cười đáp:

- Thương lão sư quá coi thường Tề Hồng rồi, họ Tề này có phải là người sợ phiền não đâu!

Càn Khôn Phủ Lôi Tiểu Thiên vừa cười vừa nói:

- Tất cả những người có mặt ở đây ai cũng không sợ khi có việc gì lôi thôi xảy ra, có phải không cô em dâu của Lôi mỗ đây?

Cố Yên Văn mới đeo đeo mặt nạ, không quen nên đã bỏ mặt nạ ra, nghe Lôi Tiểu Thiên nói, cũng nhích mép cười. Nụ cười của nàng trông thật đẹp đẽ vô cùng!

Lôi Tiểu Thiên nghĩ thầm:

- Nàng đẹp thật, thảo nào tam đệ... Tam đệ mình có số đào hoa có khác!

Cố Yên Văn cười một tiếng rồi đeo mặt nạ lên lại. Lúc ấy ngoài cửa sổ có mấy tiếng như lá rơi rụng xuống đất vậy. Nhưng mấy tay hào thủ võ lâm này đã biết có người tới.

Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng biến sắc mặt, giờ tay ném luôn ba cái đinh bạc xuyên qua cửa sổ ra ngoài nhanh như điện chớp. Ngoài cửa sổ bỗng có tiếng cười rất hùng hậu và nói:

- Tề lão đạo có tiếng đãi bạn hữu như thế à? Chưa thấy mặt đã tặng ba chiếc đinh bạc rồi, thật là hẹp lượng quá đổi!

Tề Hồng nghe thấy tiếng nói rất quen thuộc, nhưng không nhận được ra là tiếng nói của ai cả, liền giờ tay lên phóng chưởng đánh tung cửa sổ và thân hình lão đạo sĩ vọt ra theo, đồng thời quát lớn hỏi:

- Ai đó?

Bọn Dư Văn cũng nhảy theo ra. Lúc ấy trên bãi tuyết ngoài cửa sổ có bảy tám người đứng chờ ở đó, cả tên Hình Toàn vừa rồi bị Dư Văn trừng trị cũng có mặt tại đó.

Một ông già thân hình vạm vỡ, cao lớn, mũi đỏ như mũi sư tử, râu tóc bạc phơ, tay y cầm ba cái đinh bạc, hai mắt cứ ngắm nhìn Dư Văn hoài, giãy lạt ha ha cả cười hỏi:

- Tề lão đạo, cách biệt nhau mới hai mươi năm mà không nhận cổ nhân sao?

Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng thấy ông già nói như vậy biết ngay người đó là ai rồi, y liền cười nhạt nói:

- Tại hạ tưởng là ai, ngờ đâu Dã Nhân sơn chủ Thái Phúc giá lâm. Thái Sơn chủ đến có phải muốn thanh toán món nợ hai mươi năm trước không?

Dã Nhân sơn chủ Thái Phúc cười nhạt nói:

- Tề lão đạo! Họ Thái này không phải là người hẹp lượng như thế đâu. Thiết nghĩ năm xưa, người đã bị trúng một chưởng của họ Thái ta, giờ đây món nợ đó coi như cũng đã xong rồi, lần này ta tới đây vì tên họ Dư kia.

Nói xong, dùng tay chỉ vào Dư Văn. Trong khi Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng nói chuyện với Dã Nhân sơn chủ Thái Phúc thì Càn Khôn Phủ Lôi Tiểu Thiên khẽ nói với Dư Văn rằng:

- Tam đệ! Trong bọn có bốn tên buộc khăn đen trắng trên đầu là Tứ Yêu ở Miêu Cung (nơi người Mèo ở). Võ nghệ của chúng rất tinh thâm, ngoài ra lại còn thiện sử dụng Vô Ảnh Tán Hoa Trâm (kim hoa rụng không thấy hình bóng). Trong những Kim Hoa đó có trùng độc, nếu bị bắn trúng thì phiền phức lắm đấy. Lúc giao đấu với bọn chúng, đệ phải cẩn thận mới được, và chúng lại còn hung ác và dâm dăng vô cùng, các phụ nữ có chút nhan sắc ở Miêu Cung đều bị chúng hãm hiếp hết, đệ có thể trừ diệt được chúng sớm giờ phút nào hay giờ phút ấy.

Dư Văn ngắm nghía thăm Miêu Cung Tứ Yêu, thấy tên nào tên nấy gầy gò và cao, da mặt màu tía, chân đi đất, áo ngoài dài tới đầu gối, đôi ngươi xanh biếc, đứng sừng sững ở đó, trông như bốn cái xác không hồn, trông kinh khủng vô cùng.

Trong bọn người đó lại còn có hai người đàn bà nhan sắc thuộc loại hạng trung, nhưng đôi mắt trông thật là dâm dăng. Hai người đàn bà đó thấy Cố Yên Văn xấu xí, mặt mũi khó coi, cứ rí tai nhau thì thầm và khúc khích cười.

Cố Yên Văn trong lòng giận vô cùng, chỉ muốn nhảy tới tát cho hai người đàn bà kia hai cái tát tay, có lẽ vì xúc động quá mà nàng cứ nắm chặt tay Dư Văn mà không hay.

Dư Văn thấy một bàn tay mềm mại nắm chặt tay mình, bỗng thất tâm thần phảng phất, và chàng cũng nắm tay Cố Yên Văn thật chặt.

Cửu chỉ Thần Cái Thương Tử bỗng nói với Dư Văn rằng:

- Người đứng bên cạnh Thái Phúc là Thương Đẳng Quách Gia Bảo, Bảo Chủ Song Câu Thần Đạn Quách Phùng Châu, người này xưa nay còn giữ được trong sạch đã có một lần gặp ngu huynh rồi, không hiểu tại sao hôm nay lại đi với bọn kia?

Dư Văn đưa mắt liếc nhìn Song Châu Thần Đạn Quách Phùng Xuân một cái, thấy người này mặt mũi chính đáng chứ không có vẻ gì gian xảo cả, nhưng thần sắc hình như có vẻ lo âu việc gì vậy.

Lúc ấy Dã Nhân son chủ Thái Phúc đã nói rõ là vì Dư Văn mà tới đây. Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng chưa kịp trả lời thì Dư Văn đã tiến ra liền, chỉ thấy chàng cười nhạt một tiếng và nói:

- Ta đây Dư Văn với người họ Thái, xưa nay không thù oán gì, vậy người kiếm ta có việc gì?

Dã Nhân son chủ Thái Phúc mỉm cười nói:

- Những việc ngài đã làm thì sẽ tự hiểu, khỏi cần Thái mỗ đây nói nhiều.

Dư Văn ngẩng mặt lên trời ha hả cả cười nói:

- Ngài nói cũng kỳ diệu thực, việc của Dư mỗ đã làm thì khi nào họ Thái kia can dự đến được, nay ngài vì Dư mỗ mà tới đây, vậy muốn làm gì thì cứ nói ra.

Thái Phúc chân hơi di động, trong lòng kinh ngạc vì y trông thấy Dư Văn không có điều gì tỏ ra hơn người cả, hần ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Tên giang hồ này được giang hồ đồn đại là võ học cao siêu, nhưng nay ta xem thấy hai mắt của y cũng như người thường thôi và tuổi của y chưa đầy bốn mươi thế này, nếu nội công y cao siêu đến đâu thì không thể giấu được thần mắt sắc sảo mà lại lơ đãng như người thường như thế này được, có lẽ lời đồn đó thất thiệt cũng nên?

Nghĩ đoạn y liền mỉm cười nói:

- Sao ngài nóng tánh thế, việc thiên hạ tất nhiên người thiên hạ có quyền để ý tới. Thái mỗ cũng là võ lâm đồng đạo, nhưng có người mời tới nên không thể nào không đến đây được.

Còn việc khác không nói tới, nhưng việc này nhất định phải nói.

Ngũ Đài Chương Giáo Nguyễn Châu Từ bị thương mà chết, tuy không phải ngài trực tiếp gây nên, nhưng cũng bởi ngài cản trở nên y mới không lấy được Thiên Niên Hà Thủ Ô mà bỏ mạng như vậy. Việc này ngài không thể không nhận là không có lỗi được, còn Bát Thủ Thiên Tôn Ngao Hóa võ có bị chết trên tháp, vụ này ngài làm cao minh lắm không lộ một thân tích gì cả.

Thái mỗ đáng lý không hay biết đâu, nhưng trời không để cho ngài được toại nguyện, hai người ở trong Phong Động chưa chết, chúng mô tả hình dung của ngài ra, còn thanh kiếm Thái A... hi hi... bị thủ hạ của Thái mỗ lấy trộm về. Thôi bây giờ nói dài dòng vô ích, chỉ biết Nguyễn Châu Từ và Ngao Hóa đều là bạn kết nghĩa với mỗ, chẳng lẽ Thái mỗ hỏi tới việc này là không nên hay sao?

Nói xong y lớn tiếng cả cười một hồi, Dư Văn nghe thấy hai người trong Phong Động chưa chết, chàng biết rằng Phó Thanh diễm huyết không trúng mà nên, nhưng chàng nghe nói thanh kiếm Thái A bị bọn thủ hạ của Thái Phúc lấy trộm được trong lòng chấn động, chàng liền ngẩng đưa mắt nhìn Cửu Chỉ Thần Cái Thương Tử và Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên một cái, Thương, Lôi hai người đều ngán người ra vẻ không hiểu. Lúc này Dư Văn đã đoán ra nhất định là Dã Nhân son chủ Thái Phúc dối ngầm bọc áo khác để lấy trộm thanh kiếm đi, chứ không tại sao hai người cao tay như Thương, Lôi thế mà không hay biết gì. Như vậy đủ thấy thân thủ của người nọ cao siêu vô cùng chứ không thể coi thường được.

Chàng lại trông thấy bọc áo sau lưng của Thái Phúc trông như bọc thanh kiếm vậy, liền nhân lúc Thái Phúc ha hả cười, Dư Văn nhún mình một cái thấy thân mình chàng thấp thoáng nhanh nhẹn vô cùng. Thái Phúc chưa dứt lời cười đã thấy mất hình bóng của Dư Văn, y đang ngờ ngạc không hiểu.

Trong nháy mắt hình như y đã hiểu, liền múa chưởng lên quay người về phía sau đánh, nhưng không thấy hình bóng của Dư Văn đâu cả, bỗng thấy trên vai nhẹ hẫng y biết là nguy rồi, vội đưa tay rẽ về phía sau xem, Thái A Kiếm đã không cánh mà bay, chỉ nghe thấy phía sau có tiếng cười nhạt rất rùng rợn.

Dã Nhân son chủ Thái Phúc quay người lại và trông thấy trong tay Dư Văn đã có một thanh trường kiếm rồi và vẻ mặt tươi cười đang nhìn mình cười nhạt và nói:

- Dư Văn ăn miếng trả miếng thế này chắc Sơn chủ cũng không trách cứ phải không?

Dã Nhân son chủ Thái Phúc quát lớn một tiếng xong quay lại tấn công liền, ra tay một lúc đánh luôn mười mấy chưởng khiến ai ấy đều tối tăm mặt mũi đồng thời chưởng phong của y kêu rè rè như vậy đủ biết nội lực của y hùng hậu biết bao. Chưởng pháp này Thái Phúc được một dị nhân truyền thụ cho có tên là Phi Hoa Chưởng, nếu ai bị đánh trúng một cái gân cốt phải nát như, quả thực là kinh khủng.

Khi ấy Dư Văn không để cho y đánh trúng, liền mình một cái đã tránh ra ba bước và vội rút Thái A Kiếm ra khỏi bao. Mọi người đứng quanh đó bỗng cảm thấy một hơi lạnh rùng mình. Như vậy đủ thấy thanh bảo kiếm đó quả thực là một Thiên Cổ Thần Thảm oai lực lớn lao biết bao, nên người trong võ lâm ai cũng mơ tưởng lấy được thanh bảo kiếm này.

Dã Nhân son chủ thấy Dư Vân rút thanh bảo kiếm Thái A ra, y vội lùi về phía sau vì y tự biết cường lực của mình dù có cái thế đến đâu cũng không địch nổi Thiên Cổ Thần Thảm này. Y bỗng cười nhạt và nói:

- Ngài dùng Thái A Kiếm đối phó với người tay không thế này thực không biết xấu hổ.

Dư Vân cắm luôn vào trong bao thanh bảo kiếm, khoanh tay đứng hờ:

- Vậy Thái Sơn chủ muốn sao?

Thái Phúc đã trông thấy Dư Vân cất thanh Thái A Kiếm, trong lòng đỡ sợ vội giờ Phi Hoa Chương ra, Dư Vân đang định giờ chương ra nghênh địch. Lúc ấy Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng nhảy ra lớn tiếng nói rằng:

- Hai vị hãy tạm dừng tay, cả hai cùng là tân khách ở xa xôi tới, xin chớ có tổn thương hòa khí, có chuyện gì thì cứ việc thông thả mà nói.

Thái Phúc thu tay lại, vẻ mặt giận dữ nói:

- Tên lão đạo, ta không làm khó dễ làm chi.

Nói tới đây y giờ tay chỉ Dư Vân tiếp:

- Họ Dư kia trong mười ngày thế nào Thái mỗ cũng lấy được Thái A Kiếm này, dù họ Thái này tạm buông tha cho ngươi, nhưng ngươi cũng không thoát khỏi bàn tay của Đại Nội mười chín tên Thiết Vệ Sĩ và các lão thủ của Thanh Phong Bang. Tới lúc đó họ Thái này sẽ nể vì duyên gặp gỡ hôm nay sẽ nhất xác họ ngươi!

Dư Vân cả giận nhảy đến trước mặt Thái Phúc quát lớn:

- Họ Thái kia ngươi chớ ăn nói hàm hồ như thế mới được. Đại Nội Thiết Vệ Sĩ và Thanh Long Bang có liên can gì đến ta. Thôi đứng rồi, có lẽ lại là âm mưu của mi vu oan giá họa cho ta chứ gì?

Dã Nhân son chủ Thái Phúc ha hả cả cười nói:

- Thái mỗ xưa nay hành việc không nhờ vả ai cả. Thiết Vệ Sĩ và Thanh Long Bang vì việc Lý Thị Lang mà tìm mi, mi hiểu chưa?

Dư Vân rùng mình nói thầm:

- Quả nhiên đại ca đoán không sai.

Nghĩ đoạn chàng mỉm cười, nói:

- Buồn cười thực, Dư Vân không thêm làm, dù có làm cũng không có vu oan giá họa cho Thanh Long Bang như vậy, nếu chúng cứ đổ vạ cho Dư mỗ cũng được, phiền Sơn chủ truyền lời cho chúng biết Dư mỗ sẽ đối phó.

Dã Nhân son chủ Thái Phúc gật đầu đáp:

- Được cứ như thế nhé, nếu ngài mà may mắn sống sót thì mong bảy tháng giêng tới chúng ta sẽ ở chiến trường Vương Hưng Bình Bán Toàn tái kiến.

Dư Vân ha hả cả cười đáp:

- Nếu Thái Sơn chủ vì bạn mà xuất lực, thì đêm hôm mừng bảy Dư mỗ sẽ ở Bán Toàn tiếp kiến.

Thái Phúc không nói gì nữa, chấp tay chào tái kiến. Ngay lúc ấy bỗng có một tiếng kêu thảm khóc thật lớn.

Thì ra Cố Yên Văn tức giận Hình Toàn vì y dẫn mấy người này tới nên phi thân tới đánh luôn một chiêu Tỳ Bà Chương vào trước ngực Hình Toàn. Tên nọ xương cốt gãy hết, mồm phun máu tươi, thân hình bắn ra hai trượng làm đổ hết một đồng tuyết nơi đó.

Dã Nhân son chủ Thái Phúc tức giận vô cùng nhưng dần dần và cười nhạt nói:

- Ân oán của các người với Thanh Long Bang Thái mỗ không thêm dây dưa, rồi sẽ có các tuồng hay cho các người coi.

Trong tiếng cười nhạt Thái Phúc nhảy ra ngoài tường, những tên đồng bọn của hắn cũng nhảy theo y hết, chỉ còn Song Câu Thần Đạn Quách Phùng Xuân ngẩn người đứng ở đó thôi.

Lúc này Cửu Chi Thần Cái Thương Tỳ chấp quyền lại, vừa cười vừa nói:

- Quách Bảo Chủ, chúng ta cách biệt đã lâu, trông mặt Bảo Chủ có vẻ lo âu, có việc gì muốn nói với chúng tôi xin cứ việc chỉ giáo.

Song Câu Thần Đạn Quách Phùng Xuân nét mặt tươi cười nói:

- Thương huynh, tiểu đệ quả có một việc.

Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng vừa cười vừa nói:

- Quách Bảo Chủ, ở đây gió lớn lắm. Chúng ta hãy vào nhà trò chuyện đi.

Các người vào cả bên trong, lúc ấy tiểu đồng đã sửa soạn mâm cỗ thịnh soạn đợi chờ rồi. Rượu qua tam tuần rồi Song Câu Thần Đạn Quách Phùng Xuân thờ dài một tiếng và nói:

- Đáng lẽ chuyện này Quách mỗ không nói ra, nhưng không nói thì không thể được. Chư đại hiệp đừng tưởng Quách mỗ cùng Thanh Long Bang cùng nhau mưu đồ việc gì. Dư Vân lớn tiếng cả cười nói:

- Quách Bảo Chủ cứ việc nói đi, nếu việc gì Dư Vân làm được quyết không từ chối.

Quách Phùng Xuân do dự mãi mới thốt ra được lời:

- Vụ trộm ở nhà Lý Thị Lang có phải Dư đại hiệp làm không?

Dư Vân ngẩn người một lát kinh ngạc hỏi:

- Việc này quả thật do tay Dư mỗ làm ra, nhưng có liên quan gì đến Bảo Chủ thế? Nếu Bảo Chủ vô cớ bị liên quan vào thì Dư mỗ sẽ đi đầu thú ngay.

Quách Phùng Xuân xua tay vừa cười vừa đáp:

- Không phải thế, Dư đại hiệp lại cho là Quách mỗ đến đây là giúp cho quan phủ có phải không? Sự thật có bao giờ Quách mỗ thêm làm chó săn cho tui nó. Hào khí của Dư đại hiệp khiến ai cũng bái phục... Xin hỏi Dư đại hiệp, những vật lấy ra ở Lý phủ có một tượng Phật Di Lặc bằng đồng phải không?

Dư Vân cười nhạt một tiếng, đáp:

- Có, Dư mỗ thấy tượng Phật đó rất tinh xảo mới giữ lại để chơi, nhưng tượng đó có cái gì kỳ kỳ đâu mà Bảo Chủ lưu ý đến thế, hay là bên trong có cái gì bí ẩn.

Lúc ấy mọi người đều ngừng chén lắng tai nghe. Đôi mắt của Cố Yên Văn từ đầu chí cuối cứ nhìn vào mặt Dư Vân, Song Câu Thần Đạn nghe nói tượng Phật đã ở trong tay Dư Vân về mặt hết râu rĩ, liền cảm âm rượu lên cả cười nói:

- Vật đó trong tay Dư đại hiệp, Quách mỗ đỡ lo âu, hãy để Quách mỗ được mời quý vị một chén rượu rồi nói rõ lai lịch nó sau.

Lôi Tiểu Thiên nói:

- Chúng ta hiện giờ đang ở chốn nguy thành mà còn nhậu nhẹt vui cười trấn tĩnh được như thế này cũng có thể là một giai thoại trong võ lâm đấy, chưa biết chừng bên ngoài Tần Từ có khá đông người đang canh gác chúng ta.

Quách Phùng Xuân nghiêm nét mặt đáp:

- Lúc chúng tôi đến Tần Từ này quả thực đã bị cường lực của địch bao vây, nhưng quý vị đều là những tay cừ khôi trong võ lâm, có khi nào sợ những bọn hồ ly và thỏ ấy, Thái lão nhi tuy là nhân vật độc ác thật, nhưng tuyệt đối không đồng bọn với bọn người kia đâu, vì tánh y rất ngạo mạn và cô độc, Quách mỗ có thể tin được, nên vừa rồi Dư đại hiệp không thừa nhận việc Lý phủ thì lại khác. Có lẽ bây giờ Thái lão nhi đang khuyên và cản trở chúng trước khi xác định không nên hành động ngông cuồng như vậy.

Cừu Chi Thần Cái thương Tỷ cau mày lại bỗng nói:

- Trong kinh phái ra mười chín tên Thiết Vệ Sĩ, hiện giờ chúng ở đâu, nghe nói trong đó có Thiết Ty Kim Cương Hà Thân Phúc, Âm Phong Sát Chưởng Triển Vạn Hùng, cả hai đều là tọc gia đệ tử của phái Thiếu Lâm, vai vế rất cao, là sư thúc của Chưởng Giáo phái Thiếu Lâm, võ nghệ khá cao cường, chúng ta chớ nên khinh thường. Lâu nay lão ăn mày này biết rằng một trong hai người đó bất cứ ai cũng giỏi hơn lão ăn mày này nhiều. Tam đệ, liệu đệ có thể đối phó với hai người đó không?

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Đại ca hà tất nói ra những lời mất vui ấy làm gì, tiểu đệ không phải là người ngông cuồng đâu, nhưng nếu chúng đến, tiểu đệ có thể đánh lui.

Nói tới đây chàng ngoảnh lại nói với Quách Phùng Xuân rằng:

- Quách Bảo Chủ xin hãy kể lai lịch của bức tượng Phật đó cho chúng tôi biết đã.

Song Câu Thần Đạn Quách Phùng Xuân thấy Dư Vân trấn tĩnh như vậy lấy làm thần phục vô cùng và cũng muốn làm thân với một người bạn như vậy nên liền cả cười, nói:

- Tượng Phật đồng đó là của Thiên Đài tỉnh Hà Nam đem biếu Gia Thân Vương, vốn là cổ vật đời nhà Chu, giá trị liên thành và trong bụng lại còn chứa một hạt Ty Hàn Châu nữa.

Dur Vân lúc này tỉnh ngộ liền nói:

- Thảo nào khi tôi ẵm tượng Phật đó thấy trong người ảm áp vô cùng, có lẽ là do hạt châu đó.

Quách Phùng Xuân nói tiếp:

- Con tôi, Quách Liên Tường mở tiêu cục ở phủ Khai Phong, nhờ được các bạn thương nên làm ăn khá dễ chịu, vì vậy Thiên Đài tỉnh Hà Nam mới nhờ con tôi bảo vệ món châu báu này lên Bắc Kinh.

Thấy trách nhiệm quá lớn, con tôi đành phải đóng cửa tiêu cục và ra lệnh cho tất cả các tiêu son cùng đi bảo vệ chuyến hàng này. Suốt dọc đường không có chuyện gì cả và thấy trưa ngày hôm sau là tới Bắc Kinh rồi, ngồi đầu đêm đó nghỉ ở Lai Nguyên đến sáng hôm sau mới dậy, vật gì cũng không mất chỉ riêng mất có tượng Phật ấy thôi, và kẻ trộm cũng không để lại một chút dấu tích gì cả, vì vậy con tôi mới bị nhốt trong Cừ Môn Đề Đốc và hẹn trong nửa năm phải tìm kiếm vật đó về.

Nói tới đây Quách Bảo Chủ thở dài một tiếng, uống ngụm rượu rồi nói tiếp:

- Vì việc này mà Quách mỗ phải lặn lội giang hồ mấy tháng điều tra, sau này mới biết tượng ấy lọt về tay Lý Thị Lang. Đầu đuôi câu chuyện là như thế, tôi không nói thêm nữa lời. Sau Quách mỗ vào kho châu báu của Lý phủ xem xét mà cũng không thấy tượng Phật, cũng may tượng Phật lại lọt vào tay Dur đại hiệp. Nếu bây giờ Dur đại hiệp ban cho vật đó thì Quách mỗ cảm ơn vô cùng.

Dur Vân ha hả cười đáp:

- Vật nhỏ mọn như vậy Quách Bảo Chủ hà tất phải nói như vậy, để tôi đi lấy ra ngay.

Nói đoạn chàng liền đi ra ngoài. Một lát sau Dur Vân vào thì thấy chàng đã thay một bộ quần áo trắng, chân cũng mang đôi giày trắng, nhưng trên mặt thì đeo mặt nạ âm thầm và xanh ngắt trông thật lạnh lùng và ghê sợ.

Tay chàng cầm một tượng Phật Di Lặc bằng đồng màu tía cao chừng hơn thước, trông qua biết ngay là vật quý.

Dur Vân vừa đi vừa cười và nói:

- Nếu Quách Bảo Chủ không nói ra trong tượng Phật có hạt châu Ty Hàn thì tiểu đệ vẫn chưa hay biết gì, chỉ biết khi cầm tượng Phật trong tay thấy ảm áp nên nghĩ bên trong có gì bí ẩn, chứ không ngờ có một hạt châu quý báu như vậy.

Nói xong y đưa luôn tượng Phật cho Quách Phùng Xuân.

Quách Phùng Xuân cầm lấy tượng Phật, cũng không cảm ơn, chỉ nhìn thẳng vào mặt Dur Vân, Dur Vân mỉm cười, mặt không tỏ vẻ gì cả.

Quách Phùng Xuân thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Dur đại hiệp, lúc này là mặt thật của đại hiệp phải không?

Dur Vân cả cười lộ mặt nạ ra, lộ bộ mặt ngọc ngà trông đẹp trai vô cùng. Quách

Phùng Xuân thấy vậy ngẩn người ra kinh ngạc giây phút không nói nên lời.

Dur Vân lại lên tiếng nói:

- Tiểu đệ ra ngoài có chút việc, nếu có ai tới xin đừng nói tiểu đệ ra ngoài nhé!

Nói xong nhún mình định đi thì Cố Yên Văn vội gọi:

- Vân đại ca...

Nàng chưa dứt lời thì Dur Vân đã ra khỏi cửa rồi, chỉ còn lại một luồng gió lạnh thổi vào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mượn đao giết người gây sóng gió

Cửu Chỉ Thần Cái Thương Ty nâng chén lên uống bỗng cả cười và nói:

- Quách Bảo Chủ, người em thứ ba của lão ăn mày này có chí can đảm, võ học đều cao siêu hơn người. Cứ nói về môn võ học thì lão ăn mày này còn kém xa lắm, nhưng chú ta phải cái tánh hơi ngông cuồng một ít. Chuyến đi này tôi chắc

trong thành Thái Nguyên sẽ bị chú ta gây không biết bao nhiêu phong bão.

Nói xong Thương Ty thấy Cổ Yên Văn phùng mồm bĩu môi, y vừa cười vừa nói tiếp:

- Cổ cô nương, chỉ độ nửa khắc đồng hồ thì Văn đại ca của cô trở về liền, không có sao đâu, cô cứ yên trí.

Cần Khôn Thủ cũng tiếp lời vừa cười vừa nói:

- Nếu có chuyện gì xảy ra thì Lôi Tiểu Thiên sẽ đền một Dur Vân khác trẻ và đẹp hơn thế nữa. Nói thật đấy, nếu mà y có làm sao không những cô đau lòng mà Lôi Tiểu Thiên cũng tím ruột lắm đấy.

Mọi người thấy Lôi Tiểu Thiên nói đùa như vậy ai cũng buồn cười, cả Cổ cô nương cũng không nhịn được. Năm người vừa uống rượu vừa trò chuyện, một tiếng đồng hồ vừa trôi qua.

Đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng chân người. Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng biến sắc mặt vội đứng dậy, nhưng Cửu Chỉ Thần Cái Thương Ty đưa mắt bảo yên, rồi Thương Ty giờ gậy lên ha hả cười và nói:

- Quách Bảo Chủ đã không lượng thứ cho thì đến Đoan Ngọ sang năm lão ăn mày sẽ đến quý bảo lĩnh giáo.

Song Câu Thần Đạn nghe nói không hiểu gì, ngăn người ra giây lát, rồi như chợt hiểu liền cười nhạt một tiếng đáp:

- Nếu Thương lão sư nói như vậy, Quách mỗ xin y lời chờ đợi.

Quách Phùng Xuân chưa nói dứt lời, bên ngoài có ba người xông vào, một là Dã Nhân sơn chủ Thái Phúc, còn hai người ăn mặc võ trang màu huyền, thân hình vạm vỡ, một người râu ngắn mũi quặp, mồm rộng, sau lưng mang đôi Lang Nha Sốc. Còn một người mặt tía, râu bạc, hai mắt sáng như điện, sau lưng đeo một thanh kiếm cong màu vàng.

Ba người vào tới nơi, Dã Nhân sơn chủ hỏi Quách Phùng Xuân rằng:

- Quách Bảo Chủ, họ Dur đã đi đâu rồi?

Quách Phùng Xuân giật mình kinh hãi, vội trấn tĩnh mỉm cười, đang định đáp thì ngoài cửa có tiếng động. Dur Vân bước vào hỏi:

- Vị nào kiếm họ Dur này thế?

Chàng chưa nói dứt bỗng trông thấy Thái Phúc liền cả giận và nói:

- Thái Sơn chủ, có phải bạn không kịp chờ đến hẹn ước mừng bảy tháng giêng sang năm? Và đã tìm được người giúp, bây giờ tới đây muốn phân cao thấp ngay phải không?

Dã Nhân sơn chủ Thái Phúc trông thấy Dur Vân ngăn người ra, đưa mắt nhìn hai người nọ với vẻ kinh ngạc. Lúc ấy Cửu Chỉ Thần Cái Thương Ty đứng dậy vừa cười vừa nói:

- Thái Sơn chủ, hai bạn đi cùng Sơn chủ tới đây có phải là Hà đại nhân và Triển đại nhân trong Đại Nội không?

Lão hiệp nói xong lại cười với giọng khinh thị. Thái Phúc vừa cau mày vừa đáp:

- Chính là Hà, Triển hai vị đại nhân đấy. Các vị tới làm quen với nhau đi.

Thương Ty giờ tay ra mời và nói:

- Mời ngồi chơi!

Hà Thân Phúc, Triển Vạn Hùng hai người sầm mặt lại, dùng giọng mũi trả lời “hừ” một tiếng, nhưng vẫn đứng yên như vậy.

Lôi Tiểu Thiên thấy vậy, trợn ngược đôi lông mày lên, đang định trả miếng bỗng thấy Thái Phúc vội nói với Dur Vân rằng:

- Bạn họ Dur, người ngay không bao giờ nói dối cả! Xin hỏi ngài vừa rồi bên ngoài có ai không?

Dur Vân ra vẻ kinh ngạc đáp:

- Vâng, vừa rồi Dur mỗ thấy đau bụng quá, vội ra ngoài bụi cây đại giải, chưa đầy nửa khắc đồng hồ đã vào đây liền. Chẳng hay có việc gì không phải thế?

Lúc này Dư Vân đã thay mặt nạ nho sinh trạc tuổi trung niên, mặc áo đen, giày đen rồi.

Lúc ấy, Âm Phong Sát Chương Triền Vạn Hùng, vuốt râu chỏi xể, cười vang và nói:

- Thái Sơn chủ chớ có mắc hờn tên đồ hủ kia. Theo ý mỗ thì chúng ta hãy quay trở về nha Tuân Phủ đã rồi hãy liệu sau.

Thấy Triền Vạn Hùng nói vậy Dư Vân cười nhạt mấy tiếng.

Thái Phúc vừa cười vừa nói:

- Hãy khoan, chuyện gì cũng phải nói rõ thì hơn. Mấy vị có mặt ở đây có thể chứng minh bạn Dư Vân chưa hề đi ra bên ngoài không?

Cần Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên cả cười một hồi rồi đáp:

- Chúng ta đều là nhân vật trong võ lâm cả, việc gì cũng phải nói trắng ra cho mọi người thông hiểu thì hơn. Chẳng hay mấy bạn tới đây để làm gì? Anh em chúng tôi đây không hay một tí gì. Mấy bạn đột nhiên tới, thái độ hung hăng vô cùng, thấy mặt là hỏi họ Dư đi đâu rồi? Chẳng lẽ họ Dư ở đây uống rượu rồi lại ra ngoài đi đại tiện như vậy cũng là phạm vương pháp hay sao?

Thái Phúc vừa cười vừa nói:

- Bạn Tiểu Thiên khiển trách như vậy, Thái mỗ xin chịu lỗi vì chưa nói rõ nguyên nhân câu chuyện để quý vị hay. Vậy bây giờ, Thái mỗ xin thưa quý vị rõ, độ nửa giờ trước đây trong nha Tuân Phủ lại xảy ra một chuyện. Mười chín vị Đại Nội Thị Vệ đại nhân; trừ Hà, Triền hai vị ra, còn mười bảy vị đều bị người ta ám hại, vị nào cũng bị kẻ gian đâm huyết cầm và công lực bị phế mất hết. Trong đó có hai vị bị chết ngay tại chỗ, vì sau lưng bị in hai chưởng bằng thủ pháp mạnh.

Kẻ gian còn dám viết tên Bộc bang chủ và bốn tay cao thủ của Thanh Phong Bang lên vách. Giết quan lại đang thừa Thánh Chi xuất ngoại hành sự như vậy, tội ấy ngang tội phản quốc, quý vị thử nghĩ xem kẻ gian ấy có táo gan không?

Dư Vân lớn tiếng cả cười một hồi rồi nói:

- Bất cứ sao ba vị tới đây như vậy? Có phải định bắt bọn Dư mỗ phải không? Sao ba vị hay vu oan giá họa đến thế? Oai vọng của Thái Sơn chủ trong võ lâm rất cao, hà tất chịu làm chó săn, làm bạn với bọn tôi tớ của lũ tham quan ô lại làm gì?

Bị Dư Vân mỉa mai, Thái Phúc xấu hổ đến nổi mặt đỏ như gấc. Thiết Ty Kim Kiếm Hà Thái Phúc bỗng quát lớn:

- Chỉ một lời nói vô lễ như thế cũng đủ khép mí vào tội chết rồi.

Dư Vân tròn to hai mắt, cười khi khi rồi nói:

- Có phải mí là Thiết Ty Kim Kiếm Hà Thái Phúc phải không? Đừng có làm bộ làm phách nhé. Dư mỗ không coi mí ra gì đâu.

Bộ mặt của chàng âm thầm và lạnh lẽo đã đủ khủng khiếp rồi, lại thêm mấy tiếng cười nhạt kỳ dị lại càng khiến người ta rùng mình kinh hãi hơn.

Lôi Tiểu Thiên cũng cả cười và nói:

- Dư đại hiệp nói rất phải. Lôi mỗ cũng đồng cảm khinh thị những quân khi sư diệt tổ như thế lắm!

Hà Thái Phúc với Triền Vạn Hùng cùng là phần đồ của phái Thiếu Lâm, võ học đã học được hết chân truyền của Thiếu Lâm rồi, nên mới được nổi tiếng trong giang hồ như vậy. Kỳ học của Thiếu Lâm có tất cả bảy mươi hai môn võ công tuyệt kỹ, nhưng từ xưa tới nay, không ai có thể học hết bấy nhiêu môn, nên phái Thiếu Lâm truyền nghệ cho môn đồ căn cứ vào tư cách của từng người một mà dạy cho nhiều hay ít môn.

Từ khi Ung Chính hóa thiêu Tung Sơn Thiếu Lâm Tự, toàn pho bí bản may kịp thời đem kịp ra, để ở Bồ Điền Hạ Viện.

Sau trận hòa loạn ấy, phái Thiếu Lâm cứ sợ đi theo phải vết xe cũ nên lập thêm một giới luật để đề phòng dạy phải những kẻ bất lương là: Trong bảy mươi hai môn võ công tuyệt học đó có mười môn rất lợi hại không được dạy bảo cho bất cứ một đệ tử tục gia nào. Ngay những đệ tử bốn môn (đã cắt tóc đi tu rồi) cũng phải trải qua mười năm khảo nghiệm mới được học hai trong mười môn lợi hại nhất ấy thôi.

Hà, Triền tư cách rất khá, nhưng vì là tục gia, không được học hỏi mười môn lợi hại nhất, và cũng không được xem trộm học lóm.

Nhưng hai người khôn ngoan và hẹp lượng vô cùng, giờ hết mưu trí mới học lóm được ba môn tuyệt học của La Hán Đường, sau bị vị Chương Viện phát giác, giam vào Khổ Thiên Điện. Một năm sau chúng dùng Đạt Ma Thiên Chương chấn đứt xích sắt, phản lại phái Thiếu Lâm, đã thương một lúc hơn ba mươi vị đồng môn, rồi ẩn tích sáu bảy năm liền mới dám ra giang hồ lẫn lộn chiếm được hai biệt hiệu Thiết Ty Kim Kiếm và Âm Phong Sát Chương.

Nhưng phái Thiếu Lâm vẫn không buông tha chúng đuổi bắt liên tiếp. Chúng tự biết không thể sống trong giang hồ được, liền vào làm trong cung đình. Mấy năm gần đây hề nhắc đến hai tên Cung Môn Song Kiệt là ai ai cũng biết tới, nhưng chúng rất sợ người ta lật tẩy chúng ra.

Bây giờ chúng thấy Dư Vân và Lôi Tiểu Thiên lộ mặt nạ và mỉa mai một cách thâm thúy, mặt cả hai đều đỏ bừng, lông mày, râu tóc đều dựng ngược cả

lên.

Âm Phong Sát Chưởng tách nóng nảy hơn, đã ra tay xông lại tấn công Dư Vân tức thì. Thấy y giờ bí học điểm huyết của Thiếu Lâm ra, ra tay như gió, Dư Vân cũng phải kinh hãi, nhưng chàng muốn thử xem công lực của Triển Vạn Hùng có giỏi không, liền không né không tránh, chờ móng tay gang của đối thủ chạm đến cổ tay mình, chàng mới hất mạnh cánh tay xuống, ha hả cả cười, giờ ngón tay giữa lên, nhắm yếu huyệt ở giữa ngực Triển Vạn Hùng điểm luôn.

Không ngờ chàng biến thế nhanh đến thế, và thấy gang bàn tay hơi tê, Triển Vạn Hùng vội lùi về phía sau, mặt biến sắc tức thì. Dư Vân lại cả cười và nói:

- Triển đại nhân, nơi đây không phải là chỗ cho đại nhân giầy vò đầu. Nên nghe lời khuyên bảo của Dư mỗ đây, trở về Bắc Kinh ngay thì tên tuổi còn bảo tồn được. Nếu hai vị cứ thị thế quan quân, vu khống cho người như vậy, thì Dư mỗ không sao nề mặt được đâu. Và Tần Tử này sẽ là chỗ nhục danh bại thân liệt của hai vị đấy!

Hà, Triển hai người kinh hãi quá, vì Triển Vạn Hùng vừa giờ thế Truy Phong Cầm Huyết là một trong mười tuyệt học nhất của phái Thiếu Lâm, đồng thời lại còn đánh trước, đánh lên như vậy mà còn bị Dư Vân phản công lại được. Như vậy, đủ thấy võ công Dư Vân hơn hai người nhiều.

Thái Phúc thấy vậy cũng biết ngay tài ba của Dư Vân ra sao rồi, đồng thời lại thấy thanh Thái A Kiếm của mình nay bị Dư Vân cướp giật trước mặt đông đủ mọi người như vậy, thật xấu hổ khôn tả. Tuy có cái hẹn tái chiến vào mừng bảy tháng giêng năm sau thật nhưng bây giờ thấy đối thủ võ học cao siêu đến thế thì mình địch sao nổi? Nên y càng nghĩ càng lo sợ, đôi lông mày cau lại, khẽ thở dài một tiếng.

Trong lòng Dư Vân cũng kinh ngạc, công lực của Triển Vạn Hùng tuyệt luân đến thế, năm chiếc móng tay bằng gang nắm vào mạch cổ tay một cái, nhưng chỉ thấy hơi đau. Âm Phong Sát Chưởng Triển Vạn Hùng lúc này nghe Dư Vân nói ngông cuồng như vậy, tức giận đến độ gân mặt nổi cả lên, y ha hả cả cười một hồi rồi đáp:

- Thân thủ của ngài quả thật cao minh, nhưng khôn nổi ngài tự phụ quá. Mười mấy năm nay Triển mỗ chưa thấy ai dám vô lễ trước mặt như vậy. Ngoài kia bãi tuyết rộng lắm, chúng ta hãy ra ngoài thử tài đi, nếu anh em Triển mỗ không tróc nã được bạn thì Song Kiệt này từ nay sẽ xóa bỏ danh hiệu và cam tâm vào núi hoang ẩn tích.

Nói xong, Triển Vạn Hùng không chờ Dư Vân trả lời, đã quay mình đi ra khỏi cửa. Thiết Ty Kim Kiếm Hà Thái Phúc liếc Dư Vân cười nhặt một cái rồi cũng theo ra liền.

Dã Nhân son chủ Thái Phúc lẳng lặng không nói gì, ngẩng đầu nhìn Cửu Chỉ Thần Cái định nói, sau lại thôi, chỉ thở dài một tiếng. Cửu Chỉ Thần Cái Thương Ty thấy vậy cũng biết Thái Phúc vì bất đắc dĩ mà nên.

Thương Ty liền vừa cười vừa nói:

- Thái lão huynh khỏi lo, em ba chúng tôi không thua chúng nó đâu.

Thái Phúc mỉm cười đáp:

- Thái mỗ cũng biết các anh sẽ thắng, nhưng việc này càng ngày càng lớn, bất cứ các anh thắng hay bại. Từ nay trở đi các anh sẽ không còn chỗ mà đứng trong võ lâm nữa.

Cần Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên ha hả cả cười đáp:

- Thái Sơn chủ đã có lòng tốt như vậy đủ biết Sơn chủ có nhiều cảm tình với chúng tôi.

Bạn cứ yên trí, sau này trên đường giang hồ, chúng tôi vẫn đi lại như thường và Cung Môn Song Kiệt lại còn bị nhà Vua khiển trách không chừng.

Thái Phúc biết Lôi Tiểu Thiên là người rất khôn ngoan, lời nói có thể tin được liền gật đầu đáp:

- Được như thế thì hay biết mấy. Thôi xin chào quý vị.

Nói xong y quay mình rào bước đi ra. Dư Vân và các người khác cũng tiếp tục đi ra ngoài bãi tuyết. Họ thấy Cung Môn Song Kiệt đứng ở đó đợi với vẻ mặt tức giận. Thấy bọn Dư Vân ra, Triển Vạn Hùng cười nhặt mấy tiếng.

Lúc ấy mặt trời đã xế về tây, nhưng những con gió lạnh vẫn thổi ào ào những mảnh tuyết trắng xóa bay phát phới rất mau theo từng cơn gió. Dư Vân tiến lên một bước, buông xuôi tay xuống mỉm cười và nói:

- Triển lão gia (quan lớn), mời lão gia ra tay trước, còn Dư mỗ đây là kẻ sơ sinh hậu bối, xưa nay có lệ không ra tay trước bao giờ.

Âm Phong Sát Chưởng Triển Vạn Hùng thấy lời nói của Dư Vân mỉa mai như vậy, liền cả giận, lớn tiếng quát:

- Được!

Y vừa nói vừa giờ năm móng tay bằng gang, nhanh như chớp chụp vào hông Dư Vân tức thì. Dư Vân ha hả cả cười, chân vẫn đứng yên, hai vai nhún mạnh một cái, người tránh qua bên phải liền. Triển Vạn Hùng tưởng Dư Vân sắp dùng tay phải đánh ra, vội thay đổi thế khác. Chập năm ngón tay chặt ngang xuống, nếu thế này để cho y đánh trúng thì cánh tay Dư Vân phải gãy ngay.

Ngờ đâu thế công của Dư Vân là hư thế, tay chưa giơ lên, nên thế công của Triển Vạn Hùng đã dùng hết mười hai thành chân lực đánh xuống, nhưng đánh hụt vào chỗ không, nhưng thân hình bị loạn choạng sang bên trái, thật xấu hổ vô cùng, mặt y đỏ bừng lên, Dư Vân lại ha hả cả cười liền nói:

- Triển lão gia làm sao thế?

Chàng vẫn khoanh tay đứng trông rất an nhàn, Triển Vạn Hùng đánh hụt thế ấy đã biết Dư Vân không phải tay tầm thường, y liền nghĩ:

- Nếu hôm nay ta không cẩn thận đối phó thì sẽ thảm bại danh hiệu ngay.

Y vừa nghĩ vừa xoay đi thế khác. Song chưởng giơ cả lên xông vào đánh Dư Vân, chỉ nháy mắt một cái song chưởng của y ai nấy trông thấy cũng tưởng như sáu bàn tay đánh tới cùng một lúc vậy, nhưng sự thật bốn chưởng hư và hai chưởng thật, nếu đối phương không phân biệt chưởng nào là hư chưởng nào là thật thì bị đánh trúng liền, và tạng phủ ở bên trong tan nát mà chết tức khắc, thật là lợi hại vô cùng!

Dư Vân cười nhạt một tiếng, song chưởng vội giơ ra gạt sang tả hữu hai bên, Triển Vạn Hùng thấy vậy kinh hãi thán, vì y cảm thấy Dư Vân không những ra tay như gió mà lại còn nhanh hơn mình nhiều. Y liền lùi về phía sau ba bước để tránh. Dư Vân để cho đối phương đứng vững chớ không tấn công tiếp.

Chàng nói:

- Các người không phải địch thủ của ta, bây giờ Dư mỗ để cho các người có một cơ hội cuối cùng là để cho các người trở về kinh đô xin từ chức qui ẩn, từ nay không nổi giáo cho giặc nữa, Dư mỗ vui lòng đi Tung Sơn giải thuyết hộ các người một phen.

Chàng vừa nói vừa liếc nhìn mấy tay địch thủ, khiến ai nấy trông thấy oai phong đó cũng phải kinh hãi. Thương Ty và mấy người kia cũng phải ngấm ngầm bái phục và trong lòng hớn hở vô cùng. Nhất là Cố cô nương lại thích thú hơn nữa, trong lòng vui sướng khôn tả.

Triển Vạn Hùng thở dài một cái, cùng Thiết Ty Kim Kiếm đưa mắt nhìn nhau, vì chúng đã nhận thấy công lực của Dư Vân cao siêu hơn chúng đã ước đoán từ lúc mới tới nhiều.

Triển Vạn Hùng liền mỉm cười và nói:

- Võ công của ngài tuy kỳ dị và cao siêu thật, nhưng không nên khinh thị chúng tôi đến thế. Ngài tự hỏi xem, liệu có địch nổi hai anh em tôi cùng ra tay một lúc không?

Lời đó nói ra mọi người có mặt tại đó đều ngạc nhiên vô cùng.

Lần này Triển Vạn Hùng nói ra như vậy không khác gì tự tỏ ra là mình hèn kém. Lôi Tiểu Thiên càng cảm thấy phấn khởi vì thấy Cung Môn Song Kiệt xưa nay vẫn tự phụ mà bây giờ phải chịu lép vế trước người em mình, thật là mừng rỡ khôn tả.

Đột nhiên bên ngoài tường Tấn Từ có mấy tiếng la hét và tiếp theo đó có mấy bóng người ở ngoài nhảy vào đứng ngay trước mặt Cung Môn Song Kiệt vừa cười vừa nói:

- Hai vị đại nhân, tên họ Dư quả thật có mặt tại đây đấy à?

Song Kiệt chưa kịp trả lời Thái Phúc vội cướp lời nói:

- Bộc bang chủ, tôi xin giới thiệu vị này là Dư đại hiệp.

Vừa nói lão đạo sĩ vừa chỉ vào mặt Dư Vân, Bộc Hoành quay lại ngắm Dư Vân một hồi cười khi một tiếng rồi nói:

- Ngài đã gây nên nhiều việc tày đình...

Dư Vân giả bộ kinh ngạc hỏi:

- Bộc bang chủ, Dư mỗ với Bang chủ chưa gặp nhau bao giờ, nay mới gặp mặt mà đã

hung hăng đến thế. Dư mỗ có gây ra việc gì khiến Bang chủ phải kinh hãi như vậy, xin Bang

chủ cho Dư mỗ biết rõ?

Bộc Hoành cả giận đáp:

- Hai lần gây nên án mạng ở Thái Nguyên mà vu khống cho bộ hạ của bốn môn gây ra, chẳng lẽ bạn không biết sao?

Dư Vân mỉm cười đáp:

- Phải, việc này Dư mỗ có nghe thấy, việc ấy có liên quan gì đến Dư mỗ đâu?

Bộc Hoành thấy chàng nói như vậy ngẩn người ra giây lát ngẫm nghĩ thầm:

- Phải có ai chứng minh y gây nên không?

Nên không sao trả lời được. Y sực nghĩ ra ra một việc nên quát lớn đáp:

- Cứ lấy bằng cớ là bạn ở trước mặt Ngũ Đài Thất Đạo tự nhận là Độc Hạnh Đại Đạo như vậy cũng đã chứng minh rồi.

Dur Vân cả cười một tiếng, sầm nét mặt lại và nói:

- Bộc bang chủ sao lại dám nói như vậy. Có lẽ vì Bang chủ của các bạn là một tổ chức giặc cướp mới làm ra những việc như vậy lại còn vu khống cho Dur mô thật là không biết xấu hổ. Dur mô không cho các người què tay gãy cẳng thì các người không biết sự lợi hại của ta.

Tại sao chàng nói như vậy, vì chàng thấy có năm người theo Bộc Hoành tới và chàng biết những người này là những kẻ đánh lén cha mình năm xưa. Trước khi chàng tới Thái Nguyên để dò biết được hình dáng của năm người đó cho nên bây giờ chàng trông thấy năm tên nọ biết ngay là kẻ thù của mình. Chàng liền nổi sát khí tức thì.

Bộc Hoành bị Dur Vân chọc tức liền giơ chưởng nhảy xổ lại tấn công vào bốn trọng huyệt của Dur Vân tức thì.

Đôi mắt của Dur Vân lâm li trông rất âm thầm, tay phải giơ lên chống đỡ hai tay của địch, tay trái ngấm ngực địch đánh luôn, chỉ nghe “Bộp” một tiếng, Bộc Hoành bị đánh lùi ba bốn bước.

Dur Vân mỉm cười nói:

- Bộc Hoành không phải Dur mô khinh thường ngươi đâu, chỉ sợ một mình mi không địch nổi hai tay của ta và xưa nay ta chỉ nghe bọn Thanh Phong Bang lấy nhiều mà chọi với ít. Tốt hơn hết bây giờ gọi cả mấy tên kia vào đánh đi!

Bộc Hoành bị một chưởng của Dur Vân đánh lui trong lòng kinh hãi vô cùng và nghe thấy Dur Vân ngông cuồng như vậy, y biến sắc mặt liền giơ tay ra hiệu. Năm tên nọ liền xông lại bao vây Dur Vân tức thì.

Bộc Hoành cả cười và nói:

- Xưa nay Bộc mô không bao giờ cự tuyệt lời yêu cầu của ai hết, nếu Ngài muốn. Thì đây...

Dur Vân mỉm cười bồng co tay lại, đầu hơi cúi xuống rồi lại đưa tay phải ra tức thì. Chỉ nghe thấy “Xoẹt” một tiếng, một đạo hào quang bắn tung ra ai nấy đều cảm thấy giá lạnh và kinh hoàng. Thì ra chàng đã rút Thái A Kiếm ra khỏi bao. Bọn Thanh Phong Bang ai nấy đều cảm thấy tình hình khẩn trương vô cùng nên đồng loạt rút khí giới ra. Bang chủ Bộc Hoành cũng rút khí giới là Tiên Nhân Chưởng ra.

Dur Vân trông thấy kẻ thù giết cha mình đã lộ diện nên quyết tâm diệt trừ cho hết dù hậu quả gì cũng bất chấp. Chàng mới rút gươm ra mà bang chủ của Thanh Phong Bang đã toát mồ hôi lạnh rồi. Bỗng thấy chàng múa kiếm một cái đã thấy lóe ra mấy chục bông hoa kiếm đâm thẳng vào các trọng huyệt ở vai và ngực của sáu người bọn Bộc Hoành, oai lực tuyệt luân, kỳ diệu nhất là một thế kiếm mà tấn công sáu người cùng một lúc. Sáu người trong bọn Bộc Hoành cũng là những tay cao thủ trong võ lâm.

Thấy Dur Vân tấn công tới, sáu thứ khí giới đều giơ lên chống đỡ. Ngờ đâu bọn chúng vừa ra tay, khí giới vừa chạm vào kiếm của Dur Vân cả bọn cảm thấy một sức mạnh vô cùng đẩy lùi sáu khí giới ấy lại và suýt bật ra khỏi tay nữa.

Thân hình của cả sáu người cũng mất hết thăng bằng, loạng choạng bắn lùi trở lại, ai nấy đầu kinh hãi vô cùng.

Dur Vân mới giờ ra có một thế kiếm mà ai nấy đều biến sắc mặt rồi. Cung Môn Song Kiệt cũng kinh hãi vô cùng, còn Cửu Chỉ Thần Cái Thương Tỹ và Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên tuy là anh em kết nghĩa quả thật chưa hề thấy võ công cái thế của chàng bao giờ, còn Cổ cô nương thì vui mừng khôn tả.

Sáu người của Thanh Phong Bang bị đẩy lui lại, thấy Dur Vân múa kiếm tấn công nữa. Khí giới của sáu người bị thanh kiếm Thái A chém đứt. Bộc Hoành chỉ còn cầm hai cái cán của Tiên Nhân Chưởng ngẩn người ra, còn năm người kia cầm khí giới bị chém gãy sử dụng như ám khí nhắm Dur Vân ném luôn rồi bỏ chạy liền.

Dur Vân cả cười một hồi, ánh sáng kiếm lại múa lên, chỉ thoáng một cái năm cái đầu lâu đã rời khỏi cổ bay tung lên, máu tươi phun ra đỏ hết cả nửa sân. Thật là một kỳ cảnh kinh hồn động phách.

Năm cái thân của bang chủ Thanh Phong Bang vẫn đứng yên tại chỗ, máu phun ra như suối rồi mới từ từ ngã xuống. Thanh Phong Bang chủ Bộc Hoành ngày thường giết người không chớp mắt mà bây giờ trông thấy Dur Vân chỉ tạo công có ba kiếm mà năm tên cao thủ số một, số hai của Thanh Phong Bang chết hết. Thảm trạng như vậy khiến y cũng kinh hãi trong lòng bỗng y phần uất la lớn lên một tiếng:

- Dur Vân ngươi tự thị có bảo kiếm sắc bén đuổi giết những kẻ không có khí giới như vậy không phải là anh hùng. Ta Thiên Thủ Tiểu Phật Bộc Hoành thí mạng với ngươi.

Dur Vân cả cười bỏ kiếm vào bao rồi nói:

- Bộc Hoành ta thấy ngươi là một Bang chủ ta tha chết cho mi, nếu ngươi bảo Dur mô thị có bảo kiếm mới thắng được các mi thì mi làm lắm. Dur mô bây

giờ để người tha hồ mượn bất cứ thứ khí giới nào, còn ta thì tay không. Chỉ trong ba hiệp là cướp được khí giới của người ngay. Nếu Dư mỗ mà không cướp được khí giới của mi thì vĩnh viễn không bước vào Tấn Từ này nữa, vậy mi nghĩ sao?

Thiên Thủ Tiểu Phật Bộc Hoành lúc này mới biết Dư Vân không phải là người chỉ biết nói khoác nhưng cũng không chịu lép vế, y cười nhạt một tiếng đáp:

- Bộc mỗ cũng không muốn lấy khí giới giết người tay không, thôi vậy chúng ta lấy tay không đấu với nhau nhé?

Dư Vân vừa cười vừa đáp:

- Được, Bộc bang chủ xin ra tay trước.

Phải biết Bộc Hoành là Bang chủ một bang võ học tất không phải là một tay võ thuật tầm thường, bằng không sao mà chế ngự được bao nhiêu bang chúng như vậy.

Bộc Hoành ra tay nhanh đánh tới, trước khi đụng vào thân hình đối phương, thế nào mặt cũng lộ vẻ tươi cười nên mới được biểu hiệu Thiên Thủ Tiểu Phật là thế.

Bộc Hoành nhận thấy thân thủ của Dư Vân tuy bất phàm nhưng không có điểm gì xuất kỳ cả. Vừa rồi chàng chỉ cậy có bảo kiếm mới thắng được nhanh như vậy. Nghĩ tới đó y bỗng cảm thấy can đảm thêm lên, không nói năng gì y giờ song chưởng lên tấn công vào hai Thái Dương của Dư Vân liền.

Dư Vân muốn trả thù cho Giang Dao Hồng cô nương và một nửa cũng là thị oai cho Cung Môn Song Kiết thấy để chúng sợ hãi mà rút lui, nên chàng lẳng lặng đứng yên chờ song chưởng của Bộc Hoành sắp đánh tới nơi, mới cúi mình xuống bên sang phía sau đối thủ nắm lấy vạt áo giờ chân lên đá một cái. Bộc Hoành đánh hụt một thế, đang định quay người lại thì móng sắt đã bị đá một cái thân hình bay lên trên không và rơi thật mạnh xuống.

Chỉ thấy Dư Vân nắm áo, giờ chân đá cùng một động tác nhanh vô cùng khiến những người đứng cạnh đó cũng phải phục sát đất. Cửu Chi Thần Cái Thương Ty nói với Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên rằng:

- Chú ba tài thật, lão ăn mày này cũng phải tự nhận là còn kém xa. Lão ăn mày tài nghệ chưa đáng rửa mặt.

Cung Môn Song Kiết thấy vậy chỉ ngẩn người ra không nói năng gì. Thiên Thủ Tiểu Phật ngã xuống đất nhưng may không bị thương, đứng dậy cười gượng một tiếng và nói:

- Võ công của bạn thật sự siêu phàm. Bộc mỗ tự nhận là tài nghệ còn kém xa, xin chịu thua. Ba năm sau Bộc mỗ sẽ đòi bạn trả lại món nợ máu của năm người này.

Nói xong y liếc mắt nhìn năm cái xác không đầu nằm trên đồng tuyết, nước mắt ràn rụa rồi quay mình chạy như bay đi mất. Dư Vân nhìn Cung Môn Song Kiết vừa cười vừa nói:

- Trời đã tối rồi, chẳng hay hai vị đại nhân có muốn lãnh giáo với kẻ học sinh này nữa hay không?

Thiết Ty Kim Kiếm Hà Thái Phúc buông tiếng cả cười nói:

- Bạn họ Dư quả thật có hai miếng võ, nhưng không đủ sức dọa nạt được chúng tôi, bây giờ chúng tôi hãy tạm cho rằng việc của bạn không có bằng cớ gì, chúng tôi bằng lòng cho thông qua. Nếu sau này chúng tôi điều tra ra mà biết được bạn có những tay vào thì chúng tôi nhất định sẽ không để cho bạn thoát khỏi bàn tay của chúng tôi đâu.

Nói xong liền cùng Triển Vạn Hùng quay mặt đi luôn.

Lúc ấy Cửu Chi Thần Cái Thương Ty rào bước tiến lên trước mặt Dã Nhân sơn chủ Thái Phúc chấp tay vái chào vừa cười vừa nói:

- Thái Sơn chủ, theo sự nhận xét của lão ăn mày thì mừng bảy tháng giêng sang năm thì cuộc hẹn chiến đấu ở Vương Hưng Bình Tuyên thà xí xóa đi thì hơn, hà tất vì người khác mà phải đương đầu như vậy.

Thái Phúc mỉm cười:

- Thương lão sư vì chuyện của Minh huynh và Minh đệ khi nào lại dễ như thế mà thôi cho đành? Huống hồ một mình Thái mỗ không thể làm chủ được. Thương lão sư nói như vậy có phải là vì thời giờ cấp bách quá không tiện phó hẹn thì Thái mỗ dám tào gan làm chủ thay đổi kỳ hẹn đó tới ngày Trùng Cửu vậy! Nhưng Dư đại hiệp suốt dọc đường phải hết sức cẩn thận đề phòng môn hạ của Ngũ Đài và các anh hùng lực lâm ở trên thượng du sông Hoàng Hà ngầm ngầm đánh lên.

Nói xong giờ tay lên vái chào rồi lại nói tiếp:

- Chúng ta sẽ có ngày gặp lại nhau, xin chào quý vị!

Y chưa nói dứt lời đã nhún mình nhảy ra ngoài tường đi liền. Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng vừa cười vừa nói:

- Lão già họ Thái giờ môn khinh công đó ra là y muốn cho ta biết y không sợ chút nào, nhưng ai cũng thấy buổi hẹn mừng bảy tháng giêng sang năm, y tự

nhận chắc chắn thắng nổi Dur đại hiệp cho nên y mới giả bộ làm như Thương lão sư muốn đổi kỳ hẹn, chứ thật ra y thay đổi kỳ hẹn như vậy là muốn hẹn thêm cao thủ, ai mà không biết thế.

Cửu Chỉ Thần Cái Thương Tỷ nói:

- Làm người thật khó, vì y đã tự phụ trước mà chẳng không nói lại mấy câu để giữ sĩ diện rồi hãy bỏ chạy. Tuy vậy y cũng mất mặt lắm rồi.

Lôi Tiểu Thiên một tay nắm tay Dur Vân, còn tay kia nắm tay Cổ cô nương rồi ha hả cười và lớn tiếng nói:

- Mặc kệ Cung Môn Song Kiệt là cái quái gì, rượu đã nguội rồi ta hãy vào trong nhậu nhẹt đi!

Nói xong, chàng kéo hai người vào trong, ngồi xuống ghế xong rồi liền nói với Dur Vân rằng:

- Chú ba, trong một năm nay những người trong võ lâm chưa biết chú là ai cả, nhưng tên tuổi chú đã lừng lẫy khắp giang hồ, nhưng từ nay trở đi đường đi của chú đầy những gai góc, chú phải cẩn thận lắm mới được...

Nói tới đây chàng bỗng ngừng lại không nói nữa, lúc ấy các người khác cũng đã vào trong nhà, Lôi Tiểu Thiên lại nói với Quách Phùng Xuân rằng:

- Quách Bảo Chủ, tượng Phật đồng tía đó Bảo Chủ định để sang năm mới đem lên trên Kinh cung hiến cho Gia Thân Vương, hay là đem ngay đi bây giờ...

Quách Phùng Xuân nghiêm nét mặt lại đáp:

- Tất nhiên đệ đem đi ngay lúc này. Chỉ hay Lôi huynh có việc gì chỉ bảo thế?

Lôi Tiểu Thiên đáp:

- Lần này Cung Môn Song Kiệt rút lui, thế nào trong lòng cũng hậm hực vô cùng, chưa biết chừng quay trở lại đây. Phiên Bảo Chủ nói với Gia Thân Vương giúp, cứ nói tượng Phật này bị Lý Thị Lang chủ mưu trộm cướp, thiêu đốt thêm một tai họa không to không nhỏ cho Cung Môn Song Kiệt. Lôi nói Gia Thân Vương hiện giờ mạnh hơn gian tế tướng Hòa Khôn nhiều, chưa biết chừng việc này vì thế mà tiêu tan vô hình liền.

Song Câu Thần Đạn Quách Phùng Xuân cả cười và nói:

- Mưu trí của Lôi huynh tài tình thật, việc này khỏi cần huynh phải nói, đệ cũng phải giúp đỡ, việc này không nên chậm trễ, bây giờ đi ngay.

Mọi người cũng không giữ Quách Bảo Chủ làm gì, cùng tiễn chân ra tận cửa. Lôi Tiểu Thiên bỗng nghiêm sắc mặt nói với Dur Vân rằng:

- Tam đệ, tới chiều nay, chú định liệu ra sao?

Dur Vân cả cười đáp:

- Đệ bên trời góc biển, gặp đâu yên đó, hiện giờ vẫn chưa định liệu ra sao.

Lôi Tiểu Thiên lắc đầu:

- Không thể nói như thế được, ngu huynh biết đệ đang nóng lòng muốn trả thù cho song thân, nhưng không nên lo gấp như vậy. Bây giờ tên tuổi Quái Thủ Thụ Sinh của chú quá lớn, tốt hơn hết hãy tạm nghỉ ngơi một thời gian đã. Ngày kia đó là mừng một Tết rồi, chú hãy đi cùng Cổ cô nương đến nhà họ Phó ở Xương Bình trước, chơi bồi mười bữa, nửa tháng, rồi hãy đi nhà nhạc gia ở Thương Châu ngụ một thời gian, còn việc bên ngoài đã có ngu huynh với đại ca đại phó cho tới mừng chín tháng chín sang năm, chúng ta sẽ gặp nhau ở Bán Toàn, chẳng hay chú nghĩ sao?

Dur Vân vừa cười vừa nói:

- Nhị ca không cần nói ra, đệ cũng hiểu rõ dụng ý của nhị ca ra sao rồi. Xương Bình và Thương Châu hai nơi trước sau cũng phải đi rồi, nhưng hiện giờ đệ cần phải đi với Cổ cô nương tới Long Môn một phen trước đã.

Nói tới đó chàng bèn đem chuyện mẹ của Cổ cô nương đang bị giam cầm ở trong tay của Nhâm Thất Cô kể lại cho mọi người hay.

Tới lúc này Cửu Chỉ Thần Cái Thương Tỷ mới lên tiếng nói với Dur Vân rằng:

- Võ công của Nhâm Thất Cô cao thâm hơn Cung Môn Song Kiệt nhiều, chắc tam đệ vẫn có thể đối phó được, nhưng chúng tôi có đi cũng không giúp ích được việc gì, vì hiện giờ chúng ta đang bị các bang hội giang hồ để ý tới, nhất cử nhất động của chúng ta không thể tránh khỏi tai mắt của chúng, và lại mẫu thân của Cổ cô nương đang bị giam cầm trong ngục, và đảng chúng của Nhâm Thất Cô rất đông đúc, hễ chúng ta chỉ lộ một chút phong thanh để cho chúng biết chúng ta đến để cứu mẹ của Cổ cô nương thì ngu huynh e tánh mạng bà ta khó bề vẹn toàn được.

Cho nên, tốt hơn hết chỉ có chú với Cổ cô nương hai người đi thôi, và phải dùng mưu trí tranh thủ, không nên dụng võ. Ngũ Quỷ Thiết Thủ Lệnh không có công dụng lớn, nhưng đem đi cũng tốt, nói về cơ trí đa mưu thì lão ăn mày không bằng Lôi hiền đệ.

Nếu nói đến võ công thì kém chú xa nhưng về kinh nghiệm lịch duyệt thì tôi lại phong phú hơn hai chú nhiều. Lần này chú đi không nên biểu lộ chân tướng

của mình ra, nhân lúc chúng không chú ý, ngấm ngầm cứu người ra thì chắc chắn hơn. Lão ăn mày và Lôi lão nhị sẽ ở trại Hoa Đà tại Xương Bình chờ đợi chủ.

Dư Vân cả cười và nói:

- Việc này chỉ có hai anh mới nhẫn tâm làm được như thế thôi. Chính mắt hai anh thấy chúng em đi vào chỗ chết mà cũng không chịu giúp cho. Quả thật hai anh là người nhẫn tâm nhất thiên hạ.

Mọi người cười cười nói nói mãi cho đến đêm khuya mới đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau là ngày Trừ Tịch. Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng để tận tình người địa chủ, đã sửa soạn một mâm cỗ rất thịnh soạn thiết đãi mọi người.

Những người trong võ lâm ít có quan niệm gia đình và sự nghiệp, nên chỉ ngày Tết rất thường, nhưng riêng ngày Tết Nguyên Đán thì hơi khác, vì dân gian nhà nào nhà nấy cũng đốt pháo trừ cừ, và dán câu đối đỏ lòe loẹt, vui vẻ lạ thường nên các vị anh hùng cũng phải a dua với mọi người, cùng hưởng lạc thú ngày Tết.

Sáng sớm ngày mùng hai Dư Vân lấy con ngựa của Ngô Phụng Tiêu tặng đưa cho Lôi Tiểu Thiên cưỡi về Xương Bình, còn Cửu Chỉ Thần Cái thì cưỡi con ngựa của Cổ cô nương.

Dư Vân chờ Thương Ty và Lôi Tiểu Thiên đi rồi mới cùng Cổ cô nương bàn định lên đường. Chính ngày hôm đó Dư Vân thay mặt nà trở lại bộ mặt cũ, từ biệt Xảo Thủ Côn Luân Tề Hồng vượt tường ra khỏi Tần Từ mà đi liền.

Dư Vân bỏ hai thanh bảo kiếm vào trong giỏ mây, hộp ấy mới trông ai cũng tưởng là hộp đựng đèn. Hai người mặc áo gấm giả dạng công tử và thiên kim con nhà giàu, thùng thủng đi trên đường cái quan.

Hai ngày liền bầu trời thật tươi tốt, tuy không có tia nắng ấm áp của vùng thái dương rơi xuống, nhưng mưa tuyết đã dừng hẳn, hơi lạnh cũng đã bớt.

Những ngày đầu năm tân xuân mà được như thế thật là một điều hiếm có, nhưng

phiên nổi đường đất bùn lầy rất khó đi, giày của hai người đều ướt đầm.

Cả hai đều nhắm về Kỳ Huyện tiến thẳng, suốt dọc đường toàn gặp những người đi thường xuân tấp nập vô cùng. Thịnh thoảng cũng có một vài nhân vật võ lâm đi qua nhưng không ai biết được Dư Vân đã giả dạng và họ đâu ngờ chính người đang đi cùng với họ lại là một nhân vật oai trấn Tam Tấn như vậy.

Khách đi đường đa số có tánh hiếu sắc thấy Dư Vân và Cổ cô nương quá đẹp liếc nhìn luôn luôn. Nhưng cũng may không ai nhận ra hai người là ai nên không có chuyện gì phiền phức xảy ra. Con đường đi từ Tần Từ đến Kỳ Huyện chỉ khoảng chừng hai ba mươi dặm thôi.

Người thường đi bộ chỉ mất độ hai tiếng đồng hồ là đến nơi. Hai người bèn vào một khách sạn nhỏ nọ để nghỉ ngơi.

Thấy có khách sang trọng vào điểm tiểu nhị tưởng là đôi vợ chồng mới cưới liền chạy ra vồn vã chào đón, đưa hai người vào một gian phòng khá đẹp.

Dư Vân chờ điểm tiểu nhị ra khỏi mới ha hả cả cười. Cổ cô nương má đỏ bừng giận dữ lườm chàng một cái. Dù Cổ cô nương ngày thường rất tự nhiên nhưng lúc này cũng phải xấu hổ và cá thẹn.

Cổ Yên Văn đã đoán biết liền nghĩ thầm:

- Sao ta nghĩ vợ nghĩ vẫn như thế? Nếu y có lòng bất chánh thì hôm nọ ở trong hang động, y đã làm gì thì ta còn...

Nghĩ đến đây, nàng khề đưa mắt nhìn Dư Vân, thấy chàng vẻ mặt nghiêm trang, tay khoanh trước ngực đứng nhìn ra cửa sổ, tủm tỉm cười và nói:

- Vân đại ca, hôm qua huynh dùng thế kiếm đối phó Thanh Phong Bang, có phải là thế kiếm ở trong pho Thái Cực Kiếm không?

Dư Vân đang trầm ngâm, bỗng nghe Cổ cô nương hỏi, liền quay đầu lại vừa cười vừa đáp:

- Chính là thế kiếm đó đây. Tuy rất nhẹ nhưng bao hàm rất nhiều oai lực, có thể đánh sáu bảy người trong một lúc và nhanh nhẹn vô cùng.

Cổ cô nương tiếp:

- Huynh nói khoát đấy thôi, muội đã luyện pho kiếm ấy rồi, có thấy thần kỳ như huynh nói đâu?

Dư Vân lại cười và đáp:

- Đó là tại vì công lực của muội chưa đủ mà nên. Nếu chịu khó luyện thêm ít bữa nữa sẽ có đủ oai lực ngay. Hôm nọ ngu huynh đã thông hai mạch Nhâm, Đốc cho muội không khác gì đã tăng cường công lực gấp bội hồi xưa. Nếu muội chịu khó tập luyện tọa công thêm thì chỉ ba tháng sau e sẽ được như thế ngay.

Cổ cô nương nghe chàng nói xong mới rõ chàng không nói dối mình. Ngẫm nghĩ giây lát rồi nàng lại hỏi:

- Vân đại ca, muội thực sự không hiểu gì cả. Hai vị nghĩa huynh của huynh đều là những nhân vật tên tuổi trong võ lâm, nhưng tại sao trong khi huynh ra tay mà hai anh ấy lại điềm nhiên khoanh tay đứng xem như người ngoài cuộc vậy? Rồi bây giờ chúng ta đi xuống Lạc Dương, hai anh ấy cũng không thèm hỏi đến chúng ta một câu nào cả?

Dư Vân cả cười và nói:

- Nguyên nhân ở bên trong, huynh không thể nói cho muội biết được. Không phải riêng gì muội mà những người khác cũng thắc mắc như muội vậy, nhưng thôi để huynh nói trắng ra cho muội mau hiểu, thực ra chẳng có gì là bí ẩn cả. Huynh và hai vị nghĩa huynh đó đã lập lời thề với nhau rồi. Trong khi ngu huynh hành sự thì hai anh ấy không cần phải ra tay giúp đỡ, trừ phi ngu huynh lên tiếng khẩn cầu thì hai anh ấy mới ra tay giúp. Đây muội hiểu ra chưa?

Cố cô nương vừa cười vừa lắc đầu đáp:

- Nạn huynh, nạn đệ như vậy thật trong thiên hạ ít thấy.

Hôm nay Cố cô nương ăn mặc lịch sự đẹp hơn mọi ngày nhiều nên Dư Vân ngẩn người ra nhìn.

Lúc ấy bỗng nghe trong điểm có tiếng chân người và tiếng ồn ào, và tiếng ồn ào ấy hình như đang tiến về phía phòng của hai người. Mãi đến lúc nghe tiếng cánh cửa động, mới hay những người đó đi vào phòng bên cạnh. Dư Vân đoán bọn họ ít ra cũng có đến bốn năm người. Nghe giọng nói và cử động của họ thì chàng biết ngay họ là những nhân vật của giang hồ. Hai người im lặng lắng tai nghe, bỗng một người có giọng the thé nói:

- Khốn nạn thực, năm mới năm me mà đã giao nhiệm vụ khó nhọc cho anh em rồi!

Người ta đã chạy mất tung mất tích bây giờ biết đâu mà đuổi theo nữa. Đến như Cung Môn Song Kiệt có ở trước mặt người ta cũng không dám ra tay hưởng hồ gì anh em mình. Và lại anh em họ đã về nhà, thế thì anh em chúng mình còn đi tìm kiếm làm gì nữa?

Đột nhiên nghe một giọng rất hùng nói:

- Điền Dư, anh nóng tính quá! Cung Môn Song Kiệt không dám ra tay với họ Dư, đó là lời đồn chứ anh có thấy đâu mà quả quyết vậy!

Nghe nói thế, Dư Vân nhìn Cố cô nương, cả hai cùng cười. Lúc ấy tiếng nói của người có giọng the thé lại tiếp:

- Hừ, chính lão Sơn chủ đã nói cho tôi hay thì còn lão sao được? Võ học của tên họ Dư quả kinh người thật! Sáu tên cao thủ của Thanh Phong Bang, trừ Bang chủ Bộc Hoành ra còn năm người kia đều bị họ Dư chém chết cả. Việc chấn kinh võ lâm thiên hạ kỳ vẫn như vậy mà do lão Sơn chủ nói thì sai sao được...

- Thật à? Chỉ có một kiếm mà giết chết được năm cao thủ ư?

- Phải, thực không ai ngờ. Cao tay như Thái Sơn chủ mà không nhận ra tên họ Dư thuộc phái nào và dùng thế kiếm gì?

- Thật là một kỳ văn.

- Theo lão Sơn chủ nói thì hình như hẳn không muốn giết chết Bộc bang chủ, chứ không thì Bộc bang chủ cũng không thể nào sống sót được dưới mũi kiếm của y!

- Cung Môn Song Kiệt cũng có mặt tại đó, thế sao không ra tay nhỉ?

- Thái Sơn chủ nói lúc ấy Cung Môn Song Kiệt sợ mất hết cả hồn vía, chỉ nói vài lời để gỡ thế diện rồi bỏ đi biệt luôn. Sáng hôm nay nghe Cái Bang Cửu Chi trưởng lão và Càn Khôn Trưởng Lão đã đi về phía bắc rồi.

Cung Môn Song Kiệt nghĩ đến mười bảy người anh em tới đây bị người ta giết chết mất mình, mất bạch, như vậy thì ngoài họ Dư ra không ai có công lực cao như thế. Anh em Song Kiệt càng nghĩ càng nghi, nên đi lên tận Tần Từ một lần nữa, nhưng không thấy tung tích của họ Dư đâu, mà cả Chủ Trì của Tần Từ là Tề Hồng cũng đã biến mất cho nên anh em Song Kiệt mới truyền lệnh vào trong Quan Trung và Yên Vân lục lâm rằng hễ thám thính được chỗ ở của họ Dư là phải ra tay ngay, chỉ xui cho anh em mình gặp phải việc này thực là...

Lại một người nữa nói:

- Lão Điền chớ có nghĩ ngợi hẹp hòi như thế làm gì, quý hồ chúng ta có ăn uống là được rồi, không cần phải thắc mắc làm gì nữa. Suốt dọc đường chúng ta đừng có ra tay lý sự tới mọi việc là xong. Nếu gặp họ Dư thì anh em mình cũng cứ ngơ đi thì đã sao nào?

Tiếp theo đó họ hi hã nói chuyện chơi bởi trai gái.

Dư Vân và Cố cô nương không nghe nữa, chàng liền nói khẽ với Cố cô nương rằng:

- Từ nay tôi sẽ xếp cái tên Dư Vân lại và suốt dọc đường không ra tay đánh ai là hay nhất, dù là chuyện trái tai gai mắt đi nữa. Sáng sớm mai chúng ta thuê một chiếc xe lừa đi thẳng đến Lạc Dương là yên chuyện.

Cố cô nương vừa cười vừa đáp:

- Anh muốn làm gì tùy ý. Riêng phần em chỉ mong sớm cứu được mẹ của em mà thôi.

Bây giờ anh không dùng tên Dư Văn nữa thì anh dùng tạm cái tên Tạ Văn Nhạc được không?

Tạ Văn Nhạc gật đầu mỉm cười. Lúc ấy bỗng điểm tiểu nhị lộ đầu vào hỏi:

- Chẳng hay công tử có cần dùng com nước gì không ạ?

Tạ Văn Nhạc nhìn ra ngoài thấy trời đã sắp tối liền bảo điểm tiểu nhị rằng:

- Chú hãy dọn com nước vào đây và đốt cho tôi một ngọn nến.

Điểm tiểu nhị liền vâng vâng dạ dạ rồi lui ngay.

Một lát lâu, điểm tiểu nhị tay cầm một ngọn nến, tay bưng cái khay đựng món ăn, vừa vào vừa tủm tỉm cười.

Cố cô nương trông thấy trên mâm com có phủ hai tờ giấy đỏ, một tờ viết rằng Cát Tường Như Ý và tờ thứ hai đề Hòa Hợp Vạn Phúc, đoán những người buôn bán cứ vào năm mới thường chúc nhau như vậy. Nhưng Cố cô nương thấy hai câu đó mặt đỏ bừng lên.

Tạ Văn Nhạc mỉm cười rồi chờ điểm tiểu nhị đến dọn bát đĩa liền lấy ra một nén bạc mười lạng đưa cho điểm tiểu nhị và nói rằng:

- Cảm ơn chú, nén bạc này tôi tặng cho chú uống rượu chơi.

Điểm tiểu nhị hớn hờ tươi cười, miệng nói “Không dám” nhưng tay lại thò lấy nén bạc bỏ túi.

Cố cô nương trông thấy hành động của điểm tiểu nhị thì không sao nhịn cười được nên ôm bụng cười nghiêng ngả.

Sau đó Tạ Văn Nhạc lại nhờ điểm tiểu nhị thuê cho một chiếc xe lừa. Điểm tiểu nhị vâng dạ rồi đi ra ngoài.

Lúc này từ phòng bên cạnh lại nghe có tiếng nói:

- Điện huynh chớ có gây sự, nếu thượng cấp biết được, chúng tôi không làm sao giấu giếm hộ anh đâu.

Lại nghe tiếng the the nói:

- Đệ chỉ ngó một cái có sao đâu.

Nói xong tiếng chân của tên nọ đi ra ngoài cửa phòng.

Lúc ấy đã nghe ngoài cửa có tiếng gõ “cốc cốc” rồi. Tạ Văn Nhạc cười nhặt và hỏi:

- Ai thế? Cứ việc vào.

Cánh cửa mở ra, bên ngoài có một chàng tráng sĩ áo màu đen trông mặt đầu xà đuôi chuột, dáng điệu rất đều đặn, y thấy Dư Văn là một thư sinh có vẻ dễ bắt nạt, liền tiến lên một bước định xông vào phòng. Tạ Văn Nhạc vội giơ tay ra ngăn cản, tỏ vẻ giận dữ nói:

- Ngài sao vô lễ thế? Định tự tiện xông vào phòng người ta làm gì hở?

Tên côn đồ liếc mắt trông thấy Cố cô nương mặt hớn hờ tươi cười thấy Dư Văn hỏi như vậy, liền trợn mắt lên nói:

- Chúng ta đang theo dõi một tên tù phạm đào tẩu đến đây, xem thử coi y có chạy vào trú ẩn trong này hay không? Mi là một tên đồ hủ sao lại dám vô lễ với ta như vậy?

Tạ Văn Nhạc lại cười nhặt một tiếng nói:

- À thế ra ngài là quan phủ địa phương được phái đến đây để điều tra vụ án đấy à? Thật là thất kính...

Nói tới đây chàng vội sầm nét mặt quát lớn:

- Vậy có công văn không? Hãy đưa cho ta xem!

Tên công sai nọ ngã người ra cười giãy lắt, rồi lại ra vẻ gian xảo đáp:

- Không ngờ người một tên đồ hủ như vậy mà cũng biết dọa nạt người, nói thật cho người hay lão gia đây không phải là công sai nha lại gì cả mà là trùm sở lực lâm Quan Trung Hà Lạc, tên ta là Điện Dư, thủ hạ của Phi Thiên Dao Chủ Lôu Kính Đức...

Y vừa nói thì bên ngoài lại có thêm một tên đại hán lên vào nắm luôn mạch cổ tay của Điền Dư rồi nhìn Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Chú em họ Điền chúng tôi vì quá chén nên đã có những lời xúc phạm đến tiên sinh, xin thứ lỗi cho!

Nói đoạn y quay lại quát Điền Dư:

- Ông trùm đã đến, hiện đang ở trong khách sạn Tam Tinh, chú có mau đi không?

Điền Dư nghe nói như vậy thì biến sắc mặt lại rồi cùng đại hán nọ hấp tấp bỏ đi liền. Tiếp theo đó phòng bên cạnh lại có tiếng chân người nhộn nhịp, hình như chúng đã rời bỏ phòng mà đi ra ngoài điểm rồi.

Tạ Vân Nhạc quay lại nói với Cổ cô nương rằng:

- Sao anh chưa hề nghe nói đến tên Lâu Kính Đức lập trại ở Hà Lạc nhỉ?

Cổ cô nương khúc khích cười và đáp:

- Uổng tiếng của anh là một đại hiệp danh trấn nhất thời mà không biết tên Lâu Kính Đức ở núi Hùng Nhĩ tỉnh Hà Nam lập trại...

Tạ Vân Nhạc khi ấy mới sực nhớ ra và nói:

- Thì ra y là Hùng Nhĩ Nhất Quái... Hừ anh phải điều tra xem y tới đây với mục đích gì?

Cổ cô nương nũng nịu nói:

- Anh cũng kỳ lạ thật! Người ta đuổi bắt Dư Vân chứ có phải bắt Tạ Vân Nhạc đâu?

Tạ Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Không phải anh muốn nhiều sự đâu, nhưng đầu sao ta cũng phải biết mục đích chúng đuổi theo Dư Vân để làm gì? Anh chỉ đi một lát sẽ về ngay.

Nói xong chàng liền nhảy ra cửa sổ đi ngay. Cổ cô nương nhìn theo ra phía cửa nghĩ thầm:

- Lần này cùng chàng đi Long Môn, không biết có cứu được mẹ ra không? Hơn nữa người ta nói Long Môn Ngũ Quái âm ác vô cùng không biết mẹ mình có vì vậy mà tự vận đi không?

Nghĩ tới đó nước mắt của nàng nhỏ xuống hai má, thở dài một tiếng, bỗng thấy có một luồng gió. Thì ra Tạ Vân Nhạc đã trở về rồi, nàng vội vàng lau chùi nước mắt, chờ đợi Tạ Vân Nhạc kể lại chuyện cho nghe.

Tạ Vân Nhạc nhìn nàng một cái mỉm cười nói:

- Không ngờ ý kiến của Cung Môn Song Kiệt độc thật! Sau khi chúng ta rời khỏi Tấn Từ, chúng liền phi ngựa lên miền bắc ngấm ngầm theo dõi hai anh Thương Tỹ và Lôi Tiểu Thiên, muốn tìm tung tích của Dư Vân...

Lời nói của chàng hình như coi Dư Vân là một người khác vậy, mặt hớn hờ tươi cười rồi nói tiếp:

- Cung Môn Song Kiệt đoán Dư Vân đi về miền nam xuống Lạc Dương, chúng liền giao cho Phi Thiên Dao Tử phụ trách dò tung tích của Dư Vân, do theo điểm này thì mưu trí của Cung Môn Song Kiệt thật là xảo trá, đoán việc khôn ngoan hơn người. Chúng nhận định Dư Vân đã một trăm phần trăm chạy vào Quan Trung rồi...

Cổ cô nương tiếp lời hỏi:

- Chúng đã đoán trúng thì sao chúng lại không thân chinh đến đây mà lại đi lên miền bắc?

Dư Vân vừa cười đáp:

- Đó chính là điểm khôn ngoan của chúng, chúng xuất thân Thiếu Lâm mà Tung Sơn lại ở Hà Nam. Chúng đã phản sư môn mà bây giờ theo Dư Vân về Hà Nam thì có khác gì tự đem thân mình vào miệng hùm không?

Cho nên y mới mật lệnh cho Lâu Kính Đức, nếu dò thấy tin tức của Dư Vân mà không tiện ra tay thì phải mật báo trở về Kinh tức thì, từ đây đi lên Bắc Kinh đều là phạm vi hoạt động của chúng, chúng lập kế bắt Thương, Lôi hai nhị huynh rồi mới truyền tin đi để dụ Dư Vân đi lên Bắc Kinh. Đây em xem cái kế của chúng có độc hay không?

Cổ cô nương nghĩ ngợi giây lát hỏi:

- Chẳng lẽ chúng đã biết rõ anh cùng Thương, Lôi hai vị kết nghĩa kim lang hay sao?

Tạ Vân Nhạc lắc đầu đáp:

- Chưa chắc đã biết, vì chúng đã cùng Dã Nhân sơn chủ đến Tản Tử. Thương, Lôi nhị huynh đã đổi lời xưng hô và đã gọi anh là Dư đại hiệp là vì muốn phòng bị những việc xảy ra như thế đây. Nhưng chúng đã đoán ra Dư Vân với Thương, Lôi hai người thế nào cũng có giao tình rất sâu, chúng cứ lợi dụng liên can ấy mà bắt Thương Tỳ và Lôi Tiểu Thiên.

Cố cô nương nói:

- Anh nói rất có lý nhưng hà tất anh lo ngại cho hai anh ấy làm gì, vì hai anh ấy giàu kinh nghiệm giang hồ như vậy tất nhiên biết chúng theo dõi. Nói gì đại ca là người có tiếng là khôn ngoan, hành động của bọn kia làm sao qua được mắt anh ta. Hơn nữa Thương đại ca lại là Cái Bang Trưởng Lão, võ nghệ cao cường như vậy, dù sao Cung Môn Song Kiệt cũng không dám trêu tới đại ca đâu, quý hồ bây giờ anh làm cho chúng không nhận ra là Dư Vân thì không cần nghĩ kỹ gì cả.

Tạ Vân Nhạc ngẫm nghĩ giây lát rồi nói:

- Điều anh vừa nói, không phải anh lo ngại cho hai vị nghĩa huynh. Việc anh lo ngại là hai vị nghĩa huynh đã hẹn chúng ta gặp nhau ở nhà Trại Hoa Đà Ngụy Bình Lạc, nhờ Cung Môn Song Kiệt theo dõi đến đó mà ra tay hãm hại ông cháu nhà họ Phó thì sao?

Lời nói đó khiến Cố cô nương lo ngại vô cùng, bỗng nàng vỗ tay cả cười nói:

- Em nghĩ ra rồi, trong người anh có phù hiệu Cái Bang là gì. Ở trong Kỳ Huyện này chỗ nào không có môn hạ của Cái Bang, anh cứ kiếm một người đi báo cho nhà họ Phó ở Xương Bình biết hãy tạm dọn đi nơi khác ở. Như vậy có phải được không? Thế nào hai vị nghĩa huynh cũng còn lang thang giữa đường, chắc gì đã tới đâu. Quý hồ người anh sai đi đến trước hai anh ấy thì anh không phải lo ngại gì nữa.

Tạ Vân Nhạc thấy kế của Cố cô nương chu đáo cũng tấm tắc khen, chàng vừa cười vừa đáp:

- Sao anh không nghĩ ra kế này nhỉ? Ý kiến của em hay lắm.

Nói xong chàng liền vỗ tay mấy cái gọi phở kỵ vào và dặn rằng:

- Phở kỵ, hôm nay là mừng hai Tết, lệ thường năm nào tôi cũng có biếu tiền cho ăn mỳ. Năm nay tôi đã ra bên ngoài nhưng tôi cũng theo tục lệ đó, anh đi kiếm bốn năm người ăn mỳ đến đây để tôi lì xì tiền cho họ.

Điểm tiểu nhị vâng vâng dạ dạ, rồi ra ngoài mồm lầm bầm nói:

- Thật là công tử bột có khác, có tiền mà sợ không có chỗ tiêu phá cứ cho tụi ăn mỳ như thế thật không biết gì cả.

Cố Yên Văn thấy điểm tiểu nhị đi rồi, nàng vừa cười vừa nói:

- Anh đi khách sạn Tam Tinh có thấy tên Phi Thiên Diên Từ Lâu Đức Kính không?

Tạ Vân Nhạc lắc đầu.

Thì ra Tam Tinh khách sạn chỉ cách khách sạn của hai người có hai đường phố mà thôi. Tạ Vân Nhạc xuyên qua cửa sổ phi hành qua hai mái nhà rồi xuống dưới đường cái. Y thấy trên đường người đi lại thưa thớt. Nhà nào nhà nấy đều treo đèn lồng đỏ, tiếng pháo nổ khắp nơi. Chừng hỏi thăm người qua đường khách sạn Tam Tinh ở đâu rồi từ từ đi tới.

Chàng đi đến Tam Tinh khách sạn và đang nghĩ cách nào đi vào bên trong bỗng trông thấy có người tự xưng là Diên Dư mà hồi nãy ở cạnh phòng chàng y đang hấp tấp đi ra ngoài cửa tiến về phía mình. Chàng bèn nghĩ ra một kế bèn nấp vào một góc tường.

Diên Dư hình như chưa thấy Tạ Vân Nhạc nấp ở góc tường nên y rào chân đi qua. Chờ Diên Dư đi qua chàng liền theo sau và khẽ vỗ vai tên nọ một cái rồi nói:

- Này bạn họ Diên hãy dừng bước tôi có việc này muốn hỏi.

Diên Dư là người can đảm đến đâu lúc này y cũng mất hết hồn vía vội rào chân chạy lên hai bước.

Nhưng người phía sau lưng y tựa bóng theo hình không rời y một bước nào. Đến khi y nhìn rõ mặt người đó mới giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Ta có mắt mà không thấy Thái Sơn, nghe tiếng cười của người đàn bà động lòng chọc ghẹo qua kẽ cửa phòng người ta, thấy thiếu niên này trẻ tuổi và yếu ớt dễ bắt nạt nên mới sấn bước vào trong phòng, nếu không có bạn mình kịp thời kéo trở lại...

Không ngờ thiếu niên này khinh công lại cao mình đến thế chắc võ học lại còn tinh thông hơn thế nữa, nếu bạn mình không kịp lôi mình trở lại thì chắc mình bị một trận đòn như từ rồi. Có lẽ lúc này y giận vì câu chuyện lúc nãy mà đến kiếm ta, không ngờ lại gặp y ở đây. Võ học của y cao siêu như vậy ta làm sao đây?

Vân Nhạc thấy Diên Dư hoảng sợ cứ tùm tùm cười. Diên Dư thấy chàng cười như vậy càng hoảng sợ hơn, y định kêu gọi những đồng đảng ở Tam Tinh khách sạn ra cứu giúp. Tạ

Vân Nhạc nhanh tay điểm luôn yếu huyệt của Điền Dư chỉ thấy tên nọ trợn mắt há mồm không sao la thành tiếng được. Tà Vân Nhạc cười nhạt rồi nói:

- Tự ngài muốn chết chớ không thể trách tôi hạ độc thủ nhé!

Nói đoạn chàng nắm cổ tay Điền Dư kéo vào chỗ tối và nói:

- Sao ngài không nói đi, có phải ngài không thèm nói chuyện với tôi?

Điền Dư thấy đôi mắt Vân Nhạc trong bóng tối tựa như bóng cây đèn ló vẩy, lại rùng mình toát mồ hôi lạnh và cố gượng cười nói:

- Vừa rồi ở trong khách sạn tiểu nhân quá say cạn tính, tôi biết có lỗi xin ông tha lỗi cho.

Vân Nhạc đưa tay lên bịt miệng tên nọ lại và nói:

- Khỏi nói những việc đó. Bây giờ ta có việc cần này hỏi bạn.

Điền Dư nghe nói đỡ hoảng sợ, y thở dài một tiếng nghĩ:

- Là thật, không hiểu y muốn hỏi ta việc gì thế?

Nghĩ đoạn liền đáp:

- Xin ngài cứ hỏi, nếu tiểu nhân biết điều gì xin trả lời ngay.

Tà Vân Nhạc mỉm cười và hỏi:

- Có phải ngài là thủ hạ của Lâm lão đương gia Sơn chủ Hồng Nhĩ Sơn phải không? Xưa nay tôi vẫn hâm mộ phong độ nghĩa hiệp của Lâm lão đương gia.

Điền Dư nghe nói như vậy liền đáp:

- Vâng, tôi chính là thủ hạ của lão đương gia đây, chẳng hay ngài có việc gì muốn hỏi thế?

Tà Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Vừa rồi ở khách sạn tôi nghe thấy ngài nói Lâm lão đương gia thừa lệnh của Cung Môn Song Kiệt định bắt một người tên là Dư Vân phải không, chẳng hay ngài có thể cho tôi biết rõ nội dung ra sao?

Điền Dư giật mình lui lại một bước đáp:

- Đó là việc riêng của tề bang, vì quy luật của bốn bang hạn chế tiết lộ ra ngoài được. Việc này tôi không thể nói ra được.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng nói:

- Có thật ngài không chịu nói không? Chẳng lẽ ngài không sợ thủ đoạn của Quái Thủ Thụ Sinh?

Điền Dư nghe Vân Nhạc nói như vậy y giật mình kinh hãi la lớn một tiếng:

- Ngài là Dư...

Tà Vân Nhạc trầm giọng đáp:

- Phải, bây giờ người biết ta là ai rồi. Khôn hồn thì nói hết sự thể cho ta hay, ta sẽ tha cho mi.

Điền Dư không biết dừng khí ở đâu tới giờ chừng đẩy mạnh một cái quay đầu chạy liền. Sở dĩ y táo bạo như vậy vì y nghĩ:

- Hiện giờ Dư Vân đang ở đây ta nên về báo cho lão đương gia biết có phải là lập công lớn hơn không?

Vì tham niệm ấy nên y mới dám đánh Vân Nhạc và bỏ chạy. Điền Dư mới chạy được hai trượng bỗng thấy phía sau có sức hút thật mạnh kéo mình trở lại. Y kinh sợ vô cùng, rồi lại nghe thấy Vân Nhạc nói:

- Mi muốn chết thì cứ chạy về báo cho Lâu Đức Kính hay.

Điền Dư biết lúc này không thể chạy thoát, y liền đem hết âm mưu của Cung Môn Song Kiệt nói cho Vân Nhạc nghe. Thì ra âm mưu của chúng y như ý định của Cố cô nương và Vân Nhạc đoán ra.

Tà Vân Nhạc kể xong, Cố cô nương liền hỏi:

- Thế còn Điền Dư ra sao? Sao anh không nói nốt?

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Những việc ấy không cần nói ra em cũng biết anh giết chết ngay tại chỗ rồi.

Một lát sau thấy điểm tiêu nhĩ dẫn mấy tên ăn mày tới, Vân Nhạc trông thấy trong đó có một người ăn mày tuổi trạc trung niên, tinh quang ngoại lộ, nội công có đôi chút căn bản. Chàng bèn giữ người ấy ở lại còn mấy người kia chàng thưởng mỗi người hai lạng bạc rồi bảo họ giải tán ngay.

Chàng dẫn người ăn mày trung niên hành sự như thế nào và đưa y thoi vàng làm lộ phí.

Đêm hôm ấy hai người bịt mặt lén vào phòng của Vân Nhạc, khi tới trước giường chàng nằm độ năm thước hai người bịt mặt đó giờ kiểm lên đấm thẳng vào trong giường, rồi nghe kêu lên một tiếng ôi chà thật lớn...

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thiên mã hành không, song hiệp ra tay

Đêm đã khuya, gió lạnh đập vào giấy dán trên cửa sổ kêu “sè sẻ”. Trong một khách sạn nhỏ của Kỳ Huyện, Tạ Vân Nhạc với Cổ Yên Văn tuy nằm chung một giường nhưng hai người đắp riêng chăn.

Hai người trong lúc đang ngủ say bỗng nghe thấy trên mái nhà có tiếng động, cả hai cùng thức tỉnh ngay và biết có dạ hành đến định đánh trộm mình. Hai người lúc đi ngủ đều mặc quần áo ngoài nên vừa nghe tiếng động, chỉ hất chăn ra là dậy ngay tức thì và ần núp vào trong một xó tường, không hề có một tiếng động nào, như thể đủ biết khinh công của hai người cao đến bậc nào.

Trong phòng tối đen như mực, giờ tay không thấy năm ngón, hai người lẳng lặng chờ đợi kẻ địch tới nơi, bỗng nghe thấy cửa sổ mở kêu “két” một cái khẽ, hai người liền trông thấy cánh cửa mở ra, có lẽ vì bọn giặc này e ngại võ công phi phàm của hai người ở trong phòng cho nên mới khẽ tay mở cánh cửa sổ một cách cẩn thận như vậy.

Cửa sổ vừa hé mở Vân Nhạc đã thấy một cái bóng, tay cầm một chiếc gậy gỗ thò vào định chống hai cánh cửa sổ đó thì Cổ cô nương giờ ba ngón tay lên định búng một đồng tiền đồng, lại thấy cái bóng tay nọ rút mạnh một cái.

Ngoài cửa sổ không thấy động tĩnh gì cả nên đồng tiền trong tay Cổ cô nương vẫn chưa bắn ra.

Gió lạnh ở ngoài cửa sổ thổi mạnh ào ào, khiến cho hai người vừa ở trong chăn mới chui ra cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Kẻ giặc bên ngoài thấy trong phòng không có động tĩnh chút nào, nên mới dám lén vào.

Vân Nhạc và Cổ cô nương hai người trong thấy hai cái bóng đen, dùng một mảnh vải đen bịt mặt, trên tay mỗi người đều cầm kiếm từ từ đi tới trước giường, liền cùng tấn công tức thì.

Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu “cạch cạch”. Hai tên giặc nọ biết là mình đã hớ rồi, liền quay mình bỏ chạy. Bỗng nghe thấy có tiếng kêu “ôi chà”, một tên giặc bị ngã long lóc ra đất, thì ra y đã bị Cổ cô nương búng đồng tiền ra bắn trúng ngay mắt cá chân.

Còn một tên giặc nữa, tuy đã biết vào tròng của đối phương rồi, nhưng không biết kẻ địch ở nơi nào, chỉ có cách bỏ chạy là thượng sách hơn cả, bỏ mặc tên đồng bọn bị thương nằm đó, nhún mình nhằm phía cửa sổ nhảy ra, ngờ đâu y vừa nhảy rời khỏi mặt đất đã nghe thấy có một tiếng lạnh lùng nói:

- Quay trở lại!

Y bỗng cảm thấy hai chân như có móc sắt móc lại, đau buốt tận xương và thân hình bị va mạnh vào tường một cái, lăn ra chết giắc tức thì.

Thế rồi Vân Nhạc bật lửa thắp nến cho sáng lên. Cổ cô nương dùng ngón chân hất khăn bịt mặt của hai tên giặc nọ ra, tới khi nhìn kỹ bỗng la lớn một tiếng.

Tên giặc bị thương trợn trừng đôi mắt, cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Cổ cô nương, bây giờ cô mới biết rồi chứ? Em tôi có điều gì không nên, không phải với cô đâu, dù cô có chê em tôi, đó là một việc, nhưng cô không nên nhẫn tâm đến nỗi giết chết nó, có giỏi thì buông tha chúng tôi đi...

Cổ cô nương trợn ngược đôi lông mày, giờ tay tát vào mặt tên nọ một cái rồi giận dữ nói:

- Tên em đạo tặc của mi không bằng một con vật, đôi ba phen giờ trò hèn hạ ra trước mặt bọn cô nương, như thế không đáng chết hay sao? Các người còn mặt mũi nào đến đây tâm thù hờ y, tối hôm nay, bọn cô nương cho người được chết toàn xác để khỏi di hại người đời.

Nói xong nàng liền điểm tử huyết của tên nọ.

Tạ Vân Nhạc tuy không biết rõ nội tình ra sao, nhưng nghe hai người đối đáp cũng đã biết đại khái rồi, lúc này trông thấy Cố cô nương định chế tử huyết bọn kia, vội nói:

- Hãy khoan, trong khách điểm ta không nên giết chết người như vậy.

Nói đoạn chàng bước lên vỗ vai tên nọ nói:

- Bạn đi đi! Lần sau còn gặp chúng ta, tất không dễ nói chuyện như đêm nay đâu.

Lúc ấy tên giặc chết giấc cũng đã tỉnh từ từ bò dậy, định lên tiếng mắng chửi, Tạ Vân Nhạc nhảy tới cạnh y, ra tay nắm bả vai y đỡ dậy vừa cười vừa nói:

- Bạn, xin miễn khai khẩu, nhân lúc tâm ý của ta chưa thay đổi, mau mà bước đi đi.

Tên giặc ấy giận dữ nhưng cố nuốt lời không nói, chỉ khi khi cười nhạt một tiếng, quay đầu lại nói:

- Nhị đệ, chúng ta đi thôi.

Hai người đồng thời nhún mình nhảy ra cửa sổ đi mất.

Cố cô nương ngồi cạnh giường sụt sùi khóc, hình như oan ức vô cùng.

Vân Nhạc vỗ vai cô nương, an ủi:

- Em Vãn, có phải em trách anh đã thả hai tên giặc ấy đi hay không? Sự thật thì chúng chỉ ra khỏi đây vài trượng là đã xuống tuốt âm phủ rồi, như thế còn lo buồn làm chi.

Cố cô nương nghe xong vội chùi nước mắt, cười khi một tiếng và nói:

- Anh này khiếp quá, thật là kẻ giết người không thấy máu ra có khác.

Vân Nhạc đáp:

- Hành động của anh là diệt ác phải cho tận mà.

Nói xong, chàng rút hai thanh kiếm đang cắm ở trên giường ra. Chắc hai tên gian đó sử dụng hết sức, hai lưỡi kiếm mới đâm ngập vào trong phản những hơn nửa thước.

Cố cô nương không thấy Vân Nhạc hỏi tới hai tên gian, liền tự động nói ra trước.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Việc đó em khỏi phải nói anh cũng có thể đoán ra được tám chín thành rồi nên anh mới không hỏi lại em là thế. Vì có nói ra chỉ làm loạn trí óc của chúng ta thôi. Chớ những quân dâm tà ấy thì làm gì còn có những hành vi tốt đẹp nữa? Cứ nói chuyện chúng ban đêm đột nhập phòng người ta như thế này, tội chúng cũng đáng chết, huống hồ chúng còn mục đích khác nữa.

Cố cô nương thấy chàng không để cho mình nói ra sự thể cho hay, cũng biết chàng không muốn gọi nhớ lại câu chuyện đau thương ấy nữa, liền tùm tùm cười và ngả lưng xuống giường ngủ tức thì.

Vân Nhạc vẫn mặc nguyên quần áo nằm ngủ ngoài mép giường vì lo việc Cung Môn Song Kiệt, suốt đêm trằn trọc không sao ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, điểm tiểu nhị đã mướn được một chiếc xe lừa, liền gõ cửa vào thưa cùng hai người hay, thấy cửa sổ bị đánh vỡ tan rơi xuống đất kính hãi đến tròn tròn xoe đôi mắt và ngăn người ra.

Cố cô nương thấy vậy cười và nói:

- Đêm hôm qua có kẻ trộm lên vào, chúng tôi đã đánh đuổi chúng đi rồi. Chắc bác không hay biết gì phải không? Cửa sổ phải sửa chữa, tốn phí bao nhiêu chúng tôi trả cho.

Điểm tiểu nhị ngập ngừng nói:

- Chúng tôi đâu dám để cô nương phải trả tiền như vậy? Thưa cô nương xe lừa cháu đã mướn rồi, hiện đang đậu ở ngoài cửa. Cô nương có cần đi ngay, để cháu ra ngoài dặn họ sửa soạn trước.

Điểm tiểu nhị vừa nói vừa ngạc nhiên vô cùng, vì y thấy Cố cô nương thân hình mảnh khảnh như thế mà đánh đuổi được kẻ trộm thì quả thật không sao

tưởng tượng được.

Cổ cô nương trả lời bảo điểm tiêu nhị ra dẫn xe lừa sửa soạn đi ngay, vội thu xếp đồ dùng và quần áo ngủ vào trong cái bọc, Vân Nhạc tay xách cái hộp mây trong đựng Thái A và Quy Linh hai thanh bảo kiếm, rồi cùng nhau sát cánh đi ra.

Hai người leo lên xe lừa, tên phu xe quát roi một cái, bốn con lừa cất vó chạy liền. Ra Kỳ Huyện, đi thẳng Lạc Dương qua Trường Dạ.

Tạ Vân Nhạc và Cổ cô nương ngồi trong xe ẩm áp, ngó qua khe cửa xe nhìn ra bên ngoài, thấy trên đường cái quan thênh thoảng lại có một bọn người cỡi ngựa lưng đeo khí giới đi qua, và toàn là nhân vật võ lâm mặc quần áo màu đen cả. Người nào cũng vậy, đều cau mày lẳng lặng mà đi, hình như đang phụ trách một nhiệm vụ gì rất quan trọng thì phải.

Cổ cô nương không hiểu tại sao, liền hỏi Vân Nhạc. Chàng chỉ lắc đầu trả lời không hay biết gì cả, và nói:

- Nếu chúng không phải vì việc Dư Vân thì phía đằng trước tất phải có việc gì xảy ra, chớ chúng không biết chúng ta là ai đâu.

Thấy lời nói của chàng tựa như coi Dư Vân là một người khác vậy. Cổ cô nương không sao nhịn được cười.

Xe càng chạy càng nhanh, tựa như bay vậy, hai người thấy những cây cỏ ở bên lề đường như là phi qua trước mắt. Hai tiếng đồng hồ sau, Cổ cô nương có vẻ thấm mệt, tựa lưng về phía sau ngủ gật.

Tạ Vân Nhạc đang chăm chú để ý việc nhân vật trong võ lâm tại sao lại đi hấp tấp như thế? Xe đi được hai mươi dặm đường quả nhiên chàng đã hay rõ được đôi chút tại sao rồi, liền kéo màn cửa xe lên một chút, xa xa trông thấy phía trước mắt có mấy chục chiếc tiêu xa, tiêu sư hộ vệ có tới mười mấy người, ai nấy đều tay cầm khí giới đi xung quanh những chiếc xe đó giới bị, hình như họ đã phát giác phía đằng trước có người định chặn cướp vậy. Vì họ thấy những nhân vật võ lâm cứ phi ngựa qua lại trước đoàn tiêu xa luôn luôn.

Thấy vậy, Vân Nhạc liền hỏi phu xe phía đằng trước có nơi nào nghỉ ngơi không?

Một trong hai tên phu xe đáp:

- Thừa đại gia, còn mười dặm nữa thì tới Cao Gia Câu. Nơi đó nghỉ ngơi rất thích hợp, nhưng..

Thấy tên phu xe trả lời một cách ngập ngừng như vậy, Vân Nhạc đoán chắc chúng đã trông thấy tình hình trên dọc đường ra sao, nên mới lo âu như vậy.

Vì bọn phu xe quanh năm bốn ba trên đường cái quan này, kiến thức tất phải hơn người. Như những vụ cướp bóc chém giết lấy của chẳng hạn, họ chỉ trông thấy một cái là hay biết liền. Vân Nhạc vừa cười vừa an ủi hai tên phu xe rằng:

- Hai chú khỏi phải lo âu, đại gia đã hay biết rồi. Nếu cách đây không xa là một thị trấn, thì kẻ gian không khi nào hạ thủ cướp bóc đoàn tiêu xa trước khi ra khỏi Cao Gia Câu đâu. Hơn nữa chúng ta đây là khách qua đường, và không can dự gì tới chúng thì chúng cũng không làm phiền chúng ta đâu. Hai chú cứ yên trí cho xe chạy đi.

Phu xe thấy Vân Nhạc nói như vậy, khoan tâm vô cùng, vì chúng thấy khách ung dung như vậy đã đoán ra được một phần nào là khách trên xe không phải là người thường rồi.

Cổ cô nương đang ngủ gà ngủ gật, nghe thấy hai người nói như vậy vội thức tỉnh và mở mắt nhìn xem tình cảnh bên ngoài, vừa cười vừa nói:

- Em bảo có sai đâu, anh lại định đa sự phải không?

Tạ Vân Nhạc chỉ cười, chớ không trả lời. Xe của hai người đã lướt qua cạnh đoàn tiêu xa, Cổ cô nương trông thấy đoàn xe đó bỗng thất thanh kêu “ù” một tiếng, rồi hỏi Tạ Vân Nhạc rằng:

- Vân đại ca xem có lạ không? Đoàn tiêu xa này chỉ cầm mấy lá cờ thêu bốn con ngựa thôi, chớ không có dấu hiệu gì khác nữa, thật khác hẳn những đoàn tiêu xa khác?

Vân Nhạc liếc mắt nhìn, quả thực thấy chiếc xe nào cũng cầm một lá cờ thêu bốn con ngựa bằng chỉ đỏ, ngạc nhiên vô cùng, sau sự nghĩ ra hồi ở Trần Thái Tiêu Cục, trong khi đàm luận các nhân vật trong võ lâm, Lôi Tiểu Thiên có nói tới, bên cạnh chùa Tướng Quốc ở phủ Khai Phong, có một tiêu cục lấy tên là Thiên Mã, tổng tiêu đầu là Tư Mã Trọng Minh, người trong giang hồ tôn y là Bôn Lôi Kiếm Khách, võ công rất tinh thâm, lại nổi tiếng là người điềm tĩnh và đa mưu trí, năm nay tuổi đã ngoài bảy mươi, và cũng là bạn thân của cha mình xưa kia. Chàng liền nghĩ, nếu quả thật là ông ta thì thế nào ta cũng phải ra tay trợ giúp mới được.

Nghĩ đoạn, chàng liền bàn cùng Cổ cô nương một hồi.

Trong khi ấy, Vân Nhạc quả nhiên trông thấy trong bọn tiêu sư có một ông già râu tóc bạc phơ, đang gò cương ngựa lại ngắm trông đoàn xe, da mặt đỏ hồng, hai mắt sáng quắc, không thấy khòm tí nào, lưng đao trường kiếm, trông vẻ ung dung vô cùng.

Một lát sau, xe của Vân Nhạc đã tới Cao Gia Câu, chàng bảo xe đậu trước khách sạn Cao Thăng, liền cùng Cổ cô nương xuống. Phở kỵ trong khách điểm vội chạy ra nghênh đón hai người.

Khi vào tới trong khách sạn, hai người trông thấy trên khách sạn có năm người võ trang, mặt mũi trông rất gian ác, đang thì thầm nhỏ to với nhau.

Bọn chúng thấy hai người vào đều quay mặt ra nhìn, sau chúng bị sắc đẹp của Cố cô nương hấp dẫn, đều đắm đắm ngắm nhìn, quên cả chuyện trò.

Phổ kỵ dẫn hai người vào gian giữa, nơi đây có hai phòng. Cố cô nương liền vào căn phòng bên phía đông và dặn tên phổ kỵ dọn cơm nước lên ăn.

Vân Nhạc một mình đi ra ngoài cửa khách sạn đứng, để ý ngẫm năm tên đại hán nọ, xem chúng có phải định mưu mô cướp đoàn xe của Thiên Mã Tiêu Cục không?

Thiên Mã Tiêu Cục đã phái một tên tiên đạo đến khách sạn Cao Thăng để hỏi thuê mướn phòng ngủ trước. Bọn đại hán kia trông thấy người tiên đạo của tiêu cục, đều cười lớn tỏ vẻ khinh thị, Vân Nhạc thấy vậy liền hiểu biết ngay.

Lúc ấy đại đội tiêu xa của Thiên Mã Tiêu Cục tới nơi, tiếng người ngựa ồn ào làm chấn động cả thị trấn nhỏ này.

Bôn Lô Kiếm Khách Tư Mã Trọng Minh bước vào khách sạn, một bọn người khá đông theo sau, vật khiêng theo tỏ vẻ nặng nề vô cùng.

Bỗng thấy Tạ Vân Nhạc đứng ngay giữa cửa, họ đều liếc nhìn chàng một cái. Có lẽ thấy chàng khí phách phi phàm và mặt mũi anh tuấn mà người nào cũng từng tìm cười gật đầu chào một cái.

Vân Nhạc thấy lão tiêu đầu khí khái phi phàm cũng đáp lại bằng cái khẽ cười và lớn tiếng nói:

- Lão tiêu đầu đi xa như vậy chắc vất vả lắm.

Tư Mã Trọng Minh ngừng chân lại, ha hả cười và đáp:

- Bọn lão quanh năm sống trước mũi đao và kiếm quen rồi, đâu dám nói tới hai chữ vất vả được? Chẳng hay lão đệ quý tánh danh là gì?

Vừa nói lão tiêu đầu vừa đưa mắt nhìn cái xe lừa của Vân Nhạc đang đậu ngoài cửa khách sạn.

- Không dám, tôi họ Nghiêm...

Vân Nhạc vừa cười vừa nói tiếp:

- Vợ chồng tại hạ hôm qua ở Thái Nguyên bắt đầu đi, định đến thăm người bà con ở Lạc Dương, vừa rồi đi trên đường trông thấy lão tiêu đầu trong lòng hâm mộ vô cùng.

Tư Mã Trọng Minh vuốt râu mỉm cười nói:

- Ô, là Nghiêm lão đệ đấy, thật là hân hạnh vô cùng... Còn lão là Tư Mã Trọng Minh, lão cũng đi Lạc Dương, chúng ta đi cùng đường thật là may mắn quá.

Nói xong lão tiêu đầu liếc mắt nhìn năm người đại hán nọ một cái,

Vân Nhạc lớn tiếng cả cười đáp:

- Lão tiêu đầu, tại hạ tuy là một thư sinh nhưng danh vọng của lão tiêu đầu nổi tiếng khắp vùng Hạ Lạc Quan Trung, có thể nói bất cứ già trẻ lớn bé ai cũng nghe biết tên tuổi của lão tiêu đầu, tại hạ được may mắn biết bao, được làm quen với lão tiêu đầu như vậy.

Lão tiêu đầu vừa cười vừa đáp:

- Nghiêm lão đệ khéo ăn nói lắm. Lão còn chút việc bận, xin cho lão thất lễ đi trước.

Năm tên đại hán nhìn theo lão tiêu đầu, cười nhạt một tiếng rồi bước thẳng ra ngoài cửa tiến thẳng về đằng trước. Tạ Vân Nhạc cũng đóng cửa lại rồi đi vào trong phòng.

Bôn Lô Kiếm Khách Tư Mã Trọng Minh hầu như đã thuê hết cả khách sạn này vậy.

Vân Nhạc và Cố cô nương đang ăn cơm, bỗng nghe thấy tiếng cười của Tư Mã Trọng Minh vọng tới, Cố cô nương vừa cười vừa nói:

- Vân đại ca, anh thử đoán xem, kẻ đối đầu của Thiên Mã Tiêu Cục là ai? Có phải bọn giặc điều tra rõ ràng rồi mới ra tay không? Theo ý em chuyến đi này của tiêu cục hung nhiều lành ít, chưa biết chừng đêm hôm nay sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Vân Nhạc kinh hãi hỏi:

- Nhưng sao mà em biết là sẽ có việc không hay xảy ra?

Cố cô nương vừa cười vừa đáp:

- Thế mà anh cũng đòi làm đại hiệp. Có thể mà không nhận ra được! Bao giờ những lực lâm cự phách ra tay cũng phải chọn một địa điểm bí hiểm, ra

khỏi Cao Gia Câu bốn mươi dặm sẽ tới chỗ đường núi gỗ ghè nơi đó tên là Ngô Công Sơn Cốc (thung lũng con rít) là một nơi kẻ giặc ra tay rất thuận lợi. Và từ đây đi về phía nam tới Vương Ốc Sơn, em biết trên đó có một tên đại đao là Cửu Tử Mẫu Kim Hoàng Khai Nguyên Khai. Ngoài ra không ai dám ở đây sinh sự đâu.

Tạ Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Không ngờ em lại biết rõ được nhiều nhân vật lục lâm đến thế. Vậy thì nhất định chúng sẽ chặn cướp ở Ngô Công Sơn Cốc rồi.

Cố cô nương gật đầu, Vân Nhạc trầm ngâm không nói năng gì cả, cúi đầu ăn cơm rất nhanh.

Lúc ấy điểm tiêu nhị dẫn lão tiêu đầu bước vào, phía sau còn có một võ sư gầy gò, tuổi trạc bốn mươi đi theo nữa.

Vân Nhạc và Cố cô nương vội vàng đứng lên nghênh tiếp. Tư Mã Trọng Minh cả cười nói:

- Nghiêm lão đệ! Chẳng hay ngày nay hiền phu thế có lên đường không? Theo ý lão, nên ở lại đây nghỉ ngơi một đêm, rồi mai mốt hãy lên đường thì hơn.

Vân Nhạc giả bộ kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy? Xin lão tiêu đầu cho biết!

Tư Mã Trọng Minh trang nghiêm đáp:

- Chuyện này không phải một hai lời mà có thể nói hết được, đây lão xin giới thiệu người bạn này.

Nói xong lão tiêu đầu liền chỉ vào tên võ sư đứng phía sau nói tiếp:

- Vị này là một người rất đặc lực của lão, tên là Nhật Nguyệt Tiên Nhân Chương Lư Khôn.

Vân Nhạc liền giới thiệu cho Cố cô nương rồi vừa cười vừa nói:

- Mời hai vị hãy ngồi chơi. Lão tiêu đầu vừa biểu tại hạ hãy nghỉ lại một hay hai đêm đi có phải sợ giữa đường đi không yên tĩnh chăng?

Tư Mã Trọng Minh vuốt râu vừa cười vừa nói:

- Lão cũng không biết duyên cớ sao cả, nhưng thấy lão với đệ nhất kiến vi kiến, hình như đã gặp và quen nhau từ lâu năm vậy. Đồng thời lại thấy mặt lão đệ giống y như bạn tri kỷ xưa kia của lão, nhưng phong phanh người bạn đó đã bị người ám hại cho nên...

Vân Nhạc biết người bạn mà lão tiêu đầu định nói là cha mình Truy Hồn Phán Tạ Văn, trong lòng cảm động vô cùng, lại nghe lão tiêu đầu nói tiếp:

- Thôi việc này nói ra thì dài dòng lắm, hãy nói tới chuyện đi này trước đã. Đáng lẽ việc của tiêu cục lão đã giao cả cho con cái trông nom rồi, nhưng vì con lão bị đau nặng, bắt buộc dĩ mới phải thân hành bảo hộ tiêu xa tới kinh. Lúc trở về lại có một phú thương cần phải đưa châu báu về Lạc Dương nhờ lão giúp cho, vì nể nang lắm nên lão mới nhận món hàng này. Không ngờ suốt dọc đường cứ phát hiện tung tích của bọn giặc theo dõi luôn, nên mới khuyên hiền phu thế đi chậm một ngày là thế.

Vân Nhạc giả bộ kinh ngạc hỏi:

- Đường lối không được bình yên như vậy, vợ chồng tại hạ càng không dám đi một mình như trước nữa, có phải...

Chàng chưa nói dứt, Nhật Nguyệt Tiên Nhân Chương Lư Khôn đã cả cười nói:

- Lão tiêu đầu đã nhận xét sai rồi, hai vị này đều là nội gia cao thủ, cứ xem mắt hai vị thì biết ngay.

Vân Nhạc muốn nói xin đi cùng với tiêu cục, ngờ đâu bị Lư Khôn nhận xét ra Cố cô nương là người có võ học, cũng phải khâm phục lắm, vừa cười vừa đáp:

- Lư lão sư nói rất đúng, nhưng nội tử chỉ biết võ nghệ qua loa thôi, chứ đâu dám nhận là cao thủ được.

Tư Mã Trọng Minh vừa cười vừa nói:

- Lão có mắt như mù thiệt, thế mà không nhận ra được thím cô này lại là nội gia cao thủ...

Nói tới đây, bỗng có một phổ kỵ của tiêu cục hấp tấp chạy vào báo rằng:

- Thưa lão tiêu đầu, bỗng có một tên ăn mày, mặt rất hung ác, đến rò mó những tiêu xa của chúng ta, Hoàng tiêu đầu tiến lên ngăn cản, không ngờ bị con rắn độc cắn, ngã nằm lăn ra đất.

Lão tiêu đầu biến sắc mặt, vội cùng Lư Khôn chạy ra, Vân Nhạc nghe thấy có người của Cái Bang xuất hiện, cũng cùng Cố cô nương ra theo, để xem sao.

Lúc ấy, có một tên ăn mày, mắt toét, mũi tẹt, tay cầm một con Quái Xà đứng đó, trên mặt đất có bốn năm người của tiêu cục đang nằm rên rĩ kêu la. Bỗng thấy tên ăn mày la lớn nói:

- Những tiêu hàng này có coi vào đâu! Ta đến đây là muốn gặp gỡ chứ có thêm xin xỏ gì các người đâu, mà các người lại đuổi ta như vậy?

Lão tiêu đầu gạt mọi người tiến lên quát hỏi:

- Vị nào nhờ bạn đưa tin đến cho lão, xin nói tên người đó ra bằng không đừng có hòng rời khỏi nơi đây.

Người ăn mày tròn đôi vành mắt hoen đỏ lạnh lùng nói:

- Ta tưởng ai mà dám ăn nói ngang ngược với kẻ ăn mày này như vậy. Không ngờ lại là

Bôn Lôi Kiếm Khách đã tới, người bạn tốt đó là ai, thì chờ lát nữa sẽ biết, bây giờ không cần phải nói nhiều với tên ăn xin này làm gì!

Tư Mã Trọng Minh chờ cho tên ăn mày nói hết tiếng cuối cùng đột nhiên nhảy xổ lại hai tay đánh ra nhằm yếu huyệt ở hai bên tả hữu của tên ăn mày điểm tới.

Tư Mã Trọng Minh ra tay nhanh vô cùng và lựa chọn bộ vị rất thích đáng, dù tên ăn mày có tránh né nhanh đến đâu, huyệt đạo bên trái bị quét trúng một điểm, đau đớn đến nỗi đôi mắt ra, thét lên một tiếng, con rắn ngũ sắc dài chừng bốn thước ở bên tay phải của y đã nhắm Tư Mã Trọng Minh phi tới.

Lão tiêu đầu trông thấy tên ăn mày đã bị điểm huyệt rồi mà chưa thấy ngã xuống, cũng phải ngăn người ra kinh hãi thêm vì thấy công lực của tên ăn mày đó quả thâm hậu.

Phải biết Tư Mã Trọng Minh được cái tên Bôn Lôi Kiếm Khách là vì ngoài nội công đã đến mức tuyệt đỉnh rồi, bất cứ là quyền, chưởng, ám khí ra nhanh và đánh trúng không khác gì Bôn Lôi Trung Điện vậy.

Trong lúc lão tiêu đầu ngăn người ra thì con quái xà phi ra trước mặt chỉ còn cách hai trượng, ra tay chống đỡ không kịp nữa bỗng giữa người nhảy ra phía sau, nhưng con quái xà đó như bóng đuổi theo hình phi tới lè lưỡi, nhẹ nhàng sắp cắn tới đầu lão tiêu đầu rồi, những người trong tiêu cục trông thấy đều thất thanh la lớn, tình thế cấp biến đột nhiên ấy, con quái xà bỗng kêu lên một tiếng rồi chỉ nghe thấy tiếng “đẹt” một cái đã rơi xuống bùn, cựa quậy vài cái rồi ngã ra chết.

Trong lúc quái xà phi ra, tên ăn mày nọ cùng với tên đại hán có bản mặt gian ác, thấy có dịp may có thể thừa cơ được, cả hai cùng nhảy tới lên đánh lão tiêu đầu.

Tư Mã Trọng Minh trông thấy con quái xà chết một cách kỳ dị như vậy, còn đang ngạc nhiên và không hiểu, bỗng thấy tên ăn mày và gã đại hán song song nhảy tới vội lùi lại, song chưởng chia thành tả hữu đánh ra chỉ nghe “bộp bộp” hai tiếng, tiếp theo đó có hai tiếng kêu quái dị đã thấy thân hình của hai đối phương tựa như chiếc điều đứt dây vậy, bay lên không lộn ra ngoài xa năm sáu trượng mới rơi xuống đất, rồi bò dậy bò chạy tức thì.

Lão tiêu đầu lại càng ngăn người ra không hiểu thêm nữa, vì lão tiêu đầu trong lòng biết rõ, khi mình ra tay đánh thì chưởng lực của đại hán và tên ăn mày đã quét tới trước ngực rồi, chỉ cảm thấy thân hình rung động rất mạnh.

Chờ tới lúc mình ra chưởng đánh lại, chưa đụng tới hai người kia mà chúng bị bay đi xa như vậy, mới đoán thầm là Vân Nhạc đã ra tay, liền quay đầu trở lại nhìn Tạ Vân Nhạc và Cố cô nương một cái rồi mới bảo người mang những tên bị thương vào bên trong cứu chữa.

Lão tiêu đầu vừa đi vừa tự nghĩ rồi hỏi Nhật Nguyệt Tiên Nhân Chưởng Lư Khôn, nhưng Lư Khôn không biết gì, ngăn người ra một hồi mới đáp:

- Sao vậy? Ba người đó không phải lão tiêu đầu đánh bại... Như vậy cả con quái xà cũng không phải do lão tiêu đầu đánh chết.

Y lắc đầu lại nói tiếp:

- Tôi đứng ở hai bên cạnh vợ chồng Nghiêm lão đệ nhưng không thấy vợ chồng họ ngấm ngầm ra tay gì cả. Tôi đoán chắc không phải vợ chồng đó giúp đỡ, có lẽ một cao nhân nào khác giúp cũng nên?

Tư Mã Trọng Minh lại càng buồn bực vô cùng, vì bận lo cứu chữa người bị thương cho nên không kịp hỏi thêm nữa.

Sự thật hành động đó là Tạ Vân Nhạc và Cố cô nương ngấm ngầm ra tay tương trợ.

Quái xà là do Cố cô nương dùng Mai Hoa Trâm bắn chết còn tên ăn mày và đại hán là do Tạ Vân Nhạc dùng Bò Đê Thiên Chưởng đánh bay đi.

Từ khi được Bò Đê Bối Diệp Chân Kinh tới giờ đã ngấm ngầm học thuộc lòng rồi lại thêm chàng uống được nửa cây Thiên Niên Hà Thủ Ô và Trường Xuân Đơn, cho nên được thêm phần nửa giác công lực, nhờ vậy, chàng mới dung hòa được hai môn, Bò Đê Bối Diệp Chân Kinh và Di Lạc Thần Công mười bốn thức để sử dụng.

Cho nên nội công của chàng đột nhiên tinh tiến và đã đến mức thượng thặng rồi, nhưng nếu không vì Minh Lương đại sư tuổi đã ngoài bảy mươi, tự biết đời này không sao còn lấy được sự ân oán của giang hồ nữa, vì vậy cho nên mới hết sức dạy bảo Tạ Vân Nhạc thành một kỳ tài trong thiên hạ không tiếc dạy hết Nhật Môn Vô Thượng Tâm Phát, cốt ý giúp chàng tốc hành và đồng thời Vân Nhạc lại có thiên tư hơn người được như vậy.

Bằng không dù Vân Nhạc có khổ luyện ba mươi năm đi nữa cũng không sao học hết được tuyệt học của võ lâm như vậy. Đó là duyên nhân chứ người ta muốn cưỡng cầu cũng không sao được cho nên lúc Vân Nhạc thấy tên ăn mày kiêu ngạo vô cùng trông rất ngứa mắt, mới ngấm ngấm vận Bò Đẻ Thần Công ra hai ngón tay bên phải chờ tên ăn mày cùng đại hán nhảy đến truy kích Tư Mã Trọng Minh. Tay phải của chàng vẫn buông xuôi không cử động, chỉ dùng hai ngón tay búng khẽ một cái thân mình của hai tên nọ liền bị bắn ra xa tức thì.

Chính chàng cũng phải kinh hãi vì không ngờ sức của cái búng đó lại mạnh đến thế, hơn nữa lúc chàng phát Bò Đẻ Thần Công không có tiếng động gì cả nên mới khéo che lấp như vậy.

Lư Khôn nói chưa thấy chàng ra tay là vì y không để ý đến ngón tay của chàng mà thôi.

Vân Nhạc ngấm ngấm ra tay trợ giúp rồi khẽ kéo tay Cố cô nương về phòng. Cố cô nương không hiểu tại sao, nhưng cứ theo vào trong phòng.

Vân Nhạc thấy nàng ngờ ngác, không nhịn cười được liền nói tiếp:

- Vừa rồi anh mới nghĩ ra Tư Mã lão tiêu đầu là bạn chí giao của tiên phụ và anh biết chuyến đi này rất nguy hiểm, nếu bỏ mà không giúp đỡ thì trái với bổn phận hiệp nghĩa của chúng ta nhưng việc xử Nhâm Thất Cô không thể chậm trễ được. Cho nên chúng ta phải lợi dụng tốc chiến, tốc quyết nếu không đi cùng với Thiên Mã Tiêu Cục được thì phải mau mau tiêu giải bọn này đi mới khỏi lỡ cuộc hành trình của chúng ta nhưng mà...

Hai mắt chàng cứ nhìn vào mặt Cố cô nương ngấm ngấm. Cố cô nương thấy chàng nhìn như vậy xấu hổ vô cùng hai má đỏ hừng nũng nịu nói:

- Sao đôi mắt của anh cứ nhìn chòng chọc vào người ta như vậy để làm gì thế?

Tạ Vân Nhạc khẽ cười đáp:

- Nếu em cứ ăn mặc như thế này đi đường, thế nào cũng dụ dỗ bọn lục lâm dân tà đạo phi, thấy sắc đẹp của em mà nghĩ tới những việc làm bậy. Theo anh thì em nên cải nam trang thì hơn.

Cố cô nương liếc mắt nhìn chàng một cái, rồi đến trước bàn soi vào gương hóa trang.

Tạ Vân Nhạc bèn đưa cho Cố cô nương cái mũ vương, áo lông và đôi hia để cho nàng thay đổi. Chàng chờ cho tới khi nàng hóa trang xong bảo Cố cô nương quay lại để xem thì trông thật đẹp trai vô cùng. Nàng đứng cạnh Vân Nhạc không khác gì Phan An và Tống Ngọc tái thế vậy.

Vân Nhạc cứ khen ngợi luôn mồm. Bỗng nghe có tiếng gõ cửa, Vân Nhạc liền hỏi:

- Ai đấy, xin cứ vào!

Tư Mã Trọng Minh đẩy cửa bước vào và nói:

- Nghiêm lão đệ, là lão đây.

Lão tiêu đầu thấy Cố cô nương cải thành nam trang như vậy nghĩ thầm:

- Hai người thật là xứng đôi vừa lứa.

Nhưng lão tiêu đầu không nghĩ ra được vì lý do gì nàng phải cải nam trang như vậy, còn đang thắc mắc nhưng vì mới quen biết nhau nên lão tiêu đầu không tiện lên tiếng hỏi.

Vân Nhạc vừa cười vừa hỏi:

- Người bị thương của tiêu cục hiện giờ đã khỏi chưa?

Lão tiêu đầu cau mày, thở dài một tiếng và đáp:

- Y vừa mới thoát khỏi nguy hiểm thôi, người còn uể oải một lắm. Con quái xà ở trên tay tên ăn mày là Ngũ Hồ Cẩm Vân Nhiễm xuất xứ ở đất người Mèo rất hiểm thấy. Nọc độc của nó độc vô cùng, hễ bị nó cắn phải nọc độc liền theo máu chạy vào tim là chết liền, cũng may mấy người bị nó cắn biết bẻ ngay huyết đạo lại nên không bị chết. Còn như lão đây cũng bị phiền phức rất nhiều, như là thay máu hút độc chẳng hạn. Hiện giờ mấy người đó nguyên khí hao tổn rất nhiều cần phải nghỉ ngơi hàng tháng mới có thể phục hồi sức lực được.

Vân Nhạc liền an ủi nói:

- Việc này tuy không may mắn nhưng cũng có thể nói là may mắn được. Lão tiêu đầu khỏi lo âu như vậy. Vừa rồi tại hạ trông thấy tên ăn mày với tên đại hán nọ thật là hung ác vô cùng, tại hạ thấy rất chướng mắt, liền về phòng bàn với nội tử, và quyết định cho nội tử cải nam trang giúp lão tiêu đầu một tay và nhờ vậy tại hạ cũng được chiêm ngưỡng ít nhiều thiên hạ anh hùng.

Tư Mã Trọng Minh trong lòng mừng thầm và nói:

- Việc này lão đầu dám phiền đến lão đệ với tẩu tẩu như vậy.

Vừa rồi lão tiêu đầu thấy tên ăn mày và gã đại hán vô cơ bị bắn tung ra, đã đoán rằng thế nào cũng được một trong hai vợ chồng Văn Nhạc ngấm ngấm trợ giúp. Tuyệt học đã vô hình như vậy thực vô cùng hiếm thấy thật.

Nhật Nguyệt Tiên Nhân Trương Lư Khôn lại nói là không phải vợ chồng họ ra tay, thế nào cũng có một cao nhân khác trợ giúp lão tiêu đầu vẫn không tin cho lắm, lúc này vợ chồng Văn Nhạc lại tự động xin đi.

Lão tiêu đầu lại chứng minh rằng lời ước đoán mình không sai nhưng Văn Nhạc không nhận chịu là mình biết võ, chẳng lẽ chàng luyện tới mức Phản Hư Nội Liễm chẳng?

Nghĩ đến đây lão tiêu đầu ngấm nhìn chàng mấy cái nhưng không thấy chàng có điểm nào là khác thường cả.

Tạ Văn Nhạc vừa cười vừa nói:

- Giúp đỡ lẫn nhau đó là bổn phận của con người, tổng tiêu đầu hà tất phải nói đến lời cảm ơn làm gì. Bây giờ xin lão tiêu đầu hãy sửa soạn lên đường giải quyết sớm chừng nào hay chừng ấy.

Lão tiêu đầu gật đầu nhận lời, liền từ biệt ra khỏi phòng ngay, vừa đi vừa nghĩ ngợi:

- Mình lẫn lộn trong võ lâm bấy nhiêu lâu mới gầy dựng được cái danh vọng lớn như thế này, rốt cuộc vẫn nhờ vả đến người trẻ tuổi!

Lão tiêu đầu càng nghĩ càng buồn. Văn Nhạc thấy lão tiêu đầu ra khỏi phòng mới nói với Cố cô nương rằng:

- Giữa đường bất cứ xảy ra chuyện gì thì mình em ra tay thôi, chớ ngu huynh không dính dáng gì đến đâu nhé.

Cố cô nương nói:

- Như thế sao được... Anh...?

Văn Nhạc không thể để cho nàng nói tiếp vừa cười vừa đáp:

- Em chớ lo ngại, từ khi anh đã thông Nhâm, Đốc nhị mạch cho em rồi, bây giờ công lực của em tăng hơn xưa một bậc, lại học được Cửu Cung Chính Phán Âm Dương Bộ, Ngũ Hành Chương và Thái Cực Áo Ảnh Kiếm, ngu huynh tự tin ba môn võ học đó, tuy chưa có thể nói là tuyệt học hạng nhất của thiên hạ nhưng cũng có thể thi thố với bất cứ một người cao thủ nào trong võ lâm, như vậy tại sao em lại không tự tin như thế.

Cố cô nương nũng nịu cười nói:

- Sao anh lại tự tin đến thế.

Bỗng nghe ngoài sân lão tiêu đầu lớn tiếng cả cười, vừa đi vừa nói:

- Nghiêm lão đệ sửa soạn xong chưa? Chúng ta lên đường bây giờ.

Văn Nhạc và Cố cô nương ra cửa phòng nghênh đón và nói:

- Tại hạ không có gì phải sửa soạn cả, nói đi là đi ngay.

Cố cô nương hình như lần đầu cái nam trang nên lúc đi ra đường rất là ngượng ngịu, nên vừa đi nàng vừa khúc khích cười. Ra tới ngoài cửa thấy đoàn tiêu xa đã bắt đầu khởi hành. Tên tiền đạo giờ tay hét lớn:

- Từ... Mã... Phi... Đằng...

Thế là ở trong gió lạnh đoàn xe tung bụi phi thẳng về phía trước. Còn mấy người bị thương đã có mấy tên phở kỵ làm cáng khiêng đi. Lão tiêu đầu cứ để ý cái hộp trong tay Văn Nhạc, nhưng không tiện hỏi.

Lão tiêu đầu trèo lên lưng ngựa, Tạ Văn Nhạc và Cố cô nương ngồi trên lưng lừa của mình, quát mạnh một cái cả đoàn cùng tiến về phía trước.

Cao Gia Câu là một thị trấn chỉ có một dãy phố dài và chỉ có hơn một trăm gia đình ở thôi. Chớp mắt đoàn xe đã đi đến đầu phố đường lối bùn lầy khó đi, nên đoàn xe đến đây bắt buộc phải chậm lại.

Ra khỏi Cao Gia Câu, suốt dọc đường những dân quê nam phụ lão ấu đi thành từng đoàn và nhóm, tay cầm những giỏ đồ. Kê tới nhà bà con, chúc mừng năm mới, kê về nhà. Đi đi lại lại đông nghẹt cả đường cái.

Văn Nhạc và Cố cô nương thấy phục trang của phụ nữ ở đó rất kỳ lạ, nên ngẩn người ra xem.

Cố cô nương thấy Văn Nhạc cứ nhìn những người đàn bà, liền nũng nịu hờn giận nói:

- Hay ho gì mà anh xem mê mải thế? Thực là...

Vân Nhạc giật mình giật cưỡi đáp:

- Anh thấy những phục trang của họ kỳ lạ nên mới xem qua đây thôi, chẳng lẽ cấm nữa hay sao?

Cổ cô nương lườm chàng một cái rồi nói:

- Nhưng cái lối xem của anh khác hẳn người ta. Anh không sợ lão tiêu đầu cười sao?

Vân Nhạc cứ mỉm cười chớ không trả lời nữa.

Không bao lâu xe đã đi được hơn ba chục dặm đường, và đã bắt đầu đi vào những sườn núi, đường gồ ghề thật là khó đi.

Cổ cô nương lại nói:

- Phía đằng trước là Ngõ Côn Sơn Cốc đấy... (thung lũng có hình như con rít)

Nàng chưa nói dứt lời bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa phi nhanh, chớp mắt đã qua xe mình chạy chồm tới trước. Trên đoàn ngựa đó có mấy tên đại hán mà hồi nãy ngồi ở trong khách điểm, đang hò hét phóng thẳng hình như chúng có vẻ dọa nạt các tiêu sư của tiêu cục vậy.

Năm người năm ngựa như bay phi qua khỏi đoàn tiêu xa, rồi dừng lại ở một chân núi một chốc, lại phóng ngựa quay trở lại.

Cổ cô nương nghĩ thầm:

- Năm tên này khả ố thật, phải cho chúng nó đeo hoa (bị thương) đi về mới biết được sự lợi hại của ta.

Năm tên đại hán như bay chạy đến trước xe lửa, bỗng có một người kêu “ừ” một tiếng.

Thế là cả năm người đều gò cương ngựa đứng yên lại. Người vừa ra hiệu ban nãy lại nói rằng:

- Vừa rồi chúng ta rõ ràng trông thấy một con bé rất đẹp, tại sao bây giờ lại biến thành một gã con trai..

Bỗng nghe một tiếng thét kinh hồn, cả năm tên đều ngã lộn xuống ngựa, hai tay ôm mặt cứ lăn lộn giãy giụa trên đồng đất bùn. Những khe tay của tên nào cũng thấy máu tươi rỉ ra và kêu la thảm thiết.

Thì ra Cổ cô nương đã lấy ra mười mấy chiếc Mai Hoa Trâm cắm sẵn trên tay. Sau nghe thấy tên giặc kia nói những lời xúc phạm tới mình nên tỏ ra tức giận vô cùng liền búng những Mai Hoa Trâm ấy ra.

Thế là mười con mắt của năm tên nọ bị Mai Hoa Trâm xuyên qua. Chỉ nghe thấy Cổ cô nương cười nhạt và nói:

- Để cho mạng chó, mạng lợn các người còn sống như vậy bản cô nương đã là ban phúc đức lắm rồi.

Nói xong nàng quay lại bảo phu xe:

- Thôi cho xe tiếp tục chạy đi.

Bốn Lôi Kiếm Khách, Nhật Nguyệt Tiên Vân Trường cùng Lư Khôn hay tin vội quay trở lại thấy năm tên giặc thảm trạng như vậy trong lòng thương tiếc họ, cùng cảm ơn Cổ cô nương một tiếng rồi quay ngựa phóng về phía trước.

Đoàn tiêu xa lại đi được bốn dặm đường, bỗng nghe phía sau có tiếng vó ngựa phi tới. Thì ra có mười mấy người ngựa phi tới, tay chúng còn bồng theo năm tên giặc bị thương nơi mất nữa. Khi chúng chạy đến gần lão tiêu đầu lớn tiếng quát:

- Lão Tư Mã kia, phía đằng trước sẽ có tin hay báo cho mi.

Nói xong mười mấy tên đó quát ngựa chạy như bay đi liền. Đoàn xe đi được một lúc tới một nơi ngoài sơn khẩu, hai bên núi cao chót vót.

Cổ cô nương liền nói:

- Đây là sơn khẩu của thung lũng con rít cũng là nơi mà đối phương tấn công ta rất tiện.

Quả nhiên lão tiêu đầu ra lệnh cho đoàn xe ngừng lại.

Vân Nhạc đưa mắt nhìn, thấy nơi đây rất hiểm trở, bên phải có ba lối đi lên sườn núi nhưng vẫn yên tĩnh không thấy có tin gì, liền động lòng nghi.

Bỗng thấy hai bên sườn núi có hai chục bóng người xông ra thân pháp nhanh nhẹn vô cùng. Người đi đầu thân hình vạm vỡ, tuổi độ sáu mươi, râu tóc bạc phơ trông rất oai vệ, tiến lại trước mặt lão tiêu đầu Tư Mã Trọng Minh ha hả cười rồi nói:

- Tư Mã huynh cách biệt mười mấy năm, không ngờ tôn huynh phong độ vẫn như thường, thật đáng mừng.

Nói đến đây ông già đó sầm nét mặt lại nói tiếp:

- Khái mỗ với Tư Mã huynh không có xâm phạm nhau, lần này Khái mỗ có một người bạn nhờ giúp một việc không sao từ chối được, định ra mặt đặng hòa giải mối thù đó. Nhưng Tư Mã huynh liên tiếp đã thương mấy tên thủ hạ của mỗ như vậy thì nhịn sao được. Vậy Tư Mã huynh thử trả lời cho mỗ xem

Tư Mã Trọng Minh thấy người đó là giặc Vương Ốc Xương tên là Cửu Tử Mầu Kim Hoàn Khái Nguyên Khái. Biết tên này ngoài tâm địa độc ác ra, lại còn võ nghệ cao cường vô cùng, nay lão ấy ra tay, dù thua dù được cũng bất lợi cho mình. Nghĩ ngợi giây lát liền vừa cười vừa nói:

- Tường là ai không ngờ là Khái đương gia, chúng ta đã xa cách nhau lâu rồi, Khái đương gia nói như vậy thật khó trả lời cho tôi, vì ba ngày hôm nay suốt dọc đường Tư Mã mỗ cứ thấy tung tích giặc xuất hiện luôn luôn, không sao phân biệt được bạn hay địch, đồng thời quý bộ hạ chưa báo thân danh cho hay, nhất là ở trước khách sạn Cao Bưu có một tên ăn mày tay cầm con quai xà lăm cho mấy tiểu sư của tiêu cục bị thương. Tối lúc đó Tư Mã mỗ đây mới ra tay...

Nói tới đây lão tiêu đầu bỗng kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ người trong Cái Bang cũng là thủ hạ của Khái đương gia hay sao?

Nói tới đây lão tiêu đầu quát lớn ra lệnh:

- Đem mấy người bị răn cản bị thương cho Khái đương gia xem

Bọn phò kỵ của tiêu cục lập tức khiêng bốn cái cáng tới đặt trước mặt Khái đương gia. Khái Nguyên Khái mặt đỏ bừng, cau mày lại nói:

- Tên ăn mày đó không phải thủ hạ của Vương Ốc chúng tôi, Khái mỗ chỉ hỏi năm tên thủ hạ của tôi bị thương nơi mất thời.

Tư Mã Trọng Minh ha hả cả cười:

- Sao Khái đương gia hỏi kỳ vậy? Chưa biết đầu đuôi ra sao mà đã khiển trách Tư Mã Trọng Minh rồi, chuyện này là do thủ hạ của Khái đương gia với hai thiếu hiệp ngồi trên xe lừa kia, đó là mấy người ấy tự mang lấy họa, chớ còn trách ai nữa? Hơn nữa hai vị thiếu niên này không phải là người trong bọn của Tư Mã mỗ. Đó thị phi đã trắng đen như thế đó, còn Khái đương gia bảo có bạn nhờ vả, vậy chẳng hay là việc gì thế?

Khái Nguyên Khái liếc mắt nhìn Văn Nhạc và Cổ cô nương ngồi trên lưng lừa rồi cười khinh một tiếng nói:

- Bạn tốt chờ đã lâu rồi?

Nói xong Khái Nguyên Khái huyệt một tiếng còi thật dài, bỗng nghe ở trên đỉnh núi cũng có một tiếng huyệt còi y như thế, rồi ở trên không trung có một hình bóng phi xuống.

Tư Mã Trọng Minh đã nhận ra là Truy Phong Thần Kiếm Trần Nguyên Quỳnh. Người này cũng như Tư Mã Trọng Minh vậy, kiếm, chưởng, quyền, ám khí đều trứ danh cả.

Là môn hạ của Không Động, người cũng đứng giữa hai phái chính, tà. Tự xưng là một trong Trung Nguyên Cửu Đại Kiếm Khách.

Người đứng đầu của Đại Kiếm Khách là cha vợ của Tạ Văn Nhạc Triệu Khang Cửu, vì Truy Phong Thần Kiếm Trần Nguyên Quỳnh phải đứng tên ở dưới Tư Mã Trọng Minh cho nên trong lòng vẫn không phục, đã ba lần lên tiêu cục để khiêu chiến với Tư Mã Trọng Minh đều bị từ chối hết, bảo sự đặt tên đó là do thiên hạ bày ra chớ mình có muốn đâu, nhưng Trần Nguyên Quỳnh nhất định không nghe, phải đấu một phen mới xong.

Tư Mã Trọng Minh thấy Trần Nguyên Quỳnh ngang ngược vô cùng, bắt đắc dĩ phải ra tay đấu, nhưng lần nào Trần Nguyên Quỳnh cũng thua một thế. Lần cuối cùng vì y xuất kiếm quá độc Tư Mã tiêu đầu mới gỡ Tuyệt Kiếm Phủ Yểm Nguyệt ra đâm một cái, đối thủ bị thương ở cánh tay trái, thì rồi y mới hấp tấp bỏ chạy. Không ngờ mười mấy năm sau y lại ở đây định trả thù, cho nên lão tiêu đầu mới hận y quá vô sỉ như vậy!

Tư Mã Trọng Minh thấy Trần Nguyên Quỳnh bước lên một bước liền nói:

- Trần đạo sư, Tư Mã mỗ đã biết đại ý của bạn rồi, việc quá khứ đã tiêu tan như mây rồi, Trần lão sư hà tất vì tên tuổi trên dưới mà gây thù gây hận như thế?

Truy Phong Kiếm Trần Nguyên Quỳnh cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Im mồm, chúng ta là người trong võ lâm thà đành chịu chết chứ không để mất tên tuổi. Cái thù bị thương ở cánh tay kỳ trước khiến Trần mỗ ẩn trong núi mười năm liền, đã nghĩ ra được một pho kiếm pháp Tinh Tuyệt Thiên Nhân, quý hồ người thắng được một thế của Trần mỗ thì Trần Nguyên Quỳnh này tự động xóa bỏ mấy chiêu Truy Phong Kiếm đó ngay.

Tư Mã Trọng Minh thấy Trần Nguyên Quỳnh kiêu ngạo như vậy không nhịn được, quát lớn một tiếng:

- Trần Nguyên Quỳnh, lời xảo trá của bạn không khi nào lừa dối nổi Tư Mã Trọng Minh đâu, nếu quả thật bạn muốn thử tài với ta thì cứ việc đến tiêu cục, Tư Mã Trọng Minh này vui lòng nghênh đón ngay. Nhưng bây giờ rõ ràng bạn xúi giục Khái đương gia muốn cướp tiêu xa của ta, muốn làm Tư Mã

Trọng Minh này xấu hổ và tên tuổi như thế nào có phải không?

Trần Nguyên Quỳnh cũng lớn tiếng nói:

- Bây giờ, Trần mỗ có phải hạ người như thế đâu! Trần mỗ chỉ ở nhờ nhà Khải đương gia thôi. Sự thật thì Cung Môn Song Kiệt và Lâu Kinh Đức đến đây nhờ Khải đương gia truy nã vụ án đồ máu ở Thái Nguyên tên là Dư Văn cho nên mấy ngày hôm nay Khải đương gia mới cho người đi khắp nơi dò thám, vô tình chúng nghe bạn áp tải tiêu xa qua đây nên mỗ mới tới đây để quyết một phen thắng bại. Đại trượng phu hành sự quang minh lỗi lạc, mà bạn lại bảo ta có ý muốn cướp tiêu xa thì thật buồn cười.

Nói đoạn đôi mắt y trợn ngược oai nghi vô cùng.

Trong lúc hai người đang đấu khẩu, Cửu Tử Mẫu Kim Hoàn Khải Nguyên Khải nhún mình nhảy tới trước xe lừa, đưa mắt nhìn Cố cô nương và Vân Nhạc cười lật một tiếng nói:

- Hai tên tiểu bối này quả thật không biết trời cao đất rộng gì cả, dám dă thương thù hạ của lão không lẽ các người không hiểu giới điều của lão phu ra sao ư?

Vân Nhạc và Cố cô nương cùng lớn tiếng cả cười nhưng vẫn ngồi trên đệm xe không thay đổi hình dáng mà vượt qua lưng lừa xuống đứng trước mặt Khải Nguyên Khải nhanh nhẹn vô cùng. Người nổi tiếng như Khải Nguyên Khải mà cũng không thấy hai người dùng thân pháp gì mà nhảy xuống nhanh như vậy.

Cố cô nương cái trang nam trang đứng cạnh Vân Nhạc thật đẹp đôi và tỏ ra anh tuấn hơn trước nhiều. Khải Nguyên Khải thấy hai người đẹp trai như vậy cũng phải khen thầm, nhưng lại thấy thân pháp của hai người kỳ lạ và nhanh như vậy cũng phải kinh hãi, y lùi về phía sau một bước và ngăn người ra.

Cố cô nương dùng giọng mũi hừ một tiếng rồi đáp:

- Chúng ta không cần biết giới điều gì của người cả. Dù có những giới điều đó thì chỉ có thể đối xử với tụi giặc trộm mà thôi. Ta hỏi người, người tới đây để làm gì và muốn hỏi ai?

Khải Nguyên Khải cười quái dị một tiếng rồi đáp:

- Lão phu làm việc gì cũng vậy, xưa nay không có mục đích và tiêu chuẩn gì cả. Chỉ biết là ai chạm tới lão phu là lão phu lôi tận mặt người đó ngay.

Một tiếng bạt tai rất nhanh thoát phát ra từ má trái của Khải Nguyên Khải. Trên má của tên tướng giặc có một vết bàn tay đỏ hiện lên. Khải Nguyên Khải cảm thấy tối tăm mặt mũi. Thì ra Vân Nhạc thấy y ăn nói ngông cuồng như vậy nên đánh luôn một bạt tai. Những thủ hạ của Khải Nguyên Khải thấy vậy đều kinh hãi vô cùng vì chúng không thấy Vân Nhạc ra tay mà đã tát được thủ lĩnh của chúng rồi.

Nhật Nguyệt Tiên Nhân Chương Lư Không thấy Khải Nguyên Khải đi tới gần xe, y lo ngại họ hai thiếu niên nọ ngấm ngầm giơ tay ra hiệu hai tiểu sư tới, nhưng tới khi y thấy

Khải Nguyên Khải bị tát một cái ngạc nhiên vô cùng, vì chỉ biết Cố cô nương có võ thôi chứ có ngờ đâu Vân Nhạc lại giỏi như vậy. Trong lúc này lòng y mới khoan khoái.

Hiển nhiên cái tát của Tạ Vân Nhạc rất mạnh nên Khải Nguyên Khải một lúc lâu mới định thần được. Y bỗng thét lớn một tiếng giơ hai tay lên nhảy xổ lại nhưng thân hình của y chưa nhảy lên má bên phải của y lại bị tát một cái nữa.

Cố cô nương thấy thân hình và bộ pháp của Vân Nhạc uy diệu như vậy cũng ngửa tay giữ luôn Cửu Cung Chính Phán Âm Dương Bộ Pháp ra. Thân hình của nàng nhanh như chớp và giơ tay ra, “bộp” một tiếng và tát luôn vào má bên phải của Khải Nguyên Khải tức thì.

Khải Nguyên Khải là một nhân vật có tên tuổi như vậy mà trước mắt thủ hạ bị tát mấy cái như vậy nào chịu đựng được. Y bèn rút khí giới độc môn của mình ra. Ngờ đâu Tạ Vân Nhạc đã nhanh tay nắm lấy hai cánh tay của y và nói:

- Khải Nguyên Khải chớ có...

Chàng vừa nói vừa chỉ Tư Mã Trọng Minh nói tiếp:

- Hãy chờ các người kia thắng bại ra sao đã rồi chúng ta hãy ra tay cũng chưa muộn.

Nói xong chàng không chờ Khải Nguyên Khải trả lời buông cánh tay phải ra, tay trái kéo Cố cô nương phi thân lên.

Khải Nguyên Khải vẫn đứng ở chỗ cũ hai tay để ở lưng và từ từ buông thông xuống, y tự nghĩ:

- Hai thiếu niên này võ công phi phàm như vậy, chỉ xem chương của họ, chỉ cầm vào cánh tay của mình mà mình đã hết sức lực tức thì. Thủ pháp này quả thật từ nhỏ đến giờ mới thấy có một lần này thôi.

Nghĩ đoạn y thở dài một tiếng rồi nói:

- Khải Nguyên Khải người còn xưng hùng xưng bá gì nữa. Hai thiếu niên vừa rồi dùng thân thủ và bộ pháp đó chỉ trong nháy mắt đã hoàn thành mấy

động tác cùng một lúc, như vậy mới là cao thủ trong thiên hạ, chứ tài ba của mình còn kém họ xa lắm.

Nói tới đây, bao nhiêu hùng tâm của y đều tiêu tan như một làn khói và từ từ quay đi, nhưng y có biết đâu người thiếu niên mà y gặp gỡ mới đây là một kỳ tài trong giới võ lâm đương thời.

Hãy nói Bốn Lôi Kiếm Khách Tư Mã Trọng Minh cùng với Yên Phong Thần Kiếm Trần Nguyên Quýnh hai người đều cầm kiếm giờ thẳng ra, lưng hơi khòm lại từ từ đi vòng quanh di chuyển tựa như hai con thú đang cầm cự đấu với nhau vậy. Ai cũng không dám ra tay trước. Vân Nhạc thấy vậy cười thầm. Đột nhiên Trần Nguyên Quýnh tấn công luôn chín kiếm cùng một lúc hóa thành một cái lưới sáng bao vây Tư Mã Trọng Minh nhanh nhẹn vô cùng.

Quả thật không hổ danh là Truy Phong Thần Kiếm.

Vân Nhạc thấy kiếm pháp của Trần Nguyên Quýnh thoát thủ ở Phong Lôi Kiếm Pháp của phái Không Động và thêm thắt vào những thế kiếm tự y phát minh ra nên pho kiếm pháp này mới quái dị và nhanh chóng vô cùng. Còn Bốn Lôi Kiếm Khách Tư Mã Trọng Minh xoay kiếm chống đỡ trong lúc Trần Nguyên Quýnh tấn công... Cả hai cùng là danh thủ và kiếm pháp phi thường nên trận đấu vô cùng sôi nổi.

Vân Nhạc vừa nhìn Cổ cô nương cười nói:

- Hai người đều siêu phàm thực học chứ không phải là những kẻ chỉ có hư danh mà thôi. Anh thấy nhị hủ tương tranh tất hữu nhất thương, bất cứ bên nào bị thương đều cũng không nên cả.

Cổ cô nương nghe thấy Vân Nhạc nói như vậy hiểu ngầm là bảo mình ra giải hòa cho họ và cũng để cho mình dương danh trước mặt mọi người, liền liếc nhìn Vân Nhạc và tủm tỉm cười một cái rồi chân bước lên mượn một trường kiếm của một võ sư trong Thiên Mã Tiêu Cục phi thân vào vòng đấu. Hai chân của nàng chưa đụng đất đã múa kiếm xông vào đây Tư Mã Trọng Minh và Trần Nguyên Quýnh ra xa ba bước.

Tư Mã Trọng Minh đã biết trước như vậy cho nên không ngạc nhiên cho lắm, duy có Truy Phong Kiếm Trần Nguyên Quýnh là ngạc nhiên vô cùng và nghĩ thầm:

- Không hiểu thiếu niên này là người như thế nào mà phát ra những thế kiếm, bề ngoài trông rất thường mà sự thật bên trong biến hóa vô cùng, sức lực mạnh kinh hồn. Vậy người này là ai?

Y vừa nghĩ vừa ngăn người ra.

Cổ cô nương buông kiếm xuống vừa cười vừa nói:

- Hai vị gây được tên tuổi không phải là dễ đâu, hà tất tranh đấu như vậy làm gì, thà bắt tay giảng hòa có hơn không?

Truy Phong Thần Kiếm Trần Nguyên Quýnh cả giận đáp:

- Đây là việc của lão với Tư Mã, không việc gì đến người.

Cổ cô nương mỉm cười đáp:

- Không hiểu Trần lão sư có chuyện gì gây hấn với Tư Mã lão tiêu đầu, chẳng hay có thể cho chúng tôi biết được không?

Trần Nguyên Quýnh mặt đỏ bừng một hồi mới khảng khái nói ra.

Cổ cô nương ha hả cả cười nói:

- Chúng ta luyện võ để cường thân kiện thể và để chống cự ngoại xâm chứ vì sự đặt tên tuổi mà quyết đấu như vậy, quả thật hậu sinh chưa thấy bao giờ.

Trần Nguyên Quýnh lớn tiếng nói:

- Sao lại không có, cứ nói chuyện hai trăm năm gần đây. Cứu đại phái mấy lần đầu võ trên núi Hoa Sơn, chẳng tranh chấp về tên tuổi là gì?

Cổ cô nương mỉm cười nói:

- Đó là các đại môn phái, phát huy vấn đề võ học của họ khác với sự tranh chấp của hai vị nhiều...

Trần Nguyên Quýnh nổi giận đến phồng mồm tròn mắt lớn tiếng nói:

- Theo như lời nói của lão đệ thì lão ẩn dật mười năm trong núi hoang khổ luyện kiếm học như vậy chẳng lẽ lại là công dã tràng hay sao?

Cổ cô nương cười nhạt một tiếng đáp:

- Không, hậu bối không coi thường lão tiền bối. Quả thật kiếm pháp của tiền bối còn nhiều sơ hở lắm. Mười năm vất vả của lão tiền bối đã mất công thật đấy. Pho kiếm pháp của lão tiền bối hề gặp người cao mình là bị thất bại ngay.

Cứ nói hậu bối đây mà không dám tự cho mình là cao mình, nhưng kiếm pháp của hậu bối lại còn kín đáo hơn, nếu lão tiền bối không tin cứ việc ra đây

đấu thử xem. Nếu trong mười thế kiếm mà lão tiền bối tấn công hậu sinh được một kiếm thì hậu sinh tự nguyện tôn xưng lão tiền bối là Vô Lâm Đệ Nhất Khoái Kiếm.

Truy Phong Kiếm Trần Nguyên Quýnh thấy Cổ cô nương tự tin như vậy, chắc phải có tài ba thế nào mới dám đòi thử thách như vậy.

Trong lúc y mãi đang suy nghĩ và liếc mắt nhìn Tạ Văn Nhạc thấy chàng đang mỉm cười, sồn lòng nghĩ thầm:

- Hai thiếu niên này chắc là cùng bọn với nhau, võ công của chúng chắc cũng ngang nhau. Chỉ một tên đấu với ta, chưa chắc ta đã chống nổi, nếu ta may mắn thắng thiếu niên này một miếng tên kia thế nào cũng ra tay tiếp đấu, hậu quả sẽ không sao tưởng tượng được.

Như vậy danh vọng của mình có bại trong tay Trọng Minh còn có thể nói được, nếu...

Nghĩ đến đây, Trần Nguyên Quýnh phân vân không biết phải xử trí ra sao cho phải liền thở dài một tiếng rồi nói:

- Lão đệ nói rất đúng, sự tranh chấp giữa lão với Tư Mã lão sư quả thật vô vị, còn lão đệ bảo trong mười thế kiếm mà lão tấn công được một thế thì hơi quá đáng một chút. Thôi được mời lão đệ hãy tấn công trước, nhưng lão phải nói trước, chúng ta đấu thử với nhau đây, lão chỉ muốn lĩnh giáo tuyệt học của lão đệ thôi, chớ không phải giành cái tên Vô Lâm Đệ Nhất Khoái Kiếm đâu.

Cổ cô nương mỉm cười và nói:

- Hậu sinh chỉ phòng thủ chớ không tấn công, mời lão tiền bối hãy ra tay tấn công trước.

Trần Nguyên Quýnh gật đầu đáp:

- Thôi được, lão xin thất lễ trước.

Nói đoạn Trần Nguyên Quýnh múa kiếm tấn công liền mười thế, nhanh nhẹn vô cùng. Cổ cô nương mỉm cười, lùi lại nửa bước, múa kiếm lên chống đỡ. Hai kiếm vừa chạm nhau, Trần Nguyên Quýnh đã cảm thấy một sức lực ngầm của thân mình Cổ cô nương phát ra mạnh vô cùng. Vội thu kiếm lại lùi về phía sau một bước.

Thế rồi, bất cứ Trần Nguyên Quýnh dùng thân pháp và kiếm pháp nhanh đến đâu cũng bị tiềm lực của Cổ cô nương đẩy lui tức thì.

Lúc này, Cổ cô nương mới cảm thấy Thái Cực Áo Ảnh Kiếm của người yêu dạy cho, oai lực quả thật mạnh vô cùng. Đây mới chỉ chống đỡ thôi, chớ tấn công thì mình thắng địch dễ như trở bàn tay.

Văn Nhạc thấy vậy cười một cách dửng dưng như đã biết trước điều này rồi. Tư Mã Trọng Minh kinh ngạc, Cửu Tử Mẫu Kim Hoàn Khải Nguyên Khải kinh hãi biến sắc mặt.

Nói tóm lại mấy người tại đó thấy nàng biểu diễn võ nghệ một cách cao siêu như vậy, ai nấy đều có một phản ứng khác nhau.

Chỉ trong nháy mắt Trần Nguyên Quýnh đã tấn công được tám miếng võ liền mà vẫn không ăn thua gì. Trong lòng nóng ruột vô cùng và tự biết nếu có đánh thêm hai miếng nữa cũng không sao thắng nổi đối phương, thì sẽ xấu hổ với mọi người liền nghĩ thầm:

- Lúc này có lẽ ta mất hết tiếng tăm...

Trong lúc Trần Nguyên Quýnh sắp ra tay đánh miếng thứ chín, đột nhiên thấy sáu bảy cái bóng đen nhanh như chớp, từ trên không như bay nhảy xô xuống, Trần Nguyên Quýnh và Cổ cô nương thấy mấy người này thân pháp cao siêu vô cùng liền lùi ra phía sau mấy bước.

Cửu Tử Mẫu Kim Hoàn Khải Nguyên Khải thấy rõ mặt kẻ đó, cả mừng la lớn lên một tiếng:

- Ngao sư bá...

Cổ cô nương nhìn rõ mặt thấy bốn người đều là những ông già mặt áo vải vàng, râu tóc như nhau. Cả bốn người sắp hàng một, người đứng về phía phải, bộ mặt âm dương, mà bên trái tia hồng là một cái sẹo lớn, hầu như lấp hết nửa bên mặt. Người thứ hai mặt dài như mặt ngựa, mắt thì nhỏ như mắt chuột, trông thật không cân xứng chút nào.

Người thứ ba, trên mặt đầy những nét nhăn. Còn người cuối cùng đứng phía bên trái là một hòa thượng mặt rỗ nhằng nhịt, nhưng hai mắt rất sáng.

Sau bốn ông già có ba đại hán tuổi trạc trung niên, đều mặc áo đen.

Khải Nguyên Khải gọi xong một tiếng liền nhảy tới cúi chào bốn ông già.

Ông già mặt âm dương mỉm cười nói:

- Khải hiền đệ, lệnh sư có mạnh giỏi không?

Nói đến đây ông già đưa mắt nhìn quanh một vòng rồi nói tiếp:

- Các người sao lại tranh chấp như thế?

Khải Nguyên Khải buông xuôi tay trả lời:

- Cảm ơn sư bá, thì ra sư bá vẫn được mạnh giỏi.

Y liền đem chuyện đấu kiếm của mấy người nói cho ông già nọ nghe.

Ông già mặt âm dương ha hả cả cười nói:

- Lão mấy chục năm không xuống núi, không ngờ có bọn tiểu bối này xưng hùng là kiếm khách, đã thế mà còn tranh giành tên tuổi và ngôi thứ nữa.

Nói xong y cả cười một hồi, còn ba ông già kia mặt lạnh lùng tựa như ba con quỷ nhập tràng vậy.

Trần Nguyên Quýnh biến sắc mặt, tỏ vẻ giận dữ. Tư Mã Trọng Minh vội đi tới cạnh Vân Nhạc. Mọi người lại nghe thấy ông già mặt âm dương nói:

- Phong thanh trên võ lâm ở Trung Nguyên có xuất hiện một Quái Thủ Thụ Sinh tự là Dư Vân, gây nên biết bao mưa máu gió tanh. Đứa cháu họ xa của lão tên là Ngao Hóa cũng chết trong tay tên ấy, nay lão nhận được tin của Chí Không, là đồ đệ của Ngao Hóa và Cung Môn Song Kiệt cầu cứu nên bốn lão già bắt từ này mới tái hạ sơn...

Khải Nguyên Khải tiếp lời bẩm rằng:

- Tiểu diệt cũng nhận được giấy mời của Cung Môn Song Kiệt, mấy ngày hôm nay đã cho thủ hạ đi dò thám, nhưng mãi cho đến hôm nay cũng chưa tìm được tung tích gì cả.

Vân Nhạc cười thầm, Cổ Yên Vân hơi biến sắc mặt, liếc nhìn Dư Vân một cái.

Ông già mặt âm dương cả cười nói:

- Dù hành tung của nó có lén lút như ma quỷ đi chăng nữa cũng không sao thoát khỏi đôi mắt thần như điện của lão trừ phi nó đã chết, chớ không có lý nào không kiếm ra được.

Vân Nhạc dùng giọng mũi “hừ” một tiếng thật lớn.

Ông già mặt âm dương liếc chàng một cái lại nói:

- Việc này cũng chả cần vội vả làm gì, hãy chờ bọn lão phu tới chùa Trấn Phong rồi hãy bàn tán sau...

Nói xong y lại nhìn Vân Nhạc và Cổ cô nương hai người và vừa cười vừa nói:

- Hai thằng nhãi con kia, nhân phẩm của các mi cũng khá đẹp đấy, nếu các mi muốn xưng hùng trong võ lâm, thì một năm sau lên Tòa Vụ Phong trên núi Cao Ly Công kiếm lão già này là được rồi.

Nói xong y và sáu người kia chỉ nhún mình một cái đã đi ra xa mấy trượng rồi.

Vân Nhạc nhìn theo cười “khì khì” mấy tiếng. Tư Mã Trọng Minh thấy vậy ngơ ngác vừa cười vừa nói:

- Nghiêm lão đệ, bốn người vừa rồi, bốn mươi năm trước đây ở trên Phù Dung Phong núi Hoa Sơn, đánh bại năm vị sư của phái Thiếu Lâm oai trấn thiên hạ, mà trong võ lâm người ta kêu là Cao Ly Công Sơn Tứ Lão sau đó liền ảm đạm không hạ sơn nữa. Bây giờ vì việc Quái Thủ Thụ Sinh nên bốn vị lại hạ sơn lần nữa, chắc trong võ lâm cũng lại thêm một lần đại chiến.

Vân Nhạc chỉ trả lời bằng một tiếng “ừ” rồi không nói nữa.

Trần Nguyên Quýnh vừa cười vừa nói với Cổ cô nương rằng:

- Kiếm thuật của lão đệ quả thật cao minh, mỗi thực khám phục vô cùng, chuyện rắc rối của mỗ với lão Tư Mã lão sư vì nể mặt lão đệ nên coi như bỏ, chúng ta sẽ gặp trong một ngày khác.

Nói xong y liền quay người bỏ đi tức thì.

Trong lúc Vân Nhạc và Tư Mã Trọng Minh nói chuyện, thì bọn bộ hạ của Khải Nguyên Khải bỏ đi mất tung tích tự lúc nào rồi.

Tư Mã Trọng Minh liếc nhìn xung quanh rồi cau mày cười một tiếng và nói:

- Tên Khải Nguyên Khải này tiểu nhân lắm, chuyện rất nhỏ y cũng báo thù cho được. Bây giờ y thấy thời cơ đã mất, nên mới lên bỏ đi như vậy, nhưng mong lão đệ cùng quý phu nhân, phải đề phòng mới được.

Tạ Vân Nhạc cảm ơn lời chỉ giáo đó và đáp:

- Từ đây trở đi, đi đường tôi thấy bình tĩnh, xe lửa của tôi chạy nhanh nên muốn đi trước một bước, để sớm tới Lạc Dương. Một ngày kia nếu tại hạ rảnh rỗi thế nào cũng tới để khai phong bát yết.

Tư Mã Trọng Minh có vẻ luyến tiếc liền đáp:

- Thế nào hiền phụ phụ cũng phải tới, lão ca sẽ đợi ở tiêu cực.

Vân Nhạc nghe lão tiêu đầu gọi mình là lão tiêu đầu, trong lòng hồ thẹn vô cùng, vì lão tiêu đầu là bạn cũ của cha mình, khi nào lại hỗn loạn như thế được, nhưng lúc này không tiện nói rõ.

Nghĩ đoạn chàng cùng Cô cô nương bước lên xe lửa mỉm cười từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Quỷ thủ đoạt hồn, ngân phát tán sinh

Long Môn là nơi kỳ hiểm ở trên núi Khuyết Sắc ở ngoài phía nam thành Lạc Dương chừng hai mươi năm dặm. Ngày hôm đó là mừng năm tháng giêng.

Lập Xuân đã qua, trên núi Khuyết Sắc này không còn có vẻ gì là xuân cả, tuyết vẫn phủ đầy núi, cây cỏ vẫn trơ trụi chưa mọc mầm, trên đường núi có hai thiếu niên cưỡi ngựa phi tới. Cả hai cùng mặc áo da màu huyền, lưng đeo cổ kiếm, đầu đội mũ ni bốn múi, đeo mặt nạ da người, ăn mặc như nhau chỉ phân biệt được ở chỗ cao thấp mà thôi.

Cả hai đều không nói năng gì, thúc ngựa phi nước đại phóng qua, rồi cùng gò cương ngừng lại trước một sơn động. Sơn động đó có nước chảy bên dưới trông rất đẹp. Thiếu niên nọ nói:

- Có lẽ nơi đây sắp đến ở gác của Nhâm Thất Cô rồi, chắc nơi đây thế nào cũng có người ở.

Hai thiếu niên đó là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc và Yên Văn cô nương.

Vân Nhạc trầm ngâm một lát rồi vừa cười vừa nói:

- Chúng ta cứ theo cái suối này mà đi, có lẽ chỉ trong vòng mười dặm là tới.

Lúc này trong lòng Cô cô nương phức tạp vô cùng, vì nàng nghĩ không biết mẹ nàng có còn sống hay không? Nghĩ tới đó nàng suýt ứa nước mắt.

Vân Nhạc theo sau nàng làm sao mà biết được lòng nàng đang lo âu như vậy.

Đột nhiên Cô cô nương ngạc nhiên la lớn một tiếng:

- Vân đại ca, thử xem này...

Vân Nhạc theo tay chỉ của nàng nhìn về phía cuối suối là một cái thác nước tiếng kêu ầm ầm như sóng dội, sau cái thác đó là một cái thung lũng, trong rất nhiều nhà cửa trông rất nguy nga. Nhưng Cô cô nương thì không thấy rõ được như chàng, là vì chàng đã uống Thiên Niên Hà Thủ Ô rồi, đồng thời nội công lại thâm hậu hơn.

Hãy nói Vân Nhạc trông thấy những nhà cửa đó biết là sào huyệt của Long Môn Ngũ Quái liền cả cười nói:

- Sào huyệt Long Môn Ngũ Quái ở bên kia, chúng ta mau mau đi đi...

Nói xong chàng kéo Cô cô nương đi tới cạnh thác nước. Lúc này Cô cô nương mới trông thấy những nhà cửa đó, trong lòng mừng thầm.

Hai người đang định nhún mình nhảy xuống, bỗng nghe thấy một tiếng quát rất khê:

- Hãy khoan!

Hai người liền ngừng lại trông thấy phía tận cùng thác nước có ba cái bóng người đang vội vàng phóng tới.

Ba người đó tuổi trạc trung niên, gầy gò nhưng hai mắt rất sáng, người đi đầu trên mép có để hai cái râu như là râu dê, vẻ mặt kiêu ngạo và lạnh lùng nói:

- Hai vị tại sao không nghe lời chúng tôi, liền gọi mấy tiếng mà không nghe trả lời, dưới kia là Vân Vụ Sơn Trang, có phải là nơi lương thiện đâu mà hai người định xuống?

Vân Nhạc thấy chàng nọ ăn nói như vậy tỏ vẻ không vui, liền cười nhạt một tiếng và đáp:

- Sao ngài lại ăn nói vô lễ đến thế? Ngài thử nghĩ xem, tiếng động của nước lớn như thế kia, mà tiếng nói của ngài lại nhỏ như muỗi kêu vậy thì khi nào tại hạ nghe rõ được?

Người râu dê bị Tạ Vân Nhạc chọc tức, ha hả cười ồ một hồi, rồi nói:

- Hai tên hậu bối này thật không biết trời cao đất rộng là gì cả, chúng ta Lũng Tây Tam Điều đây là địch chứ có phải là bạn của bọn Vân Vụ Sơn Trang này đâu? Vừa rồi chúng ta cản trở không cho hai người xuống bên dưới là hảo ý của chúng ta. Nếu hai người cứ đi bừa xuống, nơi cách sơn trang chừng ba dặm, sẽ bị phi mang và nỏ độc của chúng bắn liền.

Huống hồ trong sơn trang ngoài Nhâm Thất Cô ra còn có hai tên ma đầu rất lợi hại là Dân Sơn Nhị Độc nữa. Vì thấy hai người tới đây cũng muốn tầm thù như chúng ta, nên ta mới khuyên bảo như vậy. Bằng không, ta hà tất phải tốn lời nói và hơi sức thế làm gì?

Một người khác vừa cười vừa nói:

- Xin hai vị chớ trách cứ. Tính của Tốt đại ca chúng tôi rất nóng nảy bạ đâu nói đấy, không biết nghi kỵ gì cả. Sự thực thì chúng ta hợp sức lại đối phó với Vân Vụ Sơn Trang thì có lợi hơn là chia rẽ nhau. Mặc dầu mục đích của chúng ta có giống nhau hay không, nói tóm lại chúng ta tới đây đều mang sự bất lợi cho nhà họ Nhâm cả. Vậy hai vị nghĩ sao?

Thấy người nọ nói như vậy, Vân Nhạc biết ý muốn liên hiệp với bọn mình như thế, Vân Vụ Sơn Trang thế nào cũng hung hiểm họ mới định lợi dụng bọn ta, sao ta lại không biết lợi dụng họ lại? Nghĩ đoạn chàng mỉm cười đáp:

- Chẳng hay ba vị quý danh là gì? Có thể cho anh em chúng tôi biết hay không? Còn cách thức liên hiệp như thế nào, xin quý vị thử nói ra cho chúng tôi nghe.

Đại hán râu dê cả cười nói:

- Mỗ là Tốt Lộ.

Nói tới đó, y chỉ tay vào hai người nọ nói:

- Vị này là La Hồng, vị kia là Lôi Yên, còn hai vị quý tính đại danh là gì?

Vân Nhạc chấp tay chào và đáp:

- Hâm mộ quý vị đã lâu. Tôi họ Nghiêm tên là Nhạc, đây là chú em kết nghĩa của tôi là Cố Văn.

Tốt Lộ “ồ” lên một tiếng rồi nói:

- Thế ra hai vị là Nghiêm thiếu hiệp và Cố thiếu hiệp đây! Thật may mắn cho chúng ta lại gặp nhau nơi đây! Trước khi chúng tôi khởi trình tới đây, nghe nói Nhâm Hùng trong Long Môn Ngũ Quái đã bị người điểm trúng âm huyết chết mất rồi, nên oai lực của Ngũ Hành Trận khét tiếng võ lâm của chúng đã giảm bớt rất nhiều.

Anh em mỗ Lũng Tây Tam Điều không sợ gì chương lực Ngũ Hành Hợp Vận của chúng, chỉ ngại Nhâm Thất Cô và Dân Sơn Nhị Độc thôi... Hi hi, dù năm chúng ta liên hiệp lại, nếu không cẩn thận đối phó, chỉ sợ địch không nổi mấy tên ma đầu ấy đâu?

Vân Nhạc tỏ vẻ khinh thường, đưa mắt nhìn bụi cây ở phía bên phải rất nhanh quay đầu lại mỉm cười nói:

- Việc gì cũng vậy, nếu ta cứ sợ sệt, lâm trận tỏ vẻ khiếp hãi thì thà đừng tới đây còn hơn.

Tốt Lộ xấu hổ vô cùng mặt đỏ tai tím tức thì.

Lúc ấy, phía bên tay phải bỗng có tiếng cười nhạt, một đạo sĩ mặt rất hung ác bước ra. Lũng Tây Tam Điều đứng gần chỗ đạo sĩ hiện thân nhất mà đạo sĩ coi ba người như không có vậy, cứ ngạo mạn đi tới, nhìn Vân Nhạc cười nhạt nói:

- Tiểu tử kia, mi tự phụ quá! Mi tự tin Vân Vụ Sơn Trang này không ai có thể kiềm chế nổi phải không?

Vân Nhạc hừ một tiếng, chưa kịp trả lời, Cố cô nương với giọng thánh thót quát lớn:

- Lão tạp mao kia (mĩa mai đạo sĩ là con vật lông lap tạp, vì đạo sĩ bên Trung Hoa mặc áo bào ngũ sắc), ngươi là ai?

Đạo sĩ nọ cả giận đột nhiên giơ ngay mười ngón tay ra. Lũng Tây Tam Điều trông thấy mười ngón tay của lão đạo sĩ, giật mình kinh hãi, lùi lại về phía sau ba bước.

Cố cô nương thấy mười ngón tay của lão đạo sĩ đen nhánh như sơn vậy, bỗng nghĩ ra một người vội hỏi:

- Người có phải là môn đồ nhỏ nhất của Quý Ma Đạo Nhân tên là Quý Trảo Tử Lâm Thanh không?

Đạo sĩ nọ đang từ từ đẩy mười ngón tay quái dị ấy tới, bỗng nghe thấy Cổ cô nương hỏi như vậy, ngừng lại giây phút, rồi đáp:

- Nhân lực của tên tiểu tử này kẻ cũng khá đấy?

Vừa nói dứt, đạo sĩ lại đẩy quái trảo ra, từ từ đi từng bước một tiến tới.

Đạo sĩ Quý Trảo Tử từ từ tiến lên như vậy, ai cũng biết thể công này âm độc vô cùng nhưng không ai biết rõ y dùng thể võ gì, khiến đối thủ phải chăm chú nhìn để phòng bị mà không dám phân thần chút nào, như vậy khi mười ngón sắp tới đích y bỗng tấn công thật mạnh, thì địch phòng bị sao nổi?

Hơn nữa mười ngón tay của y lại có kỳ độc, những thuốc giải thường không sao chữa khỏi được.

Lúc ấy sắc mặt của Lũng Tây Tam Điều đều tái mét, cả mặt của Cổ cô nương cũng lạnh lùng vô cùng, vội sẵn tay sửa soạn để nghênh địch.

Tạ Vân Nhạc vẫn khoanh tay đứng yên, nhếch mép cười nhạt.

Quý Trảo Tử nhắm ngực Cổ cô nương đột nhiên giơ trảo ra chụp một cái chớp nhoáng.

“Ừa!” Lũng Tây Tam Điều đồng thời kinh hãi kêu la.

Tay của Quý Trảo Tử chỉ còn cách ngực Cổ cô nương không đầy một thước, Vân Nhạc đứng bên cạnh đó thấy vậy quát lớn một tiếng, song chưởng đã nắm được cổ tay của Quý Trảo Tử rồi nhanh nhẹn đến nỗi không trông thấy rõ ra tay như thế nào. Có lẽ chàng đã dùng Chế Long Thủ trong Hiên Viên Thập Bát Giải, một thể võ kỳ tuyệt nhất thiên hạ ra.

Chỉ nghe thấy “rắc, rắc” hai tiếng, hai cổ tay của Quý Trảo Tử bị gãy đôi, và Vân Nhạc còn bồi thêm một cái đá nữa, thân hình của Quý Trảo Tử đã bay tung ra phía xa hơn mười trượng rơi vào trong bụi cây tức thì.

Lũng Tây Tam Điều thấy Vân Nhạc ra tay nhanh như chớp nhoáng, hạ luôn tên cao thủ nổi danh trong hắc đạo như vậy, đều kinh hãi vô cùng, Tốt Lộ lại càng rùng mình hơn ai hết, và nghĩ thầm:

- Nếu vừa rồi nhị đệ La Hồng không ra tay giải hòa, mình lỡ mồm ra tay, hậu quả chắc không sao tưởng tượng được?

Thoạt tiên, anh em Tam Điều thấy anh em Vân Nhạc hai người còn ít tuổi, lịch duyệt trong giang hồ còn kém, định lợi dụng hai thiếu niên này đi thay chết cho bọn mình trước để tọa hưởng lợi ngư ông. Nhưng bây giờ mới thấy võ công đối phương cao siêu vô cùng, và thủ đoạn lại ác độc hết sức, cũng may ác kế của bọn mình chưa giở ra, bằng không, anh em mình bị nguy hiểm ngay.

Nghĩ tới đây, Tốt Lộ lại càng kinh hãi thêm, ngăn người giấy lát mới vừa cười vừa nói:

- Võ học của Nghiêm thiếu hiệp quả thật kinh người, chúng tôi bái phục vô cùng!

Nói tới đây, y trông thấy hai bộ mặt của Tạ Vân Nhạc và Cổ cô nương cứ lăm lăm không tỏ vẻ gì cả, lại càng hoảng sợ, vội đổi giọng nói:

- Ba anh em chúng tôi thuộc hết đường lối nơi đây hơn, thiếu hiệp cho phép chúng tôi được dẫn đường đi trước.

Nói đoạn, y vẫy tay gọi La Hồng và Lôi Yên, thế là Tam Điều nhắm dưới sườn núi nhảy xuống như ba con chim bay lượn xuống vậy.

Cổ cô nương vội nắm lấy cổ tay của Tạ Vân Nhạc nũng nịu nói:

- Vân đại ca vừa rồi dùng thủ pháp gì hạ địch nhân mà thần kỳ đến thế? Chẳng hay có dạy em được không?

Vân Nhạc ngẫm nghĩ giây lát, mới gật đầu nhận lời, liền nắm lấy cổ tay Cổ cô nương cùng tung mình nhảy xuống dưới sườn núi ẩn nấp vào trong bụi cây thật rậm, rồi chàng chỉ điểm cho nàng ba thể Đoạn Cân Triệt Mạch siêu tuyệt lạ thường (đứt gân triệt mạch) và vừa dạy vừa ra tay làm kiểu, hơn nữa Cổ cô nương cũng thông minh khác người, nên chỉ trong giây lát nàng đã biết ứng dụng tức thì.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Nếu em phối hợp ba thể điểm huyết này với Cửu Cung Chính Phản Âm Dương Bộ Pháp phản phúc mà ứng dụng sẽ thấy oai lực mạnh vô cùng ngay. Thôi hai ta phải đi mau mới theo kịp Tam Điều.

Nói đoạn, cả hai người cùng giờ khinh công ra đuổi theo. Ngờ đâu, Lũng Tây Tam Điều đã chạy đi đâu mất dạng rồi nên hai người phải ngừng chân lại và rón rén đi từng bước một, e lỡ bước ngã xuống hầm hố hay đi vào trong đường lối hiểm nghèo thì nguy nan vô cùng.

Hai bên bờ sông Hoàng Hà ở tỉnh Hà Nam đều là đất cát vàng tích tụ lại thành ụ thành đồi, nhưng không cao lớn lắm, khí hậu lại khô khan, nhất là nơi gần thành Lạc Dương lại càng có nhiều đồi ụ bằng đất đỏ, mùa đông thì mưa tuyết lạnh liên miên, còn ba mùa kia trời quang mây tạnh rất ít mưa, duy Vân Vụ Sơn Trang nơi trú ngụ của Long Môn Ngũ Quái thì khác hẳn.

Nơi đây mùa đông trời quang mây tạnh, ấm áp vô cùng, còn xuân, hạ, thu ba mùa thì suốt ngày sương mù phủ kín, ít khi trông thấy mặt trời, nhưng nhờ

có bốn bề núi cao chót vót, mát mẻ vô cùng, và đất cứng rắn nên không thấy ẩm thấp tí nào.

Hai người đang chạy như bay bỗng nghe thấy tiếng quát tháo ở xa đưa tới lọt vào tai, Vân Nhạc vội kéo tay Cố cô nương ngừng chân lại và khẽ nói:

- Có lẽ Lũng Tây Tam Điều đã bị người trong trang phát hiện rồi. Mục đích của họ tới đây làm gì, thả chúng ta nhảy lên trên cây ẩn núp, xem người trong trang lợi hại ra sao rồi hãy nghĩ cách giải cứu lệnh đường xem có nên hay không?

Cố cô nương nghĩ ngợi giây lát liền đáp:

- Không nên, đại ca đã nhận lời giúp đỡ người ta rồi. Chúng ta không nên bất tín như vậy, chỉ bằng để một mình em vào trong trang cứu mẹ em ra, còn đại ca với Tam Điều quần lấy chân người trong trang như vậy thì tốt hơn.

Vân Nhạc nghĩ thầm, hiện giờ võ công của Cố cô nương cũng đủ đối với cường địch, nằng đi một mình cũng không sao, liền vừa cười vừa nói:

- Như vậy cũng được, ngu huynh sẽ cố hết sức hạ bọn địch thủ, rồi vào trong trang kiếm em, vạn nhất chúng ta mất liên lạc với nhau thì cứ việc tới chỗ thác nước hồi nãy gặp nhau.

Cố cô nương nóng lòng cứu mẹ, nên nhận lời liền, rồi vừa nói dứt lời, nàng đã quay mình rào bước đi thẳng.

Vân Nhạc thấy hình Cố cô nương mất hút rồi mới quay về phía có tiếng hò hét mà tiến.

Chàng núp ở phía sau một cây cỏ thụ, ngó vào trong rừng rậm, thấy Tốt Lộ đang đối chường với Nhâm Hồ, người thứ hai trong Long Môn Ngũ Quái.

Trong Vân Vụ Sơn Trang lại có mười mấy người chạy ra, trong có cả Long Môn Tứ Quái và một cụ già tóc bạc, da nhăn, thân hình gầy gò và lùn, tay cầm một cái gậy đầu rồng bằng thép, hai mắt long lánh ngắm nhìn đấu trường. Tạ Vân Nhạc nghĩ thầm

- Trong bọn người này không biết có Dân Sơn Nhị Độc mà Tam Điều vừa nói không? Còn bà cụ già này có lẽ là Nhâm Thất Cô đây?

Chàng lại thấy Tốt Lộ trầm tay trái phong tỏa tay phải của Nhâm Hồ, và hữu chưởng thì nhắm ngực đối thủ đánh tới. Hai miếng võ của y sử dụng rất nhanh, và oai thế mạnh vô cùng.

Nhâm Hồ thấy Tốt Lộ ra tay nhanh như vậy, muốn chống đỡ cũng không kịp nữa, vội ngửa người về phía sau để tránh.

Tốt Lộ định tâm hạ Nhâm Hồ cho được, nên vội bồi luôn một chưởng nữa. Nếu Nhâm Hồ bị chưởng này của Tốt Lộ đánh trúng, thì xương ngực sẽ bị gãy liền!

Long Môn Ngũ Quái võ công có phải tầm thường như những kẻ không có tên tuổi đâu!

Nhâm Hồ vội dùng tay trái chống đất, tay phải chia hai ngón nhằm Khí Hải huyệt của Tốt Lộ điểm tới.

Tốt Lộ không ngờ Nhâm Hồ biến thế võ nhanh nện như vậy, tả chưởng chỉ còn cách ngực Nhâm Hồ có ba tấc, nhưng cũng phải thu tay lại để gạt thế công của Nhâm Hồ, và thân hình cũng nhảy sang bên trái để tránh nữa.

Vân Nhạc thấy hai người nhanh nện như vậy cũng phải gạt đầu khen ngợi thầm. Tốt Lộ vừa đứng yên, cười nhạt một tiếng và nói:

- Không ngờ Long Môn Ngũ Quái danh tiếng giang hồ như vậy mà cũng giở trò ăn cướp cơm chim như thế? Có mau đem trà hòm vàng châu báu ra và đem sự thật ra công bố với võ lâm, thì Lũng Tây Tam Điều chúng ta có thể thương lượng được.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Thì ra bọn chúng cũng cá mè một lứa cả, Lũng Tây Tam Điều cũng không phải hạng tử tế gì!

Nhâm Hồ ha hả cười cả đáp:

- Bọn họ Tốt kia nhằm lắm, tài bạch ai nấy cũng có phần được chia hết, và người nào cao tay hơn thì được phần hơn, chỉ trách các bạn võ công không được tinh xác, cho nên của cải đã đến tay mà để cho người khác cướp mất như vậy còn trách ai được nữa.

Lúc ấy, cũng nê các người là cùng đồng đạo võ lâm với nhau, Nhâm Nhị mới không ra tay làm khó dễ. Ta có lòng tốt như vậy, ngờ đâu các mi không đền ơn thì chớ, lại còn dám tới Vân Vụ Sơn Trang này gây gỗ nữa! Hừ hừ chẳng lẽ các người muốn ta giữ lại đây hay sao?

Tốt Lộ cả giận chưa kịp lên tiếng mắng chửi, thì Lôi Yến, người đa mưu trí nhất trong Tam Điều, cũng không sao nhìn được, nhảy tới trước mặt Nhâm Hồ quát lớn:

- Nhâm lão nhị ai là đồng đạo với các người, chúng ta là Lũng Tây Tam Điều đây, là những hảo hán đầu đội trời, chân đạp đất, tuy là đạo tặc nhưng không bao giờ cướp của lại giết người chớ không như các người mặt người mà lòng thú dữ! Các người không những đã cướp của cải trong tay chúng ta, mà còn giết chết cả nhà khổ chủ ta nữa, đã thế còn vu oan giá họa cho Tam Điều đây. Các người làm như vậy có biết xấu hổ không?

Lôi Yến vừa dứt lời, Nhâm Thất Cô đã nhảy tới trước mặt. Thấy cách nhau năm bảy trượng mà Nhâm Thất Cô chỉ nhún mình một cái đã tới, Vân Nhạc

cũng kinh hãi vô cùng.

Nhâm Thất Cô ngấm nghĩa Tam Điều một hồi rồi từ từ nói:

- Ba bạn đây, chắc chưa biết luật lệ của Vân Vụ Sơn Trang này phải không? Bao giờ cũng vậy, sau khi hành sự chúng ta cũng giết người diệt tích để khỏi hậu hoạn. Các người không phải khổ chủ hà tất phải thi cường xuất đầu như vậy? Con lão nói rất chí lý, vậy các người mau rời khỏi nơi đây. Ngày hôm nay lão bà đặc biệt không động tới sát giới nữa.

Đột nhiên trong trang có người hấp tấp chạy ra ri tai Nhâm Long nói vài lời.

Nhâm Long biến sắc mặt vội nói:

- Mẹ, trong trang có báo động, Hà nhi bị người ta cướp đi rồi. Như vậy chúng ta không thể tha sống cho ba tên Tam Điều này được, hãy giết chúng trước đã rồi nói sau.

Nhâm Thất Cô nghe thấy Nhâm Long nói như vậy cùng biến sắc mặt, vội múa chiếc gậy đầu rồng nhắm Lũng Tây Tam Điều đánh tới.

Tam Điều không ngờ Nhâm Thất Cô tấn công liền như vậy, vội nhảy ra xa ba trượng để tránh và rút khí giới ra phòng bị.

Tạ Vân Nhạc thấy Nhâm Long chạy vào trong trang, chàng đoán rằng Cố cô nương đã thành công rồi, nhưng không biết Hà Nhi có phải là mẹ của Cố cô nương không?

Chàng còn đang định bỏ mặc Tam Điều vào trong trang tìm kiếm Cố cô nương nhưng sức nhớ lời dặn bảo của nàng, và vừa rồi nghe thấy những lời nói của Tam Điều mới hay bọn chúng không tàn nhẫn như Long Môn Ngũ Quỷ đâu. Vì vậy chàng đành phải ở lại ra tay giúp, chàng bỗng thấy Nhâm Thất Cô múa gậy đầu rồng xông lại tấn công Tam Điều nhưng Tam Điều chưa kịp rút khí giới ra chống đỡ. Đột nhiên được mười mấy hiệp bỗng nghe Nhâm Thất Cô quát lớn:

- Các người không biết tiến thoái, đừng trách lão bà này ra tay ác độc nhé!

Tam Điều chỉ cười nhạt một tiếng, rồi ba thứ khí giới của ba người vẫn giữ lên chống đỡ, và mỗi người đứng về một phía bao vây lấy Nhâm Thất Cô.

Nhâm Thất Cô quả là một tay võ lâm cao thủ, chỉ mấy thế Long Đầu Thiết Quỷ đã phá được thế công của Tam Điều liền.

Lúc ấy Long Môn Tứ Quỷ biết mẹ mình địch nổi Lũng Tây Tam Điều nên cũng phi thân vào trong trang.

Càng đánh Tam Điều càng thấy kém về, lại đấu thêm vài hiệp nữa, trong lúc Tam Điều lâm nguy bỗng nghe thấy trong rừng có một tiếng rú thật lớn rồi thấy một bóng đen nhanh như chớp phi tới. Bóng đen đó chưa đứng vững Tam Điều đã thấy có một sức mạnh khác đẩy lui chưởng phong của Nhâm Thất Cô ra, và đưa ba người ra ngoài mấy trượng.

Tam Điều mới hay nếu không có sức mạnh đó thì cả ba sẽ bị Nhâm Thất Cô giết chết rồi.

Tam Điều vừa định thần lại thấy Tạ Vân Nhạc đứng khoanh tay nhìn Nhâm Thất Cô, trong lòng hớn hờ vô cùng.

Nhâm Thất Cô bị chưởng phong của Tạ Vân Nhạc đẩy lui về phía sau hai bước cũng phải ngăn người ra kinh hãi thán, đến khi nhìn rõ mặt Vân Nhạc mới hay đối thủ rất trẻ, liền cả giận nói:

- Tiểu bối, mi to gan thật dám lý sự cả việc của bà hay sao?

Vân Nhạc chỉ mỉm cười chớ không thèm trả lời. Đứng yên giây lát chàng mới từ từ nói:

- Nhâm Thất Cô, ta tới đây không phải là định dây dưa vào việc của hai bên đâu. Ta còn có nhiệm vụ khác mới tới đây. Ta hãy hỏi người mười bốn năm trước đây người với nghịch tử của người, đã bắt cóc một người đàn bà ở Nhạn Ngâm phải không? Hiện giờ người giam giữ người đó ở đâu?

Nhâm Thất Cô liền đáp:

- Người đàn bà đó là đồ đệ phản nghịch của lão, nhưng là việc riêng của lão bà người không có quyền hỏi tới.

Tạ Vân Nhạc ha hả cười một hồi rồi đáp:

- Phải việc đó là việc gia sự riêng của mi, nhưng phá tan gia đình người khác giết chồng người mà cũng là việc riêng của gia đình mi hay sao?

Nhâm Thất Cô thấy Tạ Vân Nhạc nói như vậy cả giận nói:

- Thằng nhãi kia, có giỏi thì rút kiếm đấu vài hiệp, lão bà này có sợ gì người đâu.

Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Mi vẫn chưa xứng danh là Thần Kiếm Thiên Hạ Vô Địch được.

Chàng nói xong câu đó, Nhâm Thất Cô đã múa gậy xông tới đánh liền.

Vân Nhạc rất coi thường thế công đó, chỉ mỉm cười một cái bước téo sang một bước, thì gậy của Nhâm Thất Cô vừa đánh tới trước hông, chàng vội gơ ba ngón tay ra nắm đầu chiếc gậy liền.

Chàng bắt khí giới của đối phương như vậy, không những khiến Nhâm Thất Cô không ngờ đến, cả những cao thủ có mặt tại đó cũng đều kính phục tài ba của chàng xuất chúng như vậy. Nhâm Thất Cô dùng hết sức bình sinh, trên trán lộ những gân xanh, thế mà không sao rút lại được gậy trong ba ngón tay của đối thủ. Chỉ thấy Tạ Vân Nhạc khẽ vận một cái, chiếc gậy đó gãy mất năm tấc ở phía đằng đầu!

Thuận tay ném về phía sau một cái, khúc đầu gậy gãy đó đã cắm ngập vào một thân cây cổ thụ gần đó.

Thấy vậy Nhâm Thất Cô cũng phải kinh hoàng, vội rút chiếc gậy đi, nhảy lùi về phía sau hơn một trượng. Vân Nhạc vẫn đứng yên nơi đó và nghĩ thầm

- Lúc này Nhâm Long nói Hà nhi bị người ta cướp đi rồi. Người tên Hà nhi ấy không biết có phải là mẹ của em Yên Văn hay không? Ta hà tất phải ở lại đây để phí thì giờ vàng ngọc làm gì? Chi bằng vào trong thám thính xem có hơn không?

Nghĩ đoạn, chàng bỏ mặc Nhâm Thất Cô đứng ngẩn người ra đó, nhún vai một cái, thân hình như một làn khói nhẹ nhàng, bay lướt qua trước mặt Nhâm Thất Cô mà đi thẳng.

Nhâm Thất Cô thấy vậy nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội quay lại gơ cánh tay lên đẩy luôn vào sau lưng Vân Nhạc một chưởng.

Phải biết, Nhâm Thất Cô là một tay cao thủ có tiếng trong giang hồ, nên cái chưởng đó sức mạnh như vũ bão vậy.

Vân Nhạc không thèm quay người trở lại chống đỡ, chỉ khẽ hất tay về phía sau phẩy một cái và thân hình vẫn nhanh như mũi tên phi thẳng vào trong trang.

Cái chưởng hất trở lại của Vân Nhạc trông như không có sức mạnh gì cả, nhưng Nhâm Thất Cô cũng chịu đựng không nổi phải lùi về phía sau hai bước la lớn lên một tiếng, ngừng giây lát rồi lại theo sau Vân Nhạc đuổi theo liền.

Lúc ấy xung quanh Vân Vụ Sơn Trang khói đã bốc lên nghi ngút rồi, ngọn lửa càng cháy càng cao.

Vân Nhạc vào tới phía trong sơn trang, thấy có rất nhiều nhà cửa, cất xây trang hoàng và lịch sự vô cùng, vườn cảnh cũng thanh tú hết sức, chàng nóng lòng tìm Cố cô nương, không còn tâm trí đâu mà thương thức nữa.

Chàng vào tới lớp thứ ba, thấy nhiều người bị đánh gãy tay cụt chân nằm ngổn ngang ra đó máu chảy lênh láng, kêu la rên siết, trông rất tang thương, trong nhà khói bốc lên ngùn ngụt, mới hay Cố cô nương đã sử dụng kiếm Linh Quy chém giết lung tung rồi.

Chàng lại phi qua một con đường lợp đá, thấy có bốn năm mươi cái xác chết rải rác hai bên lối đi, mới hay Cố cô nương đã chém giết khá nhiều.

Chàng thoáng thấy một thằng bé núp ở xó tường, đang sợ hãi run bầy bầy, liền dừng chân lại, quát hỏi:

- Em có trông thấy một thiếu nữ... À không, một thiếu niên tay cầm kiếm đi đâu không?

Thằng bé đó sợ hãi đến nỗi không nói ra lời, hai mắt cứ trợn ngược, run run...

Thấy vậy, Tạ Vân Nhạc càng nóng lòng giậm chân một cái, quát nói:

- Mày có chịu nói không?

Thiếu đồng thấy chàng giậm chân múa kiếm, lại tưởng chàng cũng hung dữ như thanh niên nọ (Cố Yên Văn giả trai) vậy, liền van lơn rằng:

- Xin ông đừng giết con, người đó đã công di Hà chạy mất...

- Chạy về phía nào?

- Con không biết, con chỉ thấy ông ta giết rất nhiều người rồi bỏ chạy ngay, và con chỉ thấy Dân Sơn Nhị Lão cùng bốn vị thiếu trang chủ đuổi theo về hướng kia kia!

Thằng bé ấy vừa nói vừa chỉ tay về phía đông.

Vân Nhạc đang quay người về bên phía đông thì bọn Nhâm Thất Cô đã đuổi tới. Nhâm Thất Cô quát lớn:

- Tiểu bối kia, mi giết người phóng hỏa như vậy, còn định bỏ chạy phải không?

Vân Nhạc trông thấy bọn Nhâm Thất Cô đuổi tới, hai mắt tia ra ánh sáng, âm thầm cười nhạo một tiếng, rồi nói:

- Lão tặc bà biết được ai đã phóng hỏa và giết người trong trang này? Sao người dám vu oan giá họa cho ta như vậy? Nhưng sự thực người trong Vân

Vụ Sơn Trang này đáng giết cả, chết như vậy là đáng lắm rồi!

Bọn người theo sau Nhâm Thất Cô đều xông lên bao vây xung quanh Vân Nhạc, một người áo dài đen tay cầm kiếm, cười nhạt tiếp lời nói:

- Ngài đại ngôn như vậy không biết xấu hổ chút nào? Sao không xưng tính danh ra để cho thiên hạ anh hùng biết mới phải?

Vân Nhạc nhếch mép khinh bỉ rồi vừa cười vừa đáp:

- Người cũng đòi là anh hùng ư?

Người nọ cá giận nói:

- Bất tài đây là Viên Công Kiếm Gia Hành, tuy không phải là người có tên tuổi thực nhưng cũng có thể gọi là có hạng thứ trong giang hồ. Chứ có phải như ngài không dám xưng tính danh cho người ta hay, đeo cây kiếm làm bộ làm gi. Tự khoe mình là thiên hạ đệ nhất, nhưng đi khắp thiên hạ mãi cũng chưa hề nghe thấy tên hiệu của bạn bao giờ?

Lời nói của tên nọ khiến Vân Nhạc tức cười, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Gia Hành, giây lát sau mới trả lời một cách mỉa mai rằng:

- Gia lão sư, như bạn mới thực là Vô Đại Lang uống thuốc, vì uống cũng chết mà không uống cũng chết, có biết không?

Nói đoạn, chàng chỉ trái tay rút một cái, bảo kiếm Thái A đã ra khỏi bao, tiếng kêu u u và một đạo hào quang chói lọi chiếu vào mắt mọi người liền.

Gia Hành thấy vậy cả kinh, mới hay khí giới trong tay người nọ là một thanh thần kiếm cổ xưa. Lúc này quả thực mình đã mang họa vào thân rồi đây. Nhưng mình đã trót lỡ lời, muốn cứu vãn lại cũng không được nữa, chỉ bằng ta ra tay tấn công trước còn hơn? Nghĩ đoạn, Gia Hành múa kiếm nhảy lại tấn công Vân Nhạc tức thì.

Không thấy Vân Nhạc ra tay gì cả, mọi người trông thấy mũi kiếm của Gia Hành sắp đụng tới đối thủ, bỗng thấy chàng nhún vai một cái, đã lên ra phía sau lưng Gia Hành rồi, và để tả chưởng lên vai đối phương một cái, miệng chàng chỉ cười nhạt chứ không nói nửa lời.

Gia Hành thấy vậy, hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội nhún vai nhảy lên cao, rồi đâm đầu xuống trước, múa kiếm đâm luôn Vân Nhạc một cái thực mạnh.

Vân Nhạc vẫn đứng yên, giờ kiếm lên gạt kiếm của địch thủ một cái. Thấy kiếm thế đối phương quá mạnh, Gia Hành vội né mình sang bên và lộn một vòng, chân vừa chạm mặt đất đã không thấy hình bóng của địch đâu cả. Y lại múa kiếm xoay mình sang bốn năm phương hướng, cũng không thấy hình bóng của Vân Nhạc đâu hết?

Phải biết kiếm pháp và thân pháp của Gia Hành xưa nay có tiếng là nhanh như chớp rồi, nhưng lần này y quay về phía nào cũng nghe thấy tiếng cười của Vân Nhạc nổi lên ở phía sau, trên mặt y đỏ như gan lộn mồ hôi toát ra như mưa, nhưng y vẫn điên cuồng như một con vượn vậy, cứ múa kiếm chém lung tung về tứ phía, chứ không chịu biết điều mà thu kiếm lại.

Thấy tên nọ không biết tiến thoái gì cả, Vân Nhạc cá giận, hét lớn một tiếng, múa Thái A kiếm lên tấn công tức thì, chỉ nghe thấy kêu đến “cách” một tiếng, mọi người đã thấy thanh kiếm trong tay Gia Hành chỉ còn mỗi cái cán thôi, đồng thời lại thấy tai phải của y chảy rất nhiều máu, mọi người nhìn kỹ mới hay y bị Vân Nhạc cắt mất chiếc tai phải rồi.

Gia Hành mặt mất hết sắc máu, vút ngay cán kiếm xuống, vội giờ tay lên sờ lên tai thấy máu dính đầy tay, và lúc này y mới hay tai bị đối phương chém mất.

Vân Nhạc ha hả cả cười một hồi, rồi nói:

- Hãy tha chết cho người, để người còn lại cái mồm, để truyền bá cho thiên hạ hay, thiếu gia đây kiếm thuật thiên hạ vô địch, nếu ai không phục cứ việc tìm kiếm thiếu gia. Còn tên họ chỉ hư ảo thôi, và lại thiếu gia hành tung không nhất định, người cứ nhớ hình dáng của ta mà nói lại cho mọi người hay là được rồi.

Chàng chưa nói dứt lời, bỗng bảy cái đốm đen ở phía trước mặt phi tới nhanh như chớp.

Thì ra Nhâm Thất Cô kinh hãi võ nghệ của Vân Nhạc cao siêu vô cùng, biết địch không nổi đột nhiên giờ lòng gian ác ra, lấy thứ ám khí tên là Hắc Mang Đinh (đinh gai đen) xưa nay rất ít dùng tới, ra ném luôn một lúc bảy cái liền.

Thứ Hắc Mang Đinh này dài hơn một tấc thôi, nhưng có ngấm thuốc độc rất mạnh, đầu đinh nhọn và có hình lục giác, chuyên dùng để phá khí công và Thiết Bô Sam, đồng thời đinh này chế bằng một thứ gang rất giòn, hề ném trúng địch đinh đó vỡ tan ra cắm vào trong da thịt, nếu kẻ địch không cắt miếng thịt đó đi thì không sao chữa được, lại Nhâm Thất Cô lúc ném dùng một thủ pháp kỳ lạ hơn người, cái đầu ném bảy, đến chín, đến mười một cái và hai tay cùng ném ra một lúc như vậy trước sau chỉ cách nhau có năm tấc thôi, như thế kẻ địch không sao phòng bị được.

Vân Nhạc thoáng thấy đầu và vai của Nhâm Thất Cô rung động biết ngay đối thủ thế nào cũng sử dụng ám khí, cười nhạt một tiếng, múa kiếm lên như hình cái quạt để chống đỡ.

Chỉ nghe tiếng kêu “leng keng” vài tiếng, bảy cái Hắc Mang Đinh đều bị rơi xuống đất tức thì.

Nhâm Thất Cô ra tay nhanh vô cùng nhưng kiếm pháp của Vân Nhạc còn nhanh hơn, nên hai tay Nhâm Thất Cô vẫn còn một số ám khí chưa kịp ném ra, đã thấy ánh sáng kiếm của đối thủ đã tấn công tới rồi.

Nhâm Thất Cô kinh hãi la lớn một tiếng “nguy tai”, nhưng đã muộn rồi, cánh tay trái đã bị chém đứt khỏi thân, Vân Nhạc phẩy tay trái một cái, cái xương bên tay phải của Nhâm Thất Cô đã vỡ và gãy liền, thân hình cũng bị đẩy bắn ra ngoài năm trượng tức thì, chỗ cánh tay trái đã gãy, máu tươi phun ra như vòi máy nước, dưới đất vẫn còn lại cánh tay trái và bàn tay vẫn nắm chặt mấy cái Hắc Mang Đinh.

Tấn thâm kịch này bọn giặc đứng quanh trông thấy cũng phải kinh tâm hoảng hồn. Tạ Vân Nhạc đưa mắt lờm lờm những người mặt tái mét quanh đó một cái, vừa cười nhạt vừa bỏ kiếm vào trong bao rồi đi như bay về phía đông mất dạng.

Mọi người không dám cản trở chàng chỉ chạy lại đỡ Nhâm Thất Cô dậy, nhưng thấy lão bà này đã tắt thở.

Viên Công Kiếm Gia Hành giậm chân mấy cái rồi ra khỏi Vân Vụ Sơn Trang để xúi giục võ lâm thiên hạ gây nên một trận sát kiếm trong thiên hạ.

Một cao thủ hắc đạo lừng danh như Nhâm Thất Cô mà bị Tạ Vân Nhạc giết một cách dễ dàng như vậy, nói ra không ai có thể tin được.

Nhưng sự thật nó là thế, nếu Vân Nhạc không gỡ Bồ Đề chuông lực ra thì không sao hạ Nhâm Thất Cô nhanh như vậy, hơn nữa cũng tại Nhâm Thất Cô quá khinh địch nên mới có kết quả đáng tiếc như vậy.

Hãy nói Vân Nhạc chạy về phía đông, đi hai ba mươi dặm đường rồi mà vẫn không thấy hình bóng Cố cô nương đâu cả, liền nghĩ thầm:

- Tiểu đồng nói rõ ràng là nàng đi về phía đông? Nhưng tại sao mãi đến giờ không thấy một chút vết tích gì của nàng để lại cho mình cả! Chẳng lẽ tiểu đồng nói dối ta chăng.

Sự thật tiểu đồng không có nói dối chàng. Cố cô nương công mẹ chạy, lại phải trốn tránh Dân Sơn Nhị Độc và Long Môn Tứ Quái theo đuổi, chạy đông tránh tây cứ chuyển hướng luôn luôn, nên Tạ Vân Nhạc không sao tìm thấy là thế.

Tạ Vân Nhạc nghĩ ngợi một hồi quay trở lại, khi tới gần Vân Vụ Sơn Trang chỉ thấy những người trong sơn trang nhộn nhịp cứu hỏa, khói bốc nghi ngút.

Chàng đứng xem một lúc lại đi liền, nhưng lần này chàng lại đi tới chỗ thác nước để xem Cố cô nương có đến đấy không, nhưng cũng không thấy bóng người yêu đâu cả.

Chàng ngăn người ra giấy lát, đột nhiên như sức nghĩ ra được một việc gì, lại quay trở lại phía Vân Vụ Sơn Trang.

Lúc này những nhà cửa của Vân Vụ Sơn Trang đã bị thiêu hủy mất ba phần tư rồi chỉ còn một dãy nhà phía tây vì cách xa hỏa trường mà không bị ảnh hưởng tới.

Vì trong sơn trang mới xây ra biến cố lớn nên việc phòng thủ rất sơ sài, Vân Nhạc bèn lên vào mà không bị một ai cản trở cả, liền nhảy lên cây ngô đồng cành lá rậm rạp núp ẩn, nên không một ai hay biết cả.

Vân Nhạc ở trên cây nhìn xuống đất thấy Nhâm Long cánh tay phải và đùi băng bó vải trắng, có vết tích máu đen dính ở những miếng vải đó. Chàng lại thấy ba người em Nhâm Long khiêng đỡ Nhâm Long vào nhà, cả Tứ Quái mặt đều đỏ ngầu và sưng húp.

Vào tới trong nhà, cả Tứ Quái ngồi xung quanh một cái bàn đá. Nhâm Hồ vỗ mạnh xuống mặt bàn một cái rồi lớn tiếng chửi:

- Ta không tin kiếm thuật của thiếu niên ấy lại lợi hại đến thế. Ngày mai dù đi tới chân trời góc biển nào ta cũng phải tìm cho được tên thiếu niên đó mới thôi!

Nhâm Báo tiếp lời:

- Nhị ca đừng làm trò cười cho người khác, để người ta có thể mỉa mai. Với tài ba của mẹ thế nào mà không chịu đựng được một kiếm của người ta. Dù anh có kiếm thấy nữa, thì anh đã làm gì được người ta nào?

Vân Nhạc biết anh em họ đang nói về mình, cứ ngồi bịt mồm cười thầm.

Nhâm Hồ lại tròn mắt có vẻ giận dữ nói:

- Chẳng lẽ thù của cha mẹ bất cộng đái thiên như vậy mà chúng ta chịu khoan tay để yên hay sao?

Nhâm Báo cười nhạt đáp:

- Ai bảo chúng mình thúc thủ, phạm việc gì chúng ta cũng phải bàn định kỹ lưỡng trước, chớ nóng nảy như anh thì chẳng làm được việc gì đâu!

Nhâm Hồ tròn ngược mắt sắp phát khùng. Nhâm Long vội xua tay cản trở và nói:

- Chú Báo nói rất có lý, chứ nóng nảy như chú, quả thật hỏng việc chớ chẳng làm nên sự việc gì cả, cho nên hai chú hãy bình tĩnh thì hơn. Hai chú phải biết, hai thiếu niên tới đây, võ nghệ đều là cao cường cả, hơn nữa cũng phải tự trách chúng ta quá tự phụ nữa, lúc nào cũng cho là ai dám xâm phạm Vân Vụ Sơn Trang thế nào cũng phải chết, đã bao nhiêu năm nay bất cứ nhân vật giang hồ nào tới đây cũng phải thông báo trước thì mới được vào, và cũng

vì chưa hề xảy ra chuyện gì, vì thế sự cảnh giác càng ngày càng trở nài, nên hai thiếu niên kia mới vào được một cách dễ dàng như vậy!

Nói đến đây y ngừng một lát, thở dài một tiếng và tiếp:

- Cứ nói tên thiếu niên công Hà nhi đi chẳng hạn. Y chỉ một tay đã dồn ép bốn anh em chúng ta, không sao đánh trả lại được. Nếu Dân Sơn Nhị Lão không tới kịp, thì tánh mạng của ngu huynh đây có lẽ đã không vẹn toàn rồi.

Lời nói đó rõ ràng nói cho Nhâm Hồ nghe. Nhâm Báo tiếp lời nói:

- Dân Sơn Nhị Lão tiền bối không biết bây giờ đã thấy tên thiếu niên kia chưa?

Nhâm Long lắc đầu đáp:

- Trên đường núi Man Sơn có rất nhiều lăng mộ để ẩn núp lẩn lại thêm sắc trời sầm tối. Thiếu niên đó thân thủ lại nhanh kỳ tuyệt, chưa biết chừng hai bên vẫn chưa tiếp xúc với nhau cũng nên.

Vân Nhạc nghe thấy nói Man Sơn, vội quay ngay trở lại, đụng phải cành lá gây một tiếng động nhỏ phát ra.

Nhâm Hồ lập tức cảnh giác ngay, liền giơ tay ném luôn năm cái Hắc Mang Đinh ra. Chỉ nghe một tiếng cười nhạt, năm cái Hắc Mang Đinh bắn trở lại, bật vào bàn đá tung cả đom đóm lửa ra.

Nhâm Hồ, Nhâm Báo nhảy xổ ra ngoài xem chỉ thấy gió lạnh ào ào, nhưng có thấy bóng dáng người nào đâu! Thì ra người ta đi đã xa rồi có đuổi theo cũng vô ích, nên hai anh em họ Nhâm buồn bực mà quay trở vào.

Hãy nói Vân Nhạc vì nóng lòng đi Man Sơn cứu Cố Yên Vân, bỗng thấy những bóng đen bay tới, chỉ dùng Di Lạc Thần Công hất bắn trở lại phía địch, nhưng thân hình chàng vẫn không ngừng một phút nào giờ khinh công tuyệt đỉnh ra, tựa như làn khói chỉ trong nháy mắt đã mất hút liền.

Chàng vừa tới Man Sơn, kiểm khắp nơi cũng không thấy hình bóng Cố cô nương và Dân Sơn Nhị Độc đâu, liền nghĩ:

- Man Sơn này rộng những bốn mươi dặm, muốn tìm kiếm những người đó không khác nào mò kim đáy biển.

Chàng lại tìm kiếm khắp tứ phía hơn tiếng đồng hồ nữa vẫn không thấy, nóng lòng sốt ruột vô cùng, liền phi thân lên trên một cái đồi cao, tĩnh tâm nhìn xung quanh, bỗng thấy hai cái bóng đen đang đứng yên ở cách xa mười mấy trượng.

Chàng cả mừng và đoán ngay ra hai cái bóng đen đó là Dân Sơn Nhị Độc, chàng mừng quá vì lúc này Dân Sơn Nhị Độc còn ở đây tất Cố cô nương bình yên vô sự.

Nhị Độc hình như chưa phát giác Vân Nhạc, nên vẫn đứng trong bóng tối tựa như hai pho tượng đá vậy.

Tạ Vân Nhạc liền lên tới phía sau Nhị Độc chừng hơn trượng, núp ở đằng sau cái đồi đất để quan sát động tác của hai anh em.

Lúc ấy bốn bề yên lặng chỉ nghe tiếng cát bụi bay sè sè, một lát sau mới thấy một người trong Nhị Độc với giọng khàn khàn lên tiếng nói:

- Thất lão nhị dừng dừng dừng ở đây mà hít gió tây bắc nữa, dù sao nó cũng không phải là thù địch của anh em ta, hướng hồ nó lại không hợp điều lệ ra tay của anh em mình nữa, thì thà đi về còn hơn. Mồ đã nghĩ rồi, đừng cho giang hồ đồn đại anh em chúng ta bắt nạt một đứa nhỏ. Nếu mà người ta đồn như vậy thì khó nghe lắm đấy, nhưng thấy thẳng nhãi ấy ăn nói ngông cuồng như vậy nghĩ cũng tức thật, mồ chỉ muốn ban cho nó mấy trái Ngũ Độc Táng Hóa Đan.

Vân Nhạc định đùa giỡn Nhị Độc một phen, lúc này chàng lại nghe thấy Nhị Độc bảo nhau đi về, liền dẹp ý nghĩ đó đi, nhưng chàng lại thấy cái túi da hươu đeo ở bên hông của Nhị Độc, trước gió thổi mạnh như thế mà không thấy rung chuyển tí nào, hiển nhiên bên trong đựng nhiều độc khí lắm mới nặng như vậy.

Những vật trong túi đó mà đem ra sử dụng thì sẽ có không biết có bao nhiêu người toi mạng, chàng nghĩ như vậy liền giờ Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra lên tới sau lưng Nhị Độc lấy trộm luôn cái túi.

Lúc ấy Nhị Độc đang định khởi bước đi về, bỗng thấy có một luồng gió nhẹ lướt qua, cả hai cũng ngạc nhiên quay lại giờ thế Kim Dao Tiền Mai, hai tay chém xung quanh nhanh vô cùng nhưng đều chém hụt cả. Cả hai nhìn nhau cả cười một hồi, chỉ tưởng là mình hoa mắt nhìn nhầm thôi, vội rào cặng rồi khỏi Man Sơn liền.

Hai người võ nghệ lão luyện tinh thông đến thế mà cái túi da ở cạnh bên người bị người ta lấy cắp mất mà cũng không hay biết, đủ thấy thủ pháp của Vân Nhạc thần kỳ vô cùng.

Một lát sau, Vân Nhạc đợi Nhị Độc đi đã xa mới lên tiếng gọi

- Văn muội.

Rồi nghe tiếng gió vọng đáp lại:

- Có phải Vân đại ca đó không?

Tạ Vân Nhạc nghe đúng giọng của Cố Yên Văn rồi nên mừng rỡ vô cùng, liền theo phương hướng phát ra tiếng nói đó lướt đi, và đã thấy Cố Yên Văn ở phía trước mặt chạy đến rồi. Vừa trông thấy nàng, Vân Nhạc liền hỏi:

- Bá mẫu đâu?

Cố cô nương không trả lời cứ nắm tay mặt chàng kéo đi tới trước một ngôi mộ cao hơn mười trượng. Ngôi mộ này hiển nhiên là một lăng tẩm của vua chúa ngày xưa, Vân Nhạc cũng không có thì giờ mà xem rõ những chữ khắc trên bia nữa. Đã thấy Cố cô nương kéo mộ bia sang bên, quẹt lửa lên rồi sáng.

Lúc này chàng mới thấy, sau tấm bia đó có một hang và có bậc đá đi xuống, lối đi rộng chừng hai thước và bên dưới tối om có vẻ huyền bí vô cùng.

Hai người liền theo bậc thang đi xuống, Vân Nhạc liếc nhìn thấy một người đàn bà đang nằm co rúm ở trong đường mộ. Cố cô nương chạy đến một bước, lên tiếng gọi:

- Mẹ!

Người đàn bà áo đen, vừa quay đầu lại nhìn, trong lúc đó Cố cô nương đỡ bà ta ngồi dậy.

Vân Nhạc lúc này mới nhìn thấy rõ mặt người đàn bà đó, cũng giống mặt Cố cô nương, nhưng hơi tiêu tụy một chút và trên trán có mấy đường chỉ ngắn.

Mẹ Cố cô nương trông thấy Vân Nhạc thì ngẩn người ra nhìn. Lúc này Vân Nhạc mới sực nhớ ra là mình đeo mặt nạ, liền bỏ mặt nạ xuống. Mẹ Cố cô nương mới từ từ mỉm cười, nhưng bà u uất thở dài một tiếng và nói:

- Yên Văn, thân hình của mẹ bây giờ tựa như phế vật, vậy con còn cứu mẹ ra làm gì nữa? Nhưng mẹ thấy con có chỗ nương tựa, trong lòng cũng được yên ổn phần nào.

- Mẹ chớ có nói như vậy, dù có tan xương nát thịt con cũng kiếm người chữa khỏi bệnh tật của mẹ.

Vân Nhạc thấy mẹ Cố cô nương tê liệt như vậy, đoán chắc có lẽ là người ta điểm phải âm huyết, nhưng không tiện hỏi lúc này, mới lên tiếng:

- Văn muội, bá mẫu bị thương ra sao?

Cố cô nương vẻ mặt u buồn, quay mặt nhìn chàng rồi mới đáp:

- Mẹ em bị lão tặc bà bắt tới đây ép lấy tên Nhâm Long. Mẹ em cương quyết phản đối, thế là lão tặc bà điểm luôn các âm huyết, nên chân tay mới không cựa quậy được và lão tặc bà còn tuyên bố rằng nếu mẹ em không nhận lời, thì suốt đời bị tê liệt như vậy, cũng may y còn thương tình thầy trò xưa kia, mỗi ngày vẫn cung cấp ba bữa đầy đủ và ngăn cấm Nhâm Long giờ trò bất lương. Bằng không...

Nói tới đây nàng khóc hu hu một hồi, rồi lại tiếp:

- Vân đại ca thử xem Trại Hoa Đà Ngụy Bình Lạc có thể chữa khỏi cho mẹ em không?

Tạ Vân Nhạc thấy nàng đau đớn như vậy, ngẫm nghĩ giây lát liền đáp:

- Nếu gần đây mới bị điểm huyết thì chỉ trong đôi ba ngày có thể chữa được, nhưng nếu bị điểm huyết đã lâu ngày, các gân chánh khô héo, thì chỉ trong một thời gian ngắn không thể chữa khỏi ngay được và cần phải có linh dược điều trị thì gân mới nhuận lại và máu mới hoạt động được. Theo ý anh thì Trại Hoa Đà cũng có thể được, nhưng ngại nổi đường xá xa xôi lắm. Kể ra thì ngu huynh cũng biết chút ít về cách chữa huyết đạo, nhưng nam nữ...

Cố mẫu bỗng tiếp lời nói:

- Tạ hiền đệ, cùng người vô lâm với nhau cả, hà tất phải nghi kỵ như vậy, huống hồ hiền đệ với Yên Văn đã là...

Nói đến đây bà không nói nữa, Vân Nhạc hiểu ý, nhưng vẫn chần chờ chưa dám ra tay chữa ngay. Cố cô nương liền vừa cười vừa nói:

- Vân đại ca biết chữa bệnh như vậy mà em không hay...

Vân Nhạc vội nói:

- Chúng ta không nên ở đây lâu, vừa rồi Nhị Độc bị tôi lấy trộm túi độc khí thế nào cũng quay trở lại đây tìm kiếm. Chắc bây giờ chúng đã tới nơi rồi. Để anh lên trên đối phó chúng, còn em thì hãy công lệnh đường đến Thiên Mã Tiêu Cục ở Khai Phong, rồi hãy bàn định đến cách cứu chữa.

Nói xong, chỉ thoáng cái chàng đã ra khỏi cửa mộ, và kéo mộ bia dậy lại như cũ.

Lúc ấy mặt trăng đã xế về phía tây, gió lạnh vẫn thổi ào ào tạo bãi tha ma ở núi Man Sơn thêm rùng rợn, và khủng khiếp hơn bao giờ!

Vân Nhạc vừa lên tới chỗ trộm bao da lúc nãy, đứng khoanh tay nhìn ra phía xa xa đợi chờ.

Chỉ trong giây lát đã nghe thấy hai tiếng rú ở đằng xa vọng tới. Tiếp theo đó hai cái bóng đen nhấp nhô phi tới, chỉ trong thoáng cái đã đến trước mặt chàng rồi.

Nhị Độc ngừng bước, trông thấy Vân Nhạc đang đứng trên một cái đồi cao, cả hai cùng quát lớn và phi thân lên trên tức thì.

Dân Sơn Nhị Độc vừa dừng chân tới đất đã múa song chưởng, nhắm trọng huyết của Vân Nhạc đánh tới.

Vân Nhạc chỉ cười nhạt một tiếng, người vẫn đứng yên, chờ bốn chưởng của địch đến một lượt, bỗng giờ hai tay ra bắt lấy hai cổ tay của Nhị Độc kéo và hất mạnh một cái.

Trong tiếng cười ha hả Vân Nhạc đã nhún mình nhảy lên trên không, cao năm bảy trượng hai chân duỗi mạnh một cái. Chớp mắt đã xuống một cái đồi cách đó hơn mười trượng.

Thân pháp khinh công tuyệt thế đó khiến Dân Sơn Nhị Độc kinh hãi vô cùng, đồng thời mạch ở cổ tay của Nhị Độc bị chàng nắm phải, cả hai cùng đều cảm thấy mất công lực, đến khi chàng buông tay ra cả hai mới khôi phục lại chân lực như cũ.

Căn cứ điểm này Nhị Độc đã thấy rằng võ học của địch thủ hơn mình nhiều, nên cả hai cùng nhìn nhau mà gượng cười rồi quay lại nhìn thấy Vân Nhạc đứng khoanh tay ở trên đồi cao, vẻ mặt tươi cười hình như khinh thường anh em Nhị Độc lắm vậy.

Nhị Độc tuy kinh hãi võ công của thiếu niên nọ cao vô cùng, nhưng tới lúc này đã lỡ cười mình hổ, đành phải quát lớn một tiếng song song nhảy lên, thể đi nhanh không kém Vân Nhạc mấy. Dưới ánh sáng trăng lơ lờ, hai cái bóng đen tựa như hai con chim cú bay lên bãi tha ma bao la và cũng tựa như quỷ quái lảng không, càng tăng thêm vẻ rùng rợn.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Động lòng thiện, hảo tâm hữu hảo báo

Hãy nói, Dân Sơn Nhị Độc song song tung mình nhảy lên chỗ đồi cao Vân Nhạc đang đứng, thể đi nhanh như chớp nhoáng, miệng rú luôn luôn, càng tăng thêm sự khủng bố.

Tạ Vân Nhạc định tâm đùa giỡn Nhị Độc, vẫn đứng yên với dáng điệu ngạo mạn, chờ Nhị Độc ở đông, tây hai phía xông tới sắp đến cạnh mình mới giờ Di Lạc Thần Công ra, song chưởng bắt luôn cổ tay của Nhị Độc lôi mạnh và hợp lại một cái.

Nhị Độc tựa như hai cái tên va chạm vào nhau, và như hai con diều đứt dây vậy, rơi thẳng xuống chân đồi, ngã đến đầu óc choáng váng, một hồi lâu mới bò dậy được. Chúng lại tưởng thân hình của chúng đi quá nhanh, mới va chạm vào nhau như vậy, liền đồng thanh hét lớn một tiếng, lại cùng xông lên, đâm bổ vào người Vân Nhạc, ra tay như gió, nhắm chỗ yếu hiểm mà tấn công.

Tạ Vân Nhạc khẽ cười một tiếng, giờ luôn Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra, chỉ tránh né không phản công lại, nên thể tấn công của Nhị Độc nhanh và kỳ dị đến đâu cũng không sao đụng tới người của chàng được.

Nhị Độc càng đánh càng kinh hãi, tấn công liên mấy chục chiêu, càng đánh càng thấy bộ pháp của chàng thiếu niên nọ nhanh đến lạ kỳ, đến nỗi cả hai đều thấy tối tăm mặt mũi lại.

Lúc này, Nhị Độc mới hay đối phương có ý nhường nhịn, còn lúc đầu va chạm lẫn nhau cũng là do thiếu niên đó có ý cảnh cáo bọn mình.

Nghĩ đoạn, Nhị Độc liền bảo nhau nhảy ra ngoài vòng chiến, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vân Nhạc khoanh tay đứng yên, mồm mỉm cười, gió lạnh thổi vạt áo chàng bay phất phới, trông thực thoát tục.

Nhị Độc tuy mệnh danh là độc thật, nhưng lòng chúng không đến nỗi ác độc như bên ngoài đồn đại, và chúng hành sự cũng có mực thước lắm. Đăng Thanh và Đăng Xung (tên họ của Nhị Độc) hồi nhỏ đã là cô nhi, bị người ta khinh rẻ, chịu biết bao nỗi đau khổ, sau được một dị nhân thu làm môn hạ, nhưng tính tình quái dị bởi hoàn cảnh tạo nên không sao sửa đổi hết được, lúc nào anh em nhà chúng cũng cho người đời phần nhiều là giả thiện, kẻ nào càng tự cao bao nhiêu, trong bụng càng nhen bầy nhiều, và bọn người ấy không hào hiệp bằng bọn giai cấp hèn kém nữa.

Sau khi học thành tài, hai anh em xuống núi, chỉ thích gần gũi bọn đạo tặc, mà xa lánh những nhân sĩ chánh phái.

Tới khi tuổi già, Nhị Độc mới hay thành kiến của mình sai lầm, nhưng lúc ấy các nhân sĩ chánh phái thấy anh em y tánh tình quái dị như vậy, bèn liệt chúng vào trong bọn tà đạo.

Sự thật anh em chúng chưa hề giết oan một người nào.

Cũng chỉ vì Nhị Độc nhận thấy trên thế gian này có mấy ai được thập toàn, kẻ nào làm việc lành nhiều hơn việc ác đã là người chân thiện rồi. Nhờ đem ý

niệm ấy ra mà xử thế, nên lần này gặp phải sát tinh Vân Nhạc mới thoát khỏi là vậy.

Lúc ấy, Nhị Độc thấy Vân Nhạc ngừng bước không đuổi theo vẫn khoanh tay đứng mỉm cười, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tạ Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Tại hạ không quen biết hai vị bao giờ, tại sao lại ra tay ác độc như thế?

Nhị Độc nghe thấy Vân Nhạc nói như vậy liền nghĩ thầm:

- Người ta hỏi như vậy rất có lý, túi da của mình mất, mình có thấy y ra tay lấy đâu. Vậy tại sao chưa hỏi rõ nguyên nhân, anh em mình đã ra tay tấn công người ta rồi? Có phải là lỗi tự anh em mình không?

Nghĩ đoạn, cả hai anh em đều đỏ mặt tía tai, Đại Độc Đằng Thanh liền đáp:

- Ngài nói rất phải, anh em lão hồi nãy rời khỏi đây, bị kẻ gian lấy trộm hai cái túi da đeo ở trên lưng, đến khi phát giác mất mới quay trở lại đây. Chúng tôi chỉ thấy có một mình ngài đứng ở đây thôi nên mới nhận lầm như vậy, nhưng...

Vân Nhạc mỉm cười tiếp lời nói:

- Chắc trong túi da đựng nhiều đồ vật quý giá hay dị bấu phải không? Nếu không hai vị lão anh hùng tất phải nóng lòng như vậy?

Nói xong, chàng từ từ tiến tới mấy bước. Đại Độc Đằng Thanh bên lên đáp:

- Trong túi da ấy chỉ đựng những thứ đồ chơi độc không thôi, nhưng mất đi thì thật đáng tiếc, và lại những vật ấy độc kỳ lạ, nếu người lấy được sử dụng sai lầm hay lợi dụng những thứ đó đi làm càn làm bậy thì anh em tôi sẽ bị mang tiếng với giang hồ vô lâm vô cùng. Chúng tôi không muốn vì sự vô tâm mất mát ấy mà gây nên mối họa tày trời như vậy.

Hơn nữa, trong cái túi có đựng mấy chục viên Họa Vân Đơn và một cuốn Hợp Độc Thích Chú của sư môn chúng tôi truyền lại cho, lại càng không thể mất đi được. Nếu ngài nhặt được cái túi da ấy, xin ném trả cho, anh em lão thể nào cũng có vật báu đền lại.

Nói xong, hai mắt y nhìn thẳng mặt đối phương.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Ô, thế ra hai vị là Dân Sơn Nhị Lão đây! Túi da ấy quả thật tại hạ đã lấy trộm được.

Nay hai vị đã nói như vậy, đủ thấy quý tâm địa dù sao vẫn còn là lương thiện.

Nói tới đây, chàng vội lật vạt áo lên, lấy hai cái túi da ra, ném trả liền.

Nhị Độc vội giơ tay bắt luôn, và mở túi lấy ngay bốn viên thuốc màu đỏ như hỏa dược vậy, để ở gang bàn tay, đi tới trước Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Năm xưa, anh em lão vân du Đông Hải, tới một tiểu đảo ở giữa biển, tình cờ nhặt được năm viên Ly Hỏa Tinh Ngọc này, vật đó là thuần dương chi bảo, mới đem về hợp vào các vị thuốc khác chế thành một lò Họa Vân Đơn. Thứ đơn này dùng để cứu chữa gân cốt co rút, hay huyết bị ứ đọng, công hiệu như thần. Vật tuy nhỏ mọn, không đáng để báo đền ơn đức, nhưng cũng mong ngài nhận cho.

Vân Nhạc sực nghĩ tới bệnh của mẹ Cô cô nương đang cần có thứ thuốc này cứu chữa, liền giơ tay ra nhận và nói:

- Không ngờ hai vị khoan hồng đại lượng đến thế! Không những không buộc tội mà còn hậu tặng cho như thế này, tại hạ thật tự hổ thẹn với lương tâm, nhưng...

Nói tới đây, chàng ngẫm nghĩ giây lát, mới vừa cười vừa nói tiếp:

- Tại hạ được tương phùng với hai vị ở đây, cũng gọi là hữu duyên, bốn viên Họa Vân Đơn này vừa đang cần dùng tới, thật là may mắn vô cùng.

Tại hạ rất hổ thẹn là không có vật gì để báo đáp lại thịnh tình của hai vị. Nhưng ngày sau, nếu có việc gì cần tới, tôi Quái Thủ Thư Sinh, không khi nào lại khoanh tay đứng yên mà không trợ giúp cho hai vị đâu!

Mặt chàng vẫn đeo mặt nạ da người không sao trông rõ nét mặt biểu lộ tình cảm ra sao, nhưng giọng nói của chàng rất thành khẩn.

Dân Sơn Nhị Độc đồng thanh kinh ngạc la lớn một tiếng:

- Thế ra ngài là Quái Thủ Thư Sinh danh vọng bốn phương trong chốn giang hồ đấy à? Như vậy anh em lão thua đại hiệp một cách tâm phục. Sau này nếu đại hiệp vào Tứ Xuyên, xin mời ngài tới Vân Sơn du ngoạn một phen, để anh em lão được lĩnh giáo.

Nói xong Nhị Độc chấp tay vái chào, quay mình bỏ chạy đi liền, chỉ trong nháy mắt đã mất bóng hai người rồi.

Vân Nhạc trông thấy Nhị Độc bỏ đi rồi mới nghĩ thầm:

- Sự sống chết tạo hóa đã xếp đặt từ trước, không tin không được. Từ khi ta ra giang hồ đến giờ, hễ gặp tà ma ngoại đạo là lòng ta độc ác vô cùng. Chúng dù không chết thì cũng phải mang chút thương tích mà đi. Tại sao hôm nay ta lại khoan dung?

Nghĩ tới đây, chàng lắc đầu một cái rồi nghĩ tiếp:

- Nói ra thật khó tin thật, nếu không phải như thế ta làm sao biết thứ linh dược này. Có lẽ là do số trời đã định...

Nghĩ tới đây, chàng vội đi xuống về phía dưới đôi cổ mộ thăm mẹ của Cố cô nương.

Xuống tới nơi, chàng thấy hai mẹ con Cố cô nương đang ngồi sát cạnh nhau, họ đang thì thầm to nhỏ. Nghe tiếng động, Cố cô nương quay lại vừa cười vừa hỏi rằng:

- Vân đại ca đã đuổi Nhị Độc đi chưa?

Tạ Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Không ngờ đánh nhau một trận rồi làm quen nhau. Bây giờ anh em họ trở về Vân Sơn rồi và anh còn cho em hay một tin mừng này nữa. Bá mẫu đã có thuốc chữa rồi. Anh cam đoan chỉ bảy ngày là cùng, bá mẫu sẽ đi lại như thường ngay.

Cố cô nương mừng rỡ vô cùng, nhảy phắt lên hỏi:

- Có thật không? Ô, thế thì sung sướng quá! Anh đừng có dối em đây nhé!

Cố mẫu quay đầu lại thở dài một tiếng và nói:

- Hiền đệ không nói đến thủ pháp điểm huyệt độc đáo của lão tặc bà là nan giải.

Ngay như việc tôi bị tê liệt trong mười năm trời, gân máu đã bị khô héo, làm sao trong bảy ngày mà chữa khỏi được. Có lẽ hiền đệ dùng lời lẽ đó để an ủi phải không?

Cố cô nương nghe mẹ nói như vậy, vẻ mặt đang hớn hờ tươi cười bỗng nhiên thất vọng và nước mắt cũng bắt đầu rung rung ngay.

Vân Nhạc nghiêm nét mặt nói:

- Lời nói của hiền đệ, xưa nay chỉ có một chữ không có hai. Xin bá mẫu cứ yên tâm, trong bảy ngày, cam đoan có thể chữa khỏi bệnh tật đó.

Nói đoạn, chàng lấy hai viên Hòa Vân Đơn bảo Cố cô nương cho mẹ uống.

Cố cô nương cho mẹ uống Hòa Vân Đơn xong, quay lại nhìn ngay vào mặt Vân Nhạc, nét mặt nàng hãy còn nghi ngờ.

Vân Nhạc mỉm cười không nói năng gì, một lát sau, chàng giờ thủ pháp Lăng Không Giải Huyệt thần kỳ trong Hiền Viên Bát Giải ra, cách Cố mẫu hai tấc nhắm bảy huyệt trên người và chân tay mẹ Cố cô nương điểm xuống rất nhanh.

Sau khi uống Hòa Vân Đơn, Cố mẫu trong bụng nóng vô cùng, nhưng vẫn nghiến răng chịu đựng thì đột nhiên cảm thấy mấy yếu huyệt cõi mở, những hơi nóng tập kết ở trong bụng liền tiết ra khỏi nơi các yếu huyệt đó.

Khắp mình bỗng thấy nhẹ nhàng dễ chịu vô cùng, riêng có chân tay vẫn còn uể oải, không có hơi sức.

Lúc ấy Vân Nhạc liền nói với Cố cô nương:

- Bây giờ em có thể ngồi xếp bằng phía sau bá mẫu, hai tay để lên huyệt mạch môn của bá mẫu rồi dồn chân khí của bản thân sang, rồi anh sẽ để lên lưng em dùng phương pháp cách thể truyền dẫn với công lực của hai chúng ta, có thể khiến bá mẫu hoàn lại được một nửa công lực đấy.

Cố cô nương không ngờ Vân Nhạc có võ học tinh thông như vậy, ngạc nhiên vô cùng vì nàng không tin chàng còn ít tuổi như thế mà đã tu luyện được môn cách không giải huyệt.

Vì môn giải huyệt này phải tu luyện ít nhất năm chục năm mới thành thạo được, cho nên nàng mới ngạc nhiên và không tin như vậy.

Lúc này Cố cô nương đã theo lời Tạ Vân Nhạc ngồi ở phía sau lưng, để tay lên mạch môn huyệt của mẹ, và vận chân khí dồn sang người của mẹ. Nàng lại thấy Vân Nhạc để hai tay lên lưng mình nàng, và cảm thấy một chân khí dương hoa làm cho chân lực của mình tăng thêm lên.

Về phần Cố mẫu cũng cảm thấy một luồng nhiệt lực chạy sang đi khắp thân thể của mình và cảm thấy gân cốt khô héo đã dần dần nở nang và sống dậy.

Cố mẫu đã bắt đầu thấy những ngón tay của mình hơi cử động được, trong lòng mừng rỡ vô cùng, cảm động ứa nước mắt nói với con:

- Vãn... con, xem ngón tay, ngón chân của mẹ... đang cử động là gì...

Vân Nhạc nghe Cổ mẫu nói như vậy vội thâu chương lại. Cổ cô nương tay vẫn để trên lưng mẹ, lớn tiếng hỏi:

- Mẹ! Thật à? Mau đưa con xem nào!

Cổ cô nương thấy những ngón chân và tay của mẹ đã bắt đầu cử động được, những cánh tay và chân cũng đưa lên đưa xuống được, nhưng vẫn còn ngưng ngưng lắm.

Tuy vậy đó là một hiện tượng tốt, Cổ cô nương mừng rỡ vô cùng, ôm chặt lấy mẹ, run rẩy một hồi.

Hai mẹ con đều ứa nước mắt. Lúc này tình cốt nhục đã phát huy đến mức tột độ.

Vân Nhạc đợi chờ một hồi mới khẽ nói:

- Em Văn, bệnh tình của bá mẫu đã có thể chữa khỏi, em nên mừng mới phải chứ. Bây giờ ngu huynh đi Lạc Dương thuê một chiếc xe đến đón bá mẫu, và em hãy tiếp chuyện với bá mẫu để đợi anh.

Nói đoạn, chàng liền rời khỏi ngôi mộ đó. Vân Nhạc vừa đi vừa nghĩ thầm:

- Em Yên Văn hạnh phúc thật, vì em ấy đã tìm thấy mẹ được rồi.

Nghĩ tới đó chàng mơ màng nghĩ đến lúc hai mẹ con Cổ cô nương mừng quá hóa khóc, cảm động vô cùng, chàng cũng không nhận nổi hai hàng lệ nhỏ xuống hai má.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Vân Nhạc đã tìm đến ngoại ô cửa đông thành Lạc Dương.

Lúc ấy đã là hoàng hôn, các cửa hiệu đều đã đóng kín cửa. Ngoài đường xác pháo đầy dẫy, trong không khí còn quện lấy mùi thuốc pháo làm nẩy cả mũi, tiếng chó sủa gần xa, chớ không hề có một bóng người nào đi lại cả.

Chàng gõ cửa một nhà cho mướn xe lừa. Một ông cụ già râu tóc bạc, cầm đèn gió ra mở cửa, thấy Tạ Vân Nhạc, ông già ngấm ngấm một hồi rồi nói:

- Mới có mừng bảy tết mà khách quan định thuê xe đấy ư?

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Vâng, tôi định thuê một xe bốn lừa và cần cả ghế bố nữa, vì tôi phải hộ tống một nữ quyến đi Khai Phong.

Ông già chần chờ giây lát mới nói:

- Xe lừa thì có sẵn đấy, nhưng... hôm nay mới mừng bảy tết, những phu xe vẫn còn say sưa ngủ ở nhà họ trong thành, và lại sáng tinh mơ thành mới mở cửa, vậy khách quan có cần xe cũng vô ích. Xin khách quan tìm đến nhà khác hỏi xem sao?

Vân Nhạc móc túi lấy một thoi vàng đưa cho cụ già vừa cười vừa nói:

- Nữ quyến của tôi còn cách xa đây hai ba mươi dặm, tôi có thể đánh xe đưa tới đấy, như vậy vừa đi, vừa về trời cũng đã sáng rồi. Lúc ấy phiền lão trượng đi gọi anh phu xe đến đây đợi chờ là được rồi.

Thoi vàng của Vân Nhạc quả thực hiệu nghiệm. Ông già nọ cười tít mắt đáp:

- Nếu khách quan có thể lái xe được thì còn gì bằng nữa, xin khách quan vào trong ngồi chờ một lát để lão đi đóng xe. Nhưng... khách quan cho như vậy nhiều quá.

Vân Nhạc nói:

- Lão trượng cứ đi đóng xe đi, trừ tiền mướn xe ra, còn dư lại tôi xin biếu cho lão trượng. Tôi ngồi chờ ở đây cũng được.

Nói xong, chàng bước vào trong điểm lấy chiếc ghế bố ra ngoài ngồi để chờ.

Lão trượng vội vào trong chuồng, được một lát sau đã đóng xong một chiếc xe, đem ra tận cửa điểm. Vân Nhạc nhảy lên, cầm roi quất lừa chạy như bay tiến về phía Vạn Sơn tức thì.

Lúc Vân Nhạc tới trước ngôi cổ mộ, thì đêm đã điểm canh năm. Cổ cô nương và mẹ ở chờ đã lâu, bỗng nghe thấy tiếng vó lừa, nàng vội công mẹ rời ngôi cổ mộ. Vân Nhạc chờ nàng đặt mẹ nàng nằm trên ghế bố liền buông cửa màn xe xuống, ra roi cho xe chạy tức thì.

Đến giữa trưa, ba người đang đi trên cái quan, Cổ cô nương liền kể chuyện cứu mẹ ra khỏi Vạn Vụ Sơn Trang cho Vân Nhạc nghe và nàng vừa cười vừa nói:

- Văn đại ca, thù pháp mà anh dạy cho em, quả thực tuyệt vô cùng. Trong lúc công mẹ chạy, tiểu muội một tay đỡ mẹ và cứ tìm đường tắt mà đi. Không

ngờ, chạy tới chân núi Man Sơn, Tứ Quái cứ đuổi theo định giết. Lúc ấy đang công mẹ, tiểu muội không tiện sử dụng kiếm, chỉ dùng tay không đối địch với ba thủ pháp của đại ca dạy cho, em đồn Long Môn Tứ Quái làm cho bọn y chỉ lo chống đỡ chứ không tấn công nổi.

Sau vì hết hơi đuối sức bắt buộc phải để gia mẫu xuống, rút trường kiếm ra, đẩy lùi Tứ Quái. Sau khi chúng rút lui, em công gia mẫu chạy, ngờ đâu lại trên núi Man Sơn, lúc ấy Nhị Độc cũng đuổi tới, nhờ có bộ pháp Cửu Cung Chính Phản Âm Dương mới may mắn lên trốn được vào cổ mộ, nếu không vì gia mẫu thì Tứ Quái đã bị chết dưới kiếm của tiểu muội lâu rồi.

Vân Nhạc vừa cười vừa nói:

- Bây giờ nhờ ơn trời đã được bình yên vô sự thì em còn nhắc nhở đến chuyện đó làm gì nữa. Nếu ngu huynh không quay trở lại Vân Vụ Sơn Trang và không nghe Nhâm Long nói đến hành tung của em thì anh cũng không biết đâu mà tìm em.

Giữa đường hai người thấy nhân vật võ lâm đi lại liên tiếp nhưng không ai ngờ người ngồi trên xe là Quái Thủ Thư Sinh. Bọn chúng đi lại như vậy là vì muốn do la tung tích Quái Thủ, thì liên hiệp mà diệt trừ. Vân Nhạc không hay biết gì cả.

Chiều ngày hôm ấy, xe đã tới Thiên Mã Tiêu Cục, tiêu sư thấy xe lờ chừng trước cửa vội chạy ra hỏi han, Vân Nhạc chấp tay, vừa cười vừa nói:

- Phiền đại ca vào thông báo để Tư Mã tiêu đầu hay là có một người họ Nghiêm xin vào yết kiến.

Tiêu sư thấy Vân Nhạc nói như vậy, y ngắm nhìn Vân Nhạc một hồi rồi cả cười đáp:

- Vị này... có phải là Nghiêm thiếu hiệp ở Cao Gia Câu đã trưng nghĩa ra tay giúp tiêu cục chúng tôi đó phải không?

Vân Nhạc gật đầu, Người phổ ký của tiêu cục kính hải và mừng rỡ vô cùng vội quay đầu chạy vào trong tiêu cục lớn tiếng gọi. Một lát sau, lão tiêu đầu Tư Mã Trọng Minh, Lữ Khôn và một số tiêu sư ba chân bốn cẳng chạy ra. Mọi người chưa tới gần đã thấy lão tiêu đầu nói lớn:

- Nghiêm lão đệ còn đứng ngoài cửa chờ làm gì nữa! Mời vào đây, mời vào đây...

Nói xong, lão tiêu đầu đã đi ra đến cửa.

Vân Nhạc chấp tay vái vừa cười vừa nói:

- Lão tiêu đầu và các tiêu sư mạnh giỏi chứ?

Lữ Khôn liền hỏi:

- Nghiêm thiếu hiệp còn...

Vân Nhạc vội tiếp lời:

- Nhà tôi và nhạc mẫu còn ở trong xe.

Nói xong chàng đã thấy Cố cô nương đỡ mẹ xuống xe. Lão tiêu đầu thấy vậy vội gọi con sen ra đỡ bá mẫu vào trong tiêu cục. Sau khi mời mẹ con Cố cô nương vào trong nhà trong xong, lão tiêu đầu hỏi chuyện đi Lạc Dương của chàng ra sao? Và tại sao bá mẫu bị bệnh tê liệt như vậy.

Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Việc này dài lắm, để hôm khác tại hạ nói cho lão tiêu đầu hay.

Lão tiêu đầu bồng thờ dài một tiếng và nói:

- Sau khi trở về Khai Phong này, hôm qua tiêu cục lại xảy ra một việc.

Vân Nhạc kinh ngạc hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão tiêu đầu đáp:

- Việc này vì Quái Thủ Thư Sinh mà ra.

Vân Nhạc ngạc nhiên hỏi:

- Quái Thủ Thư Sinh có liên can gì đến lão tiêu đầu đâu, tại sao đáng giận đến quấy nhiễu tiêu cục này làm gì?

Lữ Khôn tiếp lời vừa cười vừa nói:

- Lữ mỗ cũng nghĩ như vậy, việc này chỉ vì Cao Gia Câu mà nên. Cửu Tử Mẫu Liên Hoàng thấy lai lịch của hiền phu thê khả nghi nên mới nghi ngờ thiếu

hiệp là hóa thân của Quái Thủ Thư Sinh Dư Vân. Y liền báo cho Phi Thiên Diệu Từ Lâu Kinh Đức hay. Hôm qua chúng phái một tên là Tích Lịch Thủ Dương Bật theo dõi dấu tích của hiền phu thê.

Tên Dương Bật này tung hoành ở Quang Trung mấy chục năm nham hiểm, ác độc hành tung vô định, đi lại một mình và y cũng là khắc tinh của tiêu cục chúng tôi nữa. Không biết Lâu Kinh Đức dụ y nhập bọn từ hồi nào, lúc y tới tiêu cục có những thái độ ngạo mạn khiến không ai chịu nổi cả. Lão tiêu đầu chỉ thoái thác trả lời rằng:

- Giữa đường gặp nhau một lần, chớ trước kia không có quen biết gì cả và hiền phu thê lại đi Lạc Dương thì bảo là bạn sao được.

Tích Lịch Thủ Dương Bật tức giận vô cùng. Trước khi rời khỏi tiêu cục, y còn dọa nạt lão tiêu đầu không nói ra hành tung của hiền phu thê ra, y sẽ làm cho lão tiêu đầu thảm bại danh liệt, vì vậy hôm qua lão tiêu đầu suýt xung đột với y. Trước khi đi y còn biểu diễn nội công kinh người để làm oai.

Nói đoạn Lư Khôn chỉ cho thiếu hiệp xem dấu vết của một bàn tay in sâu xuống chùng năm phân như dùng dao mà khắc vậy, đủ thấy nội lực tên Dương Bật đã đến mức thượng thặng.

Vân Nhạc nghe xong liền cả cười và nói:

- Tích Lịch Thủ Dương Bật còn trở lại đây thì để tại hạ đối phó cho. Nhưng sợ làm phiền đến tiêu cục, như thế trong lòng tại hạ không được yên.

Tư Mã Trọng Minh vuốt râu cả cười đáp:

- Chúng ta cùng là người trong võ lâm, việc gì cũng ân oán phân minh, lấy ân nghĩa làm trọng, chớ sợ gì chuyện nhỏ mọn này. Nếu hôm nay tiểu đệ không tới đây thì tên Dương Bật có trở lại lão cũng không sợ gì cả, huống chi bây giờ đã có tiểu đệ ở đây.

Vân Nhạc vừa cười vừa nhìn các tiêu sư một lượt rồi lại hỏi:

- Bốn vị tiêu sư hôm nọ ở Cao Gia Câu bị rấn cần phải, nay đã lành hẳn chưa? Tại sao mấy vị ấy không có mặt tại đây thế?

Lão tiêu đầu sa sầm nét mặt lại và nói:

- Bốn vị tiêu sư ấy vì máu ra nhiều quá, nên vết thương rất trầm trọng. Hiện giờ đã bị tê liệt nằm trên giường, chẳng đi đâu được cả. Dù họ có hồi phục được, nhưng võ công của bản thân họ vô hình chung đã giảm mất khá nhiều.

Còn Tiểu nhi nửa năm trước lại bị nhiễm bệnh lao can, thổ huyết từng đồng một, đã mời hết danh sư ở Biện Kinh tới chữa, nhưng ai nấy đều cùng thúc thủ, như vậy... việc này... cháu nó chỉ sớm tối thôi.

Giọng nói của lão tiêu đầu run rẩy và bi đát, đủ thấy thiên tánh của cha thương con như thế nào.

Vân Nhạc lớn tiếng cười một hồi rồi nói:

- Lão tiêu đầu cứ yên trí, người hiền sẽ gặp lành, chắc thiếu tiêu chủ thế nào cũng được lành mạnh. Tại hạ cũng biết chút y thuật, để tại hạ vào chuẩn mạch cho thiếu tiêu đầu xem sao.

Lão tiêu đầu nghe Vân Nhạc nói như vậy hớn hờ vô cùng, bỗng thấy Vân Nhạc cầm bát nước trên kỷ chè lên để vào trong bàn tay bóp mạnh một cái, cái bát Giang Tây đẹp đẽ và quý giá như thế bị chàng bóp vụn ra từng mảnh vụn. Thấy thế lão tiêu đầu trợn trừng đôi mắt ngạc nhiên vô cùng, không hiểu chàng làm như vậy là có ý định gì?

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng, rồi ném những mảnh bát vụn ra ngoài sân một cái thật mạnh, bỗng nghe bên ngoài có tiếng kêu thét rất thê thảm và trên mái nhà có tiếng kêu lộp bộp, tiếp theo đó ba bốn cái bóng người từ trên mái nhà ngã lăn xuống dưới sân tức thì.

Các tiêu sư giật mình kinh hãi, vội chạy cả ra ngoài sân, trối bốn tên phi tặc đem vào trong khách sảnh. Tới khi đó mọi người đã thấy rõ mặt của bốn tên phi tặc ấy đều thất kinh.

Thì ra những mảnh sứ vụn của Vân Nhạc vừa ném ra bên ngoài đều cắm vào, đầy trên mặt của chúng, nên tên nào tên nấy mặt chẳng chịt những vết thương và máu chảy lai láng trông rất ghê rợn.

Bốn tên phi tặc tuy chưa chết, nhưng mặt chúng máu me be bét không sao nhận ra là bọn giặc nào cả.

Bốn tên phi tặc này là thủ hạ của Lâu Kinh Đức, theo Tích Lịch Thủ Dương Bật đến Thiên Mã Tiêu Cục để dò thám xem Vân Nhạc có phải là Dư Vân đã giết hại rất nhiều đồng đạo trong võ lâm không?

Những hành động của Dư Vân tức Vân Nhạc ra giang hồ có một năm, đã giết không biết bao nhiêu nhân vật trong hắc đạo, hành tung phiêu diêu, ít người được biết mặt, chỉ có vụ ở Dương Gia Tập và dưới Ngũ Đài Sơn, còn có mấy người được trông thấy mặt chàng.

Riêng vụ huyết án ở thành Thái Nguyên, ai nấy cũng căn cứ vào lời đoán của Cung Môn Nhị Kiệt cho là Dư Vân gây nên thôi.

Còn Phi Thiên Diệu Từ Lâu Kinh Đức đứng đầu các bọn giặc ở trong Quan Trung, là người không những võ công siêu tuyệt, mưu kế lại hơn người.

Ngày xưa Truy Hồn Phán Tạ Văn, là cha của Vân Nhạc đầu trí và giao thủ với y, cũng bị thất bại.

Như vậy đủ thấy cơ mưu và võ học của Lâu Kính Đức tài ba như thế nào, cũng vì thế y đứng đầu bọn Lục Lâm ngót ba mươi năm mà không bị ai đánh đổ nổi cả.

Cửu Từ Mẫu Liên Hoàng Khải Nguyên Khải, từ khi ở Cao Gia Câu rút lui về Vương Ô, y càng nghĩ càng phần uất, liền đi Thái Nguyên kiếm Cao Ly Công Sơn Tử Lão nhưng y nghĩ đến hai thiếu niên gặp ở Cao Gia Câu công lực và chiêu thức dị thường, liền nghĩ là Quái Thủ Thụ Sinh mà thiên hạ đang đồn. Vì sự nghi ngờ đó nên Khải Nguyên Khải đi tìm Lâu Kính Đức để thương lượng.

Lâu Kính Đức nghe Khải Nguyên Khải nói như vậy nghĩ ngợi giây lát liền nói ý kiến của mình:

- Ý kiến của Khải huynh không sai, thiếu niên ấy thế nào cũng liên can với Quái Thủ Thụ Sinh Dư Văn. Hôm nọ, đã phải trước sau mười hai cao thủ đến Lạc Dương điều tra rồi, hề chúng thấy có hai người thiếu niên ở Lạc Dương thì thế nào cũng về phi báo ngay.

Nói đoạn y truyền lệnh xuống cho bộ hạ sai người đi liên lạc với các cao thủ ở Lạc Dương và còn tả hình dạng Vân Nhạc và Cố cô nương cho chúng biết nữa.

Ngày hôm sau, Lâu Kính Đức tiếp được tin của thủ hạ cho hay rằng Vân Vụ Sơn Trang đã bị phá hủy hơn phân nửa rồi, Nhâm Thất Cô cũng bị hai người đó đánh chết. Lũng Tây Tam Điều nhân cơ hội này trục lợi khá nhiều, còn tung tích của hai thiếu niên đó vẫn chưa hay rõ...

Hay tin đó, Lâu Kính Đức kinh hãi đến biến sắc mặt. Thấy vậy Dương Bất liên đề nghị:

- Lão đương gia, theo sự ước đoán của Dương mỗ thì Nhâm Thất Cô bị chúng ám hại, bằng không hai thiếu niên đó hạ sao nổi Nhâm Thất Cô chứ. Theo lời Khải huynh thì hai thiếu niên đó có quen Tư Mã Trọng Minh, lão tiêu đầu của Thiên Mã Tiêu Cục. Như vậy, tốt hơn hết ta cứ cho người canh Thiên Mã Tiêu Cục là được. Tiểu đệ tuy bất tài, nhưng nguyện lãnh đạo anh em của bọn đường đi Biện Kinh, chỉ bảy ngày là cùng, sẽ có tin tức đem về ngay.

Lâu Kính Đức ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Ý kiến của Dương huynh rất hay, nhưng vạn bất đắc dĩ lắm mới ra tay gây hấn với tên Tư Mã Trọng Minh. Nếu có tin gì đích xác thì báo cho tổng đàn hay ngay.

Dương Bất cả cười một hồi rồi đáp:

- Gặp việc gì cũng nên trầm tĩnh đối phó, điều này tiểu đệ tự tin có thể làm được, còn tên Tư Mã Trọng Minh có tài ba gì đâu. Y chỉ có hư danh thôi, hơn nữa y sung sướng ở đó chắc không khi nào dám gây hấn với chúng ta đâu. Lão đương gia cứ yên trí.

Thế là Dương Bất chọn mười mấy thủ hạ đắc lực, đi Khai Phong liền.

Tới Biện Kinh, y liền đến Thiên Mã Tiêu Cục kiếm Tư Mã Trọng Minh để dò hỏi tung tích của Vân Nhạc và Cố cô nương. Giọng nói của Dương Bất kiêu ngạo và ngông cuồng vô cùng. Tuy vậy, Tư Mã Trọng Minh vẫn hết sức nhịn nhường, lão tiêu đầu chỉ trả đũa y bằng lời nói thôi. Dương Bất bị lão tiêu đầu mỉa mai chế diễu, không sao chịu đựng nổi. Y tức giận vô cùng, trước khi đi, còn biểu lộ môn tuyệt kỹ Kim Cương Thủ in bàn tay lên cánh cửa để ra oai.

Sau đó đi khỏi, y vẫn phái mấy tên phi đảng núp ở lân cận tiêu cục để dò xét. Cho nên Tạ Vân Nhạc vừa tới tiêu Cục, chúng đã hay tin ngay và nhảy lên mái nhà để nghe trộm, cho nên chúng mới bị Vân Nhạc dùng những mảnh bát vụn ném mà ngã xuống như vậy. Vân Nhạc sầm nét mặt lại quát hỏi:

- Các người tự mạng lấy cái nhục vào người, vô sự sinh phi trên người vào thiếu gia đây. Nhưng ta cũng không giết các người đâu, hãy mau trở về báo Tích Lịch Thủ Dương Bất đến đây gặp ta ngay.

Nói xong chàng phẩy tay một cái, bốn tên gác ô môn đầu chạy liền. Vừa rồi Vân Nhạc lộ môn ném mảnh bát vụn ra, khiến mọi người trong tiêu cục đều kinh hãi vô cùng. Tư Mã

Trọng Minh thấy vậy nghĩ thầm:

- Thiếu niên này đẹp trai như thế, không ngờ võ học và cơ mưu lại cao siêu đến như vậy! Sao diện mạo y giống hệt người bạn cũ của ta là Truy Hồn Phán Tạ Văn thế? Mà võ công của y lại có vẻ tài ba hơn Tạ Văn nữa. Nhưng không hiểu võ công tuyệt học của y do ai thu truyền cho thế?

Lão tiêu đầu không tiện hỏi, liền bảo người nhà bày tiệc và cho người vào trong mời Cố cô nương và thiếu tiêu đầu phu nhân ra.

Thấy Cố cô nương đi cùng với một thiếu phụ, Vân Nhạc biết ngay là con dâu của lão tiêu đầu rồi, vội đứng dậy cúi chào rồi quay lại nói với lão tiêu đầu rằng:

- Chúng tôi đã ăn lương khô ở trên xe, cho nên bây giờ vẫn còn chưa thấy đói. Chi bằng lão tiêu đầu để tại hạ vào thăm bệnh cho thiếu tiêu đầu và các tiêu sư trước, rồi ra ăn uống sau.

Lão tiêu đầu nghe chàng nói vậy, trong lòng hớn hờ vô cùng, đang định dẫn Vân Nhạc vào trong, đột nhiên thấy có một tên phổ kỵ ở ngoài hồi hải chạy vào phi báo:

- Bẩm lão tiêu đầu, Tích Lịch Thủ Dương Bất nhị đương gia của Hùng Nhĩ Sơn đã tới.

Vân Nhạc sầm nét mặt lại, tức giận vô cùng. Tư Mã Trọng Minh xin lỗi Vân Nhạc trước ra ngoài tiếp Dương Bất. Lúc này trong khách sảnh chỉ còn lại Vân Nhạc. Cổ cô nương, và thiếu tiêu đầu phụ nhân là Sở Minh Ý trò chuyện suông thôi.

Trong lúc ba người đang chuyện trò, bỗng nghe thấy ngoài sảnh có tiếng chân đi rất nặng nề vọng vào, Vân Nhạc ngừng đầu lên nhìn ra xem, thấy lão tiêu đầu đi cùng một ông già râu xồm bước vào, phía sau còn rất nhiều người theo nữa. Chàng đoán chắc bọn người đó thế nào cũng là Dương Bất với người của y, và trong đó có cả tiêu sư của tiêu cục này nữa.

Bốn Lôi Kiếm Khách Tư Mã Trọng Minh nói với Vân Nhạc:

- Lão đệ, vị này là...

Vân Nhạc vội xua tay và cả cười mấy tiếng:

- Người này tại hạ đã biết...

Nói tới đây, chàng tròn mắt nhìn Dương Bất, trầm giọng quát lớn:

- Họ Dương kia, mi kiếm ta làm gì?

Thấy Vân Nhạc hỏi trắng ngay như vậy, Dương Bất ngẩn người một hồi; không biết ăn nói làm sao cho phải, rồi gượng cười đáp:

- Thiếu hiệp hỏi lão phu như vậy, hình như khiếm lễ phép đôi chút.

Sắc mặt đã tái mét, y vẫn làm bộ không chấp trách gì cả, nhưng thái độ đã lộ ra, thiếu tự nhiên rồi.

Vân Nhạc chỉ cười nhạt:

- Với người ta khỏi phải giữ lễ phép gì cả. Người có chuyện gì thì nói mau đi, bằng không bước ngay đi nơi khác.

Xưa nay vẫn tự phụ là tay lão luyện trong võ lâm, Dương Bất có coi ai ra gì đâu, không ngờ lần này bị sỉ nhục đến như thế. Những tên đi theo y đều tức giận vô cùng.

Những người trong tiêu cục lại thích thú khôn tả, cả lão tiêu đầu cũng phải cười thầm và nghĩ:

- Bê mới vào rừng không sợ hổ có khác. Chính ta đã già nua rồi, tuy cũng có chút tên tuổi ở giang hồ thật, nhưng trái lại ta hơi tí là sợ sệt, không bằng bọn thanh niên hào khí can vãn như thế này.

Dương Bất mặt lộ sát khí, ha hả cười một hồi mới đáp:

- Ba chục năm nay, lão phu chưa hề thấy ai dám ngang tàng đến thế bao giờ...

Vân Nhạc dùng giọng mũi “hừ” một tiếng, mới tiếp lời:

- Người chưa thấy thì bây giờ thấy cũng chưa muộn. Người muốn nói gì thì nói mau lên, thiếu gia không ưa dài dòng vãn tự như thế đâu.

Dương Bất sầm nét mặt lại, rồi quát lớn đáp:

- Tiểu bối chó có ngông cuồng như vậy. Mi có biết, hiện giờ quần hùng trên thiên hạ đang muốn bắt được mi mới cam tâm không. Hôm nay lão phu tới đây là để bắt mi về cho chư vị anh hùng thăm vấn đó.

Lớn tiếng cười ồ một hồi, Vân Nhạc bỗng quay lại nói với Tư Mã Trọng Minh:

- Lão tiêu đầu có nghe thấy không? Giá trị của tại hạ bây giờ đã cao đến thế đấy.

Tư Mã Trọng Minh e ngại hai người không ai chịu nhịn nhường ai cả sẽ đi tới chỗ quyết liệt mất, nên nhân dịp này đỡ lời luôn:

- Dương đương gia, theo ngụ ý của lão thì việc này chắc có sự hiểu lầm bên trong. Lão đệ của lão đây ít khi lai vãng trên giang hồ, cũng chưa hề can phạm án giết người gì cả. Hơn nữa, y có can án đi chăng nữa, đã có nha lại hay công sai đến tước nã, có phải vậy không lão huynh?

Thấy lão tiêu đầu nói như vậy, Dương Bất mặt đỏ bừng tức thì, vì lời nói của đối phương rất phải, y không biết trả lời ra sao cả nên chỉ gượng cười một tiếng, rồi quay lại trả lời Tư Mã Trọng Minh rằng:

- Tư Mã huynh, có lẽ huynh mới kết giao với tên tiểu bối này nên không biết y chính là tên Quái Thủ Thụ Sinh Dư Vân đã can tội giết người và làm cho thành Thái Nguyên long trời lở đất nữa.

Nói xong, y đưa mắt nhìn mọi người một lượt, cho là lời nói đó không phải bịa đặt đâu.

Ai nấy nghe thấy Dương Bất nói như vậy, đều quay lại ngắm nhìn Vân Nhạc tò vò vẻ khâm phục và kính hãi.

Vân Nhạc vẫn bình tĩnh như thường, chỉ cười lạt một tiếng:

- Lão tặc đã nhận lầm rồi. À không, chỉ đúng một nửa thôi. Quái Thủ Thụ Sinh là sư thúc ta, nếu ta là Quái Thủ Thụ Sinh thật thì cớ như mi dám trêu người tới thì quả thật táo gan vô cùng. Mi hãy tự hỏi xem, có bằng được Cung Môn Nhị Kiệt không? Hay là kém hơn thế nữa, mi có giỏi bằng được Bộ Hoành Bang chủ của Thanh Phong Bang không? Dù sao, với hạng trộm cắp chó chuột như mi chưa đáng được yết kiến sư thúc ta là Dư Vân. Nhưng ta khuyên mi đừng có đi kiếm sư thúc ta nữa, bằng không, mi tắt chết chớ không sai.

Cổ cô nương thấy chàng bịa đặt lời nói như là thật vậy, không sao nhìn được cười, nhưng nàng không dám cười ra tiếng, đành phải cuối đầu bịt miệng cười thầm.

Dương Bất thấy Vân Nhạc khinh thị mình quá nổi, hai mắt lộ ra ánh sáng hung tợn, thớ thịt trên má bỗng giật mấy cái, nét mặt sa sầm:

- Lão phu không tin Quái Thủ Thụ Sinh lợi hại đến như vậy. Người nói rất phải, hơn nữa người lại là sư đệ đệ của tên quái nhân đó, thì lão phu hãy lấy người mà thử thách trước.

Vừa dứt lời, y đã giơ hữu thủ ra, năm ngón quái chỉ nhanh như chớp nhoáng chớp luôn ngực Vân Nhạc.

Mọi người đang lo ngại cho Vân Nhạc, bỗng thấy Tích Lịch Thủ đi lùi lại ba bước, mồm kêu đến “hự” một tiếng rồi.

Thì ra Cổ cô nương thấy Dương Bất kiêu ngạo và ngông cuồng quá đổi, không sao nhìn được nên nhân lúc y ra tay tấn công Vân Nhạc, nàng giở luôn ba thể Đoạn Cân Triệt Mạch mới học được ở Vân Vụ Sơn Trang ra liền.

Dương Bất, lúc sắp chớp được ngực Vân Nhạc, bỗng cảm thấy một luồng gió lạnh tập kích vào cổ tay mình nhanh vô cùng, y cũng không biết là ai ra tay nữa, chỉ thấy cổ tay phải bị co rúm lại, đau buốt tận xương, chịu đựng không nổi phải kêu “hự” một tiếng và lùi ngay về phía sau ba bước, trợn mắt lên nhìn.

Cổ cô nương cả giận hét lớn một tiếng:

- Chỉ có bấy nhiêu tài nghệ mà mi cũng dám đòi vây vo với đời. Thật không biết tự lượng chút nào.

Lúc này Dương Bất mới hối hận là mình quá tự phụ mà xin lãnh trách nhiệm đến nơi đây, nhưng việc đã xảy ra như vậy, chẳng lẽ lại buông tay bỏ chạy hay sao.

Nghe Cổ cô nương nói như vậy, y liền cả giận, hét lớn đáp:

- Hay, hay lắm! Dù lão phu có không biết tự lượng đi chăng nữa, nhưng lão phu cũng xem các người có được bao nhiêu đạo hạnh đã.

Y vừa nói vừa tung mình nhảy tới trước mặt Cổ cô nương, nhanh như mũi tên bắn ra vậy, và giơ hai tay đánh mạnh vào vai đối thủ hai cái.

Chưởng lực của Dương Bất vốn dĩ là một môn chưởng lực thượng thặng, thuộc loại ngoại gia.

Trong võ lâm giới hạn để phân biệt nội hay ngoại công rất khó, thường thường người ta cứ cho thủ pháp cương mạnh thuộc về ngoại gia, còn thủ pháp âm như thì gọi là nội gia.

Chưởng pháp của ngoại gia thì Dương Cương xung hùng, sức có thể mở núi đánh vỡ bia đá.

Tích Lịch Thủ Pháp của Dương Bất cũng có thể xung hùng xung bá được và ít có tay nào ở giang hồ bì kịp. Chưởng của y chưa tới sức gió đã tới trước. Vậy nên Cổ cô nương cũng biết nếu để chưởng của Dương Bất đụng phải một tí là gân đứt xương cũng bị gãy ngay.

Nhưng Cổ cô nương xưa kia đã có tiếng là Lạt Thủ La Sát, nay nàng lại được Vân Nhạc chỉ điểm cho, võ nghệ lại càng cao siêu hơn trước nhiều, người thường mấy ai sánh kịp.

Nàng chờ song chưởng của Dương Bất sắp tới vai, liền nhún mình một cái lùi về phía sau rồi, bộ pháp nhanh nhẹn đến nỗi Tư Mã Trọng Minh đứng ngay cạnh đó cũng không sao thấy rõ, nàng đã làm cách gì mà tránh nổi song chưởng của Dương Bất.

Dương Bất thấy song chưởng của mình đánh hụt thì biết là nguy hại, vội quay ngay trở lại. Cổ cô nương hình như không dám tiếp sức chưởng lực của đối phương, vội nhún chân một cái lùi ra phía xa hai bước tức thì.

Dương Bất quay trở lại đã thấy đối thủ tránh ra xa rồi, cười nhạt một tiếng, vuron vai và định dùng toàn lực đánh mạnh một cái nữa.

Ngờ đâu y bỗng cảm thấy hai vai như bị móc sắt móc chặt lại và tê buốt nữa, hai cánh tay bị mất hết sức lực. Đang lúc ấy y bỗng bị một cái đá tung ra ngoài khách sảnh ngã nằm ngửa ra trên mặt sân, một lát lâu mới bò dậy được.

Tư Mã Trọng Minh ngăn người há hốc mồm ra, ngạc nhiên vô cùng vì lão hiệp từ khi rời khỏi sư môn tới giờ, mấy chục năm nay chưa hề thấy ai tài ba

bằng Vân Nhạc và Cổ cô nương như vậy. Thậm chí hai người dùng võ công của môn phái nào mà lão hiệp cũng không sao hiểu nổi.

Dương Bất bị đá và ngã một cái thật đau, đến lúc đứng dậy tức giận vô cùng, gượng cười nói:

- Đánh ngầm đánh lén như vậy, không phải là anh hùng hào hán.

Y nhìn Vân Nhạc nói như trên là vì hình như đã biết Vân Nhạc đã đá y cái vừa rồi. Vân Nhạc không tỏ vẻ giận chút nào trái lại còn tủm tỉm cười và đáp:

- Được lắm, ta sẽ cho mi thua một cách tâm phục, nhưng chúng ta không nên quấy nhiễu trong tiêu cực của người ta. Thôi đi ra ngoại ô ngay.

Chàng vừa nói dứt, người chàng đã xuyên qua sân vượt lên mái nhà đi mất tích rồi.

Thấy khinh công siêu việt của Vân Nhạc như vậy, Dương Bất chỉ gượng cười thôi.

Y liền nghĩ:

- Khinh công của người ta siêu thần thoát tục đến thế, ta có luyện thêm hai mươi năm cũng không sao giỏi bằng y được. Bây giờ đi đấu với y, ta thể nào cũng bị thảm bại mất.

Nhưng biết làm sao được...

Nghĩ đoạn, y đành phải nhún mình nhảy lên và đi theo tức thì.

Mọi người cũng tiếp tục đi theo để xem, chỉ còn lại Cổ cô nương và Sơ Minh Ý thôi.

Tích Lịch Thủ Dương Bất vừa nhảy lên trên mái nhà đã thấy Vân Nhạc đi xa hai mươi ba mươi trượng rồi, và đi nhanh như gió vậy. Y giờ hết công lực ra mà đuổi theo, nhưng không sao đuổi kịp Vân Nhạc được.

Một lát sau, hai người đã chạy tới bãi tha ma ở ngoại ô phía nam thành. Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Dương Bất, lần này mi đi đại diện cho người thật là bất trí quá. Vì dù ta có phải Quái Thủ Thư Sinh hay không, cũng không liên can tới mi cả. Theo ta khuyên nhủ, mi thà rút lui trở về Hùng Nhĩ Sơn ngay, và phiên truyền cáo quý đương gia Lâu Kính Đức hay, cục diện của võ lâm ngày nay, đại loạn sắp tới nơi, khuyên y đừng nên dây dưa vào, yên phận thủ kỷ, bảo toàn tên tuổi, có phải là hơn không?

Dương Bất nghe Vân Nhạc nói như vậy, liền nghĩ:

- Y còn như vậy, rõ ràng cho ta biết y với Quái Thủ Thư Sinh liên can với nhau rất mật thiết rồi. Nghe nói Quái Thủ Thư Sinh võ công tuyệt luân, xưa nay chưa hề bại trận bao giờ.

Còn đối phương đây, tuổi trẻ như vậy, nhưng vừa rồi y ra tay, mấy thế võ ấy ta chưa hề thấy bao giờ. Y lại tự nhận là sư đệ của Quái Thủ Thư Sinh, có lẽ không phải là bịa đặt ra đâu.

Nhưng từ khi ta nổi tiếng tới giờ, nhờ có môn Tích Lịch Thủ, trong võ lâm ít người chống cự nổi ta, ngay như thử tài với Lâu Kính Đức, ba tiếng đồng hồ sau, chỉ kém có một chiêu, ta mới thảm bại, nhưng ta thua một cách tâm phục khẩu phục.

Còn đối phương đây chưa chắc đã giỏi hơn ta mấy tý, vừa rồi là tại ta không đề ý, y mới giờ thân pháp tiêu xảo ra thắng ta đó thôi.

Dương Bất nghĩ tới đây, không cho lời khuyên bảo của Vân Nhạc là trung ngôn, trái lại còn hiểu lầm đối phương mà mai mình quá đáng, liền cười đáp:

- Bạn khéo ăn nói lắm, nhưng muốn dùng vài lời mà khuyên lão phu bỏ chạy sao được? Ít ra cũng phải độ sức vài miếng đá, và lại bạn cũng biết, lão phu có làm chủ được việc này đâu?

Vân Nhạc biến sắc mặt, tỏ vẻ không vui, cười nhạt một tiếng:

- Lại thật, bạn không làm chủ việc này được thì ai mới có quyền định đoạt đây? Hơn nữa, bạn tới đây cũng không phải vì mục đích gì cả, hà tất phải xuất đầu một cách lờ mờ như thế làm gì.

Tích Lịch Thủ ha hả cười đáp:

- Bạn khéo giả bộ lắm. Lệnh sư thúc Dư Vân lấy trộm được ba tờ Bồ Đề Chân Kinh của Bảo Nguyệt Thiền Sư, mà ba tờ chân kinh ấy, tất cả anh hùng trên thiên hạ này, ai ai cũng muốn chiếm làm sở hữu của mình.

Tệ Sơn chủ cùng với Tây Không Động Chương môn bữa ấy cũng có tới Từ Âu Phong, nhưng không ngờ để cho lệnh sư thúc thừa cơ lấy trộm được trước. Thứ tuyệt học bí kiếp ấy, một người độc chiếm như vậy sao được? Cho nên lão phu mới bảo là không thể tự chủ được là như thế.

Vân Nhạc nghe nói xong giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Lại thật, không hiểu ai tiết lộ tin này ra thế? Chẳng lẽ Thiên Ngoại Tam Tôn Giả chưa chết chăng?

Tuy vậy chàng vẫn làm ra vẻ ung dung và nói:

- Chẳng lẽ các người nghe tin không đầu vào đầu mà cho là sự thật hay sao? Vậy chẳng hay chính mắt ai đã được trông thấy việc đó?

Lúc ấy người trong tiêu cục và mấy người của Dương Bất lữ lượt đi tới cả.

Tích Lịch Thủ Dương Bất lữ lớn tiếng hỏi:

- Bạn hà tất tự dối mình và dối người làm gì? Chẳng lẽ lời nói của Thiên Ngoại Tam Tôn Giả không phải là sự thật hay sao?

Vân Nhạc nhìn thẳng vào mặt Dương Bất lữ một hồi rồi lạnh lùng đáp:

- Việc này bạn khỏi nói lời thôi. Bạn thử nghĩ xem những người tài ba như bạn ở trong giang hồ có hàng xe hàng đống. Bỏ Đền Chân Kinh chưa đến cái thứ như bạn dòm ngó tới được. Bạn đừng có mơ tưởng hão nữa.

Lời nói của chàng tỏ vẻ khinh thị vô cùng. Dương Bất lữ thấy có nhiều người ở đó mà chàng tỏ thái độ như thế thì làm sao chịu nổi, tức giận vô cùng, la hét như sấm sét vang động mà chửi lại:

- Thằng nhãi kia giỏi thật!

Y vừa nói vừa ra tay nhắm ngực Vân Nhạc đánh tới.

Ngờ đâu song chưởng của y đã gần tới trước ngực của đối phương mà không thấy đối phương tránh né gì cả, y vừa giận vừa tức:

- Mi quá ngông cuồng, nếu Tích Lịch Chưởng của ta dùng tới mười thành công lực, thì dù ngực mi có là sắt đá, cũng phải chịu không nổi.

Nghe đoạn y liền quát lớn một tiếng “đánh”, y liền giở mười thành chân lực ra, song chưởng đánh mạnh vào ngực Vân Nhạc. Y bỗng thấy hai mắt hoa lên, thân hình của đối phương đã biến mất, và cảm thấy Phong Phủ huyết ở sau gáy có một luồng gió lạnh tập kích.

Sức gió lạnh đó mạnh vô cùng, y thấy đầu óc tê tái, kinh hãi vô cùng. Y vội cúi đầu về phía trước, song chưởng hất mạnh về phía sau và tiện thể quay ngược người lại.

Ngờ đâu luồng gió lạnh đó như bóng hình theo Hỏa Truy huyết ở phía dưới Phong Phủ huyết mấy tấc, tiếp theo đó yếu huyết ở dưới xương sống lại bị gió lạnh đó xông dội mà hình bóng của đối thủ vẫn không thấy đâu cả nên y toát mồ hôi lạnh và sồn tóc gáy lên.

Dương Bất lữ tưởng giờ Tích Lịch Chưởng đã lừng danh mấy chục năm ra thì không ai địch nổi nữa.

Y không ngờ tới hôm nay đối địch với tên thanh niên kia cả thân hình của y cũng không đụng tới được, không những thế thân hình của đối phương nhanh nhẹn đến nỗi không thấy rõ nữa. Như vậy làm sao ai mà chẳng kinh hãi hoảng hồn như thế chứ.

Vân Nhạc định không làm cho Dương Bất lữ mất hết sĩ diện trước mặt mọi người, hơn nữa muốn giấu giếm thân phận của mình, không để cho người ta hay biết, nên chàng không dùng đến Hiên Viên Thập Bát Giải. Bằng không chỉ hai ba chiêu, chàng đã phế hết cả công lực của Dương Bất lữ rồi.

Đồng thời, chàng cũng muốn tránh những tai họa vô cùng cho Thiên Mã Tiêu Cục cùng Tư Mã Trọng Minh cho nên chàng chỉ dùng thủ pháp thường đối phó với đối phương thôi.

Dương Bất lữ dù quay nhanh đến đâu cũng không thấy thân hình của đối phương mà tấn công được, sau y thấy mặt mũi tối tăm, đầu óc choáng váng, vội thâu tay đứng yên liền.

Vân Nhạc thấy Dương Bất lữ ngừng tay cũng không giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra nữa, cũng đứng yên mỉm cười nhìn đối phương.

Dương Bất lữ thấy chàng đứng dưới bóng trăng một cách ung dung, tà áo phất phới, trông như một vị thần tiên vậy. Y thấy vậy cũng phục thềm, thở dài một cái, chấp tay lên vái chào:

- Thân thủ của bạn quả thật cao minh...

Nói đến đây, y ngắt lời không nói nữa, nét mặt xịu lại, xua tay bảo mấy tên đồng đảng rút lui, rồi nhún vai nhảy vào trong bụi lau, đi mất.

Vân Nhạc quay lại nói với lão tiêu đầu:

- Việc này chưa thể dứt khoát được đâu. Theo ý của tại hạ thì một sát kiếp lớn của võ lâm nay mai sẽ tới liền. Nhưng tại hạ không muốn nó xảy ra ngay. Ba ngày nữa, tại hạ sẽ đi kiểm Dư sư thúc yêu cầu ông ta phải đứng ra làm cho tan rã sát kiếp này đi.

Tư Mã Trọng Minh vuốt râu cười đáp:

- Lệnh sư thúc như Thần Long, lúc nào cũng chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi, hành sự như thần quỷ, không ai có thể đoán trước được.

Cũng như mấy vụ chấn động võ lâm gần đây, Dư lão đại hiệp đã khiến ai nấy cũng đều thấy khoan khoái vô cùng. Theo lão phu nhận xét, thì những việc xảy ra gần đây, chắc lệnh sư thúc đã hay biết. Lão đệ khỏi cần phải để ý tới. Chúng ta hành sự chỉ cần tạm yên thôi. Đêm đã khuya rồi, chúng ta hãy về tiêu cục rồi hãy trò chuyện sau.

Mọi người trở về tới Thiên Mã Tiêu Cục đã thấy thiếu phu nhân Sở Minh Ý cùng Cố cô nương đang tiếp chuyện cùng một ông già tóc bạc, áo vải.

Ông già nọ thấy bọn Vân Nhạc về, liền đứng dậy chấp tay mỉm cười hỏi:

- Ngài có phải là Ngôn thiếu hiệp không?

Ông già vừa nói vừa rút một cái thơ trong tay áo ra, trao cho Vân Nhạc.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Không dám, chính tại hạ đây. Xin hỏi lão tiên sinh quý danh tánh?

Chàng vừa hỏi vừa giơ tay đỡ lấy lá thơ, hai mắt ngắm nhìn ông già nọ một hồi. Thấy ông già nọ mi mồm rộng, đầu hói, người cao, hai tay trắng như ngọc, móng tay dài hai tấc.

Ông già đang định trả lời thì Cố cô nương liền giới thiệu:

- Đây là lão tiên bối Yên Vân Đại Hiệp Thiết Thủ Tiên Viên Bạch Vũ.

Tư Mã Trọng Minh nghe thấy Cố cô nương giới thiệu, Tư Mã Trọng Minh thất kinh la lớn:

- Bạch huynh có phải vị đại hiệp năm xưa một tay đánh chết mười lăm lục lâm thảo khấu ở trên đỉnh núi Thiên Phật tại Tế Nam không? Thật là hân hạnh cho lão đây vô cùng!

Nói xong, lão tiêu đầu tự giới thiệu và giới thiệu các tiêu sư của mình cho ông già hay. Vân Nhạc cầm lá thơ, thấy chữ ngoài phong bì, nhận ngay ra là bút tích của Thương Ty, vội lui đến góc nhà bóc thơ ra đọc.

Trong thơ viết rằng:

- Tam đệ,

Sau khi từ biệt ở Tấn Từ, ngu huynh và nhị đệ cùng lên phía bắc, giữa đường tuy có đôi chút cản trở, nhưng may mắn giải kịp, đã bình yên tới Xương Bình, về tới kinh còn sớm hơn Cung Môn Nhị Kiệt nửa ngày.

Quách Bảo Chủ đã tới Kinh Thành trước, nhờ sự trợ giúp của Gia Thân Vương đã ngăn cản Cung Môn Nhị Kiệt không được dùng thế lực của nhà vua mà xen vào việc tư, việc gì cũng nên hỏi ý chứ không được khước trương cho nên Nhị Kiệt hiện giờ không ra mặt, chỉ ngấm ngầm liên hiệp với bọn ác ma ở Bắc Ngưu Tinh, chuyên môn đối phó với họ Phó ở

Xương Bình, nhà họ Triệu ở Thương Châu và bốn bang, cũng may ngu huynh đã biết trước, di cư hai gia đình tới một nơi hẻo lánh ẩn trốn, cho nên bọn giặc đã hai lần đến phá phách gia đình đó, nhưng đều hồng cả...

Vụ đồ máu Lý Phủ ở Thái Nguyên đã vô sự.

Mục đích của Nhị Kiệt là cướp cho được ba tờ chân kinh. Việc này, mọi nơi đều chú ý tới, không những các nhân vật thượng thặng giang hồ xuất hiện, cả những bọn ma đầu về già đã ẩn trốn trong thâm sơn cũng lần lượt xuống núi, định dây dưa vào vụ này rồi, cho nên lúc này xung quanh hiền đệ, nguy cơ tứ phía. Ngu huynh cũng biết hiền đệ công lực tinh thâm, đủ đối phó cường địch, nhưng cũng không nên sơ suất đại ý như thế.

Trước hết là mang tai họa vô cùng tới chỗ nghỉ chân của hiền đệ, sau nữa cũng không có ích lợi gì cho hiền đệ cả. Theo ý ngu huynh thì từ nay trở đi, hành trình của đệ nên đi lại một thân một mình thì hơn... Lần này Thiết Thủ Tiên Viên Bạch đại hiệp, hữu sự ở Hà Lạc có viết thư cho ngu huynh nhờ mời hiền đệ tới đó, và lại Bạch đại hiệp còn cho hiền đệ hay những chuyện năm xưa của lệnh tôn nữa...

Vân Nhạc xem xong lá thư đó, vội dấu vào trong túi hành trang. Thiết Thủ Tiên Viên Bạch Vũ liền tiến đến trước mặt Vân Nhạc rồi khẽ nói:

- Ba ngày sau, lão sẽ gặp thiếu hiệp ở Long Đình có việc cần muốn thưa cùng.

Nói xong, lão hiệp liền chấp tay vái chào mọi người rồi nhảy lên trên mái nhà mà đi thẳng.

Vân Nhạc mỉm cười nói với Tư Mã Trọng Minh rằng:

- Bạch đại hiệp rất sốt sắng giúp bạn, thật là một người rất hiếm có. Nhưng không biết tại sao lão hiệp ấy lại biết tại hạ trú chân ở quý tiêu cục như vậy. Vừa rồi quên hỏi mất.

Nói đến đây chàng ngừng giây lát rồi nói tiếp:

- Vừa rồi bị Dương Bật đến phá bình, làm lỡ cả việc chữa bệnh cho thiếu tiêu đầu. Lão tiêu đầu! Bây giờ chúng ta đi vào nhà trong nhé.

Sở Minh Ý nghe chàng nói như vậy, liền dắt tay Cố cô nương vào trong nội thất trước.

Lão tiêu đầu cả cười một hồi rồi mới đáp:

- Nếu khuyến tử được thiếu hiệp chữa hộ cho, thì quả thật thiếu hiệp là người ân nhân tái tạo cho nhà Tư Mã của lão huynh.

Gia đình lão tiêu đầu rất đơn bạc, chỉ có một người con trai đó mà thôi, vậy mà con dâu mấy năm nay rồi vẫn không sanh đẻ. Nay con ốm như vậy, lão tiêu đầu suốt ngày lo âu, nên mới thốt ra lời ấy.

Vân Nhạc theo lão tiêu đầu đi qua bình phong mới đáp:

- Lão tiêu đầu cứ yên trí, thiếu phu nhân thế nào cũng đẻ con trai. Tại hạ cam đoan sang năm thế nào lão tiêu đầu cũng có cháu trai chớ không sai.

Lão tiêu đầu nghe thấy chàng nói như vậy hớn hờ vô cùng. Vừa bước vào phòng thiếu tiêu đầu, Vân Nhạc đã ngửi thấy sặc mùi sâm và thực địa, liền lắc đầu thở dài:

- Lang băm hại người vô cùng!

Minh Ý nghe Vân Nhạc nói như vậy, lo lắng vô cùng, liền hỏi:

- Thiếu hiệp xem bệnh của phu quân thiếp có chữa được không?

- Đại tẩu chớ lo ngại, thầy lang đây đã chuẩn mạch đâu mà biết được?

Nói đoạn, chàng tiến đến cạnh giường, vén màn lên, thấy thiếu tiêu đầu mặt vàng như sáp ong, hai mắt lơ lơ, trông có vẻ mệt mỏi vô cùng. Chàng liền nắm tay thiếu tiêu đầu để chuẩn mạch. Lão tiêu đầu rí tai khẽ nói:

- Lúc cháu nó mới chào đời, thì nhà tướng số bảo nó chết non, cho nên lão huynh mới đặt tên nó là Trường Thọ.

Vân Nhạc vừa cười vừa đáp:

- Lão tiêu đầu chớ có nhẹ dạ tin vào những lời nói vu vơ của các thuật sĩ, sự thọ yếu của con người ai mà biết được. Xin lão tiêu đầu chớ có lo ngại về điều đó.

Lúc ấy chàng đã chuẩn mạch xong, liền đứng dậy mỉm cười quay lại nói với Sở Minh Ý rằng:

- Đại tẩu có thể cho tiểu đệ xem qua những toa thuốc cũ của tôn phu được không?

Minh Ý gạt đầu, đi tới trước bàn nhỏ kéo ngăn kéo ra, lấy một xấp toa thuốc, có vẻ trịnh trọng, trong lòng càng thêm lo ngại. Khi xem xong những toa thuốc cũ đó, Vân Nhạc nghiêm nét mặt nói với lão tiêu đầu:

- Lão tiêu đầu mời những thầy lang chắc là danh y ở đây phải không? Những toa thuốc của họ tuy hơi có chút lầm lẫn, nhưng cũng chưa đến nỗi khiến lệnh lang phải liệt giường, liệt chiếu như vậy, tại hạ nghĩ chắc bên trong thế nào cũng có một nguyên nhân nào khác chứ chẳng không?

- Vâng, lão chỉ mời có một vị danh y tên là Lại Xuân Quế tới chữa cho khuyến nhi thôi.

Người đó năm nay tuổi đã bát tuần, xưa nay vị danh y đó chữa bệnh cho người như là có thần tiên giúp cho vậy, không đầy ba thang thuốc là bệnh khỏi liền, không hiểu tại sao ông ta chữa bệnh cho cháu nó mãi, mà không khỏi như vậy. Có lẽ là tại số cũng nên.

Vân Nhạc không trả lời, cứ cúi đầu ngẫm nghĩ, bỗng quay mình rất nhanh, vén cửa màn lên, lật thiếu tiêu đầu nằm sấp xuống, vạch áo lên xem một hồi.

Chàng bỗng thất thanh la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Phi thiên điêu tư - Dương võ trong tiêu cục

Lão tiêu đầu cùng con dâu nghe thấy Vân Nhạc thất thanh la lớn liền tiến đến gần xem thấy trên vai thiếu tiêu đầu có một vết thâm tím dài chừng năm ngón tay và lớn chừng hai ngón.

Thấy vậy, Vân- Nhạc lắc đầu thờ dãi:

- Vết thương này là bị âm thủ đã thương đây, nhưng thiếu tiêu đầu không hay, và chắc bệnh này phát từ hồi phục thử (mùa hè). Lại y sĩ không biết bệnh này do nội thương mà nên, làm cho thiếu tiêu đầu uống thuốc giải cảm và thuốc bổ gan bổ thận.

Thế là, Lại lão đã làm thêm nữa, tà nhiệt uất kết trong kinh Thái Dương, không sao phát ra được, cho nên máu trong mồm mũi mới đổ ra như vậy. Sức lực của con người có hạn, cứ uống lắm thuốc thế này mãi, chỉ mười ngày nữa “đầu cạn đèn khô”, dù có thần tiên tới đây cũng chịu.

Lão tiêu đầu tán dương Vân Nhạc vô cùng:

- Thiếu hiệp quả thực học rộng tài cao, khiến lão thán phục khôn tả!

Vân Nhạc móc túi lấy một cái hộp đồng nhỏ và đẹp, mở nắp lấy mười hai cái kim nhỏ như tóc ở bên trong ra. Kim ấy dài chừng bốn tấc và là kim bằng vàng thực. Chàng cắm mười hai cái kim ấy vào trong mười hai trọng huyết của thiếu tiêu đầu. Chàng lại dặn lão tiêu đầu sai người đi mua ngay ngải cứu và củ gừng già, càng nhiều bao nhiêu càng hay bấy nhiêu.

Minh Ý vội chạy ra nhà ngoài, sai bảo phở kỵ đi mua tức thì.

Nửa tiếng sau, mọi người đã thấy thiếu tiêu đầu rên rĩ rồi. Lúc ấy, phở kỵ đi mua ngải và gừng vừa về tới. Vân Nhạc nhờ lão tiêu đầu và Minh Ý đè đầu thiếu tiêu đầu không cho cử động, rồi chàng lấy ba miếng gừng đập lên trên vết thương, và phủ lá ngải lên đốt. Làm như vậy ba lần, thiếu tiêu đầu đau đốn kêu la như dê kêu vậy, gân cốt rung động, mồ hôi toát ra như mưa, cứ cố gượng ngồi dậy vì đau quá không chịu nổi.

Nhưng, trên đầu bị lão tiêu đầu và vợ đè chặt, thiếu tiêu đầu không sao dậy được, hai mắt trợn to như hai cái chuông đồng, mồm cứ kêu la đau đốn vô cùng. Đốt tới chín lần gừng và đốt ngải, thiếu tiêu đầu đã la tới hết hơi kiệt sức rồi, Vân Nhạc mới ngừng tay:

- Bây giờ nội thương đã hết, không việc gì nữa.

Lão tiêu đầu và Minh Ý mới buông tay ra, Vân Nhạc khẽ rút mười hai chiếc kim vàng ra, đỡ bệnh nhân ngồi dậy, khẽ đánh vào sau lưng một cái.

Thiếu tiêu đầu liền khạc luôn ra một đồng máu tanh hôi, ai ngửi thấy cũng buồn nôn buồn mửa.

Vân Nhạc lại đặt bệnh nhân nằm xuống, lấy giấy bút viết luôn hai toa thuốc một chuyên trị thổ huyết, một lý trung điều khí. Thấy chữ của chàng như rồng bay phượng múa, lão tiêu đầu đứng sau tấm tắc khen luôn mồm.

Kê hai toa thuốc xong, Vân Nhạc dặn bảo:

- Uống hai toa thuốc này chỉ bảy ngày là cùng, bệnh sẽ khỏi hết.

Nói tới đây, chàng lại kê thêm một toa thuốc nữa và nói tiếp:

- Toa này là Thiên Kim Chung Tử Bí Phương. Cuối cùng mới uống tới toa thuốc này. Đến tháng năm sang năm, tại hạ sẽ tới đây uống chén rượu mừng cháu bé đầy tháng.

Minh Ý, đứng cạnh đó, nghe thấy chàng nói như vậy, xấu hổ đến hai má đỏ bừng, còn lão tiêu đầu thì hớn hờ tươi cười, nói liên tiếp:

- Lẽ dĩ nhiên rồi, lẽ dĩ nhiên rồi...

Vân Nhạc cùng lão tiêu đầu đi thăm nom bốn người tiêu sư, và chàng cũng cho mỗi người một toa thuốc.

Nửa đêm hôm ấy, chàng chích cho Cố mẫu một lần, và cũng cho uống cả thuốc hoàn đơn để cho chóng khỏi. Sau đó chàng lại dùng chân lực của bản thân đã thông huyết đạo của Cố mẫu. Quả nhiên Cố mẫu đã đi lại được, nhưng vẫn còn hơi yếu ớt.

Vân Nhạc, Cố cô nương với lão tiêu đầu ở trong thư phòng bàn việc kín, không ai hay biết ba người bàn những những việc gì. Trời mới tảng sáng, Vân Nhạc đã cùng mẹ con Cố cô nương rời khỏi tiêu cục, không ai biết ba người đi đâu cả.

Giữa giờ Thân và Mùi, trước cửa Thiên Mã Tiêu Cục người đi lại đông đúc, nơi đây vì gần chùa Tướng Quốc, nên phồn thịnh hơn các khu phố khác, ngoài những người qua đường đi lại chen vai thích cánh ra, còn trẻ con nô đùa, bọn hàng rong buôn bán đi qua, xen lẫn tiếng chuông mõ của chùa Tướng Quốc càng làm cho nơi đây náo nhiệt khôn tả.

Lúc ấy, bỗng có tiếng vó ngựa từ xa phóng tới, người qua đường vội né sang hai bên lề để tránh.

Lư Khôn đang khoanh tay đứng ngoài cửa tiêu cục xem cảnh ngoài đường, bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa, liền đưa mắt lên nhìn. Y thấy mấy con ngựa Mông Cổ cao lớn phi tới, khách cỡi trên lưng ngựa đều ăn mặc áo bông màu. Lư Khôn nhìn kỹ mặt bọn người đi tới đó có vẻ kinh hãi, nhưng vẫn cứ làm ra bộ bình tĩnh như thường vậy.

Bốn người đó đi tới cột cờ của tiêu cục liền ngừng cương lại tung mình nhảy xuống đất, nhẹ nhàng và nhanh nhẹn vô cùng. Cả bốn người đó cùng một động tác, tựa như ở trên mình ngựa bay xuống vậy. Như vậy đủ thấy võ thuật của họ cao siêu biết bao.

Trong đó có một ông già mặt dài dưới cằm có mấy sợi râu thưa, xương khoanh mắt lồi ra hơn người, trái lại đôi ngươi sâu hoắm vào, lộ ra ánh sáng rất oai nghi.

Y ngừng đầu nhìn lá cờ của tiêu cục một cái bỗng cười nhạt một tiếng, rồi lên tiếng bảo tên đứng cạnh:

- Trần Bằng, giật lá cờ này xuống cho ta.

Một đại hán tuổi trạc bốn mươi vâng lời và liếc nhìn Lư Khôn một cái ra vẻ khinh thị.

Cờ hiệu của tiêu cục khác dùng dây thừng treo lên hạ xuống, riêng cờ của Thiên Mã

Tiêu Cục thì khác hẳn, hàng ngày hai lần treo lên và hạ xuống đều do một tên phó ky khinh công rất khá leo lên trên ngọn cột treo hay hạ xuống.

Tên Trần Bằng nắm cột cờ thấy bằng sắt và to bằng cánh tay người, tự biết không sao vật gãy xuống được thế nào cũng phải leo lên trên ngọn mới hạ được lá cờ đó xuống, nhưng... y không muốn leo như vậy, vì làm như thế mỗi chân của y đi.

Y thấy gần đó có một cây cổ thụ cao chừng năm trượng, lá đã rụng gần hết nhưng cây này chỉ cao bằng hai phần ba cột cờ thôi, và cách cũng khá xa, Trần Bằng định mượn cây đó làm nơi đạp chân, liền nhún vai nhảy thẳng lên, dáng điệu đẹp vô cùng.

Ông già nọ bỗng cười và nói với hai tên đứng cạnh:

- Khinh công của Trần lão càng ngày càng cao siêu...

Y chưa nói dứt lời, đã thấy có sự không may xảy ra rồi.

Thì ra Trần Bằng nhằm cành cây cao nhất và cũng là chỗ gần cột cờ nhất, để làm nơi đạp chân mượn sức nhảy lên trên ngọn cột cờ, thì hạ lá cờ xuống dễ như trở bàn tay ngay.

Ngờ đâu, hai chân của y vừa đụng tới cành cây đó thì đột nhiên nghe tiếng kêu “rắc” một cái, cành cây đó không gió mà tự gãy ngay lúc Trần Bằng vừa đạp chân tới. Thân hình Trần Bằng tựa như con diều đứt giây rơi thẳng xuống mặt đất.

Cũng may lúc sắp xuống tới đất thì hai chân của y xuống trước nên y chỉ loạng choạng mấy cái thôi, nhưng y cũng đổ mặt tía tai, xấu hổ vô cùng rồi.

Những người qua đường già trẻ đứng xem quanh đó đều cười xòa lên.

Ông già mặt lõm biết thế nào cũng có ai định tâm phá bình đây? Nhưng người nào lại có huyền môn cương khí cao siêu đến thế mà có thể bắn gãy cành cây một cách bí mật như vậy được? Y tự nghĩ:

- Công lực của mình không sao bắn trúng cành cây cao như vậy và đứng lúc như thế được?

Nghĩ xong, y liếc mắt nhìn các người đứng quanh đó một vòng. Y thấy một ông già béo lùn, hai mắt ti hí, và bên cạnh y có hai thiếu niên và một thiếu nữ, người nào người nấy lưng đều đeo bảo kiếm.

Cả bốn người đều tủm tỉm cười, trông vẻ ngạo mạn vô cùng.

Ông già mặt lõm nhận định hành động bắn gãy cành cây là bọn ông già béo lùn tạo nên, liền tròn mắt và đang định lên tiếng mắng chửi. Không ngờ ông già béo lùn đã cả cười và lên tiếng trước:

- Mấy đứa con nít đã nhìn thấy rõ chưa? Thế nào cũng có cao thủ dùng thủ pháp kỳ tuyệt thiên hạ bắn gãy cành cây ấy. Thủ pháp đó cao minh quá, lão già này mới được mục kích lần thứ nhất trong đời già này.

Bọn Trần Bằng thấy ông già béo lùn nói như vậy, biến sắc mặt định lên tiếng, thì Lư Khôn đứng trước cửa tiêu cục đã nói trước:

- Hi hi, có tài ba không đi nơi khác mà biểu diễn, lại cứ đến trước cửa tiêu cục này làm trò cười cho thiên hạ xem làm gì?

Y đã thấy có cao thủ khác trợ giúp, mới dám thốt ra lời lẽ mỉa mai như vậy.

Trần Bằng tức giận vô cùng, nhún vai nhảy tới, cách nhau bảy tám trượng xa, chỉ thoáng cái thân hình của y phi tới trước mặt Lư Khôn rồi, tốc độ nhanh kỳ lạ.

Bỗng có một luồng ánh sáng như điện chớp nhằm sau lưng Trần Bằng cuốn tới đau buốt tận xương, giật mình kinh hãi, vội đạp mạnh một cái, người bắn sang bên phải ba thước.

Y lại nghe thấy kêu “soẹt” một tiếng, vai trái đã bị rạch một vết thương dài năm tấc rồi.

Lư Khôn thấy Trần Bằng nhảy xổ lại, vội giơ tay giữ thế để chống đỡ, sau y thấy có người ra tay giúp đỡ, liền thu quyền lại, lùi ra hai bước, đứng sang bên mỉm cười để xem.

Có lẽ từ khi ra đời tới giờ, Trần Bằng mới bị thất thế lớn như vậy. Y tức giận đến mặt xám xanh, liền quay lại nhìn, thấy một thiếu nữ đẹp như hoa nở, đôi mắt long lanh rất oai nghi, tay cầm thanh bảo kiếm đang đứng chỗ cách mình chừng năm thước.

Thiếu nữ này chính là Lan cô nương đã điều ngoa vô cùng ở đất Kim Hoa. Nàng nghe thấy người ta nói, Quái Thủ Thụ Sinh gây nên nhiều chuyện lạ ở Thái Nguyên, nàng liền đoán ngay ra Quái Thủ đó tức là Vân Nhạc chứ không sai nên nàng mới định đi tìm kiếm, không ngờ giữa đường gặp Ái Phương Sóc Kinh Phụng, Đông Phụng Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu ba người. Lúc ăn cơm, Lan cô nương mới kể cho ba người hay Quái Thủ Thụ Sinh Dư Vân có lẽ là Tạ Vân Nhạc nguy trang.

Kinh Phụng nghe thấy nói như vậy, nghĩ ngợi một lúc rồi vỗ đùi một cái và la lớn:

- Phải, con bé này nói đúng. Thăng nhải ấy ở Dương Gia Tập đánh lừa cả lão này nữa.

Lão đã nói tại sao lão tử của anh em Long Môn lại bỗng nhiên như người nằm xuống như vậy, phải rồi đúng tên nhải đó đấy, chúng ta đi kiếm nó đi.

Bốn người vội vàng đi tới Lạc Dương nghe thấy Vân Vụ Sơn Trang bị đốt, Nhâm Thất Cô bị đánh gãy tay chết. Bốn người lại đến Vân Vụ Sơn Trang chỉ thấy nhà cửa đổ nát, không còn một bóng người nào hết. Thì ra Long Môn Tử Quái giải tán người trong trại và dọn đi nơi khác rồi.

Ái Phương Sóc bắt đầu đi phải nghĩ đến Thiên Mã Tiêu Cục ở Cao Gia Câu. Thế rồi bốn người lại đi tới Khai Phong thì vừa gặp câu chuyện xảy ra như trên.

Hãy nói lúc ấy ông già mắt lờm với hai người kia thấy Trần Bằng bị thương liền cùng xông đến phía Lan cô nương. Lại bỗng thấy hai luồng ánh sáng bạc ở trên trời phi xuống nhằm ba người kia mà chụp tới. Có lẽ là Đông Phụng Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu đã ra tay xông lại tấn công.

Thấy thế, ông già mắt lờm quát lớn một tiếng, phất mạnh tay áo một cái, chỉ thấy một luồng gió mạnh vô cùng, gạt tung hai thanh kiếm của Đông Phụng Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu qua một bên. Đồng thời thân hình của hai chàng cũng bị sức mạnh ấy đẩy ra hơn năm thước, cho nên hai chàng kinh ngạc vô cùng.

Kinh Phụng lớn tiếng cả cười:

- Thiết Trụ Kinh Công khá cao siêu đấy, không ngờ Phi Thiên Diệu Tử đã ra khỏi núi Hùng Nhĩ, thật là hân hạnh được gặp gỡ tại nơi đây.

Ông già mắt lờm tức là Phi Thiên Diệu Tử Lâu Kính Đức, danh tiếng lừng lẫy ở Hà Lạc.

Lâu Kính Đức thét một tiếng quát hỏi:

- Người là ai?

Ái Phương Sóc ha hả cả cười, vẻ mặt trông rất thần bí đáp:

- Bạn không nhận ra lão, nhưng lão nhận ra bạn, lão bắt tử này chính là anh em kết nghĩa của kẻ đối đầu với bạn, Truy Hồn Phán Tạ Văn, lão họ Kinh tên là Phụng đấy.

Nói đến đây ngừng giây lát, Ái Phương Sóc lại nói tiếp:

- Nghe nói người anh em kết nghĩa của lão sắp lên núi Hùng Nhĩ lần nữa. Vậy bạn còn đứng ngăn người ở đây làm gì? Như vậy có phải lỡ mất dịp may không, ông bạn già ơi!

Phải biết năm xưa, Lâu Kính Đức may mắn lắm mới thắng Truy Hồn Phán một chiêu, nhưng sự đắc thắng đã không vinh dự cho lắm, nên đến nay y vẫn còn tấm tức trong lòng.

Sau y nghe thấy người ta đồn Tạ Văn đã chết nhưng y biết Tạ Văn khôn ngoan vô cùng, nên vẫn không dám tin cái chết đó là thật. Gần đây lại nghe thấy Tạ Văn lại tái xuất chỉ sợ địch thủ lên núi Hùng Nhĩ kiếm mình để trả thù.

Nay y nghe thấy Ái Phương Sóc nói như vậy, ngăn người ra giây lát, rồi cả cười vài tiếng mới đáp:

- Lúc nào Hùng Nhĩ Sơn cũng mở rộng cửa để đón tiếp các bạn. Lâu mỗ sẽ ở trên núi nghênh đón. Nếu bạn họ Kinh có rảnh, xin cũng giáng lâm một thể.

- Lão bắt tử này không ưa bạn lắm, và đã có người em kết nghĩa của lão, cũng đủ làm cho bạn nhức đầu rồi.

Lâu Kính Đức nghe nói cười nhạt một tiếng, bỏ mặc Ái Phương Sóc, quay nhìn Lư Khôn với ánh mắt hậm hực. Lư Khôn không chờ Lâu Kính Đức trả lời vội lên tiếng nói:

- Lão lão đương gia hà tất phải làm lớn chuyện ra làm gì, cây cờ hiệu của tệ cục có đáng là bao đâu, nhưng muốn hạ nó xuống không phải là chuyện dễ. Còn thiếu hiệp hôm qua ở đây là đã từng trị Dương đường chủ, sáng nay đã rời khỏi nơi đây lên phía bắc rồi. Lúc đi thiếu hiệp còn dặn lại, bảo lão đương gia có gan thì lên Bắc Kinh mà kiếm y.

Lâu Kính Đức tới đây là muốn kiếm Vân Nhạc để trả thù, bị Ái Phương Sóc cản trở như trên, y lại thấy Trần Bằng nhảy lên cành cây, mà cành cây tự

dùng bổng gãy. Như vậy tất phải có tay nội gia tuyệt đỉnh ẩn núp ở nơi nào ra tay phá bình rồi. Vì vậy y không dám giận dữ như trước nữa, nay y nghe Lư Khôn nói như vậy, tiện cho mình rút lui lắm, liền cười khi một tiếng và đáp:

- Tên tiểu bối đó cũng khôn ngoan đấy, có lẽ y đã biết Lâu mỗ thể nào cũng tìm đến đây tìm kiếm, đã bỏ chạy ngay. Nhưng dù y có tài đến đâu đi chăng nữa cũng không thoát khỏi bàn tay của lão phu.

Lư Khôn thấy một người có tên tuổi như vậy mà thốt lên những lời lẽ bề ngoài hăng hái, nhưng bên trong thì ẩn đầy sợ sệt, liền cười thầm, nhưng y cũng không dám chọc tức Lâu Kính Đức nữa, chỉ cứ đứng yên như tượng gỗ vậy.

Nhưng mọi người có biết đầu Phi Thiên Điều Tử xảo quyết vô cùng, không bao giờ dám ra tay đấu những trận mà không nắm chắc phần đắc thắng.

Hiện giờ các hào khách quái kiệt đã qui ẩn, đều lần lượt xuống núi. Cứ nói việc lần này Quái Thủ Thư Sinh xuất hiện ở Trung Nguyên, y đã gọi thiệp cho khắp hết lục lâm anh hào và xúi giục các ma đạo, cao thủ tham dự cuộc săn bắt Dư Vân. Như vậy Quái Thủ Thư Sinh hành tung có thần bí đến đâu cũng không sao tránh khỏi tầm mắt của bấy nhiêu cao thủ. Trừ phi Dư Vân qui ẩn ngay, nếu quả thật Dư Vân ẩn núp không ra quấy nhiễu nữa thì chúng còn sung sướng vui mừng hơn. Tất nhiên nếu ai có thể diệt được Quái Thủ Thư Sinh, thì chúng càng vui mừng hơn.

Từ khi Tích Lịch Thủ Dương Bất bị đại bại trở về, ân hận vô cùng và nghĩ tới thiếu niên đối thủ của mình là sư diệt võ công đã giỏi như vậy, tất nhiên tài ba của Dư Vân phải giỏi gấp đôi.

Lâu Kính Đức nghe thấy Dương Bất nói như vậy trong lòng kinh hãi vô cùng, nhưng vẫn chưa tin hẳn mới dẫn bọn Trần Bằng hạ sơn đi tới Thiên Mã Tiêu Cục, mục đích để dò thăm sự thật hư ra sao. Y chưa thấy thiếu niên nọ đâu cả đã trông thấy cành cây không gió mà gãy, như vậy đã đoán ra trong tiêu cục thể nào cũng có người võ công tuyệt đỉnh ẩn núp.

Cho nên y mới chịu nhịn như vậy và quyết định quay trở về núi để nghĩ cách khác rồi mới quyết định hành chi.

Hãy nói Lâu Kính Đức nói chuyện với Lư Khôn xong, quay đầu lại nhìn Đông Phương Ngọc Côn, Khương Tôn Diệu, Lan cô nương rồi nghĩ thầm:

- Ba tên này ở đâu có ba thanh bảo kiếm như thế. Mình bấy nhiêu năm nay muốn kiếm được một thanh cũng không có lấy một cơ hội may mắn nào? Hiện giờ trước mắt đây...

Nghĩ tới đó lòng tham ác thúc đẩy, y định giờ Thiết Trụ Kinh Khí ra tấn công ba người và định chờ lúc ba người tránh né, thì y giờ Cầm Nã Thủ Pháp để cướp lấy một thanh bảo kiếm. Nghĩ tới đây y định ra tay tấn công, bỗng sực thay đổi ý kiến quay lại bảo mấy tên thủ hạ:

- Chúng ta đi thôi!

Bọn Trần Bằng ba người liền vâng lời quay mình đi theo, rồi bốn người cùng nhảy lên trên yên ngựa.

Lâu Kính Đức bỗng quay lại hất tay áo bên tay phải vào người Lan cô nương một cái thật mạnh. Lan cô nương không kịp đề phòng bỗng thấy trước mặt có một đống lù lù như tảng núi lớn đẩy mạnh tới, khiến thân hình nàng loạng choạng mấy bước.

Khương Tôn Diệu vẫn trấn tĩnh như thường, thấy vậy liền múa kiếm nhảy lên nhằm vai của Kính Đức chém luôn một kiếm.

Ái Phương Sóc quát lớn một tiếng, giờ luôn Ngũ Hành Chân Lực tuyệt kỹ của mình ra để cứu cho Lan cô nương, nhưng có ngờ đâu Kính Đức đã lanh lẹ vô cùng tránh khỏi thế kiếm của Khương Tôn Diệu và thế chưởng của Kính Đức, đồng thời y lại búng vào yếu huyệt của cánh tay phải Lan cô nương, nên thanh bảo kiếm Thu Xương rơi ngay xuống đất.

Lâu Kính Đức nhanh như điện chớp, cúi mình xuống nhặt thanh kiếm Thu Xương vừa cầm vào cán kiếm đó đã thấy cánh tay đau buốt vô cùng. Thế là Thu Xương bảo kiếm lại rơi xuống thêm đá.

Đồng thời lại còn một chuyện kỳ lạ nữa xảy ra là Lâu Kính Đức nghe sau lưng có móng tay sắt cắm sâu vào rồi túm y tung mạnh ra phía sau năm sáu trượng, rơi xuống một thân cây mới lần xuống đất.

Ái Phương Sóc bỗng thấy một bóng người mặc áo màu xám nhảy tới tấn công rồi đi mất, cũng không biết y từ đâu tới và cũng không biết y đi về phía nào, nhanh nhẹn như điện.

chớp vậy. Bọn Ái Phương Sóc đều là những tay cao thủ có hạng trong võ lâm mà không ai trông thấy rõ được thân hình và bộ mặt của người kia thì những người thường đứng quanh đó làm sao mà thấy được.

Lâu Kính Đức nghiêng răng chịu đựng, nhảy lên trên ngựa quát roi phóng nhanh như bay.

Bọn Trần Bằng ngồi trên lưng ngựa trông thấy tấn kịch ấy cũng biến sắc mặt, rồi lặng lẽ theo Lâu Kính Đức phóng ngựa theo liền.

Những người đứng quanh đều không hiểu gì hết ngạc nhiên nhìn nhau.

Vừa rồi bọn Ái Phương Sóc bốn người nghe thấy Lư Khôn nói có một thiếu hiệp vừa rời khỏi nơi đây đi về phía bắc rồi, nên cả bốn người cũng không vào Thiên Mã Tiêu Cục nữa.

Lan cô nương thấy Lư Khôn vẫn còn đứng ngoài cửa liền hỏi luôn:

- Xin hỏi... Quý tiêu cục có vị thiếu hiệp nào họ Tạ không? Người đó gần đây ở Lạc Dương tới ấy mà.

Lư Khôn lắc đầu cười đáp:

- Không dám dấu nữ hiệp. Tệ cục không có ai họ Tạ hết. Nhưng có một thiếu hiệp họ Nghiêm đi cùng vợ và mẹ vợ từ Lạc Dương tới. Sáng hôm nay Nghiêm thiếu hiệp đã rời khỏi nơi đây để đi Bắc Kinh rồi.

Lan cô nương nghe thấy Lư Khôn nói như vậy, chán nản vô cùng vì suốt dọc đường nàng nghe người ta nói, lại thêm lời ước đoán Ái Phương Sóc thì thiếu niên họ Nghiêm là Tạ Văn Nhạc chứ không ai và lại có một thiếu nữ theo sau chàng nữa. Tuy vậy nàng vẫn chưa dám xác định thiếu niên họ Nghiêm là Tạ Văn Nhạc. Lúc này nàng lại nghe thấy Lư Khôn nói chàng cùng đi với vợ và mẹ vợ nữa nàng cảm thấy đau đớn vô cùng, đứng lịm người ra hồi lâu!

Ái Phương Sóc thấy vậy cũng ái ngại thay nàng, liền chấp tay chào Lư Khôn và nói:

- Quấy phá ngài đã nhiều quá, lão rất cảm ơn.

Nói xong, lão hiệp quay lại nói với Lan cô nương:

- Lan cô nương, chúng ta hãy đi du ngoạn Tượng Quốc Tự trước rồi hãy quyết định hành chỉ sau.

Bọn Ái Phương Sóc bốn người, vội quay người đi thẳng.

Tượng Quốc Tự ở gần Thiên Mã Tiêu Cục xây từ năm Thiên Bảo Lục niên thời Nam Bắc Triều. Tên cũ là Tượng Quốc Tự tới Cảnh Vân nhị niên đời Đường mới đổi thành tên Tượng Quốc Tự này. Từ đời Kim Nguyên, Minh đến Thanh đời nào cũng có trùng tu lại một thắng cảnh rất có tiếng của Trung Hoa, lúc nào cũng có người đến lễ bái và du ngoạn đông đảo như hội vậy.

Hãy nói bọn Ái Phương Sóc theo mọi người vào trong chùa, tới trước một người kể chuyện, liền ngừng chân lại nghe. Đông Phương Ngọc Côn bỗng trông thấy hai người rất cao đang len đám đông đi tới kinh hải vô cùng, liền dùng khuỷu tay thúc Khương Tôn Diệu một cái và ra hiệu bằng mắt cho sư huynh.

Khương Tôn Diệu quay lại nhận ngay ra hai người đó chính là Tàn Trung Song Quái, trong lòng cũng kinh hải vô cùng.

Tàn Trung Song Quái ăn mặc rất lịch sự, nhưng trông không được cân đối chút nào, Đại Quái Đồng Tượng mặt đỏ, Nhị Quái Ba Sơn Điều mặt dài như mặt lợn. Cả hai đều là ma đầu, tiếng tăm lừng lẫy nhất thời. Nhất Phi Phụng Kiếm Pháp của chúng, được xưng tuyệt kỹ trong võ lâm nữa.

Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu ra đời không được bao lâu, ở dưới núi Bảo Khê đã thương môn hạ của Nhị Quái không đầy mười hiệp, nếu không có người ra tay cứu giúp thì hai thiếu hiệp đã bị toi mạng rồi.

Tàn Trung Song Quái đã sớm trông thấy hai vị thiếu hiệp ở đây cho nên mới thung thảng đi lại. Khi tới gần, Đại Quái Đồng Tượng nhếch mép cười nhạt một tiếng và nói với

Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu rằng:

- Tiểu bối, chúng ta gặp gỡ nơi đây, thật là có duyên quá.

Khương Tôn Diệu cũng không chịu lép vế, liền trả lời:

- Phải, gặp lại nhau rồi, mi muốn sao nào?

Đồng Tượng cười một cách ngạo mạn:

- Chẳng muốn sao cả, quý hồ các ngươi tự chặt một cánh tay, thì chúng ta đi liền.

Những du khách thấy Đại Quái nói như vậy, liền ngừng chân lại đứng xem.

Lan cô nương nghe tên lạ mặt đó ăn nói ngông cuồng như vậy tức giận vô cùng bèn quát lớn:

- Các người là ai? Sao lại ăn nói ngông cuồng như vậy?

Nói xong nàng phi chưởng, nhắm ngực Đồng Tượng đánh luôn.

Lan cô nương đang tìm Văn Nhạc mãi không thấy trong lòng bức tức vô cùng, nhân dịp này liền đem những sự bức tức đó mà phát tiết vào hai người lạ mặt đó, nhưng nếu nàng biết kẻ địch là Tàn Trung Song Quái thì nàng cũng không dám ra tay đột ngột như thế.

Mọi người trông thấy chưởng của Lan cô nương sắp đánh tới ngực Đại Quái, bỗng thấy thân hình Đại Quái như hành vân lưu thủy lướt lên một bước thề là chưởng của Lan cô nương đánh hụt liền, Lan cô nương vội rút tay lại nhưng ngờ đâu Đại Quái đã quay trái tay, định bắt cổ tay của nàng.

Theo lý mà nói thì cổ tay của Lan cô nương thế nào cũng bị Đại Quái bắt được, nhưng tay của Đại quái vừa giờ ra tới lưng chừng, thì hình như gặp phải trở lực, nên chậm ngay lại.

Nhờ vậy Lan cô nương mới kịp thời rút tay về, nhưng cũng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, và cổ tay cũng bị sức gió của mấy ngón tay Đại Quái lướt qua làm cho đau buốt rồi.

Đại Quái Đồng Tướng liếc mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy cạnh đó có thêm Ái Phương Sóc Kinh Phương thôi.

Kinh Phương mỉm cười lên tiếng:

- Thật là âm hồn bất tán, bao nhiêu năm quen biết nhau, không ngờ lại hiển linh ở nơi đây. Đồng lão đại, tiếng tăm lừng lẫy như vậy mà ra tay đối phó với một con bé như thế kia, không sợ thiên hạ người ta chê cười hay sao?

Nhị Quái Ba Sơn Điều khi khi cười nhạt đáp:

- Thế ra người đã đỡ đầu cho con nhãi kia phải không? Phong thanh người ở Dương Gia Tập đánh bại Long Môn Ngũ Quái tiếng tăm lừng lẫy bốn phương, món nợ trước của chúng ta chưa thanh toán xong, thì nên kết liễu ngay lúc này và người cũng nên giờ môn Ngũ Hành Chương ra, để cho anh em ta xem kỹ lại ra sao nào?

Ái Phương Sóc ha hả cười một hồi:

- Quý hồ anh em người có hứng thú thì lão bất tử này xin tiếp ngay.

Đại Quái Đồng Tướng vội tiếp lời:

- Hay lắm, chúng ta sẽ gặp nhau ở dưới chân Phồn Tháp nhé?

Nói đoạn, y quay lại nhìn Khương Tôn Diệu và Đông Phương Ngọc Côn rồi nói:

- Cả hai người nữa, ta cùng thanh toán hết.

Nói xong, Song Quái từ từ quay mình đi thẳng.

Các du khách đứng xem rất đông, bỗng thấy trong đám đông người có một hình bóng phi nhanh vô cùng lướt qua phía sau Song Quái. Cái du khách bỗng cười ồ lên và giờ tay chỉ trỏ, có vẻ nhạo báng chê cười. Bọn Ái Phương Sóc cũng trông thấy rõ...

Thì ra sau lưng Tần Trung Song Quái bị người nào dán một tờ giấy vàng độ một thước, trên vẽ cái đầu người, trông giống như mặt Song Quái vậy, dưới viết ba chữ “Bán đầu người”.

Ái Phương Sóc cũng kinh hãi vì thấy thân thủ người nọ cũng tinh tuyệt. Điều lạ nhất là võ học cao siêu như anh em Song Quái, mà bị người ta dán miếng giấy sau lưng mà không hay biết gì cả thì thật là tuyệt tác.

Thấy du khách nhìn mình cười, Nhị Quái mới cảnh giác. Chúng nhìn sau lưng nhau, đều kinh ngạc và xấu hổ vô cùng. Vội ra tay bóc tờ giấy vàng ở lưng cho nhau. Nhị Quái Ba Sơn Điều không những xấu hổ mà lại còn tức giận vô cùng.

Ái Phương Sóc nhe răng cười một cách khoái chí và nói:

- Hai vị đã gặp phải tay cừ khôi nhất thời rồi. Lần này hai vị ra đây, ở trước mặt mọi người mất hết sĩ diện như vậy. Theo ý Kinh mô đây, hai vị rút trong ổ quí ở trên núi Kỳ Sơn thì có an nhàn hơn không?

Nói xong, Ái Phương Sóc lại lớn tiếng cười một hồi rồi quay lại nói với bọn Lan cô nương rằng:

- Chúng ta mau đi tới chân Phồn Tháp đợi chờ. Có lẽ bị người ta làm nhục nhã như vậy, Song Quái không dám tới đây nữa đâu.

Lão hiệp nói xong không thèm nhìn mặt Song Quái, dẫn ba người đó xuyên qua đám du khách đi thẳng.

Song Quái đứng ngăn người ra ở đó, xấu hổ đến lịm người đi, không sao lên tiếng được. hai anh em nhìn nhau một hồi. Đại Quái Đồng Tướng lên tiếng trước:

- Ta xem lão già họ Kinh thế nào cũng trông thấy rõ kẻ đã giốn chúng ta. Chi bằng chúng ta đuổi theo y hỏi xem là ai mới được.

Nói xong Song Quái liền lên người vào đám đông đi thẳng.

Tiết trời giá lạnh nhưng không thể cản trở nổi các du khách đến Tướng Quốc Tự.

Bọn người này nghe thấy Đại Quái hẹn ước với bọn Ái Phương Sóc đấu ở dưới chân

Phồn Tháp, nên ai nấy cũng ứa về phía đó để xem một trận đấu hiếm có.

Chỗ người kể chuyện bỗng có một người tuổi trung niên, vẻ mặt âm thầm vội đứng lên trên ghế, hai tay thọc vào tay áo hô một tiếng rồi cũng tiến về phía tây.

Phồn Tháp ở phía đông nam thành, xây từ năm Tống Thái Bình Hưng Quốc nhị niên, lấy tên là Hưng Tự Tháp, cao chín tầng nhưng đến đời nhà Minh, nghe lời thầy địa lý phá đi sáu tầng, nên bây giờ còn lại có ba tầng thôi, lối lên rất nguy hiểm nên du khách không mấy ai dám trèo lên. Bốn xung quanh đỉnh tháp đều bằng phẳng như một cái đài vậy.

Bọn Ải Phương Sóc đi đến Phồn Tháp mà chưa thấy bọn Song Quái tới liền nói với

Đồng Phương Ngọc Côn ba người rằng:

- Chắc các người cũng biết võ học của Tàn Trung Song Quái rất tuyệt, nhưng sự thật tài ba của chúng tầm thường thôi. Chúng tự phụ Phi Phụng Kiếm Pháp của chúng là thiên hạ đệ nhất kiếm pháp. Theo sự nhận xét của lão già này thì kiếm pháp của chúng có hơn nhiều kiếm pháp của kẻ khác thật, nhưng chưa có thể gọi là tuyệt học được, lát nữa ba người cứ liên hiệp vào tấn công, quý hồ bảo thủ được, đừng để cho chúng thắng ngay, thì người hỏi này đã đùa giỡn chúng trong chùa Tướng Quốc thế nào cũng tới đây trợ giúp chúng ta.

Lan cô nương ngạc nhiên hỏi:

- Kinh lão tiền bối, người dán chữ vào lưng chúng là ai thế? Chẳng hay lão tiền bối có trông thấy rõ mặt người không? Không biết có phải là y...

Nàng nói tới chữ y đặc biệt nhấn mạnh, hiển nhiên nàng rất quan tâm đến Vân Nhạc.

Ải Phương Sóc cũng đoán người đó là Vân Nhạc nhưng không dám cả quyết liền lắc đầu đầu:

- Hiện giờ có biết bao kỳ nhân hiệp sĩ ra đời, biết chắc đâu mà nói!

Lan cô nương nghe Kinh Phương nói như vậy, không khác gì một lưỡi kiếm đâm vào bụng, lẳng lặng cúi đầu xuống.

Mọi người còn đứng yên lặng, Khương Tôn Diệu bỗng nhìn về phía xa và nói:

- Kinh lão tiền bối, Song Quái đã đến rồi. Hình như phía sau chúng có nhiều người võ lâm theo nữa.

Ải Phương Sóc gật đầu đáp:

- Có lẽ những người đó chỉ đến xem thôi.

Thân hình Song Quái nhanh như bay, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt mọi người rồi.

Ải Phương Sóc ha hả cả cười hỏi:

- Hai vị thật là người có tín nhiệm? Chúng ta lên trên đỉnh tháp đấu kiếm nhé?

Đại Quái Đồng Tướng quát lớn:

- Hãy khoan!

- Sao vậy?

- Không phải Tàn mỗ khinh các người đâu, dù bốn người có hợp lại, cũng không định lại mùi hiệp của thế kiếm Phi Phụng Kiếm Pháp của anh em mỗ. Anh em mỗ lần này tới Khai Phong là vì có việc riêng, chứ không phải đến đây để đối xử với các người đâu. Mỗ hỏi các người, chẳng hay có thấy rõ mặt kẻ đã đùa giỡn anh em mỗ không? Quý hồ người tả hình dáng cho anh em mỗ hay thì việc trước coi như xóa bỏ.

Ải Phương Sóc tít mắt cười đáp:

- Xin nói thực để hai vị hay, mỗ cũng không thấy rõ mặt của người đó ra sao, nhưng công lực của người đó quả thực cao hơn hai vị nhiều. Hai vị có gặp người ta cũng không làm gì nổi đâu, chưa biết chừng lại còn bị bêu xấu lần nữa, theo ý lão thì hai vị nên dẹp ý định đó đi, mà trở về Kỳ Sơn thì hơn!

Nhị Quái quát lớn:

- Nếu vậy chắc các người đã hiểu tên người ấy là ai phải không?

Ải Phương Sóc vẫn cười như cũ đáp:

- Phải, lão đã đoán ra được tám phần, chắc các người cũng như lão, thế nào cũng đoán ra là ai rồi phải không?

Kinh Phương nói xong không những bọn người Lan cô nương ngạc nhiên mà Song Quái cũng ngạc nhiên nốt. Nhị Quái giận dữ quát lớn:

- Người mau nói tên ấy ra là ai?

Vừa nói Nhị Quái ra tay như gió bắt luôn cổ tay của Ải Phương Sóc, Kinh Phụng không ngờ Nhị Quái ra tay nhanh như vậy, muốn tránh cũng được, liền vận nội công giờ cánh tay trái ra đỡ. Nhị Quái nắm phải cánh tay của Ải Phương Sóc, tựa như nắm phải một thỏi sắt vậy, liền tăng gia thêm tám thành chân lực, nhưng Kinh Phụng có phải là người tầm thường đâu, vội hất mạnh cánh tay phải một cái và nhún chân lùi về phía sau năm thước.

Tuy vậy lão hiệp cũng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra, cánh tay hầy còn tê tái, nhưng về mặt vẫn làm ra bộ không hề hấn gì tui cười nói:

- Nếu lão đoán không sai, hai người lại động lòng hiếu thắng tranh cường, sợ người nọ cướp mất danh hiệu thiên hạ đệ nhất kiếm của các người đi phải không? Nhưng danh hiệu đó là các người tự xưng lấy chứ không phải người ta ban cho. Phi Phụng Kiếm Pháp của các người tuy kỳ ảo thực, nhưng thắng sao nổi kiếm học của các đại môn phái.

Đại Quái Đồng Tướng lẳng lẳng không nói gì, còn Nhị Quái thì tức giận đến nghiến răng nghe kèn kẹt. Một lát lâu, Đại Quái Đồng Tướng mới lên tiếng:

- Vậy người nói người đó có phải là Quái Thủ Thư Sinh Dư Vân không?

Ải Phương Sóc gật đầu đáp:

- Phải, chính là y.

Đại Quái nghĩ ngợi giây lát lại hỏi:

- Còn thiếu niên họ Nghiêm giết chết Nhâm Thất Cô ở Vân Vụ Sơn Trang lại là ai thế?

- Việc này Kinh mỗ rõ hơn các người, thiếu niên họ Nghiêm là dòng dõi của Dư Vân, cho nên mới dám tự phụ là thiên hạ đệ nhất kiếm như vậy.

Kinh Phụng đã biết Dư, Nghiêm hai người là hai mà một, một cũng là hai, nên mới nói như vậy để làm loạn tinh thần của Nhị Quái.

Đại Quái có vẻ tin, liền hỏi:

- Nếu vậy, kẻ vừa đùa anh em ta, không phải là Dư Vân thì là thiếu niên họ Nghiêm phải không?

- Các người cũng tự phụ quá, chẳng lẽ chỉ có Dư Vân và thiếu niên họ Nghiêm hai người mới động được các người hay sao? Bấy nhiêu năm nay, trong võ lâm có biết bao ân thù quái kiệt, đã liên tiếp xuất hiện giang hồ, người nào chả cao cường hơn các người.

Cứ nói Cao Ly Công Sơn tứ lão cũng đã tài ba hơn Song Quái nhiều, còn lão nghe nói Dư, Nghiêm hai vị sáng nay đã lên Bắc Kinh rồi, còn người đùa giỡn hai vị lại là kẻ khác, nhưng lão không thấy rõ mặt, cho nên không dám cả quyết là ai cả.

Nói xong, Kinh Phụng lăm bậm tự nói:

- Phi Phụng Kiếm Pháp đã hơn ai đâu mà cũng dám tự xưng là thiên hạ đệ nhất.

Nhị Quái không nhịn được cười nhạt đáp:

- Cao Ly Công Sơn tứ yêu đã là cái quái gì, chúng ta phải đấu với chúng một phen mới được. Họ Kinh kia, người chó có dùng đại ngôn dọa nạt chúng ta Tần Trung Song Quái. Ai không phục Phi Phụng Kiếm Pháp thì cứ việc ra tay đấu thử xem.

Ải Phương Sóc đưa mắt nhìn xung quanh châu mồm nói:

- Hôm nay quý vị anh hùng qui tụ dưới Phồn Thập này, ai nấy cũng đều là đương kim cao thủ. Nếu người nào đã sợ Tần Trung Song Quái, thì họ cũng không dám đến đây rồi.

Muru mô của Ải Phương Sóc rất khôn ngoan, khen ngợi những anh hùng hào kiệt đứng xem quanh đó trước, như vậy không ai dám tỏ ra mình là hèn nhất nữa.

Tất nhiên trong bọn anh hào đó cũng có một số người hiểu rõ muru mô của Kinh

Phụng, nhưng chỉ có thể chửi thầm lão hiệp mà thôi. Đại Quái Đồng Tướng không nghĩ ngợi tới bề sâu về lời nói của Kinh Phụng đã thét lớn:

- Như vậy cũng được, bọn vớ áo túi cơm kia đều hóa thành anh hùng hào kiệt cả.

Nhưng ta bắt chấp hết cả, ai không phục thì cứ việc lên trên Vũ Vương Đài mà đấu.

Nói xong, y kéo Nhị Quái song song tung mình nhảy lên, chỉ thấp thoáng mấy cái đã lên tới Vũ Vương Đài rồi.

Vũ Vương Đài rất rộng rãi chỉ có phía bắc có cái miếu thờ vua Đại vũ, còn ba mặt kia thì không có gì che chở hết. Trên mặt đài xây bằng gạch cổ xanh xưa, bằng phẳng như cái gương vậy.

Lúc ấy quần hào bị Ải Phụng Sóc và Nhị Quái hai bên kẻ đưa người đẩy, họ biết tuy Tần Trung Song Quái đang trấn thiên hạ thật, nhưng họ không tiện công nhiên rút lui, đều phải lần lượt lên hết trên đài.

Nhị Quái rút thanh trường kiếm ra và nói với quần hào rằng:

- Nếu các người tự lượng không địch nổi anh em ta, thì bây giờ có thể rút lui xuống núi ngay đi, để khỏi phải mang nhục, và làm mất cả thanh danh của sư môn mình.

Bọn quần hào thấy Nhị Quái phách lối như vậy, trong lòng tức giận vô cùng, liền có ba người, trạc ngoài ba mươi, tay cầm kiếm cùng xông tới giữa đài. Người đi trước kiếm đề ngang chấp tay chào:

- Ba anh em chúng tôi là Điểm Thương Tam kiếm, muốn lãnh giáo Ba lão sư vài hiệp!

Về mặt làm ra khinh thị, Ba Sơn Điều cười nhạt đáp:

- Lão phu cũng nghe tiếng kiếm pháp của Điểm Thương khá tinh kỳ, không ngờ hôm nay được kiến thức ở nơi đây, nhưng các người có thành lệ cùng liên hiệp tấn công cùng một lúc phải không, hay là luật lệ sư môn của ba người như thế?

Người đứng đầu tên là Chung Hùng nghe Nhị Quái nói như vậy, mặt đỏ bừng vội đáp:

- Kiếm pháp Điểm Thương của anh em chúng tôi chỉ là trò chơi trẻ con thôi, không dám tự khen là thiên hạ đệ nhất kiếm được. Vừa rồi nghe thấy Đồng lão sư đã nói với Kinh lão sư rằng dù tất cả các người có mặt tại đây liên hiệp tấn công hai vị, cũng không sao địch nổi Phi Phụng Kiếm Pháp đến hiệp thứ mười. Cho nên chúng tôi mới dám táo gan ra đây lãnh giáo hai vị là thế.

Ba Sơn Điều về mặt vênh vào cười với giọng ngông cuồng đáp:

- Nếu vậy các người cứ ra kiếm trước đi.

Lan cô nương nghe thấy bọn Chung Hùng xưng là Điểm Thương Tam kiếm, liền nghĩ tới cảnh trước kia Vân Nhạc với tay không nắm lấy đầu kiếm của cao thủ Điểm Thương là Thần Kiếm Thủ Thi Nguyên Lượng rồi run mạnh một cái, thanh trường kiếm đó gãy làm đôi.

Nàng nghĩ tới đây, trong lòng ước mong lúc này mà có Vân Nhạc tới đây thì thích biết bao.

Lúc này Điểm Thương Tam kiếm đứng ra ba góc bao vây Nhị Quái, còn Đại Quái đứng sang một bên xem.

Đột nhiên Điểm Thương Tam Kiếm tấn công một lúc, chỉ thấy kiếm quang lấp lóe nhằm các nơi yếu hiểm Ba Sơn Điều mà tấn công. Kiếm thức của ba người nhanh vô cùng và sự hợp tác nhất tiến, nhất thoái đều ăn khớp vô cùng.

Lúc ấy mọi người đứng ngoài xem thấy Nhị Quái bất cứ né tránh về phương hướng nào, thì ba thanh kiếm của phái Điểm Thương cũng bao vây tới tập về phía đó mà đâm vào những chỗ yếu hiểm của đối thủ.

Ngờ đâu Nhị Quái không những không thêm tránh, mà lại nhún mình một cái, lộn vòng lên cao, thế là những kiếm của phái Điểm Thương đều hụt hết, trong khi Nhị Quái múa kiếm như gió bão tấn công ba người trong một lúc.

Điểm Thương Tam Kiếm từ khi sư huynh Thần Kiếm Thủ bị Vân Nhạc đánh gãy kiếm liền về núi khóc lóc kể với sư môn tôn trưởng, người Chương môn lại còn trách mắng Thi Nguyên Lượng một hồi.

Và cũng vì thế người Chương môn bàn với mấy tay cao thủ trong môn phái mình, nghiên cứu ra một pho kiếm thức cao thâm khác rồi bắt môn hạ gắng công luyện tập. Cho nên một năm nay kiếm học của phái Điểm Thương tinh tiến hơn lúc trước nhiều. Người Chương môn liền phái Tam Kiếm xuống núi để dò xét động tĩnh trong võ lâm.

Ngày hôm nay Điểm Thương Tam Kiếm nghe nói Tần Trung Song Quái có môn Phi Phụng Kiếm Pháp lừng danh khắp thiên hạ, cho nên ba người mới định tâm ra đầu thử xem là thế.

Ba người thấy thế kiếm của mình đâm hụt liền đổi chỗ ngay, nhưng chỉ nghe “soẹt” một tiếng rất khẽ, ba mũi kiếm của ba người đã bị kiếm của Nhị Quái chặt mất một mảnh nhỏ rồi. Nhưng ba người vẫn xông vào tấn công như trước.

Vài hiệp sau mọi người nghe Nhị Quái hét lớn một tiếng, đã thấy thân hình Tam Kiếm bị đánh bật ra ngoài Vũ Vương Đài rồi và kiếm của người nào cũng bị chặt gãy làm đôi.

Điểm Thương Tam Kiếm chỉ thấy ngực như có cái gì đè ép, khó thở vô cùng và mặt đỏ bừng, xấu hổ khôn tả!

Song Quái cười một cách ngông cuồng và nói:

- Kiếm học của phái Điểm Thương không ngờ lại xoàng xĩnh đến thế! Không đầy ba hiệp đã đại bại liền. Hôm nay lão phu không sát giới, tạm tha chết cho các người.

Điểm Thương Tam Kiếm tức giận vô cùng, lờm Song Quái một cái rồi cầm đầu chạy thẳng.

Lúc ấy quần hùng thấy Nhị Quái võ nghệ cao siêu như vậy nên không ai dám lên đài vì biết nếu thượng đài thì chỉ để bêu xấu cả võ phái. Thấy mọi người kinh hãi, Nhị Quái lại càng kiêu ngạo thêm.

Bỗng nghe thấy “koong” một tiếng, mọi người nhìn lên đài thấy thanh kiếm trong tay

Nhị Quái bỗng nhiên rơi xuống mặt đài. Ai nấy cũng đều ngạc nhiên, không hiểu tại sao lại có thể xảy ra như thế được, cả Kinh Phụng cũng ngạc nhiên nốt.

Ba Sơn Điều vừa kinh hãi vừa ngơ ngác trông thật buồn cười! Đại Quái liền phi thân tới, trợn mắt lên nhìn xung quanh.

Thì ra lúc Ba Sơn Điều đang cầm kiếm đứng, vói về mặt kiêu ngạo vô cùng, bỗng nghe thấy có một luồng gió thổi tới, trong gió có cát bụi rất nhiều, không ngờ một hạt bụi trong đám bụi bay tới đụng phải thanh kiếm bị đẩy rơi liền.

Nhị Quái hết sức cảm phục, nhưng cảm thấy hộ khẩu tay tê tái không sao nắm giữ được thanh kiếm.

Nhị Quái cũng tự biết hạt bụi đó thế nào cũng có một người núp ở một nơi ném tới, nhưng y không đoán ra được người nào mà lại có thủ pháp siêu tuyệt như vậy và nếu người đó đã tài giỏi đến thế thì hà tất lại núp trong một xô đánh trộm như vậy. Y càng nghĩ càng không hiểu và không thể đoán ra được.

Đại Quái liếc mắt nhìn mọi người, nhưng vẫn không sao kiếm được kẻ ra tay đã ném rơi kiếm của em mình và y cũng không dám hỏi Ba Sơn Điều là tại sao.

Một lát sau Nhị Quái cố gượng mãi mới định lại được tâm thần, cúi nhặt thanh kiếm lên.

Ái Phụng Sóc khúc khích cười một hồi, ngừng mắt lên kêu lớn:

- Tàn lão quái, lão hãy xem người em kết nghĩa của lão bị bệnh cơ gân kia? Gió trên núi như vậy, nếu để cho y bị lạnh sẽ chết ở dọc đường thì nguy đấy. Chi bằng bạn đưa cho y về Kỳ Sơn nơi sào huyệt cũ chữa chạy thì hơn, cả hai anh em tuổi tác như thế, sắp chết đến nơi mà còn tranh giành hiểu thắng làm gì! Theo ý lão chẳng lẽ hai vị không sợ người ta lấy trộm mất nửa cuốn Thái Công Tổ Thư hay sao? Và biết đâu kẻ đã khích bác hai vị xuống núi lại chẳng là người muốn lấy được cuốn Tổ Thư đó?

Nói xong lão hiệp cả cười một hồi. Lời nói nói đó trúng ngay tim đen Song Quái nên cả hai anh em đều biến sắc mặt, nhưng chỉ trong giây lát lại bình tĩnh ngay.

Đại Quái cười nhạt một tiếng mới nói với Kinh Phụng rằng:

- Vạn Tượng Cốc trên núi Kỳ Sơn chúng ta có sát cơ ẩn phục, ai lên vào cũng phải chết, như vậy ai còn táo gan dám vào để ăn trộm Tổ Thư nữa?

Tàn Trung Song Quái được Kỳ Sơn Quái Dị Lão Nhân đem về nuôi nấng dạy bảo từ hồi nhỏ và dạy cho hết nửa cuốn Thái Công Tổ Thư đó.

Chính trong giang hồ không ai biết được tông tích của Quái Dị Lão Nhân cả, là vì lão nhân không hề bước chân ra đời. Sau khi Nhị Quái học thành nghề, không bao lâu lão nhân chết vì bệnh.

Nhị Quái liền đem nửa cuốn Tổ Thư đó hạ sơn du lịch. Không đầy ba năm, Nhị Quái đã đánh bại mấy chục tên kiếm thủ trong võ lâm. Thế là tên tuổi của hai anh em lừng lẫy tức thì. Trong ba năm, Nhị Quái kết giao với nhiều bạn khá tồi bại.

Người trong võ lâm đều muốn dò biết lai lịch và sư môn của Song Quái. Có một hôm, sau khi say sưa, Song Quái tiết lộ mình là môn hạ của Quái Dị Lão Nhân và những võ công của hai anh em đều học theo nửa cuốn tổ thư.

Từ đấy trở đi người trong võ lâm đều thêm thềm ngưỡng cuốn võ học bí kíp đó, liền ra tay trộm cướp cuốn Tổ Thư của Song Quái. Nhưng vì võ công của Song Quái quá cao siêu, nên không ai lấy được cuốn bí kíp đó cả. Sau có người bạn tri kỷ khuyên răn, Song Quái liền trở về núi Kỳ Sơn nghiên cứu lại Thái Công Tổ Thư. Một mặt thì anh em y xếp đặt chỗ ở mình tại Vạn Tượng Cốc. Đó là chuyện bốn mươi năm về trước.

Sau đó hai mươi năm trôi những người thêm ngưỡng cuốn Thái Công Tổ Thư tới Vạn Tượng Cốc là bị toi mạng tức thì nên không ai dám bén mảng tới Kỳ Sơn nữa, cũng may cho tới ngày nay Tàn Trung Song Quái cũng chưa hiểu thấu hết được toàn bộ huyền ảo trong cuốn kỳ thư đó, bằng không anh em y có thể vô địch thiên hạ, còn thêm một điều may nữa là cuốn kỳ thư đó chỉ còn có phân nửa thôi.

Bốn mươi năm nay Nhị Quái chỉ thu có năm người đồ đệ thôi. Ngoài vợ con và cả người nhà trong sào huyệt của chúng tất cả chỉ có sáu mươi người. Môn qui của chúng rất nghiêm, nhưng chúng hay bệnh vực đồ đệ và người nhà.

Vì vậy năm tên môn hạ lúc ra ngoài tác quái, tác ác mà Nhị Quái chẳng hay biết gì.

Người ngoài cũng biết Nhị Quái không phải là tay vừa cho nên ai nấy đều làm thinh.

Lần này Nhị Quái hạ sơn, vừa rồi Ái Phụng Sóc nói chúng định tranh giành cái tên hiệu Đệ Nhất Kiếm đó chỉ đoán trúng phân nửa thôi.

Hãy nói về Kinh Phụng khi nghe thấy Đại Quái tự khoe khoang Vạn Tượng Cốc không ai có thể vào được, liền ha hả cười đáp:

- Bạn tự phụ quá. Trong một năm thế nào Kinh mỡ cũng sẽ lên Vạn Tượng Cốc một phen xem cơ quan ấy có thể cản trở được Kinh mỡ hay không?

Đại Quái cũng cả cười một hồi rồi nói:

- Được, được, chúng ta sẽ tái kiến trên Vạn Tượng Cốc, còn vừa rồi bạn nói, hồi sáng này Quái Thủ Thụ Sinh rời khỏi đây để đến Bắc Kinh, tin đó có thật không?

Ái Phương Sóc gật đầu, Đại Quái lại nói:

- Như vậy chúng ta cũng phải lên Bắc Kinh ngay.

Nói xong y đảo mắt nhìn mọi người một lượt rồi mỉm cười nói tiếp:

- Bây giờ mỡ tin chắc không ai bảo môn Phi Phụng Kiếm không phải là kiếm thuật kỳ tuyệt của thiên hạ nữa.

Nhị Quái từ từ thâu kiếm lại nhún mình nhảy ngang đầu mọi người rồi chạy thẳng xuống núi.

Lúc ấy có một đại hán trong quần hùng nhỏ nước bọt nhìn theo Nhị Quái cất tiếng chửi đồng:

- Hai quái vật này tự phụ quá, mỡ không muốn lời thôi chớ không mỡ ra tay cho chúng một bài học để xem chúng còn làm bộ làm phách được không..

Mọi người quay lại nhìn, nhưng không ai thèm trả lời cả. Họ chỉ tiếp tục xuống núi hết, trong bọn quần hùng cũng có một số quen biết với Đông Phương Ngọc Côn và Khương Tôn Diệu. Cũng có người kính ngưỡng tài ba của Ái Phương Sóc nữa. Những người đó đều vây quanh ba người trò chuyện không ngớt.

Trong bọn đó có một người là Cánh Trường Tu, đệ tử của Kim Đỉnh Thượng Nhân, Chương môn phái Nga Mi, tuổi trạc đôi mươi mặt trắng trẻo, đẹp trai vô cùng.

Lúc ở trên Đài Vũ Vương, đứng xem y liếc mắt nhìn Lan cô nương tỏ vẻ ái mộ vô cùng, và bây giờ y cũng tiến đến chấp tay chào Ái Phương Sóc:

- Hậu sinh là Cánh Trường Tu, môn hạ của phái Nga Mi, thường nghe gia sư Kim Đỉnh Thượng Nhân nói tới lão tiên bối luôn. Hôm nay hân hạnh được yết kiến lão tiên bối ở đây.

Ái Phương Sóc “ủa” một tiếng vừa cười vừa đáp:

- Lĩnh sư năm xưa lúc chưa làm Chương môn phái Nga Mi, lão có gặp mặt ba bốn lần. Chắc bây giờ Thiêm Công của lĩnh sư tinh tiến hơn nhiều, chẳng hay lĩnh sư mạnh giỏi chớ?

Cánh Trường Tu xuôi tay cung kính đáp:

- Gia sư nhờ hồng phúc của lão tiên bối cũng được mạnh giỏi.

Nói xong, y liếc mắt nhìn Lan cô nương một cái. Thấy vậy Ái Phương Sóc liền hiểu ngay, định làm mối cho hai người nên cả cười:

- Cánh hiền đệ lần này thừa lệnh của tôn sư có nhiệm vụ gì thế?

- Hậu sinh thừa lệnh xuống núi hành đạo chứ không có nhiệm vụ gì nhất định cả.

- Nếu vậy thì hay lắm, bản lão đây cũng không có hành chi gì cả và đang định lên phía bắc tìm thêm một người, nay gặp hiền đệ, chẳng hay hiền đệ có vui lòng nhập bọn không?

Cánh Trường Tu mong muốn được như vậy, liền luôn mồm vâng vâng, dạ dạ.

Kinh Phương lại nói:

- Lão giới thiệu hiền đệ với ba người bạn đây.

Nói đoạn lão hiệp giới thiệu Lan cô nương, chỉ thấy nàng cười nhạt một tiếng thôi.

Lúc ấy, Ái Phương Sóc kêu đói, liền thúc giục cả bọn về Khai Phong, Cánh Trường Tu lẳng lặng theo sau Lan cô nương.

Sáng sớm hôm sau, trên bờ đê ở Long Đĩnh, có một văn sĩ tuổi trạc tam tuần, mặt vàng như nghệ, mặc áo long bạch hồ phủ nhiễu, tay dài như vượn đang ung dung đi trên bờ đê, thưởng thức cảnh sắc của Long Đĩnh. Long Đĩnh trước kia là đại nội của cố cung triều đình nhà Tống đến nhà Minh năm thứ mười một của Hùng Vũ, xây Chu Vương Phủ ở nơi đây, đắp núi đất ở sau Vương Cung để làm nơi du ngoạn và nghỉ ngơi.

Đầu nhà Thanh đổi nơi đây thành Cẩm Viện. Đến năm thứ chín của vua Ung Chính đổi Cẩm Viện đi nơi khác, xây Vạn Thọ Cung lên mới gọi là Long Đĩnh.

Phía nam có phường, trước phường có hai con sư tử đá, cao chín thước trông rất oai nghi. Đó là cổ vật của Bắc Tống, phường bắc xây một con đường để phóng ngựa đến Long Đình, dài chừng hai dặm, hai bên con đường ấy có hồ lớn, con đường đó còn gọi là dê nữa.

Long Đình được xây một đài vuông cao chừng sáu bảy trượng, trên đài có chín gian điện. Trước điện là sáu mươi bốn bậc đá, hai bên có tay rồng.

Tới mùa hạ, Long Đình vì đất cao nên rất mát mẻ và khách du lịch cũng đông như kiến cỏ. Du khách đứng trên đài nhìn xuống cảnh sắc dưới hồ thật là tuyệt đẹp.

Hãy nói về văn sĩ nọ đang ung dung đi trên đê, bỗng nghe có tiếng chuông ngân từ chùa Hiếu Nghiêm ở phía tây vọng tới, liền dừng bước nhìn về phía xa. Bỗng trong bụi lau ở giữa hồ có một chiếc thuyền nhỏ, trên thuyền có một ông già đang nhẹ nhàng buông mái chèo, ông già râu dài bay phất phới, đang dùng chèo đưa thuyền đến trước mặt người nọ và lớn tiếng gọi:

- Tà lão đệ, sao không xuống thuyền để trò chuyện với lão?

Không cần nói rõ ai cũng biết văn sĩ đó là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc rồi, còn ông già nọ là Yến Vân Đại Hiệp Bạch Vũ, người đã hẹn Vân Nhạc đến gặp gỡ nơi Long Đình này.

Thấy ông già gọi, Vân Nhạc liếc nhìn xung quanh, không thấy một du khách nào đi tới, liền vén áo nhảy xuống thuyền vừa cười vừa hỏi:

- Bạch đại hiệp tỏ mắt thật. Tại sao lại nhận ra tại hạ?

Bạch Vũ vỗ tay đáp:

- Nghe Cửu Chi Thần Cái mô tả thân hình của lão đệ, nên vừa trông thấy đã nhận được ngay, mặc dầu đệ đã cải dạng rồi. Bây giờ chúng ta hãy đến giữa hồ trong bụi lau chuyện trò với nhau một phen.

Chỉ nghe thấy tiếng mái chèo nhẹ lướt trên mặt nước kêu róc rách. Chiếc thuyền đi nhanh như tên bắn, chỉ trong giây lát sau đã vào trong bụi lau và mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Cô thân nghìn dặm giữ đạo nghĩa - Anh em dứt tình chia tây đông

Hai cái hồ ở Long Đình tại Khai Phong rộng vô cùng. Hồ bên phải phía đông là Phan Hồ, và hồ bên phía tây là Dương Hồ.

Theo lời đồn thì nơi đây là địa chỉ cũ của gia trạch của hai vị đại tướng Bắc Tống là Phan Mỹ và Dương Kế Nghiệp, nhưng hai người đó một trung một gian, cho nên nước trong hồ cũng phân biệt theo, hồ nhà họ Phan bản đục vô cùng, còn hồ nhà họ Dương thì rất trong sạch, có thể trông thấy cả cá bơi ở dưới đáy hồ nữa.

Ngày hôm đó, bên Dương Hồ trong bụi lau có một chiếc thuyền nhỏ đang đậu yên, trên thuyền hai người đang ngồi chuyện trò nhỏ to. Hai người đó là Thiết Chi Tiên Viên Bạch Vũ và Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc.

Bạch Vũ vuốt râu vừa cười vừa nói:

- Lão với linh tôn là bạn thân với nhau. Thủ lớn của hiền đệ thế nào cũng kết liễu xong. Nhưng quân tử trả thù, mười năm vẫn chưa phải muộn, huống hồ những kẻ ám hại linh tôn, có đủ các phái chánh tà. Với mỗi thù cá nhân mà khiêu chiến với mọi đảng phái, khiến võ lâm đại biến thì bất trí lắm. Việc vội nhưng tiến hành một cách thông thả thì chắc chắn hơn. Thế nào thì lão cũng hoàn thành đại chí cho hiền đệ.

Ngừng một lát lão hiệp lại nói:

- Bây giờ những nhân vật già nua xưa nay ẩn dật trong thâm sơn cũng liên tiếp xuất núi tái nhập giang hồ cả. Có lẽ họ ra phen này là vì hai điều sau đây, điều thứ nhất là họ định cướp giật được Bồ Đề Bối Diệp Thiềm Kinh mà có người đã kiếm thấy. Điều thứ hai là hiện giờ Gia Thân Vương với gian Tề Tướng Hòa Khôn đang hiềm khích nhau, thi đua mướn người giỏi võ diệt trừ lẫn nhau.

Cho nên Thương Tỳ huynh với Lôi Tiểu Thiên nhờ lão thúc giục hiền đệ nên vào kinh ngay, để nhân dịp hai thế lực đang chọi nhau mà diệt trừ bọn gian tà đi. Như vậy còn hơn hiền đệ cứ một mình bốn ba mươi dặm.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Ý kiến của Thương đại ca rất phải. Trong khi Hòa Khôn đối đầu với Gia Thân Vương, thế nào cả hai bên cũng mướn những cao thủ hữu hạng, và chắc

bên trong phải có những kẻ thù đi ám sát cha mình năm xưa. Ta cái trang như thế này, sao không thi hành kế Giả Họa Giang Đông, khiến chúng tàn sát lẫn nhau có phải là hơn không?

Nghĩ đoạn chàng liền gật đầu rồi đáp:

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

- Thương Ty thúc giục hiền đệ trở về Bắc Kinh ngay như vậy, còn một nguyên nhân nữa là hiện giờ Cái Bang đang chia ra làm Nam Bắc hai phe. Sự thật ra sao, lão cũng không hay rõ lắm. Chỉ thấy Thương Ty huynh nói một cách hàm hồ, chắc thế nào cũng khó xử lắm, nên mới nhờ hiền đệ vận hồi đại cuộc hộ vậy.

Vân Nhạc sực nghĩ tới tên ăn mày quái dị nuôi rắn ở Cao Gia Câu liền nói:

- Có lẽ Cái Bang đại biến cố. Tiểu đệ phải lên Bắc Kinh ngay mới được.

- Tất nhiên hiền đệ càng đi sớm giờ phút nào càng hay ngàn ấy. Còn việc hôn nhân của hiền đệ thì lão đã cùng Thương Ty huynh và Lôi Tiểu Thiên bàn tới rồi. Ai nấy đều nhận thấy hiền đệ nên làm lễ thành hôn ngay thì hơn. Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại, dù lệnh tôn có trên đời cũng rất quan tâm đến việc này của hiền đệ.

Vân Nhạc mặt đỏ bừng khẽ nói:

- Vấn đề này cháu đã nghĩ tới, nhưng phải chờ đến Bắc Kinh mới có thể giải quyết được... Chẳng hay bác ở nơi đây bao nhiêu ngày nữa?

Bạch Vũ lắc đầu vừa cười vừa nói:

- Lão cũng phải về Bắc Kinh ngay, nhưng không đi cùng lối với hiền đệ sợ người ta thấy thì bất tiện cho cả đôi ta.

- Nếu vậy cháu nhờ bác một việc này, không biết bác có nhận lời hay không?

- Việc của hiền đệ cũng như của lão vậy. Chẳng hay việc gì thế?

Vân Nhạc liền kể lại chuyện Cổ cô nương cho Bạch Vũ hay và bây giờ định đưa hai mẹ con cô ta lên Hoàng Bích Sơn Trang, đến núi Trường Bạch Vũ là nhà của Cung Thiên Đơn ở tạm để dưỡng bệnh. Mẹ cô ta tuy đã khỏi bệnh, nhưng phải điều dưỡng một thời gian khá lâu mới có thể khỏe mạnh được, chàng nhận thấy chỉ Hoàng Bích Sơn Trang là nơi dưỡng bệnh rất tốt, nên muốn nhờ Thiết Chi Tiên Viên đưa mẹ con Cổ cô nương đi hộ.

Bạch Vũ gật đầu nhận lời ngay. Bỗng có tiếng động như có người đang bơi mái chèo vậy. Vân Nhạc kinh hãi khẽ la:

- Nguy tai!

Nói xong liền nhún mình nhảy lên trên ngọn những cây lau, mượn sức đập một cái, người bắn đi rất xa. Khinh pháp siêu việt này thật hiếm thấy. Lúc ấy đã trông thấy một hòa thượng to béo, đang bơi một chiếc thuyền nhỏ tiến tới, chàng cười nhạt một tiếng, phi tới vị hòa thượng, liền giơ mười ngón tay chộp luôn vào hai vai tên đầu đà đó.

Thấy tiếng gió ở phía sau lướt tới, đầu đà nọ biết có người sắp tập kích tới, nhưng y muốn tránh cũng không kịp nữa, hai vai đã bị Vân Nhạc nắm trúng đau buốt tận xương, cứ cố nghiêng răng chịu đựng.

Lúc ấy Bạch Vũ vừa bơi thuyền tới khẽ vỗ tay cười và hỏi:

- Lão đoán không sai mà, quý hồ hiền đệ ra tay thì việc gì cũng nên cả.

Vân Nhạc xách lên như xách một con gà con vậy, quát hỏi:

- Mi thừa lệnh ai tới đây và đến có việc gì hãy nói mau!

- Sãi gia vân du vô định, lấy bốn bề làm nhà, tánh thích du ngoạn thắng cảnh. Ngày hôm nay Sãi gia bơi thuyền đến đây, có việc gì đến người nào? Hồ Phan Dương không phải là tư sản của người thì người đến du ngoạn được, chẳng lẽ Sãi gia đến không được hay sao?

Tên đầu đà trả lời một cách ngạo mạn.

Vân Nhạc bị tên đầu đà cãi lại như vậy không biết trả lời sao cho phải chỉ tức cười.

Nhưng chàng thấy diện mạo của tên hung tăng đó rất là tàn ác quyết không phải là một nhà sư thanh tu cho nên mới không tin lời nói của tên đầu đà đó, liền trầm giọng hỏi:

- Vậy tại sao người định đào tẩu?

- Sãi gia có định đào tẩu bao giờ đâu! Du hồ, tất nhiên thích bơi tới đâu thì bơi tới đó, chỉ tại người đa nghi đó thôi.

Bạch Vũ vuốt râu cười không nói năng gì, Vân Nhạc lại hỏi tiếp:

- Mi khéo biện bạch lắm, nhưng xưa nay ta hành sự giết sai chứ không thể nào buông tha mi một cách dễ dãi như thế được. Nếu mi không nói thật ta sẽ cho thử mùi Thất Nhựt Đạo Hồn Thủ pháp cho mi chết dần mòn!

Đầu đà nghe chàng nọ nói như vậy biến sắc mặt nhưng vẫn chưa tin thiếu niên đứng trước mặt có thủ pháp siêu tuyệt và kỳ lạ như thế, liền nhắm nghiền mắt lại, tỏ thái độ ngạo mạn không thèm trả lời.

Vân Nhạc cười nhạt mấy tiếng, giơ ngón tay lên điểm luôn vào chín chỗ âm huyết của tên đầu đà nọ, rồi khoanh tay đứng sát cạnh Bạch Vũ, vẻ mặt vẫn tươi cười.

Tên đầu đà nọ thấy chàng điểm vào người mình mấy cái, không thấy đau đớn gì cả, liền mở mắt ra nhìn, thấy hai kẻ địch thủ đang khoanh tay đứng cười liền nghĩ thầm:

- Lúc này ta không đào tẩu, thì còn chờ đến bao giờ nữa?

Nghĩ đoạn tên đầu đà hít hơi nhún vai định nhảy xuống mặt nước đào tẩu. Y không lấy sức thì không sao, ngờ đầu y vừa hít hơi một cái đã thấy khắp mình mảy tê tái, võ công hầu như mất hết và mình mảy mềm nhũn như con rắn, ngã gục dưới khoang thuyền.

Vân Nhạc mỉm cười hỏi:

- Bây giờ mi nói ra thì vẫn còn kịp, đỡ phải chịu đau đớn nữa.

Tên đầu đà vẫn bướng bỉnh, cười nhạt đáp:

- Quý hồ sai gia một ngày chưa chết, một ngày mi cũng chưa chắc được yên thân!

- Chưa chắc!

Vân Nhạc đôi mắt long lánh nhìn vào mặt đầu đà. Một lát sau tên đầu đà nọ thấy khắp mình mảy như bị muôn kim nhọn đâm vào, đau buốt tận xương, trong gân mạch tựa như có kiến bò, khó chịu và đau đớn vô cùng. Y trợn tròn xoe mắt mồ hôi toát ra như tắm, sau cùng kêu la và rên siết, không biết là đang khóc hay cười.

Đầu đà nọ tuy bướng bỉnh ngạo mạn, nhưng lúc này không sao chịu nổi, đành phải van lơn:

- Đại... hiệp... tôi nói... xin giải huyết... cho... tôi đi...

Vân Nhạc cười một tiếng:

- Dù mi có là xương đồng da sắt cũng không sao chịu nổi mà.

Nói xong chàng điểm vào một huyết cho tên nọ. Tên đầu đà đó liền cảm thấy khỏi đau buốt ngay, nuốt nước bọt rồi thở dài một tiếng mới xưng rằng:

- Tiểu tăng quả thật thừa lệnh Cung Môn Nhị Kiệt đi tìm hành tung của Quái Thủ Thư Sinh. Tiểu tăng đã tới đây được hai ngày, nhưng chưa kiếm được manh mối gì cả. Sáng sớm ngày hôm nay, tiểu tăng đang ngồi hóng mát ở Long Đình, vô hình chung trông thấy vị này...

Nói xong y giơ tay chỉ Bạch Vũ, lại tiếp:

- Ông ta bơi thuyền vào trong bụi lau. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy. Tiểu tăng mướn một chiếc thuyền nhỏ bơi vào trong một bụi lau để dò xét. Một lát sau thấy vị lão hiệp bơi thuyền ra đón vị này. Tiểu tăng nghe thấy hai vị trò chuyện, mới hay vị này là người Cung Môn Nhị Kiệt đang tìm kiếm. Mừng rỡ quá nổi, tiểu tăng dưng vào mái chèo nên mới gây ra tiếng động. Tiểu tăng biết đại hiệp thể nào cũng hay biết, nên bơi thuyền đào tẩu, nhưng cũng không thoát khỏi. Đó có lẽ là ý trời đã định như vậy!

Vân Nhạc lại hỏi:

- Chẳng lẽ Cung Môn Nhị Kiệt chỉ phái có một mình mi để dò thám hay sao?

- Cung Môn Nhị Kiệt phái tất cả mười sáu người đi khắp các nơi, tiểu tăng được phái tới Biện Kinh này.

Thấy đầu đà đã khai thật như vậy, Vân Nhạc rất mừng ý liền bảo tên nọ:

- Ta có thể miễn cho mi tội chết, nhưng dù sao mi cũng không thể thoát khỏi được...

Nói tới đó chàng điểm luôn vào Thông Môn huyết một cái, tên đầu đà tắt thở tức thì.

Chàng lại móc túi lấy một cái lọ nhỏ đựng thuốc vàng ra đổ ít thuốc vào mũi tên đầu đà, rồi lại cất lọ thuốc đi, nói với Bạch Vũ rằng:

- Thừa bác việc này đã kết liễu, vậy chúng ta hãy đi thôi.

Bạch Vũ đứng cạnh xem hành động của Vân Nhạc, cảm thấy chàng quả thật là kỳ tài nhất thời, tuy thủ đoạn hơi tàn nhẫn một chút, nhưng không đối xử với kẻ ác như thế không được. Lão hiệp bỗng nghe Vân Nhạc nói như vậy liền đáp:

- Hiền đệ quả thật là thân thủ siêu tuyệt, thảo nào Thương huynh cứ khen ngợi hoài.

Vân Nhạc mỉm cười không nói năng gì, hai người vội bơi thuyền vào bờ và lên vào đám đông đi mất.

Tháng giêng ở Bắc Kinh vẫn giá lạnh như mùa Đông vậy, nước sông ở ngoài thành đều đóng lại, xe ngựa có thể đi qua được. Trong nội thành, mấy hôm trước mưa tuyết lớn, đến nay nhà cửa vẫn còn trắng xóa. Hôm đó gió không lấy gì làm lạnh lắm, nhưng trời vẫn âm trầm, nên ngoài đường phố rất ít người lại, ai nấy cũng ở trong nhà sưởi ấm.

Có một ông già tuổi trạc bảy mươi, mặc áo lông, tay cầm một đôi bi sắt cho chạy tròn xoe ở trong bàn tay, thùng thủng từ trong một căn nhà lớn bước ra. Những người cùng xóm trong thấy ông ta liền chào hỏi:

- Trần Tam Gia dậy sớm thế, lại đi uống nước chè phải không?

Ông già nọ mỉm cười đáp:

- Mưa tuyết bao nhiêu bữa, hôm nay mới tạnh, nên phải ra ngoài đi lại cho dân xương khớp và tìm bạn hữu trò chuyện cho khuây khỏa.

Tới tiệm trà thấy dưới lầu những khách ngồi bảy tám bàn đều là khách quen mặt cả.

Ông già gật đầu chào mọi người xong, liền tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống, bỗng bàn bên cạnh có một người tuổi trạc ba mươi lên tiếng hỏi:

- Tam Gia vắng mặt mấy ngày, ở trong nhà sưởi ấm hay đi đâu thế? Chẳng hay mấy ngày hôm nay có chuyện gì lạ kể cho chúng cháu nghe không?

Trần Tam Gia đáp:

- Ai bảo lão đây ngồi sưởi ấm ở trong nhà? Hôm qua mỗ đi ra cửa đông ăn thịt dê lại trông thấy một chuyện rất kỳ lạ...

Nói tới đây ông già bỗng ngừng lời, cầm bánh bao lên ăn. Các nhà khách thấy Trần Tam Gia nói có chuyện lạ, ai nấy cũng đều lắng tai nghe. Mọi khi Trần Tam Gia có chuyện gì lạ là thao thao bất tuyệt kể ra ngay, nhưng ngày hôm nay lại chậm rãi mãi vẫn chưa nói, ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng.

Mười năm trước đây, Trần Tam Gia đã làm Hộ viện trong phủ Tam Bối Từ. Người ta gọi

Tam Gia là Thuyết Quyền Trần Đắc Khôi, Tam Gia võ công rất thường, nhờ khéo ăn nói mới được làm Hộ viện, tánh rất trung thực, nên rất được tín nhiệm, sau vì tuổi già sức yếu, từ chức về nhà, suốt ngày nhàn rỗi hay ra tiệm trà ngồi chơi để qua ngày tháng.

Một thiếu niên ngồi cạnh đó thấy Tam Gia làm kiểu cách mãi không chịu kể chuyện cho nghe, nóng lòng liền thúc giục:

- Trần Tam Gia, hôm nay làm sao thế? Có nói mau cho chúng cháu nghe không?

Trần Đắc Khôi đằng hắng một tiếng mới trả lời:

- Muốn nói cũng phải để cho lão ăn điểm tâm vài miếng cho khỏi đói đã. Quý vị chắc chưa hay, gần đây kinh thành có rất nhiều võ lâm cao thủ tới. Người nào người nấy đều thân thủ nhẹ như chim én, phi thân một cái đã lên cao ba trượng liền, vỗ tay một cái nhảy qua tám trượng, dùng bông hay lá ném người, đối thủ bị thương tức thì.

Lão thấy người ta nói như vậy cũng chưa tin. Vì trong kinh thành này, ngoài Cung Môn Nhị Kiệt ra, có mấy ai ngang tài với lão đâu. Tuy cũng có những tay nội gia cao thủ thật, nhưng họ cũng không đủ tài hái bông hay lá làm ám khí ném người như vậy được.

Cho nên lão liền tới ngay phủ Tam Bối Từ hỏi thăm xem nào. Quả nhiên có một số Nam, Bắc Kinh cao thủ tới đây thật. Trong bọn họ người đó, có một người tự xưng là Hồn Nguyên Chỉ họ Khoái tên Tuấn, xuất thân từ phái Cùng Lai, hiện làm Chương môn Cái Bang ở tỉnh Vân Nam.

Thấy mọi người yêu cầu mãi, y mới biểu diễn vài miếng võ cho chúng tôi coi. Y ra giữa sân, vỗ tay một cái đã nhảy lên trên ngọn cây cao mười lăm mười sáu trượng rồi. Người khác ít nhất phải nhảy hai ba nấc mới tới được, mà y chỉ một cái nhảy thôi đã lên tới đỉnh rồi.

Nói tới đây một người ngồi bên cạnh đó liền hỏi:

- Trần Tam Gia nghe nói năm xưa lúc cụ còn làm việc trong phủ, Từ Cẩm Thành cao như thế mà cụ nhảy qua như chơi. Sao bây giờ cụ khen ngợi người ta đến thế mà tự diệt oai phong của mình đi như vậy.

Trần Đắc Khôi mặt đỏ bừng, mọi trà khách đều cười ồ lên. Giây phút sau, Trần Tam Gia lại nói tiếp:

- Khoái Tuấn nhảy xuống dưới sân, hai tay nắm một ít lá thông chỉ thấy gió tay ném một cái. Những lá thông mềm như vậy mà đã cắm sâu vào cột ở gần đó rồi. Tới lúc ấy lão mới tin hái bông hay lá ném người có thể bị thương liền.

Khoái Tuấn lại ném nốt những lá thông ở tay phải ra, cũng phi vào chỗ cột đó. Khi những lá thông cắm vào, không hiểu làm thế nào mà đẩy được những lá đã cắm vào cột trước rơi xuống đất. Đây các anh bảo có kỳ lạ không?

Lúc ấy có một trà khách lên tiếng:

- Chắc Tam Gia về rắc thêm cánh, tô điểm thêm cho người đó phải không? Chớ người trần làm gì có tài ba giỏi đến thế được?

Mọi trà khách lại cười ồ lên.

Lúc ấy, một người ở xó tiệm, từ từ đứng dậy đi ra. Người đội mũ rất thấp, hầu như che lấp một nửa mặt vậy. Hơn nữa, ánh sáng trong tiệm rất mờ, nên không ai thấy rõ mặt người nọ cả. Người đó đi ra ngoài cửa Chính Hòa trà lâu, chân chờ giây phút lại đi liền. Trên trời mây kéo làm u ám cả vũ trụ, người nọ đi ra tới cửa thành ở phía tây, thấy vắng người đi lại, giờ khinh công ra, chỉ trong chớp lát đã tới Tiểu Thanh Lương Sơn rồi.

Tới rừng mai ở trước mặt Thủy Nguyệt Am, người nọ liền ngừng chân lại. Bỗng thấy trong bụi cây có một ông già bước ra. Thấy người nọ ông già liền gọi:

- Lôi nhị đệ, sao tới sớm thế?

Thì ra ông già đó là Cửu Chi Thần Cái Thương Tỷ và người nọ là Lôi Tiểu Thiên. Hai anh em nọ liền dắt tay nhau đi vào trong Thủy Nguyệt Am.

Lôi Tiểu Thiên mới lên tiếng:

- Những tin tức của Tiền Ninh thăm dò được không sai chút nào. Người Chương môn của Cái bang Nam Chi là Khoái Tuấn đã tới kinh rồi thật, nghe nói hiện giờ y ở tạm tại Tam Bối Từ phủ. Theo sự xét đoán của tiểu đệ thì đàn em của Nam Chi Cái Bang tới khá đông đấy.

- Y tới rồi thì tấn tuồng sắp diễn sẽ vui mắt lắm!

- Nếu tam đệ tới kịp thì không sao. Không biết Bạch Đại hiệp có đưa tin hộ cho chúng ta không?

Thương Tỷ trầm ngâm giây lát liền đáp:

- Bạch Vũ là người khôn ngoan và nhiều mưu trí, chắc thế nào cũng làm được việc cho chúng ta. Có lẽ trong ngày nay tam đệ thế nào cũng tới nơi. Nhưng trước khi chú ấy tới, chúng ta phải xếp đặt một phen, để môn hạ của ta khỏi bị toi mạng oan.

Lôi Tiểu Thiên gật đầu. Lúc ấy trong am lại có hai ông già đi ra, và một người ăn xin tuổi trạc bốn mươi, râu tóc hoa râm đi theo sau nữa. Hai ông già đó là Cái Bang Nhị Trưởng Lão Hà Điều Khách Lâu Ung, Tam Trưởng Lão Trúc Trọng Tú Hồng Hoàng Nhất, còn người ăn xin đi sau cùng là đầu đoàn của bọn Cái Bang ở đất Bắc Kinh này, tên là Bắc Thiên Nhất Nhạn Tôn Tư Viên.

Lâu Ung vừa cười vừa nói:

- Lôi lão sư tới sớm thế? Chắc lại có tin tức gì phải không?

Lôi Tiểu Thiên kể lại câu chuyện vừa rồi cho ba người mới ra nghe.

Lâu Ung cười nhạt một tiếng rồi tiếp:

- Khoái Hóa Từ đã tới nơi rồi. Đó là y tự tìm tới chỗ chết, y muốn nhờ thế lực của Tam Bối Từ với Hòa Khôn, thoát ly sự bó buộc của bốn môn định trở nên Minh Chủ Nam Phái. Thật là kẻ ngu si mộng tưởng có khác.

Hồng Hoàng Nhất lắc đầu rồi nói:

- Lâu lão nhị hơi coi thường chúng quá. Phải biết công lực của Khoái Hóa Từ còn trên chúng ta, tánh lại xảo quyết dị thường. Chưa chừng bên trong y còn mưu đồ gì khác nữa. Vì vậy ngày hôm qua mới sai Tôn Tư Viên cầm Tía Đồng Lệnh Phù đi dặn bảo hết cả Cái Bang môn đệ trên đất Bắc Kinh phải tiền phục hết, chờ tới khi nào cục diện yên ổn mới được lộ diện.

Tam Trưởng Lão vừa nói dứt đã thấy một tên ăn xin, tuổi trạc trung niên máu me đầy mình, loạng choạng bước vào báo cáo:

- Thưa ba vị Trưởng Lão, bọn tiểu nhân đang hội họp ở trong miếu Thổ Địa tại Đại Hồng Môn, không ngờ Bốn Môn Nam Chi Chương môn Khoái Tuấn đi cùng năm người kiếm tới đánh phá. Hình Đàn Lý hương chủ bị bắt, Tiền Ninh bị Khoái Tuấn đánh gãy một cánh tay và cũng bị bắt đi nốt.

Chỉ có tiểu nhân may mắn mới thoát khỏi độc thủ của chúng thôi. Hồng Hoàng Nhất nghe thấy người nọ nói xong liền biến sắc mặt, giậm chân một cái tiến thẳng về phía rừng mai, thân hình nhanh vô cùng. Cửu Chi Thần Cái cũng cảnh giác, vội nhún mình, nhảy về phía trái rừng mai.

Vị Trúc Trọng Tú thấy tên ăn xin trở về báo tin, võ nghệ kém nhất mà thoát khỏi bàn tay độc của chúng, thì dù biết Khoái Tuấn có ý để cho y chạy về như vậy rồi ngấm ngầm theo dõi, nên lão hiệp liếc mắt về phía rừng mai có bóng người lấp ló cho nên mới phi thân tới đó để tìm kiếm. Nếu để cho kẻ địch theo dõi kia thoát khỏi Thanh Lương Sơn sẽ phiền phức lắm.

Hãy nói Trúc Trọng Tú đã trông thấy người mặc áo xám đang chạy ở phía trước cách đó chừng mấy trượng, liền quát lớn:

- Mi chạy đi đâu?

Nói xong, lão hiệp phẩy mạnh hai tay áo một cái, một luồng gió nhằm sau lưng người nọ quét tới. Người nọ nhún mình nhảy lên trên cao và hất trái tay lại cũng thét lớn:

- Trúng!

Có bảy điểm đen nhanh như điện chớp, nhắm Trương Tú ném tới. Vì phải ngừng chân lại dùng tay áo gạt những ám khí đó đi, Trúc Trương Tú chậm một bước, để người nọ đi xa được mười trượng rồi. Thân hình của người đó cực nhanh. Trúc Trương Tú cũng lo ngại lắm, vì thấy khinh công của họ cao siêu đến thế thì võ công của họ còn cao siêu hơn nhiều, nhưng tại sao người đó không chiến đấu mà lại rút lui ngay như vậy.

Lão hiệp vừa nghĩ vừa gió hết tốc lực ra để đuổi theo. Hình bóng của hai người chỉ cách nhau có bảy tám trượng, nhưng Trúc Trương Tú vẫn không sao đuổi gần thêm được nữa. Đột nhiên ở góc sườn núi bên kia có một tiếng rú rất thánh thót, đã thấy Cửu Chi Thần Cái đã hiện thân ra đó rồi.

Người nọ đang chạy bỗng thấy phía trước có người hiện ra ngăn cản, vội né mình nhảy lên trên cao, định vượt qua Cửu Chi Thần Cái mà bỏ tẩu. Nhưng Thương Ty đã giơ mười ngón tay như mười nanh vuốt của thần rồng vậy, đón đường mà vồ tới. Người nọ nhảy tránh sang bên, hữu chưởng hất mạnh về phía sau một cái, những hoa mai rụng xuống bay lả chã như mưa.

Cửu Chi Thần Cái ha hả cả cười nói:

- Tích Chương Phong của bạn tuyệt đẹp. Lão già này cũng muốn kiến thức tôn giá. Tại sao bạn qua cửa mà không vào, như vậy là khinh miệt chúng tôi quá.

Người nọ vẫn cầm đầu chạy thẳng, lại xuyên vào trong rừng mai mà lên trốn, ngờ đâu trong đó đã có Tinh Hà Điều Khách Lâu Ung đứng chờ đợi, mỉm cười nhảy ra cản đường tức thì. Người nọ không ngờ lại có người đứng sẵn cản đường như vậy, ngạc nhiên ngừng chân lại thì Thương Ty và Hồng Hoàng Nhất đã đuổi tới, thế rồi Cái Bang Tam Lão chia phương vị tam tài ra đứng để bao vây người nọ. Lâu Ung mỉm cười nói:

- Bạn này, tại sao cứ giáu giếm như vậy, xấu hổ hay sao mà không dám gặp anh em lão?

Có lẽ người nọ đeo mặt nạ thì phải? Quả nhiên người đó bỗng kéo cái khăn bịt mặt xuống cười nhạt đáp:

- Các người ba tên ăn mày mà dám chém giết quan quân và cự tuyệt tước nã hay sao?

Thương Ty nhìn kỹ mặt người nọ, hai mắt tròn trĩnh cười ngông cuồng một hồi rồi đáp:

- Không ngờ lại là Lý lão gia, quan lớn giảng lâm, Hằng Sơn may mắn vô cùng, thế mà mấy anh em lão không biết đề ra đón, thật là thất lễ.

Nói tới đó Cửu Chi Thần Cái quay lại nói với Hồng Hoàng Nhất rằng:

- Đề lão giới thiệu người này là...

Hồng Hoàng cười nhạt đáp:

- Khỏi phải giới thiệu nữa, Tổng Bồ Đầu Lý Trần Đông tại nha Cửu Môn Đề Đốc, thì ai mà không biết, ai mà không hay. Lão ăn mày một là không giết người, hai là không đốt nhà, tại sao ngài lại bảo lão chém giết quan binh và cự tuyệt tước nã xin đại nhân cho biết rõ nguyên nhân, bằng không thì không thể ra khỏi núi Tiểu Thanh Lương này được đâu!

Lý Trần Đông mặt đỏ bừng, cười nhạt đáp:

- Ba người đón đường Lý mỗ như vậy, chẳng là định chém quan binh là gì?

Thương Ty tròn mắt trầm giọng nói:

- Lý sự điên cuồng như vậy, chỉ có người trong phủ nha như các người mới đặt điều ra như thế được. Bạn không lộ diện ra thì ai biết được bạn là Lý lão gia cơ chứ?

Lý Trần Đông có nguyên nhân riêng, nên nhất thời buột miệng nói ra mấy lời chém giết quan binh và cự tuyệt tước nã, lời nói vô lý đó bị Thương Ty hỏi vặn lại, không sao trả lời được nên mặt đỏ bừng lên.

Lúc ấy Lôi Tiểu Thiên cũng vừa tiến tới lớn tiếng cười rồi xen lời vào nói:

- Lý lão gia, chúng tôi phải là trẻ con đâu, ai lại chẳng biết Lý lão gia mạo rết lên núi, chắc phải có mục đích gì? Thì cứ việc nói trắng ra có phải hơn không, không cần phải nói câu cự tuyệt tước nã làm gì, hi hi, đưa đây!

Lý Trần Đông quay lại nhìn thấy người này rất kỳ lạ, mũi đội sụp xuống, không trông thấy rõ mặt. Không hiểu tại sao y bỗng dưng sồn lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Ngày hôm nay sao ta lại nhút nhát thế này?

Nghĩ đoạn y liền ưỡn ngực trấn tĩnh tinh thần, khi y nghe thấy Lôi Tiểu Thiên nói hai tiếng “đưa đây” trọn trùng đôi mắt ngẩn người ra ngơ ngác không hiểu. Tiểu Thiên lại cười một cách nhạo báng và khinh bỉ:

- Lý lão gia làm ơn đưa công văn tróc nã cho tôi...

Ngừng giây lát, chàng đẩy mũ lên để lộ bộ mặt cho đối phương trông thấy. Lý Trần Đông biết Lôi Tiểu Thiên là một nhân vật rất danh đá trong giang hồ, hề bị y quý nhiều là muốn khóc muốn cười cũng không được. Cái Bang Tam Lão tuy võ học rất cao thực, nhưng bọn ăn mày cũng phải chịu dưới sự cai quản của Cửu Môn Đề Đốc, chỉ truyền lệnh xuống một cái, tất cả ăn mày trong thành đều chết đói ngay. Chứ không như Lôi Tiểu Thiên không thuộc vào phạm vi đó, cho nên không làm gì được cả.

Lại nghe thấy Lôi Tiểu Thiên quát tháo:

- Lý Trần Đông, mi không biết xấu hổ, mi ý thế Cửu Môn Đề Đốc Tổng Bỏ Đầu chỉ có thể dọa nạt nỗi người khác thôi, chớ dọa nạt Lôi Tiểu Thiên này thì không ăn thua gì đâu.

Khôn hồn thì mi nên nói rõ cho chúng ta hay, ngày hôm nay mi tới đây để làm gì? Bằng không mi sẽ được ném mùi lợi hại của Lôi mỗ ngay. Hôm nay mi mà ra khỏi được Tiểu Thanh Lương Sơn này thì từ nay Lôi mỗ sẽ tuyệt tích trên giang hồ tức thì.

Lý Trần Đông bị Lôi Tiểu Thiên chế diễu và đe dọa như vậy, xấu hổ quá tức giận đánh liều, cũng cười nhạo đáp:

- Họ Lôi kia, chớ có nói khoác nữa. Ta không tin ngươi có thể làm gì được ta?

Nói xong, y phi thân tới trước mặt Lôi Tiểu Thiên giơ tay lên tấn công liền. Tiểu Thiên né mình tránh xa hai trượng. Chương phong của Lý Trần Đông lợi hại thật, không đánh trúng đối phương nhưng quét phải thân cây mai cạnh đó, cây mai ấy gãy làm đôi tức thì. Sau khi tránh khỏi Tích Không Chương của địch, Lôi Tiểu Thiên lại nhảy xô vào, giơ hữu chương lên nhằm đầu Lý Trần Đông bổ xuống, còn tả chương thì quét ngang vào Huyết Hải huyệt của địch. Lý Trần Đông biết Càn Khôn chương của Lôi Tiểu Thiên rất lợi hại, nếu bị đánh trúng, phơi xác ra tại chỗ ngay, nhưng y muốn tránh cũng đã muộn rồi, đành phải nghiêng rặng giơ hai cánh tay lên gạt, định hất bắn song chương của đối phương ra.

Lôi Tiểu Thiên thật không ngờ Càn Khôn lại táo bạo dám ra tay như thế, liền nghĩ:

- Nếu không cho mi biết chút lợi hại thì cái tên Càn Khôn Thủ sẽ mất ngay.

Nghĩ đoạn, chàng dồn hết sức vào hai cò tay, vẫn cứ nguyên thế đó mà đánh, coi chương của đối phương như là không có vậy. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rất lớn, Lý Trần Đông đã bị đánh bắn lui về phía sau ba bước, hai cánh tay đau như phỏng lửa, cánh tay phải chỗ cạnh Huyết Hải huyệt có một vết thương, máu tươi rỉ ra liên tiếp. Còn Lôi Tiểu Thiên cũng bị sức mạnh của Lý Trần Đông đẩy bắn téo ra hai bước. Lý Trần Đông biết địch không nổi Lôi Tiểu Thiên liền lấy ám khí ra ném lên trên không một cái, bỗng thấy ba điểm sáng lam vượt khỏi rừng mai.

Lúc ấy Cái Bang Tam Lão đứng ở ba nơi canh giữ, và cũng biết Lý Trần Đông tới đây thế nào cũng có người theo sau, nên mới có ý dành ra một lối đi để cho đối phương tẩu thoát, rồi theo dõi xem sao, như vậy mới tìm tránh thấy nơi giam giữ Lý hương chủ và Tiền Ninh được.

Không ngờ Lôi Tiểu Thiên thấy Lý Trần Đông ném ba điểm ánh sáng lam ra, vội múa chương tung ra một lần gió mạnh đánh theo. Chỉ nghe thấy kêu “bốp, bốp, bốp” ba tiếng, ba điểm sáng lam kia bỗng ngừng lại và tự động nổ tung, bắn ra rất nhiều chấm đen như mưa bụi.

Vì cách nhau gần, những chấm đen ấy rơi xuống lại nhanh, Lôi Tiểu Thiên thấy không sao tránh khỏi được, đành phải nằm xuống đất lăn ra đằng xa, chỉ một tí nữa là bị những chấm đen đó bắn trúng người. Lôi Tiểu Thiên tránh khỏi một cái, vội đứng phắt dậy, cúi đầu nhìn xem những chấm đen đó, mới hay là thứ thuốc độc rất lợi hại, rơi xuống mặt tuyết, tuyết phải tan ngay, và cỏ đất bên dưới cũng cháy sém nốt.

Khi chàng ngừng đầu lên tìm kiếm Lý Trần Đông thì kẻ địch đã ra khỏi rừng mai, đang phi thân chạy trên sườn núi rồi. Chàng còn thấy Cái Bang Tam Lão cứ đứng khoanh tay nhìn theo chớ không chịu đuổi, dù thấy ba người định buông tha cho địch tẩu thoát. Không hiểu Tam Lão làm như thế để làm gì. Lôi Tiểu Thiên nghĩ thầm:

- Các người thả hổ về rừng như vậy, sau này Cái Bang sẽ bị chôn vùi xuống dưới vực thẳm cho mà xem. Nhưng họ Lôi này nhất định không cho tên họ tẩu thoát đấy!

Nghĩ đoạn, chàng giờ khinh công ra đuổi theo tức thì.

Lý Trần Đông vừa chạy vừa nghĩ:

- Ta về tới kinh thành, sẽ vu oan cho một tội, xem Lôi Tiểu Thiên có bị xiềng xích vào ngòi trong đề lao không?

Lý Trần Đông xuất thân ở phái Cùng Lai, lại gọi Khoái Tuấn là sư thúc, như vậy y tất nhiên phải tận tâm tận lực cho tên gian tặc họ Khoái rồi. Lý Trần Đông cầm đầu chạy, Lôi Tiểu Thiên cố gắng đuổi theo, riêng có Cái Bang Tam Lão càng theo càng xa dần hai người.

Tiểu Thanh Lương Sơn là một ngọn núi cao hơn các ngọn núi khác ở ngoại ô kinh thành, chỉ thấy hai cái bóng người đang phi thân xuống, người trước là Lý Trần Đông, người đuổi theo sau là Lôi Tiểu Thiên.

Lý Trần Đông vừa chạy vừa nghĩ:

- Quý hồ ta chạy xuống được khoảng núi này, thì người chỉ là cá nằm trong lưới của Lý mỡ này thôi!

Y chưa nghĩ xong, đột nhiên thấy phía đằng trước có một tiểu đồng lên ra nghênh đón, tay cầm đôi bút phán quan đánh tới. Y kinh hãi vô cùng, cũng may ứng biến nhanh, vội nhảy sang ngang ba bốn trượng mới tránh khỏi được.

Nhưng cũng vì vậy mà Lôi Tiểu Thiên đã đuổi theo tới, Lý Trần Đông nghĩ thầm:

- Bây giờ thế nào cũng phải đại chiến mới mong thoát khỏi được nơi đây.

Nghĩ đoạn, y rút luôn chiếc roi Ngô Công Thập Tam Tiên ra, quát mạnh một cái, tiếng kêu “long cong” một hồi.

Tiểu đồng nọ thấy vậy, giật dử quát chửi:

- Tên chó săn gian ác kia, ông và chị tao có thù gì với mi đâu mà mi lại cấu kết với bọn phi tặc dùng thuốc làm mê man bất tỉnh rồi bắt đi. Tiểu gia ngày hôm nay không xé xác mi ra làm muôn mảnh, thì ta thế không làm con người nữa!

Lôi Tiểu Thiên chạy tới quát lớn:

- Thanh Nhi, cháu mau ra chiều đánh ngay đi, đừng để cho y tẩu thoát. Cháu muốn cứu ông và chị cháu thoát nạn thì phải bắt được tên gian tặc này.

Thì ra tiểu đồng đó chính là Phó Thanh. Tại sao y lại hiện ra nơi đây? Đoạn sau này bút giả sẽ tường thuật để quý vị hay.

Lôi Tiểu Thiên nói xong, múa song chưởng nhảy ngay vào tấn công liền. Phó Thanh cũng múa song bút nhằm các yếu huyệt của Trần Đông mà điểm tới.

Lý Trần Đông giờ hết thế roi ra phản công luôn một hồi, oai thế mạnh vô cùng khiến Lôi Tiểu Thiên và Phó Thanh đều phải lùi lại năm bước để tránh. Thừa cơ ấy Lý Trần Đông liền nhảy ra bên ngoài quay lại cười nhạt và hỏi:

- Tiểu quý kia chớ vu oan giá họa như vậy, Lý lão gia đây không biết ông và chị mi là ai hết và cũng không biết mi nết. Lý lão gia đây muốn bắt ai cứ việc ra lệnh đến tận nhà tróc nã, chớ việc gì phải giờ quý kẻ đó ra.

Phó Thanh cũng cười nhạt đáp:

- Lý Trần Đông kia, người đừng tưởng tiểu gia không hiểu biết gì đâu. Chính người đã phái bọn phi đồ tới, và có một tên bị tiểu gia bắt được. Sau một hồi tra hỏi, tên ấy đã thú tội ra hết, bảo chính người đã mật mưu. Như vậy người còn chối cãi làm sao được?

Lý Trần Đông biến sắc mặt, cười gằn một hồi để che lấp sự xấu hổ, rồi tròn to đôi mắt trả lời:

- Nếu mi cứ vu khống cho Lý lão gia như vậy, thì lão gia đành cho mi đi sang thế giới kia mới được.

Y vừa nói tới đó, bỗng nghe thấy Lôi Tiểu Thiên quát lớn:

- Mi chết đến nơi mà còn giả mồm phải không?

Chàng múa chưởng nhắm hai yếu huyệt ở bên hông Lý Trần Đông đánh tới. Lý Trần Đông thị có chiếc roi, không sợ hãi chút nào, cũng múa Ngô Công Tiên lên định cuốn chặt hai cổ tay Tiểu Thiên. Thấy chiếc roi có gai và tẩm thuốc độc của đối phương lợi hại vô cùng,

Lôi Tiểu Thiên không dám va chạm sập vào thân của địch, chỉ đánh một miếng, lại nhảy lùi ra liền, sau chàng cũng phải rút kiếm ra đối địch để khỏi kém thế.

Lôi Tiểu Thiên vốn dĩ chưởng pháp nổi danh song tuyệt, bình thời chàng ít sử dụng tới kiếm, hôm nay chỉ vì chàng hận tên Lý Trần Đông quá mức và hơn nữa chàng thấy đối phương dùng cây tiên tẩm độc tổn âm đức vô cùng, đồng thời chàng e tay không, không mong thắng nổi kẻ địch mới phải rút thanh kiếm rất ít sử dụng tới ra.

Lúc ấy, Phó Thanh cũng không sao chịu đựng được, liền múa song bút và hét lớn:

- Lôi đại hiệp, tên gian tặc này để Thanh Nhi hạ cho, giết gà hà tất dùng tới dao phay làm gì? Không sợ nhor bản cả bảo kiếm của đại hiệp hay sao?

Lý Trần Đông thấy Thanh Nhi khinh mình quá đổi, tức đến nổi đôi người được, giận quát tháo:

- Tiểu quý, mi dám táo gan như vậy hay sao?

Y liền xoay đầu roi, cứ nhằm các yếu huyệt của Phó Thanh mà tấn công liên tiếp. Lôi Tiểu Thiên đã nghe Vân Nhạc nói, Phó Thanh tuy còn nhỏ, nhưng võ công đã khá lắm, nhưng dù sao cũng thiếu kinh nghiệm nhiều. Chàng đành đứng sang bên lo ngại thầm cho Thanh Nhi.

Phó Thanh cười nhạt một tiếng, lùi lại một bước lại tiến lên múa song bút giờ thủ pháp Chung Quý Giáng Ma Tam Thập Lục Đà ra, lại còn tinh kỳ hơn cả Thần Bá Hiệp Chung Kỳ năm xưa, tấn công một thế, sáu miếng đồng thời đâm tới, cứ nhắm các yếu huyệt của Lý Trần Đông mà điểm nhanh như chớp

vậy.

Lôi Tiểu Thiên thấy vậy cũng ngạc nhiên vô cùng, chàng đoán bút pháp của Phó Thanh tinh kỳ như vậy, thế nào cũng là Vân Nhạc truyền thụ cho. Thấy Phó Thanh tài ba như vậy, Lý Trần Đông cũng phải kinh hãi vô cùng, chửi thầm bọn người do y phái đi, tại sao lại bỏ sót tên tiểu quỷ này?

Trời càng u ám bao nhiêu, gió thổi càng giá lạnh bấy nhiêu, nhưng Phó Thanh và Lý Trần Đông đều toát mồ hôi, thật là một trận đấu sinh tử có khác. Trên mặt tuyết chỉ thấy hai cái bóng quay tít.

Cái Bang Tam Lão lại lộ thân hình ra, nhưng họ chỉ đứng ở nơi xa mà xem thôi. Thấy vậy Lôi Tiểu Thiên mặt lạnh như tiền, tức giận vô cùng. Đánh tới lúc hăng tiết, Phó Thanh liền giở bộ pháp Cửu Cung Bát Quái Âm Dương Chính Phản ra phối hợp với bút pháp lại càng thần diệu hơn nữa.

Lý Trần Đông càng đánh càng sợ hãi vì y thấy tiên pháp của y lợi hại đến thế mà không sao vây được Phó Thanh, trái lại bị tên nhỏ ấy quay đi quay lại làm cho y chóng mặt, nhức đầu khôn tả.

Hiện tượng này quả thật y chưa hề thấy bao giờ, sau y lại thấy song bút của đối phương cứ nhắm hai bên vai điểm tới, y sức nghĩ ra một kế, dồn sức vào hai cổ tay, khiến song tiên thẳng như hai thanh kiếm vậy, rồi nhắm hai mắt của Phó Thanh mà đâm thẳng vào.

Y vừa tấn công vừa nghĩ:

- Ta giờ thế này ra, thế nào tên tiểu quỷ cũng giở song bút lên gạt, tay của y tất bị những cái móc nhỏ ở đầu roi móc phải. Ta lùi mạnh một cái, giơ tay ra bắt sống luôn tên tiểu quỷ này để uy hiếp bọn chúng, là ta được bình yên rồi khỏi núi này ngay.

Y yên trí thế nào đối phương cũng mắc mưu, ngờ đâu Phó Thanh lại khôn ngoan vô cùng, thân hình chỉ xoay một cái, y đã lên ra phía sau lưng Lý Trần Đông rồi. Mọi người đột nhiên nghe thấy Lý Trần Đông kêu la rất thảm khốc, và cả thân hình đâm bổ về phía trước, ngã nằm sấp xuống mặt tuyết liền.

Thì ra Phó Thanh nhân lúc Lý Trần Đông đang xoay thế, liền bấm luôn cái chốt ở trên cán của hai cái bút, bốn mươi tám cái kim độc ở bên trong cán bút bắn ra như mưa. Hai người cách nhau gần, Lý Trần Đông trông thấy mà không sao tránh kịp, bị trúng hết gần năm chục cái kim ấy.

Dù y có là người sắt đá cũng chịu đựng không nổi, nên y chỉ thấy ngực tê tái, không kịp bế các yếu huyệt lại, thét lớn một tiếng, ngã nằm gục xuống mặt tuyết liền. Lôi Tiểu Thiên còn e y chưa chết hẳn, nhảy lại giở kiếm đâm luôn.

Bỗng nghe thấy Cửu Chi Thần Cái la lớn:

- Lôi lão nhi, không nên giết chết y.

Vừa nói Thương Ty vừa phi tới. Lôi Tiểu Thiên vẫn cứ ra tay đâm như thường, chờ tới khi Thương Ty phi thân đến thì Lý Trần Đông đã bị thùng ngực chết mất rồi, Thương Ty giậm chân thờ dài.

Lôi Tiểu Thiên cấp luôn xác của Lý Trần Đông vào bên hông, nhìn Thương Ty cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Thương lão đại, các anh làm cho đệ chán nản thật. Người ta vì Cái Bang của các anh thí mạng tận lực, mà trái lại các anh thì đứng núp thật xa, các anh làm như thế để làm gì?

Tôi Lôi Tiểu Thiên này từ nay không dự tới việc của Cái Bang các anh nữa.

Nói xong, chàng giận dữ dắt tay Phó Thanh và nói tiếp:

- Chúng ta đi thôi, ở lại đây làm vướng chân vướng mắt người ta.

Cửu Chi Thần Cái la lớn:

- Lôi nhị đệ, chú chó có hiểu lầm như vậy, hãy nghe tôi nói...

Lôi Tiểu Thiên vẫn cứ cầm đầu chạy thẳng. Thương Ty lẳng lặng không biết nói gì cho phải. Lâu Ung cùng Hồng Hoàng lại gần Thần Cái bàn tán.

Lâu Ung thờ dài một tiếng mới nói:

- Lôi Tiểu Thiên làm như thế này có khác gì đưa đệ từ Cái Bang Bắc Kinh vào chỗ tuyệt địa không?

Lúc này Thương Ty thật khó xử, nghĩ ngợi giây lát mới nói:

- Bang ăn xin của chúng ta lại lâm vào hào kiếp bởi sự chia rẽ. Đây là lần thứ nhất trong thế kỷ này, rồi không biết sẽ hy sinh bao nhiêu đệ tử của bốn môn. Hồi tưởng lại trăm năm về trước, khi Chu Tam Biến lão tiên bối còn chưa nắm giữ quyền Cái Bang, sau một trận huyết chiến, tinh hoa tiêu diệt gần hết, mấy chục môn võ kỳ ảo cũng tuyệt truyền nốt. Cho nên võ học của bốn môn trước sau vẫn đứng vào giai đoạn lạc hậu, không thể nào phát huy quang đại, so sánh với các đại môn phái được.

Nam Chi Cái Bang vì Chu tiên bối dùng chính sách mềm mại đối xử mới ban cho họ một chiếc chuông sắt lạnh, được tự tiện hành sự, những chi nhánh của chúng thì Chu lão tiên bối trao cho bốn cái thẻ đồng tím để quản thúc nhau. Vì thế, còn cái thẻ lệnh phù nữa, hiện đang ở trong tay Vân Nhạc. Trước

khi chú ấy về tới đây, bốn môn chỉ có một kẻ là ngồi yên mà xem sự biến chuyển vậy.

Lâu Ung lắc đầu thờ dài xong, liền tiếp lời:

- Thương lão đại, tình thế không như anh tưởng đâu? Dù bốn cái thẻ lệnh phù có cả đây, chưa chắc tên Khoái Tuấn đã chịu tuân lệnh của anh em ta.

Thương Tỳ cau mày lại tiếp:

- Sao tôi lại không biết điều đó, tên Khoái Tuấn đã dám tự phụ tự đắc như vậy, chúng ta xuất binh mới có lý do chứ? Ngày thường Lôi Tiểu Thiên khôn ngoan đa mưu trí lẫm, không hiểu hôm nay sao y lại khác thường đến như thế? Thật không thể tưởng được.

Chúng ta sao lại không biết Lý Trần Đông tới đây để làm gì, nhưng y trước sau vẫn chưa thối lộ mục đích thì chúng ta khó mà ra tay đối phó được, cho nên chúng ta mới phải lén lút theo sau để dò thám xem Lý hương chủ và Tiền Ninh hiện đang bị giam cầm ở đâu để tùy cơ mà tương cứu. Đồng thời chúng ta sẽ thương lượng cách đối phó. Nhưng bây giờ Lý Trần Đông đã chết, hậu quả không lường tượng được, bắt buộc chúng ta phải thay đổi chánh sách khác mới xong.

Hồng Hoàng Nhất mỉm cười nói:

- Thương lão đại hà tất phải lo âu như thế làm gì, bây giờ cũng như tên nằm trên cung, thế nào cũng phải bắn ra mới được, cục diện và tình thế tương lai chúng ta chỉ mong quý vị tổ sư linh thiêng mà phò hộ cho chúng ta tai qua nạn khỏi thôi. Luật pháp của bốn môn rất nghiêm ngặt, không bao giờ để cho người ngoài dòm ngó và can thiệp tới được.

Lôi Tiểu Thiên không phải là người trong bốn môn của chúng ta thì hành vi của y cũng không liên can gì đến bốn môn. Ngay như Vân Nhạc tới đây cũng đứng vào địa vị khách quan thôi, chó y không được vượt qua quyền hạn và cũng không được tham dự Đại Điểm Chấp Pháp của bốn môn nữa.

Bằng không sau này còn nhiều sự khó khăn xảy ra, nhưng chúng ta cứ tận lực mà đối phó thì sẽ xong hết, lão đại hà tất vì việc đó mà rầu rĩ như vậy. Bây giờ chúng ta phải cấp tốc hạ sơn, để dò thám xem Tiền, Lý hai người hiện giờ bị giam giữ ở đâu.

Cửu Chỉ Thần Cái vẫn im lặng, chỉ thờ dài một tiếng thôi, rồi Cái Bang Tam Lão giờ khinh công ra đi như bay, xuống núi tiến thẳng về thành Bắc Kinh. Mưa tuyết tầm tã, gió lạnh buốt xương, tất cả phố xá trong thành Bắc Kinh đều yên tĩnh như ban đêm, người qua lại rất ít, nhưng có biết đâu lúc này trong thành Bắc Kinh có một đại kiếp sanh tử của người trong võ lâm sắp bùng nổ ra...

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Người đẹp đau lòng, nước chảy hoa trôi

Ở Biện Kinh, từ đêm nọ trở đi, tiết trời lại xấu hơn nhiều. Vì Uyển Lan thức giục luôn luôn, bọn Ải Phụng Sóc đành phải xông pha trong mưa tuyết gió lạnh đi thẳng lên Bắc Kinh. Chữ tình đã làm khổ biết bao thanh niên nam nữ, Lan cô nương mặt mày ủ rũ suốt ngày, mặc dù Cánh Trường Tu ở bên cạnh an ủi luôn luôn, nhưng nàng vẫn mơ màng hình bóng anh tuấn của Vân Nhạc thôi.

Cánh Trường Tu tuy không hay biết nàng sầu tư vì lẽ gì, nhưng chàng cũng biết, trong lòng nàng thế nào cũng có một việc gì nan giải. Chàng không dám hỏi thẳng nàng, đành ngấm ngấm hỏi hai anh em Khương Tôn Diệu thôi. Ngờ đâu hai anh em họ Khương chỉ trả lời chàng bằng câu “không biết”.

Cánh Trường Tu biệt hiệu là Ngọc Tiêu Hiệp Sĩ ở trong phái Nga Mi, chàng là người đẹp trai nhất, có nhiều sư tỷ, sư muội mê chàng hết sức mà chàng kiêu ngạo vô cùng, không thêm yêu một ai cả. Không ngờ ngày hôm nay chàng gặp Lan cô nương lại mê say, yêu thương như vậy thật là tiền oan nghiệp chướng có khác!

Thoạt tiên Lan cô nương cũng không biết Ngọc Tiêu Hiệp Sĩ đem lòng yêu thương mình, việc gì cũng hết sức chịu lòng mà nàng vẫn chưa hay biết điều đó. Sau dần dần nàng thấy những thái độ và cử chỉ của Cánh Trường Tu mới hay chàng ta đã yêu thương mình. Nhưng Cánh Trường Tu có biết đâu, Lan cô nương đã tương tư Vân Nhạc rồi. Cũng có một đôi khi Lan cô nương đã để ý, thấy nhân phẩm và diện mạo đều thoát tục cả, nhưng một khí chất đặc biệt mà chỉ Vân Nhạc mới có thôi. Đặc chất ấy là thứ gì, chính nàng cũng không biết nốt.

Nói tóm lại, nàng nhận thấy Cánh Trường Tu cũng như Đông Phương Ngọc Côn thôi, đẹp thì đẹp rồi, nhưng vẫn thiếu một thứ gì đó chỉ mỗi mình Vân Nhạc mới có thôi.

Năm người, năm ngựa đi trong mưa tuyết tiến thẳng lên phía bắc. Từ An Dương tới Hàn Đôn chỉ trăm dặm đường thôi nên tới giờ Ngọ, bọn Ải Phụng Sóc và anh em Đông Phương Ngọc Côn mấy người lẳng lặng đi, riêng có Cánh Trường Tu là vẫn cười cười nói nói đi cạnh Lan cô nương nịnh hót. Kinh Phụng nhìn lên trời một hồi quay lại nói với mọi người:

- Ngày hôm nay trời xấu lắm, càng về chiều càng lạnh. Chúng ta là người còn chịu đựng được, chó những con ngựa này nếu đi quá là chết liền. Theo ý lão đi tới một làng hay thị trấn nào gần đây hãy vào nghỉ ngơi một hai bữa đã, chờ trời quang đãng hãy tiếp tục lên đường.

Mọi người đều tán thành. Riêng có Lan cô nương nóng lòng chỉ muốn lên ngay trên Bắc Kinh để sớm được gặp Văn Nhạc, nhưng nàng thấy mọi người đều tán thành ở lại dọc đường nghỉ ngơi nên nàng cũng không tiện phản đối ý kiến của Ái Phương Sóc được. Nửa giờ sau, mọi người đã trông thấy phía trước mặt có nhà cửa ẩn hiện, ai nấy đều hí hửng vô cùng, rồi phấn chấn thúc ngựa phóng lên. Không bao lâu đã tới một nơi thị trấn. Mọi người liền vào trong một khách sạn, khách sạn này là một khách sạn nhỏ không được sang trọng.

Lan cô nương vừa vào tới nơi đã kêu:

- Nóng lắm, nóng lắm!

Nói xong, nàng móc túi lấy khăn ra lau mồ hôi. Cánh Trường Tu thấy nàng kêu nóng như vậy, sốt sắng, không nghĩ ngợi gì bèn nói liền:

- Nghệ nữ hiệp, nếu thấy nóng, sao không cởi áo ra?

Lan cô nương thấy chàng ẩn nói sỗ sàng quá, trợn trừng mắt lên nhìn. Cánh Trường Tu thấy nàng lườm mình như vậy, không hiểu tại sao liền nghĩ thầm:

- Ta có lòng tốt nói như thế có gì là không nên không phải nào, đàn bà quả thật...

Đông Phương Ngọc Côn, Khương Tôn Diệu nghe thấy Cánh Trường Tu nói sỗ sàng như vậy cố bấm bụng nhịn cười, còn Ái Phương Sóc thì cười khanh khách và lên tiếng nói liền:

- Cậu nhỏ kia ơi! Cậu bảo người ta là một cô gái mười tám tuổi, đứng trước mặt mọi người cởi áo ra hay sao? Ngay như lão đây chả chịu làm như thế mà!

Lúc này Cánh Trường Tu mới biết mình nói câu vừa rồi là sỗ sàng, nên mặt chàng đỏ bừng, không biết giảng giải làm sao cho khỏi mắc cỡ chỉ tự mắng mình là kẻ hồ đồ thôi. Lúc ấy, Ái Phương Sóc thấy người phở kỵ ló đầu vào, liền gọi:

- Đây, lấy cho tôi hai mươi cân thịt quay, mười cân bánh mì, hai đĩa thịt bò lớn, mau lên nhé!

Phở kỵ vâng vâng dạ dạ quay mình đi liền. Lúc ấy, mọi người thấy ngoài cửa có bóng người thấp thoáng, thân pháp nhanh vô cùng, Ái Phương Sóc tưởng là khách đến trọ trong điểm này đi ra vào là sự thường. Phở kỵ đem mấy món thức ăn lên, trong năm người, trừ Lan cô nương ra, bốn người kia ăn uống khá say, rồi chuyện trò vui vẻ vô cùng. Kinh Phụng là người hay nói chuyện khôi hài nhất, nên ai nấy nghe lão hiệp kể chuyện cũng không sao nhịn được cười. Lan cô nương lại cười nhiều hơn ai hết, đến nỗi suýt nghẹt thở.

Bỗng tên phở kỵ chạy vào ấp úng nói:

- Quý vị lão gia tới đây bằng ngựa cả phải không?

Ái Phương Sóc nghe phở kỵ nói như vậy, biết ngay là đã xảy ra chuyện gì rồi, liền hỏi:

- Phải, ngựa chúng ta làm sao?

- Nguy tai nguy tai, mấy vị khách vừa rời khỏi điểm đã lấy trộm ngựa của quý vị lão gia rồi, tiểu nhân cũng ngạc nhiên lắm nhưng không dám hỏi.

Bọn Ái Phương Sóc biến sắc mặt liền hỏi phở kỵ hình dáng và mặt mũi bọn gian tặc ấy ra sao? Tên phở kỵ liền tả lại hình dáng của bọn người ấy cho Ái Phương Sóc nghe.

Khương Tôn Diệu nghe nói biết bên trong có Long Môn Tử Quái và Lâu Kính Đức nữa.

Ái Phương Sóc khúc khích cả cười và nói:

- Mấy đứa nhỏ chúng bây sắp sửa có trò vui rồi đấy!

Nói xong lão hiệp nhún mình nhảy ra ngoài trước, những người kia lần lượt theo sau.

Mọi người xem vết vó ngựa đã chứng minh những kẻ lấy trộm ngựa đi về phía Hàn Đôn. Trời đã quá Ngọ mà trên không vẫn âm thầm như buổi chiều vậy, bọn Ái Phương Sóc năm người không quản gió tuyết, cứ theo vết vó ngựa mà đuổi. Đuổi chạy được sáu bảy dặm, liền thấy những vết vó ngựa ấy tán loạn lộn, rồi hướng đông, tây, bắc ba phương mà đi.

Ái Phương Sóc ngừng chân lại, liền nói:

- Xét những vết vó ngựa này thì kẻ địch định phân tán lực lượng của chúng ta, rồi chúng tiêu diệt từng người một. Mưu mô của chúng thực tuyệt.

Lan cô nương bĩu môi một cái rồi lên tiếng:

- Thôi chúng ta về đi! Xông pha mưa tuyết gió rét như thế này mà không thấy một tên giặc nào, thực là mất công thôi mà còn bức mình nữa. Không có ngựa có phải chúng ta không mua được con khác đâu, mà chúng ta cứ đuổi theo chúng để tốn công một xác làm gì?

Ái Phương Sóc thấy Lan cô nương nói như vậy, nhe răng rồi cười khi đáp:

- Nếu nữ Bồ Tát có lòng từ bi như vậy, lão già này còn cương quyết đòi đuổi theo nữa, thì thực không biết điều tí nào. Thôi chúng ta quay trở lại đi.

Nói xong, Kinh Phụng cùng mọi người định quay trở lại thì bỗng thấy một cỗ thụ ở bên cạnh đường hình như cây dù vậy, có mấy cái bóng người trắng xám phi xuống. Thì ra chúng lộn trái áo lông ra mặc. Trong bọn chúng có một ông già mặt dài râu chổi xể, nhếch mép cười một cái, hai cánh tay giơ ngang, thân hình cong như cái cung, nhằm vai Lan cô nương phi ngang xuống.

Vì gió thổi mạnh quá, Lan cô nương không hay có địch tập kích tới khi tên nọ sắp phi xuống tới vai, nàng mới biết, nhưng lúc ấy đã muộn rồi. Nàng vừa quay mình lại phản công, thì ông già nọ đã lấy trộm được thanh bảo kiếm cắm trên lưng nàng rồi.

Lan cô nương biến sắc mặt, nhanh tay bỏ luôn ông già nọ một chưởng, và quát mắng:

- Tên giặc kia, mi muốn chết phải không?

Nhưng khi chưởng của nàng đánh tới thì ông già nọ đã nhảy lên trên cao rồi, miệng ha hả cả cười đáp:

- Nể mặt mi đã biếu thanh kiếm này, lão tha cho con nhãi này khỏi chết một phen.

Ái Phụng Sóc đã đi được ba bốn bước, nghe thấy tiếng nói mới cảnh giác vội quay ngay lại, thì ông già nọ đã đi xa bảy tám trượng theo sau mấy người kia rồi đứng lại mỉm cười, Ái Phụng Sóc đã nhận ra ông già lấy trộm kiếm đó là Phi Thiên Dao Từ Lâu Kính Đức, phía sau y bốn người đứng xếp hàng ngang là Long Môn Tứ Quái và mấy nhân vật giang hồ không biết rõ tên tuổi nữa.

Lan cô nương hai mắt đỏ ngầu, vì thanh bảo kiếm ấy là vật báu trấn an của Yến Sơn thần ni, truyền tới tay nàng, nàng quý hơn tánh mạng. Bây giờ bỗng bị Lâu Kính Đức lấy trộm mất, nàng tất nhiên phải tức giận rồi, liền như điên cuồng nhảy xổ ngay tới.

Thấy Lan cô nương phi thân tới, Long Môn Tứ Quái không những không ngăn cản mà còn tránh sang hai bên để cho nàng tiến tới gần đối thủ nữa. Cánh Trường Tu thấy nàng tay không sợ thất lợi với địch, liền múa sáo đuổi theo tức thì.

Ái Phụng Sóc ba người không nói năng gì cả, chỉ nhún vai nhảy tới giờ chưởng bỏ lia lịa. Đông Phụng Ngọc Côn với Khương Tôn Diệu múa song kiếm nhắm bọn giặc đâm tới.

Thừa dịp ấy Cánh Trường Tu lên qua Long Môn Tứ Quái, đuổi theo Lan cô nương liền. Lúc ấy Lâu Kính Đức thấy Lan cô nương đuổi tới, ha hả cả cười, thân hình lại lui về phía bên phải.

Nhưng khi nào Lan cô nương chịu để cho y tẩu thoát khỏi tay mình, giờ tay lên nhắm lưng Kính Đức đánh luôn hai chưởng. Lâu Kính Đức là cự tộc trong giang hồ, tay chân và thân hình đều luyện tới mức khinh công thượng thừa rồi, khi nào y lại để cho Lan cô nương đánh trúng được, nên y chỉ lên mình một cái, đã lướt qua khỏi hai bàn tay của đối thủ, rồi liền sầm nét mặt lại nói:

- Lão phu đã bảo nể thanh kiếm báu, tha chết cho mi một phen không ngờ mi còn đuổi theo mãi thế này. Lão phu có phải là người sợ hãi mi đâu?

Vừa nói, y vừa giơ tay lên đỡ, tay áo của y có một luồng gió đưa ra rất mạnh. Thiết Tự Kinh Công của Lâu Kính Đức đã nổi danh trên võ lâm từ lâu rồi, nay y giơ ra một cái, oai thế quả thực kinh người, một luồng gió mạnh đẩy Lan cô nương lui về phía sau, loạn choạng mấy bước mới đứng vững lại được. Lúc ấy Cánh Trường Tu vừa mới tới nơi múa cây sáo sắt, tấn công luôn một lúc bảy thế, lợi hại vô cùng, nhờ vậy Lan cô nương mới khỏi bị nguy dưới tay áo của đối phương. Thấy thế sáo của Cánh Trường Tu quá dị vô cùng, Lâu Kính Đức bỗng thóp ngực lại để tránh, thân hai chiếc tay áo đang tấn công Lan cô nương lại, thân hình lui lại một bước, theo thế đánh của chiếc sáo sắt y phát mạnh tay áo một cái. Cánh Trường Tu thấy sức mạnh tay áo của Lâu Kính Đức lợi hại vô cùng, thế gió bay qua mặt tựa như bị dao cắt vậy, liền rút lui về phía sau hơn trượng, rồi chàng lại nhún mình nhảy lên trên cao, từ trên không phi xuống múa sáo sắt tấn công luôn chín miếng một lúc, nhắm đầu Lâu Kính Đức đánh tới.

Lâu Kính Đức cười một hồi thực dài, thân hình lên về phía sau và nói:

- Hiện giờ lão phu đang có việc bận, không có thì giờ đấu với các mi. Thôi ta đi đây.

Nói xong, người y chạy như bay, chỉ thoáng cái đã phi ra xa mấy trượng và ẩn dần vào trong mưa tuyết bay tung trời biến mất. Lan cô nương kinh hãi vô cùng, vội cầm đầu đuổi theo tức thì. Cánh Trường Tu say mê Lan cô nương quá nổi, cũng định tung mình đuổi theo, chàng bỗng thấy trong mưa tuyết có một người lên ra, ngẩn người giây lát. Chàng nhìn kỹ người nọ, thấy người đó là một ông già, tuổi trạc lục tuần, thân hình vạm vỡ, râu tóc bạc phơ, lưng hơi gù một chút, trước ngực đeo cái móc chữ thập bằng gang. Chỉ thấy ông già đó hai mắt nhìn thẳng vào cái sáo ngọc của chàng, chớp nháy mấy cái, liền hỏi:

- Cậu là người thế nào của Kim Đình Hoà Thượng?

Thấy ông già nọ hỏi một cách kiêu ngạo vô lý, chàng tỏ vẻ tức giận, rồi trả lời:

- Kim Đình Hoà Thượng là gia sư chẳng hay lão trượng hỏi gia sư để làm gì?

Ông già nọ ha hả cười ồ một hồi mới trả lời:

- Quả nhiên mắt của lão phu đã nhận ngay ra mấy thế sáo của cậu là tuyệt kỹ độc đáo của lão đầu sói Kim Đình tức thì.

Ngọc Tiêu Hiệp Sĩ Cánh Trường Tu thấy đối phương đã nhận ra võ công và lai lịch của mình, trong lòng kinh hãi thâm, liền quát hỏi:

- Ông là ai?

Ông già nọ trợn một mắt lên, giận dữ đáp:

- Lão phu không cần giấu giếm làm gì. Lão phu là Cửu Tử Liên Hoàn Khải Nguyên Khải năm xưa đã thua một thế của lão đầu sói Kim Đình, nhưng lão phu ân oán phân minh lắm, không dả thương cậu đâu, quý hồ cậu đỡ được mười thế của lão thì để cho cậu về báo cho lão đầu sói Kim Đình hay, nửa năm sau Khải mỗ sẽ thân chinh tới bãi sơn, để rửa mối nhục năm xưa.

Lúc này Cánh Trường Tu mới biết rõ đối phương là độc hành đại đạo ở Vương Ốc Sơn, lại càng kinh hãi thêm. Vì khi còn học võ ở trên núi, chàng đã nghe thấy sư phụ nói tới người này võ công lợi hại lắm, năm xưa sư phụ đã dùng cái sáo ngọc này đấu với y tới hiệp thứ hai trăm mới thắng nổi địch thủ một thế. Chắc bây giờ võ công của y tiến bộ hơn trước nhiều nên mới dám hẹn nửa năm sau lên núi Nga Mi tầm thù như vậy. Nhưng vì danh vọng của sư môn, chàng không thể nào để cho đối phương trông thấy sự sợ hãi của mình, nên chàng mỉm cười rồi đáp:

- Thì ra Khải lão sư đấy, nếu lão sư muốn chỉ giáo vài miếng, tại hạ đâu dám không tiếp đỡ.

Khải Nguyên Khải cười giọng xảo trá:

- Được lắm!

Nói đoạn, y giơ tay lên ngực cời cái móc liên hoàn ra, rồi hai cổ tay run mạnh một cái, đã thấy hai chiếc khí giới kỳ lạ chia thẳng ra như hai cái bút vậy. Cánh Trường Tu kinh hãi đến nhảy bắn lên một cái, vì chàng thấy đôi khí giới kỳ lạ quá, phía đầu khí giới đó là hai cái vòng răng cưa bằng gang hình bán nguyệt, ngoài vòng đó có những gai gần như đinh ba vậy.

Khí giới này có thể đoạt khí giới của địch từ đầu chí đuôi, hai cái khí giới đó đều dài năm thước sáu tấc, dài gấp đôi cái sáo của chàng. Chưa nói đối địch, cứ so sánh khí giới với nhau thì chàng đã thiệt thòi trước rồi. Tuy vậy, Cánh Trường Tu vẫn phải tỏ ra là hùng hồn, múa sáo xông vào tấn công trước. Một lúc chàng tấn công liền chín thế, nhanh nhẹn và lợi hại vô cùng. Khải Nguyên Khải thấy chàng giờ những thế tinh kỳ như vậy, không kém gì tài ba của sư phụ chàng là Kim Đình Thượng Nhân, cũng phải phục thâm. Y liền giơ Cửu Tử Mẩu Liên Hoàn ra đối địch, chỉ thấy thế võ của y loạn xạ vô cùng, không sao kiếm ra chỗ sơ hở được.

Bị thiệt thòi về khí giới ngắn hơn và oai lực của Cửu Tử Mẩu Liên Hoàn lại bao la hơn trượng vuông tròn, Cánh Trường Tu giờ thế sáo lợi hại đến đâu cũng không sao tới gần Khải Nguyên Khải được, không những thế chàng còn bị Cửu Tử Mẩu Liên Hoàn của đối phương đẩy lùi lia lịa. Mới đầu được bảy tám hiệp Cánh Trường Tu đồ mồ hôi ướt đầm rồi, chàng biết còn đâu nữa chỉ có thua thôi, đồng thời chàng lại lo âu sự an nguy của Lan cô nương nên công lực của chàng bị giảm đi rất nhiều.

Bỗng Khải Nguyên Khải nhe răng ra cười một tiếng rất rùng rợn, thế võ biến hoá càng nhanh, đôi Cửu Tử Mẩu Liên Hoàn cứ nhắm thân hình Trường Tu mà phong toả, chiêu pháp tinh kỳ vô cùng, xưa nay rất hiếm thấy. Đôi Cửu Tử Mẩu Liên Hoàn dài như thế, mà ở trong tay tên đại đạo ấy lại mềm mại như con lình xà vậy.

Còn một điều lạ hơn nữa là, thấy rõ ràng đầu hoàn đâm thẳng vào mặt địch, nhưng khi đâm tới lưng chừng đầu hoàn lại trầm xuống phía dưới hay quét sang hai bên, nên càng đấu Trường Tu càng kinh hãi. Chàng đành phải nhảy lên cao, múa cây sáo ngọc nhắm đầu đối thủ tấn công xuống.

Khải Nguyên Khải thấy vậy cười nhạt một tiếng, cúi đầu tránh né, hai cái Tử Mẩu Hoàn tự động nhô lên nghênh đón chiếc sáo ngọc mà phong toả, nhưng chiếc hoàn bên tay phải vừa lên tới nửa chừng, bỗng quay trở xuống cuốn vào lưng Trường Tu.

Cánh Trường Tu thấy vậy sợ hãi vô cùng, né đầu sang bên trái và hai chân đạp mạnh vào nhau một cái, người bắn ra phía xa hơn hai trượng liền. Tuy thoát khỏi thế hiểm đó, Cánh Trường Tu cảm thấy cánh tay phải của mình tê tái và đau buốt tận xương.

Thâu song hoàn lại, Khải Nguyên Khải ha hả cả cười:

- Tiểu tử khá thật, chịu đựng được mười hiệp của lão phu kể cũng không phải là tay tầm thường. Lão phu đã nói thế nào là làm đúng thế nấy. Mi mau tẩu thoát đi, lần sau còn gặp lão phu, thì thân không thoát được như ngày hôm nay đâu.

Nói xong, y lại cười ồ ạt một hồi. Cánh Trường Tu mặt đỏ bừng, không nói năng gì cả, cầm chiếc sáo quay mình về phía Lan cô nương đuổi theo Lâu Kính Đức, rào cẳng chạy liền.

Hãy nói về Lan cô nương cứ theo sau Lâu Kính Đức mà đuổi riết, hai người chỉ còn cách xa nhau chừng năm sáu trượng, một trước một sau tựa như hai ngôi sao sa vậy. Cố ý dụ địch, Lâu Kính Đức thỉnh thoảng quay đầu lại cười khinh một vài tiếng. Lan cô nương tức giận vô cùng, nghiêng răng mím môi, giờ hết tốc lực ra đuổi, thoáng cái đuổi theo được sáu bảy dặm rồi.

Có một điều lạ nhất là phương hướng chạy của Lâu Kính Đức cứ quanh co lung tung. Lan cô nương nghĩ:

- Đuổi như thế này mãi đến bao giờ mới thôi? Có lẽ lão tặc định tâm làm cho ta mỏi mệt đến chết đây. Nhưng bốn cô nương khi nào để cho mi toại nguyện được.

Nghĩ xong, nàng thét lớn một tiếng, tung mình nhảy lên trên cao, ném luôn hai nắm Mai Hoa Trâm như vũ bão, nhắm sau lưng Kính Đức bắn tới. Hình như sau lưng Kính Đức có mắt, chỉ thấy y quay tít một cái giờ tay áo phát mạnh một vòng, bao nhiêu Mai Hoa Trâm của nàng đều bị gạt rơi xuống mặt

tuyệt hết. Y lại quát lớn:

- Con nhãi này độc ác thực, như vậy không thể nào tha thứ cho mi được!

Quát xong, y phẩy mạnh tay áo trái một cái, một sức mạnh đầy thẳng vào người Lan cô nương, đồng thời y giơ hai ngón tay ra nhắm vù bên trái của đối phương điem tới. Lúc ấy Lan cô nương đã mất hết bình tĩnh, mà Lâu Kính Đức lại ra tay nhanh như gió thì nàng tránh sao kịp, chỉ còn dùng song chưởng gạt ngang Thiết Tụ Kinh Công của đối phương thôi. Nhưng nàng đã thấy đầu vù tê tái, đầu óc choáng váng, ngã lộn ra mặt tuyết chết giắc tức thì.

Lâu Kính Đức đắc chí cười khì, đang định cúi mình xuống để cặp đối thủ lên, thì bỗng thấy trên không có tiếng quát tháo:

- Lão tặc kia, mi táo gan thực!

Tiếng quát tháo vừa dứt, một cái bóng đen nhảy xổ xuống, Kính Đức cảm thấy một sức gió mạnh vô cùng ở phía sau tập kích tới, khiến y nghẹn thở, y cũng không nghĩ đến sĩ diện nữa, lộn ra ngoài một cái phắt hai tay áo lên chống đỡ. Lâu Kính Đức lộn ra bên ngoài đã thấy trên vai hơi bị động phải, y đang định đứng dậy đã thấy người nọ tay cầm thanh bảo kiếm mà y đã cướp của Lan cô nương. Y nhìn kỹ mặt người nọ, thấy người đó tươi trẻ đẹp và có đôi mắt sắc vô cùng. Y liền nghĩ đến Khai Nguyên Khai nói thiếu niên họ Nghiêm ở Cao Gia Câu, hình dáng cũng giống như người này, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Tiểu tử kia, mi có phải là họ Nghiêm đã ra tay giúp Thiên Mã Tiêu Cục ở Cao Gia Câu không?

Thiếu niên áo đen trầm giọng đáp:

- Kể ra mắt chó của mi cũng sành đó, đã biết đại danh của ta sao không mau bước đi?

Lâu Kính Đức cả cười một hồi, quát lớn:

- Lâu mỗ kiếm mi đã lâu, hôm nay gặp gỡ mi ở đây cũng là ý trời. Họ Nghiêm kia, mi đừng hòng sống sót mà trở về nữa.

Thiếu niên áo đen có vẻ tức giận:

- Nghe lời nói của ngươi, chắc ngươi là Phi Thiên Dao Tử Lâu Kính Đức phải không? Ta với ngươi không thù không oán gì cả, vậy ngươi định tìm ta có việc chi? Thực không ngờ ngươi là một người có tên tuổi, lại ra tay bắt nạt một thiếu nữ yếu ớt thì còn gọi gì là anh hùng nữa! Ở trước cửa Thiên Mã Tiêu Cục, ngươi đã mất hết sĩ diện rồi mà không biết thân!

Sắc mặt của Lâu Kính Đức đột nhiên nhợt nhạt như người bị bệnh mất hết máu, lúc này y mới hay người ở trước cửa Thiên Mã Tiêu Cục trêu ghẹo mình, thì ra lại là thiếu niên này, nên y kinh hãi vô cùng. Trước kia y đoán ra thiếu niên họ Nghiêm nếu không phải là phong trần hiệp ẩn thuộc vào hạng lão tiền bối thì cũng là một kỳ nhân dị khách.

Không ngờ đối phương lại trẻ tuổi như thế. Nhưng y sực nghĩ đến khi ở trước cửa Thiên Mã Tiêu Cục bị thiếu niên nọ làm nhục quá nổi, thì lửa giận lại bốc lên ngàn ngút, khi khi cười quái dị mấy tiếng rồi nói:

- Họ Nghiêm kia, mi nói khoác vừa vừa chứ. Từ ngày Lâu mỗ thành danh tới giờ, chưa thấy ai ngông cuồng như mi cả, bây giờ lão phu cũng muốn nhận thức tài ba của các hạ ra sao!

Thiếu niên áo đen liếc mắt trông thấy Lan cô nương đang nằm ở trên mặt tuyết, trông thật đáng thương, liền cau mày lại nói:

- Nay Lâu Kính Đức, ta nghe nói ngươi ở trong lục lâm đứng đầu bọn đạo tặc, cũng có đôi chút cốt khí, nhưng ngày hôm nay ta trông thấy ngươi bắt nạt một thiếu nữ yếu ớt như thế kia mà lại còn định ra tay cướp bảo kiếm của người ta nữa, đủ thấy lời đồn ấy thất thực.

Ngươi còn dám thị cường, đó là ngươi tự chọn lấy cái chết, ngươi thử tiến lên một bước xem nào.

Mặc dầu Lâu Kính Đức là một quái kiệt nổi danh nhưng trong lúc này nội tâm y hoảng sợ vô cùng vì mấy năm nay Quái Thủ Thư Sinh ở Trung Nguyên các tỉnh đã đảo lộn trời đất và đã đánh bại biết bao nhiêu cao thủ nổi tiếng. Theo Dương Bất về báo cáo thì thiếu niên này là sư đệ của Quái Thủ Thư Sinh.

Y cũng biết Dương Bất xưa nay không hề phục ai cả, nhưng đối với thiếu niên này thì Dương Bất khen không biết tiếc lời, như thế đủ chứng minh võ nghệ của thiếu niên này cao siêu lắm.

Y càng nghĩ càng kinh hãi rồi mới quyết định ra tay đánh lén, định đánh không trúng là rút lui ngay cho nên không nói gì cả phất tay áo lên nhắm đầu thiếu niên đánh xuống, hữu chưởng thì nhắm hông bên phải của đối thủ chém ngang một cái. Một chưởng một tay áo của y đánh ra nhanh như điện chớp, sức lực mạnh khôn kể.

Thiếu niên áo đen không muốn mất nhiều thì giờ dây dưa với Lâu Kính Đức, vì chàng thấy Lan cô nương đang bị thương khá nặng và còn đang nằm ở trên tuyết giá lạnh, nên chàng động lòng thương, nhưng chàng có biết đâu Lan cô nương bên ba gang hô là cố ý muốn kiếm chàng để bày tỏ lòng thương yêu. Nếu chàng hay rõ được điều đó, có lẽ lòng ghét Lan cô nương sẽ tan mất hết cũng nên.

Lúc này chàng thấy Lâu Kính Đức cả tay áo lẫn chưởng cùng tấn công tới, tức giận vô cùng liền giở Di Lạc Thần Công ra, năm ngón tay phải nhanh như chớp, nhắm mạch môn hữu chưởng của Kính Đức mà búng tới.

Kính Đức bỗng thấy Thiết Tự Kinh Công của mình như đụng phải một tảng băng, hoá oai lực ra oai hình, kinh hãi vô cùng, đang định rút tay áo về, thì y thấy cổ tay phải bị tê tái, biến sắc mặt kêu “hự” một tiếng, vội nhảy lùi ra năm bước, tay phải vội đỡ mạch môn, mồ hôi trong người toát ra như tắm.

Thì ra thiếu niên nọ, tả chưởng dùng Hiên Viên Thập Bát Giải búng vào mạch môn của Kính Đức một cái, Kính Đức thấy sức lực của cái búng đó như chuy gang, nặng muôn cân khiến chân khí của y tản mất hết, tựa như nghìn vạn con rắn cùng cắn vào trái tim, sức lực đều tiêu tan, chân tay mềm nhũn, y liền nín hơi, vận khí để bế các mạch huyết chủ yếu lại, rồi lẩm bẩm nói:

- Hết rồi, hết rồi, chỉ vì Kính Đức nhất thời sơ suất mà bị mi ám hại. Thù này không trả được ta thế không làm người. Lần sau, gặp mặt thế một còn một mất với mi.

Nói xong y rảo chân rút lui, biến vào trong gió tuyết rồi biến mất. Thiếu niên nọ thấy y đào tẩu, cũng không thèm đuổi theo, chỉ cúi mình xuống xoa bóp các huyết đạo cho Lan cô nương thôi. Nhưng xoa bóp được khá lâu vẫn không thấy năng nọ tỉnh lại. Chàng tỏ vẻ lo âu, lại thăm mạch Lan cô nương và để tay lên mũi xem thử, lại lẩm bẩm tự nói:

- Con gái hà tất phải ra ngoài xông pha với người ta tranh hùng tranh cường làm gì, như vậy có phải là tự mang cái nhục vào mình không?

Nghĩ ngợi giây lát chàng lại nói tiếp:

- Thủ pháp của lão tặc đó ác độc thật, chắc y đã ra tay điểm tử huyết, nên cứu mãi mà không thấy tỉnh, nhưng không biết vết thương ở đâu, bây giờ cần nhất phải cứu cho nàng khỏi bị thương, ta cũng chẳng cần phải hiểm nghi tới vấn đề nam nữ thọ bất thân nữa.

Nói xong chàng chẳng liên cời áo Lan cô nương ra, sau lại cời nốt cái áo lót thấy ngực nàng trắng như tuyết. Trông ngực chàng đập mạnh, phải cố trấn tĩnh lắm tinh thần mới ổn định được. Chàng lại từ từ cời miếng vải nịt vú ra, bỗng thấy ngực nàng bật lên hai ụ thịt.

Chàng kinh hãi suýt la lớn! Lúc này chàng mới thấy chiếc vú bên phải của Lan cô nương đã thâm tím quá nửa, chỉ chậm một chút nữa là lan tới Nhũ Căn huyết rồi. Huyết này là một trong chín tử huyết lớn của thân người, nếu vết thương của nàng chỉ xê dịch xuống một hai phân, thì nàng đã toi mạng rồi. Chàng thấy hơi thở của Lan cô nương yếu ớt vô cùng, răng mím chặt, không thể nào đổ thuốc vào mồm được may nhờ có tiết trời giá lạnh, máu chạy chậm, vết thương của nàng mới chưa lan tràn tới tử huyết.

Thiếu niên nọ thờ dài một tiếng để bàn tay phải úp lên vú bên phải của Lan cô nương, vận dụng cách chữa thương trong Bồ Đề Bối Diệp Chân Kinh, dùng chân khí rút hết thương tích thâm tím ở trên vú ra, chỉ thấy tay chân rung động một hồi. Phương pháp cứu thương này, rất hao tổn chân khí, một lát sau đã thấy trán chàng toát mồ hôi ra như tắm, chàng vội rút bàn tay ra, thì lúc ấy vết thâm tím ở trên vú nàng nọ đã mất hết.

Gang bàn tay của chàng có những tia máu đen tụ lại, xuất ra một mùi rất tanh hôi, nhưng Lan cô nương hơi thở vẫn yếu ớt, mắt vẫn nhắm nghiền như trước. Thiếu niên nọ lắc đầu mấy cái, rồi cài khuy áo lại cho nàng, và đặt thanh bảo kiếm Thu Xương vào khuỷu tay nàng, rồi quay mình định đi.

Có lẽ chàng không nhẫn tâm bỏ rơi Lan cô nương nên lại quay trở lại, lẩm bẩm nói:

- Nếu trong một khắc đồng hồ hơi thở của nàng vẫn chưa đều, và chưa thấy thức tỉnh, thì tất nhiên là do nàng nằm trên tuyết lâu quá chịu không nổi giá lạnh mà nên.

Nói xong, chàng lấy ba viên Trường Xuân Đơn ra bóp nát, tay trái nạy hàm răng dưới của Lan cô nương ra, đổ luôn thuốc vào mồm, rồi bặm miệng lại, để cho thuốc ở trong mồm nàng tự tan rã và dần dần chạy vào trong cổ họng.

Chàng bỗng thấy sắc mặt của nàng nhợt nhạt hơn trước, thất kinh nghĩ thầm:

- Nội thương của nàng đã khỏi, sao lại còn hiện tượng như thế này nữa?

Chàng vội rờ tay vào mũi nàng xem thử, thấy hơi thở nàng rất yếu, và chỉ thấy thở ra nhiều hơn hít vào. Chàng không do dự nữa, hít mạnh hơi một cái, nằm đè lên trên người Lan cô nương, mồm đối với mồm, từ từ thổi hơi vào cổ họng nàng. Hành động này đã làm cho thiếu niên ấy khó chịu quá, vì chàng thấy hơi thơm trong người nàng như lan, như xạ hương xông lên mũi, khiến tâm hồn chàng ngây ngất không tả.

Lan cô nương bỗng kêu “ừ ừ” một tiếng, thiếu niên áo đen định đứng dậy, chàng bỗng cảm thấy một luồng gió mạnh ở phía sau tập kích tới. Chàng chống hai tay xuống đất, đập mạnh một cái, thân hình như mũi tên bắn ra, xuyên ra khỏi làn gió mạnh, phi thẳng về phía đằng trước.

Thì ra, lúc ấy Cánh Trường Tu ở đằng xa chạy tới, thấy thiếu niên nọ đang nằm phục trên mình Lan cô nương, liền đoán ngay ra là chuyện gì rồi, nên chàng lửa ghen nổi lên, múa sáo ngọc nhắm Mạch Môn huyết ở phía sau lưng thiếu niên nọ tấn công tới. Vừa tránh khỏi thế công đó, thiếu niên áo đen đứng ngay dậy đang định lên tiếng để giải thích, ngờ đâu Cánh Trường Tu đã nhanh như điện chớp nhảy xô lại tấn công luôn một lúc bảy thế sáo rồi. Và thế nào cũng nhắm yếu huyết của chàng mà điểm tới.

Thiếu niên áo đen sầm nét mặt lại, tay phải giơ ra đoạt ngay được chiếc sáo ngọc của Trường Tu và miệng nói:

- Các hạ chưa hỏi rõ trắng đen ra sao, đã vội hạ độc thủ ngay rồi. Hành động lỗ mãng như thế có thể gọi là hiệp nghĩa được không? Nể mặt cô nương này tha thứ cho bạn một phen.

Nói xong, thiếu niên ấy giương tay một cái, chiếc sáo đó đã cắm sâu vào trong thân cây cách đó ngoài mười trượng. Chỉ nghe thấy kêu đến “cốc” một tiếng, chiếc sáo đó đã cắm sâu vào trong thân cây gần nửa rồi. Chàng ta cười nhạt một tiếng, quay mình đi liền.

Lúc ấy, Lan cô nương đang nằm dưới đất bỗng nhảy phắt lên, như điên cuồng đuổi theo thiếu niên áo đen nọ, lớn tiếng kêu gọi:

- Tà đại ca... hãy ngừng chân lại... Tà đại ca...

Tiếng kêu gọi của nàng ai oán, thê thảm như vượn kêu trên sườn núi cao, theo gió truyền ra đằng xa, lại càng chua chát hơn. Lan cô nương cứ cầm đầu cố gắng đuổi, nhưng nàng bị thương mới khỏi, thì làm sao đuổi kịp Tà Văn Nhạc, có khinh công tuyệt thế như vậy?

Chỉ thấy mưa tuyết bay mù mịt, chớ có thấy hình bóng của Tà Văn Nhạc nữa đâu, nàng đau lòng vô cùng, ứa hai hàng lệ ra tức thì. Người ta lúc thấy hy vọng của mình sắp đến tay rồi, bỗng lại biến mất như vậy, thì đau đớn còn gấp mười lần sự thất vọng thật sự.

Lan cô nương rầu rĩ vô cùng, một lát sau, nàng lê thanh bảo kiếm về mặt thất thần quay trở lại liền, nàng hận Trường Tu vô cùng, chỉ muốn giết chết chàng ta mới hả dạ.

Nhờ Văn Nhạc dùng Bồ Đề Chân Khí chữa cho, nên vết thương của nàng khỏi liền, và chân khí toàn thân của nàng đã vận hành như thường, chỉ tay chân hơi mệt mỗi một chút, và hai mắt hơi nặng thối. Nàng vừa đi vừa nghĩ, lúc Văn Nhạc cúi khuy áo để tay lên vủ, nàng cảm tưởng như đang lơ lửng đi trên mây vậy. Ngờ đâu mộng đẹp ấy trong thoáng cái đã tiêu tan ngay, bởi Cánh Trường Tu tới phá đám, như vậy nàng không hận Cánh Trường Tu sao được? Cho nên nàng mới mắng chửi chàng nọ là:

- Đồ ngu!

Nàng vừa nghĩ vừa đi, chỉ trong thoáng cái đã mất dạng trong mưa tuyết liền.

Khi thấy Lan cô nương đuổi theo Văn Nhạc, Trường Tu đã hiểu ngay câu chuyện vừa rồi là Lan cô nương bị Kính Đức đã thương nhờ có Văn Nhạc cứu chữa cho, chẳng lại hiểu lầm, tưởng Văn Nhạc vô lễ với nàng, mới phi ngọc tiêu đánh trộm như vậy, nhưng chẳng làm vậy có điều gì mất lòng Lan cô nương đâu... Chẳng thấy Lan cô nương hồn giận như vậy, không hiểu tại sao cả, chỉ lắc đầu thờ dài và nói một mình rằng:

- Bất cứ là ai, dưới tình cảnh đó đều phải ra tay cứu nàng như ta cả. Đó là hảo ý của ta mà! Nhưng nàng có biết đâu ta say mê nàng đến điên cuồng như vậy?

Chàng thấy Lan cô nương điên cuồng đuổi theo Văn Nhạc như vậy liền đoán ngay ra thiếu niên họ Tà ấy thế nào cũng là ý trung nhân của nàng. Thảo nào mấy ngày hôm nay, nàng cứ thờ ngẩn thán dài lâu như thế? Nhưng chàng họ Tà ấy có yêu Lan cô nương đâu?

Trường Tu thấy thân pháp và thủ pháp của thiếu niên họ Tà tinh thâm như vậy, kinh hãi vô cùng, vì chàng từ xưa đến nay chưa hề thấy ai tài ba đến thế cả? Ngay như sư phụ của chàng là Kim Đình Thượng Nhân cũng chỉ giỏi bằng thế thôi. Chàng nghĩ mãi không sao ra lai lịch của thiếu niên họ Tà đó...

Chàng tự xét võ công của mình, so sánh với thiếu niên kia thật là chấu chấu với xe. Thảo nào Lan cô nương say mê chàng ta đến thế? Chàng đang nghĩ bỗng thấy hình bóng Lan cô nương thoáng qua, nghĩ ngợi giây phút, liền giờ khinh công ra đuổi theo ngay.

Chàng quay đầu lại nhìn bọn Ái Phương Sóc, ngạc nhiên vô cùng vì chỉ thấy nơi đó vết chân loạn xạ mà không thấy hình bóng một người nào cả? Tới khi chàng quay lại, cũng không thấy hình bóng Lan cô nương nốt, liền quay trở về khách sạn, hỏi phổ ký có thấy bọn Ái Phương Sóc trở về không?

Ngờ đâu phổ ký đó trả lời:

- Không thấy các vị lão gia trở về. Chỉ có một mình Cô nương quay trở về thay quần áo xong rồi đi về hướng Hàn Đôn ngay.

Cánh Trường Tu không nói năng gì cả, móc trong túi lấy ra một ít bạc vụn đưa cho tên phổ ký rồi ra khỏi từ điểm đi thẳng về phía Hàn Đôn.

Chiều ngày hôm sau, huyện Xương Bình có một khách lạ cỡi lừa đi tới. Quái khách đó mặt vàng khè và lại trông xấu xí vô cùng. Lúc ấy mưa tuyết đã ngớt, nhưng không có ai đi lại chỉ thỉnh thoảng có một vài tiếng chó sủa thôi. Quái khách nọ dừng lừa trước một khách sạn, giao con lừa đó cho một phổ ký rồi đi thẳng vào bên trong, một lát sau quái khách đã ra phố đi dạo chơi tức thì. Chàng đi thẳng về phía nhà ở của Trại Hoa Đà Ngụy Bình Lạc, chàng phát hiện một căn nhà có mấy người rất khả nghi, đi đi lại lại tuần tiễu luôn luôn, thoáng trông biết ngay là nhân vật trong võ lâm, chàng ta ngạc nhiên vô cùng liền nghĩ thầm:

- Chắc bọn giặc này định hãm hại nhà họ Ngụy và họ Phó cũng nên? Nếu không thì hai nhà đó đã xảy ra chuyện gì rồi, nhưng theo thơ của Cửu Chi Thần Cái nói ông cháu nhà họ Phó đến ở nhờ Trại Hoa Đà bí mật lắm, và lại đã dọn nhà ngay lúc ấy. Lần này ta tới đây cũng muốn hỏi rõ xem ông cháu họ Phó hiện giờ ở đâu thôi!

Quái khách nọ liền theo dõi hai đại hán áo đen. Trong cơn mưa tuyết, gió thổi giá lạnh như cắt, quái nhân nhún mình nhảy mấy cái đã tới sau lưng hai người nọ rồi. Hai đại hán áo đen ở trước mặt đang vừa đi vừa thì thầm nói với nhau, bỗng chúng hình như phát giác điều gì liền xoay mình nhanh như gió, rồi một người trong bọn quát lớn:

- Hừ, người này vô lý thật, gió lớn như thế này mà còn ở bên ngoài du ngoạn hay theo sau đại gia như vậy không biết có dụng tâm gì?

Quái khách nọ đột nhiên gặp phải sự bất ngờ, kinh hãi thân hình loạng choạng lùi lại một bước, hai mắt trở nhìn hai đại hán rồi giơ tay chào:

- Thưa hai vị đại gia, mỗ đang buồn phiền vì trong nhà không có tiền mua gạo, vợ gào con khóc, khiến mỗ buồn bực quá nổi, cho nên mới đi ra đường để giải sầu.

Nói xong chàng ta cố ý thờ dài một tiếng, ra vẻ như rầu rĩ thật vậy. Hai đại hán áo đen giận dữ trợn mắt nhìn chàng và hình như đã tin lời nói đó liền quay đi thẳng. Lúc này quái khách không dám theo gần hai tên ấy như trước nữa, chàng chỉ nhờ có hai tai thính hơn người, xa xa nghe tiếng người đi trước nói:

- Hà, Triển hai vị đại nhân của chúng ta cũng nhiều sự thật. Ngươi lão tặc cùng toàn gia đã tẩu thoát hết còn sai chúng ta đến vây cái nhà trống không ấy làm gì.

Quái khách nọ tức là Vân Nhạc cải trang, nghe thấy đại hán nói Hà, Triển hai người, chàng biết ngay đó là bọn của Cung Môn Nhị Kiệt Hà Thân Thúc và Triển Vạn Hùng. Chàng lại nghĩ:

- Cả nhà của Trại Hoa Đà Ngụy Bình Lạc đã chạy hết rồi, chúng còn sai người đến đó làm gì nữa?

Chàng còn đang ngạc nhiên lại nghe một tên khác cất giọng nói:

- Sáng hôm qua, Triển đại nhân thấy có người phi báo rằng gia đình Phó Lục Quan hiện đang ẩn núp ở một cái nhà hoang ngoài cửa thành Đại Hồng Mông mới dụng kế dùng thuốc mê làm cho lão già họ Phó và đứa cháu gái mê man bất tỉnh, riêng có thằng nhãi con thì trốn đi đâu mất. Có người trông thấy thằng nhỏ lộ mặt ở huyện Xương Bình. Triển đại nhân đoán chắc thằng nhỏ đó thế nào cũng lên về nhà ở Trại Hoa Đà ẩn núp, nhưng hai lần phái anh em chúng ta đi khám xét, không thấy hình bóng nó đâu cả cho nên mới sai chúng ta canh gác, vì thằng nhỏ ấy bụng đói, thế nào cũng phải ra kiếm ăn. Nghe nói thằng nhỏ ấy còn bắt giam một người trong chúng ta nữa...

Vân Nhạc nghe thấy chúng nói như vậy, trong lòng tức giận vô cùng, liền giờ khinh công ra, chỉ thoáng cái đã tới phía sau hai tên nọ, giơ tay lên vỗ vai mỗi tên một cái. Hai tên nọ đau điếng người, kêu la âm ỉ, Vân Nhạc liền trầm giọng quát:

- Các ngươi kêu la, ta chỉ hỏi các ngươi câu này, ông cháu họ Phó hiện đang bị giam giữ ở đâu?

Hai đại hán nọ quay mặt lại nhìn thấy người hỏi mình là trung niên theo sau lúc nãy ngạc nhiên vô cùng. Chúng bị Vân Nhạc điểm vào huyệt vai, tên nào tên nấy đau đến tái mặt nhưng vẫn cố sức chịu đựng, nghiêng rằng mím môi không chịu nói.

Vân Nhạc bực mình vô cùng, lại quát:

- Nếu ta điểm vào âm huyệt các ngươi, thì các ngươi sẽ bị co gân rút xương trong bảy ngày đêm, đau đớn khôn tả được. Tới lúc ấy các ngươi mới biết hỏi là không chịu nói cho ta hay, thật ngu dại quá!

Nói xong chàng liền bóp mạnh một cái. Hai tên nọ đau đến chảy nước mắt ra, nhưng vẫn không dám kêu la.

Hai tên này là thủ hạ của Cung Môn Nhị Kiệt, xưa này ý thế tác quái làm hại rất nhiều lương dân, không ngờ chúng bị điểm đau như thế, mà một tên còn trầm giọng hỏi:

- Bạn dám đương đầu với Cung Môn Nhị Kiệt hay sao?

Sở dĩ tên nọ hỏi như vậy là vì y tưởng mang cái tên Cung Môn Nhị Kiệt ra là cướp được tinh thần địch thủ và tin tưởng rằng không ai dám giết mình. Ngờ đâu Vân Nhạc ha ha cả cười một hồi rồi cất tiếng đáp:

- Hai người là những loài giặc cỏ thuộc hạng ba hạng bốn ở trước mặt lão gia mà dám làm bộ phách như vậy. Các ngươi thử hỏi Cung Môn Nhị Kiệt có dám đổi đầu với Quái Thủ Thư Sinh Dư Vân Nhạc không?

Hai tên nọ nghe chàng xưng danh như vậy, tựa như vừa nghe sét nổ ngang tai, trái tim đập mạnh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Lúc này chúng không dám cứng cổ như trước mà van lơn cầu khẩn:

- Việc này không can hệ gì đến tiểu nhân, chúng tôi chỉ thừa lệnh trên sai bảo, bắt đắc dĩ phải đi đây thôi. Nghe nói ông già và tiểu thư họ Phó hiện đang bị giam ở trong phủ Tam Bối Tử. Sở dĩ Cung Môn Nhị Kiệt giam giữ hai ông cháu họ Phó như thế là muốn dụ lão gia đâm đầu vào trong, nhưng thằng nhỏ họ Phó chạy thoát, và y còn bắt giữ một người bên chúng tôi nữa, không biết hiện giờ cậu ấy giam giữ người chúng tôi ở đâu. Có người mật báo cậu bé ấy hiện đang ở huyện Xương Bình. Tiểu nhân chúng tôi đây chỉ là chòi canh sáng thôi, chứ còn nhiều chòi canh mật nữa.

Nghe hai tên nọ nói xong, Vân Nhạc hiểu ngay dụng ý của chúng là muốn dọa cho chàng không dám hạ độc thủ. Chàng mỉm cười ra tay khẽ bóp hai cái, hai tên nọ không kịp la một tiếng đã chết ngay tức thì.

Bỗng nhiên ở trong bóng tối phía sau có người lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đó?

Vân Nhạc quay mình nhanh như gió, tiến lên nghênh đón người nọ. Chỉ nghe kêu "hự" một tiếng rồi lại im bất ngờ. Thì ra Vân Nhạc đã ra tay rất nhanh, đánh chết một tên canh cửa địch, rồi chàng nhảy vào trong Trại Hoa Đà khám xét qua loa. Chàng không tìm thấy tung tích Phó Thanh đâu cả. Chàng cũng biết Phó Thanh tuy nhỏ tuổi, nhưng khôn ngoan vô cùng. Chắc không khi nào y đợi chờ trong căn này để chịu chết như thế. Có lẽ y đã cao bay xa chạy rồi. Bây giờ công việc của chàng làm thế nào cứu cho được ông cháu Phó Uyển.

Quyết định xong chàng tiến thẳng về phía Bắc Kinh, cả khách sạn chàng cũng không quay trở về đây nữa.

Trong một năm nay, tính nết của Vân Nhạc thay đổi rất nhiều. Chẳng nhận thấy phạm những kẻ ác là nên giết ngay, chớ không nên bắt chước lòng nhân từ của đàn bà thì ví như nuôi ong tay áo, rồi về sau có hối cũng không kịp nữa. Đành để một nhà khóc chớ không nên để một xóm khóc.

Đời bây giờ lòng người nham hiểm vô cùng, pháp luật chỉ đứng về phía kẻ ác, càng giúp thêm cho chúng làm điều xằng bậy. Quan niệm của chàng như vậy không phải là lầm lẫn đâu vì sống dưới chế độ chuyên chế đâu đâu cũng có thấy xuất hiện sự bất bình nếu không xử sự như thế không được.

Huyện Xương Bình cách kinh thành không bao xa, Vân Nhạc chỉ đi trong nửa giờ đã tới nơi rồi. Tối hôm đó trong thành Bắc Kinh náo nhiệt khác thường. Vì hôm đó là ngày tết Nguyên Tiêu, dù mưa tuyết rét mướt như vậy mà dân chúng thành Bắc Kinh vẫn nô nức thưởng hoa đăng, già trẻ bé lớn đều rủ nhau đi xem lễ rước đèn. Ngoài phố đám múa rồng, múa sư tử chiếm hết lối đi. Tiếng kèn tiếng trống làm inh ỏi cả tai mọi người, Bắc Kinh trở nên ồn ào náo nhiệt vô cùng.

Tạ Vân Nhạc ngạc nhiên nghĩ:

- Tại sao nơi đây náo nhiệt đến thế mà huyện Xương Bình lại yên lặng như tờ vậy?

Nhưng chàng biết đâu, Cung Môn Nhị Kiệt đã ra lệnh cho quan huyện đêm nay cấm rước đèn là vì chúng sợ Phó Thanh lên vào đám đông mà biến mất.

Tạ Vân Nhạc làm gì có tâm trí mà thưởng đăng, lúc này chàng chỉ nhớ đến Phó Uyển thôi, chàng tự nghĩ:

- Tam Bối Tử là hoàng thân của triều đình, trong phủ thế nào cũng có rất nhiều cao thủ, huống hồ chúng đã có ý dụ ta vào tròng? Chắc Cung Môn Nhị Kiệt đã sắp sẵn kế hoạch chỉ chờ ta sa lưới là bắt liền.

Chàng lại nghĩ:

- Mình lảng bặt giang hồ trong một năm nay, ngoài việc thất thủ trước Ma Tăng Bảo Đàm ra thì việc gì cũng thuận lợi hết. Nhưng ta không tự mãn, ta cũng biết trong thiên hạ bao la như vậy làm gì không có người tài ba hơn ta, và lại tục ngữ có câu “Cao nhon tắc hữu cao nhon trị”.

Nghĩ tới đây chàng lại nơm nớp lo sợ cho số phận mình, không biết rồi sẽ ra sao. Bỗng nhiên chàng muốn kiếm một người ăn xin Cái Bang để tìm Thương Tỷ và Lôi Tiểu Thiên hai người đến giúp cho. Chàng đã đi gần suốt hai dãy phố mà chẳng thấy một tên ăn xin nào cả, ngạc nhiên vô cùng. Nhưng chàng có ngờ đâu Cái Bang Tam Trưởng Lão đã ra lệnh cho tất cả ăn mày ở thành phố này phải ẩn núp hết.

Vân Nhạc lại nghĩ:

- Lạ thật, ngày hội tết thế này đáng lẽ phải có rất nhiều ăn mày ăn xin đi cầu khẩn chứ. Sao hôm nay không thấy tên nào cả. Ủ! Thiên Kiều cách đây không bao xa, ta thử đến đó xem sao. Nơi đó tam lưu cữu giáo tụ tập lắm sao mà chẳng có một tên ăn mày lẫn khuất nơi đó.

Nghĩ đoạn chàng liền đi thẳng về phía Thiên Kiều. Tối hôm nay là ngày tết Nguyên Tiêu nên người đầu đầu cũng đông đúc như kiến cỏ, phải chen vai thích cánh với nhau mới qua được. Nhưng chàng kiếm mãi cũng không thấy một tên ăn mày nào cả. Chàng cau mày bức tức vì lúc này chàng đang nóng lòng cứu ông cháu Phó Uyển ngay. Chàng biết nếu không tìm thấy tên ăn mày nào thì thế nào cũng có xảy ra chuyện gì rồi.

Phủ Tam Bối ở phía đông nam nội thành, không bao lâu chàng đã đến nơi thấy trên thành có tiếng trống canh nhộn nhịp và thấy có bảy tám cái bóng đen đang đuổi theo một người từ phía trước tới. Thân hình của người nọ nhanh nhẹn vô cùng, mà những người đuổi theo cũng không kém chút nào. Dù biết cả người chạy lẫn người đuổi theo đều là những tay cao thủ võ lâm. Vân Nhạc thấy người bị đuổi hình như đã mệt mỏi và sắp bị đám người kia đuổi kịp đến nơi. Người nọ biết mình không sao chạy thoát được, liền ngừng ngay lại nói:

- Ta, Kim Trọng Hàn, không ngờ trong phủ Tam Bối Tử lại nuôi toàn những gian dương đại đạo.

Trong bọn người đuổi có một người lớn tiếng quát tháo:

- Bạn chết đến nơi mà còn lảm lời như vậy, ban đêm lên vào phủ Bối Tử, nếu không phải là kẻ gian thì là cường đạo, chớ có phải là người hiền lành gì đâu?

Người bị đuổi cả cười một hồi rồi lên tiếng mắng:

- Tam Bối Tử y là thực phụ mẫu các người, nhưng với tầm mắt của Kim mỗ thì Bối Tử có mối thù rất lớn, thế nào mà không trả chứ. Nhưng các người là bọn chó má bảo vệ cho y số mạng của y cũng lớn đấy, mà đêm nay Kim mỗ không chết thì y cũng đừng hòng ngủ yên được.

Một người trong bọn lên tiếng đáp:

- Chúng ta lại không để cho mi sống.

Nói xong bảy tám người xông vào tấn công Kim Trọng Hàn. Vân Nhạc trông thấy bọn người đó đều là những tay nội gia cao thủ cả, võ công thật tinh kỳ, nhưng thanh bảo kiếm của Trọng Hàn cũng không kém mấy. Nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ nên một mình Kim Trọng Hàn địch đến bảy tám tay cao thủ như vậy thì có giòi đến đâu cũng khó giữ thể được.

Thấy vậy, Vân Nhạc liền nhảy ra quát lớn một tiếng:

- Ngừng tay lại!

Trọng Hàn và bọn người của Tam Bối Tử nghe thấy tiếng quát đó cả thầy đều ngừng tay và nhảy ra khỏi vòng chiến. Chúng thấy từ trong bụi cây, một quái nhân tuổi trạc trung niên ung dung bước ra. Đôi mắt Vân Nhạc lóng lánh lạ thường, chàng vừa bước vừa trầm giọng hỏi:

- Các ngươi tại sao không tuân theo luật lệ giang hồ mà giao đấu? Một người thì làm sao địch nổi với một đám người như thế này? Thật là vô lý!

Bọn cao thủ của Tam Bối Tử thấy thân pháp của Vân Nhạc nhanh nhẹn như vậy. Cách hơn bảy tám trượng mà thoảng cái đã đứng gần bên họ rồi. Nếu khinh công của chàng họ không phải thuộc vào hạng thượng thượng thì làm sao mà nhanh như thế, vì vậy tên nào tên nấy trong lòng đều kinh hãi. Tên đứng đầu bọn đó là Thiết Bối Ưng Đường Trần.

Bọn người này được mệnh danh là Đại Nội Bát Ưng, xưa kia đều là đại đạo ở Phúc Kiến và Quảng Đông. Tiếng tăm lừng lẫy khắp duyên hải và biên giới đông nam. Sau chúng vì can án quá nhiều lại gây hấn với các cao thủ của chính phái, không sao ở lại miền nam được, chúng mới lên Bắc Kinh xin làm cho Tam Bối Tử.

Thiết Bối Ưng Đường Trần đáp:

- Các hạ không hỏi nguyên do bên trong, nên đã vội chỉ trích như vậy, vả lại việc này không thuộc loại ân oán trong giang hồ, hơn nữa y bị Đường mỗ ném trúng ám khí Tỉ Ngộ Môn Tâm Đỉnh rồi thì bây giờ dù có tha cho y đi, y cũng chả sống được bao lâu mà.

Chi bằng y thúc thủ để cho mỗ đem lên cấp trên hỏi rõ nguyên do rồi sẽ giảm khinh cho và trao xuống quan phủ địa phương trị tội, như vậy y mới còn mong sống sót, đồng thời chúng tôi cũng đỡ phải gánh vác trách nhiệm nữa.

Vân Nhạc cười nhạt, lại hỏi:

- Lập phu xưa nay không thích nghe những lời nói như thế, lão gia chỉ căn cứ vào sự hi nộ của mình mà nhúng tay vào can thiệp thôi. Chính ra các người thì người nhiều mà bắt nạt bạn kia chỉ có một mình như vậy, lão gia đã thấy chường mắt lắm rồi. Hơn nữa người lại nói là đã dùng ám khí có chất độc ném trúng người ta, rồi rủ nhau vây đánh như thế, thì lão gia càng phải ra tay can thiệp mới xong, nếu người nể mặt lão gia thì hãy tặng cho người kia một ít thuốc giải độc, rồi chúng ta mỗi người đi một nẻo như vậy có phải là hơn không?

Thấy Vân Nhạc ăn nói như người bề trên và làm bộ làm phách như vậy, Đường Trần cả giận đáp:

- Người là ai, Đường mỗ không tin người có thể cứu thoát được tên này ra khỏi những bàn tay của Bát Ưng đây.

Vân Nhạc chưa trả lời đã thấy một người trong Bát Ưng huyết còi miệng một tiếng thật dài và thanh thoát. Vân Nhạc liền tới cạnh tên đó, nhanh tay nắm luôn cổ tay phải và định điểm luôn yếu huyệt. Nhưng người họ cũng không phải là tầm thường, khi nào chịu để cho chàng điểm huyệt và bắt tay như thế được, vội gờ bàn tay trái lên nhắm cánh tay của Vân Nhạc chém xuống liền. Nếu chàng không buông tay ra, tất bị thương liền.

Nhưng mọi người trông thấy Vân Nhạc nhanh tay hơn, nắm luôn cổ tay trái của tên đó, chỉ thấy tên họ la hét một tiếng rất thê thảm. Trong lúc Vân Nhạc ra tay hạ tên họ, thì Trọng Hàn đã bị chất độc của ám khí Tỉ Ngộ Môn Tâm Đỉnh lan khắp người, đã tỏ vẻ chịu đựng không nổi, loạng choạng muốn ngã, nhưng vẫn cố gượng lại.

Đường Trần giả hoạt như con hồ ly vậy, đưa mắt ngầm bảo đồng đảng rút lui, còn y hai tay nhắm huyệt châm và mê của Trọng Hàn điểm xuống, rồi cấp nách đi luôn, thoảng cái đã khuất vào trong bụi cây tức thì, sáu người kia đã chạy trước cả rồi.

Còn tên bị Vân Nhạc bắt được, thấy đồng bọn đã bỏ chạy hết, thấy sự nguy biến sắp đến mà không ai cứu, đành một mình ở đây chịu tội, y cảm thấy còn đau đớn hơn là bị Vân Nhạc điểm huyệt. Lúc này mới nhận ra những bạn rượu thịt đó giả dối một cách đáng sợ. Chính những người bạn đó đã kết nghĩa với y hơn ba mươi năm nay, thế mà họ nỡ đối xử một cách hết sức tàn tệ như vậy, càng nghĩ y càng thấy đau xót, hai hàng nước mắt chảy dài trên má.

Lúc ấy Vân Nhạc cũng phát giác ra Đường Trần đã cấp Trọng Hàn chạy trốn.

Chàng nghĩ:

- Như vậy cũng được, Trọng Hàn đã bị ám khí độc ném trúng nhưng chàng biết dù sao chúng cũng không để cho tên ấy chết đâu, thế nào chúng cũng lấy thuốc giải độc cho. Nếu lúc này mà ta cứu Trọng Hàn thì còn tốn công đi tìm thuốc giải cho chàng ta nữa!

Nghĩ đoạn chàng để mặc cho bọn Đường Trần đem Trọng Hàn đi, lúc này chàng thấy tên bị chàng bắt, sắc mặt của y biến đổi hẳn, chàng vừa cười vừa nói:

- Bây giờ bạn đã rõ rồi chứ? Làm chó săn, đầy tớ cho người ta có xứng đáng hay không? Lão phu tuy không biết bạn giao tình với bọn kia thân ra sao, nhưng cứ biết bọn các người chỉ có tranh quyền đoạt lợi, quên cả tình nghĩa thì bây giờ dù lão phu có tha cho người về, người cũng không còn mặt mũi nào trở về Tam Bối Tử nữa...

Chàng chưa nói dứt lời đã lời mạnh người họ núp vào bụi cây. Gió lúc ấy thổi vùn vụt, cành lá rung chuyển, đột nhiên có bốn người xuất hiện, đảo mắt nhìn chung quanh rồi phóng đi tức thì. Vân Nhạc nhìn kỹ thì nhận ra đó là Cao Ly Công Sơn Tứ Lão. Còn người bị chàng bắt là Nam Hải Ưng Bàng Thái, thấy thỉnh giác của chàng linh mãnh như vậy, trong lòng người họ kinh hãi vô cùng.

Vân Nhạc mỉm cười một tiếng rồi nói:

- Bây giờ lão phu muốn cho mi chết thì thật là dễ, nhưng thấy ngươi hối hận như vậy, nên ta tha cho khỏi chết. Mi hãy nói cho ta biết Phó Uyên và Phó Lục Quan hiện giờ bị giam ở đâu, nói xong thì ta tha cho mi ngay!

Bàng Thái lại càng kinh hãi, hai mắt tròn tròn xoe, tỏ vẻ ngạc nhiên liền hỏi:

- Thì ra ngài là Quái Thủ Thư Sinh Dư Vân, tôi Bàng Thái thua trong tay ngài cũng không xấu hổ gì hết.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Quái Thủ Thư Sinh công lực siêu việt kim cổ, chứ lão đây làm sao bì kịp.

Bàng Thái nhìn kỹ mặt Vân Nhạc, thấy không giống như Cung Môn Nhị Kiệt đã nói, lúc ấy y mới tin là Vân Nhạc nói thật, đoạn y nói:

- Hai ông cháu nhà họ Phó quả thật bị giữ ở trong phủ Tam Bối Từ, nhưng giam giữ nơi nào tại hạ không được biết. Vì trong phủ có nhiều biệt thự lắm. Lúc hai ông cháu ông ta bị bắt thì nghe nói sẽ đem đến Vạn Tự Lâu, nhưng bây giờ không biết có đem đến nơi khác không?

Vân Nhạc nghe xong, nóng lòng sốt ruột hỏi:

- Trong phủ có ai biết rõ nơi giam giữ không và ai đã âm mưu việc này thế?

Bàng Thái ngẫm nghĩ một hồi rồi mới đáp:

- Đàng nào tại hạ cũng không muốn trở về đó nữa, thì xin thú thật cùng đại hiệp hay cũng không sao. Trong phủ có một người biết rõ là Ác Sư Gia Thẩm Thượng Cửu. Người này xuất thân là Thiên Sơn môn hạ võ nghệ rất cao cường, nhưng âm mưu thì do Phương Trượng của chùa Trấn Phong là Trí Không đề nghị rồi do Lý Chấn Đông Tổng Bồ Đầu ở Nha Cửu

Môn Đề đốc chủ trì. Bây giờ Lý Chấn Đông đã bị mất tích hai ngày, có lẽ đã bị hạ độc thủ rồi cũng nên.

Vân Nhạc gật đầu nói:

- Thôi bây giờ bạn đi đi.

Nói xong chàng buông tay người nọ liền, Bàng Thái thấy cánh tay tê tái mất hết sức lực. Lúc này y đã chán nản vô cùng, coi danh lợi như một làn khói.

Y nhìn Tạ Vân Nhạc tỏ vẻ cảm ơn rồi cúi mình vái Tạ Vân Nhạc:

- Bàng mỗ còn sống ngày nào thế sẽ đền ơn đại hiệp. Nghe lão tiên bối đến Tam Bối Từ phủ, tại hạ xin nhắc nhở đại hiệp là trong phủ có rất nhiều cơ quan máy móc, một tắc đất là một chỗ nguy hiểm, mong lão tiên bối cẩn thận thì hơn.

Nói xong y quay mình đi thẳng vào bụi thông bên bờ hồ.

Lúc bấy giờ mưa tuyết tuy đã dứt, nhưng gió Bắc Kinh thổi mạnh hơn, mặt hồ đông thành băng. Vân Nhạc đứng trên bờ hồ Côn Minh nghĩ đến Phó Uyên không biết giờ này bị bọn họ giầy vò ra sao. Chàng lại nghĩ đến sắc đẹp của Phó Uyên như thế, nếu bị giặc hãm hiếp thì chịu sao nổi... Nghĩ đoạn chàng thẳng về phía Tam Bối Từ.

Tam Bối Phủ rất rộng, có đến hàng nghìn lầu các, rất là lộng lẫy chỉ kém có cung điện nhà vua thôi. Canh tư vừa điểm, phía sau vườn Tam Bối Từ có một cái bóng đen lướt vào. Tới trước Xương Quan Lâu, bóng đen đó định nhảy tới, bỗng thấy có một bóng đen to lớn nhằm cái bóng đen trước nhảy xổ tới nhanh như gió. Nhưng cái bóng trước cúi đầu giờ chường lên đánh một cái, chỉ nghe “bộp” một tiếng, cái bóng đen to lớn bị đánh bắn lên xa mấy trượng rồi rơi xuống, lúc ấy chỉ còn nghe tiếng rên ư ư mà thôi.

Thì ra cái bóng đen to lớn là con chó Tây Tạng; loại chó này có móng chân rất độc, ai bị nó cào phải, không bao lâu sẽ chết liền. Người nọ nhìn con chó mà trong lòng kinh hãi vô cùng. Người nọ tức là Quái Thủ Thư Sinh Vân Nhạc. Chàng biết tiếng kêu đó thế nào cũng kinh động người trong phủ, liền nhún mình nhảy lên trên cây cổ thụ ẩn núp.

Quả nhiên chàng đoán không sai, trước thềm Xương Quan Lâu có ba bốn cái bóng đen nhảy xổ tới chỗ con chó, Vân Nhạc ở trên cây nhìn xuống tuy không rõ lắm nhưng cũng nhận được dáng điệu của mấy cái bóng đen đó nhanh nhẹn vô cùng, biết chúng toàn là nội gia cao thủ cả.

Toàn phủ không thấy có một ngọn đèn nào, rõ ràng chúng đã xếp đặt sẵn. Bóng ba người vừa nhảy tới, thấy con chó Tây Tạng chết như vậy, một người đứng bên trong nói:

- Chương lực của kẻ địch rất hùng hậu, khiến nội tạng của con chó này đổ cả ra ngoài, chắc chưa ác chiến gì cả đã bị một chương của kẻ địch đánh chết ngay. Quả là chương lực rất hùng hậu, như vậy đêm nay đáng lo ngại lắm.

Một người khác bỗng cười, tỏ vẻ khinh thường và nói:

- Tôi không tin nó có thể chạy thoát khỏi bàn tay của Thẩm sư gia.

Vân Nhạc ở trên cây nghe chúng nói như vậy cũng hơi kinh hãi, liền nghĩ tới Ác Sư Gia Thâm Thượng Cửu mà Bàn Thái đã nói. Chắc đích thị là y rồi. Lúc ấy Thâm Thượng Cửu huyết một tiếng còi rất trầm, thấy sau tiếng huyết còi đó, có ba bốn con chó Tây Tạng xuất hiện. Vân Nhạc biết ngay thế nào mình cũng bị lộ vì loại chó Tây Tạng rất thính mũi và linh mẫn lắm.

Nghĩ đoạn chàng liền dùng khinh công Kim Long Nhập Hải trong Thiên Long Bát Thức ra phi thân lên trên không, đến lúc hết đà lại xoay luôn thể Thương Ưng Tam Toàn mới nhảy tới mái hiên của lầu Xương Quan. Từ mái hiên đến cành cây chàng ẩn núp cách nhau hơn hai mươi trượng, nếu không có khinh công tuyệt mức như chàng thì không sao nhảy tới được.

Chàng vừa đứng vững thì quay đầu lại nhìn thấy mấy con chó đang hướng về cây cổ thụ, chỗ chàng lúc nãy sủa ầm ỹ. Chàng lại nghe thấy Thâm Thượng Cửu cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Bạn kia, có phải muốn chết không?

Nói đoạn, y nhảy lên giơ song chưởng đánh mạnh một cái, một cành cây lớn gãy rơi xuống tức thì.

Vân Nhạc núp ở mái hiên trông thấy rõ ràng, biết ngay chương của Thâm Thượng Cửu mạnh vô cùng, nghĩ thầm:

- Chương pháp của tên Thượng Cửu này không biết có phải như Di Lạc Thần Công của ta không?

Vì chàng nghe Bàn Thái nói y là môn hạ Thiên Sơn nên mới nghĩ như vậy.

Ác Sư Gia nhảy lên trên cây nhìn từ phía kinh ngạc vô cùng, mồm kêu “ủa” một tiếng rồi buông mình nhảy xuống và nói:

- Người này thân thủ cao tuyệt, mấy con chó Tây Tạng đánh hơi nhất định không sai, nhưng tại sao y lại tẩu thoát được...

Bỗng nghe thấy một giọng khàn khàn, có vẻ già nua nói:

- Biết đâu tên đó đã nhảy sang mái hiên Xương Quan Lầu rồi cũng nên.

Thượng Cửu ha hả cả cười nói:

- Lão sư chó có nói đùa, cây này cách mái hiên gần hai mươi trượng, đến công lực của Thượng Cửu này cũng chưa chắc nhảy tới, thì tên nọ làm gì tẩu thoát được? Đi! Có lẽ nó vẫn còn quanh quẩn đâu đây chứ chưa đi xa lắm đâu.

Nói xong y liền xua mấy con chó Tây Tạng đi trước dẫn đường. Vân Nhạc thấy chúng đi về góc vườn bên kia, chàng chờ cho chúng đi xa rồi mới phi thân xuống. Hai chân vừa đặt đến ván lầu, đột nhiên thấy có bóng bé nhỏ nhảy lên. Chàng kinh hãi tưởng là trong phủ đã phát giác mình, nên vội lên vào góc lầu ẩn tránh. Chàng theo dõi bóng nhỏ đó thấy cái bóng nhảy tới trên lầu, dòm vào cửa sổ, chàng nhận ngay ra Phó Thanh. Chàng khen thầm cậu bé đó can đảm thật, nhưng chàng không tiện lên tiếng gọi.

Kể ra Phó Thanh cũng may mắn vô cùng, y nhảy vào trong vườn chỉ sau Vân Nhạc có đôi phút thôi và khi y nhảy xuống thì đứng ngay chỗ con chó Tây Tạng ẩn núp mà Thượng Cửu vừa gọi đi. Chớ không y làm sao mà vào Xương Quan Lầu một cách dễ dàng như vậy.

Trong Phủ Tam Bối Từ có mấy chục tay cao thủ, lúc này được chia ra ẩn núp nơi các lầu và tắt hết đèn lồng để chờ kẻ địch vào trong. Ngoài lầu các đã có bọn Ác Sư Thâm Thượng

Cửu đi lại tuần tiễu luôn luôn.

Phó Thanh dòm vào cửa sổ thấy có một tấm màn đen phủ kín khiến chàng không thấy gì cả, liền nghĩ:

- Không vào trong hang hổ thì làm sao bắt được hổ con.

Nghĩ đoạn chàng phá cửa vào. Người Phó Thanh tuy nhỏ bé nhưng gan mật rất lớn. Hai tay rút đôi phán quan bút ra.

Vân Nhạc thấy vậy lo ngại vô cùng, định nhảy lại cản trở, đột nhiên nghe trong cửa sổ có tiếng cười và một giọng nói phát ra:

- Tiểu tử này táo gan thật, quả nhiên đã tới số.

Tiếng nói vừa dứt, cửa sổ mở ra, một bóng đen nhảy xổ ra, trong như mũi tên bắn ra vậy. Phó Thanh nghe thấy có tiếng động, liền lùi về phía sau bốn năm trượng vì chỗ y đứng có một cái sân rộng chừng mười trượng. Phó Thanh vừa lùi về phía sau đã thấy người nọ đánh luôn một chương, sức mạnh phi thường. Vân Nhạc trông thấy Phó Thanh sắp bị toi mạng dưới chương của người nọ. Chàng không ngờ người nọ ra tay nhanh như vậy.

Lúc này chàng tự biết là không tiện hiện thân ra, nhưng không lẽ cái chết sắp đến với cậu bé nọ mà chàng làm ngơ sao. Đang ở góc lầu, chàng liền giơ Di Lạc Thần Công ra đánh mạnh tới để đỡ chương phong của người kia. Tuy chương của người đó bị chặn, giảm mất một nửa, nhưng phân nửa sức còn lại cũng đủ đánh bật Phó Thanh rơi xuống lầu.

Chỉ nghe một tiếng la thất thanh, thân hình của Phó Thanh đã rơi xuống lầu Xương Quan, cao hơn mười trượng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Ác sư gia ngu đại phóng thích tù phạm

Hãy nói Vân Nhạc dùng Di Lạc Thần Công làm giảm sức lực của người nọ nhưng Phó Thanh cũng bị đánh bay xuống lầu.

Chàng lại thấy Phó Thanh thất thanh la lớn một tiếng, thân hình bị tung lên cao mới rơi xuống.

Chàng kinh hãi vô cùng vì thấy chưởng của người nọ sao lại mạnh đến thế vì chàng đã dùng mười thành chân lực mà chỉ làm giảm bớt được nửa sức lực của địch thôi, trong khi chàng còn đang nghĩ cách để cứu Phó Thanh thì bên dưới có một cái bóng đen nhảy lên nhanh như điện chớp. Người nọ phi thân lên liền khế quát:

- Khoái huynh hãy khoan tay, tiểu đệ có việc muốn hội đàm, Khoái huynh hãy rời khỏi nơi đây ngay.

Vân Nhạc nhìn kỹ mới hay người vừa nhảy lên trên sân là Tam Tuyệt Quái Khách Mạnh Trọng Kha, người mà mình trước kia đã nhờ hộ tống chị em họ Phó đến Bắc Kinh, trong lòng ngạc nhiên vô cùng.

Chàng vừa thấy tên đánh Phó Thanh vừa rồi là một tên ăn mày già mặt dài, đầu bù tóc rối trông rất kỳ quái. Tuy chàng đang nóng lòng muốn xem xét Phó Thanh sống chết ra sao nhưng thấy Mạnh Trọng Kha xuất hiện trong Tam Bối Tử này chắc có âm mưu gì liên quan tới Cái Bang rất lớn ở trong nên chàng mới dừng lại để xem chúng nói những gì. Lúc này, chàng mới hay tên ăn mày mặt xương xương kia là Hồn Nguyên Chi Khoái Tuấn là Minh Chủ của Tây Nam Cái Bang.

Khi Khoái Tuấn ra tay đánh Phó Thanh, bỗng thấy một sức lực rất mềm mại làm giảm sức lực của mình đi, kinh hãi vô cùng liền liếc mắt nhìn lên xem người nọ ẩn núp ở đâu.

Lúc ấy, Mạnh Trọng Kha đột nhiên xuất hiện, y nghĩ thầm:

- Lạ thật, công lực của Mạnh Trọng Kha kém mình xa lắm, sao y lại có nhu kinh cao tuyệt đến thế? Hay là y đã được ai truyền thụ cho?

Y hiểu nhầm như vậy nên mới không tìm kiếm Vân Nhạc nữa, y nghe thấy Mạnh Trọng Kha nói như vậy ngăn người ra một lúc, đoạn cả cười một hồi:

- Mạnh hiền đệ, có việc gì cứ ở Xương Quan Lâu mà nói, hà tất phải đi đâu, chẳng lẽ ở nơi đây có chuyện gì xảy ra chăng?

Trọng Kha lắc đầu đáp:

- Với công lực của Khoái Tuấn hiện giờ, ít người nào sánh kịp nhưng giao thương trước mặt dễ tránh, tên nọ bắn ngầm thì khó tránh được, vạn nhất...

Khoái Tuấn cười nhạt đáp:

- Lão ăn mày này không tin có ai dám vượt râu cọp.

Mạnh Trọng Kha nghe nói vậy trợn mắt lên rồi cũng cười nhạt tiếp:

- Khoái huynh thực sự tự phụ quá, theo Trọng Kha này biết thì người đương đầu với huynh hiện giờ đã chạy chột được với Gia Thân Vương, sáng mai Gia Thân Vương chỉ mặt tấu Hoàng thượng một cái, Cung Môn Song Kiệt phải bắt cho được huynh để xử tội. Tới lúc ấy Tam Bối Tử cũng không giúp huynh được. Theo ý Mạnh mỗ thì Khoái huynh nên đem hết môn hạ xa lánh kinh thành rồi hãy nghĩ cách giải quyết câu chuyện của bản bang sau. Lời của Mạnh mỗ chỉ có thể thôi, nghe hay không tùy huynh.

Nói xong, Mạnh Trọng Kha quay mình định đi.

Khoái Tuấn nghe xong, toát mồ hôi lạnh ra, lớn tiếng gọi:

- Mạnh hiền đệ, câu chuyện ấy có thật không? Khoái mỗ có phạm pháp gì đâu mà lão ăn xin họ Thương lại nghĩ ra độc kế ấy?

Trọng Kha cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Tục ngữ có câu “Vô độc bất trượng phu”. Thương Ty là Trưởng Lão của bản môn, khi nào chịu đựng được huynh tàn sát bộ hạ của y như thế? Bất đắc dĩ phải giở hạ sách ấy ra.

Nhân lúc Lý Chấn Đông bị giết chết, y liền vu khống cho huynh là hung thủ, như vậy huynh ở lại có đáng không?

Trọng Kha vừa nói dứt lời đã phi thân đi, như con chim ẩn khuất trong bóng tối liền.

Khoái Tuấn ngăn người ra giây lát rồi giậm chân một cái, nghiêng răng mỉm cười tự nói:

- Ta sẽ sống còn với các người, Khoái Tuấn này không làm cho Cái Bang máu chảy người chết, ta quyết không ngừng tay.

Nói xong y vỗ tay ba cái, cửa lớn Xương Quan Lâu mở tung, có bảy tám cái bóng người như tên bay ra, buông tay đứng nghe lệnh của y.

Khoái Tuấn với tầm mắt lạnh lẽo nhìn các thủ hạ một cái rồi trầm giọng nói:

- Bây giờ, hiệp đầu chúng ta đã bị thua chúng rồi, các người phải rời khỏi kinh thành ngay, tới Thượng Nhân Phong ở núi Thái Sơn chờ ta. Còn hai tên chúng ta bắt được thì điểm huyết cho chúng tàn phế rồi mới tha.

Bảy tám tên nọ không nói năng gì quay mình chia làm bốn ngã đi luôn. Lúc ấy, tiếng chó Tây Tạng lại theo gió vọng tới, báo hiệu cho mọi người hay là bọn Thẩm Thượng Cửu lại quay trở lại phía Xương Quan Lâu.

Khoái Tuấn vẫn đứng yên đó cúi đầu ngẫm nghĩ, mặc cho mảnh tuyết đầy người cũng không gạt đi...

Vân Nhạc ẩn núp ở góc lầu, nóng lòng vô cùng mà không dám cử động gì cả vì chàng e Khoái Tuấn hay biết xông lại tấn công. Chàng không sợ gì việc đó nhưng chàng e vì sự sơ suất ấy mà khiến Phó Uyển lại phải chịu khổ sở thêm một hôm nữa. Chàng nóng lòng vì thấy Khoái Tuấn cứ đứng yên đó không chịu đi vào trong lầu. Chàng đoán lúc này Phó Thanh thể nào cũng đào tẩu hay ẩn núp trong xó vườn rồi.

Đột nhiên chàng nghe thấy Khoái Tuấn lớn tiếng gọi:

- Thẩm huynh lại đây này.

Y vừa nói dứt, Thẩm Thượng Cửu như con chim ưng bay tới, thân pháp kỳ dị vô cùng.

Vân Nhạc nhận ra ngay đó là thân pháp khinh công của phái Thiên Sơn tên là Thương Ưng Thân Pháp.

Khoái Tuấn đi tới cạnh Thượng Cửu rỉ tai thì thầm vài câu rồi lại lớn tiếng nói tiếp:

- Hiện giờ lão ăn xin này tạm thời lánh xa nơi đây thì hơn. Ông cháu Phó Lục thì Thẩm huynh nên buông tha ra để khỏi gây phiền phức cho Tam Bối Tử sau này.

Thượng Cửu ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Khoái huynh nói rất phải nhưng khôn nổi Tam Bối Tử lại thích con bé ấy mới khó xử chứ? Nhưng thôi được, việc này để Thẩm mỗ giải quyết cho.

Khoái Tuấn chấp tay chào một cái, hai cánh tay giương lên, thân hình như mũi tên xuyên ra ngoài xa mười mấy trượng mới hạ xuống. Trời tối đen như mực, chớp mắt một cái đã biến mất dạng liền.

Thượng Cửu ho một tiếng, chỉ hơi động thân hình liền chạy luôn về phía lầu chữ Vạn.

Thân pháp của y nhanh như chớp nhoáng, nếu không phải là Vân Nhạc thì không sao theo kịp y được.

Vân Nhạc theo sau chừng mười mấy trượng, bỗng nhiên Thượng Cửu hình như đã phát giác đột nhiên quay người lại đánh luôn một chưởng. Sức mạnh khiến những cành lá gần đó đều rụng và bay tung lên, oai lực thực là kinh người.

Thượng Cửu đánh xong một chưởng, nhìn kỹ không thấy một hình bóng người nào cả, y liền nghĩ thầm:

- Quái lạ, rõ ràng ta nghe thấy có người theo sau hẳn hoi, tại sao lại không thấy một bóng nào cả, hay là tai ta nghe lầm chăng?

Nhưng y lại lắc đầu nghĩ tiếp:

- Không có lẽ, mọi khi trong ba trượng vuông, một bông hoa hay một cái lá rơi xuống ta cũng nghe thấy được. Tại sao đêm nay lại sai lầm như thế được?

Ác Sư Gia bình thường rất tự phụ, cũng vì tánh tự phụ này mà đêm nay y quả quyết là nghe lầm chứ ai dám tới nơi đây theo dõi y như thế? Ở trong kinh thành thì tiếng tăm của

Cung Môn Nhị Kiệt vang lừng hơn nhưng người hiểu biết nội tình thì ai cũng phải công nhận Thượng Cửu tài ba hơn nhiều. Vì vậy y mới để cho Vân Nhạc thừa cơ mà lên vào được. Sự thật y cũng ngẫm ngẫm đề phòng rồi.

Vân Nhạc khẽ động bên vai phải của y một cái, biết y đã phát giác rồi, chàng vội giở luôn Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp ra vượt qua đối phương ẩn núp ở sau một thân cây.

Thấy Thượng Cửu quay mình đi liền, lần này chàng không dám đại ý như lần trước nữa, giờ hết khinh công tuyệt thế ra theo sau.

Lầu chữ Vạn kiến tạo rất kỳ ảo nhưng vì trời tối Vân Nhạc không sao trông thấy rõ được. Chàng thấy Thượng Cửu đi tới trung tâm bên cạnh lầu phía đông, rồi thân hình y lún ngay xuống. Lúc này chàng mới trông thấy bên dưới còn một tầng nữa, chàng nhanh chân lướt lên tới sát sau lưng đối thủ.

Lúc ấy Thượng Cửu hình như đang nghĩ một nghĩ vấn gì nên không hay biết gì về việc Vân Nhạc đi theo sau cả. Tới trước cửa sắt lớn, y gỡ ba cái mạnh và ba cái khẽ và bảy dài bảy ngắn. Cánh cửa sắt bỗng nhiên mở toang ra, Thượng Cửu không hề nhìn về phía sau đi luôn vào bên trong, Vân Nhạc lên theo ngay vào. Bên trong cửa ấy là một hành lang tối om.

Khi hai người vừa qua khỏi ngưỡng cửa, cánh cửa sắt ấy lại tự động đóng lại chứ không có ai đứng đấy đóng mở hết.

Vân Nhạc rung mình, mới hay nơi đây là chốn hang hùm nhưng chàng nghĩ mình đã trót vào rồi thì cứ tiến tới chứ không được lùi nữa. Chàng trông thấy Thượng Cửu đã đi xa vội nhún mình đuổi theo. Ngờ đâu chàng mới lướt đi được mấy bước bỗng nghe hai bên tường có tiếng kêu lạch cạch, chàng biết nguy tai đến nơi liền giờ Di Lạc Thân Công ra bảo vệ thân thể.

Quả nhiên chỉ trong nháy mắt, hai bên vách đá có vô số những mũi dao thật sắc nhọn ra và ám khí như đàn ong ở tứ phía phi tới. Cũng may chàng đã vận thân công ra bảo vệ thân thể rồi, đồng thời chàng cũng múa tay gạt những mũi dao sắc ấy rơi xuống đất.

Thượng Cửu ngừng chân lại buông tiếng cười ồ ạt đồng thời y múa song chưởng nhắm thân chàng đánh tới. Thấy sức gió đối phương cũng khá lợi hại, chàng đành lùi lại một bước.

Sự thật Vân Nhạc đi theo Thượng Cửu, có phải tên Ác Sư Gia đó không hay biết đâu. Sở dĩ y biết mà để yên rồi dụ Vân Nhạc tới chốn máy móc cơ quan này mới ra tay giết hại. Đó là kinh nghiệm giang hồ của y hơn Vân Nhạc ở chỗ ấy.

Lúc ấy tiếng cười của Thượng Cửu khiến Vân Nhạc tức giận vô cùng vì chàng biết đối thủ đang chế nhạo mình. Cũng vì sự tức giận đó mà chàng chưa kịp ra tay đánh kẻ địch đành lùi lại một bước như trên nên chàng càng tức giận hơn nữa liền quát lớn một tiếng định nhảy lên tấn công tức thì.

Đột nhiên chàng thấy tung hứng rồi thân hình trảm ngay xuống bên dưới, cho tới khi cảm giác được thì chàng đã như cái điều đứt dây rơi thẳng xuống rồi...

Thảm Thượng Cửu thật không hổ danh Ác Sư Gia, y chọc tức Vân Nhạc tức lên rồi bấm nút cơ quan để cho chàng sa xuống hố. Bằng không dễ gì mà chàng bị thất thủ như vậy được, đó cũng là trí óc của Thượng Cửu hơn người ở điểm này.

Vân Nhạc thấy hai chân đã xuống tới mặt đất, chàng nhìn xung quanh mới biết nơi đó bốn bên đều là tường sắt, chỉ có hai cái lỗ hồng rất nhỏ chỉ vừa đem thức ăn uống vào mà thôi. Trong phòng lại có một cây nến nhỏ tỏ ánh sáng mờ mờ.

Nhờ ánh sáng đó mà chàng mới trông thấy hai ông cháu Phó Uyển Thanh đang nằm ngủ trên một chiếc chiếu rách ở trong góc phòng. Chàng vội tiến lại xem, thấy hai ông cháu họ đang ngủ say. Chàng khẽ lay Phó Lục Quan dậy và gọi:

- Phó đại hiệp tỉnh dậy đi...

Lục Quan bỗng thức tỉnh ngồi dậy, dụi mắt thấy người gọi mình bằng Phó đại hiệp, trong lòng kinh hãi và ngạc nhiên vô cùng. Uyển cô nương cũng thức tỉnh ngồi dậy trông thấy Vân Nhạc lưng đeo trường kiếm, thất thanh la lớn:

- Đó chẳng phải Thái A Kiếm là gì?

Nhanh như chớp, nàng tiến tới cạnh Vân Nhạc định rút thanh kiếm đó ra nhưng Vân Nhạc lại nhanh hơn nàng, gờ tay lên nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Uyển cô nương thấy cổ tay mình do một thanh niên tuổi trạc trung niên nắm lấy, mặt xấu xí vô cùng, rất lấy làm hổ thẹn, vội dùng hết sức bình sinh dằn tay ra mà cũng không sao rút về được.

Lục Quan thấy cháu gái mình bỗng nhiên bị người lạ mặt nắm tay tức giận vô cùng, đang định xông lại can thiệp thì đột nhiên thấy người mặt xấu xí đó suýt một tiếng rồi khẽ nói:

- Cô nương, hãy yên... có người tới đó.

Nói xong, chàng từ từ buông tay Phó Uyển ra. Quả nhiên bên ngoài có bước chân đi tới, một lát sau ở lỗ hồng nhỏ đã hiện ra một bộ mặt gầy gò có để râu chuột... Đó là Ác Sư Gia Thảm Thượng Cửu.

Thảm Thượng Cửu lớn tiếng cả cười một lát lâu rồi nói:

- Bạn kia, mi tưởng Thảm Thượng Cửu này là hạng người như thế nào? Dù mi có giảo hoạt đến đâu cũng không thoát khỏi tay của Thảm nữa. Bây giờ bạn đã thấy chưa?

Vân Nhạc từ lúc bị sa xuống phòng sắt này đã nghĩ ra cách đối phó rồi cho nên chàng mặc cho Thảm Thượng Cửu chế giễu, chọc tức, chàng vẫn hờ hờ tươi cười như thường.

Chờ cho đối phương nói xong liền sa sầm nét mặt lại rồi trầm giọng nói:

- Thảm Thượng Cửu, chúng ta biết ngươi là ai rồi. Ngươi tự cho như thế là đắc kế lắm phải không? Nhưng trái lại ngươi làm như vậy là thất sách vì việc Tam Bối Tử vô cớ bắt cóc con gái của lương dân đã thấu tai Gia Thân Vương rồi.

Vì cùng là hoàng thân quốc thích với nhau, Thân Vương không muốn tâu lên Hoàng thượng hay cho nên mới sai mỗ tới đây cứu ông cháu Phó Lục Quan ra. Lúc mỗ tới, sợ các người không chịu thừa nhận đã làm việc này, không ngờ bây giờ nhân chứng, vật chứng ở đây hẳn hoi, Thầm Thượng Cừ mị còn muốn nói gì nữa?

Ác Gia Sư nghe chàng nói như vậy, mặt biến sắc tức thì. Vì vừa rồi y nghe Khoái Tuấn nói sáng mai Gia Thân Vương sẽ tâu cùng Hoàng thượng hay nên y không dám cho lời của chàng là bịa đặt, trong lòng lo âu vô cùng.

Vân Nhạc hình như đã biết rõ ý nghĩ của Thầm Thượng Cừ, liền ha hả cả cười và nói:

- Thầm Thượng Cừ, mị đừng tưởng kẻ giết người diệt khẩu nữa. Mị làm như thế là vô ích vì chung quanh phủ này đã có người của Gia Thân Vương bao vây hết. Nếu canh năm lúc trời tảng sáng họ thấy ta chưa ra khỏi nơi đây thì người thử nghĩ xem lúc ấy hậu quả ra sao?

Thử hỏi người có thể gánh vác nỗi gánh nặng đó của Tam Bối Tử không?

Thượng Cừ trong lòng bối rối vô cùng, một lát sau mới đáp:

- Bạn kia, không biết lời nói của bạn thật hay hư nhưng bây giờ dù Thầm mỗ có tảo gan tha ông cháu Phó Lục Quan ra cũng chưa chắc bảo đảm được Gia Thân Vương không đem việc này ra mà tâu lên Hoàng thượng hay.

Lục Quan, Uyển cô nương nghe lời nói của Thượng Cừ thì biết y sẽ tiếp tục giam cầm ông cháu mình nên cả hai đều biến sắc mặt, Vân Nhạc mỉm cười nói:

- Thượng Cừ người không tin thì đừng có tha, chờ cho tới khi thánh chỉ ban xuống, sai Cung Môn Nhị Kiệt đến đây đòi người thì lúc bấy giờ dù Nhị Kiệt có tảo gan đến đâu cũng không dám che chở cho người nữa.

Thượng Cừ dù có khôn ngoan đến đâu cũng không thoát khỏi cái tròng của Vân Nhạc.

Y sợ hãi đến toát mồ hôi ra, liền đổi giọng nịnh hót, vừa cười vừa nói:

- Nay bạn, không phải mỗ không chịu tha đâu nhưng tha ông cháu họ Phó ra rồi nhờ Thân Vương cho là nhân chứng đầy đủ, cứ tâu lên Hoàng thượng thì sao? Thầm mỗ làm việc cho Tam Bối Tử thì cũng phải nghĩ đến quyền lợi cho chủ nhân trước, chẳng lẽ ta cao chạy xa bay để sau này mang cái danh bất trung bất nghĩa. Như vậy tiếng tăm một đời ta phải tiêu tán hết. Bạn thử nghĩ xem ta nói như vậy có đúng không?

Tạ Vân Nhạc trong bụng chửi thầm:

- Tên Thầm Thượng Cừ này thật là gian xảo.

Tuy vậy chàng vẫn làm ra bộ tươi cười lớn tiếng nói:

- Chúng ta cùng là người trong võ lâm với nhau, trọng nhất là lời nói, đã hứa với người chịu tha hai ông cháu họ Phó ra, cam đoan với người sẽ không có một điều gì bất lợi cho Tam Bối Tử nữa. Nếu chờ tới sáng mai thì ta không dám bảo đảm đâu nhé.

Nói đến đây, chàng ngừng giây lát rồi mới nói tiếp:

- Cái phòng sắt này không ngăn cản nổi ta.

Nói xong chàng rút Thái A Kiếm ra đâm luôn vào vách, chỉ thấy tay chàng quay một vòng, vách sắt dày hơn nửa tấc đã bị khoét thủng một lỗ to bằng miệng bát vậy. Chàng quay lại nói với Thầm Thượng Cừ:

- Đây, Thầm sư gia xem, thiết thất này liệu có giữ nổi ta không?

Thượng Cừ bỗng biến mất, Vân Nhạc lại nghe tiếng kêu ầm ầm, bốn bên vách sắt từ từ dâng lên.

Chàng thấy Thượng Cừ đã đứng trước mặt với nụ cười nịnh hót, trông rất khả ố.

Lúc này ông cháu Lục Quan vẫn chưa biết người xấu xí là ai và Phó Uyển không hiểu sao bảo kiếm Thái A lại lọt vào tay y như vậy? Tiếp theo đó Thượng Cừ đã đổi giọng xưng hô với Vân Nhạc và thái độ cũng có vẻ cung kính vô cùng.

Y gọi Vân Nhạc là ngài chứ không còn gọi bạn như trước nữa. Thượng Cừ nói:

- Đã hai mươi năm nay, Thầm mỗ chưa chịu phục ai cả, hôm nay chỉ có ngài là người đầu tiên Thầm mỗ chịu khuất phục thôi. Bất luận lời nói của ngài là thật hay hư nhưng đã bắt buộc được Thầm mỗ phải chịu lép vế như vậy đủ thấy mưu trí của ngài quả thật cao hơn Ác Sư Gia này một bậc.

Nói về mưu kế ở kinh thành này, mỗ được người ta ban cho là người mưu mô số một. Hà hà, bây giờ mỗ tự động nhường lại cho ngài ngôi thứ đó.

Vân Nhạc mỉm cười nhưng chàng cũng lấy làm lạ tại sao lâu chữ Vạn chỉ có một mình Thượng Cừ như vậy.

Tuy nghĩ thế nhưng chàng tin vào võ nghệ của mình nên vẫn ung dung như thường và dẫn đầu đi trước.

Thượng Cửu vừa cười vừa nói:

- Quý tánh đại danh của ngài là ai, nếu được ngài cho phép Thâm mỗ được kết bạn thì thật hân hạnh vô cùng.

Vân Nhạc ha hả cả cười một hồi rồi nói:

- Không dám, tại hạ chỉ là kẻ hậu học ở trên giang hồ, có được ai đếm xỉa tới mà dám sánh vai với Thâm đại hiệp như vậy. Nay được ngài hỏi tới, tại hạ đâu dám không thừa cùng. Tại hạ họ Ngô tên Minh (Ngô Minh tiếng quan thoại đồng nghĩa với vô danh).

Thâm Thượng Cửu là người rất thông minh, đáng lẽ nghe Vân Nhạc trả lời như vậy phải hiểu ngay, không ngờ lúc ấy lão ta tưởng Vân Nhạc tên Ngô Minh là thật:

-Ồ, thế ra Ngô đại hiệp, hân hạnh biết bao.

Uyển cô nương đi sau, nghe lời nói của Vân Nhạc liền hiểu ngay nên cứ khúc khích cười thầm.

Mấy người ra khỏi lầu chữ Vạn. Bên ngoài trời rét mướt vô cùng. Lúc ấy sắp tới canh năm rồi, Vân Nhạc liền quay lại chấp tay chào Thâm Thượng Cửu:

- Ngô mỗ còn phải dẫn hai người trở về Phúc Mạnh, không dám để Thâm đại hiệp đưa tiễn nữa.

Nhưng Thâm Thượng Cửu vẫn cứ cố đòi tiễn ra ngoài cửa phủ mới thôi.

Từ lầu chữ Vạn ra tới cửa phủ Tam Bối Từ suốt dọc đường không thấy một hình bóng nào cả nên Vân Nhạc cũng hơi lầy lăm lẹ. Nhưng sự thật thì vì Thâm Thượng Cửu tin Ngô Minh là người của Gia Thân Vương sai đến thực cho nên trước khi mở phòng sát ra tha cho ba người đã dận ngầm các nhân vật võ lâm nên tránh hết vì y sợ kích thích tâm lý của bọn ông cháu Lục Quan.

Ra khỏi phủ Tam Bối Từ, Tạ Vân Nhạc sức nghĩ còn Trọng Hàng chưa cứu ra vì vừa rồi chàng chỉ để ý đến ông cháu Phó Uyển nên quên mất Trọng Hàng. Bây giờ biết làm sao được, nhưng chàng sức nghĩ ra một kế, liền quay lại nói với Thâm Thượng Cửu:

- Thâm đại hiệp, Ngô mỗ còn một việc này muốn yêu cầu, chẳng hay đại hiệp có giúp cho không?

Thượng Cửu thắc mắc vô cùng nhưng vẫn tươi cười nói:

- Chẳng hay Ngô đại hiệp muốn việc gì thì cứ nói rõ, nếu tại hạ có thể làm được xin tuân lệnh ngay.

Vân Nhạc gật đầu nghiêm trang đáp:

- Nếu vậy thì tốt lắm. Lúc Ngô mỗ tới đây trông thấy Bát Ưng Đại Nội trong phủ có bắt một người đem vào phủ Tam Bối Từ, vậy xin nể mặt mỗ mà tha cho y luôn một thể.

Nói xong chàng không chờ Thượng Cửu trả lời, chàng quay mình đi thẳng.

Thượng Cửu thấy Vân Nhạc đi rồi khen thầm:

- Người trung niên xấu xí kia quả là người đa mưu túc trí.

Vân Nhạc cũng đoán chắc Thượng Cửu không dám cho người theo sau nhưng chàng không thể không phòng bị được cho nên chàng dẫn ông cháu Phó Uyển ra cửa tây trực môn, dọc đường ba người không nói với nhau câu gì hết.

Ra khỏi cổng thành chàng lại dẫn hai người đi về phía Hương Sơn.

Ánh sáng mặt trời vừa mọc chiếu xuống thành Bắc Kinh, trông thật hùng tráng và đẹp mắt.

Ông cháu Lục Quan chỉ thấy người trung niên mặt xấu xí đó khinh công nhanh nhẹn vô cùng, cả hai ông cháu giờ hết sức bình sanh ra mà vẫn không sao đuổi kịp, trong lòng vừa kinh hãi vừa phục thầm. Đột nhiên hai ông cháu thấy người nọ quay lại vừa cười vừa hỏi:

- Phó đại hiệp cùng Uyển cô nương chắc kinh hoàng lắm thì phải?

Hai ông cháu ngăn người ra, lúc ấy bỗng Phó Uyển nhận ra giọng nói đó là của Tạ Vân Nhạc, mừng rỡ vô cùng. Nàng nhảy chồm tới nắm lấy vai Vân Nhạc lung lay một hồi và khúc khích cười:

- Vân đại ca... thì ra là anh...

Nàng không sao nói tiếp được nữa, hai mắt tròn tròn xoe, nước mắt tuôn ràn rụa.

Tình cảm chân thành này thật cảm động, Uyển cô nương không sao kiềm chế nổi cảm xúc nên mới bật ra tiếng khóc như vậy.

Thì ra từ khi chia tay ở Thái Nguyên đến giờ, Uyển cô nương không lúc nào không nhớ nhưng đến Vân Nhạc. Thâm tình đã lộ liễu như thế này thì còn hơn vạn lời nói...

Tạ Vân Nhạc cũng cảm động vô cùng, chàng cũng sụt rớt nước mắt. Lục Quan trông thấy Uyển cô nương cảm động như vậy liền đoán ra người trung niên xấu xí kia là ai rồi nên vuốt râu ha ha cả cười:

- Tạ thiếu hiệp! Lão không ngờ là thiếu hiệp! Nếu không có cháu Uyển nhi thì lão cũng không nhận ra được thiếu hiệp nữa.

Vân Nhạc cố nén lòng xúc cảm rồi vừa cười vừa đáp:

- Phó đại hiệp, hiện giờ thành Bắc Kinh đang lúc đại sự của các nhân vật võ lâm. Đại hiệp và Uyển cô nương không nên ở đó làm gì. Theo ý kiến của tại hạ thì hai vị nên đến ở tạm Hoàng Bích Sơn Trang tại núi Trường Bạch. Tối tháng ba tại hạ cần đến đó một phen rồi chúng ta cùng gặp tại nơi đó. Chẳng hay đại hiệp nghĩ sao?

Phó Lục Quan ngẫm nghĩ giây lát khẳng khái đáp:

- Cung Thiên Sơn với lão phu có quen biết nhau, nhân lúc này lão phu được đi du ngoạn Bạch Sơn Hắc Thủy một phen kể cũng thú vị nhưng còn cháu Thanh Nhi?

Vân Nhạc liền nói:

- Em Thanh Nhi giao cho tại hạ phụ trách, chừng nào tìm được em ấy, cháu sẽ bảo em đi Hoàng Bích Sơn Trang ngay.

Nói tới đó, chàng liền lấy Thái A Kiếm trên vai xuống và nói tiếp:

- Uyển cô nương, xin trao lại nguyên vật đây, đừng để cho người ta lấy trộm đi nữa nhé.

Phó Uyển hai má đỏ bừng, ngừng đầu lên liếc nhìn chàng, nước mắt lại trào ra vì nàng chưa kịp vui sum họp lại phải chia ly nhưng nàng vẫn phải gượng cười và đáp:

- Chị Triệu, chị Chu giờ đang phóng ngựa trên mục trường ở Sát Bắc, chẳng hay cần tiểu muội báo cho hai chị ấy biết anh ở đây không?

Vân Nhạc lắc đầu mỉm cười đáp:

- Anh mong em mời hai chị ấy cùng đi Hoàng Bích Sơn Trang và đừng nói là anh đang ở Bắc Kinh nhé?

Uyển cô nương gật đầu nhưng nàng không hiểu tại sao chàng không muốn cho hai người vợ lớn là họ Triệu và họ Chu biết chàng ở nơi đây. Lúc này nàng chỉ muốn trông lại bộ mặt anh tuấn của Vân Nhạc nhưng vì có ông nàng đứng bên cạnh nên nàng không tiện báo Vân Nhạc lộ mặt nạ ra cho nàng xem, nên nàng cứ đứng ngăn người ra dăm dăm nhìn mặt chàng. Vân Nhạc thấy vậy mỉm cười nói lảng:

- Phó đại hiệp, cũng may ngày tái ngộ của chúng ta cũng không xa lắm, vậy Phó đại hiệp và Uyển cô nương hãy lên đường đi.

Lục Quan biết Vân Nhạc ở Bắc Kinh thế nào cũng gây nên những chuyện kinh thiên động địa. Nếu mình và Uyển nhi ở lại sẽ làm bận chàng nên liền chấp tay chào chàng rồi đi liền.

Uyển cô nương vừa đi vừa quay lại nhìn, nước mắt tuôn trào. Chờ cho bóng dáng hai người mất hút, Vân Nhạc mới quay trở lại, thấy bên đường có một cái miếu thờ Sơn Thần, chàng liền từ từ đi vào. Một lát sau chàng lại đi ra cái trang thành một thanh niên có bộ mặt xấu xí hơn trước nữa.

Chưa tới giờ Mùi mà ở xướng chế khí giới của thành phố Bắc Kinh vẫn nhộn nhịp vô cùng mặc dầu mưa tuyết giá lạnh. Có nhiều khách sạn từ lâu nên giới võ lâm thường hay đến đây tụ tập.

Lúc ấy thiên hạ thái bình cho nên các trà lầu tửu quán thường thấy các người mang lồng chim đến để vừa ăn uống vừa nghe chim hót. Cũng có người suốt ngày chỉ vo tròn hai bi sắt trong bàn tay, đồng thời tửu quán nào cũng có những bọn hát xẩm hay hát rong đến hát cho khách nghe.

Hãy nói đến phạm điểm tên là Thanh Phong Lầu ở cuối phố, nằm về hướng nam. Đó là một tửu lầu rất lớn, người ta thấy cạnh cửa sổ ở trên lầu Thanh Phong có một thiếu niên mặt rất nhợt nhạt như người bệnh, môi sứt mất tí hí đang ngồi ăn uống và hình như đang nghĩ ngợi điều gì.

Tửu lầu này đặc biệt hơn các tửu lầu khác là tầng dưới thì ồn ào như họp chợ mà trên lầu thì yên lặng như tờ. Không phải trên lầu toàn là khách nhà nho nên mới được yên tĩnh như vậy, trái lại ở đây có bốn bàn lớn toàn những võ lâm đạo sĩ ngồi nơi đó.

Lại còn một điều lạ hơn nữa là có bàn khách ngồi xung quanh toàn là nhà sư và đạo sĩ.

Ngoài ra có hai cái bàn bày bát đĩa chén tách hần hoi mà không có ai ngồi cả. Thấy vậy ai cũng đoán ra sẽ có một bọn người nữa sắp tới.

Không phải là nơi đây cấm nói chuyện ồn ào nhưng lúc ấy chỉ thấy những người có mặt trên đó cứ rí tai thì thầm với nhau, vẻ mặt rất nghiêm trọng...

Trước khi khách của hai bàn nọ chưa tới, phổ ky đã lên khuyên những khách ngồi lẻ tẻ quanh đó nên dời xuống lầu ăn thì hơn nhưng riêng có thiếu niên xấu xí ngồi cạnh cửa sổ thì phổ ky nói thế nào chàng cũng không chịu nhường, cứ khẳng khái đòi ngồi chỗ đó. Cả chủ điểm lên van lơn, chàng cũng

không nghe.

Những võ lâm đạo sĩ ngồi ở mấy bàn lớn đều để ý đến thiếu niên nọ, thấy chàng ta ngoan cố như vậy ai nấy cũng đều ngạc nhiên vô cùng.

Bầu không khí yên lặng ấy duy trì không bao lâu, dưới lầu đã có tiếng chân người rầm rập, tiếp theo đó có bảy tám người sòng sọc lên. Người đi đầu là một ông già râu hoa râm tuổi trạc năm mươi, mặt đỏ như táo, thân hình vạm vỡ, tay trái đeo một thanh Nhạn Linh Đao, vai bên phải đeo một tấm ván trên có cắm tám chiếc đinh ba dài năm tấc. Thấy y đi thẳng tới trước bàn của một đạo sĩ và mấy nhà sư, lên tiếng giọng như chuông gióng:

- Thiếu Lâm Thần Tăng Pháp Nhất đại sư cũng tới đây à? Thực là không ngờ, như vậy đủ thấy bất cứ người nào cũng vậy, tu luyện đến mức tứ đại giai không thật rất hiếm.

Nói xong y lớn tiếng cười khi một hồi, lời nói của y hết sức mỉa mai. Người sư ngồi đầu bàn phải là một cao tăng mặt gầy gò, vẻ tao nhã nghe nói liền đứng dậy, hai tay chắp lên ngực, mảy xuôi nhăm nghiêng đôi mắt niệm câu A di đà Phật rồi ngồi xuống.

Thiếu niên mặt xấu xí nọ nghe thấy trong đó có sư Thiếu Lâm liền liếc mắt nhìn rồi quay đầu lại, bỗng chàng trợn mắt lên dòm thì ra mấy người theo sau ông già mặt đỏ có một thiếu nữ mặt đẹp như hoa nở vậy.

Thiếu niên nọ nhìn nàng một cái rồi yên lặng nhậu nhẹt như thường. Từ khi ông già mặt đỏ lên tới lầu, không khí lại càng nặng nề hơn và im lặng như tờ đến nỗi cây kim rơi cũng nghe. Ngay cả những tiếng ồn ào ở dưới lầu cũng yên lặng tức thì.

Bỗng có một đại hán tiến đến bàn của tên thanh niên xấu xí nọ, bước chân nhẹ đến nỗi khi đến gần mà thanh niên nọ không hề hay, đủ thấy khinh công của y đến mức nào rồi.

Người đó đứng trước mặt thanh niên xấu xí đó cười nhạt hỏi:

- Này, nếu ngài đã com no rượu say rồi thì xin tạm rời khỏi nơi đây vì chúng tôi phải ở đây bàn bạc, không muốn cho để cho người ngoài nghe thấy, xin ngài thông cảm cho.

Lời nói của người đó rất thành khẩn và lễ phép, thiếu niên xấu xí từ từ đứng dậy sắc mặt vẫn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không dám nhưng tại hạ có một việc này đang thắc mắc, xin ngài chỉ rõ cho. Có phải từ lâu này có thật là Thanh Phong Lâu phạm trang không?

Đại hán trung niên nghe chàng hỏi kỳ lạ như vậy không hiểu dụng ý của chàng ra sao nhưng cũng gật đầu đáp:

- Đúng, tiệm này chính là Thanh Phong Lâu phạm trang, chẳng hay các hạ hỏi như thế là có dụng ý gì?

Thiếu niên mặt xấu xí cười cuồng loạn một hồi rồi đáp:

- Đã nói là phạm trang thì dễ giải quyết lắm rồi, ai cũng biết những nơi từ lâu phạm điểm, người nào đến trước thì được ưu tiên, như vậy có lý nào ngài đuổi tôi được. Quý vị tụ họp sao không đi nơi khác mà cứ đến Thanh Phong Lâu phạm trang này làm gì? Hi hi, thực vô lý hết sức!

Người trung niên nọ bị chàng hỏi vặn bắt ngờ, không sao trả lời được, mặt đỏ bừng nhưng trước mặt bao nhiêu anh hùng võ lâm như thế khi nào y chịu lép vế. Y liền cả giận quát lớn:

- Tên tiểu tử này, ta đã đối đãi lễ phép với mi như thế mà mi không biết điều chút nào cả.

Nói xong y giờ chường bỏ mạnh vào vai thiếu niên xấu xí đó, thế chường mạnh và nhanh vô cùng.

Thanh niên mặt xấu xí mỉm cười, giờ chường trái ra điểm vào yếu huyệt ở bụng của đại hán và thị không đỡ chường của đại hán ấy.

Trung niên đại hán kinh hãi vô cùng, bàn tay phải không đánh xuống chàng nọ nữa mà trầm nhanh lại gạt tay đối phương.

Ngờ đâu thiếu niên nọ vừa lớn tiếng cười vừa vung tay phải ra nắm lấy cổ tay của đại hán và chỉ thấy chàng giật mình và hất mạnh một cái, thân hình của đại hán kia tung lên trên bàn của ông già mặt đỏ rồi.

Võ lâm quần hào đột nhiên cũng kinh hãi và la lớn vì họ biết đại hán trung niên kia là người rất có danh tiếng trong giang hồ, thế mà đầu chưa đầy một hiệp đã bị thiếu niên mặt xấu xí đánh bắn tung lên như vậy, làm sao họ không kinh hãi đến la lớn như thế được.

Ông già mặt đỏ liền đứng dậy đỡ lấy đại hán trung niên, sắc mặt hơi biến đổi.

Người thiếu nữ mặt đẹp như hoa nở trợn trừng hai mắt nhìn thanh niên xấu xí nọ, đột nhiên nàng nghĩ:

- Sao võ công của thiếu niên này tinh thâm đến thế nhưng sao bộ mặt y lại xấu xí như vậy?

Nàng nghĩ tới đó lại oán trách trời xanh sao bắt công như vậy.

Các đạo sĩ và lão tăng cũng đều liếc mắt nhìn rồi không biết người nào đã lớn tiếng nói:

- Không ngờ Triển Xí Báo Tử (con beo có cánh) Tu Đồng ngày hôm nay quả thực đã mọc lên hai cánh!

Quần hào nghe thấy lời nói đó đều tức cười. Trong khi đó ông già nọ đặt đại hán kia xuống, sắc mặt trở lại như thường và không thèm đếm xỉa đến thiếu niên mặt xấu xí kia nữa, chỉ đứng dậy nói:

- Hôm nay được các vị tiền bối đạo hữu nể mặt tiểu đệ mà y hẹn đến nơi Thanh Phong Lầu này, tiểu đệ cảm ơn vô cùng. Tiểu đệ giải thích về điểm tại sao không hợp ở tệ bảo mà lại phải mời quý vị lên trên Thanh Phong Lầu này.

Đó là tiểu đệ sợ quý bạn trong võ lâm hiểu lầm lão mô Âm Dương Truy Phong Mục Hành Dị mời quý vị tới Xa Hà Bảo thể nào lại chẳng có âm mưu gì cho nên tiểu đệ mới mời đến chỗ công cộng này để tỏ lòng thành của Mục mô.

Nói tới đây ông già ngừng giây lát để lấy giọng rồi tiếp:

- Tiểu đệ tới chậm thành ra thất lễ, vậy xin kính quý vị một chén trước để tạ lỗi.

Liền cầm chén rượu lên uống cạn. Thiếu niên mặt xấu xí nọ lẳng lặng ngồi uống rượu nhưng tai chàng vẫn lắng nghe câu chuyện của bọn kia. Chàng cũng biết cuộc họp này rất quan trọng.

Quả nhiên ông già mặt trắng, béo lùn ngồi ở phía trái tròn mắt đập bàn làm bắn tung bát đĩa lên, với giọng đầy giận dữ quát:

- Mục Báo Chủ, chúng tôi tới đây với mục đích giải quyết cuộc tranh chấp chứ không phải đến để uống rượu đâu. Nhân cơ hội này xin mời các bạn chứng minh dùm xem ai phải ai trái.

Nguyên mô là Hóa Nhân Kim Châu Lâm Mông may mắn nhặt được cuốn Vô Tướng Kim Cương Chưởng Kinh trên núi Man Giang, rồi mô đi qua Mật Vân huyện không ngờ lại bị Âm Dương Truy Phong Mục Hành Dị oai trấn Yên Vân tên tuổi lừng lẫy thế mà lại đưa bọn thủ hạ lấy trộm mất của mô.

Nhưng Lâm mô phát giác được liền đuổi theo đến ngoài bãi hoang thì đuổi kịp. Mục Hành Dị lại không nhận là lấy trộm mà bảo là nhặt được ở giữa đường cho nên mới xảy ra câu chuyện tranh chấp này.

Nói tới đây Lâm Mông tạm ngừng, liếc mắt nhìn cái bàn có bảy vị đạo sĩ và các sư đang ngồi, bỗng thay đổi thái độ rồi nói tiếp:

- Trong lúc chúng tôi đang tranh chấp và chưa giải quyết xong, bỗng thấy Võ Đang Tông Bách Đạo Nhân ở đâu đi tới. Các vị thử tưởng tượng xem đạo sĩ nói gì? Ý nói cuốn kinh đó chính y đánh rơi mất. Không ngờ Võ Đang Thất Đạo lừng danh thiên hạ như thế mà lại thốt ra những lời hạ lưu như vậy.

Lâm Mông vừa nói xong đã có một đạo sĩ gầy gò, cười nhạt hai tiếng.

Có lẽ người đó là Tông Bách cũng nên. Các hào kiệt võ lâm ngồi ở mấy bàn lân cận đưa mắt nhìn Tông Bách Đạo Nhân với vẻ miệt thị vì họ cho Tông Bách Đạo Nhân vô trung sinh hữu như vậy rất xúc phạm đến lễ luật giang hồ, cho nên ai cũng coi y là hạ lưu và xảo trá. Và lại Tông Bách Đạo Nhân ở trong giang hồ có địa vị và danh vọng càng không cho phép đạo nhân hành động như vậy.

Quần hào thấy Tông Bách Đạo Nhân không biện bạch gì cả mà chỉ mỉm cười thôi. Mọi người tưởng là y đuổi lý thật.

Lâm Mông lại càng đắc chí vì y thấy trên phân nửa số người ở đây bênh vực cho y, càng cao hứng càng thao thao bất tuyệt:

- Lúc ấy Lâm mô liền hỏi Tông Bách đạo trưởng rằng, cuốn kinh Vô Tướng Kim Cương Chưởng này là cổ vật của thiên môn, tại sao lại chạy đến nhà đạo sĩ các ngươi được?

Lời nói vừa dứt ra, quần hùng đều ha hả cả cười. Thiếu nữ điểm lệ ngồi nơi bàn Âm Dương Truy Phong cũng cười tít mắt.

Ái nấy là thiên tánh của con người, thiếu niên xấu xí nọ lại liếc nhìn nàng mấy lần.

Bỗng phát giác được tia nhìn ấy, nên nàng vụt nín cười, tỏ vẻ khó chịu.

Lâm Mông thấy lời nói của mình có lý nên quần hùng mới cả cười, đắc chí vuốt râu cười và nói tiếp:

- Lúc ấy Tông Bách đạo nhân trả lời rằng, tại sao bản đạo không biết cuốn kinh này là cổ vật của thiên môn? Cuốn Vô Tướng Kim Cương Chưởng là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự cất giấu ở Tầng Kinh Các tại chùa Thiếu Lâm, mười tám tháng trước đây không biết ai đã lấy trộm đi mất. Vì vậy Thiếu Lâm phải ra rất nhiều môn hạ đi khắp giang hồ tìm kiếm.

Võ Đang là đạo giáo nhưng tam giáo đồng quy và vì bảo trì chính khí của võ lâm nên Võ Đang chúng tôi phải tận lực, tận tâm ra tay tìm hộ cho phái Thiếu Lâm. Bản đạo vân du tứ hải và đã phát hiện ra cuốn kinh đó ở trong xác một tên giặc trên núi Hoàng Sơn. Bản đạo liền giữ lấy định trao trả cho phái Thiếu Lâm, không ngờ đi tới Mật Vân huyện bỗng rơi mất, chắc ngay lúc đó Lâm thí chủ nhặt được. Ngày hôm nay bản đạo chỉ mong Lâm thí chủ trao trả cho để bản đạo thành toàn công đức vô lượng đó.

Lời nói rất có lý. Tới khi Lâm mô hỏi lại cái xác của tên giặc ấy đạo trưởng phát giác ở nơi nào trên núi Hoàng Sơn và lúc ấy vào giờ nào? Và lại trong trường hợp này đạo trưởng nhặt được cuốn kinh đó hỏi lại từ Hà Nam đi Giang Tây, đạo trưởng lên Tung Sơn có phải gần hơn không? Tại sao đạo trưởng còn đến huyện Mật Vân để tìm? Đây quý vị thử xem hành động của Tông Bách Đạo Nhân có phải là tiểu nhân không? Không những Lâm mô khinh miệt mà chắc các vị có mặt ở đây cũng coi thường vị đạo sĩ của phái Võ Đang phải không?

Nói xong Lâm Mông tròn trừng hai mắt nhìn Tông Bách Đạo Nhân.

Lúc ấy Thất Đạo, Tứ Tăng đều nhắm mắt như nhập định vậy. Không ai nói năng gì cả và mọi người cũng không hay biết họ đang làm gì và nghĩ gì như vậy?

Thiếu niên mặt xấu xí nghĩ thầm:

- Lời nói của Tông Bách Đạo Nhân có thể nửa hư nửa thật vì hơn một năm nay, ta ở Kim Hoa Tam Anh Tiêu Cục có gặp Pháp Hoa đại sư của phái Thiếu Lâm và ông ta có đề cập đến Vô Tướng Kim Cương chương pháp nhưng không nói tới cuốn Vô Tướng Kim Cương

Chương Kinh thì chưa có ai lấy được. Bây giờ ba người, mỗi người nói một ý thật là khó giải quyết. Theo sự ước đoán của ta thì cả ba đều có những điều hiểu lầm mà nói sai đi. Cũng may ta là người ngoại cuộc, khỏi phải bận tâm vào việc này nhưng ta cũng cố nghe xem

Nghĩ đoạn chàng lại nhìn thiếu nữ kia, không ngờ đồng thời thiếu nữ nọ cũng đưa mắt nhìn chàng. Thấy thiếu niên xấu xí kia cứ liếc nhìn mình luôn, hai mắt đột nhiên lộ sát khí và nàng còn thấy thiếu niên đó hình như lại cười thầm mình nữa.

Lúc ấy có một đại hán cao lớn, vạm vỡ lên tiếng:

- Việc này theo sự nhận xét của tại hạ thì Tông Bách đạo trưởng có lẽ vì việc riêng chưa làm xong cho nên còn đem cuốn kinh đó đi qua Mật Vân, chờ khi làm xong việc rồi đạo trưởng mới lên Tung Sơn. Nếu làm cho lão anh hùng khiển trách như thế thì hơi thái quá một chút.

Hỏa Nhân Kim Châu Lâm Mông tròn trừng hai mắt lên cười nhạt rồi đáp:

- Từ lão sư nói sao dễ nghe thế? Nếu đúng như lời nói của lão sư thì Lâm mỗ nhất định được cuốn kinh trong núi Man Giang cũng giả dối cả phải không?

Đại hán nọ biết mình đã quá lời, mặt đỏ bừng ngượng nghịu không sao nói ra lời được.

Lúc ấy Xa Hà Báo Mục Hành Dị cả cười một hồi rồi nói:

- Các vị lão sư nghe xong những lời phần uất của Lâm huynh chắc thế nào cũng có một cảm giác thắc mắc vô cùng phải không? Theo lý mà nói thì Dị mỗ là đặc chủ của cuốn kinh đó, vậy lời lẽ này phải do Mục mỗ nói với Tông Bách đạo trưởng mới phải. Ngờ đâu Lâm huynh cướp lời la lớn làm Mục mỗ đứng cạnh lỡ khóc lỡ cười mà cũng không nói nên lời...

Y chưa nói dứt thì Lâm Mông đã tức giận đập mạnh xuống bàn đánh rầm một tiếng và nói:

- Mục lão sư sao thốt ra những lời phi lý đến thế? Cuốn kinh ấy vốn dĩ ở trong túi Lâm mỗ, bị Mục lão sư lấy trộm đi như vậy bảo sao Lâm mỗ cướp lời được?

Mục Hành Dị cười nhạt một tiếng, hai mắt trông rất xảo trá liếc nhìn quần hào một cái rồi nói:

- Lời nói của Lâm lão sư quá thiên vị, Mục mỗ tuy không phải là tay có tiếng tăm gì ở giang hồ nhưng cũng không đến nỗi bắt chước đàn bà, trẻ con ăn nói bậy bạ như thế đâu!

Lời nói của Mục Hành Dị mĩa mai hết sức khiến Lâm Mông xấu hổ vô cùng. Đột nhiên người ngồi cùng bàn Lâm Mông phi thân đến trước mặt Mục Hành Dị, thân hình nhanh vô cùng. Bỗng nghe một tiếng quát:

- Bước trở về đi!

Người vừa phi thân ban nãy, thân hình vừa tới giữa chừng đã bị đánh bật trở lại. Rất may Lâm Mông nhanh tay đỡ luôn, y mới không bị nguy hiểm nhưng mặt mày nhăn nhó như bị một thứ vô hình ám kinh đánh trúng, thân hình đau đớn vô cùng.

Thiếu niên mặt mày xấu xí thấy người ra chương đánh bật người kia là ông già đầu sói trông rất oai dũng. Sau khi ông già ấy phát chương đánh người nọ xong vẫn ngồi nguyên chỗ, thần sắc vẫn như thường.

Lâm Mông giận đến biến sắc mặt, tuy y đã nhận ra người nào ra chương đánh bạn mình rồi nhưng y chỉ đưa mắt lườm người đó chớ không dám làm gì.

Lúc ấy bầu không khí yên lặng như tờ, người nào người ấy ngồi yên không ai dám lên tiếng cả.

Thiếu niên mặt xấu xí trông thấy đại hán ban nãy bị chàng hất văng ra ngồi cạnh Mục Hành Dị, thỉnh thoảng lườm mình với mắt oán hận.

Thất Đạo, Tứ Tăng vẫn ngồi nhắm mắt, thấy vậy thiếu niên xấu xí cười thầm và thấy mấy người đó đối với mấy người đang cãi đây đó có thái độ không nghe cũng không hỏi gì cả. Như vậy tại sao họ lại còn dự vào cuộc tranh đấu cãi vã này làm gì?

Hoàn cảnh trầm lặng đó chỉ được một lát thôi thì có tiếng cười khúc khích phá tan.

Thì ra thiếu nữ diễm lệ thấy thái độ của quần hào không sao nhịn được cười.

Lúc ấy Mục Hành Dị đứng dậy chậm rãi nói:

- Vừa rồi được Nhất Nguyên cư sĩ Hồ lão tiên bối ra tay giải cứu Mục mỗ khỏi bị người dùng chưởng lực tấn công khiến Mục mỗ ghi lòng tạc dạ suốt đời.

Thiếu niên xấu xí nghe thấy Mục Hành Dị nói như vậy trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

- Không ngờ người này lại là Nhất Nguyên cư sĩ Hồ Cương. Theo lời Lôi Thiếu Tiên nói thì người này võ công rất cao, môn Nhất Nguyên Chân Khí của y độc bộ hải nội.

Năm xưa y ba lần lên núi Côn Luân, một mình đấu với Côn Luân Tứ Kỳ suất đảo lộn cả núi Côn Luân, vì thế tiếng tăm của y lừng lẫy giang hồ thì đột nhiên y ẩn cư một nơi. Tính ra từ đó đến giờ cả ba mươi năm nay chưa lộ mặt giang hồ. Ngày hôm nay sao lại hiện thân ở trên Thanh Phong Lâu này, như vậy chắc chuyện này không phải giản dị như thế đâu.

Không riêng gì thiếu niên xấu xí kinh hãi thầm mà người ngồi quanh đó cũng đều tò về kinh ngạc nốt. Lâm Mông lại bỗng vỗ mạnh xuống bàn quát lớn:

- Mục Hành Dị kia, đừng tưởng đem danh Nhất Nguyên ra mà dọa được hảo hán, với mỗ thì đừng có hòng nhé.

Lời nói của y hình như không coi Nhất Nguyên cư sĩ vào đâu.

Ngờ đâu Lâm Mông vừa dứt lời, đằng sau y đã có một làn khói bốc lên, đồng thời có hai đạo thanh quang nhanh như chớp nhắm vào Phong Vũ và Thiên Trụ yếu huyệt của y mà đâm tới.

Lâm Mông cũng là tay cao thủ sao lại không biết có người ám hại ở sau lưng mình nhưng khôn nổi phía trước mặt lại có cái bàn cản trở, nếu lùi lại phía sau thì không khác gì dẫn thân vào chỗ chết. Trong lúc nguy hiểm vô cùng, y liền tránh sang bên phải đề lên một người đang ngồi cạnh đó, tay trái ấn lên mặt bàn nhảy chéo ra ngoài ba thước, nhờ vậy mới tránh khỏi nguy hiểm.

Thiếu niên mặt xấu xí cũng phải kinh hãi, thì ra chàng nọ thấy người đánh lên Lâm Mông lại là thiếu nữ diễm lệ kia. Chàng thấy thân pháp của nàng nhanh như vậy thì không thể tưởng tượng được. Tay nàng cầm hai đoản kiếm dài không đầy một thước năm và thân kiếm lại ngoằn ngoèo.

Thật ra là món võ khí ấy trong võ lâm ít thấy, huống hồ vừa rồi thiếu nữ nọ ra tay quá dị vô cùng khiến quần hào có mặt kinh hãi hết sức.

Lâm Mông may mắn thoát được nguy hiểm nhưng ánh sáng xanh đỏ lại nhanh như chớp nhắm hai yếu huyệt ở trước ngực đâm tới.

Phải biết chưởng của Lâm Mông đã nổi danh mấy chục năm trời, lúc này liên tiếp bị tấn công như vậy khiến y cuống cả chân tay vì kiếm thế của đối phương nhanh quá sức tưởng tượng. Kiếm quang của địch tia hai luồng sức ngấm và lạnh khiến y có cảm giác không tự nhiên và suýt tắt thở. Thậm chí mặt của đối phương ra sao y cũng chưa được rõ mà đã bị kẻ địch dồn cho cuống chân tay nên y xấu hổ quá mức.

Đột nhiên y hét lớn một tiếng, gơ tay trái lên đỡ thế chưởng Kỳ Hình mà y đã được lừng danh võ lâm ra gỡ mạnh vào hai thanh kiếm của địch. Thế chưởng ấy sử dụng một cách khéo léo, chuyển bại thành thắng khiến các tay cao thủ có mặt tại đó cũng khen ngợi thầm.

Lúc ấy thiếu nữ diễm lệ đột nhiên thất thanh la lớn, nhảy lùi về phía sau, hai mắt tròn tròn, phùng má hét lớn:

- Ngươi... làm gì thế?

Thì ra Lâm Mông đỡ chưởng độc đáo đó ra gỡ ngang vào cán kiếm của nàng, nếu nàng không thu kiếm lại mà cứ đâm thẳng tới thì y bị thương nặng đồng thời cổ tay của nàng cũng bị chặt làm đôi tức thì. Vì thế nàng đành phải thu kiếm lại đề lùi mà tránh.

Lúc này Lâm Mông mới thấy mặt địch thủ của mình là một con nhỏ đẹp vô cùng, y lại càng tức giận khôn tả vì y là một người nổi danh mà lại suýt bị con nhỏ vô danh tiểu tốt đã thương trước mặt quần hào như vậy.

Lửa giận bốc lên, y không còn nghĩ gì nữa giờ chưởng lên nhắm vú trái của nàng mà đánh tới.

Miếng này phạm đại kỵ của võ lâm nhưng trong lúc tức giận Lâm Mông không còn nghĩ gì cả, đến khi ra tay tấn công y mới biết đánh vào bộ vị đó là không nên nhưng lúc ấy muốn thu thế lại cũng không còn kịp nữa vì ngón tay của y đã chạm phải đầu vú của thiếu nữ diễm lệ đó rồi.

Thiếu nữ diễm lệ như bị chạm phải rắn, sắc mặt tái mét, vội lùi về sau hai thước, lúc ấy hàng trăm con mắt đều nhìn vào cả hai người.

Lâm Mông tự biết đánh vào bộ vị đó là không phải nên mặt đỏ bừng nhưng cũng gượng quát lớn:

- Cô bé kia, lão phu với cô vô oán vô cừu, tại sao cô lại ra tay đánh lên như vậy? Lão phu thấy cô tuổi trẻ vô tri mới không hạ độc thủ. Cô hãy về ngồi yên chỗ, lão phu sẽ xá cho liền.

Thiếu nữ diễm lệ bị người lạ mó phải chỗ thần bí trước mặt mọi người, tức giận đến rơi nước mắt tuôn ra như mưa...

Nhất Nguyên cư sĩ Hồ Cương bỗng cười nhạt nói:

- Con gái mỗ xưa nay điều ngoa quen rồi, nay được Lâm huynh dạy bảo cho thật cảm ơn vô cùng. Nhưng tiểu nữ bị nhục quá nổi, chỉ trong ba ngày

Lâm lão sư không thoát được cái chết, thật đáng tiếc.

Nói xong Hồ Cương mỉm cười quay lại nói với thiếu nữ nọ:

- Lan nhi, con hãy về trước, việc gì cũng vậy trước công sau mới đến tư. Chờ giải quyết xong cuốn kinh Vô Tướng Kim Cương Chương với Lâm lão sư rồi hãy tính toán việc này sau!

Lâm Mông không ngờ người thiếu nữ đó lại là con gái của Nhất Nguyên cư sĩ. Lâm Mông nghe Hồ Cương nói như vậy sợ hãi đến váng cả óc, mắt nõ đom đóm không biết làm sao cho phải. Bỗng nghe thấy bốp một tiếng, thì ra thiếu nữ nọ tức giận khi nghe cha nói như thế giậm chân xuống sàn rồi phi tay tát cho Lâm Mông một cái bạt tai rồi mới ngoe nguẩy về chỗ ngồi, mồm vành lên tỏ vẻ tức tối vô cùng.

Lâm Mông thấy má bên phải đau rất vô cùng, vội đưa tay lên xoa má rồi gượng cười một tiếng và nói:

- Sự hiểu lầm này quá lớn, nếu tại hạ biết Hồ cô nương là tiểu nữ của lão tiền bối thì Lâm mỗ tào gan đến đâu cũng không dám ra tay như vậy, để lát nữa tại hạ sẽ xin chịu lỗi sau.

Nói tới đây y dừng lại trong giây lát rồi tiếp:

- Bây giờ sự lầm lỡ đó đã qua, Lâm mỗ...

Thiếu nữ diễm lệ bỗng tiếp lời lớn tiếng đáp:

- Ai bảo sự lầm đó đã qua rồi? Bây giờ không nghĩ tới chỗ chôn cất xác của người mà cứ bàn tán đến chuyện cuốn Kim Cương Chương làm gì? Gần chết mà cũng không hối cải!

Lâm Mông biết mối thù này đã kết thì khó giải ra được, sở dĩ nói như thế là cốt giữ thể diện đôi chút nhưng sự thật trong lòng y lo âu lắm, không biết cách gì để gỡ mối thù đó nhưng lúc này Hồ cô nương cứ lên tiếng áp bức như thế. Người luyện võ ai mà chả có tánh nóng, y liền biến sắc mặt ha hả cả cười một cái rồi đáp:

- Đại trượng phu có sợ gì cái chết đâu mà đến nỗi phải lo sợ như Hồ cô nương vừa nói. Tai họa đây có các vị trông thấy vừa rồi, Hồ cô nương không ra tay đánh lên mấy thế thì làm sao Lâm mỗ dám ra tay như thế? Cô nương cứ yên trí thể nào Lâm mỗ cũng có cách để cho cô nương khỏi phải phật lòng thì thôi.

Thiếu nữ diễm lệ cười nhạt một tiếng đáp:

- Cô nương sẽ chờ người.

Lúc ấy trên lầu Thanh Phong sắp đến giai đoạn như một cơn bão tới.

Quần hùng mỗi người đều có một ý nghĩ khác nhau nhưng trong lòng mỗi người đều gay cấn hết sức. Bề ngoài họ được mời tới để làm trọng tài nhưng dưới cục diện này làm gì có hai chữ công đạo được. Vẫn cái trò ích kỷ nghĩ đến tư lợi, kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu.

Thiếu niên xấu xí thấy việc xảy ra nơi đây không có liên can gì đến mình nên chàng không quan tâm đến, chỉ quan sát từng vẻ mặt của mỗi người một lượt rồi thôi.

Trên lầu đang yên lặng như tờ, bỗng có một tiếng nói “Vô Lượng Thọ Phật”, tiếng nói đó phá tan không khí trầm lặng và thiếu tự nhiên ấy đi.

Tông Bách Đạo Nhân đứng dậy với vẻ nghiêm nghị nói:

- Chính ra là bản đạo không muốn nói nhiều làm gì nhưng suy đi tính lại nếu không nói ra thì quý vị thí chủ không rõ chân tướng mà hiểu lầm phái Võ Đang chúng tôi thì lúc ấy bản đạo dù có một trăm cái miệng đi chăng nữa thì cũng khó mà giải thích kịp. Lúc này Lâm thí chủ dám bảo bản đạo nhạo cợt cuốn kinh trên núi Hoàng Sơn câu chuyện ấy không đúng với sự thật và còn hẹn Mục thí chủ ngày hôm nay đến đây để chứng tỏ câu chuyện đó.

Vì thế Lâm thí chủ mới mời mời Nhạn Hồi, thí chủ của phái Hằng Sơn ra làm trọng tài. Sự thật cuốn kinh này là của ai, cho nên...

Nói tới đây lão đạo sĩ đưa mắt nhìn tứ phía rồi nói:

- Bản đạo liền phi thư đi mời bốn đại hộ pháp đại sư ở liên tọa của phái Thiếu Lâm đến.

Thần tăng Pháp Nhất đại sư không muốn vì sự mất cuốn kinh của phái Thiếu Lâm mà sau này gây bao nhiêu trận phong ba bão táp trong giới võ lâm. Vì cuốn chương kinh này nếu ai chưa luyện được hai mươi năm bốn môn tâm pháp của phái Thiếu Lâm, phá tan được Sinh Tử Huyền Quan thì không sao luyện tập được những thế chương đó cho nên bản đạo mới bảo Mục và Lâm hai vị thí chủ có lấy được cuốn này cũng vô ích, thả trả lại cho phái Thiếu Lâm để khỏi tranh chấp và còn giữ được đạo nghĩa võ lâm, như vậy có phải tốt hơn không?

Nói đến đây, lão đạo sĩ liếc nhìn Lâm Mông, vẻ mặt lạnh lùng và nói tiếp:

- Không ngờ Lâm thí chủ lại định làm lớn chuyện và thúc giục Cao Ly Tổng Sơn Tứ Ma, Tàn Trung Song Quái, Cung Môn Nhị Kiệt ra tay đối phó với các võ lâm chính phái. Lâm thí chủ còn nói bốn vị đại sư của Thiếu Lâm với bản đạo tới Bắc Kinh là có mưu mô khác và còn bảo bản đạo sẽ liên hiệp

các môn phái ở Trung Nguyên, không muốn cho các tà ma ngoại đạo của họ được sinh sống ở Trung Nguyên.

Đây, mưu mô của Lâm thí chủ như thế, quý vị bảo có vô si không? Cao Ly Tổng Sơn Tứ Ma không hiểu rõ sự thật liền tin ngay lời của Lâm thí chủ. Tối hôm qua, Tứ Ma cùng ra tay tập kích Thiếu Lâm bốn vị đại sư, giết chết Tùng Lâm, Tùng Vân hai vị môn hạ nhất đời của Thiếu Lâm tại chỗ. Đang lúc ấy bỗng có một thằng bé họ Phó đang bị Thảm Thượng Cửu lão sư ở trong phủ Tam Bối Tử đánh đuổi. Bốn vị đại sư vì lòng từ bi ra tay cứu thằng nhỏ họ Phó ấy.

Không ngờ Thảm Thượng Cửu lại hiểu lầm là bốn vị đại sư của phái Thiếu Lâm định tâm ra tay cản trở cho nên Thảm lão sư mới nhân buổi họp hôm nay định hẹn ước một địa điểm, bề ngoài lấy danh nghĩa là dùng võ để hội họp bạn hữu nhưng thực sự bên trong thì

Thảm lão sư định bắt giam hết chúng ta. Cho nên hiện thời cuốn chương kinh không phải là chủ yếu nữa mà là vấn đề chúng ta phải nghĩ cách làm thế nào để đối phó trận tai kiếp máu tanh sắp diễn ra. Lời của bản đạo chỉ có thể thôi, mong các vị thí chủ hãy tự suy xét lấy.

Nói xong lão đạo sĩ lại ngồi nhắm nghiền mắt lại.

Lúc ấy quần hùng đều kinh hãi kêu ủa một tiếng, có già phân nửa số người trợn mắt có vẻ giận dữ nhìn Lâm Mông.

Thiếu niên xấu xí nghe thấy Phó Thanh được Thiếu Lâm đại sư cứu giúp, trong lòng khoan khoái vô cùng nhưng chàng lại nghe thấy Ác Sư Gia Thảm Thượng Cửu liên hiệp Cao Ly Tổng Sơn Tứ Ma các người gây thù gây hận với các đại môn phái ở Trung Nguyên nên chàng tức giận vô cùng.

Lúc ấy Lâm Mông trên mặt không lộ chút sợ hãi nào mà còn ra vẻ tự đắc là khác.

Nhất Nguyên cư sĩ Hồ Cương lớn tiếng cười và nói:

- Lão tuy không phải là chính phái xuất thân nhưng lão thấy Cao Ly Tổng Sơn Tứ Ma với bọn Tàn Trung Song Quái làm bộ làm phách như vậy, lão thấy chướng mắt lắm. Chờ lát nữa bọn chúng tới đây lão cũng phải đo lường xem tài ba của chúng cao siêu đến đâu?

Đột nhiên ở cầu thang có tiếng chân vang lên rất dồn dập, tiếp theo đó có mấy người xông lên.

Thiếu niên xấu xí trông thấy mấy người đó kinh hãi vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Đon Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lầu Thanh Phong cường bách phó hội Thái Sơn

Thì ra mấy người ở dưới nhà lên là Ác Sư Gia Thảm Thượng Cửu và Thiên Ngoại Tam Tôn Giả, ba tên này đã bị sư phụ chúng đánh rơi xuống vực thẳm, rồi mất tích luôn. Không ngờ bây giờ chúng lại xuất hiện ở nơi đây.

Sau mấy tên đó là Cao Ly Cống Sơn Tứ Lão, Tàn Trung Song Quái, còn người đi sau cùng là Tam Tuyết Quái Khất Mạnh Trọng Kha.

Người mà khiến thiếu niên xấu xí kinh hãi, không phải là Thiên Ngoại Tam Tôn Giả và Cao Ly Cống Sơn Tứ Lão mà lại là Tam Tuyết Quái Khất Mạnh Trọng Kha vì chàng không biết lập trường của y ra sao, hay là bề ngoài thì y đứng về phe Thảm Thượng Cửu rồi ngầm ngầm làm việc cho Cái Bang hoặc y bắt cả hai tay, đứng giữa thủ lợi. Nhưng chàng nghĩ kỹ lại:

- Trước khi ta hiểu lập trường của y thì ta nên cẩn thận thì hơn.

Thấy Cao Ly Cống Sơn Tứ Lão hiện thân, Lâm Mông và Mục Hành Dị cùng mấy tên thủ hạ vội đứng dậy nghênh đón còn các người khác vẫn ngồi yên như thường.

Cao Ly Cống Sơn Tứ Lão thấy vậy không vui, đưa mắt liếc các bàn có bốn sư và bảy đạo sĩ ngồi, tỏ vẻ hậm hực và mắt của chúng đều lộ sát khí.

Tứ Lão đó vốn là người Mèo, anh em cùng cha khác mẹ, sau chúng được một dị nhân thu làm môn hạ. Dị nhân thấy họ Mèo của chúng khó nghe, nên mới đổi thành họ Hoa và lấy Vũ Trụ Hồng Hoang làm bốn cái tên của bốn anh em.

Hoa Vũ đưa mắt nhìn Pháp Nhất đại sư cười nhạt và nói:

- Thế ra con lừa Pháp Nhất cũng ở đây đỡ đầu cho chúng, thảo nào những tay tiểu bối kia mới vô lễ với anh em lão như vậy?

Ngờ đâu Tứ Tăng Thất Đạo vẫn nhắm mắt nhập định, làm như không nghe thấy mấy câu nói vừa rồi của Hoa Vũ vậy. Hoa Vũ liếc thấy Hồ Cương mặt hơi lộ kinh ngạc, nhưng y lại hớn hờ cả cười và nói:

- Không ngờ Hồ cư sĩ lại chịu bước chân ra cửa rồi. Tại sao người bạn thân của Hồ cư sĩ là Trương Thái Hư sao không thấy có mặt ở đây thế?

Hồ cư sĩ vẫn ngồi yên, mỉm cười đáp:

- Nếu Tường Đồ Long tới đây thì các người đã sớm cụp đuôi chuồn thẳng rồi đâu dám lên Thanh Phong Lâu này nữa.

Hoa Vũ cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Chưa chắc!

Lâm Mông với Mục Hành Dị đã sửa soạn sẵn một mâm tiệc cho những người tới sau đó. Lúc ấy Kim Nguyệt Tôn Giả dùng tiếng Hán rất thông thạo, lên tiếng nói:

- Nghe nói Mục Bảo Chủ với Lâm lão sư vì Chương Kinh Đồ bỏ sọt rác mà xảy ra sự tranh chấp như vậy. Sự thật các người hà tất phải mất thì giờ một cách vô ích như thế làm gì?

Các người nên biết hiện giờ võ học của Thiếu Lâm đã đi đến chốn suy đồi, khi nào bằng được Thiền Môn tuyệt học của Thượng Môn Thiên Trúc chúng ta. Riêng ba tờ Bồ Đề Bối Diệp Chân Kinh của tiên sư ta nhất được mới thực là tinh anh, tập trung hết mọi võ học của thiên hạ. Không may tiên sư Đàm Thượng Nhân ở trên Tử Lâu Phong bị tẩu hỏa nhập ma.

Lúc bấy giờ có tên Quái Thủ Thụ Sinh người mà đã bị các giới võ lâm của quý quốc khinh thị thừa cơ lấy trộm mất ba tờ chân kinh ấy đi, và y còn lên giờ độc thủ khiến tiên sư bất trị mà chết.

Nếu có vị lão sư nào vui lòng chỉ điểm hành tung của tên Dư Vân đó, hay là bằng lòng liên hiệp với anh em bản tăng, bắt sống được y, thì bản tăng bằng lòng chia ba tờ Diệp Chân Kinh để cùng nhau hưởng, vậy quý vị nghĩ sao?

Thiếu niên xấu xí, mặt lộ sát khí, khiến ai trông thấy cũng phải sợ. Không cần nói rõ, quý vị cũng biết thiếu niên xấu xí đó là hóa thân của Vân Nhạc rồi. Trong hai năm nay chàng lẩn lộn trong giang hồ cũng trải qua khá nhiều kinh nghiệm và lịch duyệt cũng tăng không ít. Tuy chàng có tính tự cao tự đại, nhưng đó cũng là tính chung của mọi người tuổi trẻ, khi làm việc thường không kiểm chế nổi tình cảm của mình. Đôi mắt long lánh của chàng khiến ai cũng sinh nghi.

Thảm Thượng Cửu vừa vào đã luôn luôn chú ý đến thiếu niên mặt xấu xí đó, vì y thấy tại sao chỉ có một mình thiếu niên này ngồi một bàn như vậy.

Đồng thời y lại thấy đôi mắt thiếu niên đó thật lợi hại, nhưng y không biết thiếu niên nọ là ai. Y vội hỏi khẽ Mục Hành Dị rằng:

- Thiếu niên này là ai thế?

Mục Hành Dị lắc đầu tỏ vẻ không biết. Thảm Thượng Cửu liếc mắt nhìn thiếu niên xấu xí hai lần, rồi cúi đầu ngẫm nghĩ:

- Không biết y nghĩ quý kẻ gì đây?

Lúc ấy Nhất Nguyên cư sĩ Hồi Cương bỗng ha hả cười nói:

- Mục Bảo Chủ ngày hôm nay là chủ nhân buổi họp này, sao không giới thiệu cho lão được biết ba vị đại sư này, vì lão mắt kém không nhận ra lai lịch ba vị ấy, xin thứ lỗi cho.

Mục Hành Dị “ừ” một tiếng rồi tự mắng:

- Mục mỡ đáng chết thực, chỉ vì cao hứng nhất thời mà quên giới thiệu với các vị.

Nói xong y cả cười một hồi rồi nói tiếp:

- Thưa các quý vị, ba vị này là nhất đại tôn sư ở chùa Kim Lưu Ly tại Trung Thiên Trúc đã vang danh Tây Vực, tức là Thiên Ngoại Tam Tôn Giả Kim Nguyệt, Minh Nguyệt và Ngân Nguyệt ba vị đại sư.

Y vừa nói dứt đã nghe thấy Kim Nguyệt Tôn Giả thét một tiếng, tiếng thét đó có vẻ đau đớn vô cùng, khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hồn. Mọi người thấy y nhảy lên cao rồi như chiếc diều đứt dây ngã nằm sấp xuống ván lầu.

Y rơi xuống quá mạnh, làm cả Thanh Phong Lâu rung động, bụi bay tứ tung.

Ngân Nguyệt, Minh Nguyệt hai tôn giả thấy người anh như vậy, sợ Kim Nguyệt có xảy ra chuyện gì hay bị người ám hại. Hai người định đến gần khám, nhưng chưa đến đã thấy Kim Nguyệt nhảy phắt lên cười. Tiếng cười đau khổ rồi lắng lặng quay về chỗ cũ.

Ngân Nguyệt thấy người anh như vậy trong lòng ngờ vực vô cùng, nhưng chưa tiện lên tiếng hỏi, chỉ chăm chú nhìn vào mặt Kim Nguyệt như chờ đợi y cho biết nguyên nhân tại sao.

Trong lúc ấy thiếu nữ diễm lệ khúc khích cười và nói:

- Nhất đại tôn sư ở Tây Vực khiến Trung Nguyên hậu học này kính ngưỡng vô sự cùng, nhưng theo sự vừa rồi mà xét đoán thì ba vị đại sư không nên

tranh với các môn phái ở Trung Nguyên vì khí hậu và phong thổ ở nơi đây hình như không hợp với ba vị thì phải. Nhờ lúc đang chiến đấu mà bị kinh phong nổi lên, mất hết công lực thì bị đả thương ngay, võ lâm Trung Nguyên không sao gánh vác nổi trách nhiệm nặng nề đó.

Quần hào nghe nàng nói như vậy đều cả cười, Thiên Ngoại Tam Tôn Giả xấu hổ vô cùng, sắc mặt lúc đỏ lúc xanh biến đổi luôn luôn. Tứ Tăng Thất Đạo vì cái ngã của Kim

Nguyệt Tôn Giả rất mạnh nên mười một vị đó đều mở mắt ra và mồm tùm tùm cười. Kim Nguyệt Tôn Giả xấu hổ quá, cả giận quát lớn một tiếng, giương hai tay nhảy tới bàn của thiếu nữ diễm lệ, vỗ luôn vào vai nàng, thân hình nhanh như điện. Ngờ đâu Thẩm Thượng Cửu còn nhanh hơn Kim Nguyệt Tôn Giả đã nhảy đến trước và giờ hai tay lên đỡ lấy cánh tay Kim Nguyệt Tôn Giả, vì dùng sức quá mạnh nên cả hai cũng đều bắn ra sau hai bước và đồng thời khí huyết bị đảo ngược lên nữa.

Thiếu nữ diễm lệ đã đề phòng trước, cho nên khi thấy Kim Nguyệt Tôn Giả vừa giương tay ra định tấn công mình, thì nàng đã lên tới phía sau Pháp Nhất Đại sư. Với vẻ mặt trông rất hiền từ, Trưởng Pháp Đại Sư nói:

- Con bé này thông minh, không trốn ở sau lệnh tôn mà núp ở sau bàn tăng, chắc cô có dụng ý khác phải không?

Thiếu nữ diễm lệ vừa vuốt mái tóc vừa nũng nịu cười đáp:

- Hậu bối không muốn giấu giếm lão sư phụ, hậu bối chỉ muốn kiến thức võ học của phái Thiếu Lâm thôi chứ không có dụng ý gì khác cả.

Pháp Nhất đại sư ha hả cả cười rồi đứng dậy đi đến trước Thẩm Thượng Cửu và Kim Nguyệt Tôn Giả.

Thượng Cửu và Kim Nguyệt vị vừa rồi cả hai dùng quá sức, khí huyết đảo lộn nên cả hai đứng yên vận lại chân khí. Dù sao Pháp Nhất đại sư cũng là cao tăng nhất đời, không muốn nhân lúc người ta đang nguy hiểm mà tấn công ngay, cho nên lão tăng đến cách hai người năm bước dừng lại và vuốt râu cười.

Quần hào có mặt tại đó đều là những tay cao thủ trứ danh lúc này thấy Thiếu Lâm cao tăng có một mình bước ra như vậy tất không phải chuyện tầm thường, nên ai nấy cũng đều yên lặng chờ xem sự thể ra sao?

Thẩm Thượng Cửu đã điều vận chân khí xong, nhếch mép cười giọng gian xảo và hỏi:

- Ngày hôm nay được gặp mặt đại sư lần này nữa là hai lần, kể ra chúng ta có duyên với nhau đấy. Có phải đại sư có lời chỉ bảo tại hạ phải không?

Pháp Nhất đại sư vãi chào:

- A di đà Phật, bàn tăng là người tu hành, không tranh chấp với người đời bao giờ, chỉ tự hổ thẹn linh đài chưa được thanh tịnh lại bước chân vào trần thế đa sự này, bàn tăng có tài ba gì đâu mà dám chỉ điểm thí chủ. Bàn tăng chợt nhớ ra một việc phải nói với thí chủ mà thôi.

Nói xong Pháp Nhất mỉm cười. Thẩm Thượng Cửu nghi ngờ vô cùng, không hiểu lão tăng Thiếu Lâm định nói gì với mình. Pháp Nhất đại sư mỉm cười nói tiếp:

- Mười năm trước ngẫu nhiên bàn tăng lên Thiên Sơn du ngoạn vừa gặp được danh túc của phái Thiên Sơn là Vô Lượng đại sư. Lúc ấy bàn đạo đang vào tuổi tráng niên, được đại sư chỉ điểm cho phật lý, nhờ vậy bàn đạo mới khỏi lạc đường, lầm lỗi nên mới có được ngày nay.

Những điều đó đều được Vô Lượng đại sư ban cho. Ngay hôm đại sư tọa hóa bàn đạo cũng được may mắn đứng hầu tại đó. Trước khi thành Phật, đại sư có trăng trối lại với bàn tăng rằng đại sư chỉ có một đồ đệ thôi, nhưng vì thấy tính y bất chính, nên mới đuổi xuống núi, sau nghe phong phanh người đó đã giúp việc cho những kẻ gian ác.

Sở dĩ y được ung dung ở pháp ngoại là vì Vô Lượng đại sư không muốn bước chân vào giới tục trần nữa. Đại sư mới nhờ bàn tăng chuyển cáo cho người đó. Xưa nay bàn tăng chỉ nghĩ đến hai chữ từ bi thôi, nên mới nghĩ trên đời không có kẻ ác nào không biết hối cải cả, cho nên bàn tăng không đi kiếm người đó mà chuyển cáo là thế. Người đó là ai chắc thí chủ đã biết rồi.

Nói xong Đại sư mỉm cười, Thẩm Thượng Cửu nghe hòa thượng nói xong, y xám mặt lại.

Quần hùng nghe xong biết ngay đó là Thẩm Thượng Cửu, Pháp Nhất đại sư là người trung hậu cho nên không nói trắng ra thôi.

Thiếu niên mặt xấu xí nghĩ thầm:

- Giả sử Vô Lượng đại sư là sư huynh của sư tổ ta thì Thẩm Thượng Cửu cũng là bề trên của ta. Lại nhất là ân sư của ta sao không nhắc nhở đến chuyện của sư môn cho ta hay.

Và lại võ học của bốn môn uyên bác tinh thâm như vậy tại sao từ xưa đến nay võ lâm không nhắc đến phái Thiên Sơn như thế, hay là sư tổ mình không muốn sáng lập môn phái sợ đẩy đưa vào trong tục trần nên mới kín đáo như thế để khỏi phiền lụy.

Lúc ấy Thẩm Thượng Cửu đã định thần lại, vẫn cười gian xảo như trước và đáp:

- Đại sư nói rất có lý nhưng Thẩm mỗ không phải là người đó. Nhưng dù sao Thẩm mỗ cũng cảm ơn đại sư có lòng tốt như vậy.

Pháp Nhất đại sư hơi cau đôi mày, quay lại nói với Mục Hành Dị rằng:

- Mục thí chủ, nếu cuốn chương kinh thí chủ có lấy được cũng vô dụng, xin ban lại cho bản tăng sẽ lên núi ngay.

Cao Ly Công Sơn Đại Ma đột nhiên cười khà khà một cách quái dị và nói:

- Pháp Nhất, người nói như đùa vậy, lúc đầu thì bảo chúng ta là tà ma ngoại đạo, cần phải đuổi ra ngoài giới võ lâm. Lúc này lại biết sự khó dễ mà rút lui, nhưng việc này không dễ cho người muốn sao thì được đâu, trừ phi người phải đấu một trận, xem ai mạnh thì sống mà yếu thì chết, bằng không cửu đại môn phái của các người từ nay không được yên đâu.

Pháp Nhất cũng lớn tiếng cười, hai mắt lóng lánh, trông oai nghi vô cùng và đáp:

- Nếu Hoa thí chủ nói như vậy thì bản tăng cũng xin nhận lời. Muốn đấu như thế nào thí chủ cứ nói cả ra. Phật đã dạy “Nếu ta không vào địa ngục thì còn ai vào đấy nữa?”. Bản tăng đành phải vì chúng sinh mà xả thân vào địa ngục vậy.

Nói xong, Đại sư lớn tiếng cả cười một hồi, Thảm Thượng Cửu cũng cười theo và nói:

- Hai vị hà tất phải nói đấu đến chí tử làm gì. Chúng ta sao không nói những trận đấu đó chỉ là để nghiên cứu võ học với nhau thôi.

Từ xưa tà chính vẫn không đứng ngang nhau được, nếu ngày hôm nay cả hai cùng chịu hòa thì sau này cũng có ngày nổ bùng, chi bằng giải quyết ngay đi thì hơn.

Nhất Nguyên cư sĩ Hồ Cương tiếp lời:

- Dù có nói gì đi chăng nữa thì câu chuyện đó vẫn nguyên như cũ. Họ Thảm kia, có phải người tự nhận là nhân vật của tà phái không?

Thảm Thượng Cửu sầm nét mặt đáp:

- Tà chính, hai tiếng ấy không có giới hạn gì để phân biệt rõ rệt cả. Chỉ xem tính người mà định thôi. Bây giờ chúng ta không cần lý luận việc đó làm gì. Thảm mỗ có kế hoạch này, hiện giờ Cái Bang đang chia rẽ Nam Bắc.

Vào ngày mồng ba tháng ba có cuộc đấu võ trên Thượng Nhân Phong tại núi Thái Sơn.

Nếu bên nào thắng thì được nắm quyền trông coi cả thiên hạ. Các vị lão sư sao không nhân cơ hội đó mà phân định thắng bại. Thảm mỗ lúc ấy cũng được thưởng thứ tài nghệ của các anh hùng thiên hạ, như vậy có hơn không?

Hồ Cương cả cười một hồi liền đáp:

- Tên nhãi này giỏi thật, định rủ chúng ta đến đó để bắt cả cả lưới phải không? Nhưng khi nào lại để cho người được toại nguyện. Dù sao lão đây thể nào cũng tới Thái Sơn dự đại hội để xem người còn giờ trò quý gì? Hiện giờ vấn đề chúng ta cần giải quyết là cuốn chương kinh.

Sắc mặt Thảm Thượng Cửu không thay đổi, cũng với nụ cười gian xảo nói:

- Đại hội Thái Sơn hoàn toàn do tâm ý của Hoa đại hiệp, còn tâm ý các vị có đi hay không thì tùy tiện. Cuốn chương kinh này bây giờ tạm thời đưa cho Hoa đại hiệp bảo quản.

Pháp Nhất đại sư nóng lòng muốn lấy lại cuốn chương kinh đó thì ngày mai mời đại sư giá lâm Ngọc Toàn Sơn, Hoa đại hiệp sẽ đợi chờ ở đó.

Pháp Nhất đại sư liền trả lời:

- Bản tăng sẽ tới.

Nói xong Đại sư quay mình đi liền.

Thế rồi, bốn tăng và bảy đạo sĩ liền lần lượt xuống lầu đi ngay.

Lúc ấy thanh niên cảm chén lên, lớn tiếng ngâm nga:

Ngày tháng vốn dài đằng đặc,

Chỉ có kẻ ngu mới chẳng thấy cửu trường...

Giọng ngâm nga của chàng rất du dương, nhưng khi lọt vào tai quần hùng lại tựa như tiếng chuông vang lừng vậy, nên ai nấy đều cảm thích vô cùng.

Kim Nguyệt Tôn Giả vừa rời khỏi chỗ ngồi, đã thấy ba con ong bay tới nhằm ba yếu huyệt ở phía sau mà đốt. Y kinh hoàng đến mất hết hồn vía nên mới nhảy lên như thế.

Rồi y cảm thấy người tê buốt vô cùng, không sao chịu đựng nổi. Tới khi y ngồi về nguyên chỗ, vẫn cảm thấy mình mấy khó chịu hết sức. Một lát lâu, y

mới thấy như thường, liền tự nghĩ:

- Bình sinh ta có bệnh kỳ lạ ấy đâu? Tại sao ngày hôm nay lại thất thường như thế? Hay là con ma Bảo Đàm điểm trúng Thiên Phù huyết của ta rồi lâu ngày tích tụ máu cản trở khí huyết nên mới sinh ra chứng bệnh này chăng?

Nghĩ tới đây, y lại sức nghĩ tiếp:

- Không có lẽ, ta tạm bế Thiên Phù huyết lại, ngoài công lực của ta không thể luyện tới mức đạt đến thập nhị tầng lầu ra thì không có cái gì là có hại cả. Tại sao tích huyết ấy lại chạy tới ba yếu huyết ở đằng sau ta được? Sao Ngân Nguyệt và Minh Nguyệt lại không mắc phải chứng bệnh ấy? Hay là có người ra tay hại ngầm chăng?

Càng nghĩ y càng sinh nghi, liền quay lại phía sau. Y trông thấy một thiếu niên xấu xí đang ngồi một mình cạnh chiếc bàn con đang nhovn miệng cười. Y không xác nhận là thiếu niên đó đã ra tay, và lại lên tiếng lúc này thì mất hết sĩ diện của mình ngay. Vì vậy y mới làm thinh là thế.

Lúc này y bỗng thấy thiếu niên ấy ngâm nga hai câu thơ bao hàm thiên cơ rất sâu sắc, âm lượng tuy không nặng lắm, nhưng tiếng ngâm đó lọt vào tai y thấy như bị kim châm, hiển nhiên thiếu niên ấy nội công đã tới mức thượng thừa rồi. Nên y mới gọi Thẩm Thượng Cửu vừa nhìn thiếu niên kia cười thầm.

Thấy sắc mặt của Thẩm Thượng Cửu, thiếu nữ diễm lệ biết ngay tên ác sư gia thế nào cũng có hành động bất lợi cho thiếu niên mặt xấu xí kia, tuy nàng không ưa gì thiếu niên ấy nhưng nàng không ghét chàng như tên ác sư gia nọ. Hồ Cương trông thấy thần sắc của con gái như vậy, biết ngay nàng sắp ra tay phá bình cái gì đây, nhưng vẫn tỏ ra điềm nhiên để xem con gái mình sẽ làm trò gì?

Quý vị nên rõ, Nhất Nguyên cư sĩ Hồ Cương với Đồ Long cư sĩ Tường Thái Hư hai người nổi danh từ bốn mươi năm về trước, nhưng chỉ đi lại ngoài bãi hoang thối, chớ hai người không hề vào Trung Nguyên bao giờ.

Nhưng một năm sau, không hiểu tại sao Hồ Cương, một mình xông lên trên núi Côn Luân ba lần, cùng Côn Luân Tứ Kỳ đấu ba ngày ba đêm. Bề ngoài hai bên tuy không ai hơn thua, nhưng sự thật Nhất Nguyên cư sĩ đã suýt làm đảo lộn cả núi ấy đi. Trải qua trận chiến, tiếng tăm của Hồ Cương đã chấn động cả võ lâm ở Trung Nguyên.

Hồ Cương với Tường Thái Hư tuy cùng ở một nơi, nhưng người nào cũng thích đơn độc hành động nên không ai can thiệp đến chuyện của ai cả.

Võ lâm đồng đạo đều công nhận võ công của Hồ, Tường hai người đã tới mức thượng thừa rồi. Hiện giờ trong võ lâm chỉ có mấy tay cao thủ là ngang tay với hai người đó thôi.

Ba mươi năm trước đây, Tường Thái Hư thường lộ mặt trên giang hồ, Hồ Cương thì ẩn tích từ đó. Trong võ lâm đồng đạo phao tin đồn là Hồ Cương bị kích thích một việc gì, chán nản sự đời, đã ẩn vào trong thâm sơn để tu hành rồi.

Nhưng các đồng đạo trong võ lâm có ai biết Hồ Cương mới lấy vợ, khi nào nhàn rỗi là hai vợ chồng y đi du ngoạn sơn thủy. Sau đó hai vợ chồng lại dọn nhà tới Bách Hạnh Lãnh bên bờ sông Dương Ngịch, không cho người bạn thân như anh em ruột là Thái Hư hay, nên giang hồ mới đồn đại như trên là thế.

Hai vợ chồng Hồ Cương rất thương yêu nhau, nhưng cảnh đẹp bất trường tồn. Sau một lần tiểu sản, vợ y lại bị băng huyết, chữa mãi nhưng không khỏi. Hồ Cương phải dùng hết tất cả các phương pháp mới bảo toàn tính mạng của vợ nhưng từ đó trở đi, vợ y cứ nằm liệt trên giường, không hề bước chân đi đâu được.

Hồ Cương đau lòng hết sức, vì dòng dõi nhà y đời nào cũng con một, y chỉ mong làm sao sinh được đứa con trai để nối dòng. Ngờ đâu vợ y có thai được ba tháng lại bị tiểu sản như vậy, nên y chán nản vô cùng.

Từ đó trở đi, hai vợ chồng Hồ Cương rầu rĩ vô cùng, suốt ngày chỉ than ngán thở dài.

Sau đó có người bạn cho y một cái toa thuốc, nhưng có mười mấy vị thuốc trong toa phải đi sâu vào trong thâm sơn đại trạch mới kiếm ra được. Y liền kiếm một vú già để hầu hạ người vợ rồi y mới hạ sơn đi khắp mọi nơi để kiếm cho ra những vị thuốc đó đem về sắc cho vợ uống.

Sau khi uống thuốc vợ Hồ Cương ngày càng mạnh dần, đi lại như thường. Hai năm sau, vợ Hồ Cương lại mang thai. Lần này y mừng rỡ vô cùng. Không ngờ đến ngày sanh, vợ y lại sinh ra một gái, y nửa mừng nửa thất vọng. Vì trong thâm tâm, y mong vợ sanh cho y một con trai, nhưng sau y nghĩ lại, trai hay gái gì cũng là con mình, có còn hơn là không.

Hai năm trôi qua, vợ Hồ Cương vì sức yếu nên đã lìa trần. Hồ Cương phải dùng gót giang hồ để ở nhà nuôi con.

Con gái y lớn dần theo thời gian, khôn ngoan đẹp như hoa nở và thông minh tuyệt đỉnh.

Y đặt tên cho con gái là Cốc Lan và truyền hết võ nghệ cho nàng. Muốn kiếm người con rể vừa lòng, Hồ Cương liền đem con gái xuống núi.

Vào một hôm, cha con Hồ Cương đi tới Hán Châu ở Lục Kiều Thiên Trúc, gặp Nhan Hồi Lão Nhân của phái Hoàng Sơn. Hai người trò chuyện đến đại sự của võ lâm, có nói tới phái Thiếu Lâm mất cuốn Vô Tướng Kim Cương Chương Kinh. Nhan Hồi nói nội trong nay mai sẽ đi vào trong kinh và rù cha con Hồ Cương đi chơi cùng một thể.

Chuyến đi này với mục đích kén rể, cho nên khi nghe Nhan Hồi rù đi như vậy, liền vui lòng nhận ngay. Vì vậy ngày hôm nay y có mặt tại Thanh Phong Lâu là thế.

Riêng chỉ có Nhan Hồi biết là Nhất Nguyên cư sĩ thôi, chứ quần hùng không ai biết, vì vậy không ai để ý đến y mà chỉ để ý đến con gái y là Hồ Cốc Lan. Hồ cô nương được cha nuông chiều từ nhỏ, cho nên không biết nghi kỵ và giữ gìn gì cả, hề thích gì thì nói vậy.

Nàng trò chuyện với Nhan Hồi một cách quá tự nhiên, hình như coi chung quanh không có người nào cả.

Cốc Lan thấy các cao nhân kỳ sĩ đa số là ông già hay tăng ni đạo sĩ cả, còn các thanh niên kia cũng đều tầm thường nên nàng thất vọng vô cùng. Nàng lại ghét thiếu niên xấu xí kia hơn hết nên nàng nghĩ:

- Sao thiếu niên đó lại xấu xí như thế, cô nương không tin trên thế gian này lại có người xấu xí như vậy!

Cũng vì vậy mà nàng liếc nhìn mặt chàng kia luôn luôn. Mặc dầu ánh sáng trên lầu không tỏ lắm nhưng nàng nhìn vài lần thấy da cổ của chàng ta khác hẳn da mặt và nơi bàn tay chàng lại trắng nõn nà nữa cho nên nàng mới sinh nghi nhưng vẫn không sao đoán ra được.

Lúc này nàng thấy thần sắc của Thảm Thượng Cửu có điều bất lợi cho thiếu niên kia nên nàng lên tới trước mặt thiếu niên nọ.

Thảm Thượng Cửu thấy thân pháp của Hồ cô nương nhanh nhẹn như vậy cũng ngăn người ngạc nhiên giây lát, y cười gian giảo tiếp:

- Cô nương, thiếu niên này có phải là bạn của cô nương không?

Hồ cô nương hai má đỏ bừng lắc đầu tỏ vẻ không phải, Thảm Thượng Cửu sầm nét mặt lại tiếp:

- Nếu không phải là bạn của cô nương thì cô nương hãy tránh ra để Thảm mỗ hỏi rõ lai lịch của tên này.

Hồ cô nương cười khúc khích và đáp:

- Ông có quyền thế gì mà xét hỏi lai lịch của người ta?

Thượng Cửu bị Hồ cô nương hỏi như vậy suýt không trả lời được nhưng y xưa nay là một tên lão luyện, không muốn vì một việc nhỏ mọn này mà gây nên tai họa và y cũng biết

Nhất Nguyên cư sĩ tài xuất thế nào cũng có mục đích gì đây, y vội nén lòng tức giận xuống mỉm cười đáp:

- Đây là có người nhờ vả Thảm mỗ làm như vậy cho nên mỗ phải ra tay khám xét đó thôi, cô nương lý sự như vậy hơi quá một chút đấy.

Hồ cô nương vẫn vênh mặt nói:

- Nếu bảo cô nương quá lý sự thì cô nương cứ lý sự đấy.

Cao Ly Công Sơn Tứ Lão thấy vậy cau mày lại, Đại Ma Hoa Hồng liền nói:

- Thảm lão đệ tranh chấp với con nhỏ làm gì, chúng ta cần phải đi, lát nữa thương lượng đại sự cần hơn hết.

Nói xong y liền đứng dậy, bọn Tần Trung Song Quái cũng đứng dậy theo.

Nhân dịp đó Thảm Thượng Cửu liền xoay chiều ngay, liền vừa cười vừa nói:

- Cô nương quả thật là con gái quý của Hồ lão sư có khác, can đảm hơn người nhiều.

Nói xong y liền theo chân Tần Trung Song Quái đi luôn. Trước khi rời khỏi Thanh Phong Lâu, Kim Nguyệt Tôn Giả hậm hực nhìn thiếu niên xấu xí một cái rồi nói:

- Tiểu tử, sắp gia ngày mai ở trên núi Ngọc Toàn chờ mi.

Nói xong y liền rào bước đi ngay.

Thoạt tiên quần hùng thấy Hồ Cốc Lan gây sự với Thảm Thượng Cửu thì nghĩ thế nào cũng có một cuộc đấu rất hay ho nên họ ở lại định xem, không ngờ có sự lại xảy ra âm thầm như vậy nên ai nấy đều rời đi. Lúc ấy Mục Hành Dị tiến lên chào Hồ Cương và nói:

- Mục mỗ không ngờ Hồ lão sư cũng hứng thú tới đây, có điều chi thất lễ xin tha thứ cho, bao giờ lão sư có rảnh xin mời đến tề bảo một phen thì Mục mỗ thật hân hạnh vô cùng.

Hồ Cương cũng đứng dậy ha hả cười đáp:

- Mục lão sư hà tất phải khách khí như vậy làm gì, nếu khi nào có rảnh tại hạ sẽ đến bảo trang ngay, bây giờ Mục lão sư có chuyện thì xin cứ tự tiện.

Mục Hành Dị chấp tay vái chào rồi quay mình xuống lầu liền.

Lâm Mông mặt đỏ bừng cũng cúi đầu đi theo sau. Hồ cô nương nhìn theo tỏ vẻ tức giận vô cùng.

Một lát sau quần hùng đã đi hết, trên Thanh Phong Lầu chỉ còn bốn người là cha con Hồ Cuồng, Nhan Hồi Lão Nhân và thiếu niên xấu xí kia.

Từ đầu chí cuối thanh niên xấu xí vẫn ung dung nhậ nhệ một mình như thường. Hồ cô nương tỏ vẻ tức giận giậm chân xuống ván lầu một cái rồi hờn giận nói:

- Người này lạ thật, cô nương giải vây hộ mà không thèm cảm tạ một lời nào hết.

Thiếu niên xấu xí ha hả cả cười đứng dậy cúi đầu sát đất và đáp:

- Nếu vậy tiểu sinh xin cảm tạ cô nương.

Hồ cô nương vội né mình tránh ra khúc khích cười và đáp:

- Ai thèm nhận cảm tạ nào.

Hồ Cuồng cũng cả cười nói:

- Lan nhi, con lo ngại cho người ta như thế là thừa, sự thực người ta có sợ gì Thảm Thượng Cửu đâu.

Thiếu niên xấu xí có vẻ ngượng liền đáp:

- Thần mục của lão tiền bối quả thật như điện, nếu tiểu sinh không được cô nương kịp thời can thiệp thì có lẽ tiểu sinh bị đả thương bởi họ Thảm rồi.

Hồ Cuồng lại ha hả cả cười đáp:

- Cứ xem thủ đoạn của lão đệ vừa rồi sử dụng với Xà Hà Bảo Chủ cũng đủ hiểu là thế nào rồi, lão đệ hà tất phải giấu giếm làm gì.

Nói đến đây y ngừng giây lát rồi tiếp:

- Lão xin giới thiệu vị này là Hoàng Sơn Nhan Hồi Lão Nhân.

Thiếu niên xấu xí nói vài câu khách sáo xong, Hồ Cuồng vừa cười vừa nói tiếp:

- Lão đang ở trọ tại Tam Nguyên khách sạn nếu lão đệ rảnh xin mời sang chơi.

Thiếu niên họ đang định từ chối thì chàng đã nghe thấy tiếng oanh tho thê bên tai, thì ra Hồ cô nương đã lên tiếng nói:

- Cha xem người này quái dị lắm, từ cổ trở xuống màu da khác hẳn màu da của bộ mặt.

Hồ Cuồng khẽ quát mắng:

- Lan nhi, con không được vô lễ như vậy.

Tuy vậy y cũng biết con gái y đã xét thấy điều gì khả nghi rồi nên liếc nhìn vào cổ thanh niên họ, quả nhiên thấy đúng như lời của Cốc Lan nói.

Lúc ấy thiếu niên mặt xấu xí lại mỉm cười:

- Không dám giấu giếm với lão tiền bối, quả thật tại hạ có đeo cái mặt nạ da người, điều này tại hạ có nỗi khổ tâm vô cùng nhưng không thể nào nói ra được. Việc phải đến chừng đó lão tiền bối sẽ biết ngay.

Hồ Cuồng và Nhan Hồi Lão Nhân kinh ngạc vô cùng, rồi đột nhiên Nhan Hồi Lão Nhân ha hả cả cười nói:

- Thời buổi này những người tuổi trẻ tiến bộ lắm, chúng ta bọn già nua lạc hậu phải đào thải mới được.

Nói xong lão hiệp thở dài tỏ vẻ cảm khái vô cùng. Hồ cô nương ngăn người ra bỗng hỏi:

- Tại sao không cởi mặt nạ ra cho người ta xem.

Sự thật thì nàng muốn xem cái mặt nạ đó ra sao chứ không phải nàng muốn xem mặt của thiếu niên đó.

Thiếu niên kia vừa cười vừa đáp:

- Cô nương, không phải tôi không muốn cởi mặt nạ ra đâu nhưng vì cường địch dòm ngó xung quanh rất nhiều kẻ sơ hở một tí thì mang họa vào thân ngay, xin cô nương thông cảm cho.

Hồ cô nương dùng giọng mũi hừ một tiếng chau mày đáp:

- Có cha tôi ở đây anh còn sợ người ta hà hiếp hay sao?

Hồ Cương lại mắng:

- Nói bậy nào, cha của con là cái quái gì, vừa rồi bọn Tần Trung Song Quái và Cao Ly

Cổng Sơn ai mà không hơn cha. Con nhãi này chỉ thích mang họa vào thân thôi.

Nói xong y quay lại nói với thiếu niên xấu xí nọ:

- Lão đi trước một bước, nếu có rãnh thì xin mời lão đệ đến khách sạn chơi.

Thiếu niên xấu xí liền đáp:

- Thế nào tại hạ cũng đến bái kiến.

Chàng chờ bọn Hồ Cương xuống lầu, rồi mới thở dài một tiếng trầm nghĩ:

- Hồ cô nương cũng điêu ngoa như Nghê cô nương ở Kim Hoa vậy. Mà hai người cùng tên là Lan, nhưng cô nương này dù có điêu ngoa cũng không mất vẻ ngây thơ, một vẻ giận hờn của nàng trông rất nhu mì, chứ không như Nghê cô nương làm ra điều ta đây, khiến ai nấy cũng không ưa chút nào.

Nhưng chàng sức nghĩ đến lúc chữa bệnh cho Nghê cô nương và tiếng rên la thê thảm của nàng, chàng cảm thấy ớn lạnh vô cùng.

Chàng lại sức nghĩ đến Phó Thanh, tuy được Pháp Nhất đại sư cứu đi nhưng không biết hiện giờ y đang làm gì và ở đâu, chàng định ngày mai lên núi Ngọc Toàn hỏi Pháp Nhất xem

Phó Thanh hiện giờ ở đâu, nếu y được Đại sư nhận làm môn đệ của Thiếu Lâm thì mình yên tâm vô cùng.

Chàng lại nghĩ tới nghĩa huynh Thương Ty và Lôi Tiểu Thiên hai người. Thành Bắc Kinh to lớn như vậy mà không thấy một đệ tử nào của Cái Bang cả, làm sao tìm kiếm hai người đó.

Còn vấn đề của mình bây giờ không thể để kẻ địch nghi ngờ được. Mông ba tháng ba này ở

Thượng Nhân Phong trên núi Thái Sơn có cuộc đấu của Nam Bắc Cái Môn thì lúc ấy hai nghĩa huynh thế nào cũng tới, ta sẽ được gặp mặt, bây giờ hà tất ta phải nóng lòng sốt ruột như vậy.

Nghĩ đoạn chàng liền rào cang xuống lầu. Lúc ấy trời đã đến cuối giờ thân, hai bên phố đã bắt đầu thấp đèn.

Chàng đi đến khách sạn Cát Tường ở bên khách sạn Tam Nguyên thuê phòng ngủ trọ.

Chàng nằm trên giường không bao lâu đã ngủ thiếp đi, khi chàng tỉnh dậy ánh sáng đã rọi vào cửa sổ, chàng thức dậy gọi phở ky đem nước vào cho chàng rửa mặt, dùng chút điểm tâm rồi chàng đi thẳng về hướng thành Tây Trục.

Ra khỏi Tây Trục Môn đã thấy vườn Viên Minh. Vườn này xưa kia vua Ung Chính lúc chưa lên ngôi đã dùng nơi đây làm chỗ ở. Trong có Quan Minh Điện kiến trúc nguy nga.

Tới triều vua Càn Long, sau khi du Giang Nam về hạ chỉ cho kiến trúc đúng các danh thắng của thiên hạ để làm cảnh trí nhưng chỉ tiếc rằng nơi đây nghiêm cấm quần chúng vào du ngoạn, cho tới cuối nhà Thanh, Tây Thái Hậu cho trùng tu lại cảnh trí đúng các danh thắng của Tây Hồ, trong có hai mươi bốn cầu và bảy mươi hai đình thật tráng lệ chỉ tiếc bọn quyền phi gây rối loạn nên liền quân của tám nước vào đóng trong Bắc Kinh, thế là vườn này bị phá hủy, rồi bao nhiêu cổ vật châu báu đều mất hết. Vườn bị đốt cháy ba ngày ba đêm mà cũng chưa tắt ngọn lửa, thật là tai hại cho nước Trung Hoa.

Hãy nói thiếu niên xấu xí tiến thẳng lên núi Ngọc Toàn, chàng quay đầu lại trông xuống bên dưới thấy Vạn Thọ Sơn, Tử Cẩm Thành, vườn Viên Minh và vườn Di Hòa rõ hết. Chàng lại tiếp tục đi lên tới Lư Ly.

Trên đỉnh núi thấy bốn bề yên lặng không có một bóng người nào hết, chàng nghĩ:

- Có lẽ họ sắp tới đây rồi, sao ta không lên trên tháp chờ đợi. Đứng trên cao nhìn xuống thì nhất cử nhất động của họ không còn tránh đâu được nữa.

Nghĩ đoạn chàng lên thẳng tầng trên cùng của tháp Lư Ly.

Tháp Lư Ly này có lẽ kiến trúc từ đời vương triều Lư, Kim. Cao tám mươi trượng có tất cả bảy tầng, tầng nào cũng có bậc thang đá. Tầng trên cùng lại có một tượng Phật bằng đồng cao hơn trượng trông rất uy nghi.

Trên núi Ngọc Toàn có một nguồn suối rất trong, nước pha chè uống mát rượi. Ngọc Toàn Sơn cũng là một trong tám cảnh của Yên Kinh.

Đang lúc ngắm cảnh thì bên dưới đột nhiên có tiếng rú vọng lên, chàng nhìn xuống thấy trên sườn núi có mấy bóng đen phi nhanh lên, khinh công của họ

nhanh vô cùng, chàng chưa hề thấy ai có khinh công mà có tốc độ nhanh như vậy, không bao lâu chàng đã thấy họ đến chân tháp rồi.

Chàng nhìn kỹ mới hay những người nọ là Cao Ly Cống Sơn và Thiên Ngoại Tam Tôn Giả. Bọn Cao Ly Cống Sơn vừa ngừng lại thì Nhị Ma Hoa Vũ đã lên tiếng nói:

- Lão đại, bốn tên lừa sói kia chắc không dám tới đây đâu.

Y vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng Nam Mô A di đà Phật vang lên cách đó không xa.

Thì ra các vị cao tăng đã ngồi xếp bằng tròn ở sau đồng tuyết từ lâu nhưng vì các vị cao tăng ấy ăn mặc màu áo xám nhạt, râu tóc đều bạc nên thoạt nhìn thì không nhận ra được.

Bốn vị sư liền đứng dậy vái chào, không thấy nhún mình chút nào cả mà bốn vị ấy đã đến trước mặt Tứ Ma rồi. Pháp Nhất đại sư chấp tay nói:

- Anh em bản tăng ở đây chờ đã lâu, xin thứ lỗi đã không ra nghênh tiếp.

Nói đến đây Đại sư ngừng giây lát lại lên tiếng nói tiếp:

- Việc này bản tăng cũng đã nghĩ kỹ rồi, anh em bản tăng đã nhảy ra ngoài tam giới không còn ở trong ngũ hành, hà tất phải nhảy vào vòng tranh chấp làm gì. Anh em Hoa thí chủ võ học đã siêu tuyệt như vậy có ai bì kịp được, anh em bản tăng xin chịu thua. Hoa thí chủ chỉ cần cho chúng tôi xin lại cuốn chương kinh đó để thành toàn đạo nghĩa cho vô lâm. Hoa Vũ nhếch mép cười đáp:

- Nếu quý vị chịu nhận thua như thế thì lúc đầu hà tất phải bảo liên hiệp cứu đại môn phái đuổi bọn tà ma ngoại đạo ra khỏi vô lâm?

Pháp Nhất đại sư lắc đầu đáp:

- Bản tăng có khi nào ra những lời ấy đâu có lẽ Hoa thí chủ nghe nhầm đấy.

Đại Ma Hoa Vũ nhìn thẳng vào mặt Pháp Nhất giây lát rồi mỉm cười nói:

- Cuốn chương kinh đó Hoa mẫu đã giữ và cũng có giờ ra đọc qua một lần nhưng không thấy có gì lạ cả. Những võ công trong đó chỉ có thể đối phó với những người tầm thường chứ đối phó với Hoa mẫu thì vô dụng.

Thiếu Lâm Tứ Tăng trong bụng cười thâm và nghĩ:

- Cuốn Kinh đó ý nghĩa rất sâu sắc, bọn tà ma này thì làm sao mà hiểu được.

Tuy vậy Tứ Tăng không để lộ ra nét mặt, Đại Ma Hoa Vũ lại tiếp:

- Tuy Hoa mẫu không thêm cuốn chương kinh đó nhưng lúc này không thể nào trả lại cho quý vị được, vì còn phải đưa qua các đồng đạo quyết nghị, nhân ngày thượng ty cử hành đại hội ở Thượng Nhân Phong trên núi Thái Sơn thì đưa võ nghệ đề cử ra một người võ công đệ nhất thiên hạ, Hoa mẫu cũng biết cuốn chương kinh này có liên can đến danh dự môn phái Thiếu Lâm rất lớn, như vậy bắt buộc quý vị phải ra tranh đấu, Hoa mẫu cam đoan sau cuộc thi tài ấy, Hoa mẫu sẽ trả lại cuốn chương kinh ngay cho quý vị.

Pháp Nhất đại sư cau mày lại đáp:

- Người trong phái Thiếu Lâm của chúng tôi đều tu hành cả, không ai muốn tranh cường luận thắng với ai làm gì, nếu phái Thiếu Lâm không dự đại hội Thái Sơn chẳng hay Hoa thí chủ có cho chúng tôi xin lại chăng?

Hoa mẫu ngẩng mặt lên trời cả cười một hồi rồi đáp:

- Pháp Nhất đại sư nói như vậy tại hạ không tin một chút nào. Đại sư đã biết cuốn chương kinh ở trong tay chúng tôi thì dù hy sinh đến đâu quý vị cũng phải đem cuốn chương kinh về cho Thiếu Lâm chứ?

Pháp Nhất đại sư sắc mặt lạnh lùng đáp:

- Tuy cuốn kinh đó nó có liên can đến danh dự của môn phái Thiếu Lâm thật, nhưng theo sự nhận xét của bản tăng thì chưa chắc các đại môn phái đã chịu tham dự đại hội này đâu, như vậy buổi đại hội của Hoa thí chủ họp không thành và mất công thôi?

Hoa Vũ liền đáp:

- Hoa mẫu sẽ có cách để các đại môn phái đến dự, quý vị chờ xem. Bây giờ xin mời quý vị trở về Thiếu Lâm Tự đã.

Pháp Nhất đại sư chưa trả lời thì một cao tăng đứng bên cạnh đã lên tiếng:

- Tam sư huynh, cuốn chương kinh đang ở trong tay của Hoa thí chủ, chúng ta giải quyết ngay nơi đây có hơn không, lại còn chờ đi đâu nữa.

Đại Ma Hoa Vũ đôi mắt long lánh cười ồ một hồi rồi đáp:

- Pháp Năng nói khoác lác thật, dù Chương môn của quý phái Bạch Mi thiền sư thân hành đến đây cũng chưa chắc đã giải quyết được một cách dễ dàng như vậy.

Pháp Năng đại sư liền phẩy tay áo mấy cái rồi múa chương nhằm ngực trái của Đại Ma Hoa Vũ điểm tới tức thì.

Thiếu niên xấu xí ở trên đỉnh trông rất rõ, chàng thấy thủ pháp của Pháp Năng đại sư giống như thủ pháp của Pháp Hoa đã đấu thử với chàng ở Kim Hoa. Chàng biết những cao thủ đấu với nhau ai cũng muốn ra tay trước để giữ thế thắng, hễ ai ra tay chậm thì chỉ chịu đòn và chống đỡ thôi.

Chàng đoán Đại Ma thể nào cũng vượt ra phía sau Pháp Năng mà tấn công lại chứ không chịu chống đỡ đâu. Quả nhiên đúng y như dự đoán của chàng, Đại Ma đã lên ra phía sau Pháp Năng đại sư giờ chương ra tấn công tám miếng cùng một lúc.

Thế công của Pháp Năng đại sư nguyên là thế hư, đại sư biết công lực của tên Đại Ma này tất không tầm thường, không để cho y ra chương tấn công trước được cho nên khi công xong một thế rồi chờ cho Hoa Vũ công trở lại thì Pháp Năng nhảy chéo xa hơn trượng rồi quay lại múa hai tay áo rộng tấn công liền.

Hoa Vũ cũng biết sức mạnh ở tay áo của Pháp Năng rất lợi hại, y không dám chống đỡ thẳng vì sợ chân khí hao tổn nhiều vì thế y nhảy ra xa tránh rồi xông lại tấn công luôn, không để cho địch thủ đủ thời giờ nghỉ tay. Y biến chương thành thế chỉ, hai tay nhắm hai yếu huyệt của Pháp Năng điểm tới, thủ pháp trông quái dị vô cùng.

Pháp Năng đại sư là một trong Tứ Đại Hộ Pháp của phái Thiếu Lâm, công lực rất tinh thâm nên lão tăng cũng biết thủ pháp của đối phương rất tuyệt độc.

Thì ra lúc ấy Hoa Vũ đã tiến tới trước mặt đại sư chừng bốn thước, Pháp Năng nhận thấy dù có hóa giải được tay trái của đối phương thì chưa chắc đã tránh khỏi tay phải của địch, liền lùi lại phía sau năm thước không chống đỡ nữa. Đại Ma thể đó chỉ mong cho Pháp

Năng lùi lại, giờ thấy đại sư lùi lại thật y mừng thầm vì đã nắm được thế công rồi, nên ra tay tấn công lia lịa, khiến Pháp Năng đại sư không dịp nào phản công lại được nữa.

Pháp Năng đại sư bị dồn vào thế bị động bắt buộc phải giờ Đại Ma Thập Tam Thức ra, nhưng cũng chỉ có thể chống đỡ thôi chứ không thể nào phản công lại được, đủ thấy cao thủ đấu với nhau chỉ sai một ly thì đi một dặm.

Thiếu niên nọ thấy vậy liền nghĩ:

- Cứ như tình cảnh này mà đánh nữa, Pháp Năng đại sư thế nào cũng thua.

Pháp Nhất đại sư liền cau mày lại.

Từ khi vua Ung Chính hòa thiêu Thiếu Lâm Tự ở Tung Sơn đến giờ, phái Thiếu Lâm hay đóng cửa tự hào và vì tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm thì quá nhiều mà không ai được học hết cả, mỗi người chỉ học được một môn thôi, vì tôn chỉ của phái Thiếu Lâm là dành để những kiếm quyền phổ phủ đầy mạng nhện trong La Hán Đường chứ không đem ra dạy bừa bãi cho các môn hạ.

Thật ra chính sách đó rất hay vì phái Thiếu Lâm càng ngày suy bại, nên khó lòng tìm được một người cân cốt thượng thừa mà truyền thụ cho tất cả các môn. Vì dù có kiếm được một người đệ tử nào có căn bản đến thế đi chăng nữa thì các người lại không biết những tuyệt nghệ đó mà giảng dạy cho.

Nếu cứ để cho đệ tử học hỏi lấy thì làm sao mà biết được những tinh hoa trong các cuốn kiếm quyền phổ đó. Cho nên phái Thiếu Lâm ngày càng xuống dốc là thế.

Hãy nói Pháp Năng đại sư đấu với Đại Ma Hoa Vũ đã được trên năm hiệp, quả đúng như lời dự đoán của thiếu niên xấu xí kia, Pháp Năng đại sư đã dần dần thấy tay chân chậm chạp hẳn đi. Rồi đột nhiên Đại Ma nhún mình nhảy phắt lên trên cao dùng tay trái đánh mạnh xuống đầu Pháp Năng đại sư, nếu Thiếu Lâm hòa thượng để cho Đại Ma đánh trúng thì sẽ vỡ óc chết ngay tại chỗ.

Đồng thời tay phải của Đại Ma lại nhắm hai yếu huyệt của đối thủ điểm xuống, hai chân thì nhằm Nội Âm huyệt của Pháp Năng đá tới. Mấy thế công của Đại Ma cùng đánh tới một lúc, không thể nào Pháp Năng thoát chết được.

Pháp Năng đại sư dù tài có giỏi đến đâu cũng không thể tránh khỏi song chương và hai chân tấn công cùng một lúc như vậy.

Xưa nay Cao Ly Công Sơn Tứ Ma đối địch với ai cũng vậy, không ra tay thì thôi, hễ ra tay đối địch thì người đó phải chết dưới tay của họ. Trong võ lâm ai ai cũng biết lệ luật của Tứ Ma như vậy.

Pháp Nhất đại sư khi nào để cho sư đệ chết dưới tay của Đại Ma, định giờ tay đẩy lùi

Đại Ma để cứu sư đệ mình. Đang lúc gay cấn hết sức, đột nhiên trên đỉnh tháp có một tiếng thét thanh thoát, rồi có một bóng đen phi xuống theo đó thoát ra một cương khí mạnh vô cùng đẩy lùi Đại Ma và Pháp Năng hai người ra hai thước. Nhờ đó Pháp Năng thoát được cái chết.

Thiếu niên xấu xí rung mình kinh hãi vì chàng không ngờ chỗ mình ẩn nấp trên đỉnh tháp mà phía sau pho tượng trên ấy lại có người đang ẩn núp ở đấy nữa.

Thủ pháp của Đại Ma đối phó với Pháp Năng toàn dùng Mánh Huyền Âm nên y chắc chắn Pháp Năng thế nào cũng chết dưới tay y rồi. Thình lình nghe thấy có tiếng hét kinh hồn động phách rồi có một sức mạnh ngầm nhưng mạnh hơn sức của y nhiều đang đẩy tới. Y rùng mình kinh hãi vội tránh ra hai thước và không dám hạ thủ Pháp Năng nữa.

Nhờ người đó mà Pháp Năng đại sư mới thoát chết, trong lòng Pháp Năng thầm cảm ơn vị đó vô cùng. Mọi người nhìn kỹ mới hay vị đó là một cụ bà mặc áo đen, tóc đã bạc trắng, tuổi trạc sáu mươi nhưng mặt vẫn còn thoa phấn, đôi mắt sắc rất đẹp. Nếu không có tóc bạc trên đầu thì mọi người đều nghĩ bà ta chừng ba mươi tuổi.

Đại Ma Hoa Vũ thấy sắp hạ được đối thủ, đột nhiên có một người đàn bà đến phá bình, tức giận vô cùng, y liền tròn mắt nhìn người nọ, nhưng bà ta chỉ mỉm cười rồi với giọng ôn ền nói:

- Ủa, làm gì tròn mắt nhìn người ta như thế? Cũng may chúng ta không là bạn mà cũng không là thù, không thì người đã chết dưới chưởng của ta rồi.

Tiếng nói của nàng tựa như tiếng chim hoàng anh kêu vậy. Đại Ma Hoa Vũ nghe nàng nói như vậy rùng mình kinh hãi, y đưa hai mắt ngơ ngác nhìn bà ta.

Không những y mà cả Tam Ma kia và Thiên Ngoại Tam Tôn Giả cũng hoài nghi nốt. Thiếu Lâm Tứ Tăng cố nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra thiếu phụ đó là ai.

Thiếu phụ liếc nhìn các người một hồi rồi nói:

- Các người không nghĩ ra ta là ai thì ta cũng không nói ra làm gì cho mất công.

Đại Ma Hoa Vũ cười một cách đều giả và nói:

- Người không chịu nói thì Hoa mõ đây cũng hỏi tội vì sao lúc này ra tay cản trở như vậy.

Thiếu phụ sầm nét mặt lại, vẻ mặt nàng lúc này trông như sát quỷ dữ tợn chó không vui tươi như lúc đầu. Nàng ha hả cả cười một hồi rồi đáp:

- Cao Ly Công Sơn Tứ Ma là cái quái gì. Các người chưa phải là địch thủ của lão bà đâu. Nếu các người không tin thì để lát nữa thử xem. Bây giờ để lão hỏi rõ chuyện này đã.

Nói đến đây thiếu phụ quay ra nhìn Pháp Nhất đại sư. Bộ mặt đang hung ác đột nhiên sang tươi cười ngay, nụ cười có vẻ hiền lành, nàng tiếp:

- Pháp Nhất, ta hãy hỏi người, những người kia bắt con cái của Cung Môn Nhị Kiệt đem đi đâu thế?

Pháp Nhất giật mình kinh hãi vội đáp:

- Bần tăng là người tu hành không bao giờ làm những việc vô pháp vô thiên như thế. Xin nữ thí chủ chớ đổ lỗi cho bần tăng như vậy. Cung Môn tuy là phân đồ của phái Thiếu Lâm thật nhưng bần tăng đã được pháp dụ của Chương môn Phụng Trọng, bất cứ sao trong một năm thế nào cũng phải đem chúng về Tung Sơn ngay để trị tội phản môn, nhưng tội của chúng đâu liên can đến vợ con chúng. Bần tăng đâu dám làm càn như vậy.

Pháp Nhất tuy không biết thiếu phụ ấy là ai nhưng xem thần sắc của bà ta cũng biết được bà ta là một ma đầu võ công tuyệt thế. Thậm chí tuổi tác của nàng còn hơn mình nên lão hòa thượng mới nói một cách lễ phép như thế.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn Đại sư một hồi rồi đáp:

- Lời nói của lão hòa thượng, lão bà đây cũng có thể tin được vì các người là danh môn chính phái xuất thân chắc không nói dối bao giờ. Như vậy người bắt con cái của Cung Môn chắc là người khác. Khi nào về nói hỏi thăm Lá Quân Bình cho lão bà một tiếng, và nói với y có bạn hữu Thương Gia hội thăm đấy.

Pháp Nhất nghe xong giật mình kinh hãi, lùi lại một bước lên tiếng hỏi:

- Nếu vậy lão tiền bối là Miêu Lãnh Song... Tiên phải không?

Pháp Nhất đại sư nói tới đó Cao Ly Công Sơn Tứ Ma đều giật mình kinh hãi.

Thì ra thiếu phụ này tên là Ân Huyền Vi biệt hiệu là Hắc Y Huyền Nữ, là vợ của Miêu Lãnh Kim Pháp Tán Nhân Thương U. Người ta thường hay gọi hai vợ chồng họ là Miêu Lãnh Song Yêu. Một trăm năm trước đây hai vợ chồng y đã danh chấn hải nội, võ công của hai người kiêm cả chính tà hai phái, nhưng không một ai hay biết lai lịch của hai người ra sao cả, mà hai người cũng không cho ai hay họ là đệ tử của lão tiền bối nào.

Họ hành sự rất độc ác, chỉ hơi thù hằn một chút thôi thì họ ra tay trừng trị kẻ thù liền. Bất cứ kẻ thù là chính hay tà, họ làm cho tan xương nát thịt mới thôi. Võ học của hai người lúc bấy giờ cao siêu đến mức không ai tưởng được, nên người võ lâm thấy họ thì tránh xa liền, sợ hãi hai người còn hơn là hổ báo nữa, vì hai vợ chồng làm đảo lộn cả võ lâm.

Lúc ấy trong chính phái có một nhân tài rất xuất chúng xuất hiện, người đó là Kỳ Liên Dị Tú, võ công thông huyền. Người đó thế độc là phải thu phục cho được Miêu Lãnh Song.

Yêu mới thôi. Miêu Lãnh Song Yêu không biết Kỳ Liên Dị Tú là ai, vì Dị Tú xưa nay không hề lộ diện giang hồ bao giờ. Song Yêu cứ tưởng Dị Tú là

một người điên cuồng thôi nên không thêm để ý tới. Không ngờ trong ba năm liền môn đồ của Song Yêu lần lượt bị giết chết gần hết.

Lúc ấy Song Yêu mới tìm đến núi Kỳ Liên đấu với Dị Tú một trận chí tử. Đánh liền hai ngày một đêm, Dị Tú bị hai vợ chồng đánh trúng ba chưởng, trái lại Thương U bị gãy chân còn Huyền Vi bị đánh trúng mười chưởng suýt toi mạng ở trên núi Kỳ Liên. Cũng may Huyền Vi khôn ngoan cấp Thương U chạy thoát khỏi miệng hầm.

Trận đấu ấy người trong võ lâm tuy không ai được mục kích nhưng nghe lời đồn cũng biết được một vài điều.

Kỳ Liên Dị Tú ngày thường không lộ diện ở giang hồ, sau khi bị thương lại ẩn dật vào một nơi hẻo lánh nên sống chết ra sao không ai biết được.

Huyền Vi cùng chồng chạy về tới núi, Thương U vì vết thương quá nặng lại lộ buồn, hai năm sau chết liền, còn Huyền Vi vẫn tiếp tục tu luyện và dùng phương pháp thổ nạp để chữa vết thương của mình.

Người ta nghe nói nàng bị tẩu hỏa nhập ma, từ đó trở đi trên giang hồ không còn nghe cái tên Miêu Lãnh Song Yêu nữa. Bây giờ mọi người nghe nàng lại tái xuất son ai mà không kinh hãi.

Lã Quân Bình tức là tên tục của Bạch Mi thiền sư trong phái Thiếu Lâm. Năm xưa Miêu Lãnh Song Yêu luận võ với phái Thiếu Lâm thì Lã Quân Bình còn là một chú tiểu trạc mười một mười hai.

Huyền Vi ha hả cả cười rồi hỏi:

- Miêu Lãnh Song Tiên là cái thá gì? Lão bà xưa nay không cần ai gọi là Song Tiên cả. Không ngờ Lã Quân Bình còn nhớ lão bà như thế.

Nói tới đây nàng bỗng đổi giọng nói tiếp:

- Cung Môn Nhị Kiệt là đệ tử ký danh của lão. Con cái của y cũng là đồ tôn ký danh của lão bà này. Lão bà tuy tuổi đã quá trăm nhưng nhờ phương pháp trụ nhan nên mới trẻ như thế này. Nhưng trên đời không ai có thể khỏi chết được, lão bà chỉ e võ công tuyệt học sẽ bị chôn vùi dưới đất thì đáng tiếc vô cùng, cho nên trong lúc chưa chết lão bà đem hết tuyệt học của mình truyền lại cho con của Cung Môn Nhị Kiệt để chúng phát dương tuyệt học của Miêu Lãnh.

Pháp Nhất đại sư chấp tay kính cẩn vái một cái rồi nói:

- Ân lão tiền bối vì việc này mà hạ son phái không?

Huyền Vi mỉm cười đáp:

- Người thường nói những con lừa sói rất thông minh, quả thật không sai, các người yên trí, lão bà hạ son không phải kiếm các người sinh sự đâu, nhưng nếu ai làm phiền hay hà hiếp Cung Môn Nhị Kiệt thì đừng trách lão nhắm tâm.

Pháp Nhất đại sư toát mồ hôi nghĩ thầm:

- Hèn chi Cung Môn Nhị Kiệt coi thường phái Thiếu Lâm chúng ta như thế. Thì ra chúng thị có người đỡ đầu cho.

Huyền Vi lại tiếp:

- Phong thanh trong võ lâm có một người là Quái Thủ Thư Sinh Dư Vân mới xuất hiện, lòng háo thắng thúc đẩy khiến lão bà muốn gặp người đó một phen.

Pháp Nhất lại nghĩ:

- Chắc Cung Môn Nhị Kiệt viết thư mời mụ này ra cũng nên.

Huyền Vi bỗng biến sắc vỗ đùi một cái nhảy lên cao mười trượng rồi hạ chân xuống tầng thứ hai của tháp Lưu Ly.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thần công chữa bệnh hoạn - Ngọc diện ử tương tư

Cao Ly Cống Sơn Tử Ma thấy nàng nhảy cao như vậy kinh hãi vô cùng. Trong khi mọi người chưa hết kinh ngạc lại thấy Huyền Vi nhảy lên tầng trên cùng. Hình như nàng phát giác điều gì khả nghi vậy.

Thì ra thiếu niên xấu xí núp trốn đó nghe thấy nàng nói định gặp Quái Thủ Thư Sinh, trong lòng cao hứng liền nhặt ba hạt băng ném xuống.

Lúc đầu Huyền Vi tưởng là gió lạnh thổi tới nên mới bị ném trúng ba hạt băng đó. Khi hạt băng cuối cùng trúng đầu buốt vô cùng nên nàng mới biết có người ẩn nấp trên tháp.

Khi Huyền Vi nhảy lên tới đỉnh tháp kiểm mãi không thấy ai cả, chỉ thấy dưới núi Ngọc Toàn có một người đang đi lững thững. Không nghĩ ngợi nàng liền nhảy xuống núi ngay và cũng nhận định đó là kẻ ném hạt băng vào mình cho nên nàng mới nhảy xuống dưới chân núi để đánh người nọ trả thù.

Sự thật lúc này thiếu niên xấu xí đã ẩn nấp ở trên lầu Phong Hoàng Thạch Thính ở sau bụi cây vườn Tĩnh Minh rồi và đang ngắm cảnh trời đất.

Nàng không nghĩ đến vì từ trên đỉnh tháp xuống tới chân núi Ngọc Toàn xa ngót bảy dặm như vậy thì dù người nọ khinh công có nhanh đến đâu cũng không sao phi xuống tới chân núi chớp nhoáng như thế được.

Nếu nàng chịu khó tĩnh tâm một tí thì nàng sẽ kiếm ra nơi thiếu niên xấu xí chạy ngay.

Ân Huyền Vi vừa nhảy xuống chân núi một cái, Cao Ly Công Sơn Tử Ma với vị cao tăng của phái Thiếu Lâm cũng chia đường rút lui. Họ chờ tới mừng ba tháng ba sẽ quay trở lại dự đại hội ở trên núi Thái Sơn.

Dưới tháp Lưu Ly trở lại yên tĩnh như trước nhưng trên lầu Phong Hoàng Thạch Thính trong vườn Tĩnh Minh ở cạnh đó lại có một thiếu niên mặt rất xấu đang tựa lan can ngắm cảnh đẹp trong vườn, miệng thì ngâm nga tự đắc. Vì vườn này là biệt thự của Hoàng Thân nhà Thanh, người thường dân không dám vào du ngoạn nên mấy tên phu coi vườn đều đi vào trong thành Bắc Kinh nhậu nhẹt hết.

Thấy bốn bề không một bóng người nào, thiếu niên xấu xí thở dài một tiếng rồi cời mặt nạ da người ra bỏ ngay vào túi. Lúc này mặt thật của chàng trông thật trẻ đẹp và anh tuấn vô cùng.

Chàng lững thững đi xuống Hư Thu Đường, đột nhiên chàng trông thấy một người đang đứng trong đường, tay tựa lan can ngắm cảnh bên ngoài. Người đó mặc áo lông hổ, đầu đội mũ gió, mặt như cổ nguyệt, râu dưới cằm đã hoa râm, thân hình vạm vỡ trông rất oai nghi.

Nhưng người đó phải nổi da mặt nhọt nhọt, hai mắt không có tinh thần, thỉnh thoảng ho vài tiếng.

Thấy người đó đau nặng, Vân Nhạc đưa mắt nhìn vài cái muốn nghiên cứu xem bệnh tình của người đó ra sao.

Người nọ cũng để ý Vân Nhạc luôn, thấy chàng đi tới trước cửa sổ gần nơi đó, liền mỉm cười vẫy tay gọi chàng tới và hỏi:

- Ngài cũng cao hứng như mỗ, thích du ngoạn phong thủy phải không? Nếu ngài không xiêm thì mời vào trong sảnh này ngồi chơi giấy lát.

Hai người hỏi tên họ xong, Vân Nhạc mới hay ông già kia họ Hồ. Lúc đầu hai người chỉ nói tới sơn thủy phong cảnh thôi, sau đó mới chuyện trò tới cầm kỳ, thi họa, tam lưu cửu giáo, chu từ bách gia, vân vân.

Thấy lời ăn nói của ông già họ Hồ rất tao nhã, Vân Nhạc kính mến vô cùng.

Ông già họ Hồ thấy chàng ít tuổi mà tài ba như thế cũng ái mộ vô cùng, liền nói:

- Tà tiên sinh tài ba đến thế, sao không đi thi ra làm việc. Lão chắc chỉ mười năm là cùng, thế nào tiên sinh cũng được nổi danh khắp thiên hạ. Nếu tiên sinh muốn, Hồ mỗ sẽ giới thiệu cho một vị tôn thất trọng thần. Người đó rất thân với mỗ, tiên sinh chịu đi, chắc thế nào cũng được trọng chức ngay.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Tại hạ đam bạc quen rồi, không có ý công danh, phụ lòng lão tiên sinh như vậy thật không phải lắm.

Ông già họ Hồ liền nói sang chuyện khác. Lúc ấy ông ta lại ho luôn vài tiếng, Vân Nhạc thấy đờm của ông già nọ nhỏ ra có dính máu tươi, liền nói:

- Lão trượng bệnh nặng như vậy sao không mời thầy lang chữa cho. Theo sự nhận xét của tại hạ thì tiếng ho của lão trượng vì trung khí bất túc mới ho khó như vậy.

Ông già nghe thấy Vân Nhạc nói như vậy, liền hỏi lại:

- Chẳng hay tiên sinh có thiện y học không? Sự thật bệnh của lão đã nhờ rất nhiều danh sư chữa cho rồi nhưng không thấy thuyên giảm chút nào nên mới chán nản không muốn chữa nữa. Cũng vì vậy lão mới đi du sơn ngoạn thủy như thế này cho đỡ buồn.

Vân Nhạc cũng đoán ra ông già này không phải là người thường, ông ta không phải hoàng thân quốc thích thì ít ra cũng là một vị trọng thần đã hồi hưu.

Chàng liền mỉm cười và nói:

- Sao lão trượng không nhờ Trại Hoa Đà Ngụy Bình Lạc chữa cho?

Ông già nọ lắc đầu đáp:

- Hồ mỗ đã mời Ngụy Bình Lạc chữa cho rồi, ông ta chỉ cho toa thuốc hóa đờm lý khí thôi, sau khi lão uống xong thang thuốc đó cũng hơi dễ chịu nhưng

lần thứ nhì cho người mời ông ta tới coi mạch thì người nhà bảo ông ta đi ra quan ngoại rồi.

Vân Nhạc biết Bình Lạc đi ra ngoài quan ngoại là vì việc của Phó Lục Quan.

Thế rồi chàng ngăm nhìn thần sắc ông già nọ một hồi mới nói:

- Tại hạ hơi hiểu mạch lý, nếu lão trượng tin tưởng thì tại hạ xin thăm mạch hộ lão trượng thử xem?
- Tà tiên sinh cứ yên trí chẩn mạch cho lão đi. Cổ nhân đã dạy “Lương y bách niên nan cầu.”

Vân Nhạc gật đầu rồi cầm tay ông già nọ xem liền. Giấy lát sau chàng kinh ngạc nói:

- Ủa, tại hạ thực kém mắt quá. Thoạt tiên cứ tưởng lão trượng chỉ là một vị quan hoạn cự thần thôi, ngờ đâu lão trượng lại còn là cao nhân trong võ lâm nữa...

Nói tới đây, chàng cả cười một hồi lại nói tiếp:

- Nhưng xưa kia, lão trượng vì phóng túng tình sắc quá nổi, nguyên dương hao sút gần hết, như ngọn đèn sắp cạn dầu vậy, may nhờ có một khẩu chân khí bảo tồn, chớ không..

Thấy chàng nói tới đó ngừng lại, ông già họ Hồ lớn tiếng cả cười đáp:

- Đúng lắm, đúng lắm, tiên sinh cứ nói nốt đi. Hồ mỗ không trách cứ đâu.

Vân Nhạc là người rất thông minh, tuy chàng biết người nọ có địa vị rất cao nhưng không thể nói toạc ra, vội móc túi lấy viên Trường Xuân Đơn đưa cho Hồ lão trượng uống đồng thời đề chặt lấy huyết Bách Hội của ông già nữa.

Ông già họ Hồ chỉ cảm thấy một sức nóng từ trên đầu chạy thẳng xuống đẩy viên thuốc vào Lôi Cung Cửu Phủ, khắp mình mảy nhẹ nhàng, không thờ hớn hèn như trước nữa.

Nửa giờ sau Vân Nhạc đi vào thư án, cầm bút viết luôn một toa thuốc đưa vào tay ông già họ Hồ và nói:

- Lão trượng cứ theo toa thuốc này mà hốt, trong ba tháng chớ nên gần nữ sắc, như vậy mới có thể trường thọ được. Hiện giờ tại hạ còn ước hẹn với một người, không thể ở đây với lão trượng được, xin hẹn đến lần khác.

Nói xong chàng chấp tay vái một cái rồi đi liền.

Ông già họ Hồ mỉm cười nói:

- Tà tiên sinh hãy ở lại giấy lát, Hồ mỗ có một chuyện cần nói. Đối với võ học Hồ mỗ cũng biết đôi chút nhưng không ngờ Tà tiên sinh tuổi còn trẻ như vậy mà võ học lại đạt tới mức thượng thừa như thế. Vừa rồi thấy Tà tiên sinh dùng nội công để chữa cho lão, đủ thấy nội công của Tà tiên sinh cao siêu tới đâu rồi, nhất là...

Nói xong ông già chỉ cái toa thuốc nói tiếp:

- Chữ viết của Tà tiên sinh rất hùng mạnh, đẹp như phượng múa rồng bay, đủ thấy tiên sinh văn võ toàn tài. Hồ mỗ thấy người đã nhiều nhưng chưa hề gặp người nào như tiên sinh.

Nay tiên sinh dùng nội công chữa bệnh cho mỗ, không có gì tặng cho xứng đáng với công lao ấy, vậy có một vật mọn này xin tặng, mong tiên sinh vui lòng nhận cho.

Ông già họ Hồ nói tới đó, móc trong túi ra một cái hồ bao bằng lụa, có thêu bên ngoài vừa nói tiếp:

- Vật trong cái hồ bao này tuy là chân phẩm của thế tục nhưng với tiên sinh không có nghĩa lý gì đâu, nhưng sau này tiên sinh ra đời hành đạo, có lẽ nó cũng giúp cho tiên sinh được một phần nào. Hồ mỗ kính mộ tài hoa của tiên sinh, mong tiên sinh cho mỗ được tái kiến, lai lịch và địa chỉ mỗ đều ghi ở trong hồ bao này cả.

Nói xong ông già nhét hồ bao vào tay của Vân Nhạc rồi quay mình đi thẳng ra bên ngoài.

Vân Nhạc thấy ông già họ Hồ nói như vậy liền nhét cái hồ bao vào trong túi rồi đeo mặt nạ lên, nhún mình một cái thân hình đã ra khỏi vườn Tĩnh Minh, phi thân về khách sạn Cát Tường tức thì.

Vào trong phòng chàng liền móc túi lấy hồ bao ra xem, chàng khẽ rút vật trong hồ bao, thấy vật đó bóng loáng làm sáng choang cả gian phòng.

Chàng kinh hãi vô cùng, định thần nhìn kỹ mới hay vật đó là một miếng ngọc để đeo ở cổ, màu xanh biếc, bên trên chạm con rồng ngũ trảo, miệng con rồng ngậm một hạt châu Dạ Minh, bên dưới có khắc tám chữ “CÀN LONG NGỰ HỘI NHƯ TRĂM THÂN LÂM”.

Vân Nhạc kinh hãi vô cùng vội cất viên ngọc vào trong túi và nghĩ thầm:

- Thoạt tiên ta đã ngỡ người đó là hoàng thân quốc thích gì của triều đình Mãn Thanh, không ngờ ông ta là đương kim Hoàng thượng. Tại sao nhà Vua không đem theo hộ vệ mà dám đi chơi một mình ở vườn Tĩnh Minh như vậy?

Nghĩ xong chàng liền thất thanh cả cười và nghĩ tiếp:

- Thảo nào Trại Hoa Đà không dám chữa cho nhà Vua, nếu ta biết trước y là nhà Vua thì ta cũng buông tay không lý tới. Đời Vua trước là Ung Chính xuất thân ở Thiệu Lâm, võ công rất giỏi, ngay cả các đệ tử phái Thiệu Lâm bây giờ cũng không có ai hơn vị Vua đó, mà võ công của Vua Càn Long do Ung Chính dạy cho tất nhiên cũng không phải là tầm thường.

Và lại ngày nay trong võ lâm có rất nhiều danh y và thuốc hay nhưng ông ta là Vua Chúa, sợ người ngoài biết mà hãm hại nên không dám mời các danh sư để chữa cho.

Lúc ấy ngoài cửa khách sạn có tiếng ồn ào vọng vào và chàng nghe thấy một người trong đám đông lên tiếng nói:

- Con bé đẹp như thế, liệu có bao nhiêu bản lĩnh cơ chứ? Chúng ta sống ở Tiêu Hán bấy nhiêu năm, hôm nay mới thật sáng mắt ra.

Vân Nhạc nghe thấy giọng nói của người đó, biết ngay là ái nữ của Nhất Nguyên cư sĩ là Hồ Cốc Lan đã ra tay rồi. Nàng ranh mãnh như vậy thì đi đến đâu làm sao tránh khỏi sanh sự.

Nghĩ đoạn chàng liền đeo mặt nạ vào, bước ra cửa phòng, đi thẳng ra khỏi khách sạn.

Chàng vừa ra khỏi khách sạn thấy có một đám đông đang quây quần đứng xem Hồ Cốc Lan cô nương, thân hình như bay, dòn hai đại hán vạm vỡ quay tít như chong chóng.

Còn Nhất Nguyên cư sĩ thì đứng ở phía xa vuốt râu mỉm cười. Hai đại hán nọ cũng không phải là tay tầm thường nhưng đứng trước mặt Hồ cô nương thì chúng kém hẳn.

Hồ Cương trông thấy Vân Nhạc bước ra liền vẫy tay gọi, chàng tiến lên vừa cười vừa hỏi:

- Tại sao Hồ cô nương lại tranh chấp như thế?

Nhất Nguyên cư sĩ mỉm cười đáp:

- Cũng chỉ vì Lâm Mông mà nên cả. Hai người cầm danh thiếp của Lâm Mông tới mời cha con lão lên Đồng Lai Thuận phạn điểm dùng cơm để Lâm Mông xin lỗi một thể. Tiểu nữ liền hỏi chúng tại sao Lâm Mông lại làm phách đến thế, y không thân hành đến mời. Bây giờ hai người phải về báo Lâm Mông thân hành cầm thiếp đến mời, bằng không thì sẽ đến lấy đầu Lâm Mông ngay.

Hai người đó khi nào chịu để yên nên ra tay đấu với tiểu nữ ngay, cũng tại lão nuông chiều con nhỏ quá đáng, lão đệ đừng có chê cười nhá.

Vân Nhạc lắc đầu mỉm cười nhưng mắt vẫn nhìn về phía ba người đang đấu.

Lúc này hai đại hán mồ hôi đã ướt đầm, chỉ còn biết chống đỡ thôi chứ không sao phản công lại được. Trái lại Hồ cô nương thì ung dung tươi cười như thường, không có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Một trong hai đại hán mấy lần muốn chạy nhưng không thể nào tránh khỏi chưởng phong của nàng được. Y tức giận vô cùng quay lại nhìn mặt Hồ Cương nói:

- Nhất Nguyên cư sĩ, người là nhân vật có tên tuổi trong võ lâm, thế mà không biết nghĩ gì đến đạo nghĩa của giang hồ, dung túng cho con gái đánh người như vậy. Hai ta không phải là sợ chết đâu nhưng sau này mĩ còn mặt mũi nào để nhìn những người khác ở trên giang hồ không?

Nhất Nguyên cư sĩ không tức giận, vẫn tươi cười như thường nhưng Hồ Cốc Lan đã trợn đôi lông mày, nhún mình nhảy lên trên cao ba trượng. Hai đại hán đột nhiên không còn thấy thân hình Hồ cô nương đâu cả, ngơ ngác ngẩn người ra.

Đột nhiên chúng thấy có hai đạo ánh sáng nhảm đầu, vai chúng bổ xuống như bóng theo hình, nhằm yếu huyệt Thiên Đột của hai người đâm tới. Huyệt Thiên Đột là trọng huyệt ở yết hầu, dễ bị suy suyễn một tí là toi mạng liền.

Hai tên nọ hoảng sợ đến mất cả hồn vía. Ánh sáng kiếm nhanh như chớp sắp đụng tới yết hầu của hai tên, bỗng nhiên mũi kiếm lại quay trở lên. Hai tên nọ chỉ nghe chỉ nghe thấy tai bên phải mát lạnh, rồi không còn thấy ánh sáng kia nữa và Hồ cô nương thì đã nhảy ra ngoài vòng chiến, tay cầm hai chiếc kiếm quái dị đang mỉm cười.

Hai đại hán nọ gơ tay lên sờ tai phải, lúc ấy mới hay tai đã bị nàng cắt đứt rồi, máu tuôn ra đầy tay, cả hai đều thất kinh. Đột nhiên bên ngoài vòng đấu có một tiếng rú rất thanh thoát.

Nhất Nguyên cư sĩ vừa nghe tiếng rú đó đã biết ngay người đó là một tay nội gia cao thủ, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

Tiếng rú vừa dứt đã thấy sáu thân hình nhảy vượt qua đầu những người đứng xem, nhanh như chớp xuống vòng đấu tức thì.

Thì ra sáu người đó là Cung Môn Nhị Kiệt, Tàn Trung Song Quái cùng Lâm Mông và một Lạt ma to béo, tay đeo khuyên vàng. Những người đứng xem thấy sự xảy ra một cách đột ngột như vậy, kinh hãi lùi ra phía xa hai ba trượng.

Cung Môn Nhị Kiệt có vẻ kiêu ngạo, Lâm Mông thì thấy hai tai của hai tên thù hạ mình bị mất và máu tuôn ướt đầm cả người, lại thấy Hồ Cốc Lan hai tay hai kiếm kỳ lạ, nét mặt lầm lì.

Y biết ngay thù hạ của y bị cô nương cắt mất tai, liền nghĩ:

- Ta không đại gì cãi nhau với con nhỏ, cứ việc nói thẳng với cha nàng thì hơn.

Nghĩ đoạn y liền giận dữ nói:

- Hồ Cư Sĩ làm như vậy quả thật khinh người quá nổi.

Hồ Cương ha hả cả cười đáp:

- Tiểu nữ ra tay như vậy là nể nang lắm rồi.

Hồ cô nương vẫn còn giận Lâm Mông, nay thấy y đang cãi vã với cha mình, tức giận vô cùng, hét lớn một tiếng múa kiếm nhảy lại đâm liền.

Lâm Mông bỗng nhiên cảnh giác, kinh hãi vô cùng, ngửa người về phía sau, nhảy lùi hơn một trượng mới tránh được hai thanh kiếm của Hồ cô nương, thật thập phần nguy hiểm.

Lâm Mông vừa tránh khỏi tai ách, hai chân mới đứng vững đã biến sắc mặt, lên tiếng chửi liền. Ngờ đâu hai đạo kiếm quang của Hồ cô nương như bóng theo hình đã nhằm hai yếu huyệt của y đâm tới, y biết không sao tránh thoát được, đành nhắm mắt lại chờ chết.

Lúc ấy, Tàn Trung Song Quái thấy vậy tức giận vô cùng. Đại quái liền nhảy tới, giương tay phải ra định bắt lấy song kiếm của nàng.

Nàng vội xoay thế kiếm, nhằm huyệt Khí Hải của Đại quái đâm liền. Đại quái gạt mạnh một cái, chỉ nghe “loong coong” hai tiếng, thanh kiếm suýt rời khỏi tay Hồ cô nương. Hồ cô nương vội lùi về phía sau, kinh hãi biến sắc mặt.

Đại Quái Tàn Trung như bóng theo hình đuổi tới và rút trường kiếm ra nhằm hai mắt của Hồ cô nương đâm liền, ra tay một cách nhanh vô cùng. Hồ Cốc Lan vội né đầu, tránh thế công của đối phương và giờ Nhất Nguyên Kiếm Pháp của nàng ra đối địch. Nhưng Đại Quái Tàn Trung giờ Phi Phụng Kiếm Pháp ra, oai lực vô cùng. Thế là Hồ cô nương bị kiếm pháp kỳ diệu của đối phương tấn công đến nỗi không kịp ra tay chống đỡ.

Tàn Trung liền múa kiếm nhằm bà vai trái nàng chém luôn. Mọi người đứng xem, yên trí thế nào nàng cũng bị chặt đứt một cánh tay.

Bỗng có hai tiếng hét thật lớn nổi lên cùng một lúc, thì ra Nhất Nguyên cư sĩ và Quái Thủ Thụ Sinh, một tả một hữu như bay nhảy tới cứu liền. Vân Nhạc tới trước một bước giờ nắm ngón tay ra tấn công.

Đại quái thấy mắt mình hoa h lẫn đi và thấy có một sức mạnh vô cùng nắm thanh kiếm của y và đẩy y ra ba bốn bước. Tuy trường kiếm của y chưa bị đối phương gạt được nhưng cũng thất kinh.

Tàn Trung định thần nhìn kỹ mới hay người tấn công mình là thiếu niên xấu xí mà hồi hôm ngồi im trong một góc ở trên Thanh Phong Lầu, nắm ngón tay của chàng vẫn nắm chặt lấy thanh kiếm của Đại quái.

Thiếu niên xấu xí đó cười nhạt một tiếng và nói:

- Ngài vẫn tự xưng Phi Phụng Kiếm Pháp là thiên hạ đệ nhất kiếm pháp, nhưng dưới mắt mỗ chỉ xoàng xĩnh thế thôi. Ngài muốn thành danh nổi tiếng, sao không chờ đại hội Thái Sơn, chớ bây giờ ở nơi đây đối phó với một thiếu nữ yếu đuối thế kia thật là vô si lẩn.

Đại Quái Tàn Trung bị thiếu niên nọ nhấc máng một hồi, xấu hổ vô cùng, khi khi cười nhạt mấy tiếng, lấy sức mạnh định gạt thanh kiếm ở trong tay đối thủ ra.

Vân Nhạc ha hả cả cười dùng sức đưa mạnh một cái. Đại quái không ngờ chàng lại có miếng đó, không kịp lấy tấn, bị đẩy loạn choạng về phía sau mấy bước, suýt rơi vào vũng bùn.

Cung Môn Nhị Kiệt thấy vậy ngăn người ra nhìn nhau. Hoàng Y Lạt Ma cũng há hốc mồm ra nhìn.

Nhất Nguyên cư sĩ đến sau một bước, liền kéo con gái yêu là Cốc Lan cô nương nhảy ra ngoài vòng đấu.

Hồ Cương thấy thân pháp của thiếu niên xấu xí thần tốc hơn cả mình nhiều và thủ pháp cũng thần diệu vô cùng, nên hai cha con Nhất Nguyên cư sĩ ngạc nhiên hết sức. Nhị Quái Ba Sơn Điều như bay nhảy vào trong đấu trường, cả giận quát lớn:

- Võ nghệ của ngài quả thật phi thường nhưng ra tay tấn công lén lút như vậy, Ba mỗ không phục tí nào.

Vân Nhạc ha hả cả cười đáp:

- Ta ra tay như thế là dĩ kỳ nhân chi đại, trị kỳ nhân chi thân đó thôi. Nếu bạn không phục thì lên Thượng Nhân Phong trên núi Thái Sơn đợi chờ mỗ.

Nhị Quái Sơn Ba Điều cười nhạt đáp:

- Được lắm, Ba mỗ thế nào cũng lên núi Thái Sơn đợi chờ.

Nói xong y chấp tay vái chào và quay lại gọi Đại quái cùng vượt qua mấy đầu người đứng xem mà đi.

Cung Môn Nhị Kiệt Hà Thân Phúc và Triển Mạnh Hùng vẫn đứng yên ở đó trông thẳng vào mặt thiếu niên xấu xí. Thấy Tàn Trung Song Quái đi rồi, hai người cười nhạt một tiếng rồi nhảy tới trước mặt Vân Nhạc.

Triển Mạnh Hùng liền lên tiếng trước:

- Ngày hôm nay ngài tha hồ vầy vò nhé?

Vân Nhạc biến sắc mặt quát lớn:

- Câm mồm đi Triển Mạnh Hùng, Hà Thân Phúc. Hai người bị Gia Thân Vương cảnh cáo luôn luôn, không được ý thế lực cửa quan mà can thiệp tư thù trong võ lâm. Nếu trong ba năm, hai người mà còn sinh sự gây nên chuyện thị phi sẽ bị kết tội lăng trì. Ta được lệnh của Gia Thân Vương giám thị các người đây. Các người có mau bước đi không?

Nói xong chàng sa sầm nét mặt lại trông có vẻ rất dữ tợn. Cung Môn Nhị Kiệt nghe chàng nói như vậy kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh ra, không dám thốt thêm dù nửa lời nữa.

Đột nhiên nghe thấy Hoàng Y Lạt Ma cười nhạt nói:

- Thằng nhãi này, dám giả mạo như vậy, có lẽ mi không còn muốn sống nữa chẳng? Phật gia đây thường ở Đại nội và Thân Vương Phủ mà không hề thấy mặt ngươi bao giờ cả?

Vân Nhạc cười nhạt đáp:

- Muốn biết được ta, có phải là chuyện dễ đâu.

Nói xong chàng giơ mười ngón tay nhanh như chớp nhắm hai yếu huyệt ở hai cổ tay của Lạt Ma bấm tới.

Hoàng Y Lạt Ma là đại sư thủ tọa trong Ung Hòa Cung, tên là Sát Khắc Đồ, thiện chương pháp Tây Thiên Phật Thủ Ấn, võ công không kém gì Cung Môn Nhị Kiệt, rất được nhà vua đặc dụng nên y kiêu ngạo ngông cuồng hết sức, tánh lại hiếu sắc. Từ lúc y tới đến giờ, hai mắt cứ chòng chọc nhìn vào Hồ cô nương. Lúc này y thấy thiếu niên xấu xí giơ tay định nắm vào yếu huyệt ở hai cổ tay y, hơi kinh hoàng đôi chút. Y liền lộn song chương lên và tự thị đã luyện Kim Cương Bất Hại thân pháp, đao kiếm cũng không chém vào người y được, cho nên y mới giơ chương Tây Thiên Phật Thủ Pháp ra định một chương đánh chết đối phương.

Nhưng khi y vận sức định đánh chương đó ra thì đã chậm mất rồi. Mười ngón tay của đối phương đã nắm chặt vào cổ tay y và y cảm thấy toàn thân bị tê liệt, dầu có muốn rút tay về cũng không kịp nữa.

Mọi người chỉ nghe thấy y thét lên một tiếng há hốc mồm ra, mắt tròn trũng, mồ hôi toát ra như tắm.

Vân Nhạc cười mấy tiếng rồi hỏi:

- Ngươi là con lừa sói trong cung nào thế? Hãy nói ra mau đi.

Tên Lạt Ma đau quá không chịu được, trong người y như có muôn vạn con kiến và độc xà đang bò quanh. Lúc này y chỉ muốn chết chứ không muốn sống nữa. Những thái độ ngông cuồng thường khi của y như đã biến mất hết, y run rẩy gật đầu lia lịa:

- Tiểu tằng là Hồ Sát Khắc Đồ, chủ trì của Ung Hòa Cung.

Vân Nhạc lại hỏi:

- À, thế ra là ngươi đây. Nể nhà vua đã cung mi, ta tạm tha cho mi khỏi chết, vậy thì bước ngay đi.

Nói xong chàng tung mạnh một cái, tên Lạt Ma bay ra ngoài xa ba bốn trượng, rớt xuống cống nước gần đó. Hồ Sát Khắc Đồ lóp ngóp bò dậy chạy thẳng.

Vân Nhạc dùng Hiên Viên Thập Bát Giải ra chỉ trong nháy mắt đã đánh tên Phật sống toi bời rồi nên Cung Môn Nhị Kiệt biến sắc mặt. Còn Lâm Mông đứng ngăn người ra như tượng gỗ.

Hồ Cương thấy Vân Nhạc ra tay chớp nhoáng như vậy, không sao nhận ra được võ công của chàng thuộc môn phái nào, chỉ thở dài một tiếng rồi nhìn Cốc Lan và nói:

- Võ học của người này kỳ ảo và tuyệt luân vô cùng, khiến người ta không thể tưởng tượng. Như vậy trong vòng mười năm sẽ không có ai địch nổi chàng này nữa.

Cốc Lan trợn trừng đôi mắt và tỏ vẻ kinh ngạc và ngỡ ngàng hỏi:

- Xưa nay cha có chịu phục người nào đâu, nay lại khen người đó quá xá như vậy?

Hồ Cương vừa lắc đầu vừa cười nói:

- Con nhỏ này ngốc thật. Người ta giỏi thì phải khen chứ, hãy để ý xem, thằng nhỏ này về sau không phải là tay tầm thường đâu.

Cốc Lan gật đầu mỉm cười. Nàng vừa cười vừa nói với Cung Môn Nhị Kiệt rằng:

- Hai vị quan lớn có việc gì thỉnh giáo không?

Cung Môn Nhị Kiệt ngăn người ra, không biết trả lời ra sao cho phải.

Tiến thoái lưỡng nan, Thân Phúc cố gượng cười nói:

- Võ học của ngài quả thật kinh người nhưng tại hạ thấy mấy lần ra tay đánh đều đánh trượt cả, khiến ai nấy bị thua cũng không thể phục được.

Thoạt tiên Cung Môn Nhị Kiệt nghe Vân Nhạc nói có nhiệm vụ Gia Thân Vương giám thị hai người nhưng anh em chúng nửa tin nửa ngờ nên chúng không hề nhắc nhở đến vấn đề đó, chỉ nói tới chuyện ra tay đánh trước của Vân Nhạc thôi.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Hai vị quan lớn muốn thử tài với mỗ không khó gì cả, trước hết hai vị hãy từ chức Đại Nội Thị Vệ đi đã rồi hãy nói chuyện sau. Bây giờ mỗ không cần giao đấu với hai vị, chỉ đem mệnh lệnh của Gia Thân Vương ra cũng có thể xử từ hai vị tức thì.

Nói xong chàng trợn đôi mắt lên nhìn, trông oai nghi vô cùng. Cung Môn Nhị Kiệt mặt tái mét rồi Thân Phúc cúi đầu vái lạy và nói:

- Nếu ngài nói như vậy thì hãy để dịp khác chúng ta hãy so tài với nhau vậy.

Nói xong, y cùng Triển Mạnh Hùng quay mình đi liền. Lâm Mông thấy Cung Môn Nhị Kiệt đi rồi định quay mình tẩu thoát, y vừa bước lên một bước đã thấy thiếu niên xấu xí nhảy đến trước mặt giơ tay phải ra nắm lấy bả vai y bóp mạnh một cái. Y thấy năm ngón tay của đối thủ như năm cái nanh vuốt băng gang kẹp chặt, đau buốt đến tận tim phổi.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Ta bỏ việc hôm qua không nói tới nữa nhưng việc vừa rồi dù có giết mi đến mấy chục lần cũng chưa đền bù lại với tội đó. Mà mi lại còn dối trá nói đến đây xin lỗi và mời cha con

Hồ lão tiền bối đi dự tiệc để toại độc kế của mi phải không? Hơn nữa mi lại có mấy tên kia đỡ đầu cho, dám đến tận cửa gây thù gây hận như vậy, bây giờ ngươi còn định nói gì nữa?

Lâm Mông là thủ lĩnh của hội Tam Điểm ở bốn tỉnh miền Bắc. Lúc này tuy bị đau đớn đến sắp ngất nhưng chẳng lẽ là một thủ lĩnh của bang hội lớn như vậy khi nào chịu nhục nhã, y liền mím môi, cắn răng chịu đựng.

Vân Nhạc lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Để xem mi cứng đầu đến bậc nào nhé?

Đột nhiên Lâm Mông cảm thấy bả vai bị bóp chặt, chân khí trong thân thể bị tan hết, tựa như người thoát hơi vậy. Sắc mặt của y đang xanh nhợt hóa thành trắng, thân hình loạng choạng mấy cái ngã nhào ra đất.

Nhất Nguyên cư sĩ thấy vậy không nở nhăn tâm liền phi thân đến vừa cười vừa nói:

- Lão đệ hãy tha thứ cho y, nếu y còn tái phạm nữa thì chính lão đây cũng không tha thứ nữa.

Vân Nhạc nể Hồ Cương, liền buông tay ra, mặc cho Lâm Mông sống chết ra sao mặc kệ, quay mình tiến lại gần phía cha con Hồ Cương. Nhất Nguyên cư sĩ liền mời chàng vào Tam Nguyên tửu lầu nhậu nhẹt, chàng nhận lời và cùng cha con Hồ Cương đi vào tửu lầu.

Hai tên thủ hạ của Lâm Mông là hai người bị Hồ cô nương cắt đứt tai vừa rồi đến khiêng Lâm Mông đi và bọn người đứng xem cũng giải tán nốt. Việc đó chỉ trong chớp lát đã đồn khắp chín thành.

Vân Nhạc không thấy Nhan Hồi Lão Nhân đâu cả liền lên tiếng hỏi, Nhất Nguyên cư sĩ vuốt râu trả lời:

- Lão Nhan Hồi đêm qua đã đi về rồi. Sở dĩ y trở về Hằng Sơn sớm như vậy vì lần này đại hội Thái Sơn, phái Hằng Sơn tuy không ở trong chín đại môn

phái nhưng theo lời y nói vì duy trì chánh nghĩa võ lâm, phái của y cũng phải tận nghĩa vụ. Y về sớm như vậy là y cũng muốn người Chương môn đốc thúc các môn hạ luyện tập Lương Ni Kiếm Pháp học cho thuần thuộc để lúc dự hội khỏi bị người khinh thị.

Nói đến đây hai mắt lão hiệp lông lánh liếc Vân Nhạc một cái rồi nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Cho đến giờ phút này lão cũng nhận mình là người kiến thức rộng nhưng đối với việc suy đoán võ học của lão đệ và sư phụ là ai, lão chịu thôi không thể suy đoán được. Lão chỉ thấy lão đệ bất cứ cơ trí tài hoa đều hơn người một mức, thật kính ngưỡng vô cùng.

Lão cũng biết lão đệ che giấu bộ mặt thật như vậy chắc thể nào cũng có sự bí ẩn gì không muốn để lộ ra. Nhưng lão tự tin là người rất kín miệng, không biết lão đệ có thể cho biết nguyên nhân ra sao không?

Vân Nhạc nghe Hồ Cương hỏi như vậy, nghĩ ngợi giây lát rồi khẳng khái đáp:

- Hậu bối không dám giấu giếm, nhưng võ học của tiểu bối đây một nửa là do tiên phụ truyền dạy cho, một nửa là do cao tăng chỉ dạy cho. Chỉ vì thân mang thù rất lớn, bắt buộc phải tạm giấu bộ mặt thật như vậy.

Nhất Nguyên cư sĩ nghe chàng trả lời như vậy ngạc nhiên vô cùng vì lão hiệp không hiểu nhà sư đó thuộc môn phái nào mà lại có võ công kỳ lạ như thế.

Phải biết Hiên Viên Thập Bát Giải của Vân Nhạc là võ công tuyệt học đời thượng cổ, không riêng gì Hồ Cương mà cả các tôn sư khai lập các môn phái ngàn năm về trước cũng không thể biết lai lịch của võ công này.

Nhất Nguyên cư sĩ lại hỏi tiếp:

- Vậy quý tánh của lão đệ là gì nhỉ?

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Không dám ạ, thưa hậu bối họ Tạ.

Hồ Cương vẫn chưa nghĩ ra chàng là dòng dõi của ai vì lão hiệp đã quy ẩn hơn hai mươi năm trời, không hay biết gì về việc thế gian cả.

Cả chuyện Truy Hồn Phán Tạ Văn bị giết, lão hiệp cũng không biết nốt. Hồ Cốc Lan ngồi cạnh, hai mắt luôn luôn nhìn Vân Nhạc, lúc này nàng chau mày nói:

- Cha, vì sự ngoài kia ồn ào, cha đã cho dọn vào trong phòng ăn uống. Ở trong này chỉ có ba người thôi, thế mà tại sao anh ấy vẫn còn đeo cái mặt nạ quý ấy trên mặt mãi làm gì thế hở cha? Hay là còn sợ cha con chúng ta trông thấy bộ mặt thật của anh ấy?

Hồ Cương mỉm cười, hai mắt nhìn thẳng Vân Nhạc tựa như yêu cầu vậy.

Vân Nhạc biết không thể thoái thác được nữa, liền cởi bỏ cái mặt nạ ra.

Hồ Cốc Lan tròn mắt lên nhìn, hai má đỏ bừng, trái tim đập mạnh và nghĩ thầm:

- Chà, sao lại có người đẹp trai đến thế!

Hai mắt nàng đắm chiều nhìn vào mặt Vân Nhạc, như say mê vậy. Vân Nhạc bỗng cảnh tỉnh, vội đeo mặt nạ lên vì chàng thấy thái độ của Hồ Cốc Lan, biết nàng đã mê mình, chàng không dám gây thêm tình nghiệt sợ sau này bẽ hạn không thể bù đắp được.

Hồ Cương thấy mặt chàng đẹp như vậy cũng phải thờ dài một tiếng vì lão hiệp trông thấy con gái mình đã đem lòng yêu thiếu niên nọ mà người ta hình như không có vẻ để ý gì đến con gái mình cả. Nhưng không hiểu tại sao con gái mình đẹp như Tây Thi, người sắt đá cũng phải động lòng, chẳng lẽ Vân Nhạc là người nước Lô hay sao mà chàng ta không hề đoái hoài đến con gái mình chút nào?

Nghĩ tới đây, lão hiệp lại đoán có lẽ Vân Nhạc đã có người yêu rồi, chớ không thì thế nào mà làm ngơ trước sắc đẹp con gái mình như vậy được.

Thấy trạng thái của hai cha con Hồ Cương như vậy, Vân Nhạc vội sang qua chuyện khác:

- Lúc này Cung Môn Nhị Kiệt đã chịu nhện và rút lui như vậy, trong lòng thế nào cũng tức giận. Theo sự nhận xét của hậu bối thì thế nào chúng cũng còn trở lại nữa.

Hồ Cương ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?

- Cá tính của Cung Môn Nhị Kiệt không bao giờ chịu rút lui một cách lương thiện như vậy, chỉ vì trong lúc này y lo ngại con cái y bị bắt đi, không biết sống chết ra sao nên mới rút lui dấy chó.

Hồ Cương kinh hãi và hỏi chàng tại sao biết rõ như vậy.

Vân Nhạc liền đem chuyện xảy ra trên núi Ngọc Toàn kể cho cha con Hồ Cương hay nhưng chàng giấu chuyện đùa giỡn với Hắc Y Huyền Nữ và vào trong vườn gặp vua Càn Long thôi.

Hồ Cương nghe nói Hắc Y Huyền Nữ tái xuất miêu linh liền biến sắc mặt, rồi vuốt râu ha ha cả cười nói:

- Chẳng hay lão đệ biết lão đây xuất thân ra sao không?

Vân Nhạc lắc đầu tỏ vẻ không biết. Nhất Nguyên cư sĩ liền nói tiếp:

- Có lẽ khắp thiên hạ không một ai hay biết được lai lịch của lão, đến cả người bạn chí giao nhất của lão là Đồ Long cư sĩ cũng chưa chắc đã biết được... Lão đây tức là môn hạ của vị ân sĩ lừng danh một trăm năm trước đây. Ông ta có biệt hiệu là Vô Lâm Nhất Ẩn, tên là Kỳ Liên Dị Tú. Gia sư chưa hề lộ mặt giang hồ bao giờ, chỉ có việc đánh bại Miêu Lãnh Song Yêu là oai trấn Thần Châu nhất thời danh động thiên hạ.

Chỉ tiếc rằng lão sanh sau đẻ muộn không được mục kích trận đấu vĩ đại ấy, lấy làm ân hận vô cùng. Gia sư thường nói năm xưa người đã trót thế sẽ diệt trừ được Song Yêu mới thôi nhưng sau thấy Song Yêu võ công bất phàm mới động lòng thương mà không ra hết công lực đánh, nhờ vậy Song Yêu mới chạy thoát được và có họa ngày nay.

Hồ cô nương mỉm cười và đưa tay vuốt tóc và hỏi:

- Cha, sao từ xưa tới nay con không nghe cha nói tới chuyện này thế?

Nhất Nguyên cư sĩ ha ha cả cười đáp:

- Nói cho con nghe con cũng không biết và lại con là con gái biết những chuyện ấy làm gì?

Hồ Cốc Lan chau mày nũng nịu nói:

- Tà đại ca xem cha ăn nói có buồn cười không?

Vân Nhạc tủm tỉm cười. Hồ Cương hôm nay có vẻ hứng thú lắm, liền kể những chuyện năm xưa trong võ lâm cho hai người nghe.

Trong lúc Hồ Cương kể chuyện, Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Không hiểu vợ con Cung Môn Nhị Kiệt ai bắt cóc thế? Không lẽ Lôi Tiểu Thiên nghĩa huynh của ta ra tay. Anh ấy dù có tài ba đến đâu cũng không bắt được nhiều người như vậy.

Lúc ấy bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa, Hồ Cương liền lên tiếng:

- Ai thế, cứ vào.

Cánh cửa bỗng mở toang, một đứa bé trạc mười ba mười bốn tuổi mặt mũi đen thui từ từ bước vào và ngấp ngừng hỏi:

- Xin hỏi ở đây có vị nào là Tà đại hiệp không?

Giọng nói của cậu bé rất thần bí, Vân Nhạc thấy vậy hoài nghi vô cùng, chàng mỉm cười rồi đáp:

- Cậu bé kiếm Tà mỗ có việc gì thế?

Cậu bé thấy có cha con Nhất Nguyên cư sĩ ở đó, liền bẽn lẽn nói:

- Tà đại hiệp có thể ra đây cho tiểu nhân bẩm việc này không?

Vân Nhạc cùng tiểu đồng ra khỏi nơi đó, đến một góc sân sân, cậu bé mới khẽ nói:

- Tà đại hiệp có tín phù của Cái Bang không và có thể cho tiểu nhân xem chứ?

Vân Nhạc thấy tiểu đồng đòi xem tín phù của Cái Bang, biết ngay thằng bé là do Thương Tỷ phái tới, liền lấy tín phù bằng đồng tía cho thằng nhỏ xem.

Tiểu đồng trông thấy cái lệnh phù lập tức lấy ra một lá thư trao cho Vân Nhạc và vái một cái rồi nói:

- Tiểu nhân còn phải đi đến Tề Lỗ nữa, xin đại hiệp thứ lỗi cho.

Nói xong tiểu đồng nhún mình một cái vượt ra bờ tường, khinh công của y đến mức thượng thừa rồi. Vân Nhạc cũng khen thầm một tiếng và bóc vội lá thư ra xem mới hay của

Lôi Tiểu Thiên gửi. Đọc xong Vân Nhạc cau mày lại nghĩ ngợi.

Thì ra Lôi Tiểu Thiên giờ Ngọ ngày hôm qua đã rời khỏi Yên Kinh đi thẳng đến Tế Nam.

Chàng nói Phó Thanh đã được Pháp Nhất đại sư thụ làm đệ tử tục gia của phái Thiếu Lâm.

Tiểu Thiên cũng biết chuyện Phó Lục Quan và Uyển cô nương đã có người cứu ra và đoán chắc là Vân Nhạc. Sau đó Thảm Thượng Cửu biết là mắc hãm liền phái người đi khắp Yên Kinh lùng kiếm Vân Nhạc nên viết thơ này bảo Vân Nhạc phải cẩn thận.

Tiểu Thiên lại nói tới chuyện tranh đấu của Cái Bang vì ý kiến bất đồng nên bỏ đi và vào nhà Cung Môn bắt cóc con cái chúng làm con tin để sau này đổi phó với ông cháu họ Phó. Nhưng bây giờ Tiểu Thiên biết Vân Nhạc đã cứu ông cháu họ Phó rồi nên Tiểu Thiên đã cho người thả con cái của Cung Môn ra rồi.

Đáng lẽ Tiểu Thiên ở lại Yên Kinh để gặp Vân Nhạc nhưng Cung Môn Nhị Kiệt biết chàng là bạn thân của Quái Thủ Thụ Sinh, chúng muốn bắt cóc chàng để tìm ra Quái Thủ Thụ Sinh nên chàng phải rời Yên Kinh chạy đến Tê Lô.

Không riêng gì việc đó mà chàng còn hay tin cha vợ Vân Nhạc là Triệu Khang Cửu và Chu Duy Thành không muốn theo con gái là Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga đi lên miền bắc mục trường của Ngô Phụng Bưu vệt.

Hai lão hiệp muốn chờ tới mùa xuân sang năm trời ấm áp mới đi, hiện giờ ở tại nhà bạn là Nguyên Thịnh Tiêu Cự ở Tê Nam. Không hiểu sao Bang chủ Hồng Kỳ Bang là Vũ Văn Lô dò biết hành tung của hai vị lão hiệp nên y cùng Võ Lâm Thập Tam Tà tới Tê Nam, muốn trả lại thù ở Chu gia trang, chúng định bắt cóc hai vị đại hiệp đi.

Hiện giờ chúng đang ở trên đỉnh núi Thiên Phật sửa soạn trận đại chiến sắp đến. Chỉ sợ Triệu, Chu hai vị đại hiệp thế cô nên Tiểu Thiên mới đến Tê Nam để trợ giúp. Tên phản loạn của Cái Bang là Khoái Tuấn cũng ở Tê Nam, hiện Cái Bang Tam Lão đang theo dõi tên đó, Tiểu Thiên mong Vân Nhạc xong việc ở Yên Kinh đi Tê Nam ngay...

Vân Nhạc nghĩ tiếp:

- Ta đang ở Yên Kinh rồi rồi không có việc gì làm thì lên đường ngay có hơn không.

Nghĩ đoạn chàng liền quay trở vào. Chàng thấy Hồ cô nương hai mắt đăm chiêu nhìn mình, xấu hổ vô cùng hai má đỏ bừng lên, cũng may nhờ có mặt nạ che lấy chớ không chàng xấu hổ biết bao. Chàng sợ mối tình của Hồ cô nương thất chặt thêm nên càng nóng lòng đi ngay, liền mỉm cười nói:

- Vừa rồi có một người bạn thân sai thằng nhỏ đến mời hậu sinh ngay tức thì nên tại hạ vào đây xin bái biệt lão tiền bối và Hồ cô nương, xin hẹn sẽ tái kiến trên núi Thái Sơn. Nhất Nguyên cư sĩ ngăn người giấy lát rồi mỉm cười nói:

- Lão đệ có việc gì xin cứ tự tiện đi, chúng ta đã có kỳ hẹn gặp nhau rồi, đến lúc ấy chúng ta sẽ tái kiến.

Hồ Cốc Lan nghe nói Vân Nhạc định đi, muốn lên tiếng nói để xin đi theo vì hai cha con nàng cũng đang rối rắm. Nàng chưa kịp nói Vân Nhạc đã hiểu ý nàng liền lên tiếng nói:

- Cô nương, chúng ta sẽ gặp nhau ở núi Thái Sơn.

Nói xong chàng nhảy ra cửa sổ tức thì. Hồ cô nương hai mắt đỏ hoe đang định làm nũng với cha. Nhất Nguyên cư sĩ đã khề quát mắng:

- Con bé này hay thật, người ta không muốn đi chung với cha con chúng ta nhưng chẳng lẽ y cấm chúng ta theo hay sao. Có mau vào thu xếp ngay đi không, để cha ra xem y đi về hướng nào đã.

Nói xong Hồ Cương lên ra ngoài phố ngay. Hồ cô nương nghe thấy nói như vậy sung sướng vô cùng, liền chạy vào trong thu xếp hành trang, chỉ trong giây lát nàng mang bọc hành trang chạy theo ra cửa liên. Hồ Cương thấy con gái mình có vẻ say mê Vân Nhạc liền hỏi thật xem có phải nàng yêu thật Vân Nhạc không.

Hồ Cốc Lan là con gái dậy thì, thấy cha hỏi như vậy làm sao chả xấu hổ nhưng nàng trưởng thành ở trên vùng rừng núi nên không đến nỗi bẽn lèn như các cô gái thị thành, nàng liền gật đầu ngay.

Hai cha con đang bàn tán làm thế nào để cho Hồ cô nương gần gũi Vân Nhạc mãi mãi vì Hồ Cương biết để cho hai người gần gũi nhau như vậy thế nào cũng nảy nở một tình cảm khăng khít, lúc đó tác hợp cho hai người không khó lắm. Không ngờ Vân Nhạc lại bái biệt đi như vậy cho nên Nhất Nguyên cư sĩ mới nghĩ cách đuổi theo Vân Nhạc là thế.

Hãy nói Vân Nhạc vì không ngờ cha con Hồ Cương đuổi theo như vậy nên chàng tới cửa hiệu bán ngựa, liền mua một con ngựa thật tốt rồi nhảy lên đi liền.

Một lát sau, cha con Hồ Cương cũng đến tiệm đó và cũng mua mỗi người một con ngựa đuổi theo tức thì.

Vân Nhạc ra khỏi thành Yên Kinh thúc ngựa chạy như bay về thành Võ Thanh, chỉ một tiếng đồng hồ sau thì chỉ còn cách thành Võ Thanh độ hai mươi dặm thôi.

Chàng vừa đi vừa nghĩ đến hình bóng Hồ cô nương, chàng thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ mình bị mối tình đó ràng buộc nữa hay sao?

Không bao lâu chàng đã vào tới huyện thành, đi đến trước cửa một túp lều lớn, chàng xuống ngựa và thùng thỉnh đi vào trong. Vân Nhạc thấy những khách trong túp lều nhìn mình với đôi mắt hiếu kỳ vô cùng.

Trong bọn thực khách có một đại hán đầu quấn khăn xanh đột nhiên ha hả cả cười nói:

- Ở đâu lạc loài một đứa con xấu xí này, có lẽ nó không phải là con của người chắc.

Y vừa nói bỗng biến sắc mặt la lớn một tiếng thảm khóc vô cùng.

Thì ra Vân Nhạc nghe thấy đại hán nọ mỉa mai mình tức giận vô cùng nên khi đi ngang qua người đó Vân Nhạc liền giơ tay bóp mạnh vào bả vai tên nọ một cái khiến y đau đến ứa nước mắt ra như khóc vậy, chân tay run lên lay bẩy.

Người bạn của đại hán nọ đứng dậy chấp tay chào Vân Nhạc và đáp:

- Xin ngài tha thứ bạn của tôi là người thô lỗ ăn nói bậy bạ xúc phạm đến ngài. Xin ngài bỏ qua cho.

Vân Nhạc thấy đầu của người nọ cũng quấn khăn xanh và những người trong bàn đều mang theo võ khí. Vân Nhạc buông tay ra và đi kiểm chỗ ngồi.

Các thực khách ai nấy đều rung mình kinh hãi không còn dám liếc nhìn chàng nữa, lúc ấy tên đại hán hết đau liền la lớn:

- Ai bảo ta là thô lỗ, những người ở dưới trướng Hồng Kỳ Bang đều là anh hùng hảo hán cả. Được rồi, sẽ biết tay ta!

Vân Nhạc ngăn người ra nghĩ:

- Không ngờ phạm vi thành Võ Thanh này thuộc Hồng Kỳ Bang.

Chàng liền ngấm ngấm liếc mắt nhìn trộm, thấy những người ngồi xung quanh bàn đều trợn mắt nhìn đại hán kia. Trong bọn có một người đứng dậy quát tên đại hán nọ:

- Chúng ta còn có nhiều việc làm, sao chú cứ gây thêm thù địch hoài. Nếu còn thế nữa mỗ sẽ bấm cùn Bang chủ hay và phế thải chú liền.

Tiếng nói tuy rất khê nhưng Vân Nhạc đều nghe rõ cả, chàng quyết định dò xem bọn người này làm gì. Bọn Hồng Kỳ Bang ăn uống xong liền xuống lầu đi ngay. Vân Nhạc cũng vội theo sau tức thì.

Bọn Hồng Kỳ Bang ra ngoài thành, Vân Nhạc cũng theo cách xa xa, chàng thấy chúng vào cái miếu nhỏ ở trong rừng rậm liền phi thân tới.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Máu nhuộm sơn thần miếu - Xác vùi vực thẳm

Vân Nhạc biết tổ chức của Hồng Kỳ Bang rất nghiêm ngặt nên chàng dè dặt tiến bước gần trước miếu để dò xem bọn kia làm gì. Vân Nhạc thấy ngoài cửa miếu có rất nhiều vết chân của bọn Hồng Kỳ Bang, chàng đoán ra bọn này không phải là những cao thủ.

Chàng thấy bên trong yên lặng như tờ đang định bước vào trong miếu bỗng cảm thấy một luồng gió mạnh nhắm vai chàng tập kích tới, chàng vội nhảy sang bên tránh. Luồng gió lạnh ấy đánh trượt đụng phải thân cây nghe “bộp” một tiếng.

Vân Nhạc quay lại nhìn mới hay kẻ tấn công lên mình là một lão quái mặt trông rất hung ác, tóc xõa xuống ngang vai, mười ngón tay dài và khô héo như than không khác gì hai bàn tay ma, chàng liền quát hỏi:

- Ngươi là ai?

Lão quái thấy Vân Nhạc thoát được chiêu lực của mình thân pháp lanh lẹ vô cùng, ngạc nhiên và thán phục hết sức, Vân Nhạc quay lại và y càng ngạc nhiên hơn nữa và nghĩ thầm:

- Sao có chuyện lạ như thế? Bộ mặt thiếu niên này sao lại xấu xí như mình thế?

Y tuy nghĩ vậy nhưng không trả lời, lại giở chiêu như ma muội xông lại tấn công liền.

Vân Nhạc thấy y không nói năng gì lại xông lại tấn công như thế trong lòng lại tức giận. Chàng liền dùng Di Lạc Thần Công đánh luôn một thế, chỉ nghe “hự” một tiếng đã thấy thân hình của người nọ bắn ra xa rồi.

Lúc ấy trong rừng có bốn bóng đen nhảy ra rồi trong bọn có một người nhanh như chớp nhảy đến đỡ thân hình của quái nhân kia. Tuy vậy quái nhân kia cũng bị máu chảy ngược, hơi thở khó khăn và mặt nhợt nhạt.

Cũng may Vân Nhạc chỉ mới có dùng năm thành công lực thôi, chớ không thì làm gì y còn sống sót như thế được.

Chỉ trong chớp mắt, bốn người lúc nãy hợp với quái nhân vây lấy Vân Nhạc tức thì.

Vân Nhạc nhìn kỹ mới hay người quái nhân lúc nãy là một ông già có gương mặt gầy gò, trên mép có râu dê và đôi mắt lóng lánh. Y trầm giọng quát hỏi:

- Người là ai? Đã bước chân vào giang hồ chẳng lẽ không biết xem trộm những cuộc hội họp của các bang phái như thế là tối kỵ hay sao?

Vân Nhạc cười nhạt đáp:

- Mặc ta là ai, ngoài cửa miếu này có yết thị đâu mà ta biết các người hội họp trong đó, mà dù có yết thị đi nữa thì cũng không cấm ta vào được vì miếu này có phải tư sản của các người đâu?

Giọng nói của chàng rất nghiêm nghị khiến mọi người không sao trả lời được.

Năm người mới hiện thân là Ngũ Tà trong Võ Lâm Thập Tam Tà, chỉ vì người đứng đầu Thập Tam Tà là Tang Tu Quái Tú ở Chu gia trang bị Quái Thủ Thư Sinh đánh gãy hai cổ tay và bị đánh chết giấc nữa. Sau được Hồng Kỳ Bang chủ đem về Tổng Đàn cứu chữa, dùng hai cái vòng gang nối vào hai cổ tay để thay thế hai bàn tay, sau vụ đó Quái Tú cảm thấy si nhục vô cùng, liền triệu tập Thập Nhị Tà tới. Y vì tạ ơn Vũ Văn Lôi nên cùng mười hai người em xin nhận làm hộ pháp cho Hồng Kỳ Bang suốt đời và thề phải hạ Quái Thủ Thư Sinh để trả thù bị đánh trúng một chưởng ngày nọ.

Cho đến giờ bọn chúng chỉ biết Vân Nhạc họ Ngôn tên Nhạc thôi. Quái Tú điều dưỡng một năm, trong lòng lúc nào cũng muốn báo thù cho được.

Từ khi Vũ Văn Lôi ở Tân Âu Phong trở về nghe nói Lương Hoài Đại Hiệp Chu Duy Thành và Trung Châu Kiếm Khách Triệu Khang Cừu hai người hiện đang ở tạm trong Nguyên Thành Tiêu Cục, Quái Tú liền nghĩ ra độc kế sẽ làm cho Triệu, Chu hai người và Ngôn Nhạc thảm bại danh liệt, y liền phái các cao thủ của Hồng Kỳ Bang tới tỉnh Sơn Đông để thi hành mưu độc của y.

Lúc này đáng lẽ năm tên nọ đều là người trong Võ Lâm Thập Tam Tà giết người không chớp mắt nhưng tại sao chúng thấy thiếu niên kia lại chần chừ không dám ra tay, đó là vì chúng thấy thiếu niên nọ đánh một chưởng giống như chưởng lực của Quái Thủ Thư Sinh đánh Quái Tú vậy nhưng yếu hơn một chút thôi, cho nên chúng chưa quyết định thiếu niên kia là Ngôn Nhạc. Sau chúng lại thấy Vân Nhạc nói như vậy làm chúng càng hoảng sợ vô cùng, Quái nhân định thân một lát rồi quát lớn:

- Ngươi tự thị tài nghệ hơn người ăn nói ngông cuồng, nhưng liệu ngươi có thể thắng nổi năm anh em chúng tôi hợp sức đánh không?

Vân Nhạc nghe thấy tên nọ nói thế biết ngay Tang Tu Quái Tú muốn trả thù cái chưởng năm xưa đã tự hạ giá trị của mình, liền kết với Hồng Kỳ Bang để đối phó với mình, liền ha hả cười và đáp:

- Thế ra là bọn người, như vậy ta càng không tha thứ cho được.

Nói xong, chàng sầm nét mặt giờ luôn Chế Long Thủ Pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải ra giờ ngón tay bắt cổ tay phải của tên nọ. Tên nọ không ngờ chàng ra tay nhanh như điện, định lùi lại vài bước để tránh nhưng chưa kịp lùi thì Vân Nhạc đã nắm chặt bàn tay phải, đau đến mất hồn vía. Còn tên quái nhân lúc đầu bị Vân Nhạc đẩy lui thấy vậy liền múa song chưởng đánh thẳng vào ngực Vân Nhạc.

Ba tên kia cũng phát động thể công cùng một lúc, chưởng lực của tên nào cũng nhanh như chớp và chúng sử dụng Thấu Cốt Phong Chưởng như Tang Tu Quái Tú vậy lợi hại vô cùng, nhưng có ngờ đâu võ công của Vân Nhạc gần đây tiến bộ hơn trước nhiều và chàng nghĩ ra một bộ võ công hợp cả ba: Di Lạc Thần Công, Hiên Viên Thập Bát Giải và Bồ Đề Chưởng thành một võ công tuyệt thế.

Cho nên chàng vừa nắm chặt tên nọ, y la lớn một tiếng ngã ra chết tức thì. Rồi chàng nhún mình nhảy lên trên cao bốn năm trượng, chàng lượn một vòng trên đầu Tứ Tà, liếc mắt nhìn xuống thấy kẻ địch mà mình vừa giết chết đã bị bốn chưởng của Tứ Tà dồn ép tới, kêu bốp vài tiếng, thân hình của tên đó đã thành một đống xương vụn.

Tứ Tà không ngờ lại giết chết phải người đồng đạo nên tên nào tên nấy ngẩn người ra, đột nhiên chúng nghe trên đầu có một tiếng rú rồi cảm thấy một kinh khí nặng như núi Thái Sơn đè xuống. Chúng chưa kịp nghĩ ngợi đã có ba tên trong bọn hét lớn một tiếng rồi cùng ngã lăn ra chết tốt. Chỉ có một Tà nhanh chân lên ra ngoài được thôi nhưng y cũng không chạy thoát được, hai cổ tay bị Vân Nhạc nắm chặt lấy, đau buốt tận xương, hai mắt đỏ hào quang.

Thì ra lúc Vân Nhạc nhảy lên không, chưởng trái dùng Di Lạc Thần Công đè nặng xuống còn chưởng phải thì dùng thể Bồ Đề Chưởng đánh xuống. Như vậy Võ Lâm Thập Tam Tà võ công có cao siêu đến đâu cũng không sao chịu đựng nổi hai thể võ tuyệt học đó được.

Hãy nói về tên Nhất Tà bị Vân Nhạc nắm chặt hết hai cổ tay, trong người cảm thấy như có rần rít xuyên tâm và kiến bò khắp mạch máu còn khổ sở hơn chết cho nên chỉ nghe thấy y kêu thét một cách rất quái dị không khác gì trâu bò kêu lúc bị thọc huyết vậy, thật là bị đất, ai nghe thấy cũng không đành tâm được.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng và nói:

- Bây giờ người mới biết trong võ lâm còn có nhân vật độc ác hơn Thập Tam Tà các người, người hãy nói rõ cho ta biết Hồng Kỳ Bang ở trong núi tập

hợp để làm gì, nói ra thì ta sẽ tha chết cho, bằng không thì chớ trách ta độc ác!

Tên Nhất Tà ấy dù có xương đồng da sắt cũng không sao chịu nổi cái bóp của Vân Nhạc. Y chỉ mong chết đi cho rảnh, ngờ đâu y lại thấy Vân Nhạc nói tha cho tội chết.

Y cũng không cần nghĩ tới liêm sỉ nữa, liền kể hết âm mưu thâm độc của Tang Tu Quái Tú cho Vân Nhạc nghe.

Thì ra Tang Tu Quái Tú đã đặt ra độc kế, ra lệnh cho môn hạ của Hồng Kỳ Bang đi khắp mọi nơi gây nên các vụ án: chém giết, đốt nhà, hãm hiếp...

Và nơi nào cũng có viết lại hai chữ Ngôn Nhạc khiến Ngôn Nhạc không còn chỗ nào dung thân phải tự tuyệt giang hồ. Vừa rồi bảy tám tên thủ hạ của Hồng Kỳ Bang ăn uống trên lầu ở Võ Thanh là bọn người chuyên dò thám tin tức của đại hiệp ở Võ Thanh. Ban ngày bọn chúng dò thám xem trong thành ai giàu có để đêm đến chúng hạ thủ để cướp bóc.

Cũng may Hồng Kỳ Bang mới dự định thôi, đêm nay chúng mới khởi sự, nếu không diệt ngay chúng sẽ gây nên không biết bao nhiêu tội lỗi nữa.

Vân Nhạc nghe hết âm mưu của Tang Tu Quái Tú do Nhất Tà kể lại, lấy làm tức giận vô cùng, cười nhạt một tiếng rồi nhanh tay điểm luôn một cái phé hết võ công của y và còn điểm cho y bị câm nữa rồi quát nói:

- Mi mau đi về phía tây nam mà an cư đi. Nếu sau này gặp mặt nữa thì không dễ dãi như thế này nữa đâu nhé?

Người nọ thở dài một tiếng, buông tay xuống, chân lê từng bước trên mặt tuyết.

Ngoài bốn cái xác nằm dài trên mặt tuyết và tiếng thở dài rất khẽ, trong rừng lại tĩnh mịch như trước.

Vân Nhạc khẽ đẩy cửa miếu ra, thấy trước điện không có một bóng người nào, chàng liền vào trong tìm kiếm. Bỗng chàng ngẩn người ra. Thì ra chàng thấy trong điện có mấy cái xác nằm ngổn ngang, trong đó có Phó Bang chủ Tàn Lộc chết rất thê thảm.

Người nào người nấy đều gãy cổ hết, đầu gập vào ngực, mắt lòi ra như hai cái chuông, trông rất khủng khiếp.

Lại còn một ông già xấu xí chân tay bị gãy gục, có lẽ người này là một trong Thập Tam Tà cũng nên, Vân Nhạc thấy vậy cũng rùng mình rợn gáy và nghĩ thầm:

- Công lực người này khiếp thật, như vậy Hồng Kỳ Bang chúng không một người nào chạy thoát.

Thấy người này ra tay quét sạch Hồng Kỳ Bang như vậy, Vân Nhạc hài lòng vô cùng.

Nhưng chàng nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được người ấy là ai? Giấy lát sau chàng phi thân ra khỏi miếu, đến khoảng rừng đầu với Tứ Tà lúc này, chàng lại ngẩn người kinh hãi vì bốn cái xác của Tứ Tà bị chàng đánh chết bỗng nhiên mất tích, có người đánh cắp bốn cái xác ấy đi. Chàng cảm khoái vô cùng vì đây là lần đầu tiên gặp người hành sự kỳ bí hơn mình.

Vân Nhạc thấy công việc ở đó đã xong, vội chạy về Võ Thanh, lấy ngựa và hành lý phóng thẳng về phía nam.

Sáng sớm ngày thứ ba, Vân Nhạc đã bắt đầu vào Sơn Đông. Nơi đây là chỗ chôn nhau cắt rốn của thánh hiền Khổng Tử và cũng là nơi lễ nghĩa chi bang, văn phong rất thịnh. Già trẻ lớn bé nơi đây thấy người lạ đều tỏ ra lễ phép vô cùng.

Vân Nhạc thúc ngựa phóng đi luôn, trưa hôm đó đã đến thành Tế Nam rồi, chàng đi vào lối cửa tây, cảnh sắc nơi đây đẹp đẽ hơn các thành phố khác. Chàng vội xuống ngựa hỏi địa điểm của Nguyên Thành Tiêu Cục.

Thì ra Nguyên Thành Tiêu Cục ở bờ hồ Đại Minh, cách đó chừng nửa dặm. Chàng liền dắt ngựa đến Nguyên Thành Tiêu Cục, đi tới cách cửa tiêu cục chừng nửa trượng đã thấy một đại hán mặt như mặt khi đang đứng chống nạnh, hai mắt cứ nhìn thẳng vào trong tiêu cục, trên vai cắm một nhuyễn tiên, trông vẻ mặt rất âm độc.

Vân Nhạc từ từ đi tới ho một tiếng, nhỏ vào chân đại hán kia, đại hán nọ tức giận vô cùng, trợn mắt nhìn Vân Nhạc và quát:

- Thằng nhãi xấu xí này táo gan thật, dám nhỏ vào chân đại gia, có mau cúi xuống chùi đi không?

Vân Nhạc cố ý khiêu khích nên cười nhạt đáp:

- Người bảo thiếu gia xấu xí, vậy chớ người có hơn thiếu gia đâu. Thiếu gia khạc nhổ, ai biểu người đứng ngay chỗ đó làm chi? Nếu người còn lời thôi, ta đưa lên quan bị đòn một trăm roi, người có chịu nổi không?

Đại hán nọ nghe Vân Nhạc ẩn nói ngược ngạo như vậy trong lòng tức giận vô cùng, y trợn mắt lên quát:

- Dù mi có là con quan phủ đài, đại gia cũng trừng trị mi một phen.

Nói xong y giơ chưởng nhắm bả vai của Vân Nhạc điểm tới.

Vân Nhạc đã định khiêu khích cho y ra tay, giờ thấy y nổi giận ra tay đánh thực, mừng rỡ vô cùng, liền nhảy sang một bên thuận tay rút luôn nhuyễn tiên

của đại hán nọ. Đại hán nọ vừa ra tay đánh, đã thấy mắt bóng địch thủ, y kinh hãi vô cùng và nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ ban ngày ban mặt mà ta gặp ma sao?

Y vừa nghĩ xong đã thấy Vân Nhạc cười một tiếng, chàng dùng cây nhuyễn tiên cuộn vào y và hất bắn ra bảy tám trượng, chỉ nghe bồm một tiếng, thân hình của đại hán rơi xuống hồ Đại Minh tức thì.

Bỗng có mấy tiếng quát tháo nổi lên và có mấy tên nhảy tới trước mặt Vân Nhạc.

Chàng biết ngay mấy tên này là đồng đảng của tên mặt khi kia. Chàng không muốn mất thì giờ, vội rút nhuyễn tiên đánh cho mấy tên nọ một trận bò lê, bò lết. Đánh xong bọn đó, Vân Nhạc không nói một lời, liền quay mình đi vào Nguyên Thành Tiêu Cục ngay. Mấy tên nọ thấy chàng đi rồi lóp ngóp bỏ chạy tới hồ cứu tên mặt khi lên, rồi cả bọn ù té chạy mất.

Trước cửa tiêu cục hai tên thấy thân pháp của chàng nhanh như vậy cũng kinh hãi vô cùng, rồi lại thấy chàng dắt ngựa đi thẳng vào cổng tiêu cục, cả hai vội tiến lên mỉm cười hỏi:

- Thưa ngài có phải là...

Vân Nhạc xua tay ngắt lời hai tên nọ và đáp:

- Hai vị khỏi cần hỏi, xin dẫn tại hạ vào gặp Lưỡng Hoài Đại Hiệp trước đã.

Hai người nọ mỉm cười gật đầu dẫn chàng vào, một người lên tiếng nói:

- Vì cứu tiêu cục chúng tôi mà Chu lão đại hiệp bị thương, hiện đang nằm trong nhà, mời ngài theo chúng tôi vào trong đây.

Nói xong, người đó liền dẫn Vân Nhạc vào trong nhà.

Vân Nhạc thấy người trong tiêu cục, ai nấy cũng lo âu nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh.

Chàng thấy có rất nhiều nhân vật võ lâm ở các nơi đến giúp. Mọi người thấy Vân Nhạc theo hai người kia đi nhanh như bay, ai nấy đều kinh ngạc ngơ ngác nhìn theo.

Vân Nhạc theo hai người kia đến gian thứ ba, hai người kia rẽ tai đại hán đứng gác trước cửa vài câu rồi xô cửa vào trong, giấy lát sau trở ra mời Vân Nhạc vào. Chàng vừa bước vào thấy có hai cái giường trúc trên mỗi giường có một cụ già râu tóc bạc phơ đang nằm. Hai người đó là Chu Duy Thành và Tổng tiêu cục. Duy Thành nhận ra chàng trong lòng cảm động vô cùng, y đang định ngồi dậy, Vân Nhạc vội chạy lại đỡ và nói:

- Nhạc phụ cứ yên trí dưỡng thương, việc gì thì đã có tiểu tể gánh vác cho.

Duy Thành lắc đầu gượng cười đáp:

- Có lẽ vết thương của lão không khỏi được đâu vì lão đã bị Kim Tuyền Độc Xà của Độc Kỳ Thần Ma cắn phải, bây giờ chỉ có chờ chết chứ không có thuốc nào chữa khỏi đâu.

Cả Cao Tử Long tổng tiêu đầu tiêu cục đây cũng thế. Bây giờ chúng tôi tự bế lấy huyết đạo mới sống thêm vài ngày nữa thôi chứ không sao tránh khỏi thân thể hóa thành đồng nước máu đâu.

Vân Nhạc nghe lão hiệp nói như vậy thì cả kinh vì Kim Tuyền Xà là con rắn độc nhất thiên hạ, người nào bị cắn phải thì nọc độc chạy theo máu đi khắp thân thể làm tan rã xương thịt, cuối cùng thành một đồng máu mà chết. Vân Nhạc bàng hoàng vô cùng vì thuốc thường không thể nào chữa nổi và chàng cũng chưa nghĩ ra cách gì để cứu hai vị lão hiệp, thì lúc ấy Cao Tử Long mở mắt ra nhìn chàng rồi với giọng khàn khàn nói:

- Có phải Tạ thiếu hiệp đây không, xin thiếu hiệp chớ quá lo ngại, người ta ai mà chả chết, lệnh nhạc và lão tuổi đã sáu mươi có chết cũng chả sao. Tôi chỉ lo cho lệnh nhạc Triệu Khang Cửu không quản ngại sống chết đi đến Thiên Trượng Nguyên, chỗ ở của Thiên Kỳ Độc Ma để lấy trộm môn thuốc giải độc Kim Tuyền Độc Xà là Hạt Diên Thảo về để chữa cho chúng tôi, nhưng ông ta đi đã năm ngày rồi mà sao cũng chưa thấy về.

Vân Nhạc cau mày lại mỉm cười đáp:

- Xin Cao đại hiệp yên tâm tịnh dưỡng, tại hạ sẽ đi Thiên Trượng Nguyên tìm lệnh nhạc ngay. Nếu biết có thuốc chữa thì khỏi lo, còn tình hình nơi đây ra sao xin cho tại hạ được biết đôi chút.

Cao Tử Long định nói nhưng không sao nói ra tiếng được, mặt đỏ tía tai một hồi, Duy Thành vội lên tiếng:

- Hiền tể đi mau ở đây không có việc gì hết, còn cuộc hẹn với địch ở đỉnh núi Thiên Phật còn bảy ngày nữa mới tới.

Vân Nhạc lại nói:

- Nếu vậy tiểu tể đi ngay.

Nói xong chàng ra cửa đi liền, vừa nghĩ thầm:

- Tại sao lại không thấy Lôi Tiểu Thiên, hay là anh ấy đã bị nguy rồi?

Hồi nãy chàng nghe nói Triệu Khang Cứu một mình lên núi Thái Sơn, chàng vội đi ngay nên không kịp hỏi han đến những vấn đề khác.

Chàng nghĩ:

- Không biết Tang Tu Quái Tú còn định làm trò trống gì nữa, y muốn tạo nên tai kiếp lớn lao cho võ lâm chăng?

Chàng lại nhớ đến âm mưu của bọn Hồng Kỳ Bang nên lại càng tức giận thêm. Chàng quyết tâm tiêu diệt hết bọn Hồng Kỳ Bang. Chàng vừa đi vừa nghĩ nên đến nỗi hai võ sư lúc nãy vãi chào chàng cũng không hay. Ra tới cửa tiêu cục, chàng liền phi thân lên mình ngựa, ra khỏi cửa thành phía nam chàng liền thúc ngựa phi nước đại.

Qua một cánh rừng bỗng chàng thấy hai bóng đen lén lút bám theo chàng, họ đi còn nhanh hơn ngựa. Chàng ngạc nhiên vô cùng, biết ngay có kẻ địch mai phục cản trở cũng nên. Nhưng lúc này chàng không muốn gây sự, chỉ quyết tâm đến núi Thái Sơn thôi. Chàng thúc ngựa phi nhanh hơn vì muốn thoát khỏi hai bóng đen kia.

Chàng bắt đầu đi vào đường núi, trên núi Thái Sơn đường đi càng thêm gồ ghề khắp khênh khó đi nên chàng không thể phi ngựa nhanh được. Khi chàng đi tới Vạn Đức thì đã tới cuối giờ Thân đầu giờ Mùi rồi. Chàng dừng ngựa kiếm thức ăn qua loa rồi lên ngựa đi ngay, càng đi đường lối lại càng khó khăn, con ngựa hình như không sao chạy được những con đường đá gồ ghề ấy nữa, chàng nghĩ:

- Đi như thế này bao giờ mới đến Thái Sơn được, chi bằng ta giờ khinh công đi có lẽ còn nhanh hơn.

Chàng vừa nghĩ tới đó bỗng nghe trong rừng có tiếng ám khí bắn ra, chàng vội lùi lại nhảy lên cao năm sáu trượng rồi sử dụng Di Lạc Thần Công đánh ra hai chưởng. Mấy ám khí đó liền bị bắn đi đâu mất hết và một số cây cối quanh đó bị chưởng phong đánh bật gốc ngã ngổn ngang đủ thấy thần lực của Di Lạc Thần Công oai lực biết bao.

Thân hình vừa đứng vững trên mặt đất đã thấy con ngựa bị tên ngã lăn ra chết bên đường, tức giận vô cùng, chàng liền vận nội công nhảy xổ vào bên trái khoảng rừng xa xa thấy có mười mấy bóng đen ù té chạy. Vân Nhạc nghĩ thầm:

- Ngày hôm nay ta để cho các người chạy thoát, ta thì không phải là người.

Nghĩ xong chàng nhún mình đuổi theo nhanh như chớp.

Chàng đuổi ra ngoài rừng thì mất hết hơn một tiếng đồng hồ, lúc ấy trời thì đã tối mà trăng thì chưa mọc, trên trời chỉ có mấy vì sao lơ thơ, phía trước là những đồi nhỏ và cây cối lù lù như những bóng ma. Bốn bề yên lặng như tờ trông càng kinh hãi thêm, có tiếng cười quái dị nổi lên như là tiếng quỷ khóc la rú vậy, can đảm như Vân Nhạc mà lúc này cũng sồn sồn tóc gáy, nhưng chàng thấy bọn giặc giờ ra những trò ma quỷ ấy ra thì tại càng tức giận thêm.

Chàng lắng tai nghe kỹ mới hay tiếng cười quái dị đó nổi lên ở chỗ này lại yên lặng chỗ kia, bất cứ góc nào cũng có những tiếng cười quái dị đó cả nên càng rợn rợn thêm.

Một lát sau chàng mới nhận định được tiếng cười ở phía tây nam, gần chỗ chàng đứng hơn hết, liền nhún mình nhảy tới phía đó, hai bàn tay như móc tẩn công một thể như vũ bão.

Đột nhiên tiếng cười quái dị đó lại nổi lên, một cái bóng đen ở mép chường của chàng nhảy thẳng lên trên không tựa như con chim bay đến và nhanh như ma quỷ vậy. Vân Nhạc chân chưa chạm tới đất đã xoay mình giơ tay lên nắm lấy chân cái bóng đen đó, miệng thì quát lớn:

- Bạn kia, nhân vật võ lâm gì mà lại giả bộ làm ma quỷ như thế?

Nhưng chàng đã chậm một bước, cái bóng đen đó đã thoát được hai tay chàng rồi. Người đó tuy may mắn tẩu thoát, hai chân của y cũng bị sức lực của những ngón tay của Vân Nhạc điểm phải nên y kêu hự một tiếng, thân hình ngừng một chút nhưng lại nhanh như tên bắn thẳng đi liền.

Vân Nhạc quát lớn một tiếng và nói:

- Bạn kia, chạy đi đâu!

Thân hình của chàng nhanh như điện chớp, đuổi theo cái bóng đen đó tức thì. Tối hôm nay Vân Nhạc giờ hết võ học tĩnh kỳ của mình ra, thân pháp của chàng thực là võ lâm hiếm thấy. Chàng sắp đuổi theo tới cái bóng đen nọ, bỗng cảm thấy dưới chân có một luồng ám khí nặng nề đè tới, trong lòng kinh hãi vô cùng, chàng không ngờ ở trong núi hoang lại gặp kinh địch như thế. Chàng liền ngừng chân lại không đuổi theo bóng đen kia nữa.

Đã thấy có hai cái bóng đen khác nhanh như chớp xông ra tấn công, chàng cười nhạt một tiếng, vận thần công ra bảo vệ lấy toàn thân, hai tay nhắm hai yếu huyệt ở bả vai của hai tên nọ điểm tới.

Hai tên nọ cũng biết chàng lợi hại, vội thâu chưởng lại, hạ mình xuống để tránh. Hai tay của Vân Nhạc vẫn tấn công tới, hai tên nọ hoảng sợ đến mất cả hồn vía liền nằm lăn xuống mấy vòng mới tránh khỏi được.

Người bị Vân Nhạc đuổi trước tiên, nhờ hai người sau này ra tay ngăn lại y mới thoát hiểm. Lúc này y thấy hai đồng bạn đã ra tay cứu mình lâm nguy liền

quát lớn một tiếng:

- Đánh!

Dưới ánh sao lờ mờ, mười mấy cái ám khí lóng lánh nhằm Vân Nhạc bắn tới, chỉ nghe thấy “leng keng” mấy tiếng, những ám khí đó đều bị Di Lạc Thần Công hộ thân của Vân Nhạc hất rơi xuống đất. Hai bên vừa hạ chân xuống cái đồi ở chỗ đó, Vân Nhạc thấy bốn cái bóng đen ở xa mười mấy trượng đang xông tới một cách nhanh chóng vô cùng. Cùng với ba tên địch thủ mà bị chàng đánh hụt, bao vây lấy chàng, chúng đứng thành phương vị thất tinh.

Dưới ánh sao lờ mờ, Vân Nhạc không trông thấy rõ ba tên đó ra sao, chỉ ẩn hiện mặt, tên nào cũng quái dị vô cùng và tuổi tác đều cao cả. Vân Nhạc cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Các bạn đêm khuya ở hoang sơn này định cản trở tại hạ để làm gì thế? Nếu không nói rõ, tại hạ đành phải giờ độc thủ ra đây.

Nói xong, chàng không thấy bảy người nọ trả lời gì hết, chỉ thấy bảy đôi mắt lóng lánh như những mắt con cú nhắm nhìn chàng từ đầu chí chân.

Đột nhiên một tiếng cười quái dị nổi lên. Tiếng cười vừa dứt thì tên nọ đáp:

- Ta tưởng là ai chứ không ngờ là thằng nhãi này, chúng ta đã tìm khắp nơi mà không thấy. Tội hôm nay không đánh cho mi tan xương nát thịt phơi xác nơi đây thì lão cũng chưa giải quyết được mối thù.

Vân Nhạc nghe tiếng nói đó rất quen thuộc, hơi nghĩ ngợi một chút chàng đã biết ngay người đó là ai rồi. Ha hả cả cười một hồi rồi đáp:

- Tang Tu Quái Tú! Mi chết đến nơi mà không biết thay tên đổi dạng. Thực buồn cười quá, lần trước ta tha chết cho mi là vì thấy mi được nổi tiếng như vậy không phải là một việc dễ làm. Lần này mi lại cản trở ta giữa chốn hoang sơn, thiếu gia đây cũng muốn biết xem bấy lâu nay mi đã luyện thêm được tuyệt kỹ gì?

Tang Tu Quái Tú năm xưa ở Chu gia trang đã bị Vân Nhạc đánh cho một chương đã thất kinh. Hai cổ tay y đã nối bằng gang, nhờ vậy công lực y cũng tăng tiến hơn trước, nhưng bây giờ y thấy Vân Nhạc cũng còn kinh hãi. Y biết mình y thì không thể thắng Vân Nhạc nên mới bày ra những trò ma quỷ.

Y trầm giọng đáp:

- Họ Ngôn kia, mi đừng tưởng đêm nay mi có thể thoát khỏi nơi đây, ngươi cứ nhìn kỹ xem còn những kẻ đối đầu lợi hại sẽ đến đây ngay.

Vân Nhạc cười thầm vì lúc này bọn chúng cũng còn tưởng chàng là họ Ngôn.

Sự thật Tang Tu Quái Tú cũng không hiểu gì cả, từ khi Quái Thủ Thư Sinh ở Thái

Nguyên gây nên những việc kinh thiên động địa, y chỉ nghe đồn Quái Thủ Thư Sinh với Ngôn Nhạc có thù pháp hơi giống nhau nên y đoán ra hai người thế nào cũng có liên quan nhưng y có biết đâu hai người chỉ là một.

Hãy nói Vân Nhạc nghe Quái Tú nói như thế, liền đưa mắt nhìn xung quanh quả nhiên dưới ánh sao lờ mờ, xa xa có ba bóng đen đang phi thân đến gần. Chàng mới thấy trong đó có hai người ngày xưa đã thua dưới tay mình đó là hai anh em Nhất Thanh, Nhất Phi của phái Hoa Sơn biệt hiệu là Âm Dương Song Quái. Còn một người nữa là đạo sĩ, người dong dong cao, tóc bạc phơ, trên vai mang hai thanh bảo kiếm rất cổ.

Ba người này thân pháp rất nhanh, dưới chân như hành vân lưu thủy vậy, chàng thoáng trông thấy biết ngay Âm Dương Song Quái ngày nay khác xưa rất nhiều.

Vân Nhạc kinh hãi nghĩ thầm:

- Tại sao chúng biết ngày hôm nay ta đi Thái Sơn?

Sự thật thì những tên bị chàng đùa giỡn là thủ hạ của Quái Tú. Hắn nghe chúng bẩm báo liền đoán ra thằng nhỏ đó là kẻ thù không đội trời chung với mình. Y liền phái người đến tiêu cục dò thám, sau khi biết Vân Nhạc đi Thái Sơn, Quái Tú báo cho đồng bọn hay bảo họ dùng đường tắt đến Thái Sơn trước chờ đợi. Còn y với thủ hạ thì rón rén theo sau nên khi Vân Nhạc thấy hai bóng đen trong rừng đó chính là thầy trò của Tang Tu đang theo chàng.

Vì bị Vân Nhạc đánh gãy hai cổ tay nên y cho đó là bình sinh sỉ nhục nhất trên đời. Y đã thế thế nào cũng phải trả mối thù này nên y phái người đi khắp nơi dò xét.

Y lập kế hạ Duy Thành và Khang Cửu hai người thì thế nào Vân Nhạc cũng đến trợ giúp. Sau y dò thám ra Chu, Triệu hai người đều ở trợ Nguyên Thành Tiêu Cục và y còn biết tiêu cục này đang nhận bảo tiêu cho người ta một mớ hồng tiêu, khởi vận hộ tống cho tới Dương Châu.

Chúng liền mai phục ở Ni Sơn đánh cướp hết mớ hồng tiêu đó, các tiêu sư bị giết sạch chỉ thả một tên phở ky để y về báo cáo cho tiêu chủ hay và còn dặn:

- Nếu muốn lấy lại mớ hồng tiêu đó thì Chu, Triệu phải đến nơi mới trả.

Chu, Triệu hai người hay tin quả nhiên tới Ni Sơn tức thì. Tổng tiêu đầu Nguyên Thành Tiêu Cục là Cao Tử Long liền rủ mấy người bạn nữa cùng đi theo.

Khi tới Ni Sơn, Triệu Khang Cửu đại phát thần uy giờ hết sức bình sinh tuyệt học ra chém giết hết mấy tên hảo thủ của Hồng Kỳ Bang nhưng Võ Lâm Thập Tam Tà đã hứa giúp cho Hồng Kỳ Bang nên bọn chúng đều tới nơi ra tay.

Bên Triệu Khang Cửu chỉ có mấy người đánh trí mạng mới vẫn hồi được tình thế nguy cấp, không ngờ sự thúc của Tang Tu Quái Tú là Độc Ty Thần Ma Trà Khôn bỗng ở đâu phi tới. Lưỡng Hoài Đại Hiệp và Cao Tử Long bị độc trâm của Độc Ty Thần Ma có bôi nọc độc của Kim Tuyền Xà bắn phải nên bên tiêu cực đang thắng hóa ra bại. Cũng may Trà Khôn là người biết điều hơn, cấm không cho Quái Tú hạ thủ giết hại bọn Chu Duy Thành.

Y bảo là kẻ thù chính là Vân Nhạc thì phải chờ Vân Nhạc đến hãy hay, nhờ vậy các người mới thoát khỏi chết trở về Tế Nam. Trước khi lên đường, Trà Khôn có cảnh cáo Chu

Duy Thành và Cao Tử Long hay nếu muốn chữa khỏi vết thương bị trâm độc của y ném phải chỉ có Hạt Diên Thảo ở dưới núi Thiên Trượng Nguyên tại núi Thái Sơn mới chữa được thôi.

Còn các người thua như vậy mà không phục thì nửa tháng sau lên đỉnh núi Thái Sơn đấu lại, còn hồng tiêu thì chờ Ngôn Nhạc đến đây mới giải quyết được thôi.

Triệu Khang Cửu trở về đến Nguyên Thành Tiêu Cực thấy Chu Duy Thành và Cao Tử Long đang nằm trên giường rên rỉ, y không đành tâm chút nào liền quyết tâm đi Thiên Trượng Nguyên hái Hạt Diên Thảo. Lão hiệp biết chỗ ở của Độc Ty Thần Ma ở dưới núi Thiên Trượng Nguyên và biết chuyển đi này nguy hiểm hơn cả nhưng lão hiệp nghĩ:

- Không vào hang hùm thì làm sao bắt được hùm con.

Tang Tu Quái Tú ở Tế Nam lập Hồng Kỳ phân bang để ngầm ngầm theo dõi những người ra vào tiêu cực. Lúc này chúng thấy Vân Nhạc một mình đi núi Thái Sơn, chúng mừng rỡ vô cùng lại gặp bọn Âm Dương Song Kiếm ba người tới, bọn chúng liền mời ba người này tham gia đánh Vân Nhạc.

Bọn Âm Dương Song Kiếm tới đây với mục đích trả thù Vân Nhạc ngày xưa đánh chúng gãy kiếm. Nay chúng nghe thấy Quái Tú rủ đánh Vân Nhạc, mừng rỡ vô cùng, chúng liền tham gia tức thì.

Hãy nói lúc này Vân Nhạc thấy Âm Dương Song Kiếm hiện thân liền ha hả cả cười nói:

- Nhất Thanh, Nhất Phi các ngươi còn mặt mũi nào đến đây tâm thù nữa, nếu là ta bị nhục như vậy đã hồi tâm cải thiện mà đi tu luyện quanh năm trong miếu không hạ sơn nữa. Thiếu gia chưa thấy ai vô liêm sỉ như hai người.

Nói xong chàng buông tiếng cả cười, tiếng cười vang động khắp núi rừng.

Âm Dương Song Kiếm biến sắc mặt chưa kịp lên tiếng mắng trở lại thì ông già trong bọn đã lên tiếng:

- Ngươi trẻ tuổi vậy sao ăn nói ngông cuồng đến thế, mồm miệng đã mắng người ta được rồi.

Thần sắc của lão đạo sĩ ấy oai nghiêm vô cùng.

Vân Nhạc đưa mắt nhìn lão đạo sĩ, thấy thần sắc lạnh lùng vô cùng và hai thái dương cao lên đủ thấy nội công của y đã đến mức thượng thừa.

Chàng liền mỉm cười nói:

- Đạo trưởng với tại hạ xưa nay không có thù oán gì cả, tại sao đạo trưởng đến đây dự cuộc phân cao thấp này?

Đạo sĩ vừa định lên tiếng trả lời thì Quái Tú đã lên tiếng đỡ lời:

- Ngôn Nhạc, mi có mắt mà không thấy Thái Sơn trước mặt, vị này là tổ sư trưởng của phái Hoa Sơn là Chi Vi đạo trưởng. Mi mau thúc thủ chịu trói ngay đi.

Vân Nhạc lớn tiếng cả cười đáp:

- Tại hạ là kẻ hậu học không ngờ lại kinh động đến Chương môn của một đại môn phái như vậy, thật là cá chép nhảy qua cửa rồng giả gặp trăm lần tức thì. Không ngờ tại hạ ngày hôm nay lại được may mắn đến thế.

Nói xong chàng sầm nét mặt lại quát lớn:

- Tang Tu lão tặc, đêm hôm nay mi định giờ trò quý gì thế? Muốn một chọi một hay cả bọn hợp lại chọi một mình ta, ta cũng vui lòng nhận hết. Mi mượn dao giết người thì Ngôn mỗ đây diệt ngươi trước.

Nói xong Vân Nhạc giờ chương lên. Tang Tu Quái Tú thấy chàng giờ chương lên kinh hãi vô cùng, vội lùi ba bước. Ngờ đâu Vân Nhạc ra tay như thế là chỉ đùa chơi thôi chứ không phải đánh thật mà Quái Tú sợ hãi lùi lại như thế làm Vân Nhạc không sao nín cười được.

Quái Tú xấu hổ vô cùng nhưng vẫn trấn tĩnh nói:

- Thăng nhai họ Ngồn kia chớ có làm bộ làm phách vội, nếu nguoi phá được Thất Tinh Liên Hoàn Trận của lão phu thì lão phu tuyệt tích giang hồ tức thì.

Vân Nhạc nghe nói thất thanh cả cười và nghĩ thầm:

- Ân sư Minh Lương đại sư đã truyền thụ cho ta kiếm pháp và bộ pháp Thất Tinh Liên Hoàn Trận và ân sư có nói qua Thất Tinh Kiếm Pháp và bộ pháp đó là môn võ học kỳ ảo nhất thiên hạ biến hóa khôn lường. Nay Quái Tú tự thị có Thất Tinh Liên Hoàn trận thức, chắc nó có oai lực riêng, nhân lúc này ta thử đem tài học của ta ra sử dụng xem nó huyền ảo đến mức nào.

Nghĩ đoạn chàng cười nhạt một tiếng và đáp:

- Lão quái, mi nói đi nói lại rút cục cũng chỉ muốn liên hợp tấn công ta. Nếu không cho mi biết tay ta thì mi chưa chịu phục Ngồn mỗ. Mỗ chả có coi cái Thất Tinh của mi ra gì đâu.

Không nói dài dòng nhiều chi, mi mau phát động trận thức đi.

Tang Tu cười nhạt một cái không nói gì liền chấp tay vái Hoa Sơn Chương môn Chi Vi Tử, Chi Vi Tử biết Quái Tú chưa muốn nhờ mình vội, liền cùng Âm Dương Song Kiếm lùi ra xa hơn trượng.

Lúc ấy Vô Lâm Thất Tà do Quái Tú cầm đầu đã bày xong Thất Tinh phương vị trận.

Bảy người vẻ mặt đều khẩn trương hết sức. Năm xưa Thập Tam Tà đã nhờ Thất Tinh Bộ Pháp nổi danh giang hồ. Từ xưa đến nay, trận thức này chỉ mới sử dụng có hai lần để đối phó với đại địch, cả hai lần đều thắng cả. Nhưng tối hôm nay chúng chỉ có bảy người thôi còn Lục Tà đã bị Vân Nhạc và những người bí mật hạ thủ trong miếu tại huyện Võ Thanh, chỉ tiếc rằng cho đến nay Tang Tu Quái Tú cũng chưa rõ chuyện đó.

Cho nên lúc này Tang Tu Quái Tú chỉ dùng Thất Tinh Trận thôi chớ không có Lục Hợp vì thế Thất Tinh Trận giảm đi oai lực rất nhiều. Quái Tú biết kẻ đứng trước mặt đây là một cường địch mạnh nhất trong đời y, y cũng biết Thất Tinh Trận này chưa chắc đã thắng nổi địch thủ nhưng cũng đành bày ra để đối phó chứ biết sao hơn.

Lúc ấy Vân Nhạc thất Thất Tà đã bày xong trận thế, Quái Tú cùng nhị đệ ba người đang chuẩn bị nghênh địch; đệ tam, đệ tứ dùng đoản kiếm còn đệ ngũ, đệ lục dùng lang nha bổng. Ai nấy đều đứng lấy thế chờ địch tấn công.

Vân Nhạc liền nghĩ:

- Mình còn đi Thiên Trùng Nguyên lấy thuốc còn thì giờ đâu mà đấu trường kỳ với chúng. Ta giải quyết từng tên cho xong.

Nghĩ xong chàng quát lớn:

- Lão quái, các nguoi xông đến hay chờ ta tấn công trước?

Tang Tu Quái Tú liền quát:

- Tùy ngài!

Y chưa dứt lời Vân Nhạc đã dùng Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp xông ngay vào lướt qua Quái Tú và người thứ hai, đến người thứ ba Vân Nhạc liền giơ tay ra điểm luôn yếu huyệt ở cổ tay của tên đó.

Thần pháp của chàng thần kỳ quá, bọn chúng không thể tưởng tượng được. Người thứ hai múa kiếm xông lại tấn công chàng tức thì và các người khác cũng đồng thời phát kiếm tấn công theo, chúng cứ nhắm yếu huyệt lớn trên người chàng đâm tới.

Chàng thấy kiếm quang của bọn chúng đã đụng đến vật áo, chàng biết dù võ công của mình có cao siêu tuyệt kỹ đến đâu cũng không thể nào trông coi hết bốn phương tám hướng được. Tuy chàng đã nắm được một người nhưng còn sáu tên kia cứ quây quần chung quanh chàng như vậy không khác gì ba mươi sáu người tấn công chàng cùng một lúc. Chàng sức nghĩ ra một kế, quát lớn một tiếng hét luôn tên chàng điểm huyệt về phía sau đồng thời chàng nhảy lên cao sáu thước, chưởng trái sử dụng Di Lạc Thần Công nhắm đệ Ngũ Tà, đệ Lục Tà đánh xuống.

Quái Tú trông thấy chương phong của mình và kiếm của Nhị Tử Tà sắp đụng vào ngực của kẻ địch rồi, không ngờ kẻ địch lỏ Tam Tà hét trở lại, y kinh hãi vô cùng. Muốn tránh cho Tam Tà khỏi chết buộc y với Tử Tà phải thân ngay thế công lại, nhờ vậy Vân Nhạc mới nhảy lên cao thoát nguy được.

Đệ Ngũ, đệ Lục Tà giờ lang nha bổng ra đâm huyệt, chưa kịp thấu thế lại thì cảm thấy trên đầu có một sức mạnh đè xuống. Cả hai kinh hãi vô cùng, chúng vội nhảy sang bên tránh nhưng không còn kịp, vai của hai tên ấy đã bị sức mạnh của chưởng trúng phải. Chúng cảm thấy như không còn thở được và máu chạy ngược tức thì. Cũng may Vân Nhạc chưa dùng hết công lực đánh xuống vì phải xoay thế khác ngay, chàng liền giơ mười ngón tay ra nhắm lão quái và Nhị Tà vô tội. Lão quái và Nhị Tà biết thủ pháp của Vân Nhạc kỳ diệu khôn tả, thân hình nhanh nhẹn tránh xa, tuy thoát khỏi nhưng Nhị Tà cũng kinh sợ vô cùng.

Chi Vi đạo trưởng đứng cạnh đó, thấy vậy cũng biến sắc mặt, không tìm nổi lại lịch võ công của Vân Nhạc. Lão liền nghĩ:

- Chỉ trong chốc lát Thất Tinh Trận của Tang Tu Quái Tú sẽ tan rã, không biết ba chúng ta phải xử trí ra sao?

Lão ta liền nghĩ ra một kế, nói nhỏ với Âm Dương Song Kiếm vài câu rồi hét lên một tiếng vờn vai phi thẳng đi liền.

Vân Nhạc thấy đánh không trúng địch liền vươn mình dài ra, mười ngón tay dài như mười cái móc. Thân pháp của chàng thần ảo quá khiến mọi người trông thấy đều là lưỡi hoảng sợ.

Muốn tốc chiến tốc quyết, Vân Nhạc định giờ chín tuyệt thế trong Hiên Viên Thập Bát Giải ra tấn công. Đột nhiên chàng thấy có hai luồng kiếm quang tấn công tới trước mặt một cách vô cùng lợi hại nên vội giờ Di Lạc Thần Công ra tiêu diệt sức mạnh của thể kiếm đó và năm ngón tay phải khẽ búng một cái. Chỉ nghe “loong coong” hai tiếng, luồng kiếm quang bị đánh bật ra ngay và làm cho Chi Vi đạo trưởng kinh hãi.

Vân Nhạc nhìn kỹ biết người đó là ai, liền trầm giọng quát:

- Không ngờ Chương môn một phái lớn mà đi đánh lén như vậy?

Chi Vi đạo trưởng mặt đỏ bừng, miệng niệm Vô Lượng Thọ Phật, rồi hợp kiếm lại vừa cười vừa nói:

- Không dám, bản đạo thấy võ công của ngài tuyệt kỹ, tự nhận thấy còn kém xa nên bản đạo muốn học hỏi thêm ngài một vài thế đó thôi.

Vân Nhạc nghe nói cũng đoán đã đến lúc phải quyết chiến rồi nên mỉm cười nói:

- Đạo trưởng khéo nói, xin lãnh giáo đạo trưởng.

Trong khi hai người nói chuyện thì Âm Dương Song Kiếm đã bàn kế với Tang Tu Quái Tú. Chi Vi đạo trưởng vừa cười vừa nói xin lỗi, múa song kiếm tấn công ngay.

Thấy công lực quả thật tuyệt diệu không kém gì Âm Dương Song Kiếm nên Vân Nhạc nghĩ rằng:

- Nếu ta không đánh bại Chi Vi đạo trưởng mau thì khó lòng thoát được bọn chúng.

Nghĩ đoạn chàng liền tiến lên, mười ngón tay bay tới chụp nắm hai cổ tay của Chi Vi đạo trưởng. Chương môn của phái Hoa Sơn thấy vậy kinh hãi vô cùng, định rút tay lại nhưng đã muộn rồi. Nhưng cùng lúc đó thì có hai luồng sức mạnh mà chàng chưa gặp phải bao giờ đang ào tới áp đảo khiến chàng phải rút lui về phía sau. Vân Nhạc đâu có dè Âm Dương Song Kiếm và Thất Tà hợp nhau tấn công bất ngờ như vậy. Chúng tấn công liên tiếp không để cho Vân Nhạc mỗi giây phút nào rảnh tay vì sợ chàng sẽ giờ những công lực tuyệt thế của chàng ra.

Tuy chàng có Di Lạc Thần Công hộ thân nhưng cũng cảm thấy đau nhức khắp thân một cách khó chịu nên chàng cứ lùi về phía sau để chờ một lúc rảnh tay, chàng tập trung chân khí dùng Bồ Đề Chương để phản công.

Phải biết khi cao thủ đấu với nhau, sai một ly thì đi một dặm, vì Vân Nhạc đã sơ hở để cho địch nắm cơ hội tổng tấn công trước.

Thấy dịp may hiếm có, Chi Vi đạo trưởng vội quát lên một tiếng lớn, vung song kiếm thành muôn đạo hào quang, năm thể kiếm tới tấp tấn công cùng một lúc.

Lúc này Vân Nhạc bị dồn ép vào thế thủ, hơn nữa quần tà không dám ngưng một giây phút nào vì chúng biết nếu để Vân Nhạc rảnh tay một chút thì sẽ bị chàng phản công ngay.

Bị bọn quần tà bao vây tứ phía, tấn công như vũ bão, một lúc sau bỗng Vân Nhạc cảm thấy chân khí uất kết trong ngực làm chàng khó thở vô cùng, nếu chàng chỉ muốn phá vòng vây để thoát thân thì còn kịp nhưng chàng biết tài nghệ còn thừa, nếu chạy thì còn gì tiếng tăm và danh dự của con nhà võ nên chàng vừa đánh vừa lùi về phía sau để phản công.

Chàng có ngờ đâu sau lưng chàng có một vực thẳm sâu ngàn trượng. Chàng chưa biết mình đã lui tới mé vực sâu nên chàng vẫn nhất ý chăm chú vào mấy thể kiếm của Chi Vi đạo trưởng.

Đến khi chàng tự nghĩ:

- Không lẽ lui mãi như vậy, ta phải phản công không thì nguy đến nơi rồi.

Nhưng khi chàng hít mạnh một hơi thì chàng cảm thấy không sao đẩy uất khí đó ra được và nếu không đẩy uất khí đó ra được thì thế nào chân tay cũng sẽ mềm nhũn hay bị tê liệt ngay.

Lúc ấy chàng biết nguy cơ đã đến nên lập tâm đào tẩu. Ngờ đâu chàng vừa có ý định đó thì đã thấy một bóng người to lớn xông tới trước mặt và người đó vừa đến đã nhanh tay đánh luôn một chương tức thì.

Tội nghiệp! Chưa nhìn rõ mặt người đó là ai thì thân hình Vân Nhạc đã bị bắn tung ra xa. Chỉ nghe Vân Nhạc thét lên một tiếng thất thanh và chỉ thấy một đốm đen quay tròn nhanh như sao sa rơi thẳng xuống một thung lũng trên Thiên Trượng Nguyên.

Người múa chương đánh bay Vân Nhạc rồi lớn tiếng cười như kẻ ngông cuồng. Một hồi sau hai mắt hắt tia những cái nhìn ngạo mạn, hàm râu quai nón dựng ngược lên, hai hàm răng nhe ra trông như quỷ sứ. Tay trái của người đó lừng lừng phát phơ cái tay áo không thôi, người đó chính là sư thúc của Tang Tu Quái Tú tức là Độc Ty Thần Ma Trà Khôn.

Chi Vi đạo trưởng Chương môn của phái Hoa Sơn trước kia có gặp Độc Ty Thần Ma Trà Khôn một lần nên cả hai đã quen biết nhau.

Chi Vi đạo trưởng vội chấp tay vái chào Thần Ma và nói:

- Đã lâu chưa được gặp lại Trà lão sư, công lực của lão sư vượt xa hơn trước nhiều, bản đạo xin có lời khâm phục vô cùng.

Nói xong, lão đạo sĩ quay nhìn xuống thung lũng thờ dài một tiếng và nói tiếp:

- Người này quả thật là kỳ tài của thiên hạ, chỉ tiếc là phải chôn thân dưới vực thẳm này.

Độc Ty Thần Ma Trà Khôn cả cười tiếp:

- Không biết Chi Vi đạo trưởng đã học được mỗi lòng từ bi từ bao giờ thế. Khoan thứ kẻ địch không khác gì mình tự tàn sát lấy mình, huống hồ kẻ độc ác như y mà thương tiếc làm chi.

Nói tới đó, bỗng Độc Ty Thần Ma Trà Khôn quay lại nói với Tang Tu Quái Tú:

- Đại trưởng phu ân oán phân minh, thù của cháu đã trả xong. Cháu phải mau trả lại hồng tiêu cho Nguyên Thành Tiêu Cục ngay, không được cường đoạt.

Quái Tú vâng dạ một hồi, Độc Ty Thần Ma lại quay sang nói với Chi Vi đạo trưởng:

- Trà mỗ còn một việc cần phải đi làm cho xong, hẹn một ngày khác chúng ta sẽ gặp lại.

Nói xong y đã phóng mình mất dạng. Sau đó mọi người đều lần lượt giải tán.

Chi còn một rừng mây kéo đến che khuất ánh trăng, gió rét nổi lên lay động muôn cảnh thông nghe rào rào như rên rĩ, như gào thét thở than để tống biệt một kỳ tài xuất chúng đã vừa quá cố...

Ai có biết đầu trước đó mấy tháng, Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga vì quá nhớ nhung người chồng chưa cưới nên không còn thiết gì thanh bửu kiếm để tập tành. Song nhờ Triệu Khang Cửu và Chu Duy Thành mỗi ngày chỉ dạy và khuyên bảo nên hai nàng mới khuây khỏa bớt sầu, vào vườn luyện tập lại những võ học do Vân Nhạc truyền thụ.

Thời điểm thấm thoát qua, đã đến mùa đông, nhị vị cô nương lại càng sầu muộn hơn trước vì chờ mãi vẫn không thấy người yêu trở về. Hai nàng còn nhớ lúc ra đi, Vân Nhạc có hứa sẽ nào cũng về ăn tết mà bây giờ năm đã hết, tết đến mà chẳng thấy về làm cho hai nàng lúc nào cũng mặt ủ mày chau, thở vắn than dài.

Một hôm, Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên ở Bắc Kinh vừa mới tới cửa thì Triệu Liên Châu đã trông thấy, chạy lại hỏi liền:

- Lôi lão sư, có tin tức gì của Tạ đại ca không?

Lôi Tiểu Thiên cả cười đáp rằng:

- Hai cô nương chờ vội nóng, có tin tức nhưng tạm thời không thể nói với hai cô được.

Triệu Liên Châu sốt ruột mặt đỏ bừng lên, giậm chân xuống đất lia lịa, nũng nịu nói:

- Nếu lão sư không chịu nói ra, thì tôi sẽ lột da lão sư ngay.

Nói xong, nàng liền đưa tay nắm lấy vai Lôi Tiểu Thiên làm Càn Khôn Thủ phải nhảy vội sang bên để tránh, rồi vừa cười vừa nói:

- Cô em dâu ơi, nếu cô dữ quá thì chờ tam đệ về mà đánh chớ xương cốt của Lôi lão đệ này không chịu đòn nổi đâu.

Nói xong, Lôi Tiểu Thiên đi mau vào trong nhà. Triệu Liên Châu tức giận liền đuổi theo, vừa chạy vừa mắng luôn miệng. Hai người chạy vào tới khách sảnh thì gặp Triệu Khang Cửu và Chu Duy Thành đang ngồi trò chuyện.

Hai lão hiệp thấy Lôi Tiểu Thiên vừa mỉm cười vừa chạy vào và Triệu Liên Châu mặt đỏ bừng đang chạy theo sau. Triệu Khang Cửu liền đứng dậy quát rằng:

- Liên nhi, con không được vô lễ với Lôi lão sư như thế.

Sau đó lão hiệp cùng Chu Duy Thành vốn vờ hỏi thăm Lôi Tiểu Thiên.

Lôi Tiểu Thiên khi ấy trông thấy Triệu cô nương đang khóc mướt trông rất tội nghiệp, nên chạy lại chấp tay vái rằng:

- Ôi chà! Cô em dâu tôi hơi tí đã hờn giận như thế rồi, Lôi lão nhị xin chịu lỗi, chớ không thì khi lão tam về cô nương mách lại, lão tam nổi giận thì nguy cho Lôi lão nhị này lắm...

Thấy Lôi Tiểu Thiên pha trò buồn cười quá, Liên Châu cũng đành phải phì cười, vừa nắm vai Lôi Tiểu Thiên lay mạnh mấy cái rồi hỏi:

- Lôi nhị gia bảo đại ca sắp về tin ấy có thật không?

Lôi Tiểu Thiên nghĩ thầm:

- Bây giờ ta biết trả lời sao đây? Nếu ta bảo Vân Nhạc chưa biết bao giờ về thì nàng sẽ đau lòng và khóc lóc, nếu ta bảo chú nó sắp về nhờ chú nó không về kịp thì sao?

Lôi Tiểu Thiên cau mày nghĩ ngợi chưa biết phải trả lời ra sao?

Triệu Liên Châu thấy Lôi Tiểu Thiên không trả lời mà chỉ cau mày như vậy thì đoán là đã có chuyện gì xảy ra cho Vân Nhạc rồi. Nóng lòng nàng hỏi liên tiếp.

Triệu Khang Cửu và Chu Duy Thành thấy vậy cũng lo sợ, Chu Duy Thành thấy vậy buộc lòng mỉm cười nói:

- Lôi lão sư đi xa mới về, đang mệt nhọc. Triệu cô nương hãy để cho ông ấy uống nước nghỉ ngơi một chút đã. Cô nương vào gọi Nguyệt Nga ra để chào hỏi lão sư đi.

Liên Châu buồn quá đứng lì ra, đưa mắt nhìn ra sân.

Lôi Tiểu Thiên đã biết mọi người hiểu nhầm liền đứng dậy lấy chén nước của Chu Duy Thành uống một hơi rồi lớn tiếng cả cười:

- Các người chớ có lo âu, Tạ tam đệ đã rời khỏi Trường Bạch Sơn...

Triệu Khang Cửu nghe mới hết lo nên cười nói:

- Tiểu tể đã rời khỏi Trường Bạch Sơn, bây giờ tiểu tể đi đâu?

Lúc ấy Chu Nguyệt Nga vừa ra tới khách sảnh, vái chào Lôi Tiểu Thiên.

Lôi Tiểu Thiên định khen cô nương cũng là biết lễ phép hơn, chớ không như Triệu cô nương vậy nhưng chàng trông thấy Triệu Liên Châu đang phồng mồm tròn mắt nên không dám nói mà chỉ mỉm cười nói sang chuyện khác. Lôi Tiểu Thiên thuật lại khi còn ở Bắc Kinh, chàng nhận được thư của Ngô Phụng Bưu ở mục trường gởi xuống mới hay Vân Nhạc ở đó chỉ có hai ngày một đêm rồi đi Tam Tần.

- Nghe đâu chú ấy dò thám được biết có bọn thù đang ẩn núp trong Thanh Phong Bang nên đi tới đó để trả thù vì vậy nên quên cả việc về đây ăn tết.

Triệu Khang Cửu nghe Lôi Tiểu Thiên nói như vậy, vuốt râu nói rằng:

- Tiểu tể sao mà nóng tánh đến thế?

Lúc này Triệu Liên Châu mới lẩm bẩm nói với Chu Nguyệt Nga rằng:

- Đã hứa về đây ăn tết mà không chịu về, người gì mà nhẫn tâm quá.

Tối hôm đó, Triệu phủ thiết tiệc đãi Lôi Tiểu Thiên nhưng có ai hiểu đâu sau đấy vì nóng lòng muốn tìm chàng rể yêu nên nhị vị đại hiệp Chu và Triệu đã lên miền bắc để cho quân tà có dịp hãm hại tại tiêu cục Nguyên Thành, và vì thế Vân Nhạc phải đi tìm thuốc cứu cha vợ đã bị bọn quân tà cùng sư huynh đệ Chương môn của phái Hoa Sơn và Độc Ty Thân Ma Trà Khôn vây đánh té rơi xuống vực thẳm trên Thiên

Trượng Nguyên ở núi Thái Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quân Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Kiếm quang đao ảnh, mỹ nhân trùng bạo

Gió bắc hiu hiu, đêm khuya lạnh lẽo, tuyết rơi đầy trời. Ngoài những tiếng kêu “lách cách” của các cành cây khô gãy ra, còn vạn vật yên tĩnh như đang say ngủ. Trên hoàn vũ tất cả ngừng hoạt động, chỉ có tuyết phủ trên mặt đất cứ mỗi lúc dày thêm mà thôi...

Trên lầu Ngô Âm trong vườn nhà Triệu Khang Cửu ở Thương Châu, đèn lửa bỗng tắt phụt.

Lúc ấy Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga đang trùm mền ngủ say. Trong vườn, những cây ngô đồng chỉ còn lại những cành khô héo, nhưng những cây đó vẫn đứng yên trong gió lạnh, hình như phản kháng bằng cách im lặng vậy.

Đột nhiên bên ngoài tường có một bóng người tới gần, người đó là một thanh niên mặc áo trắng. Thân pháp nhanh như điện chớp, chỉ trong chớp mắt chàng ta đã tới trước lầu Ngô Âm. Chàng ngước mặt lên nhìn, không do dự rồi nhún mình nhảy lên trên cây ngô đồng cao chừng bốn năm trượng. Đứng thế Kim Kê Độc Lập, co một chân lên và từ từ rút thanh kiếm đeo ở sau lưng ra, chàng ta cố hết sức làm cho cái lò xo ở bao kiếm để khỏi vang tiếng động, mặc dầu chàng ta đã làm như vậy, nhưng tiếng của lò xo bật ra đến “coong” một tiếng. Cũng may lúc đó gió thổi rất mạnh nên tiếng kêu đó mới được che lấp.

Lúc bấy giờ những vì sao ở trên trời, lấp lóe như ẩn như hiện. Chỉ thoáng một cái, người nọ đã nhảy tới trước cửa lầu Ngô Âm rồi. Chàng móc trong túi lấy một vật gì ra, rồi dùng mũi kiếm chọc thủng giấy ở cửa sổ và nhét vật nọ vào chỗ lỗ thủng đó. Rồi chàng ta để miệng vào từ từ thổi.

Thì ra đó là một con hạc bằng đồng ở miệng có khói trắng phun ra những tiếng vi vút, hình như đang kêu gào và lo âu hộ cho hai nàng kia.

Đột nhiên người áo trắng đứng trước cửa sổ đang thổi khói vào trong phòng kêu “hự” một tiếng, tay vội ôm mắt trái. Chàng liền nhún mình, nhảy bắn xuống dưới vườn và nhún nhảy vài cái, người đã biến mất liền.

Lúc ấy trong lầu có hai thân hình mảnh khảnh, nhanh như hai mũi tên phi ra, cả hai người tay đều có cầm trường kiếm, một người nhìn xuống ván lầu rồi vừa cười vừa nói:

- Liên muội, em đã ném trúng tên giặc đó, trên ván lầu này y còn để lại những giọt máu tươi. Như vậy tên giặc đó thể nào cũng bị chặt một mắt rồi, chúng ta hãy tha thứ cho y phen này.

Liên Châu lắc đầu đáp:

- Có lẽ không giản dị như thế đâu chị Nga ạ, em chắc chúng không đi một người tới đây đâu, thể nào cũng có đồng đảng. Chúng ta hãy ra nhà ngoài thông báo cho bác và cha em cùng Lôi lão sư nữa, để xem mây vị tiên bối tính sao.

Hai chị em liền nhảy xuống dưới lầu, thân pháp vừa đẹp vừa nhẹ nhõm. Nửa năm nay, hai nữ võ sinh khác hẳn ngày xưa, cứ theo tâm pháp bộ pháp của Vân Nhạc truyền thụ cho mà ngày đêm cố công luyện tập, không bao lâu công lực tăng lên gấp đôi.

Đại sảnh phía trước đèn đuốc sáng choang, hai nàng biết có chuyện lạ gì xảy ra nên liền đi nhanh đến khách sảnh, thấy Triệu Khang Cửu và Chu Duy Thành đang ngồi trên ghế thái sư vẻ mặt trong rất quan trọng, còn Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên tay chống nạnh và cười khi khi, ở dưới đất lại có một thiếu niên áo trắng, mắt trái máu đỏ rỉ ra ướt cả viên gạch hoa ở dưới đất, sắc mặt thảm lệ, người run bầy bầy hình như bị Lôi Tiểu Thiên dùng thủ đoạn âm độc điểm vào yếu huyệt.

Chu Nguyệt Nga thấy kẻ giặc nằm dưới đất, mặt đỏ bừng, lông mày trợn ngược lên bên gối kiếm định đâm. Lôi Tiểu Thiên vội la lớn can ngăn:

- Khoan đã cô em dâu của tôi ơi, chờ Lôi lão nhị đây hỏi rõ đã rồi giao cho hai thám xử trí, muốn làm sao thì mặc.

Chu Nguyệt Nga thấy Lôi Tiểu Thiên nói vậy vội thâu kiếm lại, cũng may nàng thâu nhanh tay chớ không thì ngực của thiếu niên đã bị thủng rồi.

Lôi Tiểu Thiên nhìn kẻ giặc khi khi cười và hỏi:

- Thân Nhất Minh, ngươi cần chết một cách nhanh lẹ thì Lôi lão đây cũng thành toàn tâm nguyện giúp cho, quý hồ ngươi nói rõ qui kế của Hồng Kỳ Bang cho chúng ta hay, bằng không mi sẽ ném thủ pháp của Lôi lão đây còn lợi hại hơn thế nữa. Chắc mi cũng biết rồi chứ?

Ngọc Diện Nhị Lang Thân Nhất Minh mắt hết khí khái xưa kia, sắc mặt nhợt nhạt, máu ở mắt trái rỉ ra, thân hình co quắp lại đủ chứng tỏ y đau đớn vô cùng nhưng y cũng cố gắng chịu đựng.

Lôi Tiểu Thiên thấy vậy cười nhạt một tiếng, giơ tay ra điểm một cái vào huyệt trái của Nhất Minh rồi mỉm cười hỏi:

- Thủ pháp này của Lôi lão gọi là Tấn Cốt Công, những dâm tặc, tà ác bị thương dưới tay ta không sao mà đếm xiết được và cũng chưa thấy một tên nào chịu đựng nổi. Họ Thân kia, xem mi có phải là mình đồng da sắt không?

Chàng chưa nói dứt thì đột nhiên xương cốt của Nhất Minh kêu bốp bốp bên trong rồi y lăn lộn trên đất rú thê thảm khiến ai nấy đều thương hại.

Bỗng thấy Nhất Minh tay trái ôm lấy mắt phải của y, thì ra vì quá đau mà con mắt lồi ra phân nửa, cổ gượng ngồi dậy với giọng run run, y nói:

- Thôi ta bằng lòng nói rõ, chỉ mong được chết mau thôi... Họ Lôi kia... nhất định không tha chết cho... ngươi.

Lôi Tiểu Thiên giơ tay giải huyệt cho y rồi lại cười khi khi nói:

- Quý hồ mi không đầu thai thì thôi, nếu mi có đầu thai thì nhớ chờ mỗ ở trước Quỷ Môn Quan nhé!

Nhất Minh thở nhẹ một tiếng, định thần một lát rồi kể hết âm mưu của Hồng Kỳ Bang ra cho mọi người hay.

Thì ra Hồng Kỳ Bang chủ Bát Ty Kim Cương Vũ Văn Lôi ở Chu gia trang dẫn bang chúng về Tổng Đàn rồi cho là bình sinh kỳ sĩ đại nhục thể nào cũng phải trả cho được thù mới xong, nên y mới phái rất nhiều người đi do thám lai lịch Ngôn Nhạc.

Ba tháng sau bọn người ấy đều trở về nhưng không ai biết rõ lai lịch hành tung của Ngôn Nhạc ra sao cả, họ chỉ biết Ngôn Nhạc là tế tử của Triệu

Khang Cửu và Chu Duy Thành và hiện giờ cha con Chu Duy Thành đang ở nhà Triệu Khang Cửu tại Thương Châu.

Vũ Văn Lôi liền nghĩ ra một kế trả thù, rồi y quyết định xuống núi mời các giang hồ đồng đạo rất ác độc sửa soạn gây nên một đại biến trong võ lâm. Thế rồi một tháng sau y vội vàng rời khỏi núi.

Phó Bang chủ tánh nóng như lửa, còn hận Ngôn Nhạc hơn Văn Lôi nhiều nên không đồng ý với Văn Lôi vì y cho kế ấy quá chậm trễ.

Mưu kế của Văn Lôi là rời khỏi Hồng Kỳ Bang mới gây nên chiến đấu và chuyên nhắm những người bạn và người nhà của Chu, Triệu mà hạ thủ.

Tần Lộc thấy cách làm của Bang chủ như vậy không tán thành vì y nghĩ đối phương chỉ có Ngôn Nhạc là khó xử thôi, còn các người khác không đáng kể. Sao không nhân dịp Ngôn Nhạc rời khỏi Thương Châu mà cho người bắt cóc hai người vợ của y rồi dùng toàn lực Hồng Kỳ Bang ra đối phó? Như thế Ngôn Nhạc tài ba đến đâu cũng bị bắt. Nhưng Vũ Văn Lôi nhất định phản đối, nên Tần Lộc không dám làm theo ý muốn của mình.

Chờ Văn Lôi đi rồi y mới bàn với Tang Tu Quái Tú Thập Tam Tà. Quái Tú cực lực tán đồng, Tần Lộc bèn sai Thân Nhất Minh đến đây hành động.

Nhất Minh được lệnh đó hớn hờ vô cùng vì giờ phút này y cũng nhớ nhung hình bóng của Triệu Liên Châu nên khi Tần Lộc đề nghị y liền khăng khái nhận lời ngay. Y cũng biết hai nàng Triệu, Chu rất lợi hại nhưng khôn nổi “sắc đảm bao thiên”, y liền thi hành ngay. Có ngờ đâu y bị sao chết chiếu mệnh, mới lên tới Ngô Âm Lâu đã bị phi châm của Triệu Liên Châu ném mù mắt. Y đau đến tận tâm can, chỉ còn mắt bên phải nhưng cũng tối tăm không thấy gì nên loạng choạng không biết chạy về hướng nào.

Thật không may cho y là lúc ấy Lôi Tiểu Thiên ra đi đại tiện nên y mới bị bắt như vậy.

Lôi Tiểu Thiên nghe xong vừa cười vừa hỏi:

- Có phải mi một mình tới đây hay còn có đồng đảng cùng tới, nói cho lão biết để lão cho người đi vờ họ đến đây nhặt xác cho mi.

Nhất Minh trợn máu đầy mắt nói:

- Họ Lôi kia, đừng làm bộ làm phách trước mặt Thân gia nữa.

Lôi Tiểu Thiên vẫn ra vẻ khôi hài liền cười khi một cái rồi nói:

- Mi coi nhẹ cái chết như vậy nếu Lôi lão nhị không thành toàn tâm nguyện của mi thì trước mặt Diêm Vương biết kiện tụng ra sao, vậy ta để cho mi ngâm cười mà đi xuống âm ti nhé?

Lời nói khôi hài của Lôi Tiểu Thiên khiến cho hai cô nương Triệu, Chu không sao nín được cười, cứ ôm bụng cười khúc khích. Lôi Tiểu Thiên lại giơ tay điểm vào phía sau lưng của Nhất Minh một cái, chỉ thấy Nhất Minh cau có, mặt trông rất hung ác rồi giơ tay chỉ Lôi Tiểu Thiên quát mắng:

- Người...

Y đột nhiên thay đổi nét mặt, lớn tiếng cả cười như cuồng si rung động cả mái ngói.

Thì ra y đã bị Lôi Tiểu Thiên điểm vào yếu huyệt cười.

Nhất Minh cười đến kiệt sức nằm gục xuống nhưng vẫn còn cười và máu trong miệng chảy ra, trông vẻ mặt rất đau đớn. Chu Nguyệt Nga thấy vậy không nỡ liền tiến lên cầm một miếng, Nhất Minh chỉ kêu hự một tiếng rồi tắt thở. Người nhà vội khiêng xác ra sau vườn chôn cất.

Chu Nguyệt Nga thu kiếm lại rồi nhìn Lôi Tiểu Thiên vừa cười vừa trách:

- Lôi nhị ca thật là khuyết đức.

Lôi Tiểu Thiên ha hả cười đáp:

- Dù sao các cô vẫn còn lòng từ bi. Các ác tăng mà gặp Lôi mỗ thì như mèo gặp chuột. Lão nhị thể nào cũng phải giày vò cho chúng nửa sống nửa chết rồi mới hạ thủ.

Đột nhiên có một trận cuồng phong dồn vào khách sảnh làm đèn tắt tối om, một lát sau khi đèn sáng lại thì đã có một lão đạo sĩ râu xồm, mắt ba góc đứng ở đó rồi. Triệu Khang Cửu quát lớn một tiếng, múa chưởng công đến tấn công. Đạo nhân thân pháp rất nhanh, chưởng phong của Triệu Khang Cửu chưa đánh đến nơi y đã nhảy ra xa năm thước, ha hả cả cười nói:

- Triệu đại hiệp, đã lâu ngày không gặp lại nhau vẫn còn nóng tánh như thế ư? Đối với khách như vậy thật là vô phép quá.

Triệu Khang Cửu nghe nói ngẩn người, vội trả lời:

- Tang Chân Nhân đêm khuya giảng lâm tề xá không biết có điều gì chỉ giáo?

Thì ra đạo sĩ nọ là chủ trì Âm Sơn Toàn Phong Quán tên là Sách Mạnh Bát Chương Tang Lộc. Triệu Liên Châu thấy lão đạo sĩ ăn mặc rất kỳ quái, quần áo xóc xếch, mặt mày đầy nốt, hai thái dương phồng lên, hai mắt tia hào quang.

Tang Lộc vừa cười vừa đáp:

- Bần đạo hành động rất độc ác nhưng thọ ân thì phải báo đáp. Năm xưa Triệu thí chủ đã thương bần đạo khiến bần đạo khỏi mất tăm tiếng, lúc nào bần đạo cũng ghi nhớ trong lòng nên đêm nay đến đây để mong báo đáp phần nào.

Từ nay mong Triệu thí chủ đề phòng cẩn thận vì bần đạo có gặp Hồng Kỳ Bang chủ đi Âm Sơn để xúi giục một ác ma đã lâu không ra núi giúp y, người đó chắc thí chủ cũng nghe nói rồi, đó là Bán Bán Tú ở phía sau núi Âm Sơn...

Đạo sĩ chưa dứt lời thì Triệu, Chu hai lão tiền bối hết sức kinh ngạc, cả Lôi Tiểu Thiên cũng vậy, chỉ có Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga vẫn khúc khích cười vì cái tên Bán Bán Tú có vẻ kỳ quặc vô cùng mà hai nàng chưa hề nghe nói, nên hai nàng không sao nhịn cười được.

Tang Lộc tiếp:

- Năm năm trước bần đạo chắc Triệu lão gặp Bán Bán Tú hạ sơn cũng không sợ gì nhưng gần đây y đã kiếm được cuốn Túc Ma Kinh nên võ học của y tiến rất nhanh có thể nói vào hàng thượng thừa vì vậy mới nổi hùng tâm định lập Âm Sơn Giáo để đánh bại các đại môn phái khác. Việc này mới mọc mầm nên chưa ai trong võ lâm hay cả. Có lần y mời bần đạo nhập giáo, bần đạo không cự tuyệt mà cũng không nghe theo.

Khi ấy Vũ Văn Lôi đến bãi sơn, liền xúi Bán Bán Tú:

- Đạo trưởng muốn thu phục các môn phái thì trước hết nên thu phục Ngôn Nhạc vì tài nghệ y cao hơn cả, thu phục được y thì tất cả môn phái đều đầu hàng ngay. Vũ Văn Lôi còn nghĩ ra một kế là mời môn hạ của Bán Bán Tú ra Sát Bắc nơi mục trường và ba nơi ở kinh thành quấy nhiễu trước để dụ lệnh tể tới.

Y còn nói y sẽ đem hết lực lượng của Hồng Kỳ Bang ra làm hậu thuẫn cho Bán Bán Tú nên Bán Bán Tú mới có dã tâm như thế. Có lẽ qua tết và chậm nhất là vào tháng hai Bán Bán Tú sẽ hạ sơn nên đệ vội đến đây cho huynh hay.

Triệu Khang Cửu vội đứng dậy cảm ơn và giới thiệu Chu Duy Thành và Lôi Tiểu Thiên cho Tang Lộc biết.

Lúc ấy, Triệu Liên Châu nũng nịu vừa cười vừa hỏi:

- Thưa cha, Bán Bán là gì thế?

Triệu Khang Cửu tròn mắt quát:

- Chuyện gì cũng hỏi tới, sao con lảm chuyện thế?

Triệu Liên Châu chu miệng lườm Triệu Khang Cửu một cái. Lôi Tiểu Thiên thấy vậy cả cười nói:

- Cô em dâu của tôi, nếu không biết để Lôi mỗ nói cho hay. Tên đó nửa trên là đàn ông nửa dưới là đàn bà, một nửa đối với một nửa nên gọi là Bán Bán Tú đấy, cô em hiểu chưa?

Triệu Liên Châu mặt đỏ bừng đáp:

- Ai khiến anh cất nghĩa!

Lôi Tiểu Thiên nói lảng và nhìn Tang Lộc hỏi:

- Có phải Tang Chân Nhân cũng được Bán Bán Tú nhận làm môn hạ rồi chăng?

Tang Lộc có vẻ ngượng nghịu đáp:

- Không dấu điểm gì Lôi lão sư, bần đạo có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Nói tới đây lão đạo sĩ nghe bên ngoài cửa có tiếng cười nhạo đáp:

- Quả nhiên lão phu đoán không sai, lòng và tâm tính của Giáo chủ ra tay diệt trừ mi nhưng Giáo chủ tiếc mi là người có tài, và lại lúc này cũng đang cần người nên lão phu bảo hãy để cho mi được yên. Không ngờ lòng nhân từ của Giáo chủ như thế mà mi lại quên ơn, phản bạn như vậy. Tang Lộc, mi mau bước ra đây, bằng không đừng có trách là lão phu độc ác nhé.

Tiếng đó kêu như tiếng chuông, nên dứt rồi mà mọi người nghe như còn kêu văng vẳng ở bên tai vậy.

Riêng Tang Lộc hơi biến sắc, nhưng chỉ thấy lão đạo sĩ giờ tay ném ra ngoài một cái, mười mấy hạt sao xanh sáu góc bắn ra ngoài cửa sổ nhanh như chớp. Lúc ấy mọi người trong sảnh cũng đều nhảy ra ngoài.

Nhưng ngờ đâu những hạt sao của Tang Lộc ném ra như vào bể cả, không động tĩnh gì.

Ngoài cửa sổ lại có tiếng cười rất rùng rợn và người bí mật nói thêm:

- Cái trò ám khí tầm thường mà cũng giờ ra không biết xấu! Nếu lão phu sợ mi đã không đuổi theo đến đây làm gì.

Bỗng im hơi lặng tiếng, chỉ nghe tiếng khí giới va chạm vào nhau.

Thì ra Triệu Liên Châu rất khôn ngoan, nghe bên ngoài có tiếng động liền lên ra và rút kiếm tấn công.

Đột nhiên có một hình bóng to lớn như chim ưng nhanh nhẹn như mũi tên, chạy ra ngoài bãi tuyết. Lại có một làn ánh sáng xẹt tới thì ra đó là làn kiếm của Chu Nguyệt Nga.

Khi nhị lão anh hùng Lôi Tiểu Thiên múa chưởng xông tới đánh thì người nọ cười một cách kiêu ngạo rồi nhún mình nhảy lên cao, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Mọi người thấy thân pháp của người nọ nhanh như vậy đâm ra ngẩn ngơ, lát sau ai nấy kéo vào khách sảnh. Khi vào tới nơi thì thấy Tang Lộc đang ngồi trên ghế, thân hình ngả nghiêng, hai mắt phần uất, ai nấy ngạc nhiên vô cùng.

Lôi Tiểu Thiên biết Tang Lộc bị ám toán liền nhảy tới xem xét thì thấy vai trái của đạo sĩ mũi tên cắm ngập chỉ còn có cái đuôi chùng hai tấc, định rút ra thì Tang Lộc vội tránh sang bên, xua tay nói:

- Lôi lão sư chớ có động tay vào! Ám khí này là Lan Lâu Ma Tiễn của Bán Bán Tú độc vô cùng, hễ động vào nó thì máu đông lại ngay. Xin chặt ngay gùm cánh tay trái của bản đạo mới mong cứu vãn.

Tang Lộc nói xong cười nhạt rồi tiếp:

- Bản đạo chưa chết đâu, vì bản đạo đã bẻ hết huyết đạo lại rồi, nhiều lắm là chỉ mất một cánh tay trái. Chính đệ tử của Bán Bán Tú tên là Xích Pháp Cự Linh ám hại bản đạo.

Còn sống ngày nào bản đạo quyết đốt y thành tro mới rửa được hận này.

Triệu Khang Cửu nhìn cánh tay của Tang Lộc rồi nói:

- Liên nhi, con đi lấy Lại Ngọc Hoa Linh Cao ra đây.

Đoạn quay lại vừa cười vừa nói với Tang Lộc:

- Cánh tay trái của Chân Nhân không bị phé đâu. Lão cam đoan chữa khỏi.

Tang Lộc tỏ vẻ hớn hờ. Lát sau Triệu Liên Châu hấp tấp đem một lọ thuốc nhỏ ra đưa cho Khang Cửu, lúc đó Tang Lộc đã gần mê man. Lão hiệp vội cầm bảo kiếm cẩn thận khoét mũi tên đó ra, nhưng không một giọt máu nào chảy cả. Thì ra máu đã đông lại rồi. Lão hiệp vội lấy một ít Lại Ngọc Hoa Linh Cao bôi vào đó rồi băng lại liền.

Lát sau mặt Tang Lộc đỏ dần, y từ từ mở mắt vừa cười vừa nói:

- Thuốc này quả thật linh nghiệm. Ma Tiễn của Bán Bán Tú đã ném trúng ai nếu không có thuốc giải độc môn của y thì dù không chết cũng thành tàn phế. Ân đức này bản đạo nguyện khắc vào tâm muôn thuở. Còn cái thù này, bản đạo cũng thề có ngày thanh toán với kẻ dê hèn dùng ám khí quyết hạ bản đạo.

Nói xong, không để cho ai phát biểu, vụt như một bóng ma, Tang Lộc lao mình ra ngoài, biến dạng trong nháy mắt.

Lão hiệp Khang Cửu toan gọi giật lại nhưng không hiểu nghĩ sao lại lặng thinh, nhìn băng quơ vào khoảng không khê lác đầu thờ ra...

Xem tiếp Thái A Kiếm

Bạn đang đọc truyện *Đơn Kiếm Diệt Quần Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.